# MENANDRI
ET
# PHILEMONIS
RELIQUIAE.

EDIDIT
AUGUSTUS MEINEKE.



ACCEDUNT
R. BENTLEII IN MENANDRUM ET PHILEMONEM
EMENDATIONES INTEGRAE.

BEROLINI
SUMPTIBUS AUGUSTI MYLII
MDCCCXXIII.

FRIDERICO JACOBSIO

VIRO

VIRTUTIS INGENII DOCTRINAE LAUDE

FLORENTISSIMO

HANC

MENANDRI ET PHILEMONIS

EDITIONEM

SACRAM ESSE VOLUIT

AUGUSTUS MEINEKE.

fragmentorum partem exhibuit, haud paucis tamen locis e Stobaei Florilegio receptis criticam navavit operam, genuinamque auctoris scripturam aut ingenii solertia aperuit, aut e scriptorum fide restituit. Henricum Stephanum proximo intervallo sequutus est Hugo Grotius, qui primus pleniorem utriusque poetae fragmentorum collectionem exhibuit in Excerptis ex Tragoediis et Comoediis graecis, Paris. 1616., quo in opere quam praeclaram pro illius aetatis modo et ratione operam vir magnus tum aliorum poetarum fragmentis tum Menandro et Philemoni adhibuerit, non potest melius quam ex nostra utriusque poetae editione cognosci. Hugoni Grotio in eadem provincia successit Jo. Clericus, qui quanta oscitantia, quantaque omnium rerum, quae ad tale negotium necessariae existimantur, ignoratione ad Menandri Philemonisque reliquias (Amstelod. 1709.) accesserit, non opus est ut copiosius demonstremus. Non mirum igitur, perpauca libro inesse, ex quibus aliquis ad nostram editionem fructus redundaverit. Castigandi hominis etiam post Bentleji aliorumque criticorum observationes frequentissima erat opportunitas, qua tamen, ne frustra chartam perdidisse viderer, parcissime utendum putavi. Neque profecto nimium de Clerici laudibus detrahere mihi videor, si meritorum ejus de Menandro et Philemone partorum summam in eo constare dixero, quod temeritate sua, qua impune sibi alienae messi falcem injicere posse videbatur, magni Britanni stomachum moverit. Cfr. Wolfii Anal. Litter. I. p. 24 sq. Is enim indignatus inepti Galluli levitatem, paucis post divulgatam Clerici editionem mensibus, adsumta *Phileleutheri Lipsiensis* persona, Emendationum fasciculum Petro Burmanno, acerrimo Clerici adversario, transmisit, eumque, ut libelli editionem curaret hortatus est. Prodiit haud multo post, praefante Burmanno, Trajecti ad Rhen. a. 1710., et denuo, omissa Burmanni praefatione, Cantabrigiae a. 1714. quae secunda editio num quid novae dotis acceperit, nescire me fateor. — Hoc Bentleji opusculum quamquam festinante calamo intra paucos menses absolutum, nemo tamen, quin praestantissimis magni viri scri-

ccensendum sit dubitabit, habetque illud non ingentum et doctrinae laudem plane singularem, sed tiam nomine commendabile est, quod vix aliud ·ji scriptum reperias, ex quo peculiarem viri indot naturam plenius cognoscas. Quare etiamsi quae um Menandrum et Philemonem spectant ita comacere potuissem, vix ut triginta paginarum spatium ent, pergratum tamen Bentleji admiratoribus me arbitror, quod, Trajectinae editionis pagina in ne notata, totum opusculum denuo imprimendum erim, praesertim quum jamdudum in libris censearissimis nec nisi magno pretio in venditionibus lim emundis. Resecui tamen, ne nimium libri mogeretur, quam passim addiderat Bentlejus versionem n, quam nonnisi iis in locis retinendam putavi, ubi terpretationis vice fungeretur, aut ad ipsam auctoputationem necessaria esse videretur. Neque aliam usam Menandri et Philemonis χρήσεις, quas integras uerat Bentlejus, plerumque decurtavi, ex qua re uid molestiarum lectori ipsa poetarum verba ad eji disputationes comparaturo creari posse videred ita optime cavendum duximus, ut ad singula frata, a Bentlejo romanis numeris notata, nostrae edi paginam arabicis, quos vocant, numeris adscribes. Omisi etiam praefationem Burmannianam, quae st nisi conviciorum in Clericum conjectorum cons, nostris poetis nihil profutura. Ejus in locum maere vellem sufficere licuisset Bentleji epistolam ad cum perscriptam, quam una cum aliis summi viri olis edidisse accepimus Burneium, Londini a. 1807. quum divulgatis Bentleji in Menandrum et Phileem emendationibus communis omnium eruditorum opinio, sub Phileleutheri Lipsiensis persona latere lejum, Clericus rei veritatem sciscitaturus, fortasse n, quam sibi factam esse opinabatur injuriam ultulitteras ad Bentlejum dedit stolidae plenas arroiae, ad quas ita respondisse fertur Bentlejus, ut et entiam hominis gravissime compesceret, et suae pere dignitatem tueretur egregie. Vid. Censor Britan-

lianus apud Erfurdtium in Horreo Regiomont. III. p. 360. Hanc igitur Bentleji epistolam, in tanta praesertim Burnejani operis raritate, si adjicere nostrae Menandri editioni licuisset, magnum profecto ornamentum libello nostro accessisset.

Brevi post editas in Menandrum et Philemonem Emendationes acerrimos Bentlejus nactus est adversarios, Jo. Cornel. de Pauw et Jacobum Gronovium, illum in libro cui titulum fecit: *Philargyrii Cantabrigiensis Emendationes in Menandri et Philemonis reliquias ex nupera editione Jo. Clerici, etc. Accedunt Antonii Mariae Salvinii notata. Amstelod.* 1711.; alterum in *Infamia Emendationum in Menandri reliquias, auctore Phileleuthero Lipsiensi etc. Lugd. Bat.* 1710. Sed Pauwii procacem et effrenatam petulantiam cum pari conjunctam inscitia fortiter repressit D'Orvillius Vann. crit. p. 223. sqq. Nihilominus totum librum diligenter perlustravi, ac quicquid usquam melioris notae occurreret, commemoravi. Gronovii librum, maledicentiae et conviciorum, ut fertur, plenum, ne vidi quidem unquam, ac nescio an id non magnopere dolendum sit. Quid irritarit Gronovii animum, ut tanto in Bentlejum furore debaccharetur, suspicari licet ex iis, quae non sine aculeo scripsit vir magnus p. 14.

Qui praeterea Menandro et Philemoni dedita opera consulere studuerunt, eorum praecipui sunt Hadr. Heringa in Observatt. Cap. 28. p. 238 sqq. et Fr. Zedelius, Oldenburgensis, in Bremer Magazin für Schulen Vol. II. P. 2. p. 358—370. et Neues Magazin für Schulen Vol. I. P. 1. p. 173 — 192. Heringa singularem doctrinae elegantiam ingeniique solertiam etiam in Menandreis luculento exemplo comprobavit. Neque Zedelius merita laude fraudandus est, quippe cujus emendationes haud vulgaris acuminis habeant indicia. Aliquoties in easdem, quas Bentlejus proposuit, correctiones incidit, de cujus Emendationibus ne fando quidem videtur audivisse. Horum igitur duumvirorum observationibus et conjecturis ita usus sum, ut quicquid aliqua vel novitatis gratia vel emendationis persuasione commendaretur, bona fide com-

memorarem, ceteris, unde nullus ad Menandrum fructus redundare videretur, silentio praetermissis. Nec minori studio aliorum doctorum hominum conjecturas per varios commentarios dispersas indagavi. In his prae reliquis dignae sunt quae commemorentur emendationes Porsoni, cujus tamen Miscellanea non minus quam Heringae, Zedelii aliorumque scripta non nisi per intervalla in usus meos adhibere licuit; quod eam ob causam moneo, ne quis forte miretur, me haud pauca in Addendis demum commemorasse, quae rectius in ipsis adnotationibus attulissem. Ceterum vix sperare licet me omnia, quae ab aliis ad Menandrum et Philemonem emendandum allata sunt, conquisivisse. Ita, ne alia commemorem, aegre caruisse me profiteor, Britannorum Diariis, Walpolii Comicis graecis, Stephani et Morellii Thesauris, docta Anglorum opera recusis, aliisque id genus operibus, in quibus si quid forte eorum, quae ipse in medium attuli, occupatum fuerit, id primo eorum auctori ita restitutum volo, ut meum nomen ne verbo quidem commemoretur, id quod in simili causa nuper professus sum in Addendis ad Euphorionem p. 189. Porsoni et Dobrei Aristophanicis tum demum uti mihi contigit, cum typographus jam maximam libri partem excudisset. Quod ne quis parum accommodate ad veritatem dici criminetur ex iis, quae ad Dyscoli fragm. scripsimus p. 52., moneo, me ipsum illud folium propter praeclaram Dobrei adnotationem denuo recudendum curavisse.

Friderici Jacobsii notas manu scriptas, quas passim lectores in meis adnotationibus commemoratas reperient, alleverat vir praestantissimus, qui ipse etiam aliquando Menandri edendi consilium agitaverat, in margine Menandri a Clerico curati. Eidem exemplari etiam Burmannus Sec. notulas quasdam adscripserat, sed leviores illas momenti nulliusque ad nostrum consilium usus, quippe maximam partem in Clerici erroribus castigandis occupatas.

Horum igitur subsidiorum usu sustentatus effecisse mihi videor, ut utriusque poetae fragmenta, ingenti loco-

rum numero aucta *), nunc minori quam antea offensione legi queant. Vel sic tamen permulta sunt, quorum emendationem vix aliunde quam e melioribus libris exspectes. Cui generi ea potissimum adnumeramus, quae e Stobaei Sermonibus omni vitiorum genere inquinatis derivavimus. Utinam ad nostrum consilium vel unum illum Codicem Vossianum comparare licuisset, de quo quae passim scripsit Valckenarius **), maximum ejus movent desiderium. Nec minoris ad Menandrum usus futurum fuisse speramus Supplementum Florilegii Stobaeani, magna passim cum laude commemoratum a Wyttenbachio, cujus vide Vitam Ruhnk. p. 185. et Praefat. Plutarchi p. XXXIX. Sed tales quidem thesauros suis Fortuna filiis videtur reposuisse: nostra autem perdura fuit conditio, ut quibus ne Trincavellianam quidem Stobaei editionem in subsidium vocare, primam Gesneri autem perpaucas dumtaxat dieculas consulere licuerit. Plerumque tertia Gesneri usus sum et ea, quam, adjectis

---

*) Fragmentis adde etiam locum Stephani Byz. s. v. *Καππαδοκία* p. 354. Pin. *τὸ ἐθνικὸν Καππάδοξ, καὶ Καππάδοκος καὶ Καππαδόκης. Ἡρόδοτος* (scr. *Ἡρόδωρος*) *δέ φησιν, ὁ κτιστὴς Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου.* Nisi historicum potius hoc loco innui statuas. Fragmentis e Colace Menandri servatis fortasse addenda est Hesychii glossa: *ἀψοφητί· ἠρέμα, ἡσύχως, κολακεία.* Ubi Menandri nomen excidisse et *κολακεία* in *Κόλακι* mutandum esse suspiceris. Ceterum non dubitamus, quin nostra quoque fragmentorum collectio, quamvis ingenti, ut diximus, locorum numero aucta, multis tamen accessionibus augeri possit. Quae res me admonet eorum, quae nuperrime de Euphorione disputavimus. In quibus etsi nullum majoris momenti fragmentum desiderari spoponderim, minutiora tamen quaedam oculos meos subterfugerunt. V. c. quae de columnis Gaditanis narrat Paraphrasis Dionysii Perieg. 64. *αὗται δὲ* (columnas Herculis dicit) *πρότερον Κρόνου ἐλέγοντο στῆλαι, διὰ τὸ μέχρι* [*τῆς*] *τῆδε ὁρίζεσθαι δῆθεν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ· δεύτερον δὲ ἐλέχθησαν Βριάρεω, ὥς φησιν Εὐφορίων· τρίτον δὲ Ἡρακλέους.* Ad quae confer Eustathii notam in eundem locum p. 15: Steph. Porro Choeroboscus MS. apud Goettlingum ad Theodosii Gramm. p. 243. *σεσημείωται παρ' Εὐφορίωνι ἅπαξ εὑρεθὲν τὸν βότρυα καὶ παρὰ Διονυσίῳ — τὸν δρύα.* In Etymologi loco, quem p. 173. exhibui, post *ἐπιδιώκων* excidisse *σῦν* docet Paraphrasis et Eustath. ad Dionysii Perieg. 422.

**) V. c. in Diatribe de Eurip. Fragm. p. 199. B. „Aeschyli „Sophoclis, Aristophanis, Menandri et aliorum loca suis illinc „fabulis aliquando poterunt restitui."

S. Maximi et Antonii Melissae Locis communibus, plane ad Gesnerianae exemplar curavere Genevenses, Aureliae Allobr. a. MDCIX. Hanc male passim appellavi Gesnerianam, quod turbabit lectorem in iis maxime locis, ubi Maximum et Antonium ad partes vocavimus. Errorem sero animadversum corrigere non licuit; itaque lectores hoc loco ejus rei admonitos esse voluimus.

Haud minorem, immo vero etiam majorem difficultatem et deliberandi curam attulerunt nobis fragmenta, quae servavit incerti auctoris Σύγκρισις Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος. Sic enim inscribitur. Eum primus e Cod. Paris. edidit Nicolaus Rigaltius Parisiis a. 1613., postea anno 1618., longe auctiori, ut ipse professus est, exemplari usus repetiit Janus Rutgersius Variarum Lectt. Libro IV. p. 355 — 367. adjectis Dan. Heinsii adnotationibus. De auctoris nomine et aetate nihil compertum habemus, quamquam non male, opinor, eum Stobaei aetate minorem fuisse conjicias. Ex hujus enim Sermonibus, non ex integris Menandri comoediis Comparationem suam videtur consarcinasse. Stobaei autem codices olim multo, quam hodie, fuisse pleniores, tum aliunde constat, tum luculentissime docent, quos nunc ipsum memoravi, S. Maximus et Antonius Melissa, qui quicquid eclogarum e Menandro Philemone aliisque poetis scenicis in Locos suos retulerunt, id totum e Stobaei fontibus derivatum esse haud temere affirmamus. Συγκρίσεως igitur illius fragmenta, quorum haud exiguam partem Clericus pro negligentia sua plane praetermisit, tanta laborant perturbatione, ut multis in locis quo te vertas non habeas. In ipso statim introitu quis tandem est ille, quem titulus libelli profitetur, Philistio? Novimus Philistionem Nicaeensem sive, ut Eusebio placuit in Chronico ad Olymp. 196. 3., Magnesianum, mimorum scriptorem eundemque actorem celeberrimum, quem prae immodico risu obiisse refert Epigramma incerti auctoris in Anthol. Palat. Vol. II. p. 349. Frequens ejus est memoria apud serioris aevi scriptores, Martialem, Sidonium Apollinarem, Antoninum Philosophum, Cassiodorum, alios. V. Fabricii Bibl. Gr. II. p. 431.

qui adjecti sunt numeri paragraphos significant, qui
epistolas illas dispescendas putavi, quod eam ob caus
moneo, quoniam quotiescunque in annotationibus
Menandrum Alciphronem ad partes vocavi, editi
usus sum Wagneri, in qua nulla est paragraphorum
stinctio, sed singulae lineae numerantur. Quas his e
stolis adjeci annotationes, eas velim lectores aequi bo
que consulant: sunt enim extemporali opera fusae 1
justi commentarii laudem affectant. Palatini Codicis
ctiones in notis commemoratas debeo ei, cujus incre
bilem erga me benivolentiam non satis digne dilaud
possum, Friderico Jacobsio.

In iis, quae ad Suidae locum de Menandri et Ph
monis vita rebusque commentatus sum, aegre carui
G. Hauptmanni dissertatione de Menandro, quam Ge
edidit a. 1734. Erunt fortasse etiam, qui uberiorem
utriusque poetae arte et ingenio quaestionem me in
tuisse exspectent. Sed ea quaestio tam arctam cum
terorum Comicorum historia conjunctionis necessitu
nem habet, ut nisi reliquorum Comicorum fragmen
in unum corpus collectis cum successu quidem non
stitui posse videatur. Accedebat, quod in tanta, qua n
stro terrarum angulo laboramus, rariorum librorum p
nuria, subsidiis quibusdam et adjumentis ad eam re
necessariis carebamus, veluti Rochefortii dissertatione
*arte Menandri in partibus fabulae apte describend*
quam quadragesimo quarto volumini Commentarioru
Academ. Inscript. Parisiensis insertam legi, Boettigeri
dicio noveram Excurs. II. ad Terentii Eunuch. p. (
Itaque de his aliisque rebus similibus *) disputabo ul
rius, si quando ceterorum Comicorum reliquias uno co
pore comprehensas publici juris facere licebit.

Praeter indices, quorum is, qui Graecitatem co

---

*) E. g. de personarum forma et specie in Menandri C
moediis, qua de re classicus est locus Anonymi περὶ Κωμ. p. X
Non minus quaestionem de dictione Menandri et de metroru
generibus, quibus usus esse dicitur apud Victor. Art. Gramm.
11. III, 1. Rufum de metr. Terent. p. 2707. aliosque, in ali
tempus rejiciendum putavimus.

stitur, tanta est accuratione confectus, ut, si variorum
tarum γνώμας μονοστίχους exceperis, quodlibet fragmen-
n, quantumvis exiguum et leve, sine multo quaeren-
m labore investigari queat, ad calcem libri addidi Cor-
endorum Addendorumque syllabum satis locupletem.
quo quum non omnia, quae addi et possunt et vero
am debent, commemorarim, nunc alia quaedam, quae
os mihi commentarios relegenti occurrunt, corollarii
o adnectam. Ita, ut hinc ordiar, magnopere vereor
injuria Toupio praeeunte Ἁλὰς Ἀραφηνίδας Menandri
ulis annumeraverim. Recte quidem Toupius Stephani
rba ita interpretatur: „vox autem Ἁλαὶ cum adspira-
one scribitur, ut in fabula Menandri, quae ita inscri-
ta est, quod Halis Araphenidibus res de quibus agit
stae fuerint." Enimvero Menandrum eam ob causam
ulae titulum fecisse Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, quod istic fabu-
scenam esse voluerat, id, si quid video, non minus
ptum esset, quam si Sophocles, ut hoc utar, Oedi-
m Colonensem inscripsisset Κολωνός. Haec dubitatio
n tum, quum ista commentabar, menti meae obversa-
tur; nunc paene certum est, fabulae titulum non fuisse
λαὶ Ἀραφηνίδες sed Ἁλαιεῖς sive Ἁλαεῖς. Neque enim
bitari potest, quin eadem Menandri fabula significetur
Manuele Moschopulo in Opusculis grammaticis nuper
Franc. Nicol. Titzio editis p. 33. ἀλεσούριον δὲ δασύνε-
αι, τὸ κοχλίδιον· καὶ Ἁλκεῖς (sic), δρᾶμα Μενάνδρου. quae
rba Moschopulus eidem fortasse, cui Stephanus sua,
ammatico debet. Ac fortasse etiam Stephanus scripsit
σύνεται δὲ τὸ Ἁλαιεῖς καὶ ἐν τῷ Μ. δ. Nam Ἁλαιεῖς
ribas an Ἁλαεῖς nihil interest. Postremam formam,
λαεῖς, rariorem illam quam Ἁλαιεῖς, attigerunt Boeckhius
econ. Att. II. p. 276. et Car. Ottfr. Müller in Erschii
ncycl. Vol. VI. p. 222.

Ad Μισογύνου fragmenta p. 113. injuriam feci Do-
ato, cum dicerem eum Simyli nomen derivasse a Σί-
ων. Immo vero recte deduxit *a Simo* h. e. ἀπὸ τοῦ σι-
οῦ. Ab eodem adjectivo derivandum est etiam Simiae
omen, quod nescio an male vulgo duplicato sigma Σιμ-
ίας scribatur. Genuinae, ut mihi quidem videtur, for-

mae exemplum habet Schol. Theocr. XVI. 34. et Dionysius Comicus apud Athen. IX. p. 404. e. ex emendatione Porsoni: *σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμία, νὴ τοὺς θεούς.* Quamquam Porsonus contra librorum vestigia scripsit *Σιμμία.* Idem nomen in eadem Dionysii ecloga restituendum est p. 405. d., ubi coquus multus est in praedicanda arte coquinaria, de qua quae litteris prodiderit Archestratus, non nauci esse nec digna ad quae animus advertatur: omnino de tantae arte praestantiae ne posse quidem probabiliter scribi:

> *ὅρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν οὐδὲ κύριον,*
> *αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότης· ἐὰν*
> *δ' εὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης*
> *καιρὸν δ' ἀπολέσῃς, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.*

Sic enim scribendum videtur. Mox interjectis aliquot verbis, ita pergit:

> *τουτονὶ δ' ὃν ἀρτίως*
> *ἔφης ἔχοντα πεῖραν ἥκειν πολυτελῶν*
> *πολλῶν τε δείπνων ἐπιλαθέσθαι; α'. Σημεῖα*
> *πάντων ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον,*
> *παραθῶ τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς,*
> *ἐξ ἀντλίας ἥκοντι καὶ γέμων τε τι*
> *φορτητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίαις.*

Versu tertio neque metrum, neque, quod gravius est, sententia sibi constat. Senserunt id etiam interpretes, quorum conjecturas, si cui volupe est, videas apud Schweighaeuserum. Nec Jacobsii ratio placebit. Sensus loci ni fallor hic est; *Quem tu modo venturum dixisti hospitem lautis conviviis adsuetum, eum ego omnium oblivisci efficiam, ubi solum ego thrium meum ostendero, et Atticae suavitatis coenam apposuero, praesertim quum ex antlia veniat et nauticorum ciborum taedio laboret.* Proinde legendum videtur:

> *τουτονὶ δ' ὃν ἀρτίως*
> *ἔφης ἔχοντα πεῖραν ἥκειν πολυτελῶν*
> *πολλῶν τε δείπνων, ἐπιλαθέσθαι, Σιμία,*
> *πάντων ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον,*
> *παραθῶ τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς,*
> *ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι*

φορ-

φορτητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίας.

In his, si summam emendationis spectes, ita clara omnia et perspicua sunt, ut nullus dubitationi locus relinquatur. Accusativi ἥκοντα καὶ γέμοντα pendent ab verbis ἐπιλαθέσθαι ποιήσω. Verba φορτητικὰ βρώματα an *molestos cibos* significare possint et alii dubitavere, et ego dubito; μοι an sanum sit non definio; ἀγωνία quin recte de *taedio* acceperim non dubito. Hesychius: ἀγωγία, ἀηδία. Corrigendum ἀγωνία. Genitivus pendet a γέμοντα, quamquam possis etiam ἀγωνίᾳ. Verbum γέμειν dativo junxit etiam Carcinus apud Diodorum Sic. V. 5. p. 334. Qui sequitur apud Athenaeum versus εἰ μὴ ποιήσω γυστάσαι παροψίδι, eum fortaste alii emendabunt.

Ad Menandri Fragm. inc. p. 281. paucis attigi graecum dicendi usum, quo loca iisdem nuncupantur nominibus, quibus significantur ea, quae locis illis veneunt. Ejus moris si memores fuissent interpretes Athenaei, minus fortasse haesitassent in Diphili loco alioquin inextricabili ap. Athen. VII. p. 292. c. Habemus ibi μαγείρου sermonem ad τραπεζοποιόν, cui ille persuasurus, ut suum sibi ministerium addicat, se nonnisi lautis conviviis operam suam commodare longo sed elegantissimo sermone exponit. *Adolescentem si novi patrias opes strenue dilapidantem:* πορεύομαι·

> ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα, νὴ Δί', ἕτερά που
> ἐνέβαλον εἰς τὸν κέραμον ἔνι' εὑρημένα,
> τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα καὶ κεκραγότα·
> ὀψάριον ἀγοραῖον ποιεῖν τίς βούλεται;
> ἐῶ βοᾶν· πληγὰς γάρ ἐστι προσλαβεῖν.

Mira profecto ad hunc locum commenti sunt interpretes de annulo aliisve rebus pignoris loco in urceum conjectis. Sensus loci hic est: at si qui adolescentes pauperculi et ad summam inopiam redacti in forum, ubi culinaria veneunt, alto clamore sublato irruunt, eos missos facio. Cur autem in forum, inquis, ubi τὰ κεράμια prostant? Quia eodem loco coquorum erat statio, ut perspicue intelligitur e loco Alexidis apud Athen. IV. p. 164. f.

> ὅπου γάρ ἐστιν ὁ κέραμος μισθώσιμος

*ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθέως ἐξ ἑωθινοῦ* *)
*ἕστηκεν ἐλθών.*

Eundem locum *τὰ μαγειρεῖα* dictum fuisse constat e Polluce IX. 48. Quod vs. 2. legitur *ἐπειρημένα* sive *ἐν εὐρημένα*, in eo adolescentulorum epitheton latet, ni fallor, probrosum. Fort. scribendum *ἐξυρημένα*. Ejusdem eclogae vs. 38. delendum est, quod totius loci sententiae repugnat, signum interlocutoris. Omnia ab uno eodemque *μαγείρῳ* recitantur.

In annotatione ad Bentleji Emendationes p. 437. attigi Apollodori locum satis elegantem sed in nostris Stobaei exemplaribus vitiosissime scriptum. Legitur apud Grot. Floril. CXVII. p. 483.:

*Μὴ καταφρόνει Φιλῖν' ἐτῶν γεροντικῶν,*
*οἷς ἔνοχος εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς ἔσῃ.*
*ἀλλὰ μέγα τοῦθ', ὦ πατέρες ἡλαττώμεθα,*
*ὑμεῖς μὲν ὠνειδίσατ' ἄν τι μὴ ποιῇ*
*ὁ πατὴρ πρὸς ὑμῶν, οὐ γέγονας αὐτὸς νέος;*
*τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἐὰν ἀγνωμονῇ,*
*οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, οὐ γέγονας αὐτὸς γέρων;*

Ad primi versus sententiam miror non offendisse Grotium. Quale enim hoc est: *noli contemnere annos seniles, ad quos tu ipse aliquando senex factus pervenies.* Quod perinde est ac si dicas: *si senex factus fueris, eris*

---

*) Jacobsius malit *εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ*. Non assentior: eadem synizesis est in *ἕως*, *ἑῶν* aliisque. Paullo insolentius est *ἑορτὴ* disyllabum apud Ionem Athen. VI. p. 259. f. *ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτήν ἄγειν*. Cfr. Seidler ad Euripid. Iph. Taur. 1425. Cave tamen huc trahas Cratinum Seriphiis apud Polluc. VII. 69. qui locus praeeunte optimo Cod. MS. ita refingendus est: *Ἐς Συρίαν δ' ἐνθένδ' ἀφικνεῖ μετέωρος ὑπ' αὔρας, Ἱμάτιον μοχθηρὸν, ὅταν Βοῤῥᾶς καταπνεύσῃ.* Qui versus ex eadem Seriphiorum scena petiti sunt, ex qua alios servavit Steph. Byz. s. v. *δούλων πόλις* p. 244. Ad eandem fabulam, quam Strabonem quoque respexisse suspicor Lib. X. 5. et Eustath. ad Dionysii Perieg. 526., pertinuisse videtur versus apud Harpocr. s. v. *Κισθήνη* p. 216. *Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει.* Quae Polydectae verba videntur Perseo, expeditionem contra Gorgonas suscepturo, itineris rationem monstrantis. Ex eadem narratione desumtus est versus apud Photium Lex. s. v. *σταθερόν*. Ad Cisthenes mentionem compara Aeschyli Prom. 816. cujus fabulae partem eam, quae Ius errores complectitur, Cratinus in Seriphiis parodia videtur lusisse. Eadem fabula obversabatur fortasse Olympiodoro in Platon. Alcib. p. 157. ed. Creuz.

senex. Tum quis unquam graece dixit ἔνοχος εἶναι ἔτεσιν? Quid multa? scripsit Apollodorus:

Μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς ἔσει.

*Noli contemnere mores seniles, quibus tu ipse aliquando senex factus teneberis.* Vs. 3. legitur ex correctione Salmasii. Nam apud Stobaeum habetur ἀλλὰ μέγα τοῦθ' φῦ σι ἠλ. Atqui necessarius est articulus. Legendum videtur:

ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἠλαττώμεθα.

*In hoc autem nos, qui patres sumus, multum vobis inferiores sumus.* Nam μέγα pro μάλα dictum cum ἠλαττώμεθα conjungendum. Vs. 5. πρὸς ὑμῶν Grotii est correctio pro edito πρόθ' ἡμῶν. At Ms. Paris. habet πρόθ' ὑμῶν; unde conjunctis, quae male separatae sunt, syllabis certissima nascitur emendatio haec:

ὑμεῖς μὲν ἀντιδίσατ', ἐάν τι μὴ ποιῇ
ὁ πατὴρ προθύμως, καὐ γέγονας αὐτὸς γέος;

Ita fere Menander Adelphis p. 6. υἱῷ προθύμως τἀξιούμενον ποιῶν, κηδεμόνα — ἕξεις τοῦ βίου. Contrarium in modum, ut hoc addam, erratum est in Machonis loco apud Athen. VIII. p. 345. f.

ἔφε καὶ γεύου πυκνῶ.
ἅλας οὐκ ἔχεις; προσαίτει. ἔτ' ἐπιδεῖται τινος
ἑτέρου; πάλιν γεῦσαι συμμετρίαν ἁρμόσῃ,
ὥσπερ λύραν ἐπίτειναί γ' ὡς ἡδὺς ᾖ.

Postremo versu Jacobsius ὥσπερ λ. ἐπίτεινέ γ' ἕως ἂν ἡδὺς ᾖ. Scribendum suspicor:

— πάλιν γεύου σύ, μέχρις ἂν ἁρμόσῃ,
ὥσπερ λύραν τ' ἐπίτειν' ἕως ἂν ἡδὺς ᾖ.

Ubi praeterea priori versu malim in fine μέχρις ἂν ἡδὺς ᾖ, et altero ἕως ἂν ἁρμόσῃ. Caussa in promptu est. In primo Apollodori versu recte Salmasius Φιλῖνε scripsit, quod nomen legitur etiam apud Strabonem (male corrigunt Strattidem) Athenaei IX. p. 382. D. Ante Salmasium legebatur φιλεῖν, quo erroris genere nihil in veterum libris frequentius. Ita apud Euphronem Athenaei Lib. I. p. 7. d. ubi Soterides, excellens coquinariae artifex, media hieme Nicomedi regi apuam tanto artificio apparasse dicitur, ut

omnes prae summa admiratione alta voce exclamarent. Νικομήδει, inquit,

ἀφύης ἐπιθυμήσαντι, χειμῶνος μέσου
παρέθηκεν ἡδεῖς, ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.

ubi vix littera mutata scribendum conjicio:

παρέθηκε, νὴ Δί', ὥστε π. ἀνακραγεῖν *).

Contra diphthongus ει in ι abiit in Diphili loco apud Athen. IX. p. 401. a. καλοῦνται δέ τινες καὶ χελιδόνιοι λαγωοί· μνημονεύει δ' αὐτῶν Δίφιλος ἢ Καλλιάδης Ἀγνοίᾳ· τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος χελιδόνιος ὁ δασύπους; γλυκία δ' ἡ μίμαρκυς; Inepta tentant interpretes. Et metrum et sententiam haec emendatio restituet:

— τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος
χελιδόνειος ὁ δασύπους; γλυκεῖα δ' ἡ μίμαρκυς.

Quae interpretatione non indigent. Μίμαρκυς cum peregrinum vocabulum sit recte primam syllabam videtur corripere. Si quis tamen, quod vix futurum puto, ex alio poeta contrarium docuerit, facile versus ad senariorum speciem revocari poterunt, ut μίμαρκυς in tertii trimetri initio ponatur.

Sed haec hactenus; valde enim vereor, ne multis extra oleas evagatus esse videar, ut qui praefationis officio ita usus sim, ut haud pauca in medium attulerim, quae nihil ad Menandri Philemonisque reliquias faciant. Itaque finem praefandi faciam, ubi, quod aegre ad hunc usque locum distuli, gratissimi animi sensus Philippo Buttmanno significavero. Hujus enim viri egregiae erga me voluntati et benivolentiae non hoc tantum debeo, ut honestam libelli mei edendi opportunitatem nactus sim, sed idem re et consilio, quotiescunque ferret occasio, strenue me adjuvit, atque eo usque comitatis progressus est, ut operas regere magnamque molestissimi laboris partem ipse exantlare voluerit. Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Scribebam Gedani mense Decembri a. MDCCCXXII.

---

*) Similiter fortasse corrigendus est Aristoph. Av. 386. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσι, νὴ Δί', ὥστε τὴν χύτραν etc. pro ἄγουσιν ἡμίν, ὥστε. Cfr. Dindorfium.

# DE MENANDRI

ET

# PHILEMONIS

## VITA ET SCRIPTIS.

# DE VITA MENANDRI.

Suidas Tom. II. p. 531. *Μένανδρος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος* 1). *Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος* 2), *Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης* 3), *περὶ οὗ πολὺς παρὰ πᾶσιν ὁ λόγος, κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας* 4), *στραβὸς τὰς ὄψεις, ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν* 5), *καὶ περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος* 6). *Γέγραφε κωμῳδίας ρή* 7), *καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγους ἑτέρους πλείστους καταλογάδην* 8). Eadem plane, vix littera mutata, habet Eudocia Viol. p. 302.

## NOTAE.

1) De Menandro, antiquae Comoediae poeta, nihil aliunde compertum habemus. Aut obscurus et ignobilis poeta fuit, aut Suidae errori imputandus est, quem centies aut e pluribus scriptoribus unum conflasse aut ex uno fecisse plures nemo ignorat.

2) *Ἀθηναῖος*. Ita veteres scriptores, qui Menandri patriam attigere, ad unum omnes. Quibus tamen nihil fidei tribuisse videtur Laur. Ign. Elingius Hist. linguae graec. Cap. 26. p. 126. qui singulari quodam acumine *Geticam* Menandri originem expiscatus est e fragmento apud Strabon. VII. p. 297. quod infra exhibui p. 195. Et quandoquidem, ut in proverbio est, belli et elegantes homines in eadem cogitandi vestigia incidunt, Jo. Pinkertonus extitit, qui Dissert. de Scythis Praef. p. XII. ejusdem argumenti pondere commotus poetam nostrum Getica civitate donaret, quod didici e Porsoni adnotatione Append. ad Toupii Emend. in Suid. p. 486.

3) *Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης*. Matris nomen qui praeter Suidam indicarit novi neminem. Contra frequens apud veteres scriptores est Diopithis memoria. Ut ceteros omittam, Apollodorus apud Gellium N. Att. XVII. 4.

qui vitam Menandri attigere, multitudine neminem reperiri, qui violentum poetae obitum commemoraverit. Sepultus jacuit ad viam e Piraeeo Athenas ducentem, teste Pausania Lib. I. p. 6, Sepulcrale carmen, quod ipsi ejus tumulo inscriptum fuisse existimat Meursius Athen. Attic. I. 2., infra in Testimoniis adscripsi.

Ubi de parentibus Menandri agebam, commemorare poteram affinitatem, quae ipsi cum Alexide, nobilissimo mediae Comoediae poeta, intercessit. Suidas s. v. Ἄλεξις. γέγονε δὲ πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. quod Stephanus, Valesius et Fabric. Bibl. Gr. II. p. 406. male vertunt *patronus Menandri*. Recte Menagius ad Diogenem Laert. Vol. II. p. 149. interpretatur *patruus*, quo sensu hanc vocem posuit etiam Teles apud Stobaeum Serm. XCV. p. 535. 46. Ad eandem affinitatem respiciens Anonymus περὶ κωμῳδίας p. XII. Μένανδρος, inquit, συνδιατρίψας τὰ πολλὰ Ἀλέξιδι ὑπὸ τούτου δοκεῖ παιδευθῆναι. Itaque non male conjicias, primum comicae poeseos amorem vel maxime Alexidis consuetudine in Menandrum esse transfusum. Postea inprimis Theophrasti et Epicuri usum et amicitiam videtur appetivisse. V. Alciphronis Epist. Lib. II. 4. Theophrastum adeo Menandri διδάσκαλον extitisse testis est Pamphila apud Diogen. Laert. V, 36. Epicurum autem quam magni fecerit, ipse testatum reliquit Epigrammate in Anthol. Palat. T. I. p. 327., sive infra in Fragmentis p. 299., quod ipsum Epigramma in causa fuit, ut Epicureis adnumeraretur a Fabricio Bibl. Gr. III. p. 606. Utriusque autem viri consuetudinem et disciplinam plurimum valuisse ad excolendam Menandri indolem totamque vitae rationem dirigendam facile intelligitur. Theophrasto quidem, virtutum vitiorumque notatori acutissimo, hoc potissimum acceptum tulisse Menandrum crediderim, ut philosophia duce in intimos animi humani recessus penetraret et varia hominum ingenia et χαρακτῆρας, remotis simulationum involucris, admirabili artificio pingeret atque, quod Manilius de eo cecinit Lib. V. 469., *vitam vitae ostenderet*. Neque in cultus elegantia victusque lautitia Theophrasto (Hermippus apud Athen. I. p. 21. a.) erat dissimilis. Hinc λαμπρὸς τῷ βίῳ vocatur ab Anonymo περὶ Κωμῳδίας p. XII. Eodem spectant verba Alciphronis Epist. Lib. II, 3, 15. Wagn. et Phaedri versus notissimi Lib. VI. 1. quos integros adscribam:

> Demetrius, Phalereus qui dictus est,
> Athenas occupavit imperio improbo.
> Ut mos est vulgi, passim et certatim ruunt:
> Feliciter subclamant. Ipsi principes

Illam osculantur, qua sunt oppressi, manum *).
Quin etiam resides et sequentes otium,
Ne defuisse noceat, repunt ultimi.
In quis Menander, nobilis comoediis,
Quas ipsum ignorans legerat Demetrius,
Et admiratus fuerat ingenium viri:
Unguento delibutus, vestitu adfluens,
Veniebat gressu delicato et languido.

Quibus versibus ita describitur Menander, ut facile Theophrasti et Epicuri sectatorem agnoscas. Ceterum postea arctior Demetrium inter et Menandrum amicitia contracta fuit; quae tamen res, si Diogeni Laertio fides, poetam nostrum ad vitae periculum adegit. Nam Demetrio Phalereo per Poliorcetam expulso (Olymp. 118. 2.) cum sycophantarum artes et calumniae libere per totam civitatem grassarentur, etiam *Μένανδρος ὁ κωμικὸς παρ' ὀλίγον ἦλθε κριθῆναι, δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι φίλος ἦν αὐτῷ. ἀλλ' αὐτὸν παρῃτήσατο Τελεσφόρος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δημητρίου* Lib. V. p. 354. sive apud Suidam Vol. II. p. 492.

4) *Κόσμος τῆς νέας Κωμῳδίας.* Splendidissimum novae Comoediae sidus vocatur a Christodoro Ecphr. 362.

*ὁπλοτέρου κώμοιο σελάσφορος ἔπρεπεν ἀστήρ.*

Schol. Dionysii Gramm. p. 749. 13. *Μένανδρος ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμῳδίας.* Sic etiam Eustath. ad Hom. p. 1776. 48. Rom. In novae Comoediae canonem eum ab Alexandrinis grammaticis receptum fuisse, non dubitaremus, si vel maxime diserto Proculi, ut Grammatici Coisliniani et Anonymi de Com. p. XII. testimonio careremus. V. Ruhnk. Hist. crit. Oratt. Gr. p. XCV.

5) *Στραβὸς τὰς ὄψεις, ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν.* Prius si verum est, erroris convincitur Anonymus *περὶ Κωμῳδίας.* p. XII. *γέγονε δὲ εὐφυέστατος πάνυ.* Nisi hoc etiam de ingenii solertia intelligas, quo sensu passim legi *εὐφυής* docuit Wyttenb. ad Plut. p. 47. E. Ita bene concinerent Suidae verba *ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν*, quod vel sine Suidae testimonio teneremus. In fabularum argumentis inveniendis disponendisque quanta fuerit Menandri solertia et elaborandi facilitas, testis est Plutarch. Oper. Mor. p. 347. F. *Λέγεται Μενάνδρῳ τῶν συνήθων τις εἰπεῖν, Ἐγγὺς οὖν, Μένανδρε, τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας; τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε πεποίηκα τὴν κωμῳδίαν,*

---

*) Vides non immerito Demetrium dixisse *ὡς οὐδεὶς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν*, ut apud Athen. VI. p. 253. a.

mae exemplum habet Schol. Theocr. XVI. 34. et Dionysius Comicus apud Athen. IX. p. 404. e. ex emendatione Porsoni: σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμία, νὴ τοὺς θεούς. Quamquam Porsonus contra librorum vestigia scripsit Σιμμία. Idem nomen in eadem Dionysii ecloga restituendum est p. 405. d., ubi coquus multus est in praedicanda arte coquinaria, de qua quae litteris prodiderit Archestratus, non nauci esse nec digna ad quae animus advertatur: omnino de tantae arte praestantiae ne posse quidem probabiliter scribi:

ὅρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν οὐδὲ κύριον,
αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότης· ἐὰν
δ' εὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης
καιρὸν δ' ἀπολέσῃς, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.

Sic enim scribendum videtur. Mox interjectis aliquot verbis, ita pergit:

τουτονὶ δ' ὃν ἀρτίως
ἔφης ἔχοντα πεῖραν ἥκειν πολυτελῶν
πολλῶν τε δείπνων ἐπιλαθέσθαι; α'. Σημεῖα
πάντων ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον,
παραθῶ τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς,
ἐξ ἀντλίας ἥκοντι καὶ γέμων τε τι
φορτητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίαις.

Versu tertio neque metrum, neque, quod gravius est, sententia sibi constat. Senserunt id etiam interpretes, quorum conjecturas, si cui volupe est, videas apud Schweighaeuserum. Nec Jacobsii ratio placebit. Sensus loci ni fallor hic est; *Quem tu modo venturum dixisti hospitem lautis conviviis adsuetum, eum ego omnium oblivisci efficiam, ubi solum ego thrium meum ostendero, et Atticae suavitatis coenam apposuero, praesertim quum ex antlia veniat et nauticorum ciborum taedio laboret.* Proinde legendum videtur:

τουτονὶ δ' ὃν ἀρτίως
ἔφης ἔχοντα πεῖραν ἥκειν πολυτελῶν
πολλῶν τε δείπνων, ἐπιλαθέσθαι, Σιμία,
πάντων ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον,
παραθῶ τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς,
ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι

φορ-

φορτητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίας.

In his, si summam emendationis spectes, ita clara omnia et perspicua sunt, ut nullus dubitationi locus relinquatur. Accusativi ἥκοντα καὶ γέμοντα pendent ab verbis ἐπιλαθέσθαι ποιῆσαι. Verba φορτητικὰ βρώματα an *molestos cibos* significare possint et alii dubitavere, et ego dubito; μοι an sanum sit non definio; ἀγωνία quin recte de *taedio* acceperim non dubito. Hesychius: ἀγωγία, ἀηδία. Corrigendum ἀγωνία. Genitivus pendet a γέμοντα, quamquam possis etiam ἀγωνίᾳ. Verbum γέμειν dativo junxit etiam Carcinus apud Diodorum Sic. V. 5. p. 334. Qui sequitur apud Athenaeum versus εἰ μὴ ποιήσω νυστάσαι παροψίδι, eum fortaste alii emendabunt.

Ad Menandri Fragm. inc. p. 281. paucis attigi graecum dicendi usum, quo loca iisdem nuncupantur nominibus, quibus significantur ea, quae locis illis veneunt. Ejus moris si memores fuissent interpretes Athenaei, minus fortasse haesitassent in Diphili loco alioquin inextricabili ap. Athen. VII. p. 292. c. Habemus ibi μαγείρου sermonem ad τραπεζοποιόν, cui ille persuasurus, ut suum sibi ministerium addicat, se nonnisi lautis conviviis operam suam commodare longo sed elegantissimo sermone exponit. *Adolescentem si novi patrias opes strenue dilapidantem:* πορεύομαι·

> ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα, νὴ Δί', ἕτερά που
> ἐνέβαλον εἰς τὸν κέραμον ἔνι' εὑρημένα,
> τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα καὶ κεκραγότα·
> ὀψάριον ἀγοραῖον ποιεῖν τίς βούλεται;
> ἐῶ βοᾶν· πληγὰς γάρ ἐστι προσλαβεῖν.

Mira profecto ad hunc locum commenti sunt interpretes de annulo aliisve rebus pignoris loco in urceum conjectis. Sensus loci hic est: at si qui adolescentes pauperculi et ad summam inopiam redacti in forum, ubi culinaria veneunt, alto clamore sublato irruunt, eos missos facio. Cur autem in forum, inquis, ubi τὰ κεράμια prostant? Quia eodem loco coquorum erat statio, ut perspicue intelligitur e loco Alexidis apud Athen. IV. p. 164. f.

> ὅπου γάρ ἐστιν ὁ κέραμος μισθώσιμος

*ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθέως ἐξ ἑωθινοῦ* *)
*ἕστηκεν ἐλθών.*

Eundem locum *τὰ μαγειρεῖα* dictum fuisse constat e Polluce IX. 48. Quod vs. 2. legitur *ἐπειρημένα* sive *ἐν εὑρημένα*, in eo adolescentulorum epitheton latet, ni fallor, probrosum. Fort. scribendum *ἐξυρημένα*. Ejusdem eclogae vs. 38. delendum est, quod totius loci sententiae repugnat, signum interlocutoris. Omnia ab uno eodemque *μαγείρῳ* recitantur.

In annotatione ad Bentleji Emendationes p. 437. attigi Apollodori locum satis elegantem sed in nostris Stobaei exemplaribus vitiosissime scriptum. Legitur apud Grot. Floril. CXVII. p. 483.:

*Μὴ καταφρόνει Φιλῖν' ἐτῶν γεροντικῶν,*
*οἷς ἔνοχος εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς ἔσῃ.*
*ἀλλὰ μέγα τοῦθ', ὦ πατέρες ἡλαττώμεθα,*
*ὑμεῖς μὲν ὀνειδίσατ' ἄν τι μὴ ποιῇ*
*ὁ πατὴρ πρὸς ὑμῶν, οὐ γέγονας αὐτὸς νέος;*
*τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἐὰν ἀγνωμονῇ,*
*οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, οὐ γέγονας αὐτὸς γέρων;*

Ad primi versus sententiam miror non offendisse Grotium. Quale enim hoc est: *noli contemnere annos senitis, ad quos tu ipse aliquando senex factus pervenies.* Quod perinde est ac si dicas: *si senex factus fueris, eris*

---

*) Jacobsius malit *εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ*. Non assentior: eadem synizesis est in *ἕως*, *ἑῶν* aliisque. Paullo insolentius est *ἑορτὴ* disyllabum apud Ionem Athen. VI. p. 259. f. *ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν ἄγειν*. Cfr. Seidler ad Euripid. Iph. Taur. 1425. Cave tamen huc trahas Cratinum Seriphiis apud Polluc. VII. 69. qui locus praeeunte optimo Cod. MS. ita refingendus est: *Ἐς Σύρων δ' ἐνθένδ' ἀφικνεῖ μετέωρος ὑπ' αὔρας, Ἱμάτιον μοχθηρὸν, ὅταν Βορῥᾶς καταπνείσῃ.* Qui versus ex eadem Seriphiorum scena petiti sunt, ex qua alios servavit Steph. Byz. s. v. *δούλων πόλις* p. 244. Ad eandem fabulam, quam Strabonem quoque respexisse suspicor Lib. X. 5. et Eustath. ad Dionysii Perieg. 526., pertinuisse videtur versus apud Harpocr. s. v. *Κισθήνη* p. 216. *Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει.* Quae Polydectae verba videntur Perseo, expeditionem contra Gorgonas suscepturo, itineris rationem monstrantis. Ex eadem narratione desumtus est versus apud Photium Lex. s. v. *σταθερόν*. Ad Cisthenes mentionem compara Aeschyli Prom. 816. cujus fabulae partem eam, quae Ius errores complectitur, Cratinus in Seriphiis parodia videtur lusisse. Eadem fabula obversabatur fortasse Olympiodoro in Platon. Alcib. p. 157. ed. Creuz.

senex. Tum quis unquam graece dixit ἔνοχος εἶναι ἔτεσιν? Quid multa? scripsit Apollodorus:

> *Μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν,*
> *οἷς ἔνοχος εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς ἔσει.*

*Noli contemnere mores seniles, quibus tu ipse aliquando senex factus teneberis.* Vs. 3. legitur ex correctione Salmasii. Nam apud Stobaeum habetur ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οὗ σ' ἠλ. Atqui necessarius est articulus. Legendum videtur:

> *ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἠλαττώμεθα.*

*In hoc autem nos, qui patres sumus, multum vobis inferiores sumus.* Nam μέγα pro μάλα dictum cum ἠλαττώμεθα conjungendum. Vs. 5. πρὸς ὑμῶν Grotii est correctio pro edito πρόθ' ἡμῶν. At Ms. Paris. habet πρόθ' ὑμῶν; unde conjunctis, quae male separatae sunt, syllabis certissima nascitur emendatio haec:

> *ὑμεῖς μὲν ἀντιδίσατ', ἐάν τι μὴ ποιῇ*
> *ὁ πατὴρ προθύμως, καὶ γέγονας αὐτὸς νέος;*

Ita fere Menander Adelphis p. 6. υἱῷ προθύμως τἀξιούμενον ποιῶν, κηδεμόνα — ἕξεις τοῦ βίου. Contrarium in modum, ut hoc addam, erratum est in Machonis loco apud Athen. VIII. p. 345. E.

> *φέρε καὶ γεῦσαι πυκνά.*
> *ἅλας οὐκ ἔχει; προσένεγκ'. ἔτ' ἐπιδεῖταί τινος*
> *ἑτέρου; πάλιν γεύσαι συμμετρίαν ἁρμόσῃ*
> *ὥσπερ λύραν ἐπιτεῖναι γ' ὡς ἡδὺς εἶ.*

Postremo versu Jacobsius ὥσπερ λ. ἐπιτείνετ' ἕως ἂν ἡδὺς ᾖ. Scribendum suspicor:

> *— πάλιν γεύου σύ, μέχρις ἂν ἁρμόσῃ,*
> *ὥσπερ λύραν τ' ἐπιτείν' ἕως ἂν ἡδὺς ᾖ.*

Ubi praeterea priori versui malim in fine μέχρις ἂν ἡδὺς ᾖ, et altero ἕως ἂν ἁρμόσῃ. Caussa in promptu est. In primo Apollodori versu recte Salmasius Φιλῖνε scripsit, quod nomen legitur etiam apud Strabonem (male corrigunt Strattidem) Athenaei IX. p. 382. D. Ante Salmasium legebatur φιλεῖν, quo erroris genere nihil in veterum libris frequentius. Ita apud Euphronem Athenaei Lib. I. p. 7. d. ubi Soterides, excellens coquinariae artifex, media hieme Nicomedi regi apuam tanto artificio apparasse dicitur, ut

omnes prae summa admiratione alta voce exclamarent. Νικομήδει, inquit,

ἀφύης ἐπιθυμήσαντι, χειμῶνος μέσου
παρέθηκεν ἡδεῖς, ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.

ubi vix littera mutata scribendum conjicio:

παρέθηκε, νὴ Δί', ὥστε π. ἀνακραγεῖν *).

Contra diphthongus ει in ι abiit in Diphili loco apud Athen. IX. p. 401. a. καλοῦνται δέ τινες καὶ χελιδόνιοι λαγωοί· μνημονεύει δ' αὐτῶν Δίφιλος ἢ Καλλιάδης Ἀγνοίᾳ· τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος χελιδόνιος ὁ δασύπους; γλαυκία δ' ἡ μίμαρκυς; Inepta tentant interpretes. Et metrum et sententiam haec emendatio restituet:

— τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος
χελιδόνειος ὁ δασύπους; γλυκεῖα δ' ἡ μίμαρκυς.

Quae interpretatione non indigent. Μίμαρκυς cum peregrinum vocabulum sit recte primam syllabam videtur corripere. Si quis tamen, quod vix futurum puto, ex alio poeta contrarium docuerit, facile versus ad senariorum speciem revocari poterunt, ut μίμαρκυς in tertii trimetri initio ponatur.

Sed haec hactenus; valde enim vereor, ne multis extra oleas evagatus esse videar, ut qui praefationis officio ita usus sim, ut haud pauca in medium attulerim, quae nihil ad Menandri Philemonisque reliquias faciant. Itaque finem praefandi faciam, ubi, quod aegre ad hunc usque locum distuli, gratissimi animi sensus Philippo Buttmanno significavero. Hujus enim viri egregiae erga me voluntati et benivolentiae non hoc tantum debeo, ut honestam libelli mei edendi opportunitatem nactus sim, sed idem re et consilio, quotiescunque ferret occasio, strenue me adjuvit, atque eo usque comitatis progressus est, ut operas regere magnamque molestissimi laboris partem ipse exantlare voluerit. Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Scribebam Gedani mense Decembri a. MDCCCXXII.

---

*) Similiter fortasse corrigendus est Aristoph. Av. 386. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσι, νὴ Δί', ὥστε τὴν χύτραν etc. pro ἄγουσιν ἡμῖν, ὥστε. Cfr. Dindorfium.

# DE MENANDRI
## ET
# PHILEMONIS
## VITA ET SCRIPTIS.

# DE VITA MENANDRI.

Suidas Tom. II. p. 531. Μένανδρος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος 1). Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος 2), Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης 3), περὶ οὗ πολὺς παρὰ πᾶσιν ὁ λόγος, κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας 4), στραβὸς τὰς ὄψεις, ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν 5), καὶ περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος 6). Γέγραφε κωμῳδίας ρή 7), καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγους ἑτέρους πλείστους καταλογάδην 8). Eadem plane, vix littera mutata, habet Eudocia Viol. p. 302.

## NOTAE.

1) De Menandro, antiquae Comoediae poeta, nihil inde compertum habemus. Aut obscurus et ignobilis poeta fuit, aut Suidae errori imputandus est, quem saepenumero aut e pluribus scriptoribus unum conflasse aut ex uno fecisse plures nemo ignorat.

2) Ἀθηναῖος. Ita veteres scriptores, qui Menandri patriam attigere, ad unum omnes. Quibus tamen nihil fidei tribuisse videtur Laur. Ign. Elingius Hist. linguae Graec. Cap. 26. p. 126. qui singulari quodam acumine Geticam Menandri originem expiscatus est e fragmento apud Strabon. VII. p. 297. quod infra exhibui p. 195. Et quandoquidem, ut in proverbio est, belli et elegantes homines in eadem cogitandi vestigia incidunt, Jo. Pinkertonus extitit, qui Dissert. de Scythis Praef. p. XII. ejusdem argumenti pondere commotus poetam nostrum Getica civitate donaret, quod didici e Porsoni adnotatione Append. ad Toupii Emend. in Suid. p. 486.

3) Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης. Matris nomen qui praeter Suidam indicarit novi neminem. Contra frequens apud veteres scriptores est Diopithis memoria. Ut ceteros omittam, Apollodorus apud Gellium N. Att. XVII. 4.

# DE VITA MENANDRI.

Suidas Tom. II. p. 531. *Μένανδρος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος* 1). *Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος* 2), *Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης* 3), *περὶ οὗ πολὺς παρὰ πᾶσιν ὁ λόγος, κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας* 4), *στραβὸς τὰς ὄψεις, ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν* 5), *καὶ περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος* 6). *Γέγραφε κωμῳδίας ρή* 7), *καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγους ἑτέρους πλείστους καταλογάδην* 8). Eadem plane, vix littera mutata, habet Eudocia Viol. p. 302.

## N O T A E.

1) De Menandro, antiquae Comoediae poeta, nihil alinnde compertum habemus. Aut obscurus et ignobilis poeta fuit, aut Suidae errori imputandus est, quem centies aut e pluribus scriptoribus unum conflasse aut ex uno fecisse plures nemo ignorat.

2) *Ἀθηναῖος.* Ita veteres scriptores, qui Menandri patriam attigere, ad unum omnes. Quibus tamen nihil fidei tribuisse videtur, Laur. Ign. Elingius Hist. linguae graec. Cap. 26. p. 126. qui singulari quodam acumine *Geticam* Menandri originem expiscatus est e fragmento apud Strabon. VII. p. 297. quod infra exhibui p. 195. Et quandoquidem, ut in proverbio est, belli et elegantes homines in eadem cogitandi vestigia incidunt, Jo. Pinkertonus extitit, qui Dissert. de Scythis Praef. p. XII. ejusdem argumenti pondere commotus poetam nostrum Getica civitate donaret, quod didici e Porsoni adnotatione Append. ad Toupii Emend. in Suid. p. 486.

3) *Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης.* Matris nomen qui praeter Suidam indicarit novi neminem. Contra frequens apud veteres scriptores est Diopithis memoria. Ut ceteros omittam, Apollodorus apud Gellium N. Att. XVII. 4.

qui vitam Menandri attigere, multitudine neminem reperiri, qui violentum poetae obitum commemoraverit. Sepultus jacuit ad viam e Piraeeo Athenas ducentem, teste Pausania Lib. I. p. 6. Sepulcrale carmen, quod ipsi ejus tumulo inscriptum fuisse existimat Meursius Athen. Attic. I. 2., infra in Testimoniis adscripsi.

Ubi de parentibus Menandri agebam, commemorare poteram affinitatem, quae ipsi cum Alexide, nobilissimo mediae Comoediae poeta, intercessit. Suidas s. v. Ἄλεξις. γέγονε δὲ πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. quod Stephanus, Valesius et Fabric. Bibl. Gr. II. p. 406. male vertunt *patronus Menandri*. Recte Menagius ad Diogenem Laert. Vol. II. p. 149. interpretatur *patruus*, quo sensu hanc vocem posuit etiam Teles apud Stobaeum Serm. XCV. p. 535. 46. Ad eandem affinitatem respiciens Anonymus περὶ κωμῳδίας p. XII. Μένανδρος, inquit, συνδιατρίψας τὰ πολλὰ Ἀλέξιδι ὑπὸ τούτου δοκεῖ παιδευθῆναι. Itaque non male conjicias, primum comicae poeseos amorem vel maxime Alexidis consuetudine in Menandrum esse transfusum. Postea inprimis Theophrasti et Epicuri usum et amicitiam videtur appetivisse. V. Alciphronis Epist. Lib. II. 4. Theophrastum adeo Menandri διδάσκαλον extitisse testis est Pamphila apud Diogen. Laert. V, 36. Epicurum autem quam magni fecerit, ipse testatum reliquit Epigrammate in Anthol. Palat. T. I. p. 327., sive infra in Fragmentis p. 299., quod ipsum Epigramma in causa fuit, ut Epicureis adnumeraretur a Fabricio Bibl. Gr. III. p. 606. Utriusque autem viri consuetudinem et disciplinam plurimum valuisse ad excolendam Menandri indolem totamque vitae rationem dirigendam facile intelligitur. Theophrasto quidem, virtutum vitiorumque notatori acutissimo, hoc potissimum acceptum tulisse Menandrum crediderim, ut philosophia duce in intimos animi humani recessus penetraret et varia hominum ingenia et χαρακτῆρας, remotis simulationum involucris, admirabili artificio pingeret atque, quod Manilius de eo cecinit Lib. V. 469., *vitam vitae ostenderet*. Neque in cultus elegantia victusque lautitia Theophrasto (Hermippus apud Athen. I. p. 21. a.) erat dissimilis. Hinc λαμπρὸς τῷ βίῳ vocatur ab Anonymo περὶ Κωμῳδίας p. XII. Eodem spectant verba Alciphronis Epist. Lib. II. 3, 15. Wagn. et Phaedri versus notissimi Lib. VI. 1. quos integros adscribam:

> Demetrius, Phalereus qui dictus est,
> Athenas occupavit imperio improbo.
> Ut mos est vulgi, passim et certatim ruunt:
> Feliciter subclamant. Ipsi principes

Illam osculantur, qua sunt oppressi, manum *).
Quin etiam resides et sequentes otium,
Ne defuisse noceat, repunt ultimi.
In quis Menander, nobilis comoediis.
Quas ipsum ignorans legerat Demetrius,
Et admiratus fuerat ingenium viri:
Unguento delibutus, vestitu adfluens,
Veniebat gressu delicato et languido.

Quibus versibus ita describitur Menander, ut facile Theophrasti et Epicuri sectatorem agnoscas. Ceterum postea arctior Demetrium inter et Menandrum amicitia contracta fuit; quae tamen res, si Diogeni Laertio fides, poetam nostrum ad vitae periculum adegit. Nam Demetrio Phalereo per Poliorcetam expulso (Olymp. 118. 2.) cum sycophantarum artes et calumniae libere per totam civitatem grassarentur, etiam *Μένανδρος ὁ κωμικὸς παρ᾽ ὀλίγον ἦλθε κριθῆναι, δι᾽ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι φίλος ἦν αὐτῷ. ἀλλ᾽ αὐτὸν παρῃτήσατο Τελεσφόρος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δημητρίου* Lib, V. p. 354. sive apud Suidam Vol. II. p. 492.

4) *Κωμικὸς τῆς νέας Κωμῳδίας.* Splendidissimum novae Comoediae sidus vocatur a Christodoro Ecphr. 362.

*ὁπλοτέρου κώμοιο σελασφόρος ἔπρεπεν ἀστήρ.*

Schol. Dionysii Gramm. p. 749. 13. *Μένανδρος ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμῳδίας.* Sic etiam Eustath. ad Hom. p. 1776. 48. Rom. In novae Comoediae canonem eum ab Alexandrinis grammaticis receptum fuisse, non dubitaremus, si vel maxime diserto Proculi, ut Grammatici Coisliniani et Anonymi de Com. p. XII. testimonio careremus. V. Ruhnk. Hist. crit. Oratt. Gr. p. XCV.

5) *Στραβὸς τὰς ὄψεις, ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν.* Prius si verum est, erroris convincitur Anonymus *περὶ Κωμῳδίας.* p. XII. *γέγονε δὲ εὐφυέστατος πάνυ.* Nisi hoc etiam de ingenii solertia intelligas, quo sensu passim legi *εὐφυής* docuit Wyttenb. ad Plut. p. 47. E. Ita bene concinerent Suidae verba *ὀξὺς δὲ τὸν νοῦν*, quod vel sine Suidae testimonio teneremus. In fabularum argumentis inveniendis disponendisque quanta fuerit Menandri solertia et elaborandi facilitas, testis est Plutarch. Oper. Mor. p. 347. F. *Λέγεται Μενάνδρῳ τῶν συνήθων τις εἰπεῖν, Ἐγγὺς οὖν, Μένανδρε, τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας; τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε πεποίηκα τὴν κωμῳδίαν,*

---

*) Vides non immerito Demetrium dixisse *ὡς οὐδεὶς ἐπ᾽ αὐτοῦ Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν*, ut apud Athen. VI. p. 253. a.

φκονόμηται γὰρ ἡ διάθεσις, δεῖ δὲ αὐτῇ τὰ στιχίδια ἐπᾷσαι. Similia narrantur a Scholiaste Horatii Cruquiano ad A. P. p. 633.

6) *Περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος.* Idem testatur, quamquam minus invidiose, Alciphro Epist. I. 29. Suidae locum qui attigit Gyraldus Dial. VII. p. 857. non veritus est, elegantissimum pulcrarum formarum spectatorem, quem in omnibus vitae actionibus conjunctam cum pari gratia moderationem servasse auctor est Plutarch. Opp. Mor. p. 854. A., tanquam omnis libidinis magistrum acerbissime accusare. Sed Gyraldi rationes diligenter examinavit Vir doctus in Marm. Taurin. I. p. 173 sq. De tenerrimo Menandri in Glyceram amore plura dixi ad Fragm. p. 39., quibus adde Alciphr. Epist. I, 19. ex qua passim nonnihil simultatis et κνισμοῦ ἐρωτικοῦ inter utrumque intercessisse intelligitur, quod docet etiam Athenaei locus Lib. XIII. p. 594. Thaidis quoque amori indulsisse Menandrum, quod ex Athenaeo sibi colligere visus est Vir doctus in Marm. Taur. I. p. 175., non video equidem quibus argumentis probari queat. Majori jure Bacchidis amore captum fuisse poetam nostrum colligas ex ipsa illa, quam laudavimus, Alciphronis epistola; quo ductus argumento si quis elegantissimum incerti Comici fragmentum apud Plutarchum de Garrul. p. 513. F. Menandro tribuat, ego certe non magnopere repugnem. Vide infra p. 303. Aliisne praeterea amoribus irretitus fuerit Menander, incertum est. Quid quod *severam* ei *vitam* tribuit Ausonius Praef. Cent. Nupt. p. 169. *Quid Euenum, quem Menander sapientem vocavit? Quid ipsum Menandrum, quid Comicos omnes, quibus severa vita est et laeta materia?* Cujus equidem testimonio multo majorem auctoritatem tribuerim quam Suidae, qui quum Menandrum impotentissimum mulierum amatorem vocat, multum verendum est, ne id ex ipsis poetae fabulis collegerit, quarum nulla fuit, quin amoris lusum commendaret. Qua de re praeclarus est locus Plutarchi apud Stobaeum e deperdito libro *de Amore* apud Stobaeum Serm. LXI. p. 393. τῶν Μενάνδρου δραμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ἓν συνεκτικόν ἐστιν ὁ ἔρως, οἷον πνεῦμα κοινὸν διαπεφυκὼς etc. Idem testantur Philostratus Epist. XLII. p. 933., de quo loco dixi ad Fragm. p. 59., Ovidius Trist. II. 370. *Fabula jucundi nulla est sine amore Menandri, Et solet hic pueris virginibusque legi*, et Christodorus Ecphr. 363. qui Menandri fabulas, utpote virginum ante legitimas nuptias vitiatarum amores complexas, arguta brevitate ἰάμβους αἰδνώ-

τοιο κορείης ἅρπαγας vocat. Nullam tamen ex tanta fabularum multitudine turpibus et illicitis amoribus inquinaverat, sed ita omnes instituerat, ut ipsae illae virginum stuprationes in legitima connubia verterentur, cujus rei testem habemus locupletissimum Plutarchum Sympos. VII. p. 712. C., quo loco usus est etiam Valcken. ad Callim. Eleg. p. 222. Idem testatur auctor epigrammatis Termino insculpti apud Brunck. Anal. III. p. 269.

Φαιδρὸν ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾷς, Σειρῆνα θεάτρων,
τόνδε Μένανδρον, ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων *).

Hinc non mirum est Menandri fabulas, quum nihil haberent quod castas aures offenderet, non modo in conviviis liberalium virorum ad oblectandos epulantium animos frequenter ab histrionibus actitatas esse, vid. Plutarch. de Falso Pud. p. 531. B. Sympos. VIII. p. 712. B. Comp. Arist. et Men. p. 853. B., sed etiam a pueris atque virginibus summo cum studio lectitatas, ut diserte testatur Ovidius l. l. Ita enim intelligenda videntur Sulmonensis poetae verba, non vero, ut voluit Valesius Emend. II. 6. concinente Harlesio ad Fabric. B. G. II. p. 455., qui ex ipso illo Ovidii loco colligunt, veteres Romanorum rhetores et eloquentiae magistros Menandri carmina *in scholis praelegisse*.

7) Ἔγραψε κωμῳδίας ρή. De numero fabularum, quas docuit Menander, ne apud veteres quidem unam eandemque omnium sententiam fuisse docet Gellius N. A. XVII. 4. alios centum et octo, alios centum et novem fabulas ei tribuisse dicens. Illos cum Suida sequuti sunt Anonymus περὶ Κωμῳδίας p. XII. et Auctor Vitae Terentii p. 753. Cas. Apollodorus denique, docente Gellio, centum et quinque fabulas ei tribuerat:

πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα
ἐξέλιπε.

Quarum utinam vel uni temporis invidia vel impia Byzantinorum imperatorum pietas **) pepercisset! Nam quod

---

*) Fort. legendum γάμῳ, *omnibus in fabulis scenam nuptiarum celebritate exhilarans*. Certe edita lectio ferri non potest.

**) Petrus Alcyonius de Exilio Lib. I. p. 69. se puerum ex Demetrio Chalcondyla audivisse narrat, sacerdotes Graecos hoc a Caesaribus Byzantinis impetrasse, ut Menandri, Philemonis, Sapphus, Mimnermi, Alcaei aliorumque poetarum carmina com-

p. 48, et Dio Chrysost. XXXI. p. 628. 13. Quamquam nimium tali honori Athenienses tribuisse putemus, id ille Pausanias monet, qui multas etiam mediocrium p tarum statuas in Attico theatro se vidisse memorat; qu confirmat etiam Dio, graviter indignatus, quod juxta M nandri statuam ignobilis cujusdam poetae imaginem Atl nienses erexerint *). Multo aequiora Menander poste rum judicia expertus est, quorum unanimi sententia su mis omnium aetatum poetis eum adnumeratum esse, p multa loquuntur veterum scriptorum testimonia. Quo te pore ejus fabulae in theatris doceri desierint, incomp tum habeo. Plutarchi quidem aetate nondum eas a s nis exulasse intelligitur e Comp. M. et A. p. 854. B.

8) Quod praeterea epistolas ad Ptolemaeum Lagid et alia multa pedestri sermone perscripta edidisse dicit Menander, id qui praeter Suidam tradiderit scio nen nem. Cum Ptolemaeo ei litterarum fuisse commerci certissimum est. Regem enim talium virorum, qualis M nander fuit, amantissimum, hunc ut Alexandriam veni litteris ad eum datis invitasse, Menandrum autem oblata conditionem, quamvis honorificam, repudiasse constat Plinii Hist. N. VII. 29. et Alciphr. II. ep. 3. et 4.; n negaverim, postea quoque litterarum commercium int eos intercedere potuisse. Quas epistolas an publici ju fecerit Menander, id vero est quod dubites: ac magn pere vereor, ne quas Suidas commemorat epistolas sopl sticis insequentium saeculorum studiis debeantur, ex q genere sunt epistolae Aesopi, Socratis, Euripidis et ali ali

---

glypho illo intercedit. 3.) Terminus cum capite Menandri t busque tetrastichis graecis, quae data occasione exhibui. Cap delineavit Fulv. Ursinus Imag. Nro. 90. cfr. Gronovii Thes. A Gr. II. p. 98. et Marmora Taurin. I. p. 169. Denique 4.) Pi tura Hercul. Tom. IV. tab. 39. „Adsidet ibi in solio poe „vultu meditabundo, manu sinistra ad mentum sublata. E r „gione sedet mulier personam senis comici gremio sustinens, v „lumen exigui moduli protendens, sinistro pede scabillum co „crepans." Sunt verba Boettigeri Prolus. II. Quid sit docere fa p. 6., qui primus hac pictura Menandri et Glycerae imagine repraesentari conjecit.

*) Locum quaerenti, quo poetarum statuae in theatris po tae fuerint, indicat Pollux IV. 124. τὸ δὲ ὑποσκήνιον, κίοσι κ ἀγαλματίοις ἐκεκόσμητο, πρὸς τὸ θέατρον (spectatorum sedilia) τ τραμμένοις. Sed hyposcenio qui locus assignandus sit ambigitu qua de re docte et subtiliter disputavit Groddeckius in Wol An. Litt. III. p. 125 sqq.

aliorum. Similem ceterorum, quos Suidas commemorat, *λόγων καταλογάδην* scriptorum rationem fuisse suspicor. Scilicet Quintilianus Inst. X. 1. 70. nos docet, fuisse, qui *Charisii* orationes Menandro tribuerent.

---

Commentatores Menandri fabulis obtigisse, vel sine disertis scriptorum testimoniis probabile esset. Fuit autem primus eorum, qui in Menandro illustrando versarentur, Lynceus Samius, grammaticus idemque poeta comicus, Duridis, nobilissimi historici frater. V. Athen. VIII. p. 337. D. Fuit igitur aequalis Menandri, quem in fabularum commissionibus ab eo victum esse docet Suidas s. v. *Λυγκεύς* et Eudocia p. 283. *Λυγκεὺς σύγχρονος Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ, καὶ ἀντεπεδείξατο κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησεν.* Ex ejus Centauro fabula longiusculam eclogam servavit Athen. IV. p. 131. F. Inter cetera viri scripta, de quibus vide Schweigh. Indicem Athenaei p. 140., fuit etiam opusculum *περὶ Μενάνδρου*, cujus librum II. laudat Athen. VI. p. 242. b. ex quo suspicari licet, quae fuerit hujus scripti indoles. Ceterum Lynceus antiquissimum, ni fallor, exemplum praebet Grammatices cum poesios studio conjunctae. Sequitur Aristophanes Grammaticus *), cujus *παραλλήλους Μενάνδρου τε καὶ ἀφ' ὧν ἔκλεψεν ἐκλογὰς* commemorat Eusebius Praep. Ev. Lib. X. c. 3. Similem librum ab eodem Eusebio commemoratum scripserat Latinus, sive ut Gyraldus Dial. Poet. legit, Cratinus, *περὶ τῶν οὐκ ἰδίων Μενάνδρου.* Qui num vere evicerint, quod tituli librorum profitentur, ut nunc res est, dijudicari non licet. Euripidi, cujus summus admirator extitit **), totos

---

*) Aristophanes quam magni fecerit Menandrum, docet epigramma termino insculptum ap. Brunck. Anal. III. p. 269. ubi proximus ei post Homerum locus tribuitur:

> *Ἀλλά σε δεύτερ' ἔταξε σοφὸς κρίνειν μετ' ἐκεῖνον*
> *γραμματικὸς κλεινὸς πρόσθεν Ἀριστοφάνης.*

ubi vide Jacobsium. Ejusdem Aristophanis dictum extat celeberrimum apud Schol. Hermog. p. 38. *Ὦ Μένανδρε καὶ βίε, Πότερος ἄρ' ὑμῶν πρότερον ἐμιμήσατο.* Ita citat Fabric. B. G. II. p. 455. At J. Scaliger ad Manil. p. 407. scripsit *πότερον ἀπεμιμήσατο. Ἀπεμιμήσατο* voluit etiam Hermannus apud Erfurdtium ad Ammian. Marcell. Vol. III. p. 333.

**) Quint. Inst. Or. X. 1. *hunc* (Euripidem) *et admiratus maxime est, ut saepe testatur, et sequutus, quamquam in opere diverso, Menander.* Hinc etiam est, quod Cicero scribit Fragm.

passim senarios Menandrum surripuisse, alii monuerunt, tum nos ipsi docuimus in Fragmentis. Ac si reputamus, quam fortiter veteres poetae comici sua invicem scrinia expilaverint (quod luculentis exemplis docuit Athenaeus), non est profecto quod Menandrum quoque haud pauca protulisse dubitemus, quae ab aliis poetis accepta in suos usus converterat. Quamquam vel sic verendum est, ne Latini et Aristophanis libelli de furtis Menandri poeticis ex eodem genere fuerint, ex quo v. c. Philostrati scriptum fuisse constat περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς, et alia aliorum, de quibus dixit Jo. Taylor. Lectt. Lys. Cap. 2. p. 230. Quanta fuerit in ejusmodi accusationibus veterum scriptorum levitas et ἀκρισία, norunt omnes, qui Eusebium et Clementem vel fugitivis oculis inspexerint. Quartus eorum, qui de Menandro scripserunt, est Plutarchus Chaeronensis, cujus adhuc superest Fragmentum Comparationis Menandri et Aristophanis, in quo libello potiora eorum, quae ad Menandrum spectant, in Testimoniis apposui. Sequitur Soteridas Epidaurius, qui ὑπομνήματος εἰς Μένανδρον auctor proditur ab Eudocia p. 387. et Suida T. III. p. 356 sq. male duos Soteridas distinguente. Quo tempore vixerit e Photio colligi potest, qui Soteridam Pamphilae, eruditissimae matronae, patrem fuisse refert. V. Wolfii Mulieres Graec. p. 423. Male igitur apud Suidam et Eudociam legitur ἀνὴρ Παμφίλης pro πατήρ. Denique commemorandus est Homerus, poeta idemque grammaticus haud ignobilis, cognomine Sellius, qui Suida T. II. p. 690. teste scripsit περιοχὰς τῶν Μενάνδρου δραμάτων. Unde idem Suidas corrigendus est T. III. p. 297. Σέλλιος, ἢ Σίλλιος ὁ καὶ Ὅμηρος, γραμματικὸς πρὸ Μενάνδρου. Male Kusterus πατρὸς Μενάνδρου. Legendum videtur: γραμματικός· ἔγραψε περὶ Μενάνδρου vel περιοχὰς Μενάνδρου.

Quemadmodum supra Menandrum aliorum poetarum maximeque Euripidis vestigia sequutum esse vidimus, ita in tanta Menandricorum dramatum praestantia et celebritate fieri non potuit, quin alii rursus poetae ad Menandri imitationem sese componerent. Et inter graecos quidem Comicos num fuerint post Menandrum, qui hujus exemplum sequerentur, e paucis eorum quae supersunt fragmentis demonstrari quidem non potest, probabile ta-

---

Vol. XVI. 2. p. 34. ed. Sch., fuisse hominem quendam perlitteratum, qui Euripidem et Menandrum inter se disserentes fecerit.

men esse, nemo negaverit. Macrobius enim ad Somn. Scip. I. p. 7. quum de fabulis dicit, *quas Menander ejusve imitatores egerint*, dubitari potest, Graecosne an Latinos poetas significaverit. Seriore aetate Sidonium Apollinarem, elegantis virum ingenii, Menandri comoedias suis in fabulis imitatum esse testatur Sozomenus Lib. V. 18. *ἐπραγματεύσατο δὲ καὶ τοῖς Μενάνδρου δράμασιν εἰκασμένας κωμῳδίας.* Amatorii autem Graecorum scriptores, Alciphron inprimis et Lucianus, qui dicitur, in dialogis meretriciis, quantum Menandro acceptum referant, tum alii passim monuerunt, e. c. Boettigerus Exc. II. ad Terentii Eun. p. 38. et Huschkius Anal. p. 171 sqq., tum nos plurimis exemplis demonstravimus. Neque dubium est, quin plura etiam et certiora teneremus imitationum vestigia, si vel una aliqua fabula ad nostram aetatem pervenisset. Sequuntur Romani, apud quos quanta fuerit Menandri auctoritas, multis doceri posset testimoniis. Mitto Naevium, Trabeam, Lavinium, alios. At Caecilius, poeta gravitate eximius (Horat. Epist. II. 1. et Charisius Inst. Gramm. II. in fine) sed idem ab elegantia minus commendatus (Gellius N. A. II. 23.) quanto studio Menandri exemplum sequutus sit, tum aliunde constat, tum fabularum tituli docent, quorum paucissimi sunt, quos non a Menandro assumsisse videatur. Non recte igitur D. Hieronymus ad Pammach. C. 101. Terentium quidem Menandri, Caecilium vero Plautumque ad veterum Comicorum imitationem se composuisse scribit. Afranius quoque, licet togatarum fabularum auctor, multa ex Menandro suas in fabulas transtulit, proximeque omnium, si Terentium excipias, ad ejus elegantiam videtur accessisse. Horatius Epist. II. 1.

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro,

ubi non obloquar Wielandio, minus imitatione quam indolis et ingenii quadam affinitate Afranium Menandro similem fuisse statuenti: idem tamen cum Afranium graecarum litterarum rudem fuisse scribit, non Ciceronis meminerat de Finib. I, 3, 7. ita se Graecorum philosophorum locos quosdam translaturum dicentis, *ut ab Homero Ennium, Afranium a Menandro*, quae verba optime docent, quatenus Romanus poeta Graecum imitatus sit. Ceterum Afranii elegantiam laudat etiam Apulejus Apol. p. 420. Plautus, quantum hodie judicare possumus, rarius sequutus est Menandrum, cujus lene jocandi genus Sarsinati poetae placere vix potuit, quo factum est ut is aliorum potius, maxime Epicharmi, vestigia presserit, cujus rei testem habemus Horatium Epist. II. 1.

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi
Dicitur.

Idem indicat Hieronymus l. l. Plautum *veteres Comicos* sequutum dicens. Vel sic tamen pauca quidem et rara sed tamen vestigia Menandricae imitationis in Plautinis fabulis deprendimus, cujus rei memorabile exemplum praebet Fragm. Incert. XXXII. p. 208.

Terentium, Latinorum Comicorum cultissimum, totum a Menandro pependisse notissimum est. Falluntur tamen, qui tam presse eum Graeci poetae vestigia legisse sibi persuasere, ut ad verbum eum expressisse statuant, quae Casauboni ad Pers. IV. p. 55. aliorumque fuit sententia. Certe in partibus fabularum disponendis totaque actionis ratione constituenda saepenumero ab exemplo suo discessit, ut docui ad Fragm. Adelphorum. Vel sic tamen unus omnium optime Menandri ingenium assequutus est, nisi quod *vim* ei deesse queritur Jul. Caesar in nobilissimo Epigr. ap. Donat. Vita Terent. p. 754.

Tu quoque, tu in summis, o dimidiate Menander *),
Poneris, et merito, puri sermonis amator.
Lenibus atque utinam scriptis adjuncta foret vis,
Comica ut aequato virtus polleret honore
Cum Graecis, neque in hac despectus parte jaceres.
Unum hoc maceror et doleo tibi deesse, Terenti.

Ubi tertio et quarto versu male vulgo conjungunt *vis comica*, qua eam recentiores technici ludicrae poesios virtutem significari volunt, quae risum spectantibus extorqueat etiam invitis. At verissime monuit F. A. Wolfius in Miscell. p. 454. ita locum interpungendum esse, ut nos fecimus. Eandem rationem jam dudum sequuti sunt Bentlejus ad Horatii A. P. 26. et Westerhovius ad Terentii Heaut. Prol. 45. p. 464. Vim igitur qui in Terentii fabulis se desiderare queritur Jul. Caesar, intellexit sine dubio quod Graeci technici vocant τὸ παθητικόν, quod Menander admirabili artificio cum τῷ ἠθικῷ conjunxerat. Hinc Plutarcho Comp. M. et A. p. 853. D. Menandri poe-

---

*) *Dimidiati Menandri* nomine appellavit Terentium non aliam opinor ob causam, quam quod is nonnihil suo ipsius judicio tribueret neque ubique Graeci poetae vestigiis serviliter inhaereret. Similis est Boettigeri explicatio Praefat. Specim. Terent. p. VI. nisi quod male huc trahit invidorum Terentii obtrectatorum dicterium: *contaminari non decere fabulas*. Quibus verbis malevoli isti nihil voluerunt nisi hoc: non decere ex compluribus Menandri fabulis conflare unam; quod fecerat Terentius in Andria et alibi.

ls dicitur διὰ πολλῶν ἀγομένη παθῶν καὶ ἠθῶν. Qua de e vide egregiam Valckenarii disputationem ad Theocriti .don. p. 329 sq. Τὸ πάθος autem quum praeter argu- ıenti tractationem morumque delineationem etiam dictio- is formam complectatur, non alienum fuerit Demetrii ıeminisse, qui in libello de Elocut. §. 193 sq. Menandri ictionem vel inprimis παθητικὴν fuisse subindicat, utpote articularum et conjunctionum vinculis solutam, ideoque estu et actione juvandam. Talis enim est λέξις λελυμένη αἰ ὑποκριτική, quod indicat etiam Grammaticus apud Bek- erum An. Gr. II. p. 745. Menandri et Aristophanis ex- mplo usus. Philemoni contra Demetrius dictionem συν- ηπημένην καὶ οἷον ἠσφαλισμένην τοῖς συνδέσμοις, ideoque re- itationi quam actioni accommodatiorem tribuit. Cum De- ıetrii loco egregie convenit Dio Chrysost. Orat. XVIII. . 255. comparatus etiam a Valesio Emend. II. 6. cujus isputationis qui summam reddidit Harlesius ad Fabric. B. ŀ. II. p. 455. non meminisse videtur, fuisse inter erudi- )s, qui Demetrii libellum περὶ ἑρμηνείας Dionysio Hali- arnassensi tribuerent. Ad Caesaris epigramma ut re- eam, non inepte cum eo incerti poetae versus compares )idem a Donato servatos, unde recepit Burmannus Anth. .at. I. p. 140.

> Tu quoque, qui solus tecto sermone, Terenti,
> Conversum expressumque Latina voce Menandrum
> In medio populi sedatis vocibus effers.

Ͱuorum versuum auctor quid significari voluerit; quum edatas voces Terentio tribuit, jam obscurum esse non otest. — Qui post Terentium Menandri fabulas imitan- as sibi proposuerit, unum novi Verginium, de quo illu- ris est Plinii locus Lib. VI. epist. 21.

---

His explicatis superest ut corollarii loco de aliis Me- andris breviter exponam. Eorum recensum dederunt Fa- ricius et Harlesius B. G. II. p. 454. quorum collectanea omnibus, quae in promptu sunt, additamentis augere ellem, merito chartam perdidisse diceres. Itaque eos ntum Menandros recensebo, qui aut scriptis inclaruere, at ob alias quascunque causas digni memoratu extitere.

*Menander* *Satrapa*, unus ex Alexandri ducibus, post- a Lydiae imperium sortitus, de quo vide Dexippum pud Phot. Bibl. LXXXII. p. 201 sq. et quos laudat chweigh. ad Athen. VI. p. 245. a. ubi verba Μενάνδρου

ἀξία γνάθος in causa fuerunt, ut Fabricius Ἀξιόγναθον in Menandri fabularum indicem referret.

*Menander Rhetor*, Laodicensis. Suida teste, auctor commentarii in Hermogenis Artem rhetoricam et Minuciani Progymnasmata. Idem fortasse, cujus perutilis extat libellus de Encomiis. V. Heeren de Men. Rhet. p. 21.

*Menander Ephesius*, historicus. Josepho teste c. Apion. I. p. 448. litteris consignavit τὰς ἐφ᾽ ἑκάστου τῶν βασιλέων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις γενομένας. V. Vossium de Hist. Gr. p. 304. Saepenumero laudatur a Suida, quem integram ejus historiam manibus trivisse, suspicatur Kusterus ad Vol. I. p. 6. Idem ad partes vocatur apud Suidam s. v. σαθρωθῆναι T. III. p. 274. s. v. σπαλίωνες. ib. p. 361. et s. v. Φᾶσις ib. p. 583. quae ad Comicum male retulit Index Kusteri. Ab hoc non diversum fuisse *Menandrum Pergamenum*, qui scripsit de rebus Phoenicum, praeter Meziriacum ad Ovidii Heroid. II. p. 147—149. ab Harlesio laudatum, suspicatur Jo. Jensius ad Gyraldi Opp. T. II. p. 401.

*Menander Protector*. Floruit imperante Mauricio, scripsitque historiam inde ab Agathia. Vide Eudoc. p. 299. et Suid. s. v. Μένανδρος, qui bene longam prooemii ejus historiae praemissi partem servavit. Cfr. Vossius de Hist. Gr. p. 275.

*Menander Samaritanus*, magus et haereticus, Simonis magi successor, de quo vide Justini Apol. I. p. 59. c. Eusebii P. E. III. 23. Tertull. p. 349. Rig. aliisque locis. Male apud Isidorum Origg. VIII. p. 104. Godofr. editur *Menandriani a Menandro magno Simonis discipulo nuncupati*. Lege *a Menandro mago*.

*Menander*, auctor scripti de insula Cypro laudati ab Etymol. M. p. 738. 40. ἐκαλεῖτο (Cyprus) καὶ Κεραστεία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἳ εἶχον κέρατα, ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ νήσων, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν ἐξοχάς etc. ubi tamen Bastius ad Gregor. Cor. p. 839. legit ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου, ut habet Tzetzes ad Lycophr. 447. ubi eadem leguntur, quae habet Etymologus. Müllerus autem quem vide in Add. et Corr. T. III. p. 302. e Codd. etiam apud Tzetzem ὡς Μένανδρος reposuit. Et recte quidem, ut opinor. Particula μὲν propter sequiens δὲ in tali quidem scriptore non necessaria. Accedit Stephanus Byz. p. 724. s. v. Χυτροί, Κύπρου πόλις, ἣν ὀνομάσθαι μέν φησι Ξενεγόρας ἀπὸ Χύτρου. — ὁ πολίτης Χύτριος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου. ubi itidem corrigam Μένανδρος. Certe Ἀλέξανδρος facilius

n *Ἀνδροκλῆς* e *Μένανδρος* oriri potuit. Laudari au-
a Stephano eundem, quem Etym. et Tzetzes ad par-
ocarunt, scriptorem, haud scio an inde etiam colligi
t, quod ipse etiam Xenagoram cum Alexandro con-
it. Quis fuerit Menander ille, qui de Cypro scripsit,
ile dictu est, cum plures ejus nominis commemoren-
quorum industria in tali argumento versari potuit.
Ut de Lucilio taceam, qui Menandrum nescio quem,
maticam professum acerbo dicterio perstringit Epigr.
apud Brunck. Anal. II. p. 317., Menandrum novimus
historici patrem apud Suid. II. p. 155. Alius, sed ipse
ue aut historicus aut grammaticus, significari videtur
unck. An. Gr. II. p. 782. *Φοινίκεια δὲ τὰ γράμματα ἐλέ-*
, *ὥς φησιν* — *Ἐτεωνεὺς καὶ Μένανδρος, ἐπειδὴ ἐν πετά-*
*φοινικοῖς ἐγράφοντο.* Ab hoc fortasse non diversus est
ui cum Mnasea et Aristide Eratosthenis discipulis
meratur a Suida T. I. p. 850. His adjicerem eum,
de mysteriis scripsisse perhibetur in Scholio ad Ari-
. Av. 1073. nisi lectionem incertam faceret aliud
lium, quod eadem narrat, sed pro Menandro Melan-
commemorat. Utrobique corrigam aut *Νεάνθης*, de
vide Harpocr. p. 54., aut quod malim *Μελάνθιος*,
*περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων* scripsisse constat ex
n. VII. p. 325. c. et Schol. Arist. Plut. 289. ubi falli
Hemsterhusium. Nam in Schol. Apoll. Rhod. 1, 1126.
impedit quo minus alium Menandrum laudari exi-
mus.

## IDEM SYMP. VIII. 3. p. 712. B.

Οὕτω γὰρ ἐγκέκραται (nova Comoedia) τοῖς συμποσίοις ὡς μᾶλλον ἂν οἴνου χωρὶς ἢ Μενάνδρου διακυβερνῆσαι *) τὸν πότον. Ἥ τε γὰρ λέξις ἡδεῖα καὶ πεζὴ κατέσπαρται τῶν πραγμάτων, ὡς μήτε ὑπὸ νηφόντων καταφρονεῖσθαι, μήτε οἰνωμένους ἀνιᾶν· γνωμολογίαι τε χρησταὶ καὶ ἀφελεῖς ὑποῤῥέουσαι καὶ τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ μαλάττουσι **) καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον· ἥ τε τῆς σπουδῆς πρὸς τὴν παιδιὰν ἀνάκρασις ἐπ᾽ οὐδὲν ἂν πεποιῆσθαι δόξειεν, ἀλλ᾽ ἢ πεπωκότων καὶ διακεχυμένων ἡδονὴν ὁμοῦ καὶ ὠφέλειαν. Ἔχει δὲ καὶ τὰ ἐρωτικὰ παρ᾽ αὐτῷ καιρὸν πεπωκόσιν ἀνθρώποις καὶ ἀναπαυσαμένοις μετὰ μικρὸν ἀπιοῦσι παρὰ τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας· οὔτε παιδὸς ἔρως ἄῤῥενός ἐστιν ἐν τοσούτοις δράμασιν· αἵτε φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμον ἐπιεικῶς καταστρέφουσι· τὰ δὲ πρὸς ἑταίρας, ἂν μὲν ὦσιν ἰταμαὶ καὶ θρασεῖαι, διακόπτονται σωφρονισμοῖς τισιν ἢ μετανοίαις τῶν νέων, ταῖς δὲ χρησταῖς καὶ ἀντερώσαις ἢ πατήρ τις ἀνευρίσκεται γνήσιος, ἢ χρόνος τις ἐπιμετρεῖται τῷ ἔρωτι, συμπεριφορὰν αἰδοῦς ἔχων φιλάνθρωπον.

## DIODORUS ANTHOL. PAL. I. p. 413.

Βάκχῳ καὶ Μούσῃσι μεμηλότα τὸν Διοπείθους
Κεκροπίδην ὑπ᾽ ἐμοί, ξεῖνε, Μένανδρον, ἔχω,
ἐν πυρὶ τὴν ὀλίγην ὃς ἔχει κόνιν· εἰ δὲ Μένανδρον
δίζηαι, δήεις ἐν Διὸς ἢ μακάρων.

## EPIGR. ADESP. ANTH. PAL. II. p. 63.

Αὐταί σοι στομάτεσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι
ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
αὐταὶ καὶ Χάριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
στωμύλον εὐτυχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
ζώεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
ἔκ σεθεν οὐρανίων ἁπτόμενον νεφέων ***).

---

*) Wyttenbachius conjicit διακυβερνᾶσθαι. Fort. διακυβερνῆσαι ut τις ex iis, quae proxime praecedunt, subintelligatur.

**) Ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ. Sic etiam Conviv. Sept. Sap. p. 156. d. ὁ Διόνυσος ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη.

***) Scripsi cum Planude ἐστὶν Ἀθήναις pro ἔστ᾽ ἐν Ἀθήναις. Sed ἔκ σεθεν non mutandum in τοὐκ σεθεν: neque conjungenda haec verba cum τὸ κλέος. Tum sane articulus deesse non posset. Sensus verborum hic est: *Athenarum gloria per te ad caeli nubes assurgit.* Igitur ἁπτόμενόν ἐστι pro ἅπτεται.

# DE VITA PHILEMONIS.

Suidas Tom. III. p. 599. *Φιλήμων, Συρακούσιος* 1), *υἱὸς Δάμωνος, καὶ αὐτὸς Κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας* 2), *ἤκμαζεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας, βραχὺ Μενάνδρου πρότερος. ἔγραψε δὲ κωμῳδίας πρὸς ἐννενήκοντα* 3) *καὶ ἐβίωσεν ἔτη ἐννενήκοντα ἐξ* 4). *εἰσὶ δὲ οἳ λέγουσιν α' καὶ ρ'. ἐτελεύτησε δὲ ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος* 5). Et interjecta, quam in Testimoniis exhibui, Aeliani narratione: *Φιλήμων ὁ νεώτερος, καὶ αὐτὸς Κωμικός, υἱὸς Φιλήμονος τοῦ Κωμικοῦ. ἐδίδαξε δὲ δράματα νδ'.* 6).

Compendifecit haec Eudocia Viol. p. 427. *Φιλήμων Συρακούσιος, υἱὸς Δάμωνος, καὶ αὐτὸς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας ἐπ' Ἀλεξάνδρου βραχὺ Μενάνδρου πρότερον. ἔγραψε κωμῳδίας ἐννενήκοντα. Καὶ ἕτερος, νεώτερος, κωμικὸς καὶ αὐτός, καὶ υἱὸς τούτου. ἐδίδαξε δράματα νδ'.*

## N O T A E.

1) In patria Philemonis perhibenda non consentiunt veteres scriptores. Syracusanus dicitur Suidae, Eudociae, Hesychio Illustr. p. 65. ed. Col. Allobr. et Anonymo *περὶ κωμῳδίας* p. XII., qui eum Attica civitate donatum fuisse memorat. Solensem contra diserte Philemonem nuncupat gravissimus auctor Strabo Lib. XIV. p. 671. *γεγόνασι δ' ἄνδρες ἐνθένδε* (Solis) *τῶν ὀνομαστῶν, Χρύσιππός τε — καὶ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ποιητής.* Quam controversiam ita fortasse dirimere licebit, ut Philemonem Athenis nescio quibus de causis expulsum bonam vitae partem in Cilicia apud Solenses transegisse dicamus. Etenim exilio multatum fuisse poetam nostram docet Teles apud Stobaeum Serm. XXXVIII. p. 232. *οὐκ αἰδῶς Φιλήμων ἥσσων ἴσμεν* (Gesnerus in margine *Φιλήμονι σύνισμεν*)· *καὶ γάρ ποτε αὐτοῦ καὶ ἀπηλλαγότος ἀστείως συναντῶντές τινες, Ὡς εὐημέρηκας, ἔφασαν, Φιλήμον. Ὑμεῖς μὲν οὖν, φησίν, οἴεσθε οὕτω τε-*

θεαμένοι. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀεὶ ἀγαθὸς ὢν διατελῶ· τί οὖν; ὑπὸ χειρόνων φυγαδεύεσθαι οὐ παροινία. Quibus rationibus Mongitorius Bibl. Sic. II. p. 164. aliique ab Harlesio Bibl. Gr. II. p. 476. commemorati Philemonem Syracusanis vindicaverint, ignoro. Si vera est nostra conjectura, haud temere opinor suspiceris, in ipso illo Solensi itinere accidisse, quod narrat de poeta nostro Plutarchus. Nam quum Philemo Magam *), Cyrenensium tyrannum, propter litterarum inscitiam in publico Atheniensium theatro acri convicio proscidisset, Μάγας λαβὼν αὐτὸν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Παραιτόνιον (Aegypti oppidum) ἐξενεχθέντα στρατιώτῃ μὲν ἐκέλευσε γυμνῇ τῇ μαχαίρᾳ θιγεῖν τοῦ τραχήλου μόνον, εἶτα κοσμίως ἀπελθεῖν. ἀστραγάλους δὲ καὶ σφαῖραν ὡς παιδαρίῳ νοῦν οὐκ ἔχοντι προσπέμψας ἀφῆκε. Plutarchus de Cohib. Ira p. 458. A. et de Virt. mor. p. 449. E.

2) Κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας. In novae Comoediae poetarum canonem receptum fuisse Philemonem a Grammaticis Alexandrinis, constat disertis testimoniis Procli et Grammatici Coisliniani. V. Ruhnk. Hist. crit. Orat. Gr. p. XCV. Adde Anonymum περὶ Κωμῳδίας p. XII. Unum, qui Philemonem mediae poetis Comoediae annumerarit, novi Apulejum Flor. §. 16., quod nisi casu potius quam consilio fecit, videndum est ne hoc ideo dixerit Apulejus, quod priora Philemonis tempora in extremam mediae Comoediae aetatem inciderant. Teste enim Anonymo περὶ κωμῳδίας l. c. fabulas docere coepit Olymp. CXII. ad finem vergente, ex quo intelligitur, novae Comoediae poetarum Philemonem fuisse antiquissimum. In fabularum autem fragmentis et nominibus nihil reperias, quo mediae eum Comoediae vindicare liceat; omnia contra novae Comoediae indolem referunt, id quod nemo melius intellexit eodem illo Apulejo, cujus elegantissimum de hac re locum infra in Testimoniis exhibebo.

Recte opinor Philemonem τῶν νεωτέρων antiquissimum diximus. Qui enim a Meursio aliisque ad priorem Philemone aetatem refertur Philippides, ejus florem certissimis indiciis incidere colligitur in aetatem Lysimachi. Suidas igitur s. v. Φιλιππίδης aut scripsit aut certe scribere debuit ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ρκδ' Ὀλυμπ. pro ριά. Antiquissi-

---

*) Fuit Ptolemaei Philadelphi frater ex Berenice. Male pater Berenices dicitur Steph. Byz. s. v. Βερενικίδαι p. 161. Pin., nisi pro θυγατρὸς legendum μητρός. Cfr. Pausan. 1. p. 6. Plutarch. Cleom. Tom. V. p. 150. Cor. et Polyaen. II. p. 69. Commemoratur etiam Diogeni Laert. II. 103. ubi v. Menagius.

us autem si fuit τῶν νεωτέρων, sequitur eundem primum itisse, qui suam novae Comoediae indolem et naturam nquam, legis auctoritate sanciret. Quod haud scio an am historiae testimoniis confirmari queat. Ac nisi me o fallimur, etiam fabula designari potest, qua omnium ma novae Comoediae rationem monstraret. Fuit ea pobolimaeus. Clemens Alex. Strom. VI. p. 267. Sylb. ι μέντοι Κώκαλον τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους ὁ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν *). Quorum verborum non sane eum sensum esse censemus, ut Philemo ipsum Cocali argumentum Aristophani sive Araroti suffuratus esse dicatur. Aliam viam monstrant veteres Grammatici, docentes illi, Ararotem sive Aristophanem in Cocalo eorum, quibus novae Comoediae indolem et ingenium censemus, prima quasi stamina, postea Philemone et Menandro pertexta duxisse eo, quod φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν, Anonymus de Vita Aristoph. p. [V., in fabulam illam reciperet, eoque ipso fabulae tionem multo artificiosiorem et implicatiorem efficeret, iam in antiquae et mediae Comoediae fabulis fuerat. nonymus de Vita Aristoph. p. XIII. πρῶτος δὲ καὶ τῆς ας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐδίδαξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν χὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. ujus loci non alius esse potest quam Clementis verborum sensus, nisi quod hic ipsam illam Philemonis fabulam significat, quae Cocali vestigiis insistens sequentibus oetis novam Comoediae rationem praeiret. Qua re hoc ssequutus est Philemon, ut jure suo novae Comoediae uctor et conditor haberi possit: quamquam eandem laudem a minus accuratis scriptoribus Menandro tribui, in anta hujus poetae celebritate non est quod magnopere miremur. V. Abulpharagii locum apud Fabricium Bibl. Gr. II. p. 455. Alii contra inventi honorem aequaliter inter Menandrum et Philemonem dispertiuntur, velut Diomedes Lib. III. p. 486. *tertia aetas fuit Menandri et Philemonis, qui omnem acerbitatem Comoediae mitigarunt, atque multiplicia Graecis auctoribus sequuti sunt.* Ubi quae *multiplicia* dicantur jam obscurum esse non potest; ntelligit artificiosiorem fabularum compositionem. *Graecis auctoribus* i. e. quemadmodum Graeci grammatici tradiderunt.

---

*) Ita emendavit h. l. Casaubonus, ut didici e Brunckii annotatione ad Aristoph. Fragm. p. 252. Apud Sylburgium legitur ἱεραρότως τῷ Ἀριστοφάνει ποιεῖ Φιλήμων.

3) *Ἔγραψε δὲ κωμῳδίας πρὸς ἐνενήκοντα, scripsit fabulas ad nonaginta.* Praepositionem πρὸς Eudocia omittit. Fortasse excidit numerus ἑπτά. Sic enim Diodorus Sic. XXIII. 7. *Φιλήμων — ἔγραψε δράματα ἑπτὰ καὶ ἐννενήκοντα*, et Anonymus *περὶ Κωμῳδίας* p. XII: *σώζεται δὲ αὐτοῦ δράματα ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐννενήκοντα.* Ex tanto numero vix trium et quinquaginta fabularum titulos superstites habemus, quem numerum haud dubitari potest quin magis etiam imminutum videremus, si scriptoribus iis, quorum industriae fragmenta poetae nostri debemus, saepius addere placuisset, utrumne ea e majoris an junioris Philemonis fabulis duxissent.

4) De annorum quos vixit numero aliquantum dissentiunt veteres. Suidas sex et nonaginta annos ei tribuit, Lucianus Macrob. §. 25. nonaginta septem, Diodorus Sicul. XXIII. 7. nonaginta novem, alii denique apud Suidam unum supra centum. De natali anno nemo diserte tradidit. Obiit autem, teste Diodoro, Olymp. CXXIX. 3. Ad hanc enim Olympiadem omnia, quae illic narrat Diodorus, referenda esse vere monuit Wesselingius. Nec repugnat Aelianus apud Suidam T. III. p. 600. Philemonem obiisse referens *πολεμούντων Ἀθηναίων καὶ Ἀντιγόνου.* Jam si recte Diodorus nonaginta novem annos Philemonem complesse tradidit, conficitur ut natales ejus in Olymp. CV. 1. incidant.

5) De mortis genere magna est inter scriptores dissensio. Prae nimio eum risu obiisse praeter Suidam tradunt Hesych. Illustr. p. 65. et Lucianus Macr. 25., sed hic quidem ita, ut quod illi simpliciter tradiderunt additamentis quibusdam ornaverit. *Κατέκειτο μὲν*, inquit, *ἐπὶ κλίνης ἠρεμῶν· θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν, ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανεν.* Ex Luciano eandem narratiunculam mutuatus est Valerius Maxim. IX. ext. 12. Plutarchus autem An Seni sit resp. ger. p. 785. B. Alexin et Philemonem in theatro coronatos mortem abstulisse tradidit, cui simile est quod de Philippide Comico scribit Gellius N. A. III. 85. Ab his omnibus magnopere Aeliani discrepat narratio apud Suidam III. p. 600. quam una cum Apuleji loco Florid. Cap. 16., ubi similis vitae exitus narratur, in Testimoniis exhibui.

6) Juniori Philemoni quae diserte ab antiquis scriptoribus tribuuntur fragmenta supersunt paucissima. *Στρα-*

ώτην probabili conjectura ad eum retulit Schweighaeuse-
s. Vid. p. 386.

De aliis rebus ad Philemonem spectantibus, veluti de
multate, quae ipsi cum Menandro intercessisse dicitur,
pra disputavimus. A Ptolemaeo eum ut Alexandriam
niret invitatum esse conjicias ex Alciphronis Epist.
ib. II. 3.

Imaginem viri ex antiquo lapide ductam exhibuerunt
alvius Ursinus, Gronovius Antiq. Thes. II. tab. 99. et
lii, quos commemorat Harlesius l. c. p. 478. Marmo-
am ejus statuam validae senectutis, altera manu com-
licatum librum tenentis, alteram ad mercedem accipien-
m porrigentis, Pierium Valerianum Romae apud Ra-
aelem Urbinatem vidisse idem refert e Mongitorii Bibl.
c. II. p. 165.

De aliis scriptoribus, quibus Philemonis nomen indi-
m fuit, egerunt Kusterus ad Suidae locum s. v. Φιλήμων
; Harlesius ad Fabric. Bibl. Gr. l. c.

# TESTIMONIA VETERUM DE PHILEMONE.

## AELIANUS DE PROVIDENTIA APUD SUIDAM SUB VOCE ΦΙΛΗΜΩΝ.

Οὗτος ὁ Φιλήμων ἄπηρος ἦν τὸ σῶμα, καὶ μέντοι καὶ τι αἰσθήσεις πάσας ἀσινεῖς εὐμοιρίᾳ τινὶ διεσώσατο. Ὁμολογοῦ δήπου καὶ τοῦτο. Πολεμούντων Ἀθηναίων καὶ Ἀντιγόνου, Πι ραιεῖ (leg. Πειραιοῖ) διαιτώμενος ὁ Φιλήμων ὄναρ ὁρᾷ, κόρι ἐξιούσας ἐννέα τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Ἐδόκει δὲ ἐρέσθαι αὐτὰς βουλόμεναι καταλείπουσιν αὐτόν. αὐτῶν δὲ ᾤετο ἀκοῦσαι λ γουσῶν, ἔξω θυρῶν ἰέναι· μὴ γὰρ εἶναι θεμιτὸν ἀκοῦσαι αι τάς. καὶ τὸν μὲν ὄνειρον ἐνταῦθα παύσασθαι, αὐτὸς δὲ δι πνισθεὶς τῷ παιδὶ περιηγεῖται ἅ τε εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε κι ἅτινα εἶπεν. Εἶτα μέντοι ἔγραψε τὰ λοιπὰ τοῦ δράματο ὅπερ οὖν ἔτυχε διὰ τῆς παρούσης ἄγων φροντίδος. καὶ ἐπε λυσάμενος ἡσυχῇ ἔκειτο, κᾆτα ὑπεξέσχεν (e Valckenarii con ad Hippol. p. 320. pro ὑπερέσχεν). Καὶ οἵγε ἔνδον ᾤοντ καθεύδειν αὐτόν· ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ἦν, ἐκκαλύψαντες τ θνεῶτα ἐθεάσαντο. Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκουρε, παρῆσαν δὴ καὶ Φι λήμονι ἐννέα Μοῦσαι, καὶ ὅτε ἔμελλε τὴν ἐπινησθεῖσάν οἱ κι τελευταίαν ὁδὸν ἰέναι, ᾤχοντο ἀπιοῦσαι. Θεοῖς γὰρ οὐδαμῇ θι μιτὸν ὁρᾶν ἔτι νεκρούς, καὶ ἐὰν ὦσι πάνυ φίλοι,

οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς *).

Σὺ δὲ λέγεις αὐτοὺς μὴ ἡμῖν προσέχειν, ὦ μῶρε;

APU

*) Ex Euripidis Hippol. 1437.

## APULEJUS FLOR. 16.

Poeta fuit hic Philemon, mediae Comoediae scriptor. Fabulas cum Menandro in scena dictavit, certavitque cum eo: fortasse impar, certe aemulus. Nam quod eum etiam vicit saepenumero, pudet dicere. Reperias tamen apud ipsum multos sales, argumenta lepide inflexa, agnatos lucide explicatos, personas rebus competentes, sententias vitae congruentes: joca non infra soccum, seria non usque ad cothurnum. Rarae apud illum corruptelae: et, uti errores, concessi amores. Nec eo minus et leno perjurus, t amator fervidus, et servulus callidus, et amica illulens, et uxor inhibens, et mater indulgens, et patruus obırgator, et sodalis opitulator, et miles proeliator (fort. loriator): sed et parasiti edaces, et parentes tenaces, et ıeretrices procaces *). Hisce laudibus diu in arte cooedica nobilis, forte recitabat partem fabulae, quam rens fecerat. Cumque jam in tertio actu, quod genus in moedia fieri amat, jucundiores affectus moveret, imber pentino coortus differri auditorii coetum, et auditionis ɔeptum coegit: reliquum autem variis postulantibus; ne intermissione deincipiti die perrecturum. Postridie itur maximo studio ingens hominum frequentia convenere. Sese quisque ex adversum quam proxime collocat. erus adveniens amicis suis annuit, locum sessui imperant: extimus quisque excuneati queruntur. Farto toto ıeatro ingens stipatio. Occipiunt inter se queri. Qui on affuerant, percontari ante dicta: qui affuerant, reordari audita; cunctisque jam prioribus gnaris, sequena expectare. Interim dies ire, neque Philemon ad conictum venire; quidam tarditatem poetae murmurari, plues defendere. Sed ubi diutius aequo sedetur, nec Phiemon uspiam apparet; missi ex promptioribus qui accient. atque eum in suo sibi lectulo mortuum offendunt. ommodum ille anima edita obriguerat, jacebatque inumbens toro, similis cogitanti; adhuc manus volumini nplexa, adhuc os recto libro impressum, sedenim jam nimae vacuus, libri oblitus et auditorii securus. Stetere aulisper qui introierant, perculsi tam inopinatae rei,

---

*) Totum hunc locum inde a verbis *leno perjurus* tacite in ısum suum convertit Calphurnius ad Terentii Heaut. Prol. 37.

L

tam formosae mortis miraculo. Deinde regressi ad
pulum renuntiavere, Philemonem poetam, qui expect
tur, quo in theatro fictum argumentum finiret, jam d
veram fabulam consummasse. Enimvero jam dixisse
bus humanis valere et plaudere, suis vero familiari
dolere et plangere. hesternum illi imbrem lacrimas au
casse; comoediam ejus prius ad funebrem facem, qu
ad nuptialem venisse. Proin quoniam poeta optimus
sonam vitae deposuerit; recta de auditorio ejus exeq
eundum. legenda ejus esse nunc ossa, mox carmina.

# MENANDRI FRAGMENTA.

## ΑΔΕΛΦΟΙ.

uamquam Adelphos Menandri una cum reliquis inge-
ıissimi poetae fabulis intercidisse jure doleas, minuit
en jacturae magnitudinem superstes Terentii fabula
em nomine inscripta, quam expressam esse ad Menan-
exemplum, praeter veterem Didascaliam Terentianae
ılae praefixam, diserte testatur Donatus Prolegg. p. 327.
Argum. p. 330. ed. Steph. Neque tamen Terentius ita
graeco exemplari quasi in servitutem addixit, ut ni-
usquam mutandum vel aliunde in fabulam suam
ısferendum putarit. Bonam partem eum e Diphili
nmorientibus petiisse, constat e Prol. 6. sqq.

> Synapothnescontes Diphili comoedia est;
> Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.
> In Graeca adulescens est, qui lenoni eripit
> Meretricem in prima fabula: eum Plautus locum
> Reliquit integrum; eum hic locum sumpsit sibi
> In Adelphos; verbum de verbo expressum extulit.

: nisi ipse testatum reliquisset Terentius, ego quidem,
quis alius affirmaret, vix crederem. Nam ipsum illud
chini factum tam necessario cum tota actione con-
ctum est vinculo, ut nisi cum magno fabulae detri-
nto ab ea divelli non posse videatur. Restat igitur ut
nandrum similem locum Adelphis suis inseruisse sta-
mus, Terentium autem, scilicet ne uni omnia Menan-
debere videretur, consulto hanc fabulae partem e Di-
lo assumsisse. Ac simile fuisse Menandreae fabulae
sodium ei, quod e Diphilo recepit Terentius, cum per
satis probabile sit, tum aliis quoque indiciis colligitur.

Leno, cujus e manibus Aeschinus psaltriam istam eripuit, ingenti clamore sublato (II, 1, 45.) inter alia haec dicit:

Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi!

ad quem locum Donatus: *secundum illud Menandri*: *Αιγος ποιων τοιγοερπα το των γρωνον οικετην λαβων.* Quae verba licet misere corrupta nec sine meliorum librorum ope sananda, satis tamen quod volui declarant. Accedit alius locus, non minus ad comprobandam nostram sententiam idoneus. Leno psaltriam trans mare avecturus est; quod quum rescivisset Ctesipho, ingenti puellae amore percussus, statim relicta patria eodem tendere constituit. Aeschinus igitur, improbans fratris consilium, II, 3, 10. *tam ob parvolam rem*, inquit, *e patria? turpe dictu.* ad quem locum Donatus haec scripsit: *Menander mori illum voluisse fingit, Terentius fugere.* Ubi Lessingius Hamb. Dramat. II. p. 373., praeeunte Petro Nannio Miscell. cap. 10., pro Menandro Diphili nomen reposuit, non facturus opinor, si diserte Terentium fateri meminisset, se hunc locum verbum de verbo e Diphilo reddidisse. Unum, quod aliquam veritatis speciem Lessingii conjecturae conciliare possit, hoc est, quod expressit hunc locum Terentius e Diphili *Commorientibus*; quamquam hoc istius fabulae elogium alio spectasse haud temere colligas ex Anonymi libello de Trag. et Comoed. Stephanianae Terentii editioni praemisso p. 19.

Vidimus Terentium ita Menandri exemplar sequutum esse, ut nonnihil aliunde petitum fabulae suae adjiceret. Quaeritur num in reliquis fabulae partibus eundem rerum ordinem, eandem oeconomiae rationem servaverit. Servavit vero; nec tamen ita servavit, ut nihil suo ipse judicio tribueret. In ipso fabulae exordio aliam eum rationem sequutum esse docet Varronis judicium apud Suetonium Vit. Terent. p. 753. ed. Graev., proditum illud, ni fallor, in *Libris theatralibus*, quos commemorat Servius ad Virgilii Aen. X. 601.; nisi forte e libro *de actionibus scenicis* petitum statuas, quem laudant Priscianus Lib. VII. p. 681. et Sosipater Lib. I. p. 25. Varro igitur, Suetonio teste, Terentianae fabulae principium Menandreo exordio praetulit. Quod quo jure fecerit, ut nunc res est, dijudicari non potest; hoc scio, non semper optime consuluisse sibi Terentium, si quando suis ipse pedibus incedere tentaverit. Documento sit fabulae finis, in quo Aeschinus et Demea Micionem oppugnant precibus, et, ut facilis est homo lepidissimus, ab eo impetrant, ut Sostra-

tae, vetulae illi et decrepitae mulieri, nuptias polliceatur. In quo quam parum Terentius τὸ πρέπον servaverit, facile intelliget, quicunque ad totius fabulae rationem singularumque personarum indolem attendat. Cfr. Lessing. Hamb. Dramat. II. p. 382. Quid vero Menander? *Apud Menandrum*, Donatus inquit, *senex de nuptiis non gravatur. Terentius* εὑρητικῶς. Quae verba recte interpretatus est Lessing. l. l. p. 384. Sed redeo, unde digressa est oratio. E Menandri Adelphis hunc locum servavit Stobaeus Serm. LIV. p. 366. Gesn. LVI. p. 215. Grot.:

> *Χαῖρ', ὦ φίλη γῆ, διὰ χρόνου πολλοῦ σ' ἰδὼν*
> *ἀσπάζομαι. τουτὶ γὰρ οὐ πᾶσαν ποιῶ*
> *τὴν γῆν, ὅταν δὲ τοὐμὸν ἐσίδω χωρίον.*
> *τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.*

Ex hoc loco, cujus ultimum versum e Menandri Piscatoribus affert Iustinus de Monarch. p. 41. c., haud temere conjicias, Menandrum, contra quam Terentius fecit, actionem non totam per fabulam intra urbis fines continuisse, sed fuisse etiam, ubi eam in agrum transferret. Nam haec Demeae verba esse ex urbe in villulam reversi et Ctesiphonem quaeritantis, maxima est suspicio. Vides igitur in arctius contraxisse actionem Terentium. Apud hunc enim velle quidem videmus Demeam in agrum reverti, sed non revertitur. Neque actionem tantum contraxit Terentius sed etiam dialogi rationem. Servavit Stobaeus fragmentum Serm. XLII. p. 274. Gesn., cui cum nihil simile apud Terentium reperiatur, non male tamen, opinor, Demeae verba esse suspiceris, eaque e colloquio petita inter Micionem et Demeam habito, II, 2. En ipsa poetae verba:

> *Οὐ παντελῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν,*
> *ἀλλ' ἀντιτάττεσθ'. εἰ δὲ μή, τἄνω κάτω*
> *ἡμῶν ὁ βίος λήσει μεταστραφεὶς ὅλος.*

Quem locum toto senario auctum Grotius Tit. XLIV. p. 171. ita exhibuit:

> α'. σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.
> β'. οὐ παντελῶς δεῖ κτλ.

Neque aliter Clericus; sed male. Est tragici poetae versus, recte inter Euripidea relatus a Musgravio p. 441. Lips. Eundem Menandri locum servavit Auctor Compar. Men. et Philist. apud Rutgers. V. L. p. 360. ubi secundus et tertius versus adeo depravati sunt, vix ut genuinae lecti-

onis vestigium appareat: ἀλλ' ἀντιτάσσου, μὴ τἄνω κάτω γένηται. Ex eadem vel simili scena hunc etiam versum petitum arbitror ap. Stobaeum VIII. p. 97. Gesn.:

Τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικότα;

quae a Micionis ingenio non abhorrent. Inepte Pauwius αἰ, πολλὰ — scripsit. Cfr. D'Orville Vann. crit. p. 224. Male etiam Heringa Observ. crit. p. 238. τὸν πολλὰ τηρεῖν π. δ. δεδοικότα. Quo modo nemo unquam loquutus est. Expressit poeta vulgarem sententiam: τί δεῖ θησαυρίζειν λῃσταῖς καὶ κλέπταις καὶ καιρῶν μεταβολαῖς Gregorius Nazianz. Epist. p. 340., Euripid. Phoen. 562. ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασιν βούλει; ubi Menandri locum adscripsit Schaeferus. — Aeschino factum excusanti Menander tribuisse videtur, quae servavit Stobaeus X. p. 127. Gesn.:

Ἔργον εὑρεῖν συγγενῆ
πένητός ἐστιν· οὐδὲ εἷς γὰρ ὁμολογεῖ
αὑτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινὸς
δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.

Recepit hunc locum Stephanus Com. Gr. p. 124., latinis versibus, praeter Grotium, eleganter reddidit Muretus Var. Lect. II, 6. et Terentii Phorm. II, 3, 10. non male admovit Lindenbrog. Schowium quid moverit ut hunc locum in duo fragmenta, quorum alterum a verbis οὐδὲ εἷς γὰρ orditur, divelleret, non exputo.

Sed cavendum, ne nimium conjecturis indulgeamus. Nam quum duae extiterint Menandreae fabulae recensiones — vide Schol. Platon. Ruhnk. p. 69. — videndum est, ne haec, quae attulimus, fragmenta ex ea editione petita sint, qua non usus est Terentius, id quod etiam de aliis quibusdam locis dictum velim, quorum unum servavit Athenaeus Lib. X. p. 431. C. κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Μένανδρος Ἀδελφοῖς·

Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

Ad quae Sophili locum compares apud Athen. XIV. p. 640. d. δύο κυάθους ἀνεβόησέν τις ὑπόχει. Sed Athenaei verba mira laborant obscuritate. Ac Casaubonus κατασείειν explicat de iis, *qui alios cogunt bibere ad ebrietatem usque, et donec caput declinent et pulvino fulciant, si mensae accumbant.* Quae si vera est explicatio, Athenaeus erroris convincitur, cum dicit κατασείειν ἔλεγον ἐπὶ

τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων, quibus ea rursus repugnant, quae statim addit: τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Casauboni rationem praeter alios sequitur Burmannus Praef. ad Philel. Lips. p. 12. ubi haud inepte comparat Plautinum *vino deponere*, quod illustravit Turnebus Advers. p. 835.; ἀκράτῳ κρούειν eodem sensu posuit Eubulus Athenaei p. 553. quem locum emendatum dedi in Curis crit. p. 62. Aliam Clericus rationem iniit, cui subaudiendum videtur κεφαλήν, quam nimis poti vini vaporibus agitatum demittant. Ac sane similis ellipsis ,est in noto illo παρασείσαντα φεύγειν *demissis manibus aufugere*, de quo Casaub. ad Theophr. Char. III. p. 46. Nec repugnat, quod statim addit, φιλοτιμούμενος, quod, si Casauboni rationem sequaris, aut cum Schweighaeusero in φιλοτιμούμενον, aut cum Iacobsio et Pauwio in φιλοτιμουμένους mutandum est.

Alterum locum servavit Iustinus de Monarch. p. 41. E. ὁ αὐτὸς Μένανδρος ἐν Ἀδελφοῖς·

Θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ
ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, οἱ σοφώτατοι.

Jacobsius Not. Mscr.: Θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ Ὁ νοῦς· ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικε, σοφώτατον. Grotius Excerpt. p. 709. ὁ νοῦς ἄρ', ὡς ἔοικε τοῖς σοφωτάτοις. At Bentl. p. 2. ὁ νοῦς ἄρ', ὡς ἔοικεν, ὦ σοφώτατοι. *Nam* ἔοικεν, inquit, *sequente dativo nihil aliud notare potest quam simile est, decet, par est.* Δοκεῖ σοφοῖς *dicerent Graeci, non* ἔοικεν, *ubi exprimere vellent, videtur, placet, sententia est.* Eadem praecipit Heindorfius ad Plat. Soph. p. 306. Menander tamen apud Suidam II. p. 411. et Euripides Androm. 552. (citatus a Porsono Advers. p. 292.) non dicere dubitaverunt ὡς ἔοικέ μοι. Item Philostr. Epist. XLV. p. 935. πρόσταξον, ὡς ἔοικέ σοι, καὶ πείθομαι, quamquam sic Olearius demum edidit pro vulgato ὡς ἔοικε γῆ. Ad sententiam Jacobsius laudat Plutarch. Vol. II. p. 999. d. Adde Senecam Epist. XLI. *in uno quoque bonorum virorum habitat deus*, et Anonymum apud Stobaeum Ecl. Phys. I. p. 46.

Restat ut reliqua Adelphorum fragmenta apponam, in quo sequar ordinem fabulae Terentianae. Apud Terentium igitur I, 1, 18. Micio haec dicit: *quod fortunatum isti putant, uxorem nunquam habui.* Ubi Donatus: *dicit autem Romanis ita videri, quos spectatores habet. Menander:*

Ὦ μακάριόν με γυναῖκα οὐ λαμβάνω.

Bentl. p. 3. conjecit: ὦ μακάριόν μ', ὅτιὴ γυναῖκ' οὐ λαμβάνω. Clericus Praef. ad Philarg. Cantabr. p. 37. ὦ μακάριόν μ', ὥσπερ γυναῖκ' οὐ λαμβάνω. Jacobs. Not. Mscr. ὦ μακάριόν με, γυναῖχ' ὅτι οὐκ ἐλάμβανον vel ὅτι οὐχὶ λαμβάνω. Possis etiam ὦ τρὶς με μακάριον, γυναῖκ' οὐ λαμβάνω. Sed his conjecturis nihil incertius. — Mox sequitur apud Terentium versu 31.

> Pudore et liberalitate liberos
> Retinere satius esse credo quam metu

et versu 47.:

> Ille quem beneficio adjungas ex animo facit,
> Studet par referre; praesens absensque idem erit.
> Hoc patrium est, potius consuefacere filium
> Sua sponte recte facere, quam alieno metu.

Graeca Menandri, ni fallor, servavit Stobaeus Serm. LXXXI. p. 472. Gesn. LXXXIII. p. 347. Grot. et Serm. LXXX. p. 475. Gesn. LXXXIII. p. 347. Grot.

> *Οὐ λυποῦντα δεῖ*
> *παιδάριον ὀρθοῦν, ἀλλὰ καὶ πείθοντά τι.* —
> *Υἱῷ προθύμως τἀξιούμενον ποιῶν*
> *κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἕξεις βίου.*

Neutro loco apud Stobaeum fabulae nomen additum est. Priorem locum recepit Stephanus Com. Gr. p. 152. quem nescio quid moverit, ut sanissima verba malis conjecturis vexaret; μόνον in tali orationis conformatione recte abesse, pervulgatum est. Cfr. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1489.

Ad Demeae verba I, 2, 1. *Ehem, opportune! te ipsum quaerito*, haec est Donati animadversio: *Melius quam Menander, quum hic illum ad jurgium promptiorem quam ad resalutandum faciat.* — Quae apud Eustathium ad Iliad. β. p. 191. med. leguntur: παραφέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου:

> *Εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς,*

et apud Ammonium p. 58. (unde petiit Moschopulus Collect. Voc. Att. s. v. διεφθορώς) Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστιν (inser. οὗτος) τὴν κόρην διεφθορώς, ex his igitur expressa videntur haec Terentii III, 1, 9.

> E re natae melius fieri haud potuit, quam factum est, hera,
> Quando vitium oblatum est.

Quem locum comparavit Valckenarius. Quamquam non minus recte compares III, 2, 10.:

> Cui miserae indigne per vim vitium obtulerat.

Micioni apud Menandrum Lampriae nomen fuisse colligas e fragmento apud Stobaeum Serm. XCIV. p. 515. Gesn.

> *Πρὸς ἅπαντα δειλόν ἐστιν ὁ πένης πράγματα,*
> *καὶ πάντας αὑτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει·*
> *ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον*
> *ἅπαντα τἀνιαρά, Λαμπρία, φέρει.*

Deest fabulae nomen apud Stobaeum. Ad Adelphos referendos esse hos versus viderunt ante Clericum intpp. Terentii IV, 3, 14. ubi Hegio ad Micionem haec dicit:

> Omnes, quibus res sunt minus secundae, magis sunt nescio quomodo
> Suspiciosi: ad contumeliam omnia accipiunt magis,
> Propter suam impotentiam se semper credunt ludier.

Primo versu apud Stobaeum vulgatur *πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστὶ γάρ.* Grotius Flor. XCVI. p. 385. pro *γὰρ* scripsit *πράγματα,* sic enim alio loco hunc versum laudari. Vellem addidisset ubi hic locus legeretur, quamquam vera narrasse virum eximium, vix dubitare licet, quum eandem lectionem Stephanus sequutus sit Com. Graec. p. 171. Itaque sic edidi; ita tamen, ut praeeunte Bentl. p. 4. *ἐστιν ὁ πένης* scriberem. Non damnanda tamen vulgata lectio, modo aliquid excidisse initio statuas, quod etiam Jacobs. animadvertit, qui in Not. Mscr. ita hunc versum constituit:

> *ὦ 'τάν, πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστ' ἀεί.*

In particula *γὰρ* post quintam vocem illata non erat quod haereret vir praestantissimus. Comici quidem poetae saepissime ita loquuti sunt. Antiphanes ap. Porphyr. de Abstin. II. p. 129. *ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ.* Idem apud Athen. p. 339. b. *ἐπὶ τὸ τάριχός ἐστιν ὡρμηκυῖα γάρ.* Alexis ibid. p. 544. c. *ὁ δεσπότης σεμνὸς περὶ λόγους γάρ ποτε.* Sophilus ib. p. 640. d. *κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγραίαν δεῖ γάρ.* Athenio ibid. p. 660. e. *τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου Ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα.* Diphilus apud Stobaeum Serm. LXXXII. p. 426.

> *ἀνδρὸς φίλου γὰρ καὶ συγγενοῦς οἰκίαν*
> *αὑτοῦ νομίζειν δεῖ τὸν ὀρθῶς συγγενῆ,*

ubi legendum *ἀνδρὸς φίλου καὶ συγγενοῦς γὰρ οἰκίαν.* Eadem res fraudi fuit Schweigh. in Dionysii loco apud Athen. p. 405. b. ubi recte olim legebatur: *πάντα μὲν ἔργα σχεδὸν ἀεὶ γάρ.* Similiter particulam *δὲ* post quintam vocem

intulit Epigenes apud Polluc. VII. 29. Cfr. Erfurdt. Observatt. in Athen. p. 23.

Micio apud Terent. V, 3, 17. *nam vetus verbum hoc est*, inquit, *communia esse amicorum inter se omnia.* Schol. Platonis Ruhnk. p. 69. κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ἐπὶ τῶν εὐμεταδότων — καὶ Μένανδρος Ἀδελφοῖς β'. Idem scholion a Siebenkeesio acceptum edidit Harles. ad Fabric. Bibl. Graec. II. p. 462. ubi legitur Μένανδρος ἐν Δελίοις δευτέραις, quod negotia facessit Harlesio. Suidas II. p. 385. κοινὰ τὰ τῶν φίλων — κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Quae sequuntur apud Suidam, monente Toupio, Juliani verba sunt, male a Grotio Exc. p. 709. ad senariorum numeros conformata. Cfr. Bentl. p. 3. E Terentii loco conjicit Jacobsius Nott. Mscr. senarium Menandri fuisse: αἶνος παλαιός ἐστι· κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Malim λόγος παλαιός. De proverbio illo, quod ex Pythagoreorum disciplina, quos in amicitia commendanda prae ceteris studiosos fuisse constat (vid. Damascen. apud Suid. III. p. 181. et Wyttenb. Epist. crit. p. 34.), fluxisse docuerunt Lindenbrog. ad Terent. T. II. p. 131. et Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 356. cll. Valcken. ad Eurip. Phoen. 542. Jacobsius laudat Schott. ad Zenob. IV. 79. p. 104. et Cratinum apud Athen. I. p. 8. a. De Cratino non consentio. Locus Athenaei hic est:

> α'. Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκονίου
> φιλόδωρος ἂν εἴης; β'. ἀγαθὸς ὢν πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας
> ἑστιασάμενος ἧκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

Priora, quae Cratini sunt verba, ita scribam: καὶ πῶς ἂν Ἰσχομάχου σὺ γεγονὼς —. De ceterorum metro restituendo multa molitur Schweighaeuserus. Frustra; non enim Cratini verba sunt, sed Athenaei, qui unum e convivis haec dicentem facit. Inspice ipsum Athenaeum.

Demea apud Terent. V, 4, 12. haec dicit:

> Ego ille agrestis, saevus, tristis, parcus, truculentus, tenax,
> Duxi uxorem!

Apprime convenit Menandri illud apud Photium Lex. p. 387. σκυθρός, αὐθέκαστος, αὐστηρός. Μένανδρος·

> Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός,
> φειδωλός.

Sic enim legendum esse ex apographo Dresdensi pro φειδωλόγος monui Curis crit. p. 22. Monuit postea etiam editor Porsoni Tracts p. 253. qui comparavit etiam Terentii locum.

Possim his alia adjungere fragmenta, quae non sine aliqua probabilitatis specie ad Adelphos retuleris. Sed horum ratio quum non adeo certa sit, ut nihil dubitationis relinquatur, ea inter Incerta exhibere malui. Quo auctore Clericus longiusculum locum apud Stob. XC. p. 239. 50. Gesn. ad eandem hanc fabulam retulerit, nôn intelligo. Nec magis aliud fragmentum huc trahendum arbitror, quod e Lindenbrogii commentariis ad Terent. I, 2, 18. petitum et misere truncatum exhibuit Clericus p. 6.

*Οὐκ ἔστ᾽ ἀνοίας οὐδέν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,*
*τολμηρότερον.*

Sic enim legendum e Stobaeo Serm. IV. p. 54. Gesn. Fallitur Bentl. p. 3. sq. Male autem haec verba comparant cum Terentianis: *homine imperito nunquam quidquam injustius*, quorum longe alia est sententia quam ut e Menandri loco expressa esse videantur. Speciosius hunc versum, qui legitur inter gnomas monost. 177. Br. οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ, compararunt cum Terent. II, 1, 43. *Minime miror qui insanire occipiunt ex injuria.* Nec magis de alio fragmento assentior, ex iisdem Lindenbrogii commentariis petito:

*Ὃς δ᾽ οὔτ᾽ ἐρυθριᾶν οἶδεν οὔτε δεδιέναι*
*τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.*

Legitur apud Stob. XXII. p. 212. et in plerisque editt. Diphilo tribuitur. Cfr. Bentl. p. 3. Sed manifesto errore lapsus est Clericus, qui etiam hunc locum apud Eustath. ad Hom. p. 1647. 58. ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον, ad Adelphos retulit. — Ceterum Adelphos praeter Menandrum docuerunt Alexis et Euphro, v. Athen. p. 223. F. et p. 379. c., ad quorum imitationem num Pomponius et Afranius apud Festum p. 526. Non. Marc. IV. p. 700. aliosque, *Fratres* suos composuerint, pro certo non affirmaverim.

---

## ΑΛΑΙ ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ.

Stephanus Byz. s. v. Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς Αἰγηΐδος, ὁ δ᾽ Αἰξωνεὺς τῆς Κεκροπίας φυλῆς. — δασύνεται δὲ τὸ Ἁλαὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι Μενάνδρου, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀραφηνίσιν Ἁλαῖς διακεῖσθαι τὰ πράγματα. Postrema verba, a quorum sensu interpres latinus longissime aberravit, quomodo intelligenda sint, primus docuit Toupius Epist. crit. p. 36. Lips. Qui praeterea hujus fabulae mentionem fecerit, reperio neminem. De

quam medici vocant ὀρθόπνοιαν." *Casaubonus*. Ὀρθόπνοιαν quam dixerint medici optime docet Galenus Vol. XIII. p. 608. ubi in Philonis carmine ἀνιγρήν legendum pro ἀνιηρήν. Eandem formam repone in Gregorio Naz. T. II. p. 53. d., ubi vulgo editur:

ἄλγεα, μικρὸν ἄεισμα παροίτερον ἐσθλὸν ἀνιηροῦ.

Jacobs. App. Anthol. Palat. p. LIV. ἀτηροῦ. Sed haec obiter. Τὸ πνεῦμα ἄνω ἔχειν quid sit nemo melius docuit Foesió Oecon. Hipp. p. 518. a. Apposite comparat Clericus Horatianum illud, Carm. I, 15, 25. *sublimi fugies mollis anhelitu* h. e. μετεώρῳ πνεύματι, ut est apud Hippocrat. Epid. T. I. p. 696. Lind. Eádem dicendi forma in re simili usus est Epicrates apud Polluc. IX. 57.:

ὅταν γάρ, οἴμοι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς
ἀργὸς λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾶν,
πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

ubi Bentl. Epist. ad Hemst. p. 41. eundem Horatii locum comparavit. Ad Menandrea denique comp. Nymphis Heracl. ap. Athen. p. 549. B. ubi idem Dionysius διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ καὶ πνιγμῷ συσχεθῆναι dicitur. Postrema fragm. nostri verba σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς tetigit Casaub. ad Persii Sat. V. p. 391.

Militi gloriatori Menandrum in Piscatoribus partes tribuisse suspiceris ex hoc loco ab eodem Athen. XI. p. 484. c. servato: λαβρώνια, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος ὠνομασμένον. πλατὺ δ' ἐστὶ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα, ἔχει δὲ καὶ ὦτα μεγάλα. Μένανδρος Ἁλιεῦ·

Εὐποροῦμεν οὐδὲ μετρίως ἐκ κυλίκων χρυσίον,
Περσικαὶ στολαὶ δ' ἐκεῖναι, πορφυραῖ, τορεύματα
ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδια, τορεύματα,
κἀκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια.

Versu 1. ante Bentl. legebatur εὐπορουμένου δέ. Idem reliqua verba sic sanari posse existimavit:

εὐποροῦμεν, οὐδὲ μετρίως, ἐκ Κιλικίας χρυσίον —

quae certe ingeniosa est conjectura. Minus placet Heringae ratio Observ. crit. p. 240. μετρίως· ἐκκυκλῶ τὸ χρυσίον: loquentem enim hic induci piscatorem, sodalibus exponentem pretiosas res, quas vel e mari piscatus esset vel ex naufragio in litore ejectas reperisset. Non magis Schweigh. conjectura probanda videtur: ἐν κυλίχνων χρυ-

', quod, ut alia mittam, vel propter χρυσίον displicet, forma tragico poetae uti licuit, comico non licuit. i quidem hic etiam Bentl. proximo a vero abfuisse viir. Vix enim dubitari potest, quin in corrupto μιλί- vel κιλίνδων (sic enim Ms.) regionis vel populi alius nomen lateat. Scripsisse videtur Menander:

*εὐποροῦμεν, οὐδὲ μετρίως· ἐκ Κυΐνδων χρυσίον —*

nda sive Κύϊνδα Ciliciae fuere castellum, ubi Macedo- thesauros ad belli sumptus necessarios deponebant. tarchus Demetr. XXXII. Δημήτριος ὥρμησεν ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ Κυΐνδων, καὶ τῶν χρημάτων εὑρὼν ἔτι λοιπὰ χίλια ιόσια τάλαντα — ταῦτα συσκευασάμενος ἀνήχθη. Cfr. Dious Sic. XVIII. p. 303. XIX. p. 361. 484. Eumenem, n ab Antigono defecisset, opes illic asservatas sustue auctor est Strabo XIV. p. 695. Lips. ὑπέρκειται δὲ τὰ νδα τῆς Ἀγχιάλης, ἔρυμα, ᾧ ἐχρήσαντό ποτε οἱ Μακεδόνες φυλακείῳ· ἦρε δὲ τὰ χρήματα Εὐμένης, ἀποστὰς Ἀντιγό- : add. Plutarch. Eumen. XIII. ubi Κούϊνδα appellantur. vere conjecimus, suspicari licet, dici haec a milite quon gloriatore, qui jactabundus enumerat, quascunque s in illa expeditione direptas asportaverit. Egregie : facit Theophrasti locus Charact. XX. p. 144. ubi ἀλαος ingenium moresque adumbrans, ὁ δὲ ἀλαζὼν, inquit, αὐτός τις οἷος ἐν τῷ διαζεύγματι ἑστηκὼς διηγεῖσθαι ξένοις, πολλὰ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ· — καὶ συνοπόρου ἀπολαύσας ἐν τῇ ὁδῷ, λέγειν ὡς μετ' Εὐάνδρου ἐστρασατο, καὶ ὅσα λιθοκόλλητα ποτήρια ἐκόμισε, καὶ περὶ τῶν ντῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὡς βελτίους εἰσὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ. — s. 2. et 3. Bentl. ita constituit:

*περσικαὶ στολαὶ δ' ἐκεῖναι, πορφυρᾶ τε στρώματα,*
*ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδιά τε καὶ τορεύματα.*

ringa sec. versu nihil mutans, tertio scripsit: ποτηρίδιά κἀργυρώματα. Alterutro versu vocem τορεύματα alius voouli locum occupasse certum est. In ejusmodi locis auiorem conjecturam nemo reprehendet. Itaque vide an ipserit poeta:

*Περσικαὶ στολαὶ δ' ἐκεῖναι, πορφυροῖ τε καυνάκαι.*

itur haec conjectura Pollucis auctoritate VII, 11. καυνάκας δέ τινας πορφυροῦς ἐπὶ στρωμάτων ὀνόμασε Μένδρος. Idem X, 23. καὶ οἱ παρὰ Μενάνδρῳ καυνάκαι. Qui am apte cum περσικαῖς στολαῖς conjungantur docet Ariph. Vesp. 1137. οἱ μὲν λέγουσι περσίδ' οἱ δὲ καυνάκην. d. Clemens Alex. Paed. II. p. 79. Sylb. et Scaliger ad

quias etiam ita constituere, ut ἐγχειρίδιον secundum versum ordiatur.

Praeterea haec afferuntur e Piscatoribus; Pollux X 132. piscatorum instrumenta enumerans: Μένανδρος ἔφη ἐν Ἁλιεῖ· ἀμφιβλήστρῳ περιβάλλεται. Photius p. 51 ἡδυλισμός, εἶδός τι κολακείας. καὶ Μένανδρος ἐν Ἁλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίζειν. Eustath. ad Hom. p. 1417. 21. ἡδυλισμός — ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ. Idem Photius p. 151. λαμπήνη, εἶδος ἅρματος, ἁμάξης. οὕτω Μένανδρος. Pollux X, 12. ἡ λαμπήνη — καὶ ἐν τοῖς Μενάνδρου Ἁλιεῦσιν. — Duo alia fragm. temere ad hanc fabulam a Clerico relata (e Suida s. v. ἀναπιτῶ et Eustathio ad Hom. p. 742. 59.) inter Incerta exhibui.

---

## ΑΝΑΤΙΘΕΜΕΝΗ Η ΜΕΣΣΗΝΙΑ.

Haec genuina est hujus fabulae inscriptio, servata illi apud Suid. I. p. 307. et Apost. IV, 2., aliis eam simpliciter Ἀνατιθεμένην, aliis Μεσσηνίαν vocantibus. Μεσσανία praeterea scribi voluit T. H. ad Polluc. X. p. 1277., argumentis usus parum idoneis. In Photio quidem, ad quem provocat, nusquam Μεσσανία scriptum reperio: cui scripturae si auctoritatem aliquam conciliare voluisset, Suidae uti debebat loco Vol. I. p. 148. Quod autem Epicharmus fabularum aliquam Προμαθεύς inscripsit, non Προμηθεύς, hoc ab Hemsterhusio huc trahi potuisse miror. Denique non credibile est, Menandrum eam ob caussam Μεσσανίαν fabulam suam inscripsisse, quod una vel altera persona dorica dialecto loquens inducta fuerit. Vel sic tamen non negaverim, Menandrum recte dorica vocis forma uti potuisse. Non rara in vulgari Graecorum sermone dorici idiomatis extant vestigia, praesertim in locorum nominibus et jurandi formulis. Ita Μαλιεύς dixerunt et Μηλιεύς, de quo erudita prostat disputatio Sylburgii ad Paus. X. p. 815. et Santenii ad Catulli Manl. p. 17 sqq. cll. Wessel. ad Diod. Sic. II. p. 69. et intpp. Alciphr. II. p. 60. ed. Wagn. De jurandi formulis quod dicebam, satis confirmat Epicrates ap. Aelian. H. A. XII. 10. ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, τὰν Φερρέφατταν. Cfr. Plaut. Capt. III, 2, 101. Sed video otium nobis fecisse Lobeckium ad Phryn. p. 639 sq. De argumento fabulae ita judicat Hemsterhusius, ut poetam Messenios quocunque modo tetigisse arbitretur. Quod ut fieri potuisse non negaverim, ita non video quid obstet, quominus Messeniae cuidam primariae fabu-

bulae partes tributas statuamus, quae cum amatori nu-arum spem fecisset, postea nescio quibus commota ...onibus sententiam mutarit. Vides *ἀνατιθεμένην*, de qua oce vide infra ad Aphrodisiorum fragmenta. Praeter criptores, qui pauca fabulae fragmenta servarunt, memi-it ejus Demetrius de Elocut. §. 153. p. 64. ἡ δὲ τοιαύτη ἀκολουθία καλεῖται γρῖφος, ὥσπερ ὁ παρὰ Σώφρονι ῥητο-ρέων Βουλίας. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ἀκόλουθον λέγει· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσσηνίας.

Grammat. Seguer. I. p. 411. ἀντλιαντλητῆρα. Μέναν-δρος Μεσσηνίᾳ·

> *Οἱ δ' ἁρπάσαντες τοὺς κάδους τοὺς στρογγύλους*
> *ὕδρευον ἀνδρειότατα κηπ... πάλιν.*
> *ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν,*
> *ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας.*

Ita edidit hunc locum Bekkerus. Sed, si quid video, postrema illa Grammatici verba sunt, non ὑδρεύειν sed ἀντλεῖν, neque κάδος sed ἀντλιαντλητὴρ dicendum prae-cipientis. Secundo versu legendum κηπουροὶ πάλιν.

Aelianus H. A. XIII. 4. καὶ ὁ Μένανδρος ἐν τῇ Μεσ-σηνίᾳ οἶμαι λέγων·

> *Τέθημ' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου*
> *πλείω.*

Menandri testimonio eadem in re utitur Plinius H. N. XXXII, 24. *callionymi fel cicatrices sanat, et carnes ocu-lorum supervacuas consumit. Nulli hoc piscium copio-sius, ut existimavit Menander quoque in Comoediis.*

Pollux X. 101. τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικό-πανον. ἔστι δὲ τοὔνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ· *Ἡγεῖ-σαί με ὅλως Ἐπικόπανόν τι.* Ita Hemst. ad Luc. I. 371. et Bentl. Epist. ad Hemst. p. 62. recte vertens: *e quidem plane mensam coquinariam quandam existi-mat; adeo scilicet me verberibus lacerat.* Editur vulgo ἡγεῖται μὲν ὅλως ἐπικόπανόν τι.

Suidas: *ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ*, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μέν, οὐ πιστευομένων δέ. Μέμνηται τῆς παροι-μίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ. E Menandro idem prover-bium commemorant Zenob. II. 17. et Apostol. II. 42. cfr. Terent. Andr. IV, 2, 15.

Idem: *Ἀράβιος ἄγγελος.* Μένανδρος Ἀνατιθεμένῃ ἢ Μεσσηνίᾳ· παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀράβιος αὐλητής. Hesychius: Ἀράβιος ἄγγελος, παρὰ τὸ Ἀράβιος αὐλητὴς παραλαμβανομένη

(sc. παροιμία, quod passim omittitur, ut in Append. tic. I, 64. cfr. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 14.) ἐπὶ τῶν ἀ στως διαλεγομένων· ubi v. intpp. cll. Stephano Byz. p. ed. Pin. Fortasse Menandri versus est qui continuo quitur apud Suidam:

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον.

Ita enim legendum est pro κεκίνηκ' αὐλόν. His scriptis deo diserte Apostolium IV. 22. ex Menandri Messenia dare haec verba: Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ' αὐλόν, q locum indicavit Jacobsius Nott. Mscr. Qui praeterea a Suidam legitur Canthari versus, e Medea petitus, eum tebs. Ita vertendus: κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατ' Ἀράβιον χορὸν τον, excitastis nobis hunc chorum tanquam citharoe quendam Arabium, nunquam desinentem.

Idem: Ἴσσα, ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ζ. λαχόντων, καὶ δυστυχούντων. ἔστι δὲ ἐν Μεσσανίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρ Eadem Photius tradit Lex. p. 87. nisi quod pro obs isto, τῶν ζ' λαχόντων, quod aliquando in ζημίαν λαχό mutabam, ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων praebet. Vulgatam l onem frustra explicare conatus est Erasmus Adag. II 60. Non omittendus hoc loco Antiatt. p. 100. ἴσσα, ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα· μέμφεται. Πλάτων Λαΐῳ· quae c sibi velint, ab aliis me doceri cupio.

Idem: μετοίκιον. Μένανδρος δέ φησι πρὸς ταῖς δραχμαῖς καὶ τριώβολον τούτους (τοὺς μετοίκους) τελεῖν, τῷ τελώνῃ. Harpocrat. p. 119. Μένανδρος ἐν Ἀνατιθε καὶ ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς etc. Eadem I tius Lex. p. 194. De μετοικίῳ nota omnia e Wolfio l leg. ad Demosth. Lept. p. LXVIII. aliisque.

Idem: ψύλλα καὶ ψύλλαι, θηλυκῶς. παρὰ δὲ Ἡροδ Ψύλλος, ἔθνος Λιβύης, καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ τοῦ Με δρου ὄνομα κύριον. Eadem Photius habet p. 477. nisi q ibi Μεσηνίᾳ editur, quam formam alteri, numorum au ritate confirmatae (v. Coray ad Isocr. Paneg. 16. et schii Lex. rei num. III, 2. p. 578.), immerito praefert burg. ad Pausaniam p. 568.

---

## ΑΝΔΡΙΑ.

Dignus est, quem integrum apponam, Terentii l Prol. Andr. 9 sqq.:

Menander fecit Andriam et Perinthiam:
Qui utramvis recte norit, ambas noverit;

Non ita dissimili argumento sunt, sed tamen
Dissimili oratione sunt factae et stilo.
Quae convenere in Andriam ex Perinthia hic
Fatetur transtulisse et usum pro suis.

ranii Andria a Cicerone de Finib. I, 2. et Brut. 45. alique commemorata num cognatum Menandreae Andriae gumentum tractaverit, in tanta fragmentorum paucitate dicari non potest. Menandreae fabulae reliquias praer Donatum servavere Stobaeus et Photius. Ac Stobaeus aidem Serm. LXII. p. 400. Gesn. LXIV. p. 265. Grot, uc inde locum protulit:

Τὸ δ' ἐρᾶν ἐπισκοτεῖ
ἅπασιν, ὡς ἔοικε, καὶ τοῖς εὐλόγως
καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσι.

ud Terentium nihil, quod hinc expressum videri possit, erio. At convenit fere Caecilii illud apud Cicer. Tusc. 32. *cui* (Amori) *in manu sit, quem esse dementem ve, quem sapere.* Scripsi autem κακῶς cum Clerico pro λῶς. Grotius vertit: *qui rectam sectantur viam, mulque sapiunt.* Sed obstat articulus ante καλῶς ἔχουσι. it cum ἀλόγως ἔχουσι conjectarem. — Photii locus est 216. νεοττός· ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος καὶ τὸ πυῤῥόν. Μέναν- ος Ἀνδρίᾳ·

Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλτάτη,
τὸν νεοττόν.

dem Suidas Kusteri habet s. v. νεοττός. Bentl. p. 8. ex it. Mediol. praefert τὸ νεοττόν, quod vellem auctoritate nisset. Lobeck. ad Phryn. p. 207. *νεοττός, inquit, yllabum est in Men. versu ap. Suid.* Idque teneo: i forte τὸν νοττόν scribendum, de quo praeter ea, quae beck. attulit, vide Schol. Dion. Thrac. p. 794. Hesych. h. v. et Polluc. I, 79. Possis etiam τὸ νεοττίον. Hech. νεοττίον, οἱ Ἀττικοὶ τοῦ ᾠοῦ τὸν λέκυθον leg. τὴν λέον. Cfr. Diphili locum ap. Suidam l. l. Si recte νεοτν scribendum conjeci, nescio an senariorum reliquiae gantius ita constituantur, ut τὸ νεοττίον in fine versus natur. Ceterum recte, opinor, Jacobsius Nott. Mscr. nc versum e descriptione apparatus convivalis ductum istimat.

Quae Donatus ex Andria servavit fragmenta, haec sunt: I, 2, 33. *nihil me fallis,* νινῦ (sic) καὶ οὐδὲν λέληις με ἄν. Ita ed. Westerh.; at Stephaniana οὐδέν μενθάνοις ἄν. Alii οὐδέν με λέληθας. — Ad II, 4, 4. *venit*

*meditatus alicunde ex solo loco, Orationem sperat invenisse se.* Menander:

Ἑυρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν
οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες.

Recte ita Bentl. p. 9. et Brunck. ad Arist. Ran. 1482. pro εὑρετικήν. Apposite Eudocia p. 295. εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν (φασὶν) οἱ φιλοσοφοῦντες, ἧς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὑρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. Lege: ἐξευρίσκεται. Synesius Epist. C. p. 239. c. φιλοσοφοῦμεν, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργόν. cfr. Plin. Epist. I, 6. Τὰς ὀφρῦς αἴρειν plus semel Menander de philosophico fastu. — Ad III, 2, 3. *nunc primum fac isthaec ut lavet*, λούσατ' αὐτὴν ὅσα τάχιστα. Casaub. τάχιστα, Bentl. p. 9. αὐτίκα. — Ad III, 3, 12. *ne me obsecra*, ubi Donatus: τῷ ἐληνισμὸν μηλιτανευε mnmacor. Jacobs. Nott. Mscr. τῷ ἑλληνισμῷ· μὴ λιτάνευε. Menander. Nec male Clericus: μὴ λιτάνευε, μὴ μάχου. — Ad III, 4, 3. *quidnam audio*, ubi Donatus etiam *audiam* legi narrat; sic enim Menandrum: τί δήποτ' ἀκούσω; ubi ne de futuro cogites, prohibent observata Schaeferi Melet. p. 128. ad Greg. Cor. p. 1063. et Jacobsii Praef. Anthol. Palat. p. L. — Schol. Theocriti II, 66. ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι, αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τὸ λοιπὸν φθείρεσθαι· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ. *Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε.* In his, quae ad incerti loci fragm. retulit Clericus p. 266., cum nullum metri vestigium appareat, Bentl. p. 103. eo delatus est ut falso hunc locum Menandro tribui existimaret. Toupius contra ad Theocriti Schol. p. 211. hunc nobis propinat versiculum:

αἱ κυΐσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν.

Frustra; sunt scholiastae verba, qui respexit ad eum locum Menandri, quem expressit Terentius III, 4, 41., ubi Pamphila partus doloribus conflictans Junonis opem implorat:

Juno Lucina, fer opem, serva me obsecro.

Deleta igitur interpunctione post Μενάνδρῳ posita, locus ita interpretandus est: *et apud Menandrum vos parturientes Dianae opem imploratis, scilicet ut prostratae virginitatis veniam impetretis.* Comparandus Theopompus apud Harpocrat. p. 208.

ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχοι,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.

Schol. Arist. Eccl. 369. αἱ ὠδίνουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν Εἰλείθυιαν. Rem conficit Donatus ad Terent. l. l.: *hoc extra etiam hanc potestatem Junoni attribuitur, quamquam illam Menander Dianam appellat.* Eugraphius T. II. p. 14. ed. West. *Hanc* (Lucinam) *quidam tamen potius Dianam esse dixerunt; nam ita Menander ipsam vocat, cum dicit* Ἄρτεμιν. Ad hunc vel similem Menandri locum respexit Libanius Orat. XIX. p. 497. B. ubi scribit κεκλεῖσθαι τοῖς ὑποκριταῖς τὸ θέατρον, ἵνα μὴ τραγῳδὸς εἰσελθὼν Πασιφάην μιμήσηται τὴν ἐξοκείλασαν εἰς ἀλλόκοτον ἔρωτα (Euripidem innuit, v. Schol. Aristoph. Ran. 873.) μηδ' αὖ κωμῳδὸς τὰς παρὰ Μενάνδρῳ τεκούσας. Cfr. Gellius Noct. Att. II. 23. ubi servus in Menandri fabula gemitum et ploratum puellae in puerperio enitentis audire dicitur. De Diana obstetricis partibus fungente egregia adnotaverunt T. Hemst. ad Lucian. I. p. 287. Wesseling. ad Diod. Sic. I. p. 389. et Wyttenbach. ad Plutarch. p. 170. B. Adde Hegesiae dictum, de quo Ruhnk. ad Rutil. Lup. p. 26. — Ad III, 5, 5. *posthac incolumem sat scio fore me, nunc si hoc devito malum*, Donatus e Menandro affert: ἂν θεὸς φεύγει οὐκ ἂν ἀπολυμπτε (sic), quorum verborum sensum esse: *tam difficile est hinc evadere, ut qui hinc evaserit, videatur immortalis futurus.* Male Casaub. ἔνθεν ἀποφεύγων οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ. „In Donati lectione latere dicas: φεύγοι .... οὐκ ἂν ἀπ' Ὀλύμπου θεός." Jacobs. Nott. Mscr. Equidem non expedio. — Ad IV, 3, 11. *ex ara hinc sume verbenas tibi*, κοκεξιας σὺ μυῤῥίνας χχςδιετεινε. Respexit ad hunc Menandri locum Servius ad Virg. Aen. XII. 120. *abusive verbenas jam vocamus omnes herbas sacratas, ut est laurus, oliva et myrtus. Terentius: ex ara hinc sume verbenas tibi; nam myrtum fuisse Menander testatur, de quo Terentius transvertit.* Plura vide ap. Hellad. Chrest. p. 983. et Nic. Loens. Epiph. IX, 7. Menandri verba ineptis conjecturis praeter Clericum et Pauwium vexavit Trillerus Observ. III. p. 80. Melius Bentl. p. 9. ἀπὸ δεξιᾶς σὺ μυῤῥίνης κλάδους λάβε. Praefero tamen Jacobsii rationem, qui in Nott. Mscr. corrigit: ἀφ' ἑστίας σὺ μυῤῥίνας δέχου, Δυστηνέ. — Ad V, 4, 16. *sic, Crito, hic est.* Menander: οὕτως αὐτός ἐστιν.

Apponam hic alium locum, quem probabile est ad Menandri Andriam pertinuisse. Inter Gnomas monost. 50. Br. legitur hic versus:

ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

Constat hunc versum in proverbii consuetudine fuisse, cujus vestigia apparent in loco Platonico Hipp. maj. p. 301. ἀλλὰ τοιαῦτα τὰ ἡμέτερά ἐστιν οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται. Sine auctoris nomine legitur etiam apud Suidam II. p. 13. Eum tamen in Menandri Andria locum habuisse, conjicias e Terent. IV, 6, 10, *ut quimus, ajunt, quando ut volumus non licet.* — Graviorem de alio versu dubitationem moveas. Simo senex apud Terent. I, 1, 10. Sosiae liberto haec dicit: *feci e servo ut esses libertus mihi*, ubi intpp. tanquam Menandri senarium laudant hunc versum:

ἐγώ σε δοῦλον ὄντ' ἔθηκ' ἐλεύθερον.

Hinc eum ad Andriam retulit Clericus, qui non magis quam Terentii intpp., ubi servatum invenerit hunc versum, docuit. Menandri esse non posse vel inde apparet, quod laudavit eum jam Aristoteles Elench. III, 7. Obiit enim Aristoteles Olymp. 114. 3. Menandrum autem primam fabulam docuisse constat ejusdem Olymp. anno 4. Adde, quod Donato teste ad Prol. 13. in prima Andriae Menandreae scena non agebatur inter libertum et senem, sed senex solus loquebatur, in Perinthia autem, ex qua primam scenam in suam fabulam Terentius transtulit, senex cum conjuge. Ex Aristotele illum senarium petiit Theo Progymn. p. 27. ed. Cam. Utrobique scribitur ἐγώ σ' ἔθηκα δοῦλον ὄντ' ἐλεύθερον. — Qui praeterea ad hanc fabulam relati sunt versus e Stobaeo, eos ego inter Incerta exhibere malui. Nec magis huc alius senarius a Clerico trahendus fuit ex Muret. Var. Lect. I, 9. ὑγιὴς νοσοῦντα ῥᾷστα πᾶς τις νουθετεῖ, qui Mureti est non Menandri versus.

De tribus aliis Andriae Terentianae locis probabiliter ad Menandri exemplum factis dixi Quaest. Menandr. p. 42. sq. Nam cum Menander acerrimus fuerit Euripidis imitator, non mirandum est in Terentii, dimidiati Menandri, fabulis passim reperiri quae miro quodam consensu cum Euripideis conspirant. His ex Andria adnumeraverim II, 5, 16. ad quae compares Eurip. Med. 84. cll. Wyttenb. B. C. II. 1. p. 45. Tum IV, 1, 16. collato Hippolyti loco 1297. ubi vide Valcken. Denique V, 4, 17. quae congruunt cum Alcest. 720.

## ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΣ Η ΚΡΗΣ.

Hanc fabulae inscriptionem unus servavit Athen. VI. 243. b. μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Chaerephontem dicit) Μένανδρος καὶ ἐν Ἀνδρογύνῳ ἢ Κρητί. Eadem fabula significatur ad Schol. Aristoph. Lys. 378. περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρήτῃ φησί, καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ, ubi Κρητί legendum. A ceteris, qui fragmenta inde protulerunt, scriptoribus simpliciter vocatur Ἀνδρόγυνος, Stob. Serm. XLII. 276. Gesn. XLIV. p. 168. Grot. *Menandri in Androgyno:*

*Τὸ γὰρ σύνηθες οὐδαμοῦ παροπτέον.*

Eum versus, non addito fabulae titulo, est apud Anton. Meliss. CII. p. 168. ubi quae proxime antecedunt: ἀμήχανον Μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ, male cum hoc versu in unum fragm. conjunxit Gataker Posth. X. 204. γάρ mutans in γοῦν.

Ex eadem fabula hunc locum affert Stobaeus Serm. CI. p. 568. Gesn. CVIII. p. 455. Grot.:

*Τὰ προσπεσόντα προσδοκᾶν ἅπαντα δεῖ*
*ἄνθρωπον ὄντα· παραμένει γὰρ οὐδὲ ἕν.*

Quae comparat Clericus cum Syri versu ap. Senec. Cons. ad Marc. 9. et de Tranqu. 11. *cuivis potest accidere quod cuiquam potest.*

Suidas s. v. Λαμία. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ·

*Πλήξας γὰρ ἔφθειρ' ἐκ παρατάξεώς ποθεν*
*τὰς ἐν Λαμίᾳ πάσας.*

Idem apud Photium p. 150. ubi male πλήσας γὰρ ἔφει-. Versuum reliquias digessit Bentl. p. 10.

Idem s. v. Φίλιος Ζεύς, ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ·

*Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράτων, Δία.*

Recepit Grotius Exc. p. 711. Male apud Phot. p. 472. μαρτύρωμαι τὸν φίλον —. Lucian. rhet. praec. III. p. 4. ἀλλὰ πρὸς φιλίου Διός, μὴ ἀπιστήσῃς. Cfr. Gaisford ad Anmm. 601.

Schol. Platon. Ruhnk. p. 33. Μυσῶν ἔσχατος ἐπὶ τῶν ἐλαχιστάτων. Μάγνης Ποαστρίᾳ (adde hanc fab. indici Fa- c.). Οὐκ ἔστιν οὐδείς, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ· *Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος.* Append. Vat. 54. ἔσχατος Μυσῶν· μέμνηται ταύτης Μένανδρος. Φησὶ γὰρ (immo φασὶ) ὅτι Τήλεφος κτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφούς

ἐπύθετο τῆς Πυθίας, ποῖ δεῖ σταλῆναι, τὴν δὲ εἰπεῖν, πρὸς ἐσχάτην Μυσῶν. Ἐλθὼν οὖν εἰς Τευθρανίαν τῆς Μυσίας ἐσχάτην ἐβασίλευσεν, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς ἐπιτασσομένων. Diversa confundit proverbia, Μυσῶν ἔσχατος et πρὸς ἐσχάτην Μυσῶν. Nostro usus est Cicero pro Flacc. 27. *quid in graeco sermone tam tritum et celebratum est, quam, si quis despicatui ducitur, ut Mysorum ultimus esse dicatur?* — Ceterum cognominem Caecilii fabulam commemorat Festus p. 556.

---

## ΑΝΕΨΙΟΙ.

Stobaeus Serm. LXII. p. 398. Gesn. LXIV. p. 265. Grot., qui in margine posuit: *Menander Patruelibus.* Melius cum Clerico *Consobrinis*; sic enim imitator Menandri, Afranius, fabulam inscripserat, testibus Gellio XV. 13. Festo p. 564. Nonio 19. p. 800. Menandri locus hic est:

> Φύσει γάρ ἐστ' Ἔρως
> τοῦ νουθετοῦντος κωφόν· ἅμα δ' οὐ ῥᾴδιον
> νεότητα νικᾶν ἐστι καὶ θεὸν λόγῳ.

quae minus apposite Propertio II, 13, 16. admovit Burmannus; rectius compares Terent. I, 1, 12. ubi v. intpp. Ceterum in Gesneriani Stobaei margine ex Antiope hoc Menandri fragm. desumtum dicitur, quod post Meurs. Bibl. Att. p. 1547. F. arripuit Fabricius Bibl. Gr. II. p. 461. qui Antiopen inter Menandri fabb. referre non dubitaverunt. Atqui illud Ἀντιόπη ex Ἀνεψιοί corruptum esse quis non videt?

Stobaeus Serm. LXXX. p. 450. Gesn. LXXVII. p. 331. Grot.:

> Εὐδαιμονία τοῦτ' ἔστιν υἱὸς νοῦν ἔχων·
> ἀλλὰ θυγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρί.

Editur vulgo εὐδαιμονίας, quod servat etiam D'Orville ad Char. p. 227. Nostrum tacite reposuit Steph. Com. Gr. p. 131.; vidit etiam Philarg. Cantabr. p. 12.

Athen. XV. p. 700. b. ἄλλοι δ' ἔφασκον, φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα· οἱ δὲ, τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένην δέσμην. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς·

> Ὁ φανὸς ἐστι μεστὸς ὕδατος αὐτοσί·
> δεῖ τ' οὐχὶ σείειν ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν.

et mox: φανὸς δ' ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον, καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι· Μένανδρος Ἀνεψιοῖς·

Εἰσιὼν
φανόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅ,τι πάρεστι φῶς
μόνον, πολὺ ποιεῖ.

Ad prioris fr. vers. 1. respexit Phot. p. 466. φανός, λαμπὰς ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. et Eustath. p. 1571. 3. τὸ φανίον ἐκ τοῦ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ. Versu 2. ante Bentlejum, quem vide p. 10., legebatur ἀλλὰ ποδιεῖν αὐτόν, quod in ἀποδίκειν αὐτίκα mutat Jacobs. Add. Ath. p. 370. At ita perit lusus in verbis σιέιν et ἀποσιέιν. — Secundum fragm., a cujus sensu praeter alios aberravit Meurs. Bibl. Att. p. 1547. E., recte interpretatus est Bentlejus. Minus bene Schweigh. post φῶς interpunxit; tum scripturus fuisset poeta μόνον ὂν πολὺ ποιεῖ.

---

## ΑΠΙΣΤΟΣ.

Suidas: ἅβρα, οὔτε ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ἀπίστῳ·

Ὤιμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι
ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην
ἅβραν ἔσεσθαι.

Respexisse videtur ad hanc Menandri fabulam Alciphron Epist. II. 4, 50. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων, καὶ ἐρώντων, καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ ἀπίστων, quamquam fallaces et infidos servos plerisque in fabb. Menander produxerat. Vid. Galen. Tom. V. p. 29. De voce ἅβρα, cujus causa Suidas Menandri locum excitat, multa dixerunt Scaliger ad Propert. IV, 7, 36. et Schweigh. ad Athen. p. 350. e. Eodem sensu *delicatas* dici in latinis inscriptionibus monuit Clericus.

---

## ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.

Athenaeus XIII. p. 559. c. Μένανδρος δ' ἐν Ἀῤῥηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι·

vem, ni fallor, suscepit corruptelam. Sententia quidem requirere videtur δουλοῖ τ' αὐτά που τὰ σώματα, vel simile quid. Nec fugit vitium Jacobsii acumen, qui in Nott. Mscr. ita locum constituit:

τὰ μὲν πατρῷα μεταποιεῖ καιρός ποτε,
ἀλλοτριώσει τ' αὐτά που τὰ σώματα.

Athen. X, p. 446. d. Μένανδρος Αὐλητρίσι (sive potius Αὐλητρίδι)·

Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα,
πᾶσι νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς.

Bentleji emendd. vide apud ipsum p. 16. Mscr. Athenaei apud Gronov. Infam. Emend. Men. p. 82. ita habet: πᾶσιν πάλινυν πῖθι. μένει γὰρ κακῶς. Heringa Observ. crit. p. 242.:

α'. Ἐλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες Σωσίλα;
β'. ἅπαξ. α'. σὺ νυνὶ π. —

Jacobsius autem Addit. Athen. p. 240. priora intacta relinquens, conjecit: ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα, Πτισάνην σύ; νυνὶ π. —. Porsonus cod. vestigia premens in Tracta p. 242.: α'. ἐλλέβ. ἤδη π. ἔπ. Σωσία. β'. ἅπασι. α'. πάλιν οὖν πῖθι. Recte haud dubie Σωσία scripsit, quod ipse etiam feceram Quaest. Men. p. 50.; nec cetera displicent; ἅπασι tamen non intelligo. Fortasse ἀπνευστὶ νῦν δὴ πῖθι scribendum.

Justinus de Mon. p. 40. B. καὶ ἐν Αὐλητρίσι (hic etiam Αὐλητρίδι corrigam) Μένανδρος·

Πάντ' ἔστι τῷ καλῷ λόγῳ
ἱερόν· ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ὁ λαλήσων θεός.

Retulit Grot. in Exc. p. 713., male scribens θεῷ. Vid. Bentl. p. 13., qui primo versu πανταχῇ ἔστι conjecit. Ad Grammaticorum praecepta debebat πανταχοῦ 'στι. Photius: πανταχῇ, πάντα τρόπον, καὶ πανταχοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ, quamquam non ab omnibus hoc discrimen observatum scio. Cfr. Valck. ad Phoen. 272. Sed possis lenius πάντῃ 'στὶ τῷ καλῷ λόγῳ —.

Etymol. Gudian. p. 234. ζωπυρεῖν, κυρίως τὸ τοὺς ἄνθρακας φυσᾶν, ὡς τὸ· τρισκατάρατε, ἀναζωπύρει τοὺς ἄνθρακας, Μένανδρος ἐν Ἀῤῥηφόρῳ. Corrige:

ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.

Pollux X, 176. καὶ ὀλκεῖον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ὡς ἐπιβολὴ χαλκοῦν, ὡς ἐν Ἀῤῥηφόροις (leg. Ἀῤῥηφόρῳ) Μενάν-

ου· ἢ χαλκοῦν μέγα Ὀλκεῖον. V. Bentl. p. 13. et
ist. ad Hemst. p. 71.

---

## Α Σ Π Ι Σ.

Militi hac in fabula Menandrum non nullas partes
buisse conjicere licet, ut de titulo fabulae taceam, e
agm. ap. Schol. Arist. Acharn. 283. τῷ δὲ συντριβείη (leg.
ντρίβειν) καὶ Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδίᾳ καὶ ἐν Ἀσπίδι·
ον τὴν ἀσπίδα ἔκειτο συντετριμμένην, quae verba ut justo
nario constarent Heringa Obs. critt. p. 242. ita consti-
it: ἔκειτ' ἔχων τὴν ἀσπίδα συντετριμμένην. Possis etiam
ν ἀσπίδ' ἔχων —, sed praestat:

Ἔχων τὴν ἀσπίδα
ἔκειτο συντετριμμένην —

: eadem fabulae parte haud scio an petitus sit hic lo-
s apud Suidam III. p. 654. Zonar. II. p. 1841. et Har-
cr. p. 179. χάραξ, χαράκωμα, περίφραγμα, ὃ περιεβάλλοντό
ες ἐν στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ, ὡς Δημοσθένης, καὶ Μέ-
νδρος·

Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες
τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

id. Bentl. p. 18. Meursii rationem Bibl. Att. p. 1548. d.
mitto. Recepit Grot. Exc. p. 711.

Militi, quem hac in fabula partes habuisse suspicor,
micrinae nomen inditum fuisse colligas e Stobaei loco
rm. LI. p. 356. Gesn. LIII. p. 202. Grot.:

Στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας
ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρον δ' εὔπορον.

iae patris admonitio videtur ad filium castra sequi ge-
ientem; quamquam haec aliter explicare video Bentl.
17., cujus palmariam emendationem exhibui: vulgo
ικρόν. At prima Gesneri σμικρὸν ἤ, unde vix dubites de
ntl. correctionis veritate. Salmasius et Grot. οὐ μικράν.
cobsius autem Add. Athen. p. 102.:

Στρατιώτην οὐ μικρὸν σωτηρίας
ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν —

μικρὸς non apud Aristoph. solum, ut putasse videtur
unck. ad Plut. 240., sed apud omnes omnino poetas pri-
um producit. Fallitur Casaub. ad Athen. XIII. p. 572. a.
em Bentleji error ad Men. p. 108. et ad Philem. p. 110.

De Menandri loco apud Clem. Alex. Strom. VII. p. 392. Sylb.

σαπρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ σμικρόλογος οὐ θέλων,

infra dicam in fragm. *Δεισιδαίμονος*. Aristoph. ap. Athen. p. 285. e.

μηδὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τάδ' ἀφύδια.

Corr. μηδὲ τὰ Φαλ. τὰ μικρὰ — ut monuit Erfurdtius. Eubulus ap. Athen. p. 311. d.

πλεκτάνια τὰ μικρὰ πολύποδος, νῆστιν τινά.

Dele articulum. Hegemo Thas. apud Athen. p. 698. F.

καί ποτέ τις εἴπῃσι μικρὸν τυροῦντ' ἐσιδοῦσα.

leg. εἴπῃ σμικρόν. Denique in Aristoph. Eccl. 629. casu edidit Br. τοῖσι μικροῖς pro τοῖς.

Stobaeus Serm. XXIII. p. 190. Gesn. p. 116. Grot. *Menander Aspide:*

Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

Sine corruptelae suspicione hunc locum attulit Wyttenb. ad Plutarch. p. 49. A. Desideres tamen articulum, quem ante μόνον inseruisse Porsonum, vix credo affirmantibus Advers. editoribus p. 292. Suspicabar μόνον ὁ δρῶν καὶ προσδοκῶν. Habet tamen etiam vulgata lectio quo defendatur; de certo quodam homine loqui puta, cuicunque haec verba tribuit poeta: *etenim cum nihil ille agat, nisi quod ipse velit, male de veritate judicat.* Ceterum alii libri Euripidi hunc locum tribuunt, cujus inter fragm. relatus est p. 482.

Stobaeus Serm. XLVII. p. 341. Gesn. XLIX. p. 187. Grot.:

Ὦ τρισάθλιοι,
τί πλέον ἔχουσι τῶν ἄλλων; βίον
ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια
τηροῦντες, οἱ τὰς ἀκροπόλεις κεκτημένοι,
εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὕτω ῥαδίως
ἐγχειρίδιον ἔχοντας αὐτοῖς προσιέναι·
οἵαν δίκην διδόασιν.

De Vs. 2. Bentl. p. 17. duas proposuit conjecturas: τί δῆτα πλέον, aut: τί πλέον ἔχουσι δημοτῶν ἄλλων, quod placet. Ἄλλος ex noto illo usu, quem illustravit praeter alios Boeckh. ad Plat. de Legg. p. 146.; nec aliter jam Home-

s. Δημοτης autem *civis*, *unus e multis*, quo sensu ex tticis unum Xenophontem hanc vocem posuisse auctor st Zonaras Lex. I. p. 494., sed posuit etiam Eurip. Ion. 27. δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς Ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον ἢ τύραννος ὤν, qui locus imprimis huc facit. Non omittenda tamen acobsii ratio, quamvis justo audacior:

> Ὦ τρισάθλιοι, βίον
> ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν —

verbis τί πλέον ἔχουσι τ. ἄλλων prorsus rejectis. Non intelligo unde irrepserint. De Stephani conatu Com. Gr. p. 175. taceo. — Versu 5. Porson. Adv. p. 292. οὗτοι pro οὕτω. Ad sententiam loci Clericus laudat Senec. de Clem. I. 29.; meliora dedit Wesseling. ad Diod. Sic. II. p. 324.

Praeterea haec afferuntur e Menandri Aspide. Constant. Porphyr. de Admin. Imp. XXIII. p. 54. Ἑλληνὶς οὐκ Ἰβηρίς, Μένανδρος Ἀσπίδι. — Erotian. Gloss. Hippocr. p. 144. ἔμυξεν, ἐστέναξεν. Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. — Pollux X, 137. κανδύταλις, οὗ μέμνηται Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι.

---

## ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.

Harpocrat. p. 165. καὶ παρ' ἄλλοις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ στεφανοῦν (pro τιμᾶν), ὡς παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ Μενάνδρῳ ἐν Αὐτοπενθοῦντι. Corr. Αὑτὸν πενθοῦντι. Fallitur Vales. in notas Mauss. p. 132. De hoc usu verbi στεφανοῦν dixere Hemst. ad Plut. p. 265. et Wessel. ad Diod. Sic. I. p. 684. — Ex eadem fabula locum servavit Stob. XCI. p. 506. Gesn. XCIII. p. 328. Grot.

> Τυφλὸν ὁ πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς
> τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει.

n Bentl. p. 18. pro τυφλοὺς ἐμβλέποντες εἰς αὐτόν. Articulum addidit etiam Steph. Proleg. ad Com. Gr. p. 25., in teris non audiendus.

---

## ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ.

Ita recte vocatur haec fabula in Stobaei libris Serm. XII. p. 396. Gesn. LXIV. p. 261. Grot.:

> Ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,

παρὰ τίνι τἀνόητον οὗτος ὄψεται;
μόνον ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως.

Vulgatur τἀνόνητον. Correxit Grotius, qui tertium versum a reliquis separavit. Brunckius Poes. Eth. p. 193. e cod suo τἀνόητά γ' enotavit. Jacobs. Not. Mscr. „ἀπαρηγό„ρητον, *res quae consilio non potest regi.* Ἔρως ἀπαρηγόρητος ἀρχῇ Plutarch. Vit. Ant. p. 1682. ἀπαρηγόρητό„ἐστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος, Ibid. p. 2029." — Ἀφροδίσιον numero singulari, minus recte legitur apud Suidam s. v ἀναθέσθαι, τὸ μεταθέσθαι, ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. — Μένανδρος ἐν Ἀφροδισίῳ.

Ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Quem locum in Exc. retulit Grot. p. 713. Jacobsius Not Mscr. „de puella videtur agi, quae in morbi delirio di„cenda tacenda locuta, dicta postea revocare non posset. Hanc verbi ἀναθέσθαι potestatem multi illustrarunt. Suf ficiat laudasse Salmas. ad Solin. p. 767. B. Gataker. Misc Posth. p. 741. Valcken. ad Hippol. p. 242. b. Boeckhiu ad Pindari Olymp. VII, 61.

Idem Suidas v. ἀλήθεια. καὶ ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ.

Εἰ τὰς ἀληθείας ἁπλῶς τίς σοι λέγοι.

Eadem fere Lex. Seguer. I. p. 376. Pluralem habe etiam in alio Menandri fragm. ap. Schol. Eurip. Hip pol. 332. Adde Philem. ap. Rutgersium V. Lect. IV. p. 382 et Pseudo-Sophocl. ap. Clem. Alex. p. 717. Ἁπλῶς, *simpliciter, nullis usus verborum lenociniis.* Euripides Phoen 479. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, qui versus legitu etiam ap. Sext. Emp. p. 380. et Schol. Plat. Ruhnk. p. 190 Eundem respiciunt Pisides ap. Suid. III. p. 590. ἁπλοῖ δ πάντες τῆς ἀληθείας λόγοι, et Seneca Epist. L. p. 141. *nam ut ille ait Tragicus, veritatis oratio simplex est.* Euripides autem Aeschylum imitatus videtur ap. Stob. Serm. XI p. 77. ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

De Aphrodisiorum festo, unde nomen traxit fabula Clericus laudat Meurs. in Graec. Fer. s. h. v. Theopompus ἐν Ἀφροδισίοις laudatur a Schol. Arist. Plut. 179. unde male Fabricius Bibl. Gr. titulum fabulae fecit Ἀφροδίσιοι

---

# *Β Ο Ι Ω Τ Ι Α.*

Boeotiam praeter Menandrum et Theophilum ap. hen. XI. p. 572. d. scripsit etiam Antiphanes ibid. IX. 367. a., ubi leg. *καλέσας*. Ex Antiphanis fabula Attilii, e, ut Varroni ap. Gellium III, 3. placuit, Plauti Boeom expressam esse statuit Scaliger ad Varron. de L. L. p. 155. Bip. Fortasse recte; quamquam eodem jure enandrum latino poetae praeivisse dicas. Sed hoc utnque est, certe ex graeco latinam exemplo ductam fuisse cet elegantissimus locus in Lips. Plauti edit. receptus 477., ubi quam Salmasius de solariorum multitudine ficultatem movit, nulla erit, si fabulam illam non totam sed palliatam fuisse memineris.

Fragmenta fabulae Menandreae haec sunt. Apud Stob. rm. XL. p. 236. Gesn. XLII. p. 161. Grot.:

*Οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρονεῖν, οὐδ' ἂν σφόδρ' ᾖ*
*ψευδής· ἐπίστανται αὐξάνειν αὐτήν τινες,*
*δι' οὓς φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτ' ὀρθῶς ἔχει.*

ecepit H. Stephanus Com. Gr. p. 151. opportune laums Isocr. ad Demon. p. 4.

Ibid. CVI. p. 568. 14. Gesn. CVIII. p. 455. Grot.:

*Πολλὰ δύσκολα*
*εὕροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν, ἀλλ' εἰ πλείονα*
*τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.*

Versu sec. legebatur *ἐν τοῖς πᾶσιν εὕροις ἄν*. Exhibui cod. ectionem apud Brunck. ad Aristoph. Eccl. 82. Male Grous et Bentlejus, quem vide p. 18.

Ibid. Serm. LXXXIX. p. 500. XCI. p. 369. Grot.:

*Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν.*

Idem versus legitur in Excerptis Antonii Mel. p. 222. Gesn. ubi vitiose editur: *πολλῶν ἐπικάλυμμά ἐστιν ὁ πλοῦτος.*

Apud Erotian. Gloss. Hipp. p. 178. *ἡμιεκτέα, τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέου* (leg. *ἑκτέως*)· *ἑκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτώ, ὥς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτίᾳ·*

*Οὐκ ἔστιν ἑκτεὺς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.*

Ante Bentl. *τουτί* legebatur. Eandem corruptelam tolle e Posidippi loco ap. Athen. p. 377. b. Contrarium vitium in Epicrate ap. Athen. p. 59. f. tum alios, tum Erfurdtium Observ. crit. in Ath. p. 439. adeo fefellit, ut audacissimas periclitaretur conjecturas. Lege:

*A.* τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖςδε τοιαυτὶ
ποιεῖν ἀπρεπές·
*B.* οὐδ' ἐμέλησεν τοῖς μειρακίοις —

Brevis syllaba in ἀπρεπές post Seidleri de hac re disputationem neminem morabitur.

Denique ap. Photium: περίνησα, περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις (fort. λαίναις)· Μένανδρος Βοιωτίᾳ·

Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ.

Apogr. Dresd. πεντεκτέναι, Oxon. πεντεκτεναί, unde Bentl. p. 19. πεντεκτενῆ correxit. Recte; quamquam de forma ipsa πεντέκτενος dubitare nos non sinit Suid. s. h. v. et Antiphanes ap. Polluc. VII, 52. περίνησα καὶ περίλευκα καὶ πεντέκτενα. Ad sensum vocis Jacobsius in Nott. Mscr. laudat Hesychium s. h. v. et Salmas. ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 980. πορφυρᾶ dedit Photius Hermanni, Oxon. apogr. πορφύρα, quod tenuit Bentlejus.

## ΓΕΩΡΓΟΣ.

„Nunc Γεωργός nunc Γοργίας vocatur hoc Menandri „drama, sive utroque nomine re vera vocatum sit, sive „errore librariorum, qui Gorgiam vocarint ἀντὶ τοῦ Γεωρ„γοῦ, quod fuerit verum nomen, sive duplex fuerit fabula." *Clericus.* Georgus unice vera est fabulae inscriptio. Gorgias bis vocatur in margine Stobaei Serm. V. p. 35. et XCVI. p. 384., errore, ut suspicor, Grotii; nam Gesnerus utroque loco: *Menander Georgo.* Obiter hujus fabulae meminit Quint. XI, 3. *cum mihi comoedi quoque pessime facere videantur, qui, etiamsi juvenem agant, cum tamen in expositione aut senis sermo, ut in Hydriae prologo, aut mulieris, ut in Georgo, incidit, tremula vel effeminata voce pronuntiant.* Respicit etiam, monente Toupio ad Suid. p. 346., Fronto Anal. Br. II. p. 346.

Τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῳδέ, νομίζεις,
οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀξυτέρην.
ποιήσει σ' ὁ χρόνος Μισούμενον, εἶτα Γεωργόν,
καὶ τότε μαστεύσεις τὴν Περικειρομένην.

Vide ad h. l. Jacobsium. Quod cum Περικειρομένῃ conjungitur Γεωργός, facit ut ex eo fabularum genere Georgum fuisse putem, in quibus quid amantium ζηλοτυπία efficere posset doceretur. Quodsi primarias fabulae partes Gorgias

butas fuisse ponas, egregie nostram sententiam Luciani
o confirmatam reperies, Dial. Meretr. VIII. p. 299., ubi
apelis Chrysidi de amatoris injuria questae, φιλήματα,
uit, καὶ δάκρυα καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν ἀρχομέ-
ἔρωτος σημεῖον καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς
οτυπίας ἐστίν, ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς φής, ὁ Γοργίας ῥαπίζει,
ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὔχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.
orum dialogorum auctorem non solum argumenta Me-
ndrearum fabularum passim expressisse, sed eadem, qui-
s poeta usus fuerat, nomina assumpsisse, aliquoties ob-
rvabimus.

Sed ponam ipsa fabulae fragmenta. Apud Stobaeum
rm. CIII. p. 560. Gesn. CV. p. 436. Grot.:

*Ὁ δ' ἠδικηκὼς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε*
*τὴν ὑμετέραν πενίαν, κακοδαίμων ἔσθ', ὅτι*
*τοῦτ' ἠδίκηκεν, οὗ τυχὸν μεταλήψεται·*
*εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γάρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ.*
*τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥῶμα μεταπίπτει ταχύ.*

stremus versus legitur etiam apud Etym. M. p. 685. 38.
ἐν Μένανδρός φησιν· τὸ τῆς τύχης γὰρ κ. τ. λ. Eundem
Schol. Soph. Oed. T. 1191. latere monuit Porson. ad
urip. Med. p. 404. Lips.

Ibid. Serm. XCII. p. 515. Gesn. XCVI. p. 384. Grot.:

*Εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης,*
*κἂν πάνυ λέγῃ δίκαια· τούτου γὰρ λέγειν*
*ἕνεκα μόνου νομίζεθ' οὗτος τοῦ λαβεῖν,*
*καὶ συκοφάντης εὐθὺς ὁ τὸ τριβώνιον*
*ἔχων καλεῖται, κἂν ἀδικούμενος τύχῃ.*

d primum vs. compares senarium inc. poetae apud Athen.
458. b. εὐκαταφρόνητόν ἐστι πενία, Δερκύλε. Lucian. Tim.
p. 145. εὐκαταφρόνητον ἡ πενία. Liban. III. p. 147. C.
νίας εὐκαταφρόνητον σχῆμα. Versu 2. Heringa Observ. crit.
242. τοῦτο γὰρ λέγειν, quod quo referendum putarit, non
rspicio, nisi forte ταῦτα voluit. Ordo verborum hic est:
ύτου γὰρ μόνου τοῦ λαβεῖν ἕνεκα νομίζεται etc. Si quid
utandum, malim τούτου γὰρ μόνου Ἕνεκα λέγειν κτλ.

Ex eadem fabulae parte petitus videtur hic locus apud
tob. Serm. V. p. 63. sive ap. Brunck. P. E. p. 192.:

*Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνήρ, ὦ Γοργία,*
*ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.*

ibi ἀδικεῖσθαι *injurias ferre* recte interpretatur Stephanus

Com. Gr. p. 192. cujus notatis adde Philostr. Vit. Apoll. VII, 19. et Wyttenb. ad Plutarch. p. 190. A.

Ipsius *Γεωργοῦ*, a quo nomen traxit fabula, verba esse videntur quae idem servavit Stobaeus Serm. LV. p. 371. Gesn. LVII. p. 219. Grot.:

*Ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα*
*οἶμαι. φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά,*
*κιττόν, δάφνην· κριθάς τ' ἐὰν σπείρω, πάνυ*
*δίκαιος ὢν ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλω.*

Ad primum versum convenit fere Terentii illud: *agrum in his regionibus Meliorem neque preti majorem nemo habet*, Heautont. I, 1, 12. — Vs. 2. male Grotius ὡς θεοῖς. Recte vulgatum tuetur Bentl. p. 19. Minus placet Zedelii ratio (Magazin für Schullehrer II. p. 359.): φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά! *fert enim diis quot pulchros flores!* Colorem hinc duxit Alciphro Epist. III, 16. ἔφερες ἂν τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας, καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα, ubi v. Berglerum. — Vs. 3. Grotius recte, ut equidem opinor, scripsit κριθάς δ' ἐὰν σπείρω. — Vs. 4. vulgo sic legitur: δικαίως ἀπέδωχ' ὅσα ἂν καταβάλω. Mitto Grotii, Bentleji, Toupii Epist. crit. p. 35., aliorumque conjecturas. Genuinam lectionem praeter Porson. App. ad Toup. p. 435. restituit Zedelius, nisi quod is male scripsit ὅσ' ἂν προκαταβάλω. Ipse aliquando conjeceram δίκαιος ἀποδέδωχ' ὅσας. Ad hunc Menandri locum respexit Pollux I, 227. Μένανδρος δίκαιον γήδιον καλεῖ ὃ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει. Venustissimus hanc in rem Xenoph. locus Cyrop. VIII, 3, 15. μικρὸν γήδιον, οὐ μέντοι πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιότατον· ὅ,τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν· ἤδη δέ ποτε ὑπὸ γενναιότητος καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν, ὧν ἔλαβεν. Eundem Menandri locum ante oculos habuit Quintil. XII, 10. *quos ego existimo, si quod in his finibus* (Atticam dicit) *uberius invenerint solum, fertilioremve segetem, negaturos, Atticam esse, quod plus quam acceperit seminis reddat, quia hanc ejus terrae fidem Menander eludit.* De Attici soli sterilitate passim admonuerunt viri docti, ut Valcken. ad Hesiod. p. 326. et quos laudat Abr. Willet ad Galeni Protr. VIII. p. 92.; hordeo tamen Atticam abundasse testatur Theophr. Plant. VIII, 8. cll. Arist. Pac. 1322.

Apud Schol. Hermog. T. II. p. 404. 36. Ald.:

*Ἐμβεβρόντησαι γελοῖον, ὃς κόρης ἐλευθέρας*

εἰς ἔρωθ' ἥκων σιωπᾷς καὶ μάτην ποιουμένους
περιορᾷς γάμους σεαυτῷ.

Versuum modulos restituit Grotius Excerpt. p. 713. qui ap. Schol. Herm. haec confuse extare monet: quod quale sit, quum rarissimo libro uti mihi non liceat, judicare nequeo. Sec. versu non male Heringa Obs. crit. p. 243. πονούμενος scripsit; πονεῖσθαι et ποιεῖσθαι passim confundi exemplis docuit Wessel. ad Itiner. Hieros. p. 577. In Philostrato tamen Vit. Apoll. VIII. p. 372. ἱερὰ Τυανάδε βασιλείοις ἐκπεποιημένα cave postremam vocem cum Wesselingio in vitii suspicionem voces. Sic enim solet Philostratus, ut Vit. Apoll. IV, 7. p. 145. ὃ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ Φειδίᾳ ἐκπεποίηται, item IV, 42. p. 182. et Vit. Soph. I, 25. p. 531. Hinc in Apoll. Vit. I, 5. p. 6. ἐκπεπόνηται in ἐκπεποίηται mutandum esse vix neges.

Senis partes hac in fabula fuisse intelligitur ex Etymol. M. p. 206, 57. Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ· βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, quae omisso Menandri nomine habet etiam Suidas s. v. βουβών. Auctius hoc fragm. legitur apud Zonar. Lex. p. 1030. θέρμη καὶ θέρμα. — Μένανδρος·

Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε
ἐπέλαβεν αὐτόν.

Ad quem locum, ut Phavorinum s. v. θέρμη omittam, respexit Phrynichus Ecl. Att. p. 331. ubi v. Lobeckium, et Aelianus Epist. II. p. 417. ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνυ χρηστῶς, καὶ θέρμη τε ἐπέλαβεν αὐτὸν καὶ βουβὼν ἐπήρθη, quo loco usi sunt Toup. Cur. Nov. p. 183. et Ruhnk. ad Tim. p. 139. Adde Choricium ap. Villois. Anecd. Gr. II. p. 24. κατὰ μέσον τῆς πορείας αὐτῷ βουβῶνος ἐπαρθέντος ἐξαίφνης.

Denique nostram fab. commemorant Choeroboscus apud Bekker. Anecd. Gr. III. p. 1380. ἔχομεν τὴν χρῆσιν τοῦ ἦν ἐγὼ παρὰ Ἀριστοφάνει — καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Γεωργῷ· Ἦν δ' οὐ πονηρὸς οὐδ' ἐδόκουν: cfr. Buttmanni Gramm. Gr. Vol. I. p. 552.; — et Schol. Arist. Plut. 652. ὅτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, ἰδοὺ διεσάφησεν· καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ· ἐν πράγμασιν ἐν μάχαις. Eadem, omisso fab. titulo, legas ap. Suid. III. p. 166.; πράγματα καὶ μάχας conjunxit etiam Arist. Pac. 293., nec quidquam hoc usu frequentius; sufficit unum laudasse Gregor. Naz. Epist. ad Nect. IV. p. 317. ἄνευ πολέμου καὶ πραγμάτων καθήμεθα, σιώπης ἀκίνδυνον γέρας τιμήσαντες, quae postrema verba e lyrico poeta duxit, quem expressit Ho-

rat. Carm. III, 2, 25. *est et fideli tuta silentio merce.* Cfr. Gaisford. ad Poet. Minor. II. p. 400.

Aliud fragmentum, probabili conjectura a Toupio a Menandri Georgum relatum, servavit Plutarch. de Curio p. 519. A. ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκεῖνος γεωργὸς οὐδὲ τὸν αι τομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως προσδέχεται, λέγων·

Εἶτά μοι σκάπτων ἐρεῖ
ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

Ita Toup. Ep. crit. p. 35. ed. Lips. pro νῦν πολυπρ., se idem male primo versu σκάπτοντ' ἐρεῖ. Recte Jacobsii Nott. Mscr. „Herum puta servi reditum exspectare. Jam „ait, ille carnifex circumvagatur de pacis conditionib „aliisque hujus generis rebus satagens. At cum redier „agrum illi fodiendum committam, et tum mihi illa na „rabit. i. e. gravioribus illum laboribus onerans efficiam „a talibus nugis abstineat." Cfr. Porson. ad Eurip. Me p. 404. ed. Lips.

---

## Γ Λ Υ Κ Ε Ρ Α.

Priscianus Lib. XVII. p. 1192. *Attici* ὀμοῦμαί σ τοὺς θεούς. — *Menander* Γλυκέρᾳ·

Τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη,
ὀμωμοκὼς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Ita recte haec verba digessit Bentl. p. 20. Eadem ra placuit Meursio Bibl. Att. p. 1549. d. et Toupio Add. Theocr. II. p. 402. Wart. Male Casaub. ad Theop Char. XIII. p. 156. Locum imitando expressit Alcipl Epist. II, 3. ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστή αὐτῶν, ἅ σοι καὶ ἐναντίον ὤμοσα πολλάκις, Γλυκέρα, μό μόνῃ. Primo versu κλάεις ex Aldina recepi, pro quo κλα dedit Putschius, qui verba τὸν Ὀλύμπιον, ab Aldo omis e Cod. videtur adjecisse. Illud vero minime silentio pr tereundum, Glycerae nomen in Aldina Prisciani editio non tanquam fabulae titulum adscriptum, sed cum ip poetae verbis conjunctum legi:

Γλυκέρα, τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία —

Qua de causa dubitare licet, non modo an recte hic cus ad Glyceram relatus sit, verum etiam an omnino M

ander fabulam hoc nomine inscriptam docuerit. Cui quiem sententiae frustra quis opponat Alciphronis testimoium Epist. II, 4. ubi Glycera Menandro in Aegyptum rofecturo haec scribit: πάντως δέομαι, Μένανδρε, κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ με γέγραφας, ἵνα, κἂν μὴ παραγένωμαι σὺν σοί, δι' ἄλλου πλεύσω πρὸς Πτολεμαῖον, ex uo loco apparet sane, fuisse Menandri fabulam, in qua oeta amores suos et delicias celebraverit; neque tamen oc inde efficitur, ut hanc fabulam ipso Glycerae nomine scriptam fuisse statuamus. Accedit quod Athenaeus ib. XIII. p. 567. c., ubi Menandri dramata meretricum omine insignita recenset, Thaidem et Phanium commeorat, de Glycera ne verbum quidem adjiciens. Ex quo lentio tanto certius sententiae nostrae argumentum duci osse existimo, quo magis ex alio Athenaei loco XIII. 594. d., hunc Menandri et Glycerae amores satis cognis habuisse constat Itaque nisi gravior aliunde auctoris accedat, Glyceram Menandri fabulis adnumerare non usim. Ceterum de Menandri et Glycerae amoribus constat vel ex Alciphronis Epist. II, 3. et 4., quarum alteam Menandro, alteram Glycerae affinxit sophista unus mnium ingeniosissimus. Conf. Martialis Epigr. XIV, 187. : Athen. XIII. p. 585. c. Ad eam Menandri fabulam, i qua Glycerae suae ingenium et mores celebraverat, reexisse videtur Philostratus Epist. LXVIII. p. 947. ubi ostquam docuit, quid meretrici, quae quidem hoc noine digna videri vellet, agendum esset, ταῦτα, inquit, αἱ Τιμαγόρα καὶ Λαῒς καὶ Ἀρισταγόρα καὶ τὸ Μενάνδρου λυκέριον ἐποίησαν.

---

## ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

Ex hac fabula Casaub. ad Athen. VI. p. 247. f. et caliger Conj. in Varron. VI. p. 230. Plauti *Condalium* pressam fuisse statuunt, quod neque negare neque affirare ausim. Non minori jure etiam Pomponium *Annum* suam a Nonio laudatam ad Menandri imitationem mposuisse suspiceris. Fragmenta haec sunt:

Ammonius p. 217. παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει· παιδίσκη ν γὰρ ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς, παῖς δὲ ἡ δούλη. Μένανρος ἐν Δακτυλίῳ·

> Ἐπὶ τοῦδ' αὖθις οὑτοσὶ κακοδαίμων ἔφη,
> ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἂν ἄσμενος,
> καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Primo versu Aldus exhibet αὖτις et ἔφυ pro αὖθις et ἔφη. Grotius Exc. p. 715. dedit ἐπεὶ δ' ἄνους οὕτως ὁ κακοδαίμων ἔφυ. Bentl. p. 20. ἐπὶ τοῦδε δ' αὖθ' οὕτως ὁ κ. ἔφη. Jacobsius Not. Ms. ἔπειτα δ' αὖ τίς ὧδε κακοδαίμων ἔφυ, et versu sec. ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη γε θυγατέρ' ἄσμενος. Vulgo editur ὃς οὐκ ἂν ἐκδείη θυγατέρος μένος. Ald. θυγατέρας μένος. Scaliger tentabat ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἄσμενος vel ἀσμένως. Eodem vitio Grotii conjectura laborat: ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἀσμένως. Bentl. θυγατέρας ἀσμένως. Exhibui Pauwii conjecturam, nisi quod ἄσμενος reliqui, pro quo ille ἀσμένως.

Apud Athen. VI. p. 247. f. καλεῖται οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. Μένανδρος Δακτυλίῳ·

*Οἰκόσιτον νυμφίον*
*οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.*

Recepit Grot. Exc. p. 715. Vim vocis exposuit praeter alios Casaub. ad Theophr. Char. XXII. p. 216. Cfr. Anaxilas apud Polluc. II, 2. qui scripsit: Ἡμεῖς δέ γε κτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον.

Suidas s. v. ὑπηνέμια. Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ [p. 118. c. et 122. b.] ἀνεμιαῖα, καὶ Μένανδρος Δακτυλίῳ· *ἀνεμιαῖον ἐγένετο·* τὰ δίχα σπέρματος ἄῤῥενος. Eadem Photius Lex. p. 458. nisi quod ἐγίνετο habet pro ἐγένετο, et postrema verba τὰ δίχα etc., quae Grotius paullulum immutata male cum Menandreis conjunxit, prorsus omittit. De ovis ἀνεμιαίοις Jacobs. Nott. Mscr. laudat Schol. Arist. Av. 696. Schol. Luciani Sacrif. §. 6. Intpp. Thom. Mag. p. 68. Piers. ad Moer. p. 73. Quibus adde, si placet, Varron. de re rust. II, 1. et Plutarch. Quaest. Plat. p. 1000. c. Admonent me haec loci Sophoclei ex Oenomao apud Diogen. Laert. IV, 35.

λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

Quae quo sensu a Sophocle dici potuerint, non satis perspicitur. Scribendum:

πλήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι —

ut recte legitur ap. Plut. Symp. VIII. p. 718. a. ubi idem locus, sed omisso auctoris nomine, affertur. Ac ne quis Suidae auctoritatem s. v. λήθειν opponat, meminerimus, hunc fragm. illud e Diogene petiisse, qui Sophoclea ita exhibuit, ut Arcesilaus ea parodiae lusu immutaverat.

Denique Harpocrat. s. v. *αὐτολήκυθοι* ἀντὶ τοῦ πένητας, μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους. — Τὸ ὄνομα

ὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἔν τε Ἡνιόχῳ καὶ Δακτυλίῳ. Eadem Suis s. h. v. Paulo aliter vocem explicat Lexicon Seguer. 204. Antiphanes ap. Polluc. X, 62.

ἀξυνακόλουθος, ξηρός, αὐτολήκυθος.

. Intpp. Plauti Pers. I, 1, 44. et Colvium ad Apuleji lor. II. p. 153. Apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 137. τοὺς τόρους ἀπολημύθους ἔλεγον, leg. αὐτοληκύθους. Eodem sensu πολήκυθος dixit Posidippus apud Athen. p. 424. e.

---

## Δ Α Ρ Δ Α Ν Ο Σ.

Schol. Arist. Av. 1562. ἔστι δὲ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν αρδάνῳ·

*Καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα.*

ulgatur λαῖμα: Bentl. p. 21. λαιμά, *proterve, insolenter.* lerito probant Brunck. ad Arist. l. l. et D'Orville Vann. rit. p. 553. Hesych. λαιφαί. ἀναιδεῖς, θρασεῖς, στυγναί, τολ-ηραί. · Leg. λαιμαί.

Praeterea laudant hanc fab. Erotian. Lex. Hipp. 172. ὀνόμασι, τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν (v. Porphyr. e Abst. III. p. 258. Foesii Oecon. Hippocr. p. 262. et oissonade ad Philostr. Her. p. 306.)· ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, ὡς αὶ — Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ; — et Prisc. VI. p. 702. *Menander quoque in Dardano* Δρία καὶ *pro* Δρίαν (Vocat.), bi quod vulgo editur *Dardanio* correxit jam Meurs. Bibl. tt. p. 1550. b. De alio hujus fabulae fragm. vide quae nfra ad Xenologum dicentur.

---

## Δ Ε Ι Σ Ι Δ Α Ι Μ Ω Ν.

Nobilissimae hujus fabulae, quam Caecilius apud Porhyrium Eusebii Praepar. Evang. X, 2. p. 273. totam ex ntiphanis Oeonista expressam fuisse testatur, meminit lciphro Epist. II, 4, 50. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρων καὶ Δεισιδαιμόνων αὶ Ἀπίστων κ. τ. λ. — Schol. Platon. Ruhnk. p. 36. καὶ τύλῳ δῆλον. — μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίονι, — et Photius Lex. p. 240. ὀλόλους, τοὺς δεισιδαίμονας

ἐκάλουν οἱ οἰωνιζόμενοι. Μένανδρος Δεισιδαίμονι, Θεόπομπος Τισαμενῷ, καὶ ἄλλοι. Primarias partes poetam Phidiae tribuisse docet insigne fragm. apud Clem. Alex. Strom. VII. p. 303. 7. Sylb., quod non dubito quin recte ad hanc fabulam retulerim:

Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει·
νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν εὕρηκας τὸ φάρμακον
πρὸς τὸ κενόν· οἰήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
5 Περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ
καὶ περιθειωσάτωσαν, ἀπὸ κρουνῶν τριῶν
ὕδατι περίῤῥαν', ἐμβαλὼν ἅλας, φακούς.

Inter Menagyrtae fragmenta hunc locum temere apposuit Clericus, quem sequutus est Elmsley Museo crit. VI. p. 308. Primo versu recepi Grotii conjecturam Excerpt. p. 751. de qua vide Bentl. p. 42. Reliqui tamen εἶχες quod ille in ἔσχες mutavit. — Vs. 2. Bentl. τούτου μ' ἔδει scripsit propter tertium versum: εὕρηκα δὲ κενὸν φάρμακον. At haec Grotii est conjectura, cum apud Clementem verba ita scripta legantur, ut ego ea exhibui. Numeros probabiliter restituit Zedelius: τὸ φάρμακον εὕρηκας κενόν. — Vs. 6. recepi Bentl. emendationem, nisi quod pronomen, σέ, quod ille post περιθειωσάτωσαν addidit, delevi. Fecit etiam Zedelius. Vulgo περιτέθωσαν. Fortasse tamen quis malit περιθειωσάτωσαν. Lexic. Séguer. I. p. 99. θειώσειν καὶ θειῶσαι, κατ' ἔνδειαν τοῦ ῑ τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθᾶραι. Ἀραρὼς Καμπυλίωνι. Hesychius: θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια. De sulfuris usu in lustrationibus docte disseruerunt Casaub. ad Theophr. Char. p. 187. idem ad Persii Sat. II, 25. et Burmannus ad Prop. IV, 8, 84. — Vs. 7. περίῤῥαν', ἐμβαλών. Ita Sylb. pro περίῤῥαναι ἐμβαλών. Lobeckii rationem ὕδατι περίῥαναί γ' Dissert. de Morte Bacchi II. p. 13. metri ratio non admittit. Nec desunt exempla, ex quibus recte imperativi diphthongum elidi intelligatur. Quae post ultimum versum adduntur apud Clementem: πᾶς ἁγνός ἐστιν ὁ μηδὲν ἑαυτῷ κακὸν συνιδών, recte Bentlejus non Menandri sed Clementis esse monuit.

Theodoretus Therap. Vol. IV. p. 852. ὁ Μένανδρος δ' ἐν Δεισιδαίμονι παραπλησίως τοὺς τὰ τοιαῦτα παρατηροῦντας γελᾷ λέγων ὡδί·

α'. Ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, πολύτιμοι θεοί·
ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος
τὸν ἱμάντα διέῤῥηξ'. β'. Εἰκότως, ὦ φλήναφε,

*σαπρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλων*
*καινὰς πρίασθαι.*

undem locum servavit Clemens Alex. Strom. VII. p. 302. et Excerpta retulit Grot. p. 715. — Vs. 1. *ἀγαθόν τί μοι νοιτο, π. θ.* Ita Clemens Sylburgii, at ed. Flor. *πολυτίμοι*, quod habent etiam codd. Theodoreti, ubi in conxtu editur *γένοιτ' ὦ πολύτιμοι θεοί.* Grotius dedit *ἀγαθὸν νοιτό μοι, ὦ πολυτίμητοι θεοί*, quod recte haberet, si ὦ misisset. Sed praefero quod Clemens dedit. Ammonii raeceptum *πολύτιμος ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωος, πολυτίμητος δὲ ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος* p. 118. non ejusodi est ut nunquam violetur, licet eadem tradat Thom. lag. p. 729. Dicaeopolidi ap. Arist. Acharn. 758. quaenti *πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;* Megarensis lepide respondet *παρ' ιὲ πολυτίματος, ὥσπερ οἱ θεοί.* Cfr. Aristoph. ap. Stob. 368. 28. Callixenus ap. Athen. p. 200. b. Epicharmus ib. 283. d. Hujusmodi locos respexisse videtur Valcken. ad heocriti Adon. p. 231. c. Cfr. Lobeck. ad Ajac. p. 242. ui nec Menandri locum neglexit, sed calami errore ex usebio citavit. Ad solennem formulam *ἀγαθόν τί μοι γένοιτο* cfr. Berglerus ad Alciphron. I, 36. — Vs. 2. et 3. orrexi ut potui. Vulgo *ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα τῆς δ. ἐμβ. ιέῤῥηξα*, unde Grot. soloece dedit: *ὑποδ. γὰρ δεξ. τῇ ἐμβάος* etc.; melius Sylb. *ὑποδ. γὰρ ἐμβάδος τῆς δεξιᾶς* etc. Ad ensum loci laudat Clericus Sueton. Aug. 92. Plin. H. N. I, 7., et Cic. de Divin. II, 27. Mox sine causa Grotius ικότως γ' ὦ Κλεινία. — Vs. 4. *οὐ θέλων* recte Grot. pro ὐκ ἐθέλων. Praeterea scribendum videtur:

*σαπρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ μικρολόγος ἄρ' οὐ θέλων —*

rel simili modo.

Apud Stobaeum Serm. IX. p. 101. Gesn.:

*Οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν τοὺς ἱκέτας, ἄλλως τε καὶ*
*ὅταν μετ' εὐνοίας τινός οὐ πονηρίᾳ*
*πταίσωσιν· αἰσχρὸν τοῦτο γάρ ἐστιν πάνυ.*

Vs. 1. Grotius *ἀδικεῖν οἰκέτας*. V. Bentl. p. 21. — Vs. 2. x emendat. Bentl. exhibui. Vulgo *τινὸς μὴ πονηρᾶς.* Ms. L. pro *μὴ* habet *οὐ*. Possis etiam: *ὅταν μετ' εὐνοίας τι, μὴ πονηρίᾳ, πταίσωσιν.* — Tertio versu *γάρ* in *γοῦν* mutat Bentl. Fort. scrib.: *τοῦτό γ' ἄρ' ἐστὶν πάνυ, nam hoc quidem certe urpe est.* Zedelius tentabat *τοῦτο γὰρ πάνυ γίγνεται.*

Non male, opinor, Clericus ad eandem fabulam hunc ocum retulit, qui legitur apud Porphyr. de Abst. IV.

p. 347. τὸ μέντοι τῶν ἰχθύων ἀπέχεσθαι ἄχρι τῶν Μενάνδρου χρόνων τοῦ κωμικοῦ διέμεινε. λέγει γάρ·

Παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε·
ὅταν φάγωσ᾽ ἰχθὺν ἐκεῖνοι, διά τινα
αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακκίον, εἶτ᾽ εἰς τὴν ὁδὸν
ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Syros religione prohibitos a piscibus vulgo abstinuisse satis constat. Vid. Wesseling ad Diod. Sic. I. p. 116. et Bochart. Hieroz. I. p. 44. Tetigit etiam Xenophon. Anab. I, 4, 9. ubi verba οὐδὲ τὰς περιστερὰς ab aliena manu accessisse suspicor. — Vs. 2. φάγωσ᾽ ἰχθὺν scripsi, praeeunte Porsono ad Toup. Em. IV. p. 471., qui fallitur tamen, quum nunquam ultimam voc. ἰχθὺς syllabam corripi posse statuit. Certe eximendi Theocritus Id. XXI. 49. et Archestratus Athen. IV. p. 135. c. cll. Numenio ib. VII. p. 295. b. Vid. et Buttm. Gr. I. p. 174. — Vs. 3. vett. editt. et cod. Meerm. ap. Rhoerium τοὺς πόδας καὶ τὴν γαστέρα, unde Lipsius τὼ πόδε κ. τ. γ. scripsit. Ad sententiam compares Martialis illud IV, 43. *juro per Syrios tibi tumores.* Vid. Casaubon. ad Pers. Sat. V. p. 470. — Vs. 4. Rhoerius edidit: οἰδοῦσιν, εἶτα σακκίον ἔλαβον, εἴς θ᾽ ὁδὸν — quod reperio etiam ap. Grot. Exc. p. 753. et Clericum, nisi quod hic οἰδοῦσιν, ἔπειτα exhibuit. Heringa Observ. p. 243. οἰδοῦσιν, εἶτα σάκκον ἔλαβον, melius facturus, si σακίον scripsisset, quam formam agnoscit Pollux X, 152.; σάκος, si lectio sana, bis usurpavit Aristophanes; vide Brunck. III. p. 250. cll. Phot. Lex. p. 368. et intpp. Herodoti IV. p. 291. In Menandri loco σάκκον etiam Lipsio placuit: οἰδοῦντες ἔλαβον σάκκον, εἶτ᾽ εἰς τὴν ὁδόν. Vett. editt. et cod. Meerm. οἰδοῦσιν, εἶτ᾽ ἔλαβον σακκίον, εἶτ᾽ εἰς τὴν ὁδόν, unde scribendum putavi, quod tacite exhibuit Scaliger ad Manil. p. 311. quamquam ne sic quidem locum persanatum judico. Ad sententiam egregie facit Plut. de Superst. p. 168. d. ἔξω κάθηται (ὁ δεισιδαίμων) σακκίον ἔχων, ἢ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς κ. τ. λ. — Vs. 5. αὐτοὺς dedi e correctione Toupii ad Suid. p. 407. Lips. Male Heringa l. l. αὖθις. Vulgo αὐτοί, quod in αὐτίκα mutandum conjiciebam. — Vs. 6. τῷ ταπεινῶσαι. Ita recte Clericus. Vulgatum τοῦ ταπεινῶσαι σφόδρα Seldenus de diis Syris III. p. 271. et Scaliger ad Manil. p. 310. ita explicant, ut dea, quemadmodum immiserit membrorum tumorem ita eundem auferre et demittere dicatur. Mira sane interpretatio. Recte sensum perspexerunt Victo-

us V. L. XII, 15. Reinesius V. L. II. p. 210. Grotius xcerpt. l. l. et Toup. l. l. Quod Heringa praeterea scriendum existimat, τῷ ταπεινοῦσθαι, id vereor ne non nessarium sit. — Ceterum non dubito, quin multa ex hac ibula Plutarchus in suum de Superstitione libellum derivaverit. His adnumerem quod legitur p. 166. B.:

Ὅ,τι προῖκα μόνον ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοί,
τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς;

Quos versus Menandro tribuendos esse vidit etiam Wyttenbachius. Nec aliunde ducta videntur haec verba:

Ὅταν δὲ νυστάζοντά με λύπη λάβῃ,
ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

pud Plut. de Virt. et Vit. p. 100. F. Fort. leg. ὅταν δέ με νυστάζοντα λύπη καταλάβῃ, Ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

---

## ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ.

Tituli rationem haud scio an non satis recte interpretatus sit Schol. Arist. Equit. 647. δημιουργούς, inquit, ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν καλουμένας παρανυμφίδας, τοῦτ' ἔστι τὰς προεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας, ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρου Δημιουργός. Eadem fere Suidas habet I. p. 541. Rectius Pollux III. 41. δημιουργὸν vocari monet τὴν τὰ πέμματα πέττουσαν ἐν τοῖς γάμοις. V. Intpp. Hesychii s. h. v. Sed am optime declarat Menandri locus apud Athen. IV. p. 172. c. ὅτι δὲ ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν φρονουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὀψαρτυτικῆς δὲ τῶν μαγείρων, Ἀντιφάνης διασάφησει — καὶ Μένανδρος Δημιουργῷ·

α'. Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γάρ, νὴ Δία,
προελήλυθας. β'. Ναί· πλάττομεν γὰρ πέμ-
ματα,
τὴν νύκτα δ' ἠγρυπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι
ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν. —

Quae sunt ipsius δημιουργοῦ verba, in nuptiali coena apparanda occupatae. Secundo versu Pierson. ad Moer. 302. προὐλήλυθας vel προσελήλυθας legendum praecipit. Vide tamen Antiphan. Stobaei Flor. 125. p. 511. Grot. et Xenoph. Memor. II, 9, 5. Nec magis Machonis verba tenuerim ap. Athen. p. 469. b. ubi Piersoni conjecturam metrum quidem admittit. Recepit locum Grot. Exc. 717.

Apud Stobaeum Serm. CI. p. 550. Gesn. CIII. p. 4[illegible] Grot., et apud Anton. Melissam CXL. p. 221. Gesn.:

*Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει,*
*χρῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ ταύτῃ καλῶς.*

Idem fragm. duobus senariis auctum e Menagyrta Mena[ndri] laudatur a Stobaeo XCII. p. 510. Gesn. XCIV. p. 3[illegible] Grot., cujus erroris origo quo clarius pateat, totum cum adscribam:

*Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει,*
*χρῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ ταύτῃ καλῶς·*
*οὕτω μαθεῖν δεῖ πάντα, καὶ πλοῦτον φέρειν·*
*ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ' ἐνίοις αἴτιος.*

Duo diversi loci fragm. in unum conflata esse, nemine[m] qui sententiam verborum paullo intentius considerave[rit] fugiat. Qui error inde fluxit, quod librarius lemma: *M[e]nander Menagyrte* tertio et quarto versui apponendu[m] primo et secundo adscripsit. Primum versum serva[t] etiam Plutarch. de aud. poet. p. 34. c. et in rem su[am] convertit Democritus qui vocatur in Galei Opusc. Myth. p. 16. *μακάριος ὃς οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει, χρῆται γὰρ οὗτος ἃ δεῖ καλῶς.*

Praeterea laudatur haec fabula a Polluce X. 1[illegible] *Μένανδρος δ' ἐν Δημιουργῷ ληνὸν εἴρηκε τὴν κάρδοπον,* Antiattic. p. 83. *βίος, ἐπὶ συνουσίας, Ἡρόδοτος, Μένανδ[ρος] Δημιουργῷ, Εὔπολις Αἰξίν, ὁ Ποιητὴς πολλάκις.* Pro *συν[ου]σίας* leg. *περιουσίας.* Nisi malis *οὐσίας,* quae Alberti [e] conjectura ap. Wessel. Dissert. Herod. V. p. 44.

---

## *Δ Ι Δ Υ Μ Α Ι.*

Diogenes Laert. VI, 95. *μέμνηται αὐτοῦ* (Cratetem d[i]cit) *καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμοις οὕτως·*

*Συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί,*
*ὥσπερ Κράτητι τῷ Κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή.*

*Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐκείνοις ἐπὶ πεῖρᾳ δο[ὺς] τριάκονθ' ἡμέρας, ὡς αὐτὸς ἔφη.* Postrema Diogenis verb[a] esse videntur, nisi forte *ὡς ὁ αὐτὸς* scribendum censea[s] ut illa quoque,

*κείνοις ἐπὶ πεῖρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας,*

Menandro tribuantur. Taceo ineptam Petiti conj. Obse[rv.]

att. II, 8. Neque Grotium probo, qui Excerpt. p. 717. ocum hunc ita constituit:

> καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κεῖνος, ὥς ἔφη
> αὐτός, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας.

raeterea in Diogenis loco Διδύμαις legendum, ut recte onuit Meursius Bibl. Att. p. 1550. e. Sic enim vocatur aec fabula ab Harpocr. p. 119. Μένανδρος ἐν Διδύμαις ὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολον φησι τούτους (τοὺς ποίκους) τελεῖν. ibid. p. 151. ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ποτάμιοι rid. Etymol. M. p. 288, 16. T. Hemst. ad Plut. p. 470.) ; ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι ὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Διδύμαις, et ab Athen. IX. p. 373. d. ένανδρος Διδύμαις· Ὄρνεις φέρων ἐλήλυθα· καὶ ἑξῆς· ρνιθας ἀποστέλλει.

---

## ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ.

Clerico ad hanc fab. respexisse videtur Galenus de lat. Fac. I. 17. Vol. V. p. 29. ubi de Erasistrateis et Ascleiadeis medicis: ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου ατὰ τὰς κωμῳδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Δάοις τισὶ καὶ Γέταις, οὐδὲν ἡγουμένοις σφισὶ πεπρᾶχθαι γενναῖον, εἰ μὴ τρὶς ξαπατήσειαν τὸν δεσπότην κτλ. Sed hic locus etiam ad alias Menandri fabulas spectare potuit. Fallacibus servis nihil n nova Comoedia frequentius. Egregius est Apuleji lous Flor. XVI. p. 22. quem expilavit Calphurnius ad Teentii Heautont. Prol. 37. Nec omittendus Ovidius A. . III, 331.

> Nota sit et Sappho: quid enim lascivius illa?
> Cuive pater vafri luditur arte Getae.

bi Menandrum intelligendum esse recte monuit Burm. l Prop. IV, 5, 41. Idem Amor. I. 15.

> Dum fallax servus, durus pater, improba lena
> Vivent, dum meretrix blanda, Menandros erit.

d nostram fabulam respexit Martialis Epigr. XIV. 214. bi de pueris comoedis:

> Non erit in turba quisquam Μισούμενος ista,
> Sed poterit quivis esse Δὶς ἐξαπατῶν.

bi quod vulgo legitur δισεξάποθος frustra explicare conaus est Turneb. Advers. IX, 24. Veram lectionem post panhem. in margine Excerpt. Grot. p. 717. et Clericum

ad Menandri Misumen. p. 126. indagavit Jacobs. ad thol. Gr. II. 3. p. 12.

Fulgentius Mythol. III, 1. p. 199. *Bellerophonta suerunt, quasi βουληφοροῦντα — nam et Menander militer in Disexapaton* (recte Meurs. Bibl. Att. p. 1550 *Disexapatonte*; fallitur Reines. V. L. III, 3.) *como ita ait:*

Βουληφόρως
τὴν ἡμετέραν, ὦ Δημέα, προκατέλαβες
ὅρασιν,

*id est: consiliarie nostram, Demea, praeoccupavisti sionem.* Versuum reliquias ad Bentl. p. 22. mentem stitui.

Suidas I. p. 294. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ ἀπόστα. — Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·

Ἐμοὶ παράστα, τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Eadem Lexic. Seguer. I. p. 436. sed male legitur ibi λῶς τίν' αὐτόν.

Idem II. p. 1. ζακόρος, νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς πατῶντι·

Οὐ Μεγάβυζος ἦν
ὅστις γένοιτο ζακόρος.

Eadem Photius habet Lex. p. 41. De Megabyzo Cler laudat Strab. XIV. p. 641. et Taubmann. ad Plauti Ba II, 3, 74. Meliora dederunt Perizon. ad Aelian. V. II, 2. et Hemst. ad Luc. I. p. 385. qui nec Menandri cum neglexit, sed male corrigit ὥς τις. V. Toup. Em. Suid. p. 153. Lips. Senariorum reliquias ad Bentl. sent tiam exhibui. Meursii ratio Bibl. Att. p. 1550. B. pro metrum probari non potest; ζακόρος primam corripit.

Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 119. e. προσμαρτυρή τῷ καλῶς ὑπὸ Μενάνδρου ῥηθέντι τούτῳ·

Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.

Idem versus, monente Clerico, legitur in Schol. min. Odyss. XV. 246. apud Eustath. Vol. III. p. 1781. 2. Stobaeum Serm. CXXII. p. 493. Grot. cujus auctorit ad Disexapatonta relatus est. Adde Clement. Alex. Str VI. p. 265. Sylb. Latine eum reddidit Plautus Bacch. 7, 18. *quem di diligunt adolescens moritur,* quem loc primus comparavit Canterus V. L. I, 9.

---

ΔΥΣΚ

## ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

Quale fuerit hujus fabulae argumentum, suspicari li-
t e Juliani verbis Misopog. p. 342. οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν
λτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῷ
νους προσετίθουν, et ibid. p. 349. c. πόλει γὰρ προσιὼν
ευθέρα, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένῃ, ὥσπερ οἱ κου-
ων ἀπορoῦντες, ἀκάθαρτος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνό-
σας ἂν Σμικρίνην ὁρᾶν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην
στρατιώτην ἀνόητον. In his verba δύσκολον πρεσβύτην ad
μικρίνην, illa vero στρατιώτην ἀνόητον ad Θρασυλέοντα re-
renda sunt; quare dubito an recte Jacobs. ad Anthol.
raec. III, 1. p. 61. particulam ἢ ante δύσκολον inseren-
um putarit. Quodsi recte sensum loci intelleximus, col-
gere licet, Smicrinen primas fabulae partes tenuisse.
em conficit Alciphro Epist. III, 43. ἐν τούτῳ δι' ἱλαρότη-
ς καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου ἐπέστη ποθὲν
μικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος, quae conjunxit etiam
emosthenes Philipp. II. p. 73. ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως
σκολος καὶ δύστροπός εἰμι ἄνθρωπος, quem locum expres-
t Philostrat. V. S. I, 18. p. 508. ubi de Demosthene: νε-
φώς τε ἐφαίνετο, καὶ βαρὺς τὴν ὀφρὺν καὶ ὕδωρ πίνων, ὅθεν
σκόλοις τε καὶ δυστρόποις ἐπεγράφετο. Sic legendum vi-
tur. Est autem δύσκολος *homo morosus et fastidiosus,*
*i nihil placet, nisi quod ipse facit, immo ne hoc qui-*
*m*, ut bene explicat Casaub. ad Athen. IV. p. 146. e.
L Wessel. ad Diodor. Sic. I. p. 118. Ejusmodi igitur ho-
inis ingenium et mores Menander hac fabula adumbra-
rat, id quod jam ante eum fecerat Mnesimachus ap.
hen. p. 359. c. Ad nostram fabulam respexit etiam Aga-
ias in Brunckii Anal. III. p. 39.

> Ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισούμενος, αὐτὰρ ἔγωγε
> Δύσκολος, οὐχ ὁρόων τὴν Περικειρομένην,

ια de re admonuerunt Wesseling. Dissert. Herod. p. 160.
oup. Epist. crit. p. 160. Lips. et alii. Plauti Dyscolon
mmemorari a Nonio s. v. *nupta dicere* monuit Clericus.

Egregium ex hac fab. fragm. servavit Stob. XVI. p. 153.
esn. Verba sunt filii ad patrem, ipsum fortasse Δύσ-
λον:

> Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
> εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
> ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
> ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος.

5 εἰ δὲ μηδ' ἑαυτοῦ, τῆς Τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
Διόπερ ἐγώ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
10 εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
αὐτόν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
οὓς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχῃς,
ἐκεῖθεν ἔσται ταὐτὸ τοῦτό σοι πάλιν.
15 πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανὴς φίλος
ἢ πλοῦτος ἀφανής, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Vs. 3. Stobaeus πάντα. Corr. Bentl. p. 24. — Vs. 4. [illegible] qui vitiosam Stob. lectionem. Gesn. in marg. εἰ δ' οὐ[illegible] ἑαυτοῦ. Bentl. εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ. Schowii codd. εἰ δ' [illegible] σεαυτοῦ. Grot. εἰ μηδ' ἑαυτοῦ. Porson. Adv. p. 43. ἃ δὲ μ[illegible] σεαυτοῦ. Praeferam Bentl. rationem. — Vs. 9. et 10. ἐγ[ὼ] σέ — χρῆσθαί σε. Adverte pronominis repetitionem. Pro[r]sus ita Aristoph. in Lex. Segu. I. p. 383. Xenoph. Oeco[n]. X, 4. ubi nihil novandum, Eurip. Phoen. 500. ubi v. Valc[k]. Neque aliter Latini, ut Cicero pro Lig. 12. Caesar B. [G.] 1, 35. Ovid. Metam. VIII, 128. Itaque facile carem[us] Porsoni conjectura χρῆσθαί τε — Αὐτόν τ' ἐπικουρεῖν πᾶ[σιν] κεὐπόρους ποιεῖν. Neque asyndeta oratio quidquam offe[n]sionis habet. — Vs. 12. οὓς ἂν recepi e Schow. cod. B. p[ro] vulgato ὡς ἄν. Alexis Athen. p. 137. d. οὓς ἂν σοφωτάτο[υς] δύνωμαι. Tum pro σαυτοῦ idem cod. ταὐτοῦ. — Vs. 13. ἐσ[τι] a Grotio additum praebent codd. Schowii. — Vss. 15. [et] 16. recte cum ceteris conjunxit Schowius, incerto poet[ae] tribuit Grotius.

Athen. IV. p. 146. e. Μένανδρος δ' ἐν Μέθῃ τοῦ μ[ε]γίστου δείπνου δαπάνημα τάλαντον τίθησι — καὶ ἐν Δυσκόλ[ῳ] δέ φησιν οὕτως·

Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι,
κοίτας φέροντες σταμνία τ', οὐχὶ τῶν θεῶν
ἕνεκ', ἀλλ' ἑαυτῶν· ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὲς
καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ
τὸ πῦρ
5 ἅπαν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν
καὶ τὴν χολήν, ὀστᾶ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
ἐπιθέντες, αὐτοὶ τἄλλα καταπίνουσ' ἀεί.

Retulit haec Grot. in Exc. p. 719. qui primo versu temere dedit συμβωρύχοι. Nec melius Vs. 2. κίστας scripsit pro κοίτας. V. Intpp. Hesych. II. p. 268. et Schweigh. ad h. l. Ibidem ante Brunck. legebatur σταμνί' οὐχί. — Vs. 3. ὁ λιβανωτὸς εὐσεβές. Porphyr. de Abst. II. p. 131. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ·

> Ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὴς καὶ τὸ πόπανον
> τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ ἅπαν τεθέν.

ubi Menandrea, licet leviter corrupta, tamen ita proferuntur, ut Porphyrius eandem quam Athenaeus lectionem sequutus esse videatur. Moneo hoc propter Porson. Adv. p. 61. qui locum ita constituit: ταῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ Ἅπαντ' ἐπιτεθέντ'. οἱ δὲ etc. ἅπαν enim esse pyrrhichium. Vulgatae lectionis sinceritatem satis adstruit auctor Regul. prosod. ap. Herm. de rat. em. Gr. Gr. p. 439. τὸ δὲ ἅπαν εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ α. Eadem praecipit Grammaticus Seguer. I. p. 416. Cfr. Buttm. Gramm. Gr. I. p. 254. Dobreus ad Arist. p. 13. Ahlwardt ad Pind. Ol. II. 81. Adde Metrodorum ap. Stob. L. p. 357. τὸ νέον ἅπαν ὑψηλόν ἐστι καὶ θρασύ. Aristoph. Acharn. 998. scripsisse videtur: καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας κύκλῳ, ut correxit fere Ahlwardt l. c. Ἐλαΐδας paenultima brevi efferendum, ut apud Alexin Athen. II. p. 60. a. ἐφ' ᾗς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη. Sic etiam Philippus Thess. ap. Br. Anal. II. p. 211. Ἀντίγονος δ' ἐλάη καὶ Διόδωρος ἴον. Diogenes apud Laert. VI. 55. et Eustathium p. 1572, 34. Homericum illud μάστιξεν δ' ἐλάαν parodia ludens dixit μάστιξεν δ' ἐλάαν, non dicturus, nisi recte secunda syllaba corriperetur. Attuli haec propter Brunck. ad Arist. Av. 617. Ran. 995. et Buttmannum Gramm. Gr. maj. Vol. I. p. 98. — Vs. 5. τὴν ὀσφὺν ἄκραν, *summos lumbos* interpretatur Clericus. Rectius intelligas extremam dorsi partem, *sacram spinam, das Kreuzende*. V. Gorraeus Defin. med. p. 348. b. et Vossius Mythol. Briefe II, 14. p. 324. cll. Schol. Theocr. VI, 30. Clemens Alex. Strom. VII. p. 304. Sylb. Μένανδρος δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν πεποίηκε, τὴν χολήν, ὀστέα τ' ἄβρωτα, φησί, τοῖς θεοῖς ἐπιτιθέντες αὐτοὶ τἄλλα ἀναλίσκουσιν. Etymol. M. p. 468. 28. ἱερὸν ὀστοῦν, τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος· οὕτω γὰρ κέκληται ὅτι μέγα ἐστίν, ἢ ὅτι ἱερολογεῖται τοῖς θεοῖς. Μένανδρος· οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες, quod ne praeferas vulgatae lectioni ἐπιθέντες prohibent Scaliger ad Varron. IV. p. 79. et Schaefer. ad Long. p. 351. — Vs. 7. ἀεὶ addidi e conj. Bentleji.

Athenaeus IX. p. 383. f. *καὶ μαγείρων μὲν ἅλις, ἄνδρες δαιταλεῖς, μή καί τις αὐτῶν τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε·*

*Οὐδὲ εἷς*
*μάγειρον ἀδικήσας ἀθῷος διέφυγεν·*
*ἱεροπρεπής πως ἐστὶν ἡμῖν ἡ τέχνη.*

Apud Stob. Serm. XXIX. p. 198. Gesn. p. 128. Grot.:

*Οὐδενὸς χρὴ πράγματος*
*τὸν εὖ πονοῦνθ᾽ ὅλως ἀπογνῶναί ποτε.*
*ἁλωτὰ γίνετ᾽ ἐπιμελείᾳ καὶ πόνῳ*
*ἅπαντα.*

Ita Grotius. Vulgo *ποιοῦνθ᾽ ὅλως*. Idem verba *ἁλωτὰ κτλ.* incerto poetae tribuit, quod fecit etiam Gataker. ad Anton. XII. p. 351. F. Recte Clericus.

Prologi partem servavit Harpocrat. p. 179. *Φυλὴ δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος. Μένανδρος Δυσκόλῳ.*

*Τῆς Ἀττικῆς νομίζετ᾽ εἶναι τὸν τόπον*
*Φυλήν· τὸ Νυμφαῖον δ᾽, ὅθεν προέρχομαι,*
*Φυλασίων.*

Ita praeclare hunc locum constituit Dobreus ad Aristoph. p. 528. ex fide Cod. Cantabrigiensis. Aldinae, eodem Dobreo teste, Harpocrationis verba ita exhibent: *Μ. δὲ Δ. τῆς ἀ. νομίζει εἶναι τὸν τόπον τὴν φυλήν, λέγων, τὸν νυμφαῖον δ᾽ ὅθεν πρ. φυλασίας.* Ita etiam Maussacus, nisi quod postrema ita constituit: *λέγων· Τὸ Νύμφαιον δ᾽ ὅθεν προέρχομαι Φυλὴν ἰών*, quod in *Φυλήνδ᾽ ἰὼν* mutavit Bentl. p. 25. Quod vs. 1. legitur *νομίζετ᾽ εἶναι* ex emendatione Dobrei (nam Cod. Cantabr. habet *νομίζεται εἶναι*), praebet etiam Schol. Aristoph. Acharn. 1022. apud Bentlejum. Male Etymol. M. p. 802. 21. *Φυλὴ δῆμος τῆς Οἰνίδος* (leg. *Οἰνηΐδος*)· *ὁ δὲ Μένανδρος τόπον νομίζει εἶναι Φυλήν*, ubi Sylb. Menandrum historicum laudari credidit. De Nymphaeo illo vide Muellerum in Encyclopaedia Erschii Vol. VII. p. 225. A.

Ammon. p. 101. *ὁ οὖν ἐναλλάσσων* (scil. *εὐθύς* et *εὐθύ*) *ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ·*

*Τί φῂς ἰδὼν ἔνθεν γε πᾶς δ᾽ ἐλευθερῶν*
*ἀπῆλθες εὐθὺς ὡς ταχύ.*

Mitto aliorum conjecturas. Valcken. autem proposuit: *τί φῂς ἰδὼν ἐνθένδε πῶς γ᾽ Ἐλευθερῶν Ἀπῆλθεν εὐθὺς ὡς ταχύ*; *quid? si tu vidisses, quam celeriter hinc sese recta Eleu-*

*theras conjecerit*. Recte, opinor, Eleutherarum nomen hic latere vidit vir summus; in ceteris tamen vix assentiar. Versuum reliquias rectius ita digeras, ut Ἐλευθερῶν sec. enarium ordiatur. Ceterum εὐθὺς eodem modo posuit Euripides Hipp. 1197. τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν.

Idem p. 99. εὑρεῖν καὶ εὑρέσθαι διαφέρει. εὑρεῖν μὲν γάρ, ὃ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὑρέσθαι δέ, οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ·

*Εὑρηκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην.*

Mutilum et luxatum fragm. frustra sit qui ad metri rationem revocare instituat. Pro εὑρηκώς vett. edd. εὑρηκός.

Schol. Arist. Lys. 2. Πανὶ ὀργίαζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ σιωπῇ φησι τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι. Eadem habet Suidas III. p. 19. nisi quod τούτῳ omittit et pro δεῖ exhibet δεῖν. Menander scripsisse videtur:

*Σιωπῇ φασι τούτῳ τῷ θεῷ*
*οὐ δεῖ προσιέναι.*

Etymol. Gud. p. 23, 25. Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ διαστέλλει τὴν διαφορὰν (inter αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι)·

*Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐ δὲ λέπαδες αἰτούμενος.*

Corr. αἰτῶν οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος. Idem versus ab aliis grammaticis ex Hymnide citatur, ubi vide.

Antiatt. Bekk. p. 82. 11. ἀνδριὰς καὶ ἐπὶ γραφῇ. Πλάτων Πολιτείᾳ, Μένανδρος Δυσκόλῳ. Platonis locus est Republ. V. p. 327. Bip. Tetigit hunc usum vocis ἀνδριάς Schaeferus Melet. crit. p. 102. minus recte huc trahens Gramm. Sangerm. Ms. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 6. ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. quorum verborum qui sensus sit docebit Lex. Seguer. I. p. 324. ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσι.

Ceterum incerti poetae fragm. a Clem. Alex. Strom. II. p. 305. Sylb. servatum ad eandem hanc Menandri fab. retulit Vossius Mythol. Br. II. 40., quod an recte fecerit dubitare licet, cum numerorum et orationis conformatio de tragico potius quam de comico poeta cogitare nos jubeat. En ipsum locum:

*Τίς ὧδε μωρὸς καὶ λίαν ἀνειμένως*
*εὔπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς*
*ὀστῶν ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρουμένης,*
*ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,*
*χαίρειν ἀπάτῃ καὶ γέρας λαχεῖν τόδε,*
*χάριν τε τούτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν.*

Idem locus est ap. Porphyr. de Abst. II, 58. et Cyrill. adv. Jul. IX. p. 306. e. ubi postremus versus omittitur, quo confirmari videtur Musgravii sententia ad Sophocl. Antig. 997. Quinto versu legendum ἀπαρχῇ, ut recte citant Gatakerus ad Anton. X. p. 296. B. et Porson. ad Eurip. Hec. 41.

## ΕΑΥΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΣ.

Hujus quoque dramatis interitum minus dolemus, quum Terentii cognominem fabulam superstitem habeamus, quam expressam esse ad Menandri exemplar, etiamsi careremus diserto ipsius poetae (Prol. 4.) testimonio, fragmenta tamen abunde docerent. In ipso fabulae limine Act. I. sc. 1. vs. 10. Chremes Menedemo haec dicit:

> Nam proh deum atque hominum fidem, quid vis tibi?
> Quid quaeris? annos sexaginta natus es,
> Aut plus, ut conjicio.

Quae ad verbum fere transtulit ex hoc Menandri ap. Schol. Plat. Ruhnk. p. 10.

> *Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, δαιμονᾷς; γεγονὼς ἔτη,*
> *τοσαῦθ᾽; ὅμου γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι.*

Ita enim recte constituit hunc locum Porsonus in Tracta etc. p. 250. Pro δαιμονᾷς vulgatur δαίμων δύο, nisi forte δαιμόνιε, γεγὼς ἔτη — praeferas. Mox apud Terentium (I, 1, 78.) sequuntur Menedemi verba:

> Ancillae tot me vestient? sumptus domi
> Tantos ego solus faciam?

Non dubitandum videtur quin recte Canterus Var. Lect. II. 4. ad hunc locum Menandri verba retulerit apud Athen. VI. p. 231. a. *λουτρόν, θεραπαίνας, ἀργυρώματα.* Tum Act. II, 3, 51. haec habes:

> Subtemen nebat: praeterea una ancillula
> Erat; ea texebat una, pannis obsita,
> Neglecta immunda illuvie,

ubi Ang. Politianus, teste Victorio Varr. Lectt. IX, 15. in margine adscripserat haec verba:

> *ἐξ ἱσταρίου γὰρ* (leg. δ᾽) *ἐκρέματο φιλοπόνως*
> *πάνυ·*
> *— — — — καὶ θεραπαινὶς ἦν μία,*
> *αὕτη συνύφαινε ῥυπαρῶς διακειμένη.*

Disputavit de hoc loco Huschkius ad Tibulli Eleg. I. 3.

ι. 49. ubi inter alia haec scribit: „Primum versum ipsi Menandro adscribere non dubitat Victorius; nec intercedo. — Posteriores postquam descripsit Victorius, addit: *haec interpretatio est hujus loci: praeterea una ancillula etc.* Non igitur illos Menandro, sed ipsi videtur attribuisse Angelo Politiano. Qua in re me quidem haberet consentientem. Nam συνυφαίνειν graece vix dici, ponit pro *una texere*". At συγξαίνειν *una carminare lanam* dit Crates ap. Plutarch. p. 830. c. Steph., et ipsum illud νυφαίνειν pro *una texere* legas apud Hesych. II. p. 1305. ιοt. p. 408. Suid. III. p. 402. Schol. Platon. p. 236. et ios. Ad primum versum ἐξ ἱσταρίου δ' ἐκρέματο, *toto ctore ad telam texendam incubuit*, bene comparat ıschkius Ovidii illud Metam. IV. 34. *aut haerent telae.* lde Themist. Orat. IV. p. 58. D. ὧν γὰρ οἱ ἄλλοι ἐκκρένται δι' ἔνδειαν, οὐδὲν ὑμῖν περισπούδαστον. Ibid. Orat. XIII. p. 298. τριβωνίου ἐκκρέμανται.

Ceterum quod in Adelphis a Terentio factum vidius, ut actionem fabulae vel certe partem actionis in anstiorem quasi gyrum contraheret, idem eum in hac fala factitasse facile concedet, qui hunc locum a Stobaeo rm. XXXIX. p. 229. servatum inspexerit:

> Οἴκοι μένειν χρὴ καὶ μένειν ἐλεύθερον,
> ἢ μηκέτ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

uae Chremetis verba esse suspicari licet, Cliniae patriam linquendi consilium vituperantis. Imitatus est Menanr Aeschyli sententiam ab eodem Stobaeo l. c. servatam:

> Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα,
> καὶ τὸν κακῶς πράττοντα καὶ τοῦτον μένειν.

ıae cum Menandreis comparavit jam Clem. Alex. VI. 263, 37. Sylb. Primum Menandrei fragm. versum servit etiam Diogenes Laert. VII, 35. et Stobaeus Serm. LI. 356. Gesn. Non magis apud Terentium me legere meni, quae huic loco respondeant ap. Athen. XIV. p. 651. a. έvανδρος ἐν Αὑτὸν τιμωρουμένῳ ῥοΐδια αὐτὰς (sc. τὰς ῥοὰς) όμασε διὰ τούτων·

> Μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς ἐγὼ
> παρέθηκα, καὶ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν.

ıjus loci primum senarium Grot. Exc. p. 719. ita cor;ere sibi visus est, ut μετὰ γὰρ ἄριστον scriberet, quod ıstra quis defendat Homeri exemplo Iliad. XXIV. 124. τυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον· cfr. Jacobsius ad ıthol. Palat. p. 722. Bentlejus p. 25. autem ita:

— — Μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς —.
voc. ἐγὼ prorsus deleto. Denique Schweigh. conjecit:

'Εγὼ μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς —

Sed horum omnium nihil adeo certum, ut omnis dubi tio tollatur.

Praeterea obiter Menandri Heautontimorumenon, C rico monente, commemorat Galen. ad Hippocr. de Art ad text. 51. ubi de discrimine agit, quod intercedat in: τιμωρεῖν et τιμωρεῖσθαι. Denique Photius Lex. p. 57. ῥασέως ὅταν ἠθικῶς (fort. αἰτιατικῶς)· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν Μ νάνδρου Αὐτὸν τιμωρουμένῳ (hic aliquid excidisse videt τὸ δὲ ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδού· ἀλλ' ἦν χιτών σοι, ubi scribendum. Rarissimum illud ἦν, unde Latinorum habes apud Arist. Equ. 26. Frequens contra ἠνίδε vel ἰδού, quae elliptica est dicendi ratio, comparanda illa c homerico εἰ δ' ἄγε et similibus.

## ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Apud Stobaeum Serm. CII. p. 556. 25. Gesn. C p. 429. Grot.:

Οὐχ ὅθεν ἂν ᾤμην ἠτύχηκα· πάντα δὲ
τὰ μηδὲ προσδοκῶμεν' ἔκστασιν φέρει.

Ita praeclare hunc locum restituit Porsonus in Tra and Miscell. crit. p. 250. Vulgo editur οὔποθεν ἂν ᾤμ ἡ τύχη καὶ πάντα δὲ — quae ita immutaverat Grotius: δέποτ' ἂν ᾤμην· ἡ τύχη δ', ἅπαντά τε —. Partem frag inde a verbis πάντα δὲ iterum habet Stob. CX. p. 5 Gesn.

Apud Phot. Lex. p. 146. παροιμία·

Οὐδ' ἆρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.

Οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖόν τινα θεὸν εἰσάγουσιν. Μένανδ Ἐγχειριδίῳ, Δέξιππος Θησαυρῷ. Eadem fere Suidas habet p. 367. et III. p. 490. ubi in Menandri versu τοῦδ' ἆρ Κωρ. legitur. Ita etiam Steph. Byz. p. 408. ubi ἠκροάσ vulgatur. Ejusdem dei meminit Alciphro Epist. III, ἐφάνη δέ μοι ποθὲν ὁ Κωρυκαῖος (sic scr.) δαίμων, ubi Berglerum. Denique Zenob. IV, 75. Κωρυκαῖος ἠκροάζ ταύτης Μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ —, ἡ παροι ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρ μένων, ubi Schottus miro errore de Menandro historico

itavit, cujus ἐγχειρίδιον h. e. *historiarum opus compen-
iarium* laudari sibi persuasit.

Apud Athen. X. p. 446. e. πῖε (πίε) δέ, δισυλλαβῶς, Μέ-
νδρος Ἐγχειριδίῳ·

> α'. Πίε. β'. πιεῖν ἀναγκάσω
> τὴν ἱερόσυλον πρῶτα.

recte Clericus et Schweigh. Vulgo deest πίε. Sed
le illi πῖε. Verborum ordinem immutavit Meursius Bibl.
. p. 1551. e. τὴν ἱερόσυλον πρῶτ' ἀναγκάσω πιεῖν.

Praeterea fabulae nostrae meminerunt Schol. Plat.
hnk. p. 18. ubi agitur de proverbio πάντ' ἄνω κάτω,
Schol. Arist. Vesp. 191. περὶ ὄνου σκιᾶς — Μέναν-
ς ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ, quae eadem fere leguntur ap. Ze-
b. VI, 28.

---

## ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΗ.

Athenaeus XIII. p. 559. e. Μένανδρος ἐν Ἐμπιπραμένῃ·

> Ἐξώλης ἀπόλοιθ', ὅστις ποτὲ
> ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος,
> εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μετα-
> γενής.

cepit Grotius Excerpt. p. 721. V. 1. Lobeckius ad
yn. p. 96. nescio quam ob causam πανώλης ἐξόλοιθ'
ις —. Eadem verba ἐξώλης ἀπόλοιτο habes apud Alci-
r. Fragm. p. 219. et alibi. Tertio versu ingeniose Ze-
lius Magazin für Schullehrer II. p. 359. ὁ Μεταγένης.

Apud Stobaeum Serm. XLI. p. 238. Gesn. XLIII.
165. Grot.:

> Τρία γάρ ἐστι, δέσποτα,
> δι' ὧν ἅπαντα γίνετ', ἢ κατὰ τοὺς νόμους,
> ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

cepit Stephan. Com. Gr. p. 172. Vs. 2. vulgo γίνεται
κατὰ νόμους. Correxit Bentl. p. 26.; confirmat quodam-
do cod. Brunckii ad Poes. Eth. p. 335. in quo legitur
τ' ἢ κατὰ νόμους. Inscitam Arnoldi conj. Var. Lect.
22. omitto. Etiam vs. 3. emend. Bentlejus. Vulgo ἢ
τον.

Apud Stobaeum Serm. XXII. p. 188. Gesn. p. 117.
ot.:

*Ἐφ' ᾧ φρονεῖς μέγιστον ἀπολεῖ τοῦτό σε,*
*τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι· καὶ γὰρ ἄλλους μυρίοι*

Ad Ἐμπιπραμένην retuli auctoritate Stobaei Gesner. Schowiani. Nam apud Grotium hoc fragm. ex Ἐπαγγι λομένῳ citatur, qui error unde fluxerit, neminem, q ipsum Stob. inspiciat, latebit.

Athenaeus VIII. p. 365. c. ἔλεγον δὲ συνάγειν τὸ μ ἀλλήλων πίνειν, καὶ συναγώγιον τὸ συμπόσιον. Μένανδρος Πιμπραμένῃ (sive potius Μένανδρος Ἐμπιπραμένῃ)·

*Καὶ νῦν ὑπὲρ τούτων συνάγουσι κατὰ μόνα*
εἶθ' ἑξῆς ἔφη·
*— — — Ἐπλήρωσέν τε τὸ συναγώγιον.*

Μήποτε δὲ τοῦτ' ἔστι τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Ha Athenaeus. Priori versu κατὰ μόνας scribas an καταμόν nihil interest. Ἀπὸ συμβολῶν συνάγειν habes ap. Dipl lum Athen. p. 292. c. cfr. intpp. Hesych. II. p. 1298. E dem sensu συμβάλλειν dici docuit Schaefer. ad Dion. Comp. Verb. p. 72. Nec multum differt quae altero ver legitur formula πληροῦν συναγώγιον, quam tetigit Polli VI, 8. et Ephippo ap. Athen. l. l. restituit Casaub., que sequi debebat Schweigh. Locus ita digerendus:

— καὶ συναγώγιμον
συμπόσιον ἐπιπληροῦσι. —

Hinc πληρώτης ἐράνου *qui stipem ad convivium confer* Vid. Intpp. Hesychii I. p. 981. et Salmas. de Usur. p. 67

Apud Stobaeum Serm. LXXIII. p. 446. Gesn. LXXI p. 326. Grot.:

*Ὡς ἀγαθὸν ἐστι πρᾶγμα τὸ γενέσθαι τινὸς*
*πατέρα.*

Ceterum nec de hujus fab. argumento e pauculis, quae a nostram aetatem pervenerunt, fragmentis quidquam el cias. Nomen ei poeta indidisse videtur a puella, qua quum improvida ad ignem accessisset, non multum abfu quin combureretur. Utrum vero Ἐμπιμπραμένη scribatu an Ἐμπιπραμένη parum refert. Priorem formam praete Stob. Serm. XX. praebent membr. Athen. 559. e. Praetu tamen Ἐμπιπραμένην, quum altera non usi esse videantu poetae Attici nisi metri necessitate coacti. Cfr. Brunck Lys. 311. Vide tamen Lobeck. ad Phryn. p. 96.

## Ε Ο Ρ Τ Α Ι.

Philostratus Epist. XLII. p. 933. *δοκεῖς δέ μοι μηδὲ σπιακή τις εἶναι, πάντως γὰρ κἂν τῷ Ἔρωτι ἔθυες· μηδὲ ττική, τὰς γὰρ παννυχίδας καὶ τὰς ἑορτάς, καὶ τὰ Μενάνυ δράματα οὐκ ἄν ποτε ἠγνόησας.* Scripta est haec epila ad mulierem, pulcram illam quidem et formosam, l *ἀναφρόδιτον* et ab omni Amoris consortio remotam. , inquit, neque Thespiensis mihi videris neque Athensis; nam si Thespias haberes patriam, sane Amori lies (quem Thespienses religiosissime coluisse constat e ab. IX. p. 449. Pausan. IX, 27. Alciphrone T. II. p. 219. stathio ad Hom. II. p. 1375. aliisque); si Athenis esses unda, certe pervigilia diesque festos, in quibus pueri ellaeque amori et lusui liberius indulgent, curares, nee Menandreorum dramatum ignara esses, quorum nuln est, quin amoris gaudia celebret et commendet. Ita interpreteris Philostrati locum, vix admittas Wesselingii ij. in Dissert. Herod. p. 159., qui deleta, quae post *ἑορ-* ; legitur, particula *καὶ*, Menandri drama *Ἑορταί* iniptum commemorari existimat. Wesselingii rationem obavit Harles. ad Fabric. B. Gr. II. p. 463. Nec magis *Παννυχίσιν* assentior, quo titulo fabulam docuisse Mendrum crediderunt Meursius, Fabricius, Clericus, alii. tuntur illi hoc Aeliani loco H. A. VII, 19. *ἤκουσα δὲ νοκέφαλον καὶ παρθένοις ἐπιμανῆναι καὶ μέντοι καὶ βιάσαται, ὑπὲρ τὰ μειράκια τὰ τοῦ Μενάνδρου, τὰ ἐν ταῖς παννυν ἀκόλαστα.* Ex quo loco nihil conficias nisi hoc, Memdrum in fabulis suis passim adolescentulos induxisse, i in Pervigiliis nulli non petulantiae generi se dedent. Exemplum ejus rei habemus in Menandri Plocio ap. ellium N. A. II, 23.

---

## ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. XXII. p. 188. Gesn. p. 117. rot.:

*Τὸ σὸν ταπεινόν, ἂν σὺ σεμνύνῃ, καλὸν*
*ἔξω φανεῖται, φίλ᾽ ἄνερ, ἂν δ᾽ αὐτὸς ποιῇς*
*ταπεινὸν αὐτὸν καὶ τιθῇς ἐν μηδενί,*
*οἰκεῖος οὗτος καταγέλως νομίζεται.*

Ad *Ἐπαγγελλόμενον* retuli Stobaei Schowiani auctoritatem equutus. In Gesneri edit. neque fabulae neque poetae

nomen adscriptum. Grotius *Incensae* sive Ἐμπιπραμέν nomen apposuit. Vs. 1. ἂν σὺ σεμνύνῃ. Ita Grotius et Cod Schowii. Gesnerus ἂν σεμνύνῃ. Vs. 3. ταπεινὸν αὑτὸν καὶ· Ita vulgatum ταπεινόν, αὐτὸ καὶ —: correxit nescio qui cujus emendationem, omisso auctoris nomine, in margi Stobaei notaveram.

Ibidem Serm. L. p. 354. Gesn. LI. p. 198. Grot.*

Τὰ γὰρ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ἔχει
ἐν τοῖς λογισμοῖς μὲν ἐπιδείξεις δυσκόλους,
ἐν τῷ δὲ πράττειν, ἂν λάβῃ τὸν καιρὸν εὖ,
ἀπροσδόκητον τὴν τέχνην ἐξεύρατο.

Versu pr. τὰ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ex noto dicendi gene pro οἱ τολμηροὶ ὄχλοι. Ita Herondas Iambographus apu Stob. CXVIII. p. 389. Gesn. τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει τὸν νοῦν. Vid. Erfurdt. ad Sophocl. Ant. 1194. — Vs. adverte insolentiorem aoristi formam ἐξεύρατο, de qua lau dasse sufficiet Lobeckium ad Phryn. p. 139.

Ibid. Serm. XXXV. p. 216. Gesn. XXXV. p. 14 Grot.:

Τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἓ μόνον,
ἂν βραχεῖς αὐτοὺς ποιῇ τις, τόν τε καιρὸν ε λάβῃ.

Tertia Gesneri ἀναιδέεσι. Grotius βοηθοῖ, operarum, n fallor, vitio. — Denique commemoratur fabula nostra Suida II. p. 37. εἰς τὸ δέον. — καὶ Μένανδρος ἐν Ἀπαγγελλομένῳ, μέμνηται δὲ καὶ ἑτέρωθι. Corr. Ἐπαγγελλομένῳ i. e *Sponsore*, de qua voce vide perdoctam Taylori adnotatio nem ad Demosth. περὶ παραπρ. Vol. IX. p. 344. Rsk.

---

## ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Duplicem hujus fabulae recensionem fuisse Athenaei IX. p. 373. c. et Harpocr. p. 133. testimonio constat. Hinc fuere qui apud Suid. II. p. 203. Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται (v. T. H. ad Plut. p. 153. et Villois. Anecd. Gr. II p. 48.)· μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ, et apud Zenob. IV. 32., ubi eadem leguntur, Ἐπικλήρῳ addendum putarent. Qua in re ratio eos fefellit. Intelligendus enim Menander historicus, quod Meurs. Bibl. Att. p. 1552. F et Porson. Advers. p. 292. fugisse mireris. Praeter scripto

s, qui fragmenta nostrae fabulae servarunt, commemo-
t eam Quintil. Inst. X, 1: *nec nihil profecto viderunt,*
*i orationes, quae Charisii nomine eduntur, a Menandro*
*·iptas putant. Sed mihi longe magis orator in opere*
*o probari videtur, nisi forte aut illa mala judicia,*
*ae Epitrepontes, Epicleri, Locri habent, aut meditati-*
*es in Psophodee et Nomotheta et Hypobolimaeo non*
*nibus oratoriis numeris sunt absolutae.* ubi judicia quae
:antur haud obscurum esse poterit reputanti, veteres
etas scenicos saepissime forensium orationum imagines
›ulis suis intexuisse. Cfr. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 363.
que prae ceteris fecisse Menandrum constat etiam e
one Chrysost. XVIII. p. 476 sq. ubi Menandri dramata
turo oratori quam maxime commendat. Inde etiam est
od τὸ πρακτικὸν in nostro poeta laudat Dionys. Halic.
tt. Scr. cens. V. p. 424. Rsk.

Inter latinos scriptores, praeter Turpilium apud Prisc.
metr. com. p. 1326., Menandri Epicleron imitatione ex-
essisse videtur Caecilius, cujus cognominem fabulam
adant Cicero de amic. 26. Priscianus VI. p. 699. et aliis
cis.

Ceterum quae dicta fuerit ἐπίκληρος apud Athenien-
s satis constat e Schol. Arist. Vesp. 581. Eandem ἐπι-
ιματίδα vocatam esse testatur Schol. Plat. Ruhnk. p. 221.
l. Hemst. ad Hesych. II. p. 1197. et Kustero ad Suid. I.
812. Sed haec omnia praeter Meurs. Lectt. Att. V, 1.,
berius explanavit Sluiterus Lectt. Andoc. p. 82 sqq. Ar-
mentum fortasse erat simile argumento Phormionis Te-
entianae ex Apollodori Ἐπιδικαζομένη conversae. Etiam
tulus necessitudinem aliquam argumenti suspicari nos
ibet. Cf. Suidas s. v. ἐπίδικος. Valesius in Notas Maus-
aci ad Harpocr. p. 112. Valcken. ad Ammon. p. 8.

Fragmenta haec sunt. Stobaeus Serm. CXXII. p. 499.
rot. qui primus hanc χρῆσιν e cod. Par. vulgavit:

"Ὥσπερ τῶν χόρων
οὐ πάντες ᾄδουσ᾽, ἀλλ᾽ ἄφωνοι δύο τινὲς
ἢ τρεῖς παρεστήκασι πάντων ἔσχατοι
εἰς τὸν ἀριθμόν· καὶ τοῦδ᾽ ὁμοίως πως ἔχει.
χώραν κατέχουσι, ζῶσι δ᾽ οἷς ἔστιν βίος.

Egregie convenit Hippocratis locus Jurejur. p. 3. ubi mali
medici comparantur τοῖσι παραγομένοισι προσώποισι ἐν τῇσι
τραγῳδίῃσι· ὡς γὰρ ἐκεῖνοι σχῆμα μὲν καὶ στολὴν καὶ πρόσ-
ωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσι, οὐκ εἰσὶ δὲ ὑποκριταί, οὕτως κτλ.
Item locum comparavit Boettigerus de Furiar. pers. p. 36.

cujus observatis adde Lucian. de conscr. hist. T. II. p. 5 μὴ ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμη Quae praeterea Boettigerus de προσώποις istis κωφοῖς commentus est, ea satis nuper refutavit Boeckhius de Tragic Graec. p. 91. sq. Postremo versu Clericus, qui hanc eclogam inter incertae sedis fragmenta posuit p. 220., sine causa dedit κατέχομεν.

Apud eund. Stob. LXXIV. p. 449. Gesn. LXXVI p. 329. Grot.:

Ἢ δεῖ ζῆν μόνον
ἢ πατέρα παίδων ἀποθανεῖν γεννωμένων.
οὕτω τὸ μετὰ ταῦτ' ἔστι τοῦ βίου πικρόν.

Priora ap. Stob. turbato verborum ordine proferuntur: μόνον δεῖ ζῆν, ἢ παίδων γεννωμένων πατέρα ἀποθανεῖν. Correxit Salm. ap. Grotium. Nec male Heringa Observ. cri p. 245.

ἢ μόνον δεῖ ζῆν σέ γ' ἢ παίδων πατέρα γεννωμένων
ἀποθανεῖν· οὕτω — —

Athenaeus IX. p. 373. c. Μένανδρος δ' ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτῃ σαφῶς τὸ ἐπὶ τῆς συνηθείας φησὶν ἐμφανίζων οὕτως·

— — — Ἀλεκτρυὼν τις ἐκεκράγει μέγα.
οὐ σοβήσετ' ἔξω, φησί, τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν,

καὶ πάλιν·

αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνεις μόλις.

Priorem fragm. partem habet etiam Eustath. ad Hom Vol. III. p. 1440. 50. Locus satis obscurus, de quo Athenaei intpp. ne verbum quidem. Heringa Observ. crit p. 245. scribendum conjecit:

Ἀλεκτρυὼν δέ τις
ἔκραζε μέγ'· οὐ σοβήσετ' ἔξω, φησί, τὰς
ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν.

Quae non uno nomine displicent. Equidem nec sensum verborum nec metri rationem perspicio. Illud φησί non Menandri sed Athenaei videtur; ac deest ap. Eustathium Ad priorem fragmenti partem convenit fere Alciphro Epist Fragm. p. 228. μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα. κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παρόμιαν· ἔδει ἀπολαῦσαί σε. ubi ἀπελάσαι legendum videtur.

Theo Soph. Progymn. V. p. 49. Camer. ἔστι δὲ καὶ ἀνάπαλιν προθέντα γνωμικὸν λόγον διηγήσασθαι, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ μύθου παρεσημειωσάμεθα· οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ πρώτῃ Ἐπικλήρῳ·

Ἆρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον;
ἐμὲ γοῦν ἀναστήσασα δευρὶ προάγεται
λαβεῖν ἀπ' ἀρχῆς πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον.

ἐ Camerarius edidit pro vulgato ἐν τῇ χρήστῃ Ἐπικλήρῳ, uod qui servat Fabric. B. Gr. II. p. 463. duas hic Meandri fabb. laudari credidit, quarum altera Χρήστης *Foeratpr*, altera Ἐπίκληρος inscripta fuerit. Sed hoc inane mmentum est. Probo Hemst. ad Luc. I. p. 460. conjectum ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ. Ad primum versum respexit Pluch. de Garrul. p. 513. e. πολλῷ γάρ ἐστιν ἡ χαρὰ τῆς κωμικῆς ίνης ἀγρυπνίας λαλίστερον. Eodem versu iterum utitur Theo l. p. 45. τὸ ἐπαπορεῖν καὶ τὸ ἐρωτᾶν κατὰ μὲν τὴν προφον οὐδὲν ἀλλήλων διήνεγκε· — ἐάν τε γὰρ ἐρωτῶμεν ἐάν τε πορῶμεν, οὕτως ἐξοίσομεν· Ἆρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λατατον; Itaque ἆρα positum pro ἆρ' οὐ, de quo Schaef. elet. p. 89. et Hermann. ad Vig. p. 788. Male Grot. Exc. 721. interrogationis notam post λαλίστατον delevit. Ter- versu vere, opinor, Victor. V. L. XXVII, 12. λαλεῖν rrexit. In idem incidit Zedelius.

Antiattic. p. 81. ἀνάβα, κατάβα, διάβα, ἀπόστα. Μέναν-ος Ἐπικλήρῳ·

Ὅρα σὺ καὶ φρόντιζε κἀπόστα βραχύ.

arpocrat. p. 133. τὸ ὅρον παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρᾳ Ἐπιήρῳ σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουν. Priscian. XVIII. p. 1198. *Attici* πεπίστευμαί σοι ὑπὸ σοῦ. Μένανδρος Ἐπικλήρῳ· Οὔπω σοι πίστευμαι. *Nos quoque: credor tibi et credor a te.*

---

## ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ.

Argumentum hujus fabulae non dissimile fuisse illi, uod in Hecyra, Apollodori vestigia sequutus, tractavit erentius, prodidit Sidon. Apoll. Epist. IV. 12. p. 257. *uper ego filiusque communis Terentianae Hecyrae sales minabamus; studenti assidebam, naturae meminens et rofessionis oblitus. Quoque absolutius rhythmos comies sequeretur, ipse etiam fabulam similis argumenti, i. Epitrepontem Menandri manibus habebam.* ubi Epitrepontes legendum esse monuit Casaub. ad Athen. III. p. 129. e. Idem vitium occupavit marginem Stobaei Gesner. p. 498. 20. Sidonii locum apposuit etiam Wagnerus ad Alciphr. I. p. 361. sed negligentius eum inspexit. Ad elo-

gii rationem perspiciendam facit Harpocrat. p. 72. οἰκείοις ἐπιτρέπειν, ἀντὶ τοῦ διαιτητὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι, ὅθεν Μενάνδρου δρᾶμα Ἐπιτρέποντες, et Schol. Arist. Acharn. 1 ἐπιτρέψαι ὥστε κρῖναι. καὶ Μένανδρος Ἐπιτροπεῖ·

Ἐπιτρεπτέον τινὶ
ἔστι περὶ τούτων.

Nisi forte diversa haec fuit fabula. Nihil definit M sius B. Att. p. 1553. E. Ἐπιτροπέα scripsit etiam Di lus, si recte conjicio in Antiattic. p. 69. ἐξιδιάσασθαι, φιλος Ἐπιτροπεῖ legendum esse pro Ἐπιτροπῇ. Ob liti tium judicia aliasque virtutes oratorias commendatur stra fabula a Quintil. X, 1. Atque omnino praestant mis eam poetae nostri fabulis adnumeratam fuisse c gas ex Alciphrone Epist. II, 1, 14. et Apollon. de Synt. p. 297. ed. Bekk. Coqui dicacis partes in ea fuisse di tradit Athenaeus XIV. p. 659. b. μάλιστα δὲ εἰσάγονται γειροὶ σκωπτικοί τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπο ubi nescio quid Bocharto apud Olearium ad Phil p. 955. in mentem venerit Ἐπιτρόποισι legendum c cienti. Mirifice autem novae comoediae poetae in de bendis scurrilium coquorum ingeniis sibi placuerunt. cit huc Lucianus de Saltat. II. p. 285. ἡ κωμῳδία δὲ καὶ προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγείρων πρόσωπα. E pla si quaeris consule Nicomachum Ilithyia ap. At p. 280. f. Hegesippum Adelphis ibid. p. 290. b. Di lum Zographo p. 290. a. Cfr. Boettig. Spec. novae Terent. p. 33. Ceterum praeter scriptores, qui fragm fabulae servavere, commemorare eam videtur Schol nuper editum ad Odyss. η, 225. p. 265. ed. Buttm. κο γὰρ σμικρολόγος φαίνεται (Ὀδυσσεύς) προτάσσων τῶν φι των τὴν κτῆσιν. ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, σμικρύνησιν ἐπιτρέπο ubi legendum suspicor ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρίνης ἐν τρέπουσιν. Smicrines pervulgatum in nova Graecorum moedia nomen et in ipsis Menandri fragmentis obvi Si recte conjeci, certe aliquid ad perspiciendam fab rationem inde disci poterit. Smicrinae nomen latet et apud Julianum Caes. p. 311. A. πέμπε τὸν σμικρίνην το ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ταχέως. Interpres: *hunc parcum et strictum virum.* Hinc adjectivum σμικρίνης in Lexica repsit. Corrige Σμικρίνην.

Reliqua fabulae fragm. haec sunt. Apud Stob. S XXX. p. 208. Gesn. p. 155. Grot.:

Ἀρ

Ἀργὸς δ᾽ ὑγιαίνων τοῦ πυρέττοντος πολὺ
ἔστ᾽ ἀθλιώτερος, διπλάσια γοῦν ἐσθίει μάτην.

tine vertit Ausonius Epigr. CXVII.

> Sanus piger febriente multo est nequior,
> Potat duplum, dapesque duplices devorat.

tto Grotii conjecturas. Bentl. autem p. 28. ita scrib.
ijecit:

> ἀχρειότερος, διπλάσια γὰρ ἐσθίει μάτην.

I ne sic quidem locus persanatus est, anapaesto tribra-
m excipiente. Nec ἀθλιώτερος sollicitandum videtur.
plicem hoc vocabulum et ambiguam hoc loco significa-
nem habet, quarum altera *miser*, *infelix* ad πυρέττοντα
*ricitantem*, altera *inutilis*, *pravus*, *nequam* ad ἀργὸν
*grum* refertur. Apposite Menander apud Athen. p. 248. b.,
i homo frugiperda vocatur ἄθλιος, ἄχρηστος καὶ μάτην
φόμενος. Eodem sensu passim δύστηνος et τλήμων. V.
hnk. Epist. crit. II. p. 139. et Erfurdt. ad Soph. O. T.
68. Denique omnem emendandi conatum praecidit Si-
ocatta Epist. LXI. p. 316. ἀργὸς γὰρ ὢν ἀθλιώτερος εἶ τοῦ
ρέττοντος, ἐσθίων μάτην διπλάσια. Itaque scrib. conjicias:
τ᾽ ἀθλ. διπλάσια γοῦν μάτην Ἔσθει. ut fere protulit hunc
cum Vinetus, ad Auson. p. 72. Editio Stobaei princeps
λᾶ οἷα habet, teste D'Orvillio Vann. crit. p. 228.
' Apud Stobaeum Serm. LXXXVII. pag. 498. Gesn.
XXXIX. p. 365. Grot.

Ἐλευθέρῳ τὸ καταγελᾶσθαι μὲν πολὺ
αἴσχιστόν ἐστι, τὸ δ᾽ ὀδυνᾶσθ᾽ ἀνθρώπινον.

ı Heringa Observ. p. 244. correxit vulgatam lectionem:
υθέρῳ τὸ καταγελᾶσθαι πολὺ αἴσχιόν ἐστι. Bentl. p. 28.
tio minus placet.
Suidas s. v. ματρυλεῖον, τόπον τινά φασιν εἶναι, ἐν ᾧ
ῖκες διατρίβουσαι ἐδέχοντο τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι.
ίναvδρος Ἐπιτρέπουσιν·

Οὐκ οἰμώξεται
καταφθαρεὶς ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον;

ı Meurs. Bibl. Att. p. 1553. D. Hemsterh. ad Polluc. II.
839. et Kusterus ad Suid. l. l. Legitur vulgo κατὰ τρεῖς,
o quo Harpocrat. p. 116. καταφθαρεῖσθαι, quod servans
ot. Exc. p. 721. locum ita edidit: οὐκ οἰμώξετε Καταφθα-
σθ᾽ ἐν ματρυλλείῳ (sic) τὸν βίον.
Athenaeus III. p. 119. e. Ἀττικοὶ δὲ οὐδετέρως λέγουσι

(sc. τὸ τάριχος): — καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν·

*Ἐπέπασ' ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας, ἂν οὕτω τύχῃ.*

Eustath. ad Hom. Vol. I, p. 73. extr. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται, τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος· φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος· ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας. Lexicon Graec. edit. ab Hermanno p. 325. καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησίν· ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας, ἂν οὕτω τύχῃ. Sine corruptelae suspicione laudavit h. l. Valcken. ad Herod. I. p. 66. Schweigh. conjecit: ἐπέπασ' ἅλας Ἐπὶ τὸ τάριχος. Hermannus autem l. l. sic:

ἐπιπάσω
ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας ἄν, ἢν οὕτω τύχῃ.

De ἐπιπάσω non dubitandum videtur. Postrema nescio an ita lenius corrigas ἐάν γ' οὕτω τύχῃ. Ἐάν γ' pro ἐάν requiro etiam in Ararote ap. Suid. I. p. 164. de quo loco vide Toupium in Suid. p. 30. Lips., Alexide ap. Athen. p. 441. c. et Sopatro ibid. p. 160. f. ubi praeterea lego ἴδω pro εἴδω.

Priscian. XVIII. p. 1168. ἀρτίως καὶ ἄρτι *et praeteritum paullo et praesens significat apud illos. Euripides Hippol.* (908.) ἦν ἀρτίως ἔλειπον, εἰς φάος τόδε Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο. — *Menander* ἐν Ἐπιτρέπουσιν (ita Putschius, ut conj. Casaub. ad Athen. p. 119. e.: Aldus ἐπιτρίτοις)· εἴσειμι πρός σε, κείνην λέγεις, ἄρτι γὰρ νοῶ. *Romani quoque adverbium modo in eadem utriusque temporis significatione ponunt.* Ita Putschius. Aldus vero εἴσειμι πρός σε, κείνην δέ γ' εἰς ἄρτι κατανοῶ. Meursius Bibl. Att. p. 1553. B. εἴσειμι πρὸς ἐκείνην· ἄρτι γὰρ νοῶ. Mihi non liquet.

Schol. Eurip. Phoen. 1161. τύφεσθαι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν·

*Ἐξετύφην μὲν οὖν*
*κλαίουσα.*

Jacobs. Nott. Mscr. ἐξετυφόμην pro ἐξετύφην quod recte paenultimam corripit. Vim verbi τύφεσθαι erudite declararunt Hemsterh. ad Hesych. I. p. 491. et Ruhnk. ad Tim. p. 251.

Erotian. Gloss. Hippocr. p. 170. ἔχῖνος, χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. Μέμνηται τῆς λέξεως. — Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν.

## ETAIPAI.

Suidas s. v. ἀναπετῶ, ἀναπετάσω. Μένανδρος· ἄλλοις πετῶ τουτὶ προσελθὼν κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι. Καὶ ἐν Συνόσῃ καὶ Ἑταίραις. Praeterea nemo, quod sciam, hanc ulam commemoravit. Nam quod Clericus locum a Pluho de Sanit. tuend. II. p. 133. servatum huc traxit, neimitabitur. Immo vero dubitare licet an recte Ἑταῖin fabb. Menandricarum indices relatae sint, quo noιe si scripsisset Menander comoediam, vix dubitari po-, quin Athenaeus eam Lib. XIII. commemoraturus fuis-. Itaque vide ne Suidae verba ita corrigi debeant: καὶ Συνερώσῃ καὶ ἑτέραις, *in Synerosa aliisque comoediis*. i malis καὶ ἑτέρωθι.

---

## EYNOYXOΣ.

*Dave, cito, hoc credas jubeo, finire dolores*
*Praeteritos meditor.* — Crudum Chaerestratus unguem
Abrodens ait haec. — *An siccis dedecus obstem*
*Cognatis? an rem patriam rumore sinistro*
*Limen ad obscurum frangam? dum Chrysidis udas*
*Ebrius ante fores extincta cum face canto.*
Euge, puer, sapias: dis depellentibus agnam
Percute. — *Sed censen plorabit, Dave, relicta?*
Nugaris: solea, puer, objurgabere rubra.
Ne trepidare velis, atque arctos rodere casses.
Nunc ferus ac violens: at si volet, haud mora, dicas.
*Quidnam igitur faciam? nec nunc cum accersat, et ultro*
*Supplicet, accedam?* — Si totus et integer illinc
Exieras, nec nunc. —

nt Persii versus Sat. V. 161 sqq. ad quem locum ve-s glossator hanc adnotationem adscripsit: *Hunc locum Menandri Eunucho traxit, in quo Davum servum Chaestratus adolescens alloquitur, tanquam amore Chrysidis relictus, idemque tamen ab ea revocatus ad illam redit. ud Terentium personae immutatae sunt.* Recte; nam ivo Menandri apud Terentium Parmenonis, Chaerestrato aedriae, Chrysidi Thaidis nomen impositum est; denie qui Terentio Laches, eum Menandro Simonem apllatum fuisse testatur Donatus ad V, 6, 1., qui praetea Menandreae fabulae meminit ad III, 3, 1. III, 4, 1. V, 6, 31. Postrema illa apud Persium: *quidnam igir faciam* etc. apprime conveniunt cum Terentianis in so limine fabulae:

Quid igitur faciam? non eam, ne nunc quidem,
Cum accersor ultro?

quod timet, ne in catasta collocatus venumdetur. Vulgo legitur ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη.' Correxerunt jam ante Bentl. p. 30. Scaliger ad Propert. IV, 5, 42. Casaub. ad Diog. Laert. VI, 32. et alii, quos laudat Porson. Advers. p. 288. Contra addendum οὖν in Cratini loco ap. Schol. Arist. Av. 767. καὶ πρῶτα μὲν οὖν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ, et ap. Etym. M. p. 269. 32. τοῦτον μὲν οὖν καλῶς διεπηνίκισας λόγον. In Epicratis loco ap. Athen. III. p. 59. et recte legitur πρώτιστα μὲν οὖν τότ' ἐπέστησαν. At Eustath. II. p. 864, 31. οὖν omittit. — Vs. 2. ἐκδεδυκότα scripsi praeeunte Casaub. ad Sueton. I. p. 180. Burm. Idem video apud Clericum. Vulgo ἐνδεδυκότα. Mancipia, quum emebantur, exuta vestibus inspicienda se praebere debebant. De κύκλοις istis vide Gronov. Diatr. Stat. I. p. 152.

Athen. IX. p. 385. e. ὀψάριον ἐπὶ ἰχθύος — καὶ Μένανδρος ἐν Ἐφεσίῳ·

Ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν
ὀψάριον·

εἶτ' ἐπιφέρει·

Τῶν ἰχθυοπωλῶν ἀρτίως τις τεττάρων
δραχμῶν ἐπώλει κωβιούς.

Secundam loci partem iterum apposuit Athen. VII. p. 309. e. Μένανδρος Ἐφεσίοις (leg. Ἐφεσίῳ)·

α'. τῶν ἰχθυοπωλῶν ἀρτίως τις τεττάρων
δραχμῶν ἐτίμα κωβιούς. β'. πολλοῦ σφόδρα.

Utrum ἐπώλει an ἐτίμα praestet, non dixerim. Πολλοῦ ante σφόδρα adjecit e conj. Schweighaeuserus. Idem fecerat Salvin. Obs. in Men. p. 157.

Praeterea laudant hanc fab. Suidas I. p. 379. ἔνδυο, τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ. Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο (ubi ἐν δύο legendum esse vidit Bentl. p. 29. et Tittmann. ad Zonar. p. 754.); et Zenob. VI, 9. ubi cum tritum usu proverbium Τενέδιος ἄνθρωπος explicuisset, addit: μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος. Similia tradit Suidas III. p. 446. Explicatius originem proverbii exposuerunt Heraclid. de Polit. p. 514. et Aristot. ap. Steph. Byzant. p. 648. qui cognatam commemorant paroemiam Τενέδιος πέλεκυς, ἐπὶ τῶν ἀποτόμως καὶ ὠμῶς τι πραττόντων et Τενέδιος αὐλητής, ἐπὶ τῶν ψευδομαρτυρησάντων. Hinc parasitus apud Alciphr. III, 69. linguam ὀστράκῳ Τενεδίῳ sibi praecidi optat, quo calumniandi mentiendique potestas sibi eripiatur. Apud Lucianum Philops. Vol. III

55. Amst. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον αὐτόν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ... μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων, fortasse ...endum πέλεκυν Τενέδιον.

---

# ΗΝΙΟΧΟΣ.

Justinus de Monarch. p. 39. περὶ τῶν δοκούντων παρὰ ... μετέχειν τοῦ ἁγίου καὶ τελείου ὀνόματος — Μένανδρος ἐν ...χῳ λέγει·

> Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
> μετὰ γραός, οὐδ' εἰς οἰκίαν παρεισπεσὼν
> ἐπὶ τοῦ σανιδίου. τὸν δίκαιον δεῖ θεὸν
> οἴκοι μένειν σώζοντα τοὺς ἱδρυμένους.

...ndem locum servavit Clem. Alex. adv. Gent. p. 22. Sylb. ...νανδρος γοῦν ἐν Ἡνιόχῳ ἐν Ὑποβολιμαίῳ τῷ δράματι· Οὐ... μ' ἀρέσκει κτλ. ubi qui verba ἐν Ὑποβολιμαίῳ deleri ju...t Clericus, docere debebat, unde irrepserint. Scrib. vi...tur ἐν Ἡνιόχῳ καὶ ἐν Ὑποβ., non quo iisdem in utraque ...ula versibus poetam usum fuisse putem (quamquam ne ...c quidem improbabile videbitur comparanti Athen. III. 104.; nec alia desunt exempla), sed quod similem Cle...ens in Hypobolimaeo sententiam se legere meminerat. ...mile quid in Dardano et Xenologo factum esse, colligas Theone Soph. IV. p. 63. cujus verba ad Xenologum ad...ripsi. — Vs. 1. color apparet Euripideus. Sic enim ille ...ippol. 106. οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεός, ubi cf. ...lck. — Vs. 3. ἐπὶ τοῦ σανιδίου i. e. *tabula divinatoria.* ... Lobeck. de Thriis Delph. I. p. 9. Mox δίκαιον θεὸν ...plico *eum qui vere deus est.* Vid. Salmas. ad Tertull. ...e Pallio p. 103. et Ruhnk. ad Xen. Mem. IV, 4. — Ce...trum postrema nostri fragm. verba inde a τὸν δίκαιον δεῖ ...ὸν Clemens omisit, et post σανιδίου addidit μηναγύρτης, ...od interpretis est additamentum male sensum assequuti, ...t recte judicat Grot. Exc. p. 955.

Apud Stobaeum CVI. p. 568. Gesn. CVIII. p. 455. ...rot.:

> Ὧν δὲ μὴ αἴτιος τρόπος
> τά γ' ἀπὸ τῆς τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν
> εὐγενῆ.

...aec cum vulgo uno tenore continuata legerentur, Gro...us ita ad iamb. senarios revocavit: ὧν δὲ μὴ τρόπος αἴ...ιος Τὰ τύχης φέρειν δεῖ κτλ. quod firmare potuisset Anti-

phanis versu ap. Stob. l. l. p. 453. τὰ τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν εὐγενῆ. Sed frustra. Numeros esse trochaicos vi derunt Bentl. p. 30. et Jacobs. ad Athen. p. 187. Primo versu Bentl. dedit: ὧν δέ μ' αἴτιος τρόπος, in quibus μ αἴτιος ne graecum quidem. Fort. ὧν δὲ μή 'στιν αἴτιος. Jacobs. ὧν δὲ μεταίτιος τρόπος scripsit. Debebat certe ὁ μεταίτιος τρόπος. Idem, cum sec. vs. vulgo τό γ' ἀπὸ legeretur, scripsit ὅ γ' ἀπὸ τῆς τύχης, quod non intelligo. Sed recte Gesnerus τά γ' ἀπὸ τῆς τύχης. Comicus inc. ap. Athen. p. 485. c. σοφός ἐστιν ὁ φέρων τἀπὸ τῆς τύχης καλῶς. Similiter Alexis ib. p. 124. a. τὰκ τῆς τροφῆς δὲ τὴν καθ' ἡμέραν.

Ammonius p. 31. de discrimine inter ἁρπαγὴ et ἁρπάγη agens: παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἡνιόχῳ·

> Τὸν δὲ παῖδ' οὐδ' εἴδομεν,
> ἀλλ' ἁρπαγὴν αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Emendavit Heringa Obs. crit. p. 286. Vulgo τὸν παῖδ' οὐ δίδομεν.

Praeterea ex hac fabula afferuntur haec. Ammon. p. 146. χειμάζειν, τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ. Fort. eundem locum respexit Phryn. Ecl. Att. p. 387. ἐπιχειμάζεις σεαυτόν, Μένανδρος εἴρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν. Vid. ad Plocii Fragm. — Tum Harpocr. p. 33. (vid. supra p. 40. 41.) αὐτολήκυθος. — Photius p. 293. παρῶμμαι ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί. Μένανδρος Ἡνιόχῳ.

---

## Η Ρ Ω Ε Σ.

Apud Stobaeum Serm. LXI. p. 388. Gesn. LXIII p. 145. Grot. unde recepit Stephanus Com. Graec. p. 108.:

> Δέσποιν', Ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον,
> οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
> Ζεύς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ.

Ita recte secundum versum emendavit Bentl. p. 30. Vulgo ὁ κρατῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν, articulo omisso.

Ibid. Serm. LXXXVII. p. 498. Gesn. LXXXIX. p. 362 Grot.:

> Ἐχρῆν γὰρ εἶναι τὸ καλὸν εὐγενέστατον,
> τοὐλεύθερον δὲ πανταχοῦ φρονεῖν μέγα.

Vulgo τὸν καλὸν et τὸν ἐλεύθερον δὲ δεῖ. Vide Bentl. p. 30.

Ibid. Serm. CII. p. 556. Gesn. CIV. p. 429. Grot.:

*Ὡς οἰκτρόν, ἢ τὰ τοιαῦτα δυστυχῶ. μόνη,*
*ἃ μηδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.*

Suidas I. p. 170. ἀναλυθῆναι τὸ καθαρτικῷ τινι χρήσασθαι φαρμάκῳ· Μένανδρος Ἥρωσιν·

*Ἐπιφαρμάκευσον, γλυκύτατ', ἀναλυθεὶς μόλις.*

m locus, sed mirifice depravatus, apud Zonar. Lex. 202. legitur. Inepte Clericus ἀναλυθῆναι de *alvo soluto* interpretatur; est potius *incantationibus magico,* quis *obligatus tenetur, vinculo liberari.* Hesychius λῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι, ubi v. pp. et Vir doctus in Miscell. Observatt. V, 1. p. 92. ntra δεδέσθαι φαρμάκῳ *veneficio defigi et obligari,* unde αδέσεις *defixiones magicae.* Valck. et Toup. ad Theocr. II, 3. Itaque sensus loci hic est: *tu qui modo mao, quo tenebaris, vinculo solutus es, iterum* καθαρσίῳ *purga:* hoc enim est ἐπιφαρμακεύσασθαι.

Ammonius p. 137. ἴσθι καὶ γίνωσκε διαφέρει· — καὶ Μένδρος Ἥρωϊ·

*Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.*

mmonii verba mirifice turbata sunt. Vide Valck. Pro ρωϊ legendum videtur Ἥρωσιν. Idem vitium occupavit hen. X. p. 426. c. ubi de variis vini miscendi rationis agitur, Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

*Χοῦς κεκραμένου*
*Οἴνου· λαβὼν ἔκπιθι τοῦτον.*

ne causa Casaub. χοῦν κ. οἴνου λαβὼν —. Grammaticus ud Bekker. Anecd. Gr. Vol. III. p. 1262. ἀπὸ δὲ τοῦ θηκοῦ τοῦ παῖς γίνεται ἡ παιδίσκη καὶ αἱ παιδίσκαι τῶν παισκῶν περισπωμένως ὡς μονογενές, τῶν παιδισκῶν τινὶ ούς, παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἥρωϊ.

---

## ΘΑΙΣ.

Obiter Menandri Thaidem commemorant Athen. XIII. p. 567., c. ubi fabulas enumerat, quibus meretricum nomina ab auctoribus indita fuere; et Alciphro Epist. II, 4, 135. ubi Glycera Menandro suadet, ut eas ad Ptolemaeum afferat comoedias, quae hujus Dionysum maxime juvare queant, εἴτε Θαΐδας, εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυλέοντα κτλ.

Legendum Θαΐδα. Fallitur Berglerus, Menandrum d hoc nomine fabulas docuisse arbitrans. Extat Marti epigr. in Menandri Thaidem Lib. XIV, 187.

> Haec primum juvenum lascivos lusit amores;
> Nec Glycere, vere Thais amica fuit.

Quae recte, ut equidem opinor, interpretatus est Pet Miscell. III, 3.: non tam Glyceram meretriciis artibus celluisse quam Thaidem, quae vera fuerit amica seu : retrix. Alia ratio placuit Turnebo Advers. IX, 24. Omn magnam celebritatem adepta videtur haec fabula, in famosissimi nominis meretriculam ita suis artificiis ut tem introduxerat poeta, ut, quum cujusvis generis ho nes mira, qua pollebat, blandiloquentia ad se allexis neminem tamen constanti amore prosequeretur, sed il unice spectaret, ut, quos callidissimis fraudibus et ve statis illecebris irretiisset, pecunia emungeret et emun excluderet. Lucian. rhet. praec. Vol. III. p. 13. ὑπομει σας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καὶ ἁπαλόν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴ Μαλθάκην ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ φθέγματος, Propert. Lib. II, 5, 3.

> Turba Menandreae fuerat nec Thaidos olim
> Tanta, in qua populus lusit Erichthonius.

Idem Lib. IV, 5, 42. quem locum, quoniam e Menan fab. expressum esse non temere suspiceris, hic totum scribam;

> Nec te Medeae delectent probra sequacis:
> Nempe tulit fastus ausa rogare prior:
> Sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
> Quum ferit astutos comica moecha Getas.
> In mores te verte viri: si brachia jactat,
> I comes et voces ebria junge tuas.
> Janitor ad dantes vigilet; si pulset inanis,
> Surdus in obductam somniet usque seram.
> Nec tibi displiceat miles non factus amori,
> Nauta nec attrita, si ferat aera, manu,
> Aut quorum titulus per barbara colla pependit,
> Cretati medio cum saluere foro.
> Aurum spectato, non quae manus adferat aurum.

In his multa apte comparari poterunt cum Philostr Epist. LXVIII, p. 947. Pretiosam vocat Propertius Th dem, utpote noctes suas magno vendentem, quamqu non minus recte de pretioso ac splendido, quo a Mena dro in scenam producta fuerit, corporis vestiumque cul intelligas. Tunica ad talos demissa Menandri Thaide in scenam prodiisse, discimus e Varronis fragmento ap Nonium Marcellum s. v. *demittere* et *tunica*. Pulcer mum fabulae nostrae fragm. servavit Plutarch. de a

ıet. p. 19. a. ὁ Μένανδρος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος πε-
ποίηκεν·

'Εμοὶ μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην, θεά,
θρασεῖαν, ὡραίαν δὲ καὶ πιθανὴν ἅμα,
ἀδικοῦσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτοῦσαν πυκνά,
μηθενὸς ἐρῶσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.

ıuste poeta Thaidis mores, quales in ipsa fabula de-
ipturus erat, his versibus proponit. Quod sec. versu
les θρασεῖαν, compares cum Ovidii A. A. III, 604. *Ut liberior Thaide, finge metus.* Quae ultimo versu le-
itur μηθενὸς, sive ut Clericus dedit, μηδενὸς ἐρῶσαν, προσ-
οιουμένην δ' ἀεί, docent Thaidem a Menandro in ipsa
ula simili modo informatam fuisse, quo Terentillam a
evio in cognomine fabula apud Nonium et Isidorum
igg. I, 25. p. 837. quem locum hic apponam:

Quasi in choro pila
Ludens datatim dat se, et communem facit.
Tenet alium, alii adnictat, at alibi manus
Est occupata, et alii percellit pedem.
Alii dat osculum exspectandum de labris.
Alium invocat, cumque alio cantat, attamen
Alii dat digito litteras.

scripsi haec partim e nostra partim e Scaligeri emen-
tione ad Varron. VI. p. 251. Nam Rigaltius ad Arte-
d. I. p. 251. nihil medelae attulit. De Naevio horum
suum auctore dubites. Ennio eum depravata Isidori
tione deceptus tribuit Stephan. Fragm. vett. poett. p. 131.
de petiit Wieland. ad Horat. Epist. II. p. 95. Nec male
m Menandreis compares Pomponii versum ap. Priscian.
. p. 69. b. *blanda, fallax, impotens, Superba, discors.*
nilia vide ap. Lindenbrog. ad Terent. Eunuch. IV, 5, 9.

Reliqua fragmenta haec sunt. Apud Paul. Apost. ad
r. I, 15.

Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.

lemini me in uno ex vetustis exemplaribus N. T. legere
aec verba margini adscripta. Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ
γνώμη ἐν Θαδίᾳ, ubi tamen merito quis suspicetur scrib.
otius Θαΐδι: ac certe (ut verum fatear) propemodum
culos fugiebant postremae hujus vocis litterae." Sunt
Stephani verba in Comic. gr. p. 351. cll. Fabricio Bibl.
. II. p. 463. Menandro hunc versum tribui etiam ab
eronymo in Tit. I. et in Galat. IV., monuit Clericus.
mquam Euripidis versus laudatur a Socrate Hist. Eccl.
[, 16. Sine auctoris nomine legitur ap. Clem. Alex. Paed.

II. 6. p. 73. Sylb. cfr. Diodor. Sic. XVI. 54. et Toup. ad Suid. I. p. 99. Latino senario reddidit Tertull. ad Uxor. I, 8. *bonos corrumpunt mores congressus mali.* Ad Thaidem eum retulit etiam Grotius Exc. p. 723.

Aelian. H. A. XII, 10. ἡ παροιμία λέγει τὸν μυὸς ὄλεθρον. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Μένανδρος ἐν Θαΐδι. V. Bochart. Hieroz. I. p. 1019. et Bast. Ep. crit. p. 90. — Suidas II. p. 312. πτωχότερος κίγκλου, παροιμία ᾗ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι. Eadem habet Photius p. 121. cfr. Aelian. H. A. XII, 9. ubi leg. videtur ἐν τοῖς ἄλλων, et Suid. III. p. 226. ubi male κιγκάλου. — Harpocrat. p. 128. μεταυλος ἐστὶν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Μένανδρος Θαΐδι. v. Schneid. Epim. ad Xenoph. Mem. p. 27. et Coray ad Heliod. II. p. 129.

## ΘΕΤΤΑΛΗ.

De argumento hujus fabulae dubitare nos non sinit Plinius H. N. XXX, 2. *Trojanis itaque temporibus Chironis medicinis contenta et solo Marte fulminante, miro equidem Achillis populis famam ejus in tantum adhaesisse, ut Menander quoque, litterarum subtilitati sine aemulo genitus, Thessalam cognominaret fabulam, complexam ambages feminarum detrahentium lunam.* Scilicet hic quoque meminisse oportet, quod Plutarchus ait τῶν Μενάνδρου δραμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ἓν συνεκτικὸν εἶναι τὸν ἔρωτα ap. Stob. LXI. p. 393. 36. Nam Thessala illa, quam primas fabulae partes sustinuisse maxima est suspicio, illud haud dubie magicis suis artificiis efficere conata est, ut aut Theocriteae pharmaceutriae similis adamatum juvenem sed alieno amore irretitum sibi reconciliaret, aut in alius gratiam vel juvenem vel puellam amore incenderet. Cfr. Lucian. Pseud. III. p. 41. Θεττάλην vocatam esse fabulam praeter Plinium diserte testantur Schol. Arist. Nub. 746. Ammonius p. 229. et Stephan. Byz. p. 138. τὸ Θεττάλη, δρᾶμα Μενάνδρου, βαρύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰς ἰδιότητα τεθέν h. e. *cum e communi significatione in rei certae proprietatem concedit*, ut Gellii verbis utar Noct. Att. XVII, 3. Recte igitur ap. Phot. legitur p. 240. Μένανδρος Θεττάλῃ· ὁλόκληρος οὗτός σοι, ξένε. Sed male apud Polluc. X, 115. λυχνοκαΐα Μένανδρος ἐν τῇ Θετταλικῇ, et in margine Stobaei Schowiani Serm. IV. p. 116. Μένανδρος Θεσσαλίᾳ·

*Μικρά γε πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς.*

c melius ibid. Serm. LXII. p. 237. in margine Floril. otiani: *Menander Thessalis:*

*Εὐθυμία τοι, Τίβιε, τὸν δοῦλον τρέφει.*

t bene correxit Bentl. p. 32. pro vulgato εὐθυμία βίε τῶν ίλων τρέφει. Append. Vat. Prov. II, 71. τὸν Τίβην ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει. Vid. Hemsterh. ad Luc. I. 433. et Palmer. ib. II. p. 285. — Idem vitium occupavit ... I. p. 213. ἀνέῳγα χρὴ λέγειν καὶ ἀνέῳκται — Δημήτης· ἀνέῳκται τὸ δεσμωτήριον. καὶ ἐν Θετταλοῖς· τὸ ... ἀνέῳκται. Leg. καὶ [Μένανδρος] ἐν Θεττάλῃ· ... κεράμιον ἀνέῳχας. Suid I. p. 197. ἀνεώχθησαν, ἠνοίχθησαν ... ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιξεν λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ ...εροι πολλαχοῦ. ἤδ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Θετταλῇ. καὶ τὸ ...αμιον ἀνέῳγεν. Turbata verba ita corrigenda videntur: ... οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ· [Μένανδρος Θρασυλέοντι·] ἡ δ' ...ῳγε τὴν θύραν. Θεττάλῃ. καὶ τὸ κεράμιον ἀνέῳχας. Lexic. ...ger. I. p. 399. ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεῴγετο λέγουσι. ... [Μένανδρος] Θρασυλέοντι γ ἡ δ· ἡ δ' ἀνέῳγε (leg. ἤδη δ' ...ῳγε) τὴν θύραν. Θετταλῇ (sic)·

*Καὶ τὸ κεράμιον*
*ἀνέῳχας· ὄζεις, ἱερόσυλ', οἴνου πολύ.*

Denique Suidas I. p. 250. ἀπέδραν· καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν· δεῦρο κἀπέδραν. Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Δαιταλεῦσιν· εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Ex c loco *Δαιταλεῖς* inter titulos fabularum Menandricarum lati sunt, quae res merito advertit Hemsterh. ad Thom. p. 93. Recte *Θετταλοῖς* h. e. *Θεττάλῃ* exhibet Lex. Seer. I. p. 419. cujus ope Suidae locus ita refingendus: ἔδρα· καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν. Τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν. Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Θετταλῇ· εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Auctius hoc fragm. extat ap. Zor. I. p. 274. ἀπέδραν καὶ ἀπέδρα χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἀπέδρασα ἀπέδρασεν·

*ἔλυσ' ἐμαυτὸν εἶτ' ἀπέδραν μόνος.*

Πλάτων· ὅ γέ τοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἀπέδρα. Platonis ...us, quo utitur etiam Priscian. XVIII. p. 226. Ald., est Protag. p. 310. c.

## ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΗ.

Respexisse videtur ad hanc fabulam Alciphro Epist. II, 4, 164. ubi Glycera ad Menandrum: μαντεύσαιτο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς θεοφορήτου σου κόρης, ex quo de argumento fabulae conjicere licet, quod indicat etiam locus apud Stob. Serm. p. 15. Grot.:

Ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων
μάντις τ' ἄριστός ἐστι, σύμβουλός θ' ἅμα.

quae non dubium est quin apud Menandrum in ipsam illam θεοφορουμένην h. e. *fatidicam mulierculam*, cfr. Wyttenb. ad Plutarch. p. 54. c., dicta fuerint. Edidi autem hunc locum ita, ut Grotius eum e Cod. restituit. In reliquis Stob. editt. non modo mutilus exhibetur (totus enim deest senarius μάντις — ἅμα) sed etiam male cum alio fragm. coaluit, quod haud scio an non recte Clericus ad eandem hanc fab. retulerit. Nos inter Incerta exhibuimus. Partic. τε post μάντις debetur Salvinio Observ. in Men. p. 158. et Porsono Advers. p. 192. Grotius μάντης edidit, quam formam Lexicographi nostri proscribere debebant. Ceterum hic quoque imitatus est noster Euripidem, cujus notissimus est versiculus:

μάντις τ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς,

ap. Plutarch. de defect. orac. p. 432. c. et, qui latine reddidit, Cicer. de divin. II, 5. Similiter idem Eurip. Hel. 766. γνώμη τ' ἀρίστη μάντις ἥ τ' εὐβουλία. cfr. Theocr. Idyll. 21, 33. a Jacobsio laudatum. Egregium fabulae fragm. servavit Stobaeus CIV. p. 565. Gesn. CVI. p. 442. Grot.

Εἴ τις προσελθών μοι θεῶν λέγοι· Κράτων,
ἐπὰν ἀποθάνῃς, αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
ἔσει δ' ὅ,τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος. δὶς βιῶναι γάρ σε δεῖ·
5 εἱμαρμένον τοῦτ' ἔστιν· ὅ,τι βούλει δ' ἑλοῦ·
ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν μοι δοκῶ,
ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.
ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
10 ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένῃ κύων,
ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολύ.
ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ
ἐστὶν, ὁ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα.

*ἄνθρωπος ἐὰν ᾖ χρηστός, εὐγενὴς σφόδρα,*
5 *γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει.*
*πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα*
*ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.*
*ὄνον γενέσθαι κρεῖττον ἢ τοὺς χείρονας*
*ὁρᾶν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.*

[R]ecepit hunc locum Stephanus Com. Gr. p. 117. et ad in[cer]tae sedis fragmenta retulit Clericus p. 248. Ac deest [fa]bulae nomen in edit. Gesneriana. Grotius autem in [ma]rgine adscripsit *Menander Incito*, fort. operarum errore [pro] *Incita*. Vs. 1. bene Gesnerus et Grot. Κράτων pro [vu]lg. κρατῶν, quod servans Stephanus vertit: *si quis pre[n]sa dixerit mihi manu.* — Vs. 2. lepide usus est Vespa[sia]nus, teste Sueton. cap. 23. *de Cerylo liberto, qui dives [i]modum, ob subterfugiendum quandoque jus fisci, inge[nuu]m se et Lachetem mutato nomine coeperat ferre*:

ὦ Λάχης, Λάχης,
ἐπὰν ἀποθάνῃς αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει
Κηρύλος.

[Vs]. 4. δὶς βιῶναι. Ita Gesn. in margine pro διαβιῶναι. Re[ce]pit Grotius. — Vs. 16. respexit Athen. p. 248. c. ἀλλὰ [κα]ὶ καὶ αὐτὸς περὶ κολάκων ἐρῶτι, Πράττει γὰρ πάντων ὁ [κό]λαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπε Μένανδρος, quae intpp., cum se[de]m fragmenti ignorarent, importunis conjecturis vexarunt. [Id]em locus ap. Schol. Eurip. Hipp. 426. ὁ βίος ἥδεται πο[νηρ]οῖς, ὡς Μένανδρος· Πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, [δεύ]τερα ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει· quam χρῆσιν [f]ede depravatam exhibuit Lindenbr. ad Terent. II. p. 113. a. [T]est. — Vs. 17. pessime interpolavit Grotius. V. Bentl. 92. — Vs. 18. et 19. omisso auctoris nomine sunt ap. [Pl]utarch. Symp. p. 739. f. ex quo hoc certe proficimus, Cratonem illum senis personam sustinuisse discamus.

Athen. X. p. 504. a. ubi de formula περισοβεῖν ποτή[ριο]ν, καὶ πάλιν Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῃ·

*Καὶ ταχὺ*
*πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον*
*αὐτοῖς ἀκράτου.*

[I]llustravit hanc dictionem Bergler. ad Alciphr. I, 22. et [V]alcken. ad Callim. Eleg. p. 259. *Bacchum rotare* hoc [s]ensu dixit Sidonius Apollin. ap. Taubm. ad Plauti Mo[s]tell. I, 4, 38. Eadem potestas verbi κυκλοῦν. Lycophro

ap. Diog. Laert. II, 140. βαιὰ κύλιξ αὐτοῖς κυκλεῖται.
tias Athen. p. 432. e. κυκλοῦν θασίου ἄγγια.

Idem XI. p. 472. b. θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῃ·

Μέσως μεθύων τὴν Θηρίκλειον ἔσπασεν.

Articulum inseruit Schweighaeuser. Porson. Adv. p.
μέσως δὲ μεθύων. — Praeterea bis nostrae fab. men
Schol. Plat. Ruhnk. p. 12. παροιμία δεύτερος πλοῦς.
μνηται ταύτης Μένανδρος Θεοφορουμένῃ, et p. 142. ἀπὸ
χανῆς θεὸς ἐπιφάνης. Μένανδρος Θεοφορουμένῃ. I
scholion e cod. Darmst. edidit Creuzerus ad Plotin.
Pulcrit. p. 534. ubi male legitur ἐν Θεοφορουμέναις.

---

## ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Latine hanc Menandri fabulam reddidisse Lavini
sive, ut alio loco vocatur, Luscium, recte, ni fallor,
ligunt e Terentii Prol. Eunuch. 10. ad quem locum v
interpres latinae fabulae argumentum his verbis expo
*Adolescens, qui rem familiarem nequitia prodegerat,
vum mittit ad patris monumentum, quod senex sibi vi
magnis opibus apparaverat, ut id aperiret illaturus epi
quas pater post annum decimum caverat sibi inf
Sed eum agrum, in quo monumentum erat, senex qui
avarus ab adolescente emerat. Servus ad aperiendum
numentum auxilio usus senis, thesaurum cum epistola
dem reperit. Senex thesaurum, tanquam a se per tu
tum hostilem defossum, retinet et sibi vindicat. A
lescens judicem capit: apud quem prior senex, qui au
retinet, causam suam sic agit* etc. Hunc locum ideo to
adscribendum putavi, quod probabile est, Luscium, si s
mam rei spectes, Menandreae fabulae ordinem et oec
miam retinuisse. Ex quo intelligitur, non recte fec
Boettigerum, qui senem illum, qui thesaurum in mo
mento summis opibus exstructo absconderat, apud Mer
drum Chremetis nomen habuisse colligere sibi visus
ex Horatio Epod. I, 33.

— haud paravero,
Quod aut avarus ut Chremes, terra premam,
Discinctus aut perdam ut nepos.

Quibus verbis respici ad Menandri fabulam, in qua C
mes, avarus senex, thesaurum terra condiderit, mo

s

ne vetus interpres Horatii; eam vero fabulam non fuisse hesaurum, facile intelligct, qui paullo attentius Donati erba perpenderit, in quibus nihil reperias, quod conveat Chremeti h. e. avaro et sordido foeneratori. Has im partes tribuisse Menandrum Chremeti suo, docet errimus Menandri imitator, Alciphro Epist. III, 3., ubi bes δανειστὴν Χρέμητα πρεσβύτην φιλοκερδῆ. Nec obstat donius Apollin. I, 11. p. 13. *ut familiae superiori per liam saltem quamquam honestissimam jungeretur, contra igrem civici moris, splendidam, ut ferunt, dotem Chre- noster Pamphilo suo dixerat.* Ac passim Menandrum φιλαργύρους in fabulis suis tetigisse, diserte testatur Alciphro II, 4, 50. Nec dubito quin Menandrum uctorem habeant, quae leguntur apud Plutarch. Symp. . p. 676. c. καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ φιλαργύρου ς ἀκοῦσαι λέγοντος·

*Τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίην ἂν ἡδέως, ὅσου*
*ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος.*

eque aliunde profectos suspicor elegantissimos versus, os idem Plutarch. de aud. poet. p. 18. a sene foenerate (fortasse Chremete nostro) pronunciatos fuisse significat;

*Τάλαντον ἡ προὶξ· μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔστι μοι*
*ταλάντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὕπνου*
*προέμενος; οὐ δώσω δὲ κἀν Ἅιδου δίκην*
*ὡς ἠσεβηκὼς εἰς τάλαντον χρυσίου;*

quibus agnoscis opinor celebratam Menandri elegantiam, artemque mores hominum et ingenia adumbrandi usus singularem. Ceterum Menandri Thesaurum commorat etiam Fronto Anal. Br. II, p. 346.

*Τὴν ἄκμην Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῳδέ, νομίζεις,*
*οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀξυτέρην.*

agmenta fabulae, quae unus servavit Stobaeus, haec t;

*Τῆς οὐσίας ὅσοις μὲν οὖν πρᾴως ἔχει,*
*νέοις ἔτ' οὖσι τοῦτο προστάττειν ποιεῖν·*
*οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,*
*οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους. —*
5 *Πολλοῖς ὑπέκκαυμ' ἐστ' ἔρωτος μουσική. —*
*Ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς, οἴχεται,*
*εἰς τοὺς ἀλέμους τε τοῦτον ἔγγραφε.*

Primum fragm. est Serm. LXI. p. 385. Gesn. LXIII. p. 243. Grot., secundum ibid. p. 386. Gesn. p. 245. Grot., tertium Serm. LXII. p. 398. Gesn. LXIV. p. 265. Grot. — Vs. 1. notanda constructionis ratio. Ex parte tantum simili sunt, qualia collegit Valcken. ad Hippol. 462., velut εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων Philem. ap. Athen. XIII. p. 569. e. ἡδέως ἔχων ἐμαυτοῦ Alexid. ibid. X. p. 419. c. et Machon XIII. p. 581. c. Sed nostro loco simile exemplum nondum se mihi obtulit, nec video quomodo recte explicari possit, nisi ἔχει absolute dictum statuas. Vel sic tamen difficultas expedienda restat. Quid enim est πράως ἔχειν τῆς οὐσίας? quod sive cum Grotio *quibus divitiae dapiles*, sive cum Salvino Observ. in Menandr. p. 151. *quibus modicae sunt opes* interprèteris, utrumque contra graece loquentium consuetudinem feceris. Nec totius loci sensum capio; profertur a Stobaeo in Sermone, qui est de Venere vulgivaga. His scriptis etiam Jacobsium in isto πράως offendisse video, quod valde dubito an recte in ἐρ... mutari voluerit. — Vs. 2. νέοις ἔτ' οὖσι debetur Gesnero. Vulgo νέοις οὖσι. Mox προστάττω scribendum videtur. — Vs. 4. τοῦ χρόνου τόκους. Ita Grot. e codice. Vulgo πρὸ... ἀποτίνουσιν ὡραίους τόκους, quod tenens Pauwius, probante Huschkio ad Tibulli I, 1, 71., οὗτοι in οὔτοι mutavit. Ingeniose Bentl. p. 32. προσαποτίνουσ' ἀωρίας τόκους. — Vs. 5. In eandem fere sententiam praeter Athen. XII. p. 510. d. Sextus Empir. adv. Music. p. 363. ἡ μουσικὴ εὐαγωγοὺς εἰς ἀκολασίαν καὶ λαγνείαν παρασκευάζει τοὺς νέους, ἐπείπερ ὁ μουσικευόμενος

μολπαῖσιν ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται —

quem versum cum reliquis, qui sequuntur, Menandro tribuit Fabricius, Sunt Euripidis apud Stob. Serm. XX... p. 133. — Vs. 6. Grotius ἔρωτος, quod tenet Pierson. ad Moerin. p. 190. Vulgatam lectionem vindicavit Bentl. p. 32. — Vs. 7., ubi male Grotius δὲ scripsit pro τε, ... μοι sunt *homines frigidi et excordes*, ut copiose docuerunt intpp. ad Thom. Mag. p. 463. et Valcken. ad Theocr. Adon. p. 390. a. Clericus laudat Zenob. IV. 39.

Quae praeterea e Menandri Thesauro afferuntur, haec sunt. Photius Lex. p. 399. στράγγα. Μένανδρος Θησαυρῷ·

Ἄσιτος ἑπτὰ μῆνας, ὕδατος στράγγ' ἔχων.

Etym. Magn. p. 729. 43. στράγξ, παρὰ τὸ στάζω. — ... Μένανδρος· ὕδατος στράγγ' ἔχων. — Suidas II. p. 238. καὶ ... θάρου μελάντερος, παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῷ. ...

ιθάρου σοφώτερος, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοηθῶν. Phot. 98. κανθάρου σοφώτερος, παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῷ. In alterutro aliquid turbatum videtur, nisi utroque proverbio in eadem fabula Menandrum usum esse statuas.

---

# ΘΡΑΣΥΛΕΩΝ.

Commemorant hanc fabulam Alciphro II, 4., cujus verba ad Thaidis fragm. adscripsi, et Julianus Misop. 349. c. πόλει γὰρ προσιὼν ἐλευθέρᾳ — ἄχαρτος καὶ βαρβάριος ἐσέδραμον· ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρᾶν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην, ex quo loco, quem in ad Dyscoli fragm. tetigimus, hoc certe discimus, militarem hanc fuisse fabulam, in qua Thrasyleonti, militi iactatori, primariae partes demandatae erant. Ad eandem fabulam respexit Plutarch. *non posse suav. vivi sec. Epic.* 1095. d. οὐδὲ γὰρ Ἱέρων γ' ἂν οὐδὲ Ἄτταλος οὐδὲ Ἀρχέλαος ἐπείσθησαν Εὐριπίδην καὶ Σιμωνίδην ἀναστήσαντας ἐκ τῶν συμποσίων, κατακλῖναι Κάρδακας καὶ Ἀγριᾶνας μεθ' αὐτῶν καὶ Καλλίας γελωτοποιούς, καὶ Θρασωνίδας καὶ Θρασυλέοντας, ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους ποιοῦντας. Turpilii Thrasyleontem a Nonio aliisque laudatam e Menandrea expressam fuisse probabilis est conjectura Casaub. ad Athen. 248. b.

Fragmenta haec sunt. Apud Stob. Serm. XXI. p. 175. Gesn. p. 109. Grot.:

> Κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστὶν οὐ καλῶς εἰρημένον
> τὸ γνῶθι σεαυτόν· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
> τὸ γνῶθι τοὺς ἄλλους.

Primo versu legebatur πόλλ' ἂν ἐστι. Correxit etiam Porson. Adv. p. 292. Non minus recte Steph. Com. Gr. p. 408. edite dedit κατὰ πολλά γ' ἐστιν. Anton. Mel. LXXX. p. 139. ubi idem locus servatus est, κατὰ πολλῶν ἐστιν exhibet. ... 2. Steph. et Salvin. Obs. in Men. p. 158. sine causa ...τόν.

Ibid. Serm. LVII. p. 274. Gesn. LIX. p. 227. Grot.:

> Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστι δήπου λεγόμενος,
> ἂν ἀποτύχῃ τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν.

...rum versuum secundus largam criticis ingenii exercendi materiem praebuit. Vulgo ante κώπαισι articulus additus

est. Grotius, cum in Ms. Par. πρῶτον deesse vidisset, scripsit:

ἂν νηὸς ἀποτύχῃ τις, ἐν κώπαισι πλεῖν.

quod vel ob νηὸς probari non potest. Aliam ratior Jos. Scaliger tentavit:

ἂν ἀποτύχῃ τις πνεύματος, κώπαισι πλεῖν.

cui similis est conj. Nath. Forsteri ad Plat. Dial. p. : et Bergleri ad Alciphr. II, 4.

ἂν ἀποτύχῃ τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν:

quam confirmare videtur Eustath. ad Hom. Vol. p. 1453. σημείωσαι δὲ ὅτι πρῶτος ἂν ῥηθείη πλοῦς ὁ ὑπὸ Ὁμήρου ὡς ἐῤῥέθη φρασθείς· εἴγε δεύτερος πλοῦς λέγεται, ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέει, κατὰ Παυσανίαν. Eanc rationem probarunt D'Orvill. ad Charit. p. 370. et Va ad Phoen. 216. Eustathii locus nihil probat; is enim ı Menandri sed Pausaniae verba refert, quibus usus etiam Suidas II. p. 528. δεύτερος πλοῦς, ὅτι ἀποτυχών οὐρίου κώπαις πλεῖ. Ego quod in vulgata lectione re hendi queat non video. Sensus, ni fallor, hic est: *cunda dicitur navigatio, si quis priorem, quam unice lorum auxilio fretus susceperat, minus prosperam ex tus, in altera remorum auxilium sibi adjungit.* Ita Scl Plat. Ruhnk. p. 12. δεύτερος πλοῦς ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πρ τόντων, καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀποτύχῃ τις πρῶτον, ubi πρῶτον adverbialiter accipiend ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. Sed alia etiam tet ratio, qua ad ἀποτύχῃ ipsum illud οὐρίου vel sin quid subaudiatur, quo posito sententia loci ita const enda est: *secunda dicitur navigatio, si quis initio ı tum minus prosperum expertus remorum auxilio uti gitur.* Quae ratio, etiam Corayo ad Heliod. II. p. probata, Suidae et Eustathii locis confirmatur. Nihil ı tandum esse monuit etiam Vir doctus in Actis Lips. 17 p. 372., malit tamen: ἂν ἀποτύχῃς τὸ πρῶτον —, cujus ı tationis causam video nullam. Si quid novandum prae ram omnino: ἂν ἀποτυχών τις πρῶτον ἐν κώπαις π. Exempla proverbii larga manu dederunt Gataker ad Ant Philos. IX. p. 263. et Ruhnk. ap. Wyttenb. ad Plat Phaed. p. 263.

Harpocrat. p. 177. φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, σκεῖν. Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης, καὶ Μένανδρος Θρα λέοντι·

*Φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ', ὅπως*
*καταπράξεται τὸν γάμον.*

mendavit Bentl. p. 33. Vulgo καταπράξηται, quod habent tiam Photius Lex. p. 473. et Suidas III. p. 609. Verum φιλοσοφεῖν eodem sensu legitur apud Herod. I, 30. et achonem Athen. p. 581. f.; φιλόσοφος de homine solerti dit Xenarchus Athen. p. 225. c. Isocratis locus extat I. p. 158. Cor. In verbis Harpocrationis quid φάσκειν i velit nescio. Morus ad Isocr. Paneg. I. p. 5. conjunποιεῖσθαι φάσκειν, *exerceri ad dicendum*, quod ferri n potest.

Athenaeus VI. p. 248. a. Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον εἴρηκεν ἐν Θρασυλέοντι οὕτως·

[Ὡς] *ὀκνηρὸς πάντα μέλλων σιτόκουρος ὁμολογῶν*
*παρατρέφεσθαι.*

nstitui haec ad mentem Porsoni Adv. p. 74. Vulgo est ὡς et inter σιτόκουρος et ὁμολογῶν inseruntur verba λιον ἄχρηστον εἰς γῆν. Sic enim Ms. A. habet, non ut lgo editur, ἄθλιος ἄχρηστος εἰς γῆν, quae e sequente Menandri fragm.: σιτόκουρον ἄθλιον ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλαμεν, temere repetita sunt. Non uno vitio laborat Groratio Excerpt. p. 725. temere probata Schweighaeusero. rbum παντάμελλω e barbariae specubus adscitum. Parn fragm. servavit etiam Eustath. Vol. III. p. 1854, ὅτι ἀργὸς χοίνικος ἐθέλει ἅπτεσθαι καὶ μάλιστα νέος ὢν κληθείη σιτόκουρος κατὰ τὸ Ὀκνηρὸς πάντα μέλλων σιτόκουρος, ὅ σι Μένανδρος. De παρατρέφεσθαι recte monet Casaub. ntendum esse *immerentem et indignum ali, tanquam vile oddam mancipium*, quam verbi vim optime nuper deuravit Schaeferus Ind. ad Greg. Cor. p. 1041. cujus obrvatis adde Demosth. περὶ παραπρεσβ. p. 403. ἐπὶ τοῖ τριγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος. Proprium ac solenne it de parasitis, ut apud Antiphanem Athenaei p. 242. c.

Denique Grammat. Seguer. I. p. 399. ἀνέῳγεν οὐχὶ ηγε, καὶ ἀνεῴγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέοντι γ ἢ δ. ἢ δ' ἔῳγε τὴν θύραν. Menandri nomen hic excidisse non ubito. Idem locus, neque auctoris neque fabulae nomine dito, latet apud Suid. I. p. 197. Vide quae ad Theslae fragm. diximus. Sub obscuris istis siglorum involucris quid lateat, haud facile dixerim. Fort. scrib. καὶ Μένανδρος] Θρασυλέοντι β· ἤδη δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν. Genum quod in verbis Grammatici Seguer. auctoris nomen

excidisse vidimus, idem alio ejusdem Grammatici factum suspicor p. 445. ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον· Ὀδυσσεὺς ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν εὐφε Quae ita corrigi posse videntur: Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσιν

> ἐπ' ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως
> ἐφεύρῃς.

Sunt Calypsus verba ad Ulyssem, quod docet Odyss. IV,

> Τὴν γάρ (sc. ἄρκτον) δή μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θε
> ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.

Lusisse hac fabula Cratinum Homeri Odysseam, eti non diserte testatum reliquisset Platonius de Com. p. tamen fidem facerent loca e nobilissimo dramate serva

Praeter haec ex eadem Menandri fabula Lambinus Horat. Epist. I, 11, 10. p. 346. hunc locum affert:

> ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν,
> ὦ μῆτερ, ἐστὶ μὴ πλέοντα μηδαμοῦ.

Sed non est Menandri hic locus, quem Lambinus e S baeo Serm. LVI. p. 376. Gesn. petiit, ubi in margine scriptum legitur: *Callimachi alias Archippi.* Prius puit Ruhnk. ad Callim. Fragm. p. 571., sed retract sententiam in Epist. crit. II. p. 189., in eo tamen fal quod Lambino praeeunte Menandro hunc versum trib Lambini error inde fluxit, quod ejus oculi ad sequens Stob. fragmentum, quod e Menandri Thrasyleonte petit est, aberrarent. Quare dubitari non potest, quin Archi comico locus ille tribuendus sit; idque etiam num rum conformatio docet. Priori versu ἀπὸ τῆς γῆς s bendum videtur, ut correxit etiam Scaliger Proverb. St mat. p. 153., quem quid moverit, ut doricas formas ferret ἁδὺ et ἀπὸ τᾶς γᾶς, non intelligo; probavit t Eldickius Suspic. IV. p. 198. Doederlein Specim. Soph p. 105. ἀπὸ γῆς εἰσορᾶν conjecit. Eodem jure possis ὁρᾶν. Ceterum ex hoc Archippi loco et Eurip. fragm. Plut. Symp. II, 1. p. 630. E. colorem duxit Epictetus Schweigh. T. III. p. 104. ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ ὁρᾶν, οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι τῶν πόνων.

---

## *ΙΕΡΕΙΑ.*

Hac fabula, cujus obiter mentionem injecit Zen V, 39. ὄνου παράκυψις. μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἱε ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων, quibus verbis

pas ap. Suid. II. p. 699.; hac fabula igitur Menander mulierem quandam induxisse videtur, liberaliter illam quidem educatam, sed superstitionis contagio, communi istius aetatis morbo, adeo contaminatam, ut conditionis suae prorsus oblita inter Cybeles sacrificulas nomen profiteretur suum, et denique eo temeritatis et impudentiae procederet, ut per vicos et plateas libere vagata aeris tinnitu et cymbalorum sonitu quicquid vellet a deorum matre se impetrare posse jactaret. Apposite Clericus laudat Arnob. III, 17. *etiam dii sertis coronis afficiuntur et floribus? tinnitus aeris tinnitibus et quassationibus cymbalorum?* Cf. Vossius ad Virgil. Georg. I. p. 139. Isti mulierculae istam Rhodes nomen indidisse docent fragmenta quae supersunt, quorum alterum servavit Justinus de Monarch. 39. E., alterum Stobaeus Serm. LXXII. p. 437. Gesn. LXIV. p. 321. Grot.:

*Οὐδεὶς δι' ἀνθρώπου θεὸς σώζει, γύναι,*
*ἑτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἕλκει τὸν θεὸν*
*τοῖς κυμβάλοις ἄνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,*
*ὁ ταῦτο ποιῶν ἐστι μείζων τοῦ θεοῦ.*
5 *ἀλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα*
*εὑρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,*
*εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ πεπλασμένα. —*
*Τοὺς τῆς γαμετῆς ὅρους ὑπερβαίνεις, γύναι,*
*τὴν αὐλίαν· πέρας γὰρ αὔλιος θύρα*
10 *ἐλευθέρᾳ γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας·*
*τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τε τὴν ὁδὸν τρέχειν,*
*ἔτι λοιδορουμένην, κυνός ἐστ' ἔργον, Ῥόδη.*

Vs. 2. Grotius in Excerpt. p. 725. dedit ἕλκοι, sine causa. — Vs. 5. *καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα.* Bentlejus, qui haec verba sine corruptelae suspicione laudaverat ad Horat. Carm. III, 19, 27., in Menandreis p. 33. *βίας ταῦτ' ὄργανα* legendum conjecit, Clericus comparat Orac. Chald. 289. *τάδ' ὄργανα* [illegible] ... *ὄργματα πάντα ἐμπορικῆς ἀπάτης στηρίγματα.* Adde Clement. Alex. Paedag. II. p. 71. Sylb. ubi cymbala et tympana *τὰ τῆς ἀπάτης ὄργανα* vocantur. — Vs. 9. *τὴν αὐλίαν.* Vulgatur ap. Stob. *διὰ τὴν αὐλάν.* Bentl. p. 34., Salmasii vestigia premens, *αὐθαδίᾳ.* Ms. apud Grot. *διὰ τὴν αὐλὰν* ...ν, quod recta via ad genuinam loci scripturam ducit, quam diu ante Toup. ad Suid. I. p. 25. in margine adscripsit Gesnerus. Dicitur autem utrumque, *αὐλία* et *αὐλεία* sive *αὔλειος* (sc. *θύρα,* ut *ἡ κηπαία porta hortensis* apud Hermipp. Athen. p. 658. a.), frustra renitentibus

Opportune Suidas II. p. 179. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν αὐτῆς. Contumeliae et Impudentiae fanum ap. Athenienses commemorat Cicero Legg. II, 11. Eadem tradunt Theophrast. ap. Zenob. IV, 36. et Clemens Alex. Protr. p. 7. Sylb. Ad tertium versum respexit Artemid. Oniroer. II, 36. ὀρθῶς γὰρ καὶ τοῦτο τὸ παλαιὸν ἔχει· τὸ κρατοῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ. et 69. εἶτα βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας· τὸ κρατοῦν γὰρ δύναμιν ἔχει θεοῦ. qui nisi memoriter locum citavit, legisse videri potest: δεῖ δέ, τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ.

Denique Suidas s. v. ἀλύσιον, πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῃ·

*Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δότω.*

Ita edit. Mediol., ut monuit Bentl. p. 35., qui cur τί in τίς mutaverit, non perspicio. Veram loci lectionem habet etiam Gramm. Seguer. I. p. 380. ubi scribitur ἀλύσιον. V. Hemsterh. ad Polluc. X, 167.

---

## ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ.

Probabile est ex hac fabula Plautum expressisse Poenulum suam: sic enim ille in Prol. 53 sq.

> Carchedonius vocatur haec comoedia,
> Latine Plautus, patruus Pultiphagonides.

Quem locum bene Toup. Emend. in Suid. III. p. 572. admovit Menandri fragmento apud Athen. IX. p. 385. e. Μένανδρος Καρχηδονίῳ·

*Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον*
*ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον ἑψήσων φακῆν.*

Ita Bentl. p. 36. praeclare correxit vulgatum: ἐπιθυμήσας τῷ Βορέᾳ ἴδιον ὀψάριον οὐδὲν κτλ. Pro Βορέᾳ ἴδιον Heringa Observ. p. 246. Βορέᾳ 'γὼ νὴ Δία. Sed illud unice verum; nec Toupii conjectura opus est: ἐπεὶ δ' Ἐπιθυμιάσας, — ἔλαβον, ἑψήσω φακῆν. Similiter jam Casaub. ἐπεὶ δὲ θύσας — ἔλαβον, ἑψήσω φακῆν. Si quid in novissimis verbis mutandum, malim: οὐδὲν ἔλαβον· ἑψήσω φακῆν.

Eustath. ad Homer. III. p. 1412. ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παίδων ἀκριβὴς εἴδησις δηλοῖ καὶ Μένανδρος·

*Αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ πότ' ἐγένετο,*
*ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.*

Ad Carchedonium hunc locum retuli propter Stobae. LXXIV.

p. 449. Gesn. LXXVI. p. 331. Grot. ubi primus versus e Men. Poenulo citatur, sed male editur: αὐτὸς γὰρ οὐδεὶς δὲ πῶς ἐγένετο (ἐγνώκατο Grotius); πῶς ποτ' ἐγένετο in eadem Menandri loco habet Scholion ad Odyss. I, 215.

Photius Lex. p. 167. Λιγυέρσης, εἶδος ᾠδῆς. Μένανδρος Καλχηδονίῳ·

*Ἄιδοντα λιγυέρσην ἐπ' ἀρίστου τέως.*

Eadem ferme vide apud Suid. s. v. et Apostol. XII, 7. Corrig. Καρχηδονίῳ, qui satis frequens est librariorum error, ut docuerunt Sylburg. ad Clem. Alex. p. 355. et Hemsterh. ad Pollux. II. p. 1257. quem tamen falli puto quum ad Schol. Apoll. Rhod. II, 168. Χαλκηδόνιος pro Καλχηδόνιος scribit. Calchedon enim antiqua et genuina forma pro qua alii Chalcedon, qua passim etiam recentiores scriptores usi sunt. V. Spanhem. de P. et U. Num. II. 117. Jac. Gronov. Praef. Thesauri Ant. graec. X. p. 3. Wesseling. ad Hieroclis Itin. p. 690.

Praeterea laudatur haec fab. a Stobaeo Serm. IX. 101.:

*Τὸ καλῶς ἔχον που κρεῖττόν ἐστι καὶ νόμου.*

Pollux X, 73. Μένανδρος ἐν Καρχηδονίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι σκοπυτίνη, et Schol. Arist. Vesp. 1493. μέσατος ἀντὶ τοῦ μέσος. Μένανδρος Καρχηδονίοις, sive potius Καρχηδονίῳ. Denique Toup. Emend. in Suid. p. 571. Lips. hunc versum, quem Suidas I. p. 682. omisso auctoris nomine servavit,

*Χρεία διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ σοφὸν*
*Καρχηδόνιον —*

recte ad Menandri Poenulum retulit. Toupium sequitur Wyttenb. Bibl. crit. III, 2. 13. Nihil decernit Valck. Diatr. p. 206. Expressus est ex Eurip. Electr. 375. et Teleph. ap. Stob. Grot. p. 131. Plura vide ap. Gatak. Misc. p. 528. et Valcken. Epist. ad Roev. p. XII.

---

## ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Stephan. Byz. p. 205. Μύλασα, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς. ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ. — Antiattic. p. 97. ἐπεπτώκειμεν. Μένανδρος Καταψευδομένῳ. — Schol. Plat. Ruhnk. p. 29. ἱππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον. Πλάτων καὶ Μένανδρος Καταψευδομένῳ, de quo pro-

"Ὤιμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ὦ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας, οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω
οἴμοι λέγειν, ἡδὺν δὲ καὶ πρᾶόν τινα
5 ὕπνον καθεύδειν, ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα.
νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.
Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος;
τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν, ἐνδόξῳ βίῳ
10 πάρεστιν, ἀπόρῳ συγκαταγηράσκει βίῳ.

Apud Plutarchum desunt verba ἀλλὰ τῶν πτωχῶν — ἡμῖν ἐμφερῆ. Supplevi locum e Stobaeo Serm. XCV. p. 517 Gesn. XCVII. p. 391. Grot., ubi idem Menandri locus sed tribus ultimis versibus omissis, servatus est. Versum octavum habet Stob. Serm. XCVI. p. 530. Gesn. XCVIII. p. 411. Grot. unde fabulae indicium petitum est. Vs. 3 Stobaeus vulgo ἂν νύκτα. Cod. ἀνώκτω, quod in ἄνω κάτω mutandum vidit Grotius. Et sic perspicue Plutarchus. Vs. 8. per interrogationem extuli. V. Diogen. Laert. VII. 6. Ceterum priores 7 versus receperunt Stephanus Com. graec. p. 176. et Brunck. Poes. Eth. p. 193. Postremos inde a verbis ἆρ' ἐστι in Excerpta retulit Grot. p. 729.

Apud Stobae. Serm. XCIII. p. 512. Gesn. XCV. p. 383. Grot.:

Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει
πενία· τί γάρ τοῦτ' ἐστίν; ἧς γένοιτ' ἂν εἷς
φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥαδίως.

Recepit Stephan. Com. Graec. p. 171. et Brunck. Poes. Eth. p. 192. Respexit ad hunc locum Plutarch. divit. [illegible] p. 524. e. τήν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὥς φησιν ὁ Μένανδρος, εἷς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. Versu 2. Steph. tacite dedit οὗ γένοιτ' ἂν — me quidem non probante. Verba τί γάρ τοῦτ' ἐστίν ita sunt reliquae orationi interposita, ut πῶς γάρ apud Sophoclem Electr. 907. οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ· ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀποστῆναι. aliisque locis.

Ibid. IX. p. 101. Gesn. p. 59. Grot.:

Εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξούμεθα,
τίσιν ἂν βοηθήσαιμεν ἄλλοις ῥαδίως;

Ita in tribus codd. scriptum reperit Schowius pro βοηθήσοιμεν. Sequitur statim ap. Stobaeum:

Τ

*Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης,*
*ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ.*

i in Schowii margine adscriptum est: *Μένανδρος ἐν ταῦ-* Grotius incerto poetae tribuit. In Gesneri margine otatum video: *Philemonis alii Menandri Trophonio,* e satis mira est lectionis varietas. Primo versu *Λάχης* odd. scripsi pro *Λάχη*. Ibid. *μηδέν' ἀδικεῖν* scribi voluit mann. Praef. ad Bentl. Emend. p. 25. sine causa. Vid. ipid. Troad. 473. ibique Seidlerum. Mitto alia. Tum *βίου* tacite edidit Grotius.

Athen. VI. p. 247. f. de voce *οἰκόσιτος* agens: *Μέναν-* ; *ἐν Κιθαριστῇ*·

*Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις.*

ae ipsi illi *κιθαριστῇ* dicta fuisse suspiceris. Eodem tra- im hunc locum ap. Athen. XII. p. 510. a. *Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ περί τινος μουσικευομένου λέγων φησί*·

*Φιλόμουσον εἶν' αὐτὸν πάνυ,*
*ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' ἀεί.*

ec quin ita a Menandro scripta fuerint, nemo critico- n videtur dubitasse. Equidem vereor ne infinitivi pen- ant ab Athenaei *φησί*. Suspiceris igitur: *φιλόμουσός ἐστι* ρ *πάνυ, Ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τ' ἀεὶ παιδεύεται,* vel simili do. Grotius Exc. p. 729. pro *ἀεί* dedit *ἅμα,* calami puto rore.

Apud Stobaeum Serm. CIX. p. 578. Gesn. CXI. p. 461. tot., qui minus recte in margine adscripsit, *Menander* *licina*:

*Οὕτω τι πρᾶγμ' ἐστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾶν.*

a Porson. Advers. p. 81. pro *ἐστιν ἐπίπονον.*

Apud eund. Eclog. Phys. T. I. p. 212. Heer.:

*Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.*

i qui sequitur versus: *τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολ- λ ἔχει,* inter Menandri incerta relatus est a Clerico. E tharista sumtum statuit D'Orvillius ad Charit. p. 255. d est Chaeremonis versus, non Menandri.

Photius Lex. p. 386. *σκοῖδος, ταμίας τις καὶ διοικητής. Μακεδονικὸν τὸ ὄνομα. διόπερ καὶ Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ σκοῖδον τὸν Διόνυσον καλεῖ.* Vide de hac voce Hemsterh. Pollux. X, 16. Intpp. Hesychii II. p. 1214. cll. Sturzio Dial. maced. p. 26. *Ταμίας Ἴακχος* est apud Sophocl. ntig. 1139.

## ΚΝΙΔΙΑ.

Duo hujus fabulae fragmenta servavit Stobaeus, alterum Serm. LXXXIV. p. 491. Gesn. LXXXVI. p. 35. Grot., alterum Eclog. Phys. I. p. 196.:

*Οὐδὲν γένους γένος γὰρ οἶμαι διαφέρειν,*
*ἀλλ', εἰ δικαίως ἐξετάσεις, καὶ γνήσιος*
*ὁ χρηστός ἐστιν, ὁ δὲ πονηρὸς καὶ νόθος.* —
*Ταὐτόματόν ἐστιν, ὡς ἔοικέ που, θεός,*
*σώζει τε πολλὰ τῶν ἀοράτων πραγμάτων.*

Ad prius fragm. compares Eurip. sententiam in Frag. p. 447. Alteri loco in margine adscriptum legitur: Μενάνδρου Ἀκηδίᾳ, in quo *Cnidiae* nomen latere vidit Clericus. Respexisse videtur ad hos versus Palladas Anal. Epigr. 118.

εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφης θεόν, εὖγε, Μένανδρε —

et paullo post:

πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον
προσπεσὸν εὐκαίρως εὗρέ τι ταὐτόματον.

---

## ΚΟΛΑΞ.

Hac fabula Menandrum consummati adulatoris ejusdemque parasiti mores indolemque adumbrasse disertè testatur Athen. VI. p. 258. e. κεχαρακτήρικε δὲ ὡς ἔνι μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν Κόλακα Μένανδρος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, quorum verborum sensu mirifice aberrarunt Harles. ad Fabric. Bibl. Graec. II. p. 465. et Schweigh. Ind. Athen. IX. p. 147. Nam quum proxime apud Athenaeum Antiphanis ecloga antecedat e *Lemniis* petita, ad hanc illi fabulam retulerunt Athenaei verba ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, unde factum est, ut *Lemnias* tanquam Menandri fabulam in indices suos referrent. Partem fabulae in Eunuchum suam transtulit Terentius, quemadmodum ipse testatur Prol. 30 sq.

Colax Menandri est; in ea est parasitus colax
Et miles gloriosus; eas se non negat
Personas transtulisse in Eunuchum suam.

cll. Donato ad II, 1, 22. Isti parasito, quem Terentius *Gnathonem* appellavit, Menandrum *Struthiae* nomen indidisse docet Athenaei locus X. p. 434. c. ἔπινε δὲ ὁ Ἀ

ανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ ἀπὸ μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο μέρας καὶ δύο νύκτας. — Μένανδρος δ' ἐν Κόλακί φησι·

— Κοτύλας χωροῦν δέκα
ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδυ χρυσοῦν, Στρουθία,
τρὶς ἐξέπιον μεστόν γ'. — Ἀλεξάνδρου πλέον
τοῦ βασιλέως πέπωκας. — Οὐκ ἔλαττον, οὔ,
μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. — Μέγα γε.

[illegible]jus fragm. partem priorem a κοτύλας — Στρουθία item apposuit Athenaeus XI. p. 477. f. ubi codd. et editt. praebent Στρουθίον, quod non mirer si quis in Στρουθίων mutandum censeat, qua forma bis usus est Alciphro Epist. I, 9. et III, 43. Alteram formam tamen tuetur Aelian. V.H. IX, 7. de parasitis agens: καὶ ὁ τοῦ Μενάνδρου Στρουθίας τοιοῦτός ἐστι. Idem Menandri Struthias primariis veteris aevi parasitis adnumeratur ab auct. anonymo apud Suid. I. p. 607. διώνυμοι κόλακες περιηχοῦσιν ἡμᾶς Κλείσοφοί τε καὶ Στρουθίαι καὶ Θήρωνες, et II. p. 327. οἱ Ἕλληνες Κλεισόφους τε ᾄδουσι καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιρεφῶντας, ἀνθρώπους ἐσθίειν εἰδότας εἰς κόρον καὶ δεινοὺς γαστέρα. Cum Gnathonide conjungitur a Luciano Fugit. vol. III. p. 375. κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. Quibus locis qui praeter Struthiam commemorantur parasiti, non dubium est quin ipsos quoque passim Menander in fabulis suis aut obiter tetigerit aut data opera spectatoribus ridendos propinaverit. De Clisopho, Philippi regis assentatore et parasito, quae narrat Athen. VI. p. 248 sq. ita comparata sunt, ut largissimam Comicis poetis ridendi materiam praebere potuerint. Chaerephontem non una tantum fabula tetigisse Menandrum docet Athen. VI. p. 243. a. Prae ceteris tamen Theronem ornasse videtur Menander, de quo Aelian. l. καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων μέγα φρονεῖ, ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους φάτνην αὐτοὺς ἐκείνους εἶχε, de quo loco infra dicam in Incertis.

Sed redeo ad Menandri locum ex Athenaeo allatum. Colloquuntur ibi parasitus et miles gloriosus, cui Terentius *Thrasonis* nomen imposuit. A Menandro eum *Biantem* appellatum fuisse docet Plutarchus de Adulat. et Amic. p. 57. a. loco sane quam memorabili. Maxime cavendum esse inquit Plutarchus τὸν κόλακα περὶ τοὺς ἐπαίνους· ὅπερ οὐδὲ αὐτὸν ἐκεῖνον λέληθεν, ἀλλὰ δεινὸς ὢν φυλάττεσθαι τὸ ὕποπτον, ἂν μὲν εὐπαρύφου τινος (h. e. *militis*: vid. Polluc. VII, 46. Nicostrat. Athen. p. 230. d. et Boettig. Spec. nov. ed. Terent. p. 52.) ἢ ἀγροίκου λάβηται φορίνην παχεῖαν φέ-

ροντος, ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας· ἐμπ ριπατῶν τῷ Βίαντι, καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτο τοῖς ἐπαίνοις,

— Ἀλεξάνδρου πλέον
τοῦ βασιλέως πέπωκας —

καὶ γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος. Sic enim co stituendus est hic locus, in quo praeter Struthiam paras tum et Biantem militem gloriosum duae commemorant personae comicae, Ἄγροικος et Κύπριος. Quorum qui pri loco commemoratur Ἄγροικος, multum fallatur, opinor, q Chremeti apud Terentium respondere sibi persuadeat, q si hanc quoque personam e Menandrea fabula in Eun chum suam transtulisset, non dubitari potest, quin spec tores ejus rei in Prologo admoniturus fuisset. Neq omnino intelligitur quid Rusticus ille cum Chremete T rentiano commune habere potuerit. Quantum conjectu assequi licet, Menandri Ἄγροικος fuit homo beatus et op lentus, sed idem stupore, si quis alius, oppletus, cuj agrestem animum Struthias pingui et inepto palpo perc teret. Nec multo diversam personam sustinuit Cypriu cujus cum Struthia colloquium, quantum e Plutarchi ve bis καὶ γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐνηθούμενος, sive potius cu Wyttenbachio ἐκθανούμενος, colligere licet, ita instituis videtur Menander, ut cum Cyprius ille se *risisse* dixiss ille assentandi libidine abreptus *se prae risu tantum n mortuum esse* responderet. Quam quidem sententiam ip ni fallor, Plutarchus confirmat, qui p. 54. c. ὁ δὲ κόλ inquit, μνημονεύων τοῦ τὰ δεύτερα λέγειν ὑφίεται τῇ ὁμοιότ τῆς ἰσότητος ἡττᾶσθαι πανταχοῦ καὶ ὑπολείπεσθαι πλὴν τ φαύλων ὁμολογῶν. Ἐν δὲ τοῖς φαύλοις οὐ παρίησι τὸ πρ τεῦον, ἀλλά φησιν, ἂν ἐκεῖνος ᾖ δύσκολος, αὐτὸν εἶναι μελαγ λικόν, ἂν ἐκεῖνος δεισιδαίμων, αὐτὸν θεοφόρητον, ἐρᾶν ἐκεῖν μαίνεσθαι δ' αὐτόν· ἀκαίρως (fort. ἀκαρῶς *paululum*), φησ ἐγέλας, ἐγὼ δ' ἐξέθνησκον ὑπὸ τοῦ γέλωτος. quae mirer, n ex ipso adumbrata sint Menandro. Eodem ferme mod adulatoris imaginem informavit Juvenalis Sat. III, 86 — 111. ex quibus maxime huc pertinet vs. 100. *rides: m jore cachinno concutitur.* Conf. Theophrast. Char. I p. 19. Alia est Wyttenbachii ratio, non male compara tis Terent. Eun. III, 2, 44. ubi Gnatho Thrasoni risus ca sam quaerenti respondet: *istud quod dixti modo, Et ill de Rhodio dictum in mentem venit*, ut Menandri Cypr Terentius Rhodium substituerit. Quae si vera est co jectura sensus verborum hic est: *ad dicterium illud, qu*

miles se in Cyprium conjecisse narraverat, prae risu moriens. — Superest ut Boettigeri de Plutarchi loco sententiam in Specim. novae edit. Terent. p. 53. proditam ipsis viri doctissimi verbis apponam. „Posteriora, inquit, Plutarchi verba ita sanari posse putabam γέλωτος πρὸς τὸν „Κύπριον ἐμφορούμενος. Bias Menandri est ἄγροικος et respondet Chremeti. Κύπριος est miles vel Θρασωνίδης vel „Θρασυλέων appellatus. — Secundum Menandrum Chremetem bene potum illudere debuisset Gnatho. Respuit hoc „Terentii urbanitas." Haec igitur Boettigerus, in quibus ne verbum quidem verum esse dixero, non verendum est, ne vir humanissimus dissentienti irascatur.

Sed persequar reliqua hujus fabulae fragmenta, in quibus etiam coquo suas partes tribuisse Menandrum auctor est Athen. XIV. p. 659. d. Μένανδρος ἐν Κόλακι τὸν μάγειρον — ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα·

Σπονδή· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν· ποῖ βλέπεις;
σπονδή· φέρ' ὦ παῖ Σωσία· σπονδή· καλῶς.
ἔγχει. θεοῖς Ὀλυμπίοις εὐχώμεθα
Ὀλυμπίαισι πᾶσι πάσαις· λάμβανε
5 τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ· διδόναι σωτηρίαν,
ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλά, τῶν ὄντων τε νῦν
ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχώμεθα.

Recepit Grotius Exc. p. 731. qui hunc locum inter loquentes personas ita distribuit, ut insignem ei venustatem detraxerit. Vs. 2. codd. et edd. φέρω vel φερέω πλείω ὅσια. Has tenebras removerunt Heringa Observ. p. 247. et Pierson. ad Moer. p. 298. — Vs. 3. ἔγχει. Hoc etiam Piersono debetur. Vulgo εὔχου. Mox Ὀλυμπίοις Ὀλυμπίαισι πᾶσι πάσαις. Ita solent Graeci, copula omissa. Compares ἄνδρες γυναῖκες, νέοι γέροντες et similia apud Eurip. Suppl. 744. aliosque. V. Schaef. ad Long. p. 403. Prorsus ita, ut Menander, loquutus est Alciphro Epist. II, 2, 30. πέμπων οὐ διαλέλοιπεν ἐσθῆτας, χρυσεῖα, θεραπαίνας θεράποντας Ἰνδοὺς Ἰνδάς. ubi malim Ἰνδὰς Ἰνδούς. Menandri verba e solenni sacrificantium formula dicta sunt, qua lepide usus est Aristoph. Av. 866. εὔχεσθε ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαισι πᾶσι καὶ πάσαισι — διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν. Conf. Pac. 1104 sqq. — Vs. 5. Grotius post γλῶτταν interpunxit et verba ἐν τούτῳ ad sequentia traxit; non male, opinor. Fortasse tamen legendum: ἐπὶ τούτῳ διδόναι σωτηρίαν. De linguae usu in sacrificiis omnia per-

vulgata. — Vs. 7. ante Schweigh. ὄνησιν· πᾶσι ταῦτ᾽ ἐ-χώμεθα.

Ibid. XIII. p. 587. d. Μένανδρος δ᾽ ἐν Κόλακι τάσδε καταλέγει ἑταίρας·

*Χρυσίδα, Κορώνην, Ἀντικύραν, Ἰσχάδα,*
*καὶ Ναννάριον ἔσχηκας ὡραίαν πάνυ.*

Ita Schweigh. e codd. pro Νάννιον, in quo frustra laborabat Bentl. p. 38. Eandem formam restitue Philetaero ap. Athen. l. l. Anticyram meretricem commemorat etiam Harpocr. p. 30.

Ibid. VII. p. 301. d. ἠλακατῆνες — εἰσὶ κητώδεις, ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν. Μένανδρος Κόλωσί (recte corrigunt Κόλακι) φησι·

*— Κωβιός, ἠλακατῆνες*
*καὶ κυνὸς οὐραῖον. —*

Haec vulgo uno versu continuata leguntur. Sunt anapaestorum reliquiae. Iisdem plane verbis eodem metro adstrictis usus est Mnesimachus Athen. p. 403. b. ex quo conjicias καὶ ante κυνὸς delendum esse.

Apud Stobae. Serm. X. p. 127. Gesn. p. 69. Grot.:

*Οὐδεὶς ἐπλούτησε ταχέως δίκαιος ὤν·*
*ὁ μὲν γὰρ αὑτῷ συλλέγει καὶ φείδεται,*
*ὁ δὲ τὸν πάλαι τηροῦντ᾽ ἐνεδρεύσας πάντ᾽ ἔχει.*

In Gesneri margine legitur ἐν Κολακείᾳ, in Grotiano *Menandei Adulatione.* Meursius Bibl. Att. p. 1559. a. conjecit ἐν Κόλακι ā. Non male, quamquam qui de duplici Colacis editione prodiderit, scio neminem. Tertium et quartum versum cur inc. poetae tribuerit Grotius, non perspicio.

---

## *ΚΟΝΙΑΖΟΜΕΝΑΙ.*

Ita margo Stobaei Gesner. Serm. CVI. p. 568. ubi hoc Menandri fragm. servatum est:

*Ὥστε μηδεὶς πρὸς θεῶν*
*πράττων κακῶς λίαν ἀθυμήσῃ ποτέ·*
*ἴσως γὰρ ἀγαθοῦ τοῦτο πρόφασις γίνεται.*

Idem locus in Grotii Floril. exhibetur Titul. CVIII. p. 455. sed omisso fabulae elogio, quod an recte in Κωνιαζόμεναι *Luctatrices* mutarit Clericus, vehementer dubito. Fort. Κωνειαζόμεναι *cicutam bibentes.*

## ΚΟΤΤΑΒΙΖΟΥΣΑΙ.

Hanc quoque fabulam unus commemorat Stobaeus m. XXI. p. 176. Gesn.:

*Τὸ γνῶθι σαυτὸν ἔστιν ἂν τὰ πράγματα*
*ἴδῃς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.*

neri margo: *Menander in Catazom.* in quo *Καταφευ-ένου* nomen latere suspicatus est Clericus. In marg. ril. Grot. p. 109. nihil praeter Menandri nomen legi- At Schowii codd. perspicue *Μενάνδρου ἐκ Κοτταβι-κῶν*. Similis tituli fabulam *Ἀποκοτταβίζοντες* scripsit ipsias ap. Athen. p. 307. e. — Sec. versu *εἰδῇς* legen- a videtur. Philostratus, ut hoc obiter moneam, Vit. ill. II, 17. scripsit *ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ οἶδε*, non *εἴ τι τ. π.* Ibid. III, 19. male edidit Olearius *ἔργα τε αὐτοῦ με-α ᾔδε*. Revocanda omnium librorum lectio *οἶδε novit*, *noravit.* Vid. Wyttenb. ad Bakii Posid. p. 277.

---

## ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙ.

Apud Stobaeum Serm. XXII. p. 188. Gesn. p. 151. ot.:

*Τἀργύριον εἶναι μειράκιόν σοι φαίνεται,*
*οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον*
*τιμὴν παρασχεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων,*
*ὄξους, ἐλαίου, μείζονός τ' ἄλλου τινός·*
5 *ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς*
*τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα·*
*ἀλλ' ἀποθανεῖ, καὶ ταῦτα καταλείψεις τισίν.*
*τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτός, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,*
*πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν*
0 *ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ*
*πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.*

ter incertae sedis fragm. retulit haec Cleric. p. 214. Ac est fabulae titulus apud Stob. l. l., sed additur Serm. XVIII. p. 597. = CXXIX. p. 487. ubi vs. 5—7. iterum ponuntur. — Vs. 4. Ita Cod. Schowii. Vulgo *μείζονος δ' ἄλ-υ.* — Vs. 5. *οὐκ ἔστιν*, scil. *δυνατὸν τιμὴν παρασχεῖν*, nisi altero loco Stob. praeferas *ἀθανασία δ' οὐκ ἔστιν.* — s. 6. Stob. utroque loco *τάλαντα ἱκανά*, quod Grot., prae-eunte Salmasio, priore loco in *τάλαντ' ἐκεῖνα* mutavit, sed

altero intactum reliquit. De proverbio *Ταντάλου τάλαντα* praeter Apostol. XVIII, 4. ceterosque Paroemiographos, vide Eustath. ad Odyss. p. 1071. a Clerico laudatum. — Vs. 7. vulgo legitur *ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα* —, pro quo Bentl. p. 79. probante D'Orvillio Vann. crit. p. 239., scripsit *ἀλλ' ὅταν ἀποθάνῃς*. Quo nihil proficimus. Expende quaeso sententiae nexum. *Pecunia,* inquit, *omnium rerum usum tibi praebere videtur. Immortalitatem vero frustra sit qui inde se consequuturum speret; sed quando morieris opes tuas aliis utendas relinques.* Vides haec postrema hiulca esse nec apte cum prioribus cohaerere. Tollit has difficultates, quam in altero Stob. loco reperi, lectio:

*ἀλλ' ἀποθανῇ καὶ ταῦτα καταλείψεις τισίν.*

Scripsi autem *ἀποθανεῖ.* Praeterea malim *καὶ πάντα,* quamquam illud etiam habet quo se tueatur. — Vs. 8. cod. B. *ἂν σφόδρ' εὐπορῇς.* — Vs. 10. Schowius e septem codd. *τοῦ δ' εὐτυχεῖν.* Idem vs. 11. ex uno cod. notavit *παράσχε σαυτόν.* Non male; conf. Porson. ad Hecub. 836., nisi forte *παράσχες αὐτὸν* malis. In alio Menandri loco Serm. XX. p. 171. Gesn. *ἐπίσχε* Clerici est *παρόραμα*; recte vulgo *ἐπίσχες.* Moneo propter Matthiaeum Add. ad Gramm. graec. p. XXIX.

Ibid. Serm. XXII. p. 187. Gesn. p. 113. Grot. et Anton. Mel. XXXVI. p. 52.:

*Ὦ τρισάθλιοι*
*ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·*
*αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπου φύσιν.*

Vitiose apud Anton. editur *πάντες φυσῶντες ἑαυτοῖς μεγάλα.* Form. *φυσᾶν μέγα* exemplis illustraverunt Bergl. ad Alciphr. I, 37. Valck. ad Herod. V. p. 418, et Lennep. ad Phalar. p. 206.

Lexicon Seguer. I. p. 438. *ἀποτρώγειν, ἀφαιρεῖν.* οὕτω *Μένανδρος Κυβερνήταις·*

*Τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιώσει νῦν ἐμοῦ*
*τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινοῦ.*

Ita *μισθοὺς ἀποτρώγειν* dixit Aristoph. Ran. 367. Hinc *τρώκτης* *defraudator*, de quo Salmas. de Usur. XX. p. 613. et Intpp. Hesych. II. p. 1431. Photius *τρώκτης, ἀποστερητὴς καὶ ἀπατεών, οἷον ἐπιτρώγων,* leg. *ἀποτρώγων.* conf. Zonar. II. p. 1742.

Ibid. p. 462. *ἀτυφία, ταπεινοφροσύνη. Μένανδρος Κυβερνήταις· εἰς τὴν πονηρίαν ἀτυφίαν νομίσαντές ποτε*

ξιοῦσι πέρας. Gaudebo si quis tenebras, quibus haec iscurata sunt, felici conatu dispulerit. — Denique Prisc. VIII. p. 1163. *Attici* ἐπιλέλησμαι τοῦδε καὶ τόδε. — enander Κυβερνήταις· Ἐπελάθεσθ' αὐτὸν ὅστις εἴη. ιcepit Grotius Exc. p. 701.

Ceterum Casaub. ad Athen. IV. p. 166. b. hanc fabulam non diversam fuisse existimat ab ea, quae Ναύκληρος scribitur. Sed ejusmodi conjecturis ut nihil expeditius, nihil incertius.

---

## ΛΕΥΚΑΔΙΑ.

Egregium hujus fabulae fragmentum servavit Strabo p. 452. quod ex ipso dramatis initio petitum esse recte ericus e Schol. Hephaest. p. 126. ed. nov. colligit. Est item hoc:

> Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ
> τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
> οἰστρῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας
> ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
> σὴν, δέσποτ' ἄναξ, εὐφημείσθω
> τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

ta praeclare hunc locum constituit Bentl. p. 38. cui postrema verba εὐφημείσθω — ἀκτῆς, quae apud Strabonem desunt, subministravit Hesych. II. p. 456. Λευκάδος· Μένανδρος Λευκάσεσιν (leg. Λευκαδίᾳ)· εὐφημείσθω τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς. Versu 5. Bentl. σόν, δέσποτ' ἄναξ, de cujus mutationis necessitate dubites. κατ' εὐχὴν σὴν *ex tuo voto, quemadmodum tibi vovimus.* Ita Aeschyl. Pers. 696. τὴν ἐμὴν αἰδῶ μέθες. Sophocl. Philoct. 1227. σὸς φόβος. et aliis locis. Ceterum quod his versibus memoratur Leucatae Apollinis templum, id Menandrum hac ipsa fabula a Phaone exstructum narravisse, colligas e Servio ad Virg. Aen. III, 279. *Menander et Turpilius Comici a Phaone id templum conditum dicunt: qui cum esset navicularius, solitus a Lesbo in continentem proximos quosque mercede transvehere, Venerem mutatam in anus formam gratis transvexit; quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, cum se in dies inde tum ungeret, foeminas in sui amorem trahebat, in queis fuit una, quae de monte Leucate, cum potiri ejus nequiret, abjecisse se dicitur.* Quae omnia, utcunque de argumento Leucadiae statuatur, ex

hac fabula adumbrata videntur. Similia narrant Aeliani V. H. XII, 18. et Lucian. dial. mort. Vol. I. p. 361. Phaonis et Veneris amorem tangit Cratinus apud Athen. X p. 69. d. Turpilii Leucadiam a Cicerone, Nonio aliisque laudatam ex Alexidis ejusdem nominis fab. expressam fuisse statuit Casaub. ad Athen. III. p. 94. f. quem sequitur Davis. ad Cicer. Tusc. IV, 34. Ad Menandri exemplar esse compositam fuisse vel Servii locus docet; cujus postrema verba: „quae de monte Leucate

cum potiri ejus nequiret se abjecisse dicitur"

ex ipso Turpilio petita esse vix dubites, si Menandrea comparaveris: *οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ — ῥῖψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς.*

Apud Stob. duo Leucadiae fragm. servantur, Serm. X p. 127. Gesn. (ubi margo *Lasasia al. Leucadia*) p. 69 Grot., et Serm. XCIII. p. 512. Gesn. XCV. p. 382. Grot.

*Ὅστις ὑπέχει χρυσίῳ*
*τὴν χεῖρα, κἂν μὴ φῇ, πονηρὰ βούλεται. —*
*Ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.*

Prius fragm. est etiam ap. Maxim. CXL. p. 221. ubi editur *κἂν μή φησι.* Mox *βούλεται* e cod. dedit Grotius. Maximus ut ceterae editt. Stob. *βουλεύεται.* — Ad sec. fragm. apte Clericus comparat Hom. Odyss. ξ, 57. *πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεινοί τε πτωχοί τε.* Adde Philostr. Epist. 68, p. 947. *πένησι μὲν γὰρ μηδὲ ἀντείπῃς ποτέ, ἀκούουσιν αὐτῶν οἱ θεοί.* ubi si *μηδὲν* scripseris, integrum habebis senarium, fortasse e comico poeta ductum.

Etymol. M. p. 407. 22. *ζάκορος, νεωκόρος, ἤγουν ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν. Μένανδρος· ζάκορος, ἡ κοσμοῦσα τὸν ναὸν τεκνόν. καὶ ὁ ὑπηρέτης. Λευκαδίᾳ· Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος, οὑτωσὶ καλῶς· ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν.* In his viri docti duo Menandri fragmenta latere crediderunt, unum a Sylburgio et Bentlejo p. 39. ita correctum:

*ἡ ζάκορος, ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν, τέκνον.*

alterum:

*ἐπίθες τὸ πῦρ, ἡ ζάκορος, οὑτωσὶ καλῶς.*

Et hoc quidem recte; idem locus, sed vitiose scriptus legitur ap. Phot. p. 41. et Suid. II. p. 1. ubi tamen desunt postrema verba *οὑτωσὶ καλῶς.* Sed ad prius fragm. quod attinet, vereor equidem ne haec non Menandri sed Grammatici verba sint. Quid enim opus erat, ut *τῷ ζάκορος*

subjicerentur verba Grammatico quam poeta digniora: ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν. Sed totus Etymol. locus mirifice turbatus est, qui vide an ita ad saniorem rationem revocari possit: Ζάκορος, νεωκόρος, ἤγουν ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν. Μένανδρος. — Ζάκορος, ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν. Μένανδρος Λευκαδίᾳ· Ἐπίθες τὸ πῦρ, ἡ ζάκορος, οὑτωσὶ καλῶς. Καὶ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν ἢ σαρῶν. Ita clara omnia et perspicua. Voc. τέκτον, quod post τὸν ναὸν legebatur, e διττογραφίᾳ ortum videtur.

Schol. Arist. Acharn. 283. τῷ δὲ συντριβείη καὶ Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδίᾳ. Leg. συντρίβειν. Simili modo ῶν abiit in ὑγιῆ in Sopatro Athen. p. 160. f., ἕψειν in ψείη ibid. in Antiphane p. 158. c. et Περινθία in Περιηθέα p. Schol. Hermog. p. 391.

Zenob. VI, 13. Μένανδρος δέ φησιν ἐν Λευκαδίῳ (Λευκαδίᾳ) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. Fort. φασὶν et καλεῖ. λευκὴν ἡμέραν θύειν dixit Philostr. V. A. IV, 42. Conf. Eupolis ap. Phot. 158. Casaub. ad Pers. II. p. 175. et Savar. ad Sidon. Apoll. Carm. XIV. p. 146.

Choeroboscus Ms. apud Bekk. An. Gr. III. p. 1431. Ἄλυς χέλυος. σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν· πάρωνς οὐρεία χέλυς. Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ. Non expedio.

---

## Λ Ο Κ Ρ Ο Ι.

Zenob. VI, 27. ὑγιέστερος κρότωνος ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων ἡ παροιμία. Μέμνηται τούτου (ταύτης) Μένανδρος Λοκροῖς. Eandem fabulam obiter commemorat Quint. 1. Alexidis Λοκροὶ laudantur ab Athen. III. p. 123.

---

## Μ Ε Θ Η.

In hac etiam fabula parasiti partes fuisse docet Athen. I. p. 247. e. Voce Μέθη significari *convivium* opportune monuit Clericus ex Athen. II. p. 40. c. Insigne fabulae fragm. servavit Athen. VIII. p. 364. d. θύοντες τοῖς θεοῖς λιτὰ εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰ τυχόντα δαπανῶμεν, ὥσπερ ὁ καλὸς Μένανδρος ἐν τῇ Μέθῃ παρίστησιν·

Εἶτ᾽ οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;
ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἠγορασμένον
δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα,

αὐλητρίδας δὲ καὶ μύρον καὶ ψαλτρίας
5 ταύτας, Θάσιον, ἐγχέλεις, τυρόν, μέλι,
μικροῦ ταλάντου γίνεται τὸ κατὰ λόγον.
δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
ἡμᾶς, ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς,
τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν·
10 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;
ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν
ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε,
εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἔγχελυν,
15 ἵνα Καλλιμέδων ἀπέθανεν εἷς τῶν συγγενῶν.

Priores sex versus iterum apposuit Athen. IV. p. 146. In Excerpta h. l. retulit Grotius p. 733. — Vs. 1. εἶτ' ο... ὅμοια. Lib. VIII. εἶτ' οὐχ ἅπαντα. Mitto virorum do... conjecturas. Recte ὅμοια ex Lib. IV. tenet Bentlej... male tamen vertens: *non aeque stulte sacrificamus, ac ... tera agimus?* Sensus, opinor, hic est: *Non mirum ... male nobiscum agi, cum male diis litemus.* Ita etiam ... tellexit Zedelius Magazin für Schulen II. p. 360. cu... haec est interpretatio: πράττομεν κακῶς καὶ θύομεν ... κῶς. — Vs. 3. ἀγαπητὸν (MS. A. ἀγαπητῶν) δέκα δραχμ... *vix decem drachmarum oviculam.* Ita Hipparch. ap. Ath... p. 477. f. δαπίδιον ἓν ἀγαπητὸν ποικίλον. conf. Diphilus ... Stob. LVII. p. 219. Grot. et Clem. Alex. Str. VII. p. 32... μόγις καὶ ἀγαπητῶς conjungit Julian. Misop. p. 369. c. ... Vs. 5. ταύτας, Θάσιον. Ita Lib. IV. at Lib. VIII. legit... Μενδαῖον, Θάσιον. Brunck. Μενδαῖον οἶνον, vel οἶνόν τε Θ... σιον. Minus etiam placet Schweigh. conj. καὶ τἄλλα, Θ... σιον. Probabilius Porsonus Adv. p. 94.: Μενδαῖον, ἐγχέλει... Θάσιον, τυρόν, μέλι, in quo si cui Θάσιον a Μενδαῖον ... junctum displiceat, is vs. 4. videat, ubi similiter αὐλητρ... δες καὶ ψάλτριαι disjunguntur. Thasium et Mendaeum v... num conjunxit etiam Demosth. T. II. p. 935. conf. J... cobs. ad Anthol. Gr. Vol. XI. p. 368. — Vs. 6. ταλά... του. Ita pro τάλαντον e Ms. A. dedit Schweigh. Ibid. ... κατὰ λόγον. Ita Lib. IV.: at Lib. VIII. τε κατὰ λ. qu... Schw. demum in τὸ mutavit vertens: *si summam omni... rerum subducas.* Similiter Bentl. *si rem putes.* — Vs. ... ἀγαθὸν debetur Casaub. pro ἀγαθῶν, quod in Ἀγάθων ... tavit Bentlejus, cujus interpretatio a sensu loci plane ... errat: καλλιερεῖν non est *opima sacra facere* sed *p... tare*, neque λαβεῖν est *ferre* sed accipere. Pejus eti... Schweigh.: *bonum quidem est drachmarum sumere dec...*

etium, modo rite ex hoc fiat sacrificium. Unus omnium
time vs. 7. et 8. interpretatus est Grotius: quare nos
num est, sacra si cedant bene, a dis accipere drach-
s quod valeat decem. Infinitivum igitur (λαβεῖν) pen-
e fecit ab ἄξιον par est, aequum est, ut apud Demosth.
Halon. I. p. 82. Rsk. οὐ γὰρ ἄξιον εἶναι εἰρήνην λύειν.
m de Cherson. I. p. 102. ἃ μήτε γένοιτο, οὔτε ἄξιον λέ-
. Sed redeundum ad vs. 7. ubi verba τὸ κατὰ λόγον
graecae linguae indole nihil significare possint quam
quod rationi est consentaneum, quod nostro quidem
o ineptum. Fort. igitur inde a vs. 2. continuanda est
tentia in hunc modum: ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἄγω
ιβ. δρ. δέκα, αὐλητρίδας δὲ — καὶ μέλι μικροῦ ταλάντου,
καί τοι κατὰ λόγον, ἀγαθὸν λαβεῖν ἡμᾶς δέκα δραχμῶν
ον κτλ. h. e. „Quandoquidem diis quidem emtam duco
iculam vix decem drachmarum, tibicinas vero propemo-
m talenti, rationi profecto consentaneum est, ut nos
issim nihil quod decem drachmarum pretium superet
diis impetremus, ἀγαθὸν δέκα δρ. ἄξιον. — Vs. 9. non
pedio. Bentl. ἐπανελεῖν pro ἀνελεῖν. Schweigh. τούτων
καὶ πρὸς ταῦτ᾽ ἀν. τ. ζ. vertens: sed id si parte magna
ltas insuper, annon sacrorum damnum duplicabitur.
ae non intelligo. — Vs. 11. ὢν θεός, si deus essem, qui
quens est usus participii. V. D'Orville ad Charit. p. 227.
aeterea Reisig Conject. I. p. 134. ὢν γ᾽ ὁ θεός, si ipse
e deus essem, cui sacra faciunt. V. ad Fragm. inc.
XX. — Vs. 13. Vulgo ἅμα καὶ τὴν ἐγχ. Emendavit Bent-
ius, confirmat Ms. A. — Vs. 14. συγγενῶν. V. Bentl.
Callimedonte, oratore eodem lurcone famosissimo v.
eris apud Athen. III. p. 100. c. p. 104. d. VIII. p. 339. f.
Plutarch. Phoc. T. V. p. 24. Cor.

Athen. VI. p. 243. καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Chaerephon-
) μνημονεύει ἐν Κεκρυφάλῳ· — ἐν δὲ Μέθῃ·

Ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
κομψότατος ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, ἱερὸν γάμον
φάσκων ποιήσειν δευτέραν μετ᾽ εἰκάδα
καθ᾽ αὐτόν, ἵνα τῇ τετράδι δειπνῇ παρ᾽ ἑτέροις.
τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς.

cus mira obscuritate laborans; unde factum est, ut Gro-
s nonnisi ultimum versum in Exc. p. 733. reciperet.
us omnium emendationem tentavit Pauwius Emend. in
nandri Reliqu. p. 49. sed nullo cum fructu. Verba ipsa
il corruptelae traxisse videntur; tenebrae unice inter-
tatione dispellendae, quam gaudebo si quis felici suc-

cessu instituerit. De sacris nuptiis, quas se celebratur... dicit parasitus, perdocta sunt Hemst. collectanea ap. Valck. ad Theocr. Adon. p. 367. quem Menandri locum mo... obiter tetigisse merito doleas. Conf. Boettiger de Nu... Aldobrand. p. 126. Non de nihilo videtur quod Chaer... phon se ἱερὸν γάμον δευτέραν μετ' εἰκάδα facturum ... Vicesimum enim quemque mensis diem Apollini sacru... fuisse tradit Etymol. M. p. 298. eoque die lauta inter a... cos vel cognatos instituta fuisse convivia, colligere li... e Plutarch. *num suave viv. sec. Epic.* II. p. 1089. c. π... σάκις Ἡδείᾳ καὶ Λεοντίῳ (meretricum nomina) συνῆλθον ... ποῦ. Θάσιον ἔπιον, ἢ ποίας εἰκάδας ἐδείπνησα πολυτελ... στατα. Quamquam hoc rectius trahas ad εἰκαδιστάς h. ... eos qui Epicuri memoriam vicesimo quoque mensis d... lautis epulis celebrarent. Minus obscurum est, quod vs. ... legitur: ἵνα τῇ τετράδι δειπνῇ παρ' ἑτέροις. Hoc enim di... beatiores Atheniensium juvenes conviviis sese excipere so... lebant, credo in Herculis honorem, quem fuerunt qui e... die natum perhiberent, unde notum fluxit proverbium τ... τετράδι γέγονας, quod non sine acrimonia Aristonymus ... Sannyrio in Aristophanem jactabant. V. Schol. Plat. ine... apud Porson. Tracts and Misc. critic. p. 268. Eustat... Vol. III. p. 1534. 33. Hesychius II. p. 1372. et Phot. Le... p. 426. Fallitur Stephan. Thes. Gr. III. p. 1420. f. ut pa... tet ex Eustath. Vol. II. p. 1353. in. Qui istis convivii... intererant peculiari nomine τετραδισταί vocabantur; vid... Alexis ap. Athen. VII. p. 287. e. et Hesych. s. h. v. Po... stremus versus ad Euripidis imitationem factus est Iphig... Taur. 467. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ.

Suidas I. p. 120. ἄλλο ἕτερον, ἐκ παραλλήλου. Μέναν... δρος Μέθῃ·

> Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
> οὐκ ἄλλ' ὁ,τιοῦν ἕτερον.

Ita vulgatum οὐκ ἄλλο τι οὐθ' ἕτερον correxit Porsonus Miscell. p. 200. Apud Gramm. Seguer. I. p. 379. editur οὐκ ἄλλο τι ἕτερον. Conf. Reisig. Conj. in Arist. I. p. 61. Inter loquentes personas haec verba minus recte distribuit Bentl. p. 41. Proferuntur enim a Suida, ut ἄλλο et ἕτερον conjungi posse doceat. Prorsus ita Crates apud Suidam:

> τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἐστίν.

Sic enim corrigit Porsonus, firmante Lexico Seguer. I. I. Euripides Suppl. 589.:

πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.

vide Hermannum. Non abundat his locis ἄλλος, sed *praeterea* vertendum, ut in Euripidis loco: *multos jam labores praeter hunc labores sustinui*. Conf. Wunderlich observ. in Aesch. p. 66. et Schneid. ad Xenoph. Anab. 5, 5.

Denique quod ex Etym. M. inter hujus fabulae reliquias posuit fragmentum Clericus: οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν ...ντες, non e Metha sed e Dyscolo petitum est.

## ΜΗΝΑΓΥΡΤΗΣ.

Duo hujus fabulae fragmenta servata sunt, alterum a Stob. Serm. XCII. p. 510. Gesn. XCIV. p. 381. Grot.:

*Οὕτω μαθεῖν δεῖ πάντα, καὶ πλοῦτον φέρειν·*
*ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ' ἐνίοις αἴτιος.*

...em locum Grotius et Clericus duobus senariis auctum ...posuerunt, quos quare sejungendos putarim, dixi ad De...rgum), alterum ab Athen. XI. p. 472. b. θηλυκῶς δὲ ... θηρίκλειον εἶπε Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῃ·

*Μέσως μεθύων τὴν θηρίκλειον ἔσπασεν,*

... ἐν Μηναγύρτῃ·

*— Προπίνων θηρίκλειον τρικότυλον·*

...rigit Schweigh. προπιὼν τὴν θηρ. τρικότυλον, non sine ...oecismi vitio. Videtur Athenaeus hoc Menandri testimonium paullo negligentius subjunxisse. — Ceterum recte ...ec fabula et Stobaei et Athenaei loco vocatur Μηναγύρ..., quod in Μητραγύρτης mutari voluit Gesnerus in mar...e Stobaei. Idem cum Grotio Exc. p. 733. et Fabric. ...bl. Gr. V. 30. p. 714. sequutus est Clericus. Utro modo ...ibatur ne tantillum quidem interest, ut monuerunt Intpp. ...uc. VII, 188. et Ruhnk. ad Tim. p. 11. qui tamen cum ...rificulos istos eam ob causam μηναγύρτας vocatos esse ...rmat, quod singulis mensibus stipem colligerent, vel... sententiam suam idonea auctoritate muniisset. Re... opinor μηναγύρτην explices τὸν τῇ Μήνῃ h. e. Κυβέλῃ ...ρροντα. Cfr. Creuzeri Comment. Herod. I. p. 256. Ejus...m potestatis vocabulum est ἀγερσικύβηλις, quo Lampo...m, famosissimi nominis vaticinatorem, acerbe vocaverat ...tinus apud Grammat. Seguer. I. p. 336. et Suidam s. v. ...ηλίσαι T. II. p. 388.

## ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ.

In hoc dramate, quam omnium poetae nostri fa[illegible] rum praestantissimam vocat Phrynichus Ecl. Att. p. Menander hominem in scenam produxerat, quem uxo[illegible] matrimonium ducta mox adeo facti poenituit, ut, qu[illegible] ea ageret, vehementissime ejus animum irritaret; q[illegible] ctum est, ut omni contumeliarum genere eam vexaret, toque in eam odio exardesceret, ut ne gravissimis q[illegible] amicorum admonitionibus ad saniorem rationem re[illegible] posset. Docet hoc egregius locus apud Stobae. LXVII. p. 420. Gesn. LXIX. p. 285. Grot.:

α. Πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἔχω
κακῶς. β. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάν[illegible]
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὁρᾷς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκ ἐπιβλέπεις.
εὕροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἁπάντων, Σιμύλε,
5 ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρόν, οὐδ' ἐᾷ
ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ'· ἀλλ' ἔνεστί τι
ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς.
10 ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε
ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὅρα
εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν·
οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκ[illegible]
ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεὶς
15 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσῃ διὰ τέλους.

Primos 4. versus servavit Clem. Alex. Strom. II. p. Sylb.: vss. 3—7. cum clausula loci, inde a verbis [illegible] ἐκλέγῃ, leguntur ap. Stob. Serm. CVI. p. 568. Gesn. CV[illegible] p. 455. Grot., denique vs. 7. cum reliquis usque ad fi[illegible] servavit idem Stob. Serm. LXXII. p. 420. Gesn. — V[illegible] ἐπαριστερῶς. Theognetus ap. Athen. p. 671. b. ἐπαριστ[illegible] ἔμαθες γράμματα. Tetigit Musgrav. ad Soph. Aj. 18[illegible] Lobeck. ad Phryn. p. 260. — Vs. 3. Clemens τὰ δυσ[illegible] τε καί, quod ne praeferas propter praecedens γάρ, imp[illegible] Porson. ad Med. 139. — Vs. 4. Ita Clemens. Stobae[illegible] τἀγαθὰ δ' οὐκ ἔτι βλέπεις. Ibid. Grotius ἐν αὐτῷ vertit *cum ipse spectas*, immo *in matrimonio*. — Vs. 5. Σιμύλε. his verbis nomen istius mulierum osoris disceremus, n[illegible] receptam lectionem alius Stobaei locus incertum facer[illegible]

N[illegible]

n Serm. CIII. p. 558. Gesn. CV. p. 433. Grot., ubi 5.
). versus iterum leguntur, non Σιμύλι sed Δημέα scri-
m reperio, quod ob prosodicas rationes praeferendum
etur. Simyli nomen, observante Donato ad Terent.
I. p. 726. West., descendit a Σίμων, ut Κρατύλος a Κρά-
, Φειδύλος a Φείδων, Θρασύλος a Θράσων, Μειδύλος a
ίδων: conf. Bast. Epist. crit. p. 244. Jam cum Σίμων
ud Aristoph. Eccl. 867. Eubul. Polluc. VII. 205. et ubi-
e, ni fallor, primam syllabam corripiat, apparet Simyli
men hic quidem metro adversari; nisi forte ex utraque
tione in unum conjuncta *Demyli* nomen elicias, quo
n alii usi sunt tum Lucianus Vol. III. p. 53. Quam-
am quid impedit, quominus, spreta Donati auctoritate,
nyli nomen aut cum Etymol. M. p. 40, 8. ab adjectivo
ός, aut a nomine proprio Σῖμος, cujus frequentissimus
usus, derivemus? Simonis nomen, ut hoc addam, re-
tnendum videtur Theoni Prog. p. 105. λέγουσιν Ἥρωνα
τὸν σκυτοτόμον, Λεόντιον δὲ τὴν ἑταῖραν φιλοσοφῆσαι. De
none sutore philosopho res nota e Diog. Laert. II. 122.
praesertim Boeckhio de Plat. Min. p. 43. cfr. Bekkeri
ecd. II. 728. — Vs. 6. ἀγαθόν, ὅπου. Ita Stob. Serm.
I., at Serm. CIII. ἀγαθόν, ἐν ᾧ. Illud praestat; conf.
st. Ep. crit. p. 238. et Intpp. Terent. Heaut. IV, 6, 9. —
.8. ἔνεστί τοι. Gesnerus conjecit ἔνεστί τι. Recepit Gro-
s. — Vs. 11. Grotius tacite dedit ἀποθανόντα σε. — Vs.
Stob. ὁρᾷ. Certatim emend. Gesnerus, Grotius, Steph.
m. Graec. p. 104. — Vs. 14. ἂν δ' ἐκλέγῃ. Ita Stob.
m. Serm. CVI. nisi quod δ' deest; altero loco Serm.
CVII. ἂν δὲ λέγῃς, quod retinuit Stephanus. Grot. et
unck. Poes. Eth. p. 190. ἂν δ' ἐκλέγῃς. Unice verum
έγῃ ab ἐκλέγομαι. — Vs. 16. exhibui lectionem Stobaei
m. CVI.; eandem in cod. suo reperit Brunckius. Serm.
CVII. editur τῶν προσλεγομένων οὐ δυνήσῃ διὰ τέλους. Grot.
roque loco e conjectura dedit τῶν προσδεχομένων οὐ δυ-
ῃ διατελεῖν. De ὀδυνήσῃ recte statuerat jam Stephanus,
c ipsum altero loco Stobaei legi nescius.

Ex septimo hujus fragmenti versu: γυνὴ πολυτελής ἐστ'
ληρὸν οὐδ' ἐᾷ ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλεται, intelligitur,
nylum nostrum, sive Demeam vel Demylum vocare ma-
, illud potissimum aegre tulisse, quod ducta uxore libe-
n suo more modoque vivendi potestatem sibi ademptam
leret. Hinc de effreni et duro uxoris ingenio eum que-
tem audimus apud Apostol. XX. 43.

*Φύσει γυνὴ δυσήνιόν τι καὶ πικρόν.*

quem versum Brunckius in Gnomis monost. 143. ita [illegible]hibuit ut δυστηνιόν ἐστι scriberet. Neque hoc unum f[illegible] quod miseri hominis animum irritaret. Nam idem ill[illegible] de quo supra disputavimus, fragmentum satis docet, u[illegible]rem Simyli sumptuosam fuisse: γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχλ[η]ρόν. Non dubitari potest, hanc ipsam ob causam Si[my]lum gravissimas fudisse querelas. Inter alia eum de sum[ptibus] in unguenta et reliqua luxuriae instrumenta q[ue]stum esse non temere suspiceris. Athen. XV. p. 691. ὡς μὲν Ἵππαρχός φησιν ἐν Παννυχίδι πέντε μνῶν (ἐπιπράσκ[ετο]) ἡ τοῦ μύρου κοτύλη), ὡς δὲ Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ δέ[κα]. Quae res sane mira esset, nisi Simylum, ut sunt fere q[ue]ruli et litigiosi homines ad exaggerandum promptissi[mi], ablatum iracundiae aestu unguenti pretium duplo au[xisse] statuas. Eodem haec Pollucis verba retulerim VII, [ ] Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ ἐπιχρύσους σανδαλοθήκας λέ[γει]; cfr. ib. X, 50. 142. Sed prae ceteris dignus est, qui [de]scribatur, Strabonis locus VII. p. 297., ex quo illud eti[am] intelligitur, mulierculam istam superstitioni impense fu[isse] deditam, in quo egregium cerni poetae artificium ve[ris]sime judicat Lessingius Collect. litter. Opp. Vol. X[V] p. 161. Docet autem Strabo, omnia ista superstitionu[m] genera invenisse mulieres: ὅρα πάλιν, inquit, τὸν αὐ[τὸν] ποιητήν. (Menandrum dicit) ἃ λέγει εἰσάγων τὸν ἀχθόμε[νον] τοῖς περὶ τὰς θυσίας τῶν γυναικῶν ἀπάταις·

> Ἐπιτρίβουσιν ἡμᾶς οἱ θεοὶ
> μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ γάρ τινα
> ἄγειν ἑορτήν ἐστ' ἀνάγκη.

Τὸν δὲ Μισογύνην αὐτὰ ταῦτα αἰτιώμενον·

> Ἐθύομεν δὲ πεντάκις τῆς ἡμέρας,
> ἐκυμβάλιζον δ' ἑπτὰ θεράπαιναι κύκλῳ,
> αἱ δ' ὠλόλυζον.

Quos versus in Excerpta retulit Grot. p. 735. Pro ὠλόλ[υ]ζον fort. ὠλόλυττον scribendum, quae forma Menandro t[ri]buitur a Photio p. 240., nisi is ad alium locum respex[it]. Simile, de quo idem Photius, σαλπίττειν. Prior locus [i]itidem e Misogyne ductus sit, dubitari potest. Strabon[is] verba vitium traxisse videntur a nemine, quod sciam, an[i]madversum. Quae enim sunt αἱ περὶ τὰς θυσίας τῶν γ[υ]ναικῶν ἀπάται? Certissimum est, quem hic loquentem i[n]ducit poeta, de sumptibus queri, quos mulieres sacrifici[is] impendant. Proinde legendum videtur: τὸν ἀχθόμενον τα[ῖς] περὶ τὰς θυσίας τῶν γυναικῶν δαπάναις. Quam conjectura

firmat ipsum illud, quod in Menandri versibus legitur, bum ἐπιτρίβειν, quod hac in re proprium esse, non est od doceam.

Quod supra dicebam, Simylum tantum in uxorem conisse odium, ut quoquo modo eam vexaret et opprobriis mularet, id verum esse ex eo intelligitur, quod illa se uriarum dicam ei intenturam minatur. Locus extat ap. ucian. XVIII. p. 1192. *Attici* ὀμοῦμαί σοι τοὺς θεούς. *Menander in Misogyno*:

Ὄμνυμί σοι τὸν Ἥλιον,
ἦ μὴν ποιήσειν σοὶ γραφὴν κακώσεως.

edidit hunc locum Putschius; conf. Bentl. p. 44. Al. εἰ μὴ ἔλθοις θήσειν, unde Porson. Advers. p. 292. ἦ ν ἐπιθήσειν scrib. conjecit. Markland ad Eurip. Suppl. 92. ἦ μὴν ἐποίσειν. Idoneam mutandi causam non video. κώσεως γραφή, *injuriarum dica*, ut est apud Terent. orm. II, 2, 15. conf. Petiti de Legg. Att. p. 163. et gler. ad Alciphr. I, 6. Elegans est locus Aeliani Hist. im. I, 13. οὐδὲ μὴν δέδοικε κακώσεως δίκην ὁ αἰτναῖος, δὲ αἰδεῖται Σόλωνα. Ὦ νόμοι γενναῖοι καὶ πόλεις σεμναί, οἷς ὑλαστοι ἄνθρωποι οὐκ αἰδοῦνται μὴ πείθεσθαι. ubi legenm suspicor: νόμοι γενναῖοι καὶ πολύσεμνοι. Ceterum mis recte a Prisciano fabula nostra vocatur Μισόγυνος. Geino errore in Cicer. Tusc. IV, 11. ediderunt *odium mulierum, quale in* μισογύνῳ *Attili est*. Vulgo μισογυνείᾳ, od in μισογύνῃ mutandum. Attilii Μισογύνην, uni Ciceni commemoratam, si quis e Menandreo expressam statat, non repugnem.

Non frustra minatam esse mulierem, colligas ex hoc co apud Phot. p. 285. παράστασις — ἐστι δραχμὴ καταλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος ισογύνῃ·

Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
ἐκεῖ σε δίθυρον, καὶ παράστασις, μία
δραχμή.

t post Maussac. haec digessit Bentl. p. 43. Idem locus Suidam s. v. παράστασις et Harpocrat. p. 142. Γραμματίδιον δίθυρον, quod inepte Petitus de Legg. Att. p. 175. qui hujus scrinia compilavit, Schleusnerus ad Phot. 70. in γράμμα τ᾽ ἴδιον mutari voluerunt, est *duarum ngularum liber judicialis*, πινάκιον δικαστικόν. V. Hemst. Pollux. II. p. 1215. Observatt. Miscell. Vol. V, 1, p. 18. D'Orvillio ad Charit. p. 616. Postremam vocem δραχμή

deleri jubet Petitus. Utrumque et μία et δραχμὴ abji runt Clericus et Toup. Ep. crit. p. 84.

Praeterea his locis laudatur Misogynes. Priscian. XV p. 1193. *Attici δσω χρόνῳ. Menander Misogyne:*

α'. Χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. Γλ. καὶ σύ. πολλο χρόνω

φρᾶ σε.

Ita distinxit haec Bentl. p. 44.; sed male πολλῷ τῷ χρ scripsit, quod temere probavit Valck. ad Phoen. Recte Priscianus πολλοστῷ χρόνῳ, *longum post tem* Vide Buttm. Gramm. Gr. I. p. 288. et Porsoni Tracts Miscell. p. 251. — Idem Prisc. XVIII. p. 1213. *At* φροντίζεσθαι τάδε καὶ τῶνδε. Μένανδρος Μι γύνῃ·

Ἀλλ' οὐ τὰ βιότου νῷν ἴσως δεῖ φροντίσαι

Ita Bentl. p. 44. pro βίου. Salvini Observ. in Menandr ἀλλ' οὐδὲ τὰ βίου. Possis etiam οὐχί. — Phrynichus Att. p. 417. γῦρος· καὶ τούτῳ (ita recte Clericus pro τὸ) Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμῳδιῶν τῶν ἑαυτοῦ, Μισογύνην, κατεκηλίδωσεν, εἰπών· * * * * Τί γὰρ δὴ γ ἐστιν, οὐ συνίημι. Excidisse Menandri verba monuit B lejus p. 44. — Pollux X, 139. αἱ δὲ ἀορταὶ εἴρηνται ἐν συνδίππου Ἐπισταθμῷ·

— σκηνάς, ὄχους,

δίσκους, ἀορτάς, τάχανα, λαμπῆνας, ὄνους.

Τὸ γὰρ ἐν Μισογύνῃ Μενάνδρου·

— Χλαμύδα, καυσίαν,

λόγχην, ἀορτήν, ἱμάτια, —

ἀμφίβολον, ὅτι ἔνιοι καὶ ἀορτῆρα γράφουσιν. et VII, 70. καὶ ἀορταί, Μενάνδρου εἰπόντος· Χλαμύδα καὶ μυσίαν (κ λόγχην, ἀορτήν. Trimetrorum reliquias recte digessit Be p. 45. De καυσίᾳ vid. Plutarch. Amat. p. 760. b. An pat. Thess. in Brunckii Anal. II. p. 111. sive ap. Ety M. p. 487. 52. cll. Valck. ad Adoniaz. p. 345. B. In sidippi loco corruptum est illud τάχανα, quod Bentl. ad Hemsterh. in τάχα δὲ mutavit. Leg. aut λάχαν λάσανα.

---

## ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ.

Primas laudatissimae fabulae partes T rasonidae, liti jactatori, delatas fuisse docet Liba us Orat. XX

p. 701., quem locum, quoniam egregius est ad perspiciendum fabulae argumentum, totum apponam. Ἔχεις, inquit, ἐκ τῆς Κωμῳδίας παραλαβὼν, ὡς ὑπέρογκόν τι καὶ σοβαρὸν καὶ πολλή τις ἀλαζονεία στρατιώτης ἀνήρ. Εἴ τις ὑμῶν φαντάζεται τὸν Μενάνδρου Θρασωνίδην, οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γάρ φησιν ἀηδίαν νοσοῦντα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην· καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι τοῦ Θρασωνίδου τὸ μῖσος. Haec Libanii verba quum Meursius in Bibl. Attica et Clericus solita negligentia inspexissent; factum est, ut novam inde fabulam Θρασωνίδου μῖσος inscriptam Menandro affingerent. Sed hoc commentum refutavit jam Bentl. p. 33. Discimus autem e Libanii verbis, Thrasonidem illum inepta ac stolida, qua facinora sua augere solebat, jactantia acerrimum sibi puellae, quam amaret, odium peperisse. Ad futiles istas hominis gloriationes respexit Plutarch. non suav. viv. sec. Epicur. p. 1095. c. ubi habes Θρασωνίδας τινὰς καὶ Θρασυλέοντας, ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους ποιοῦντας. Fortasse etiam Themistius Orat. XXI. p. 259. C. ἐπαινέσειε δ' ἂν καὶ στρατιώτης ἀλαζὼν οἷος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, quamquam hoc etiam ad alias fabulas trahi potest. Nec male ad hanc fabulae partem retuleris Incerti poetae fragm. apud Schol. Hermog. p. 391. τῶν κωμικῶν τις περὶ ἀλαζόνος στρατιώτου φησί·

> Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Ἀγαλλία,
> καὶ μετὰ * * νύκτα, καὶ [μετὰ] Περδίκκα πάλιν,
> καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Certe non dedecent Thrasonidem nostrum, quorum ducum auspiciis stipendia fecerit magnifica quadam jactantia enarrantem. Hinc egregie a poeta factum arbitror, quod hominem istum doricis genitivorum formis utentem fecerit. Primo versu legebatur καὶ γὰρ μετὰ καλά, quod negotia facessit Koenio ad Greg. Cor. p. 329. De Calla, qui Olymp. CXI. 2. cum Macedonum et mercenariorum militum exercitu contra Persas pugnavit, vide Diodor. XVIII. p. 165. IX. p. 344. Tertio versui quomodo medear non habeo; ceterorum ducum nomina praeter Perdiccam et Cinesiam expedio. Aliam gloriationum a Thrasonide jactatarum particulam servavit Scholium a Majo editum ad Odyss. 442. p. 488. ed. Buttm. πολλοὺς εἶχεν ἡ Κύπρος βασιλεῖς· ταὐτῷ φησι καὶ Μένανδρος ἐν Μισουμένῳ ὡς ἐν παραβάσει ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνυ λαμπρὰ πράττων, ἐκεῖ γὰρ ὑπό τινι ἦν τῶν βασιλέων, ex quo hoc discimus, jactasse militem, in Cypro se meruisse stipendia, unde auctus opibus

delert jubet Petitus. Utrumque et μία et δραχμή ab- runt Clericus et Toup. Ep. crit. p. 84.

Praeterea his locis laudatur Misogynes. Priscian. XV p. 1193. Attici ὅσῳ χρόνῳ. Menander Misogyne:

α. Χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. Γλ. καὶ σύ. πολλο χρόνῳ

ὁρῶ σε.

Ita distinxit haec Bentl. p. 44.; sed male πολλῷ τῷ χ scripsit, quod temere probavit Valck. ad Phoen. Recte Priscianus πολλοστῷ χρόνῳ, longum post tem Vide Buttm. Gramm. Gr. I. p. 288. et Porsoni Tracts Miscell. p. 251. — Idem Prisc. XVIII. p. 1213. Α φροντίζεσθαι τάδε καὶ τῶνδε. Μένανδρος Μι γύνῃ·

Ἀλλ' οὐ τὰ βιότου νῷν ἴσως δεῖ φροντίσα

Ita Bentl. p. 44. pro βίου. Salvini Observ. in Menandr ἀλλ' οὐδὲ τὰ βίου. Possis etiam οὐχί. — Phrynichus Att. p. 417. γῦρος: καὶ τούτῳ (ita recte Clericus pro τὸ) Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμῳδιῶν τῶν ἑαυτοῦ, Μισογύνην, κατεκηλίδωσεν, εἰπών· * * * * Τί γὰρ δὴ γ ἐστιν, οὐ συνίημι. Excidisse Menandri verba monuit B lejus p. 44. — Pollux X, 139. αἱ δὲ ἀορταὶ εἴρηνται ἐν σιδίππου Ἐπισταθμῷ·

— σκηνὰς, ὄχους,
φίσκους, ἀορτὰς, τάχανα, λαμπῆνας, ὄνους.

Τὸ γὰρ ἐν Μισογύνῃ Μενάνδρου·

— Χλαμύδα, καυσίαν,
λόγχην, ἀορτήν, ἱμάτια, —

ἀμφίβολον, ὅτι ἔνιοι καὶ ἀορτῆρα γράφουσιν. et VII, 70. καὶ ἀορταί, Μενάνδρου εἰπόντος· Χλαμύδα καὶ μυσίαν ( λόγχην, ἀορτήν. Trimetrorum reliquias recte digessit Be p. 45. De καυσίᾳ vid. Plutarch. Amat. p. 760. b. A pat. Thess. in Brunckii Anal. II. p. 111. sive ap. Etyı M. p. 487. 52. cll. Valck. ad Adoniaz. p. 345. B. In sidippi loco corruptum est illud τάχανα, quod Bentl. E ad Hemsterh. in τάχα δὲ mutavit. Leg. aut λάχανα λάσανα.

---

## ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ.

Primas laudatissimae fabulae partes Thrasonidae, liti jactatori, delatas fuisse docet Libanius Orat. XI

ep. 701., quem locum, quoniam egregius est ad perspiciendum fabulae argumentum, totum apponam. Ἔχεις, inquit, ἐκ τῆς Κωμῳδίας παραλαβών, ὡς ὑπέρογκόν τι καὶ σοβαρὸν καὶ πολλή τις ἀλαζονεία στρατιώτης ἀνήρ. Εἴ τις ὑμῶν φαντάζεται τὸν Μενάνδρου Θρασωνίδην, οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γάρ φησιν ἀηδίαν νοσοῦντα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην· καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι τοῦ Θρασωνίδου τὸ μῖσος. Haec Libanii verba quum Meursius in Bibl. Attica et Clericus solita negligentia inspexissent, factum est, ut novam inde fabulam Θρασωνίδου μῖσος inscriptam Menandro affingerent. Sed hoc commentum refutavit jam Bentl. p. 33. Discimus autem e Libanii verbis, Thrasonidem illum inepta ac stolida, qua facinora sua augere solebat, jactantia acerrimum sibi puellae, quam amaret, odium peperisse. Ad futiles istas hominis gloriationes respexit Plutarch. non suav. viv. sec. Epicur. p. 1095. c. ubi habes Θρασωνίδας τινὰς καὶ Θρασυλέοντας, ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους ποιοῦντας. Fortasse etiam Themistius Orat. XXI. p. 259. C. ἀπονναίσειε δ' ἂν καὶ στρατιώτης ἀλαζὼν οἷος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, quamquam hoc etiam ad alias fabulas trahi potest. Nec male ad hanc fabulae partem retuleris Incerti poetae fragm. apud Schol. Hermog. p. 391. τῶν κωμικῶν τις περὶ ἀλαζόνος στρατιώτου φησί·

> *Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Ἀγαλλία,*
> *καὶ μετὰ * * νύκτα, καὶ [μετὰ] Περδίκκα πάλιν,*
> *καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.*

certe non dedecent Thrasonidem nostrum, quorum ducum auspiciis stipendia fecerit magnifica quadam jactantia enarrantem. Hinc egregie a poeta factum arbitror, quod hominem istum doricis genitivorum formis utentem fecerit. Primo versu legebatur καὶ γὰρ μετὰ καλά, quod negotia facessit Koenio ad Greg. Cor. p. 329. De Calla, qui Olymp. CXI. 2. cum Macedonum et mercenariorum militum exercitu contra Persas pugnavit, vide Diodor. XVIII. p. 165. XIX. p. 344. Tertio versui quomodo medear non habeo; nec ceterorum ducum nomina praeter Perdiccam et Cinesiam expedio. Aliam gloriationum a Thrasonide jactatarum particulam servavit Scholium a Majo editum ad Odyss. ϑ, 442. p. 488. ed. Buttm. πολλοὺς εἶχεν ἡ Κύπρος βασιλεῖς. Ἐν ταύτῳ φησι καὶ Μένανδρος ἐν Μισουμένῳ ὡς ἐν παραβάσει ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνυ λαμπρὰ πράττων, ἐκεῖ γὰρ ὑπό τῳ' ἦν τῶν βασιλέων. ex quo hoc discimus, jactasse militem, in Cypro se meruisse stipendia, unde auctus opibus

οὐκ ἀπεκτάγκασι. Μισουμένῳ· πάτερ μὲν Θράσων' ἀπεκτάγκ δ' οὔ. Quorum verborum emendatio e Suida petenda, c Vol. I. p. 252. haec habet: ἀπεκτακασι καὶ ἀπεκτόνασι· Μ σοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα ἀπεκτάκασι δ' οὔ. quae ead fere iterum apponuntur s. v. ἀποκτιννύναι. Recte aut Lexicon Seguer. ἀπεκτάγκασι, de qua forma vide Schaef ad Schol. Apoll. Rhod. II. p. 147. Versuum reliquiae digerendae videntur:

— Μισοῦσι μέν,
ὦ πάτερ, Θράσων' ἀπεκτάγκασι δ' οὔ —

Ad trimetros revocavit Toup. Epist. p. 28. ita: ὦ πάτ Μισοῦσι μὲν κτλ.

Vidimus ex Arriano Thrasonidem nocte intempe feras prodiisse, non quo dominae suae παρακλαυσίθυρον neret, quae Boettigeri est sententia, sed ut animi dolor elugeret et amoris aestum quoquo modo sedaret. H petitus videtur hic versus:

Τί οὐ καθεύδεις; σὺ μ' ἀποκναίεις περιπατ

quamquam quo nexu haec verba dicta fuerint, ut n res est, ignoramus. Legitur hic versus apud Schol. A stoph. Vesp. 679. Suid. I. p. 277. et Lexic. Seguer. I. p. 4 ἀποκναίει, ἀποκόπτει, ἀπολύει (leg. ἀπολλύει) ἢ λυπεῖ· ο Τί οὐ καθ. σὺ μ' ἀποκν. π. Μένανδρος Μισουμένῳ. V verbi uberius, quam opus erat, explicuerunt Ruhnk. Tim. p. 42. Valck. ad Hippol. p. 278. Pierson. ad M p. 74. alii.

Reliqua nostrae fabulae fragmenta haec sunt. P tius Lex. p. 390. σπαθᾶν. Μένανδρος Μισουμένῳ, τὸ ὀ ζονεύεσθαι. Deest haec significatio in Lexicis nostris. Suidas s. v. Λακωνικαὶ κλεῖδες. Μένανδρος Μισουμέναις ( σουμένῳ)·

Λακωνικὴ κλεῖς ἐστιν, ὡς ἔοικέ μοι.

De clavi Laconica multa dixerunt Salmas. Exercitt. P p. 653. b. et Scaliger ad Plauti Mostell. II, 1, 57. — I lux X, 146. σπάθη ἐπὶ τοῦ ξίφους, καὶ ἐν τῷ Μισουμένῳ νάνδρου, ὅταν λέγῃ·

— Ἀφανεῖς γεγόνασιν αἱ σπάθαι.

Denique Schol. Isocrat. Nicocl. 9. ἣν καὶ μικρῷ μείζω ὁμόρων δύναμιν ἔχωσιν.] ὅρα πῶς εἰς ἀνάγκην ἐλθὼν τοῦ πεῖν κἂν οὐκ εἶπεν, ἐπειδὴ οἶδε σπανίως αὐτὸ λεγόμενον καὶ φαχαρυττόμενον, ὡς τὸ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισουμένῃ ( σουμένῳ)·

*Εἴσελθε κἂν νῦν, ὦ μακάριε.* —

ecte Coray Tom. I. p. 441. Menandri locum nihil ad ocratis verba facere monet: τὸ γὰρ εἴσελθε κἂν νῦν ταὐτὸν μαίνει τῷ, εἴσελθέ γε ἢ γοῦν νῦν. Καὶ ὅρα, ὅπως Μενάνου τοῦτο καινοτομήσαντος. Postrema vellem omisisset vir ctissimus. Eodem sensu illud κἂν νῦν dixerat jam Solon Brunckii Poesi Eth. p. 73.:

ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο,

em locum temere sollicitatum vindicavit Hermannus ad ger. p. 924. Aristoph. Acharn. 1021. μέτρησον εἰρήνης τι , κἂν πέντ' ἔτη. Theocritus Idyll. 23, 41. κἂν νεκρῷ χάσαι τὰ σὰ χείλεα, *nisi vivum certe mortuum osculare*; ubi hil novandum. Cfr. ibid. 35. Apud seriores nihil hoc m frequentius. Ita Philostratus Epist. 28. p. 926. εἰ καί φεύγεις, ἀλλ' ὑπόδεξαι κἂν τὰ ῥόδα ἀντ' ἐμοῦ, *certe rosas ucipe.* Epist. 64. p. 945. ἀλλ' ἐπεὶ τετέλεσται τὰ δεινά, ἂν μήνυσον καὶ κόμας ποῦ κεῖνται, *indica saltem ubi jaceat pillus.* Xenophon Ephes. II, 11. δέομαί σου, ἂν ἀποάνῃς, κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ γῇ, *saltem levi pulveris articula me conde.* Vide Locell. p. 202.

Ceterum quantam celebritatem haec Menandri fabula lepta sit, vel Alciphronis verba docent Lib. II. ep. 4., bi Glycera admonet Menandrum ut hanc etiam comoeiam ad Ptolemaeum afferre ne negligat. Obiter eam praer Irenaeum c. Haer. II, 27. p. 151. ed. Gr. commemorant gathias Schol. Anal. Br. II. p. 38. Fronto ib. III. p. 346. t Martial. Lib. XIV. ep. 114., quorum verba supra ad yscoli, Georgi et Disexapatontos fragmenta adscripsimus. uciani dial. meretr. XIII. p. 315. Vol. III. et Alciphros Epist. 36. Lib. III. ex eadem Menandri fabula expresm esse, vere monuit Boettigerus Spec. Terent. p. 57.

---

## *ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ.*

Primas fabulae partes egisse videtur Theophilus, nacularius, cujus ex mari Aegaeo reditum, diu frustra exectatum, nescio quis laetabundus nuntiabat Stratoni, tri Theophili. Docet hoc locus ab Athen. XI. p. 474. c. rvatus, ubi de cantharo, navigii genere disputat:

*Α.* Ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος
Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων· ὡς ἐς καλὸν
τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον

πρῶτος λέγω σοι, τόν τε χρυσοῦν κάνθαρο
Στ. ποῖον; Α. τὸ πλοῖον· οὐδέ μ' οἶσθά σ' ἄθλι
Στ. τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; Α. ἔγωγε μ
τὴν ναῦν ἐκείνην ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς
ὁ Καλύμνιος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θο
ριος.

Primos quinque versus servavit etiam Macrob. Saturn. V. 21. *sequitur ut quando cantharum et poculi et navigii [illegible] mus esse supra diximus, probetur exemplis. Menand in Nauclero*: "Ηκει λιπὼν κτλ. Primum versum iterum [illegible] bet Athen. I. p. 4. a. Eum e Troadum initio sumti esse monuit jam Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 216. a. Vs. 4. vitiose Macrobius πρῶτος δ' ἐγώ σοι. τόνδ' ἐχρυσ κάνθαρον. — Vs. 5. τὸ πλοῖον. Suidas II. p. 596. ἀντικρὺς Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κάνθαρον εἶπε πλοῖον εἶναι. cfr. Ruhn de tutelis et insign. nav. in Opusc. p. 267. Tum qu sequuntur verba οὐδέ μ' οἶσθά σ' ἄθλιε Athenaeus omi Bentl. p. 46. corrigit: οὐδέ γ' οἶσθας ἄθλιε; quod ver *nonne tuas res nosti, miser?* Voluit igitur οἶσθα σ', ἄθ idque monetur etiam in Erratis. Desidero tamen arti lum. Antiquiora Macrobii exemplaria, ut e Casaubo verbis ad Athenaei locum conjicio, habent: οὐδὲν οἶσ σύ, ἄθλιε. Fort. οὐδὲν οἶσθας, ἄθλιε, *nihil nosti, o mise omnia tibi memoria exciderunt*. Forma οἶσθας etsi pau rarior non videtur tamen ab Atticorum usu abhorruiss Egregie Suidas sive Grammaticus, cujus scrinia com lavit, T. II. p. 672. οἶσθα ἀντὶ τοῦ οἶδας λέγεται ἄνευ σ· μετὰ δὲ τοῦ σ ποτὲ ἢ διὰ τὸ μέτρον ἢ διὰ τὸ συγκροῦσαι φ νήεντα οἶσθας. Utuntur hac forma Cratinus apud Bekker in Anecd. Gr. III. p. 1295. Oracul. ap. Plutarch. Opp. Mo p. 408. a. et Aristoph. Vesp. 4. Vid. Pierson. ad Moe p. 283. et Brunck. ad Arist. Pac. 143. Nec dubitandu quin frequentiora haberemus exempla, si per librarios l cuisset. In Nicaeneti Epigr. IV, 1. scribendum: γραῖα κ λή· τί γάρ; οἶσθας ὅτ' ἦν νέα. Membr. Palat. οἶσθα, qu in οἶδας mutavit Brunckius. Jacobs. οἶσθ' ὅτ' ἦν edidi Eadem ratione corrigendus Theocrit. XXII. 116. et Co nelius Longus in Anthol. Palat. I. p. 246. — Vs. 6. ἔγω μὴν κτλ. Emendavit haec partim Grotius Excerpt. p. 78 partim Bentl. p. 46. Vulgo corruptissime: ἔγωγε τὴν ἐκ κεινὴν ναῦν Καλλικλῆς ἐποίησε. τὸν καλούμενον εὐφράνωρ' ἐκ βέρνα Θούριος. Quod ult. versu legitur ὁ Καλύμνιος debe tur Heringae ingenio Observatt. critt. p. 251. Nam Bent

psserat: ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς καλούμενος. Articulum tius omittas.

Theophilus quum post diuturnam a patriis laribus sentiam rediisset, laetabundus patriam terram his versalutat:

*Ὦ φιλτάτη γῆ μῆτερ, ὡς σεμνὸν σφόδρ' εἶ*
*τοῖς νοῦν ἔχουσι κτῆμα πολλοῦ τ' ἄξιον.*
*ὡς δῆτ' ἐχρῆν, εἴ τις πατρῴαν παραλαβὼν*
*γῆν καταφάγοι, πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους,*
*καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς, ἵν' οὕτως ᾔσθετο*
*οἷον παραλαβὼν ἀγαθὸν οὐκ ἐφείσατο.*

rvavit haec Athen. IV. p. 166. B. χρὴ δὲ τοὺς τὰ πατρῷα κατεδηδοκότας κατὰ τὸν Μενάνδρου Ναύκληρον οὕτως κολάζεσθαι· φησὶ γάρ· ὦ φιλτάτη et quae sequuntur. In Excerpta retulit Grotius p. 735. — Vs. 4. γῆν πατρῴαν καταφάγοι. Haud infrequens dicendi forma, copiose illustrata Scaligero ad Varron. VI. p. 242. et Valcken. ad Hipp. l. p. 233. b. Imitantur Latini, ut multis exemplis docuit Gronovius Notis in Terent. p. 78. cll. Valcken. ad Ioniaz. p. 310. c. Callimachus apud Schol. ined. Heynii Hom. Vol. VIII. p. 117. (Bentl. fr. 200.) scripsisse videtur:

*Κλῆρον ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος.*

une sic Hipponax ap. Athen. p. 304. b. et Pallad. Alex. t. Anal. II. p. 419. — Vs. 5. καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς. Ms. pit. καὶ μηδέποτε ἐπιβαίνειν, quod negotia facessit Schweighaeusero. Vulgatum recte habet: ne attingere quidem ram patriam, nedum in ea habitare. Ita ἐλλειπτικῶς dici δέ vel οὐδέ docuerunt Bergler. ad Alciphr. I, 32. et Erardt. Observ. ad Athen. Part. I. p. 13.

Schol. Sophoclis Oed. Col. 1375. καὶ Μένανδρος ἐν Ναυκλήροις sive potius Ναυκλήρῳ·

*Ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὁρᾷς;*

rt. ὁ δὲ Πολυνείκης. Recepit Grot. Excerpt. p. 735. — mique duo hujus fabulae fragm. leguntur ap. Stobaeum; terum Serm. LXI. p. 386. Gesn. LXIII. p. 245. Grot.:

*Καὶ φύσει πως εὐάγωγός ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν.*

recte hunc locum constituit Bentl. p. 46.; alterum Serm. IX. p. 578. Gesn. CXI. p. 460. Grot.:

*Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷόν ἐστ' ἐλπὶς κακόν.*

## ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ.

Ammonius p. 173. λυχνίον λύχνου (Nunnesius ad Phr nich. p. 313. Lob. λυχνούχου) διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστι ἡ λυχνία, — λύχνος (λυχνοῦχος) δὲ ὁ φανός. Μένανδρος Νομοθέταις· Ἑτέρου λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος. Recep Grot. Exc. p. 735. Fort. leg.:

Ἑτέρου λυχνοῦχός ἐστιν, ἑτέρου λήκυθος.

— In hac etiam fabula parasitum partes suas habuisse t statur Athen. VI. p. 247. e. ubi singulari numero effert Νομοθέτης, ut vocatur etiam a Quintil. Inst. X, 1. — Quæ praeterea ad hanc fabulam retulit fragmenta, ea ego i ter Incerta exhibere malui.

---

## ΞΕΝΟΛΟΓΟΣ.

Theon Soph. Prog. IV. p. 48. Cam. Διὸ καὶ πα τοιούτοις ποιηταῖς ἐπὶ πλεῖστόν ἐστιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ πο λαχοῦ μὲν ἀλλαχόθι καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ τε Δαρδάνου καὶ τ Ξενολόγου·

Ἀνδρὸς πένητος υἱὸς ἐκτεθραμμένος
οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ἰδὼν ᾐσχύνετο
τὸν πατέρα μίκρ᾽ ἔχοντα· παιδευθεὶς γὰρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθὺς ἀπεδίδου χάριτος καλόν.

ὁ γὰρ τελευταῖος στίχος ἐκ περιττοῦ πρόσκειται. Dubitari p test utrum e Dardani an Xenologi prologo locus poeta desumtus sit. Ad Dardanum retulit Grotius Exc. p. 75 quem sequutus est Clericus. Vs. 2. οὐκ ἐξ ὑπαρχόντω *sumptuosius quam res patris ferebant*, ut recte Bent p. 21. Nonnihil differt formula ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων, *opibu aliunde acquisitis, non propriis*. Plutarch. Vit. Them p. 209. Cor. δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ᾽ ἀξίαν ἐπαίρεσθα προσωφλίσκανειν ἀλαζονείαν. Conf. Wyttenb. Bibl. crit. III 3. p. 90.

Stobaeus Eclog. Phys. Vol. I. p. 216. ed. Heeren.:

Οὕτως ἀσυλλόγιστον ἡ Τύχη ποιεῖ,
τὸ συμφέρον τί ποτ᾽ ἐστὶν ἀνθρώπου βίῳ·
οὐ χρῆται νόμοις, καθ᾽ οὓς κρίνει τὰ πράγματα
οὐδ᾽ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα ταῦτ᾽ οὐ πείσομαι.

Heerenius his quintum addidit versum, etiam ab Intpp Terentii ad Hecyr. III, 3, 20. Menandro adscriptum:

πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

imum versum, inquit vir celeberrimus, *secernunt a pri-us Grotius et Clericus, sed codd. omnes eum jungunt, ue quum sensus bene procedat ab iis divellendus vi-ur.* Recte omnino fecit Grotius, quod hunc versum a ris separavit, sed nollem et ab hoc ipso et a Clerico 00. pro Menandreo receptus esset. Est enim Euripi-versus ex Hippol. 785. Jam quae in margine Stobaei ifice depravata sunt, facili opera in ordinem redigi po-unt. Sequitur enim continuo apud Stobaeum Euripi-locus e Danae petitus, ad quem quum in Canteri mar-e adscriptum legatur: *Ex Euripidis Hippolyto*, facile es, haec verba illi, quem Menandri versum putarunt, tribenda esse. De tertio versu multae prostant viro-n doctorum hariolationes. Zedelius Magazin für Schu-II. p. 365. conjecit: οὐ χρᾷ νόμους, *non oraculo edit es.* Heerenius vero χρῆτ' οὐ νόμοις. Grotii aliorumque jecturas vide apud Bentl. p. 47. qui quam ipse tenta-rationem:

καθ' οὓς δὲ κρίνει πράγματ' οὐ χρῆται νόμοις,

i ceterorum commentis longe praeferendam, vix tamen quam placituram confido, quum et verba justo auda-s transponantur, neque sententia loci multum adjuve-. Quid igitur hoc versu faciendum? Nimirum abeat, de male pedem intulit. Nam, nisi egregie fallor, illa ba, e prosario scriptore ducta, quum primum ad illu-andam Menandri sententiam a quopiam in margine ad-ipta essent, postea in ipsos Menandri versus irrepse-it. Quae ratio si forte minus placeat, non impedio, o minus haec verba a Stobaeo quidem adscripta, sed a tario suo loco mota censeantur, id quod aliquoties in baei eclogis accidisse constat. Ultimo versu praeter baeum Serm. CX. p. 579. Gesn. CXII. p. 465., utitur tarch. de animi tranqu. p. 476. d. πολλοὶ καὶ τὸ τοῦ νάνδρου πεφρίκασιν· Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα ταῦτ' οὐ πεί-ιαι. Ad Enchiridii fragmenta eum retulit Clericus, qui or unde fluxerit, Stobaei locum inspicienti facile erit intelligendum.

Ceterum quo jure Clericus et Fabric. Bibl. Gr. II. 266, hanc fabulam Ξενολογίαν vocaverint, non apparet. baeus et Theon unanimi consensu habent Ξενολόγος e. *delector*, sive *mercenariorum militum conductor*, de o uberius exposuerunt Vales. ad Harpocr. p. 129. a.

Wesseling. ad Diod. Sic. I. p. 679. et Boettigerus Spec Terent. p. 45.

---

## Ο Λ Υ Ν Θ Ι Α.

Apud Stobaeum Serm. CV. p. 564. Gesn. CVII. p. 4 Grot.:

Ὡς ἄδικον, ὅταν ἡ μὲν φύσις
ἀποδῷ τι σεμνόν, τοῦτο δ' ἡ Τύχη κακοῖ.

Zenobius VI, 51.

Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθίᾳ. Apud Gr Exc. p. 735. In auctore hujus versus perhibendo n consentiunt veteres scriptores. Suidas II. p. 771. e Aristarcho tragico tribuit. E Chaeremonis Thersita i etum dicit Athen. XIII. p. 612. ubi legitur: τάδ' οὐχ ὑπ γων. Tacito auctoris nomine eo usus est Demosth. n Neaer. T. II. p. 1345. item Photius p. 455. et Suidas I p. 532. Nec mirum, quum in proverbii usum abierit. S sum recte cepit Clericus: *non laedere incipiens*, qu usum verbi ὑπάρχειν praeter Budaeum Comment. Gr p. 167. a. explicuit Valcken. ad Phoen. p. 427. b. Com nit plane Terentii illud Prol. Phorm. 20. *hic respond voluit, non lacessere*, et Prolog. Eun. 7. *responsum a dictum esse qui laesit prior.*

Suidas III. p. 593. φέρειν, λαμβάνειν. — Μένανδ Ὀλυνθίᾳ·

Μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρα
ὀβολοὺς φέρων.

Vid. Bentl. p. 48. Idem usus activae formae apud X noph. Oecon. I, 6. ubi nihil contra librorum fidem n tandum. Nec aliter Theopompus apud Polluc. IX, 64. Archippus ap. Athen. p. 322. a. qui locus ita scribendus e

Ἐκήρυξεν βόαξ,
σάλπης δ' ἐσάλπιγξ', ἑπτ' ὀβολοὺς μισθὸν φέρων.

Vulgatur ἡ κῆρυξ μὲν ἐβόαξε.

Denique laudatur nostra fabula a Polluce X, 170. π περιθέτην (κόμην), ὡς ἐν Ἄμφιδος Ἀλκμαίωνι καὶ Μενάνδρ Ὀλυνθίᾳ. Dicit comam supposititiam, quo sensu προσθ τους κόμας habes ap. Xenoph. Cyrop. I, 3, 2. et πρόσθε κόμης apud Philostr. p. 931. Vid. Hemst. ad Polluc. I, et Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 353. Cod. Falkenb. p

ιθέτην habet περίθεσιν. Utrum praeferas, parum interest; περιθέτας κόμας dixit etiam Polybius III, 78.

---

# Ο Μ Ο Π Α Τ Ρ Ι Ο Ι.

Duobus locis laudatur haec fabula a Stobaeo, Serm. LXI. p. 216. Gesn. et p. 137. Grot. et Serm. LXXVII. 218. Gesn. p. 147. Grot.

Ἅπας ἐρυθριῶν χρηστὸς εἶναί μοι δοκεῖ. —
Χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσφαλὲς
εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ῥοπήν.

Versu 1. scripsi ἅπας cum Grotio pro πᾶς. Alia proposuit Jacobs. Addit. ad Athen. p. 24. et Erfurdt. Observ. in Athen. pt. I. p. 3. Sed unice tenendum ἅπας; nihil hoc corruptelae genere frequentius. Ad sententiam convenit Terentii illud in Adelphis: *erubuit, salva res est.* Notum Catonis dictum, qui se dicebat μᾶλλον ἀγαπᾶν τῶν νέων τοὺς ἐρυθριῶντας ἢ τοὺς ὠχριῶντας, ut est apud Plutarch. Vit. Pud. p. 528. f. conf. Senecae Epist. XI. p. 30. — v. 2. a Grotii conjectura vindicavit Bentl. p. 48.

Perobscurum est, quod Suidas ex hac fabula affert, fragmentum T. I. p. 28. ἀλφάνει, εὑρίσκει. Μένανδρος Ὁμοπατρίοις· Ἦν δῆλον οὔτι νύμφιός τε ἀλφάνει. Vid. Bentl. p. 48.

---

# Ο Ρ Γ Η.

Memorabilem hujus fabulae locum servavit Athen. V. p. 166. a. Καὶ Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου υἱὸς εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ἀσωτίας, ὡς καὶ τοῦ μνήματος τοῦ πατρός, εἰς ὃ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνήλωσαν δραχμάς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας· — καὶ Μένανδρος ἐν Ὀργῇ περὶ αὐτοῦ τάδε λέγει·

Καίτοι νέος ποτ' ἐγενόμην κἀγώ, γύναι,
ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας
τότ'· ἀλλὰ νῦν· οὐδὲ χλανίδ' εἶχον· ἀλλὰ νῦν·
οὐδὲ μύρον εἶχον· ἀλλὰ νῦν· καὶ βάψομαι,
καὶ παρατιλοῦμαι, νὴ Δία, καὶ γενήσομαι
Κτήσιππος, οὐκ ἄνθρωπος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ·
κᾆθ' ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους
ἀπαξάπαντας, οὐ γὰρ οὖν τὴν γῆν μόνον.

Recepit Grot. Exc. p. 737. De Ctesippo, perditissimo nebulone, vide Wolfii Prol. ad Demosth. adv. Lept. p. LIII. Vs. 2. ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας. Ita fere Simonides ap. Aelian. H. A. XVI, 24.

> λοῦται δὲ πάσης ἡμέρας ἀπὸ ῥύπου
> δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται.

Adde, quem Clericus laudat, Arrian. Alex. VII. extr. — Vs. 3. οὐδὲ χλανίδ' εἶχον, quae fere delicatiorum mollium que hominum fuit. Vid. Anaxilas ap. Athen. p. 548. Posidippus ap. Stobae. Serm. LXIV. p. 242. et Dio Chrysost. Orat. VIII. p. 285. — Vs. 8. οὐδὲ μύρον εἶχον. Egregia dederunt Rigaltius ad Artemid. Onirocr. I, p. 69. Valcken. ad Callim. Eleg. p. 190. Tum sequitur καὶ ... ψομαι, ad quae Clericus: *crines et barbam sibi pingebant luxuriosi senes. V. Hadr. Junius de Com. p.* 552. Adde Perizon. ad Aelian. V. H. IX, 9. Nec obstat quominus barba unguentis delibuta interpreteris. Vid. D'Orvill. Vann. Crit. p. 572. — Vs. 15. καὶ παρατιλοῦμαι, quod hominum erat θηλυδριῶν. Africanus ap. Gellium N. A. VII, 22. ... *jus supercilia raduntur, qui barba volsa feminibusque ... volsis ambulat.* Clericus affert Senec. Epist. CXIV. et ... nium de Coma p. 476. — Vs. 6. et 7. vulgo ita distinguuntur:

> Κτήσιππος οὐκ ἄνθρωπος· ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ,
> καθὼς ἐκεῖνος, κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους —

Illud καθὼς ne in Menandro quidem ferendum videtur. V. Thom. Mag. p. 488. Dawesii Miscell. p. 247. et Lobeck. ad Phryn. p. 426. E Machone ap. Athen. p. 579. ... recte sustulit Coray. In Menandri loco eandem rationem iniisse videtur Porsonus Advers. p. 258.

Athen. VI. p. 243. a. κἀν τῇ Ὀργῇ δέ φησι Μένανδρος·

> — Διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γρῦ
> ἄνθρωπος, ὅστις ἐστίν, ὃς κληθείς ποτε
> εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος ὄρθριος
> πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν
> ὡς ὑστερίζων, καὶ παρῆν ἅμ' ἡμέρᾳ.

Recepit Grotius Exc. p. 737. — Vs. 1. διαφέρει. Fort. οὐδὲν praeponendum, ut ap. Aristoph. Nub. 504. οὐδὲν διαφέρεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν. Possis etiam Μὰ Δία διαφέρεις — et quid non? Mox οὐδὲ γρῦ Casauboni est correctio pro οὐδέ που. — Vs. 2. ὃς κληθείς ποτε. Ad hunc vel similem locum respexisse videtur Pollux VI, 8. κληθῆναι ... δει-

νον ἢ τι παροιμία λέγει καὶ Μένανδρος. Proverbium il- cujus sedem frustra quaesiverunt intpp. Pollucis, la- ap. Schol. Theocr. Eid. VII, 24. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων οιμία·

Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται
ἢ χωλός ἐστιν ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

scribendum; editur κληθεὶς ὀψὲ, quod retinuit Casaub. Diog. Laert. I, 81. p. 10. Sec. versu Schottus Prov. tr. p. 616. ἔστ' ἢ οὐ. Eandem paroemiam respexit Plut. mp. p. 726. B. — Vs. 3. δωδεκάποδος „nempe σκιᾶς. ocum hunc multis explicat Casaub., ubi ex umbrae lon- itudine de tempore conjecturam factam ostendit. Um- ra autem illa e gnomone horologii sciotherici desumeba- ir, non e corpore humano, ut voluit Salmas. Exerc. Plin. . 446. et 455. quem confutavit Petav. Dissert. Var. VII, 7." ec Clericus. Non omittendus ad h. l. Hesychius I. p. 1053. δεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἐλλειπτικῶς στοιχείου ἢ σκιᾶς. οὕτω συνέθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν, τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκά- δος. Apposite ad nostrum locum Plutarch. de amic. et l. p. 50. e. parasitus, inquit, ἁλίσκεται σκιὰν καταμετρῶν δεῖπνον.

Ibid. VI. p. 247. e. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ περὶ φίλου λέ- οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ φησί·

Τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως. οὐκ ἐρωτᾷ, πηνίκα
δεῖπνόν ἐστιν; ὥσπερ ἕτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει
τοὺς παρόντας; εἶτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει,
εἶτα περίδειπνον πάλιν.

artum versum ingeniose Porson. Advers. p. 73. ita sup- vit:

εἶτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην, εἶτα περίδειπνον πάλιν.

od primo versu legitur τοῦτο non sollicitandum. No- est senarius ap. Strabonem et Eustathium: Τάδ' οὐχὶ λοπόννησος ἀλλ' Ἰωνία. Comicus apud Athenaeum et Eu- th. ad Hom. p. 531. 13. Τάδ' οὐ Κόρινθος, οὐδὲ Λαΐς, ά ιρε. V. Hemst. ad Lucian. I. p. 337. et Erfurdt. ad Soph. d. T. 1326.

Ibid. XII. p. 552. b. de Philippide: ἦν δ' εὐτελὴς τὸ μα διὰ λεπτότητα — Μένανδρος Ὀργῇ·

Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακὼν
Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν.

Ita Bentl. p. 49., probante Hemst. ad Luc. I. p. 420., pr edito ὑμῶν. Philippidis tenuitatem in proverbium abiisse satis constat; vid. Meursius Lect. Att. II, 5. et Kuster. a Suid. s. v. Φιλιππίδης. Lepide Alexis apud Athen. p. 230. tenue ψυκτηρίδιον dicit Φιλιππίδου λεπτότερον. Sed totum locum apponam. Inducitur autem, ut Athenaei verbis utar, νεανίσκος ἐρῶν καὶ ἐπιδεικνύμενος τὸν πλοῦτον τῇ ἐρωμένῃ. Jam quarto versu ita pergit:

— — κύαθος δ' ἦν ἀργυροῦς, τἀκπώματα
ἦγε δύο δραχμάς, κυμβίον δὲ τέτταρας.
ἴσως ἑτέρας· ψυκτηρίδιον, δέκ' ὀβόλους,
Φιλιππίδου λεπτότερον· ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως
πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νενοημένα
ἦν.

Ut ab ultimis ordiamur, verba ἀλλὰ ταῦτα — νενοημένα quae neque Jacobsio neque Porsono suspecta fuere, a poetae oratione sejungenda videntur. Qui ea servata ... pit, is explicet velim, quomodo cum reliquis cohaere... Sunt Athenaei verba sive potius Aemiliani, pariter ... ea quae continuo sequuntur, quae et ipsa fuerunt qui ... Alexidis senariis venditarent. Tertio versu, ut de ... taceam, quid volunt sibi illa ἴσως ἑτέρας? Tacent interpretes. Equidem vereri me fateor ne litura sanari debe... Neque obscurum est unde irrepserint. Est enim libr... adnotatio, qui quum vocem τέτταρας in codice suo par... dilucide scriptam legere nequiret, dubitanter adscrip... fortasse ἑτέρας legendum esse. Ac confirmat hanc su... cionem alius Athenaei locus p. 502. f. ubi idem Alexi... fragm. legitur, sed importunis illis ἴσως ἑτέρας omis... Jam cum postrema nullam amplius moram objiciant, ... eus ita constitui poterit:

κυμβίον δὲ τέτταρας,
Ψυκτηρίδιον δὲ δυ' ὀβόλους, Φιλιππίδου
λεπτότερον. —

Sed redeo ad Menandrea.

Apud Stob. Serm. VI. p. 79. Gesn. p. 42. Grot. Ὀργῇ hoc adfertur fragmentum:

Οὐκ ἔστι μοιχοῦ πρᾶγμα τιμιώτερον,
θανάτου γάρ ἐστιν ὤνιον.

Ante Scaligerum erat ἐντιμότερον. Confirmat versus Eurpid. ap. Stob. I. p. 2. οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτ...

Sententiam loci Grotius ita extulit: *res pretiosa adulter, nam saepe mulieri morte constat.* Melius Clericus de moecho intelligit, qui deprehensus in furto impune occidi poterat. Taylor. Lectt. Lys. XI. p. 301. cll. Valcken. ad Hippol. p. 209. a. Postrema verba illustrantur proverbio θανάτου τὸ κέρδος ὤνιον, quod, ut alios mittam, tetigit Casaub. ad Pers. Sat. VI. p. 512.

Denique Pollux VI, 102. ἀριστόδειπνον δὲ Μένανδρος εἶπε καὶ ἄδειπνον ὁ αὐτὸς ἐν Ὀργῇ, — et Hesychius: οὐ μάτην, οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ, quae verba vix dici potest quam largam grammaticis disputandi materiam praebuerint. Bentl. ad Men. p. 49. et ad Callim. Epigr. p. 302. ...m. correxit οὐ μὰ τήν, quod praeter Wolfium ad Reizii libellum de incl. acc. p. 15., Hemsterh. ad Plut. p. 120. ...a probavit, ut eandem formulam Theophilo ap. Athen. XI. p. 472. d. restituendam putarit. Hoc quidem frustra; ...cte Schweigh. μὰ τὴν γῆν. Nec magis probandum quod Porphyrio hanc locutionem restitui voluit Abresch. Diluc. p. 390. Nihilominus Bentl. rationem lubens amplector. ...quens est jurandi formula μὰ τόν, οὐ μὰ τόν, de qua ...urate exposuit Koenius ad Greg. Cor. T. I. p. 150. E ...tone, non philosopho, quae Valcken. erat sententia ad Callim. Eleg. p. 21., sed comico poeta, affert eam Schol. ...st. Ran. 1421. Neque alteram formam, in qua deae ...men subaudiendum, μὰ τήν vel νὴ τήν insolentem fuisse ...cent Grammatici. Hesych. καὶ τάν, οὕτως οἱ ἀρχαῖοι, θεῶν ...ματα μὴ προστιθέντες. Photius καὶ τάν, οὕτως ὤμνυον. ...das νὴ τήν, μὰ τήν. ἐλλειπτικῶς κατὰ τὸ μὰ τόν, καὶ μὰ ... Mitto alia. Reliquum est ut ceteras criticorum conjecturas afferam. Lamb. Bosius Animadv. III. p. 14. aut ... ἀληθῶς scribi vult ἄλλως, aut vulgatam lectionem ita ...plicandam censet, ut verba οὐκ ἀληθῶς interrogative accipiantur. Prius certe ingeniosum. Suidas: μάτην, ἄλλως. ...em conjecit Huschke Anal. crit. p. 39. Denique Passo... in Act. Societ. Philol. Lips. T. I. p. 107. οὐκ ante ...ηθῶς delendum conjecit.

## ΠΑΙΔΙΟΝ.

Apud Stobaeum Serm. LX. p. 382. Gesn. LXII. p. 387. Grot.:

Ἅπαντα δουλεύειν ὁ δοῦλος μανθάνει,
πονηρὸς ἔσται· μεταδίδου παῤῥησίας,

*βέλτιστον αὐτὸν τοῦτο ποιήσει πολύ.*

Gesnerus, adstipulante Grotio, εἰ πάντα dedit, Clericus πάντα. Vid. Bentl. p. 50.

Suidas I. p. 106. ἀλεξιφάρμακα, ἀλεξιτήρια φαρμάκ Μένανδρος Παιδίῳ·

*Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ*
*λέγων ἀλεξιφάρμακα.*

Ita Grot. Exc. p. 739. et Kusterus. Vulgabatur: Μέν δρος· Παιδίων Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὕτω κτλ. Frustra P wius p. 58. Μέν. Παιδίῳ ἢ Ἐφεσίῳ. Τοῖς γαμοῦσιν Ephesiae litterae, quarum aptissima hic fit mentio, qu fuerint docet Etymol. M. p. 402. et, qui eadem hab Photius s. v. Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα, ὀνόματα ἅττα καὶ φω ἀντιπάθειαν φυσικὴν ἔχουσαι, quas qui pronuntiarent, aut bella scriptas secum ferrent, in omnibus rebus prosp successu frui existimabantur, ut est ap. Apost. IX, Memorabilis est Hesychii locus I. p. 1544., ubi docen antiquissimis temporibus modo sex numero fuisse φω Ἐφεσίας, quem numerum postea impostores auxisse. Tı earum nomina ponit haec Ἄσκιος, Κατάσκιος, Λίξ, Τετ Δαμναμενεύς, Αἴσιον. Earum inventionem ad Idaeos Dac los refert Clemens Alex. Strom. I. p. 132. Vid. Cant V. L. I, 18. et Lobeck. de Idaeis Dact. p. 9.

Pollux X, 187. de voce λιθοκόλλητος, Μένανδρος Παιδ

*Χρυσοῦν ἐπόρισας· εἴθε λιθοκόλλητον ἦν·*
*καλὸν ἦν ἂν οὕτως.*

Huic versui nescio an statim subjecerit Menander h apud Athen. III. p. 94. b.

*Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια.*

Quae vide num meretriculae verba fuerint, muneribus amatore oblatis non contentae. Fallitur Salvinus Obse ad h. l. p. 162. ἐπόρισας comparasti, ἔπορες dedi V. Valck. ad Phoen. 992. Casaubonus ad Athen. l. l. co parat Nonium Cap. XIV. p. 789. ubi similia Menandr afferuntur e Naevii *Pedio* sive potius *Paedio* Hanc en fabulam pariter ac Turpilii *Paedium* e Menandrea expr sam fuisse haud temere suspiceris. Conf. Reines. V. III, 3. p. 383. De forma μάραγδον, cujus causa Menan versum excitavit Athenaeus, vide Duker. ad Thucyd. IV, Eustath. ad Iliad. Vol. II. p. 842. καὶ τὸ σμάραγδος μ ραγδος. οἷον· Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια. Id p. 853. καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ δίχα τοῦ σ μάραγδος. M

ıap. Emend. T. IV. p. 401. μαράγδιν᾽ εἶναι corrigit. In-
icius etiam Bochart. Hieroz. II. p. 698.

Ammonius p. 57. δικαστὴς καὶ διαιτητὴς διαφέρει. —
ένανδρος ἐν Παιδίῳ·

*Εἴ τις δικαστὴς ἢ διαιτητὴς θεῶν.*

ι o Ms. edidit Valck. pro Μένανδρος ἐν Πέμπτῳ, quod
n suspectum habuerunt Meurs. Bibl. Att. p. 1563. et Fa-
ic. Bibl. Gr. II. p. 467. Ad Παρακαταθήκην retulit Cle-
ıus. Pro εἴτις cur ἤτις malit Piers. ad Moerin p. 133.
h exputo.

Denique Lexic. Segu. I. p. 436. et Suid. I. p. 294:
ιόστα, οὐ μόνον ἀπόστηθι — Μένανδρος παιδίῳ· Ἐνταῦθ᾽
ιόστα μικρόν.

## ΠΑΛΛΑΚΗ.

Laudatur a Stobaeo Serm. II. p. 30. Gesn. p. 9. Grot.:

*Πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία κυκλεῖ.*

ı eodem Serm. XXXVII. p. 218. Gesn. p. 147. Grot.:

*Ἀλλὰ τῶν χρηστῶν ἔχει τιν᾽ ἐπιμέλειαν καὶ*
*θεός.*

ıae male ad senarios revocavit Grotius; ab Athenaeo
V. p. 654. B.:

*Μικρὸν ἐπιμείνας προστρέχει,*
*ἠγόρακά σοι περιστέρια λέγων.*

recte Clericus pro ἐπέμεινας dedit; denique a Gramm.
ıuer. I. p. 473. ἀφυβρίσαι, τὸ ἀκολάστως ὑβρίσαι δηλοῖ εἰς
ον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. Οὕτω Μένανδρος Παλλακῇ·

*Νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον, ἣν ἀφύβρικα.*

Alexis ap. Athen. p. 36. e. ἀνάγκη τὸν νέον ἄνδρ᾽ ἀπο-
κι — ἀφυβρίσαι τε, h. e. *desaevire*, *austoben*. Tetigit
rttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 39. Ad ἣν ex ἀφύ-
ια assumendum videtur ὕβριν. — Ceterum ejusdem no-
ıis fabulam scripsit Diphilus ap. Etym. M. p. 206, 16.,
ıd Fabricius commemorare neglexit; nec *Danaides* Di-
li ab Erotiano p. 116. laudatas commemoravit.

## ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Athen. XIII. p. 571. e. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλων φησί·

*Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων — —*
*— — ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα*
*τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.*

Lacunam ita explevit Casaub. ut verba: νὴ Δία, μᾶλλον δ' ἑταιρῶν insereret, ad sensum recte, non item ad graeci sermonis puritatem. In textum tamen recepit Schweighaeuserus. Fortasse scripserat Menander:

Ὑμεῖς μὲν ἑταιρῶν οὐχ ἑταίρων, ὦ φίλοι,
πεποιήκατ' ἔργον· ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα —

Sed in hujusmodi fragmentis nihil certum. Imitatus est hunc locum Alciphro III, 64. ἑταίρου γὰρ οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. Similis lusus apud Plaut. Trin. III, 2, 25. *in foro operam amicis da, haud in lecto amicae.* Theopompus ap. Athen. p. 260. F. δικαίως ἄν τις αὐτοὺς οὐχ ἑταίρους ἀλλ' ἑταίρας ὑπέλαβε. conf. Demetrius de Elocut. 27. p. 15. — Vs. 2. ταὐτά. Ita Casaub. pro ταῦτα. Eurip. Hipp. 385. οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα. ubi v. Valck. — Vs. 3. οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ. Casaub. *parum honestum ἑταιρῶν nomen faciunt.* Grotius Exc. p. 739.: *ambiguam faciunt appellationem.* Praeferam Casaub. rationem, ita tamen ut aut εὔφημον (οὐκ εὔφημος ἐπωνυμία Philostr. V. S. I, 15. p. 499.) aut, quod Schweigh. voluit, εὐσχημον scribendum putem, de qua forma vide Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 202. Ac confirmant hoc ipsa Athenaei verba, quae vide.

Apud Stobaeum tria nostrae fabulae fragmenta asservantur:

*— — Στρατεία δ' οὐ φέρει περιουσίαν*
*οὐδεμί', ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον,*
*οὐ πεῖραν ἔχομεν ὄντος οὐ σωτηρίου. —*
*Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ θ' ἅμα. —*
*Εὔπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει·*
*τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον φρονεῖν*
*ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί.*

Horum locorum primum habet Stob. Serm. LI. p. 356. Gesn. LIII. p. 202. Grot. Versu sec. legebatur οὐδεμίαν. Correxit Bentl. p. 50. — Vs. 4. habet Stob. XCIV. p. 516. Gesn. XCVI. p. 388. Grot. Menandro hunc versum tri-

ıit. Gesnerus, Aristophonti Grotius. Erroris origo in :omptu est; vide Stobaeum. — Tertium fragm. est ap. :ob. Serm. CII. p. 556. Gesn. CIV. p. 426. Grot.

Pollux IX, 76. τὸ δὲ χρυσίον, ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσι ον, ἣν σαφῶς ἄν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι·

*Ὁλκὴν ταλάντου χρυσίου σοι, παιδίον,*
*ἕστηκα τηρῶν.*

ἄγει μετὰ ταῦτα περὶ ταὐτοῦ λέγων·

*Μακάριος ἐκεῖνος δέκα τάλαντα καταφαγών.*

vius a Clerico laudatus Lib. XXXVIII, 11. *pro argento aurum dare mallent* (Aetoli) *convenit, dum pro argen- :s decem aureus unus valeret.* Sed haec pluribus per- ɪuutus est Boeckhius Oecon. Att. I. p. 30 sqq. In Me- ndri verbis fortasse corrupta sunt ista ἕστηκα τηρῶν, pro ibus Ms. ἕστη κατηγορῶν, quod frustra explicare conatus Hemsterhusius. Editam lectionem tenent Casaubonus Athen. p. 571. D. et Wesseling. ad Diod. Sic. II. p. 126. › ἕστηκα fortasse ἕστησα scribendum, *pendi, ponderavi.* Valcken. Diatr. p. 288. B. Versu tertio Cod. Ms. δε- :άλαντον. Numeros in tanta fragmenti brevitate resti- ›re velle periculosum est.

Praeterea his locis laudatur Παρακαταθήκη. Justin. ırt. de Mon. p. 40. B. καὶ ἐν Παρακαταθήκῃ·

*Ἔστι κρίσις ἄδικος, ὡς ἔοικε, κἂν θεοῖς.*

quo confer Bentl. p. 51. — Lexic. Seguer. I. p. 368. ›λουθεῖν μετ' αὐτοῦ. Μένανδρος· Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ›ιτ' ἀεί. Κἂν τῇ Παρακαταθήκῃ· *Συνακολουθεῖ μεθ'* :ῶν. — Hesych.: Ὄφεις, τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. ένανδρος Παρακαταθήκῃ· τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ›ρασας. Recte Bentl. p. 51. Menandrea sic constituit:

*— Τοὺς ὄφεις καλῶς γέ μοι*
*Ἠγόρασας — —*

saub. Hesychii locum ita constituit: Ὄφεις. τὰ δρ. γιν. λλια Μένανδρος ἐν Π. τοὺς ὄφεις λέγει· Καλοὺς γέ μοι ἠγό- ɔας ὄφεις. — Harpocr. p. 132. ὅρος· οὕτως ἐκάλουν οἱ :τικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις (domibus oppi- eratis) καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανει- ῇ. — καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκῃ. Eadem Phot. Lex. 255. — Ammonius p. 124. θύρα καὶ θυραία διαφέρει. ρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Πα- ιαταθήκῃ· *Θύραν ἔξελε.* θυραία δὲ τὸ μέλλον πρὸς ἐκ-

κοπὴν θύρας μέγεθος, et mox: θύρα καὶ θύραι διαφέρει· θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ σανίδων. θύραι δὲ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας, ubi leg. videtur θυραία. Photius Lex. p. 76. θυραία, τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας, Μένανδρος. et paullo ante: θυρέαν, τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν. Haec quomodo possint aut emendari aut inter se conciliari videant alii.

---

## ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗ.

Unum hujus fabulae fragmentum superest, servatum illud a Grammat. Seguer. I. p. 427. ἀποδεῖξαι οὐ παραδεῖξαι· ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί, καὶ Περικειρομένῃ Μένανδρος. Scribendum videtur:

*Ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί σου,*

Μένανδρος Περικειρομένῃ. nisi forte inter verba τῇ γυναικί et καὶ Περικειρομένῃ alius poetae nomen excidisse statuas. Praeterea hanc fabulam obiter commemorant Fronto in Anal. Brunck. II. p. 346., cujus verba ad Georgum adscripsimus, et Agathias Scholasticus ibid. III. p. 38., cujus carmen, quum egregium sit ad perspiciendum fabulae argumentum, hoc loco integrum apponam:

> Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
> Κείραντα γλυκεροὺς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
> Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
> Βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο·
> Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας
> Μάστιξε ῥαδινῆς ἄψεα θηλυτέρης.
> Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
> Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον;
> Σχέτλιος· ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε· μέχρι καὶ αὐτοῦ
> Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην;
> Ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισούμενος· αὐτὰρ ἔγωγε
> Δύσκολος οὐχ ὁρόων τὴν Περικειρομένην.

Primas igitur fabulae partes Menander Polemoni demandaverat, importuno militi et gravissimis zelotypiae stimulis agitato. Hinc Lucianus, qui dicitur, Dial. Meretr. IX. p. 303. οὔτε τὸν Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστι, et ibid. p. 304. ὀργιζομένῳ οὐχ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν. Iste igitur Polemo quum forte puellam suam perfidiae suspectam haberet, statim, ut erat homo ad iracundiam pronus, bacchatur et furore percul-

sus miseram istam puellam conviciis increpat, vestem dilacerat, et, quo nihil putabatur ignominiosius (v. Savar. ad Sidon. Apoll. V, 13. p. 335. et Boettiger. Specim. Terent. p. 60.), capillos detondet. Haec omnia discimus ex Agathia; quid porro fecerit homo furiosus docet nos Philostratus Epist. XXVI. p. 924. *οὐδὲ ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλωτοῦ μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθείς, ἣν οὐδὲ αὐτὸς ἀποκείρας ἠνίσχετο. κλαίει γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν.* Igitur facti poenitentia ductus et sibimet ipsi iratus ad flentis amasiae genua procumbit, crudele, quod perpetrarit, facinus exsecratur, et ut suam sibi dementiam ignoscat animo graviter commoto rogat. Ex hac ego scena versum petitum conjicio, quem tacito auctoris nomine servavit Plutarch. Opp. Mor. p. 799. d.

*Οἵαν ἀδικῶ γυναῖχ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ.*

Neque temere, opinor, indidem ducta esse suspiceris, quae e Menandro, sed non addito fabulae titulo, citantur ab Etymol. M. p. 57. 24. et Grammat. Seguer. I. p. 374.:

— *Ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ*
*καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος* —

Certe utrumque egregie convenit homini factam injuriam commoto animo confitenti et delicti veniam petenti. Simillimum locum Tibulli Lib. I, 10, 53.:

Sed Veneris tunc bella calent, scissosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores,
Flet teneras subtusa genas; sed victor et ipse
Flet sibi dementes tam valuisse manus.

comparavit Cl. Huschkius Anal. crit. p. 177., qui ibid. p. 172. recte notavit Fabricium, Agathiae et Philostrati locis ita abusum, ut novam inde comoediam *Polemonis* nomine inscriptam Menandro affingeret. Sed errorem errore cumulat Fabricius, quum Polemonem et Glyceram unam eandemque fabulam fuisse existimat. Atqui dubitari posse, an unquam Menander fabulam Glycerae nomine vocatam docuerit, supra vidimus. Sed Fabricium Scaligerana Agathiae interpretatio latina in errorem induxit:

Quod Polemo ille facit, *Glycerae* cum conjugis aufert
In thymela crines, docte Menandre, tua.

Correxit igitur Vir Summus:

*Κείραντα Γλυκέρας τῆς ἀλόχου πλοκάμους.*

Atque ita edidit nuper Jacobsius Anthol. Palat. I. p. 147. codicis auctoritatem sequutus, qui pro vulgato *γλυκεροὺς*

praebet *γλυκεράς*. Scaligeri conjecturam hactenus tantum probat Huschkius p. 185., si ponatur, Menandrum Glycerae nomen pluribus comoediis intexuisse. Atqui id fecisse Menandrum satis docet fragmentum e Misogyne servatum apud Priscian. XVIII. p. 1193., idemque haud scio an colligi possit ex Alciphr. Epist. I, 29. fine. Nihilominus equidem Scaligeri correctionem rejiciendam arbitror, idque duplici motus argumento. Primum Polemonis amasiam Menander *αἰχμαλωτὸν* finxerat, ut diserte testatur Philostratus; tum vero quis credat Menandrum, Glycerae amatorem tenerrimum, amoribus suis et deliciis *περικειρομένης* personam tribuisse? Itaque nisi quis in vulgata Agathiae lectione acquiescendum putet, videndum ne scripserit ille:

*κείραντα γλυκερᾶς τῆς ἀλόχου πλοκάμους.*

Atque hoc loco finem facere possem disputationi de hac fabula institutae, nisi Huschkius l. c. novam de ea sententiam attulisset. Sic enim statuit V. C., *Περικειρομένην* atque aliud, non minus celebratum Menandri drama, *Ῥαπιζομένης* nomine inscriptum, non diversas fuisse fabulas, sed diversos tantum ejusdem fabulae titulos. Argumentorum, quae docte et eleganter exposuit, summa huc redit: non dubium videri posse, miseram puellam istam apud Menandrum non modo comis privatam fuisse a Polemone, sed etiam plagis irrigatam. Manifesto enim hoc dicere Agathiam, idque confirmare praeter Lucianum Dial. Meretr. VIII., testes gravissimos, Ovidium, Tibullum, Propertium, quos respexisse ad Menandri fabulam, et rem eodem fere modo, quo Agathiam, uberius tamen exponere. Haec igitur Huschkius, qui quod Agathiae verba sententiae suae favere dicit, id haud scio an non satis tuto inde colligi possit, nec mirer si quis contrarium inde probari posse opinetur. Redivivus iste Polemo Rhodanthes capillos laceraverat; id *κωμικὸν ἔργον* vocat Agathias, propterea quod simile quid in Menandri comoedia perpetratum fuerat. Nec vero eo contentus fuit homo *ζηλότυπος*, sed eo dementiae processit, ut *tragicos superadderet ausus*. Verberibus enim caedit puellam, ex quo ipso colligi posset, apud Menandrum non caesam. Sed si vel maxime puellam istam etiam verberatam fuisse concedamus, non tamen hoc inde continuo sequi videtur, ut unam eandemque fabulam *Περικειρομένην* et *Ῥαπιζομένην* fuisse arbitremur. Unum idemque utriusque fabulae argumentum fuisse potius dixerim, quod nemo mirabitur in Menandro, qui in summa ingenii ubertate, eas tamen fabulas, quae uno

emque actionis genere continerentur, tam similes inter fecisse censendus est, ut, si summam rei spectes, vix nosci altera ab altera potuerint. Nec de Menandro tum sed de omnibus novae Comoediae poetis id dici est. Ita fieri non potuit quin eae quoque comoediae, quibus quid amantium ζηλοτυπία valeret, ostendere vel- poeta, miram quandam inter se haberent similitudi- n. Denique ne illud quidem negligendum est, nemi- n veterum scriptorum ita alterutram fabulam ad partes casse, ut utramque pro una eademque fabula habuisse leatur. Illud autem facile largior Huschkio, Lucianum n minus quam Ovidium et Tibullum ex ipsa nostra Πε- ιρομένῃ suos rivulos irrigasse. Minus assentior de Pro- rtio Lib. II, 5, 21.

> Nec tibi perjuro scindam de corpore vestem,
> Nec mea praeclusas fregerit ira fores:
> Nec tibi connexos iratus carpere crines,
> Nec duris ausim laedere pollicibus.
> Rusticus haec aliquis tam turpia proelia quaerat,
> Cujus non hederae circuiere caput,

ıae ut e Menandreo fonte fluxisse concedam, non tamen Περικειρομένῃ peti potuerunt, h. e. ex ea comoedia, in a non rusticum sed militem istis amoris Furiis agita- n vidimus. Quod enim Huschkius dicit, postremis ver- : *rusticus, cujus non hederae circuiere caput,* ipsum ım Polemonem significari, id nemini facile probaverit. te quod ad confirmandam sententiam suam attulit, ta- ı hominem a Plutarcho εὐπάρυφον et ἀγροῖκον πα- ν φορίνην φέροντα dici, in eo virum doctissimum ratio ellit. Vide quae de illo Plutarchi loco ad Colacis frag- nta diximus. Tum ne verum quidem est, si verba ri- ri velis, Propertium eodem modo rem narrare quo Aga- am. Apud hunc enim caeditur puella verberibus, apud pertium laeditur unguibus. Quae quum ita sint, ex ı potius fabula, in qua rusticum ζηλοτυπίας aestu agi- um poeta induxerit, Propertium sua traxisse putaverim. c ea longe quaerenda, si tamen vera sunt quae de ar- mento τοῦ Γεωργοῦ e Luciano nobis colligere visi su- ıs. Quamquam ne hoc quidem ejusmodi est, ut nihil bitationis relinquatur. Pendet sane totus a Graecis Pro- tius; sed quae suis ipse oculis cernebat, et suo ipse mplo expertus didicerat, num ea quoque eum trans re petiisse censebimus? Zelotypiae stimulis agitari, fo- frangere, vestem discindere, capillorum ornatum prae conscindere, verberare puellam, haec et similia a Grae- pariter atque Romanis certissima consummati amoris

indicia habebantur. Ita, ne plura commemorem, Polycrtem Samium, quum amasium perfidiae insimularet, eo furoris processisse legimus, ὥστε δι' ὀργὴν ἀποκεῖραι τὸν ἐρώμενον, teste Athenaeo Lib. XII. p. 540. e. Neque sane Menandrum sequutus est Horatius Carm. I, 17, 24.

> — nec metues protervum
> Suspecta Cyrum, ne male dispari
> Incontinentes injiciat manus,
> Et scindat haerentem coronam
> Crinibus, immeritamque vestem.

Ubi falluntur, si quid video, qui *incontinentes manus* de Cyri petulantia interpretantur; sunt potius *dementes manus* Tibulli, et χεῖρες πάντολμοι Agathiae.

---

## ΠΕΡΙΝΘΙΑ.

Suidas s. v. ἀβέλτερος, ἀνόητος, ἀσύνετος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων — Μένανδρος Περινθίᾳ·

> Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
> καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ,τι,
> οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
> ἐπαβελτερώσας τόν ποτε ἀβέλτερον.

Vid. Bentl. p. 52. Versu 2. Porsonus Advers. p. 255. reposuit οὐκ οἶσθ' ὅτι, quo sententia loci ita immutatur, ut fallacia servi non improbetur sed laudetur. Frustra. Vs. 4. Scaliger τόν ποτ' ὄντ' ἀβέλτερον, probante Porsono. Grotius τόν τὸ πρόσθ' ἀβέλτερον.

Stobaeus Serm. CXXII. p. 611. Gesn. CXXIV. p. 505. Grot.:

> Οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν,
> εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

Emendavit Bentl. p. 51. Vulgo εἰς τὸν δ' ἴσον ὄγκον —, quod frustra explicare conatus est Gataker. de St. N. T. II, p. 12. F. Neque Clericum Praefat. ad Philarg. Emend. p. 42. et D'Orvill. Vann. crit. p. 232. probo, qui ὄγκον contra palmariam Bentl. emendationem vindicare conantur, allato Sophoclis loco Electr. 1142. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, quae verba nihil probant. Docere debebant dici posse εἰς ὄγκον ἔρχεσθαι. Nihil proficimus Zedelii conjectura (Magazin für Schullehrer II. p. 370.) qui οἴχεται scribi malit, et ipse ὄγκον servans, quod habeat justam imaginem destructionis atque interitus corporis hu-

ni. Bentl. rationem probavit etiam Brunck. Poes. Eth. 192. Ceterum permira sunt, quae scripsit de hoc versu liger Conj. in Varr. IV. p. 49. Bip.: „Orcum vero, init, Romani sine dubio a Graecis acceperant: nam Ὄρκον vocabant conditorium mortuorum. Menander: εἰς ὂν ἴσον ὅρκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ." Haec tamen serus repetiit Graevius Lect. Hesiod. Cap. XVII. p. 91. c magis Casauboni ratio laudanda, qui ad Sueton. T. I. 292. Burm. hunc locum ita exhibuit: εἰς τὸν ἴσον ὀρχὸν l.: quamquam illud recte vidit, Latinum *Orcus*, in quo ıstra laboravit Vossius Etym. p. 358. a., a Graecó ὀρχός petendum esse. Quam sententiam confirmat Servius ad rgil. Aen. IV, 4. p. 991. *anchora apud majores sine adiratione proferebatur; contra thus et orchus veteres dibant.* Quam Scaliger parum feliciter Menandro reddere luit vocem ὅρκος, eam nos meliori, opinor, successu eximus Carystio Pergameno ap. Schol. Theocr. Id. XIII, 22. ρύστιος Περγαμηνός φησι Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ θεῶν ὅρκου πύλας κεκλῆσθαι. Legendum videtur Φόρκου λας. Phorcus idem qui apud Homerum Phorcys. Eunn Πόρκον dixerat Alcman. Hesych. Νηρεύς, θαλάσσιος μων· Ἀλκμὰν καὶ Πόρκον ὀνομάζει. Conf. Heynius ad ollod. I, 2.

Pollux X, 12. ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα ὑπὸ τῶν νεωτέρων μακά, ὥσπερ εὐμεταχείριστα, ὡς εἶπε Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ·

> Ὅσ' ἐστὶ μαλακὰ συλλαβὼν
> ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος.

Bentl. p. 53. et in Epist. ad Hemsterh. p. 50. emenrit hunc locum. Editur ὅ ἐστι μαλακὸν et ἐκπηδᾷ. Cod. ι. ὅ ἐστι μαλὰ καὶ. Pro φίλος, quod idem Ms. praebuit, itur θᾶττον, quod vide an sequentis versus initio pondum sit: *quantocyus ex urbe te proripe.*

Harpocrat. p. 149. Πομπείας καὶ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ δορίας καὶ λοιδορεῖν· — ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλους. ένανδρος Περινθίᾳ·

> Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες
> σφόδρα λοίδοροι.

dem habet Phot. Lex. p. 327. et ex Photio Suidas III. 149. Voce πομπεία ad conviciorum contumeliam transa utitur etiam Demosth. pro Cor. p. 229. ubi vid. Schol. ıg. p. 143., et Heliod. Aeth. I. p. 182. Cor. Hinc βοᾶν περ ἐξ ἁμάξης apud eund. Demosth., quo respiciunt Sex-

tus Emp. adv. Gramm. I, 3. p. 229. et Suid. I. p. 760. cum Jo. Lydus de Mens. p. 48. et Bentl. Resp. ad Boyl. p. 31 Lips.

Athen. XI. p. 504. a. ἔδωκε (τὴν φιάλην) τῷ παιδὶ κα ρισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας, τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων παρατιθέμενος Μενάνδρου ἐκ Περινθίας·

Οὐδεμίαν ἡ γραῦς ὅλως
κύλικα παρῆκεν, ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλῳ.

Ibid. VII. p. 301. b. ἑψητοὶ ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. — Μένανδρος Περινθίᾳ·

Τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἑψητοὺς φέρον.

Victorius, notante Clerico, Var. Lect. V, 8. comparat Terent. Andr. II, 2, 31. *puerum conveni Chremis, Olera et pisciculos minutos ferre obolo in coenam seni.* Terentium partem Perinthiae in Andriam suam transtulisse supra vidimus.

Schol. Hermog. περὶ σεμν. p. 391. 28. κεῖται δὲ (τὸ ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Καὶ Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ·

Οὐδ' αὐτὸς εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

Vulgatur ἐν τῇ περιηθέᾳ, quod certatim corrigunt Casaub. ad Athen. p. 585. b. Vossius ad Catull. p. 308. Meursius Bibl. Att. p. 1563. Fabric. Bibl. Graec. IV, 31. p. 470. Hemsterh. ad Polluc. II. p. 1163. Adde Schol. ined. apud Bast. ad Gregor. Corinth. I. p. 241. et apud Bekkerum Anecd. Gr. III. p. 1073. Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ φησίν· Οὐδ' αὐτός εἰμι σ. θ. ὑπόξυλος. οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος, οὐδ' ἀληθής. Vide de hoc usu vocis Alexin ap. Athen. p. 385. b. Phrynich. Praep. Soph. p. 67. et Pierson. ad Herod. Fragm. p. 447.

Suidas I. p. 197. ἀνέπαφον, ἀνεύθυνον, καθαρόν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθίᾳ·

Τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδ' ἕλη.

Editio princ. οὐδέλη, pro quo Bentl. p. 53. οὐδὲ λῃστά conjicit, ut sint Suidae verba.

---

## ΠΛΟΚΙΟΝ.

Gellius N. Att. II, 23. *accesserat dehinc lectio* (Plocii Menandrei et Caeciliani) *ad eum locum, in quo maritus senex super uxore divite atque deformi querebatur,*

od ancillam suam, non inscito puellam ministerio et cie non illiberali, coactus erat venumdare suspectam ori quasi pellicem: nihil dicam ego quantum differat rsus utriusque eximius, sit satis aliis ad judicium faendum exponi. Menander sic:

Ἐπ᾽ ἀμφοτέραν ἵν᾽ ἐπίκληρος ἦ —
μέλλει καθευδήσειν, κατειργάσασα μέγα
καὶ περιβόητον ἔργον· ἐκ τῆς οἰκίας
ἐξέβαλε τὴν λυποῦσαν, ἣν ἐβούλετο,
5 ἵν᾽ ἐπιβλέπωσι πάντες εἰς τὸ Κρωβύλης
πρόσωπον· ἥ γ᾽ εὔγνωστος εἶχέ με γυνὴ
δέσποινα, καὶ τὴν ὄψιν, ἣν ἐκτήσατο,
ὄνος ἐν πιθήκοισι τὸ λεγόμενόν ἐστι δή.
τοῦτο σιωπᾶν βούλομαι τὴν νύκτα τὴν
10 πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν. Οἴμοι Κρωβύλην
λαβεῖν ἔμ᾽, ἑκκαιδεκατάλαντον [ὦ θεοί]
γύναιον οὖσαν πηχέως. εἶτ᾽ ἔστι τὸ
φρύαγμα εἴπως ἀνυπόστατον; μὰ τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδαμῶς.
5 Παιδισκάριον θεραπευτικὸν δὲ λόγου
τάχιον, ἀπαγέσθω δέ τις ἢ ἄρ᾽ ἀντεισαγάγοι.

cepit Grotius Exc. p. 741. cujus tamen emendationes, rasque certe, silentio praetermittere licebit. Meliora dit Heringa Observ. p. 252. cujus auctoritatem in pleque sequuti sumus. — Vs. 1. Heringa ἐπ᾽ ἀμφότερα νῦν ᾽πίκληρος ὠτία. Quod extremae graecitatis est. V. Lock. ad Phryn. p. 211. Thomas Mag. p. 664. οὖς Ἀττι-ί, οὐκ ὠτίον. Si constaret de veritate Grotianae interetationis verborum ἵν᾽ ἐπίκληρος ἦ ut se dotatam prot, probabiliter scribi posset: ἐπ᾽ ἀμφότερα νῦν, ἵν᾽ ἐπίηρος ἦ, γυνὴ μέλλει καθευδήσειν. Sed videant acutiores, m quid eliciant ex his Donati verbis ad Terentii Heaut. , 3, 101. in aurem utramvis, proverbium in eos, qui seri et otiosi. Talis sententia et apud Menandrum, quae tine sic exprimitur:

*In aurem utramvis, quum quidem dotata est, cubet.*

e formula ἐπ᾽ ἀμφότερα καθεύδειν vide Intpp. Pollucis . I. p. 198. et Lindenbrog. ad Terent. T. II. p. 123. ed. est. cll. D'Orvillio Vann. crit. p. 232. — Vs. 2. Heringa τειργάσατο μέγα, D'Orvillius κατείργασται μέγα. Sed non acet haec subita sententiae abruptio. Ibidem μέλλει pro

μέλλειν correxere Grotius et alii. — Vs. 4. ante Groti βούλετο. — Vs. 5. ante Heringam Κρεωβύλην. Cfr. He diān. p. 454, sive infra Fragm. inc. p. 259. — Vs. 6. G tius ἡ δ' εὔγνωστος ἡ γ' ἐμὴ γυνή. Heringa ὡ γ' εὔγνωσ ἐστ' ἐμὴ γυνή. Fort. ἆρ' εὔγνωστον ἔσχ' ἐμὴ γυνή. — Vs ante Grotium ὧν ἐκτήσατο. Heringa ὡς ἐκτήσατο. — Vs ita Heringa pro πιθήκοις τι τὸ λ. Fortasse tamen praes Grotianum ὄνος ἐν πιθήκοις ἐστὶ δὴ τὸ λεγόμενον. Prov bii hujus, quo summa oris turpitudo significari videt nulla apud alios mentio. — Vs. 9. Grotius τοῦτο δέ. G novius et Heringa τοῦτ' οὐ σ. Fort. τουτὶ σιωπᾶν. cere se velle dicit infelix maritus de nocte geniali, pote omnium malorum causa. Articulum in fine sen tuentur Aristoph. Eccl. 452. Vesp. 504. Alexis apud Ath IV. p. 169. d. et X. p. 429. c. Amphis VI. p. 224. b. chedicus VII. p. 292. e. Eubulus VII. p. 295. e. Ma XIII. p. 580. f. Diphilus XIV. p. 657. e. Nicostra XIV. p. 664. c. Menander VI. p. 243. a. Philemo ap Aelian. H. A. XII, 10. Vides exempla unice e Comi petita. — Vs. 10. sq. emendavit Heringa probante V cken. ad Adoniaz. p. 314. a. Vulgo: οἴμοι Κρεωβύλην βεῖν ἐμέ, καὶ δέκα τάλαντα; γύναιον οὖσα πηχέως. — Vs. Grotius et Heringa: φρύαγμα πῶς ἂν ὑπόστατον; debeb certe πῶς ἆρ' ὑπόστατον. Mihi non liquet. Ibidem τὸν addidere Grotius et Heringa. Verba τὸν Δία — Ἀ νᾶν eodem senarii loco posita habes apud Menandri Prisciani XVII. p. 1192. et Alexin Athenaei p. 258. f., q minus dubitari potest, quin recte hos versus disposue Heringa; nam apud Gellium omnia mirifice perturb sunt. — Vs. 15 sq. Grotii conjectura nihil proficimus: θ. τάχιον λόγου Ἀπήγαγ'· ἔστω· τίς δ' ἄρ' ἦν ἀντεισάγει qu vel ob τάχιον media correpta probari non potest. Herin π. θ. νυνὶ λόγον τάχιον ἀπῆγ', ἴσως ἵνα γραῦν τιν' εἰσά Reisigius Conject. I. p. 308. tacite correxit: π. θ. δὲ λόγου Τάχιον ἀπάγεσθ' οἶδέ τις, ἢ ἄρ' ἀντεισάγοι. Ceter formae τάχιον vix aliud puto exemplum in Attico sc ptore reperiri. Cfr. Pierson ad Herod. p. 436. et Lobe ad Phrynichum p. 77.

Gellius l. l. *Idem ille maritus senex cum altero se vicino colloquens, et uxoris locupletis superbiam depi cans haec ait:*

α. Ἔχω δ' ἐπίκληρον Λάμιαν, οὐκ εἴρηκά σοι
τοῦτ'; οὐχί; [ταύτης] κυρίαν τῆς οἰκίας
καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ πάντων ἀντ' ἐκείνης

ἔχομεν, Ἄπολλον, ὡς χαλεπῶν χαλεπώτατον.
ἅπασι δ' ἀργαλέα 'στίν, οὐκ ἐμοὶ μόνῳ,
υἱῷ, πολὺ μᾶλλον θυγατρί. β. πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις,
εὖ οἶδα.

Vs. 1. vulgo Λαμία casu vocativo, pro quo Heringa dedit Λαμπρία, quod propter hiatum non magis ferri potest. Adde quod *Lamprias* in nova Comoedia fere lauti et beati adolescentis nomen est. Scripsit haud dubie Menander, quod ex antiquis Gellii editionibus enotavit Clericus, ἐπίληρον Λάμιαν (sic enim scribendum, non Λαμίαν: vid. Hesych. in v. Spitzner. de Versu heroico p. 30.), quo nomine deformitas mulieris optime declaratur. De Lamia v. Jacobs. Addit. ad Athen. p. 227. et Scalig. ad Varr. VI. p. 227. Philostr. V. A. IV. 25. μία τῶν Ἐμπουσῶν, ἃς Λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα (sic leg.) οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται. Similiter Alciphro Empusae nomine usus est III. 62. ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι, quae adumbrata sunt e Demosth. pro Cor. p. 270. ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν: cll. Luciano Rhetor. praec. c. III. p. 26. Ac ne de metro timeas, vide mihi Arist. Vesp. 1177. πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο, et Machon. ap. Athen. p. 577. d. ἡ Λάμια δ' ἦν αὐλητρίς, ἧς σφόδρ' ἐρῶν —. Vs. 2. Ita distinxit orationem Heringa. Vulgo οὐκ εἴρηκά σοι, τοῦτ' οὐχὶ κυρίαν. Pron. ταύτης addidit Grot. qui interpunxit: οὐκ εἴρ. σοι τοῦτ'; β'. οὐχί. α'. ταύτης etc. — Vs. 34. Grot. ἀγρῶν. πάντ' ἀντ' ἐκείνης εἴχομεν. β'. Κακόν, ὦ Ἄπολλον, τῶν χ. Heringa καὶ τῶν ἀγρῶν, πάντων θ' ἅ γ' ἐκείνης εἴχομεν. Πολλῷ γ', Ἄπολλον (ita Cod. Vat. pro edito ἀπ' ὅλων vel ἀπ' ὅλων), τῶν χαλ. χ. non male, sed εἴχομεν quid sibi velit hoc loco, non perspicio. Postrema Heringa in εὖ οἶδ' ὅτι mutata marito tribuit. Fortasse recte; ὅτι tamen cur adderet, nihil causae erat.

Gellius l. l. *Filia hominis pauperis in pervigilio viliata est: ea res clam patre fuit, et habebatur pro virgine. — Ex eo vitio gravida mensibus exactis parturit.* Hinc fortasse sumta sunt verba ab eodem Gellio III, 16. ex hac fabula servata:

Γυνὴ κυεῖ δεκάμηνος —

Menses intellige lunares. V. Coray ad Plutarch. Vol. II. p. 367. Creuzeri Comm. Herod. p. 240. et Varr. Fragm. p. 318. Bip. Pergit Gellius: *Servus bonae frugi, cum pro*

*foribus domi staret, et propinquare partum herili filiae atque omnino vitium oblatum ignoraret, gemitum et ploratum audit puellae in puerperio enitentis: timet, irascitur, suspicatur, miseretur, dolet. Hi omnes motus ejus affectionesque animi in Graeca quidem comoedia mirabiliter acres et illustres: apud Caecilium autem pigra haec omnia et a rerum gravitate atque dignitate vacua sunt. Post ubi idem servus percunctando quid acciderat repperit, has apud Menandrum voces facit:*

Ὢ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ
καὶ παιδοποιεῖθ'. ὡς ἀλόγιστός ἐστ' ἀνήρ,
ὃς μήτε φυλακὴν τῶν ἀναγκαίων ἔχει,
μήτ' ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου
5 ἐπαμφιέσθαι τοῦτο δύναται χρήμασιν,
ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ
χειμαζόμενος ζῇ, τῶν μὲν ἀνιαρῶν ἔχων
τὸ μέρος ἁπάντων, τῶν δ' ἀγαθῶν οὐ δυνάμενος·
ὑπὲρ γὰρ ἑνὸς ἀλγῶν ἅπαντας νουθετῶ.

Idem locus, praeter extremum versum, est apud Stobaeum, Serm. LXVI. p. 417. = LXVIII. p. 279. — Vs. 1. etiam infra legitur in Gnomis monost. p. 340. ubi male vulgo ὡς τρὶς κακοδαίμων. Nostro loco erat ὦ pro ὥ. — Vs. 2. vid. Bentlejus. — Vs. 4. μήτ' ἂν ἀτυχήσας. Ita Stobaeus; Gellius, ut in ceteris, portentose: εἰ μήτε ἀνατειχίσῃ. Sed recte idem τὰ κοινὰ *quae accidere solent hominibus*, pro quo Stobaeus τὰ λοιπά. — Vs. 5. Stobaeus ἐπαμφιάσαι. Fort. ἐπαμφιάσασθαι. Tum scripsi τοῦτο δύναται, Gellius δύναται τοῦτο, Stobaeus τοῦτο δύναιτο. Particula ἂν pertinet ad ἀτυχήσας. — Vs. 6. Gellius ἀλλ' ἐν ἀνακατακύπτῳ, et versu sequenti χειμαζόμενον, ζητῶν μέν, ἀνιαρὸν δ' ἔχων. Respexit ad h. l. Dio Chrysost. Or. 32. p. 365. ubi qui sapientiam aspernantur nihil praesidii ad vitam bene agendam habere dicuntur, ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ χειμαζόμενοι καθάπερ σκάφει σαθρῷ καὶ λελυμένῳ etc. quae comparavit jam Valesius Emend. I, 30. Χειμαζόμενος *vexatus*, ut alias apud Menandrum. Cfr. Valcken. ad Hippol. 198. et Burmann. Praef. ad Bentl. Emend. p. 24. Inepte Clericus *hibernans*. — Vs. 8. Clericus nescio unde πάντων μέρος τι. Recte vulgo τὸ μέρος, *suam quisque malorum partem habet*. Aristoph. Vesp. 972. τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος. Liban. Or. III. p. 101. A. τὸ μέρος ἐκείνοις ἀναθείημεν. Hyperides apud Cosmam Indicopl. Top. Christ. V. p. 463. φραξάμενοι τὸ μέρος αὐτῆς (τῆς στοᾶς) αὐλαίᾳ *alteram partem*, ad quem

cum respexit Suidas I. p. 379., totum apposuit Pollux
Γ, 122. ubi male legitur τι μέρος. — Ibid. οὐ δυνάμενος
. μετασχεῖν. Zedelius sine causa οὐδὲν μέρος. — Vs. 9.
ırrexit Grotius; vulgo ἀλεγῶν.

Alium Parmenonis (hoc enim fuit servi nomen) ser-
onem servavit Stobaeus XCIV. p. 516. = XCVI. p. 386.

*Ὅστις πένης ὢν ζῆν ἐν ἄστει βούλεται,*
*ἀθυμότερον ἑαυτὸν ἐπιθυμεῖ ποιεῖν.*
*ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν*
*δυνάμενον ἐμβλέψῃ, τότ' αὐτὸν ἔστ' ἰδεῖν*
*ὡς ἄθλιον ζῇ καὶ ταλαίπωρον βίον.*

s. 4. fort. scribendum τόθ' αὐτόν. Sequuntur continuo
ıud Stobaeum hi versus:

*Κακῶς ὁ δεσπότης βεβούλευται πάνυ.*
*ἐν ἀγρῷ γὰρ οἰκῶν οὐ σφόδρ' ἐξηλέγχετο*
*τῆς μερίδος ὢν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης,*
*εἶχεν δὲ περιπέτασμα τὴν ἐρημίαν.*

certo poetae hos versus tribuit Grotius, Menandro Ges-
rus. Non dubito quin ex eadem fabula petita sint. Ex
dem servi sermone, opinor, hoc fragmentum servavit
obaeus LIV. p. 367. = LVI. p. 215.

*Ἆρ' ἐστιν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος*
*ἐλευθέρου τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρός.*

em locus sine auctoris nomine legitur apud Apulejum
I. p. 327. Alt. ubi primo versu omissum est ἆρα.

Quod supra dicebam, servo illi Parmenonis nomen
isse, docet hic locus ap. Stob. Serm. CIII. p. 559. Gesn.
V. p. 437. Grot.:

*Ὦ Παρμένων, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῷ βίῳ*
*φυόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς,*
*ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακόν,*
*ἐκ τοῦ κακοῦ τ' ἤνεγκεν ἀγαθὸν ἡ φύσις.*

ı e Ms. restituit hunc locum Grotius; vulgo pro βίῳ
ιόμενον legitur βιώμενον. Confirmat Themist. Or. XXII.
276. λέγει τις ὀρθῶς τῶν τοῦ γέλωτος ποιητῶν ὅτι μηδὲν
ιν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φυόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς·
ὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ κακόν.

Apud Stobae. Serm. CVI. p. 567. Gesn. CVIII. p. 453.
rot.:

*Ἀεὶ τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου·*
*μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.*

Prior versus est etiam infra in Gnom. monost. 3. ubi legitur ἐκδίωκε. Sec. versu ante Grotium erat τοῦ βίου. Rutgers. V. L. IV, 17. et Gatakerus de St. N. T. Cap. XI. p. 76. B. comparant Senecam de Brev. Vit. 2. *adeo ut quod apud maximum poetarum* (*Comicorum* addit Clericus) *more oraculi dictum est, verum esse non dubitem:*

*Exigua pars est vitae quam nos vivimus.*

Ad quem locum non constare dicit novissimus editor, an Menandri Plocium a quoquam Latinorum poetarum versa fuerit. Non meminerat igitur neque Gellii, neque Nonii aliorumque, qui passim Caecilii Plocium commemorant. Cfr. Gataker. ad Anton. Philos. p. 137. F.

Denique laudatur nostra fabula a Schol. Plat. Ruhnk. p. 12. ubi de proverbio δεύτερος πλοῦς agitur; — et ab Aeliano H. A. XII, 11. τρυγόνος λαλίστερον ἔλεγον. — μέμνηται καὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός h. e. Menander, ex quo idem proverbium afferunt Zenob. VI, 8. et Apostol. XIX, 82. Utuntur eo etiam Clemens Alex. Str. I. p. 120. Alciphro Ep. III, 29. alii, quos vide ap. Bochart. Hieroz. T. II. p. 55. Nec primus, quae Valckenaerii erat sententia ad Adon. p. 378. c., eo usus est Menander; vid. Alexis ap. Athen. IV. p. 133. c. et Eustath. ad Hom. Il. p. 1282. 40.

Ceterum de argumento fabulae e fragmentis quae attulimus satis certo judicari poterit. Nec in titulo fabulae laborandum. Collare, hoc enim est τὸ πλόκιον, plus una ratione solvendo actionis nodo inservire potuit. Illud autem permirum est, quod in margine Stobaei Gesner. p. 559. adscriptum legitur: *Menander Plociis i. e. capillis Thaidis.* Cujus commenti quam originem fuisse dicam non invenio. Conf. D'Orvillius Vann. Crit. p. 608.

---

## *ΠΡΟΓΑΜΟΙ.*

Unus hanc fabulam commemorat Stobaeus Ecl. Phys. I, 8. p. 213. Heer.:

*Τυφλόν γε καὶ δύστηνόν ἐστιν ἡ τύχη.*

Hunc versum Aldus in Gnomis monostichis ita edidit: τυφλὸν δὲ καὶ δύστηνον ἀνθρώποις τύχη. Heerenius: „Menan„dro hunc versum tribuunt Codd. V. A. E. addito simul fa-

ιulae titulo, ἐκ τῶν Μενάνδρου προγάμων." Πρόγαμοι idem ιinor quod προγάμεια. Pollux III, 38. ἡ πρὸ γάμου θυσία ιοτέλεια καὶ προγάμεια. οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάιυ δῶρα.

## ΠΡΟΕΓΚΑΛΩΝ.

Duobus locis hanc fabulam laudavit Stobaeus, Serm. X. p. 382. Gesn. LXII. p. 255. Grot., et Serm. LXXIV. 449. Gesn. LXXVI. p. 329. Grot.:

— Τὸ δ' εὖ
κελευόμενον μὲν ἐστιν ἀσφαλέστατον
δοῦλον ποιεῖν, ὡς φασιν. —
Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν ἄρα·
λύπη, φόβος, φροντίς, πέρας ἐστὶν οὐδὲ ἕν.

ius fragm. ita, ut edidi, constituit Erfurdt. Observ. in hen. p. 17. Vulgo δουλοποιεῖν. Mitto conjecturas aliιm. Secundo fragmento addidi ἄρα, quod quam facile :idere potuerit docet Bast. Comm. Palaeogr. p. 770. cll. ilostrato V. A. III. 10. p. 101. Idem placuisse Porsono Tracts etc. p. 251. postea vidi. Bentl. p. 55. κακόν ad:endum conjecerat, probante Toupio Emend. in Suid. 486. Lips. Imperfectum ἦν passim dici loco praesentis ἰν, inprimis comitem habens particulam ἄρα, monuit ιaeferus ad Sophocl. T. II. p. 329. Ita etiam Euripi- ap. Stob. LXII. p. 403. τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἐρᾶν τοῖς. Ibid. CXV. p. 518. κακόν τι βούλευμ' ἦν ἄρ' εἰς ιδρίαν Ὁ πλοῦτος. Pherecrates ap. Athen. p. 415. c. ὡς όσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις —. Ad sententiam loci rime convenit Eueni versus apud Plutarchum: ἢ δέος ύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον, de quo vide Ruhnk. ad ιil. p. 38.

## ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΙ.

Athen. VI. p. 248. b. Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ ην τρεφόμενον σιτόκουρον εἴρηκεν — ἐν Πωλουμένοις·

— Τάλας, ἕστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις
τὸ φορτίον θείς; σιτόκουρον, ἄθλιον,
ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν.

:cripsi hunc locum ex emendatione Porsoni Advers 75.; vulgo deest ἄχρηστον, quod e sequenti fragmento

assumendum. Sed vide ipsum inventi rationes exponentem. Idem primum versum ita supplevit: Τί, ὦ τάλας, ἕστηκας —

Clemens Alex. Strom. VI. p. 264. καὶ Καλλίᾳ τῷ κωμικῷ γράφοντι,

μετὰ μαινομένων φασὶν χρῆναι μαίνεσθαι πάντας ὁμοίως·

Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παρισάζεται λέγων·

Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρόν,
καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ.

Ita Bentl. p. 55. pro vulgato καὶ συμβῆναι δ' ἔνια δεῖ. Suidas II. p. 538. μετὰ γὰρ νοσούντων (inser. ἐστὶ) μαίνεσθαι καλόν. χρὴ συνεξομοιοῦσθαι τοῖς παροῦσιν, ὅμοιον τῷ· ὁ μαινομένοις μὴ συμμαινόμενος οὗτος μαίνεται. Seneca de Tranqu. an. XV. p. 387. *nam si graeco poetae credimus, aliquando et insanire jucundum est:* Plura in eandem sententiam vide ap. Valcken. ad Phoen. p. 250. Primus versus, tacito auctoris nomine, est etiam ap. Stobaeum Serm. III. p. 74. Schow., ubi non male editur:

Οὐ πανταχῇ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ.

Nam ὁ φρόνιμος (sc. λόγος) passim idem est quod φρόνησις sive τὸ φρόνιμον, *sapientia.* Lepide Bato, novae Comoediae poeta, Androphono apud Athen. IV. p. 163. B. ridet

τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα.

Idem eadem fabula ib. VII. p. 279. c.:

ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τἀγαθόν.

Qui locus manifesto errore apud Athenaeum Platoni tribuitur. Nam cum sequenti versu Epicuri mentio injiciatur, facile vides, ne potuisse quidem a Platone, antiquae comoediae auctore celeberrimo, hanc fabulam proficisci. Floruit Plato Olymp. XCIII., neque probabile est, eum ultra C. Olymp. aetatem produxisse. Qui igitur Epicurum luserit, quem Olymp. CIX. natum esse constat? Eandem ob rationem, ut argumentum fabulae omittam ab antiquae Comoediae poeta prorsus alienum, etiam Συνεξαπατῶντα Platoni abjudico, quae laudatur Athen. VII. p. 279. ubi itidem Epicurus commemoratur. Eandem Batonis fabulam ad partes vocat Athen. XV. p. 678. F. At, inquies, diserte Suidas Androphonum et Synexapatonta inter Platonis fabulas commemorat. Scio, sed Suidas corruptis Athenaei codd. usus est. Nec enim aliunde nisi ex Athenaei harum fabb. titulos Suidam duxisse, ipsa ejus verba satis

ocent: nam postquam ceteras Platonis fabulas ordine alhabetico enumerasset, tum demum haec addit: ἐστὶ δὲ αμπρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς, ὅτι καὶ Ἀνδροφόνος ἐστὶ δρᾶμα Πλάτωνος καὶ Συνξαπατῶν, καὶ Πανηγυρισταί, καὶ ἄλλα πλεῖστα. Ubi primum post χαρακτῆρα majori signo incidendum; hoc enim de Platone judicium non ex Athenaeo duxisse videtur Suidas, sed ex eo Grammatico, cui reliqua debet; tum ita scribendum: Ὡς φησιν Ἀθ. ἐν τοῖς Δ. καὶ Ἀνδροφόνος κτλ. De Panegyristis quod dicam non habeo; suspicari tamen licet hanc quoque sive Platonis sive Batonis fabulam ab Athenaeo commemoratam fuisse. Ceterum illud memorabile est, apud Eudoc. p. 358. totum illud additamentum inde a verbis ὥς φησιν Ἀθήναιος non comparere, unde si quis haec verba ab aliena manu in Suidae farraginem illata esse censeat, equidem non repugnem. Unum est quod addere juvat. Si quis Fabricii Bibl. Graec. II. p. 485. auctoritatem sequatur, in eam forsitan inclinet sententiam, t fabulas illas quas Batoni vindicavimus, Platoni juniori, nediae Comoediae auctori, tribuendas opinetur. Provocat abricius ad ineditum Scholiasten Dionysii Thracis, quem lidit nuper Bekkerus Anecd. Graec. II. p. 749. Sed hic uidem non verendum est ne rationes nostras conturbet erba ejus haec sunt. τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γεγόνασιν, ἐπίημος δὲ Κρατῖνος, ὁ καὶ πραττόμενος· — τῆς δὲ μέσης καὶ ήτης πολλοὶ γεγόνασιν, ἐπίσημος δὲ Πλάτων τις, οὐχ ὁ φιλόος, ἀλλ' ἕτερός τις. Vides quam belli scriptoris auctoritate Fabricii de juniore Platone commentum nitatur.

Praeterea Menandri Πωλούμενοι commemorantur ab ntiattic. p. 105. *καταφαγάς*. Μένανδρος Πωλουμένοις. andem vocem e Menandro affert Phrynichus Ecl. Att. . 433. ubi vid. Lobeckius. Denique Harpocrat. p. 50. *ιασείστους ἀστραγάλους*. — παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διαείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον σι. Μένανδρος Πωλουμένοις. Eadem fere Suidas habet v. διάσειστος, ubi v. Kusterum et Intpp. Polluc. II. p. 334. cll. D'Orvillio Vann. crit. p. 306.

---

## ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗ.

De argumento hujus fabulae, quam obiter commemoat Alciphron Epist. II, 4, 144., diximus ad Περικειρομένην. Conf. Boettiger. Specim. Terent. p. 59. Fragmenta haec unt. Apud Stob. Ecl. II. 8. p. 341.

*Ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον*
*αὐτῷ διδόντων ἕνεκα τοῦ ζῆν, βούλεται*
*οὗτος ἀτυχεῖν· ἐὰν δὲ μὴ θεὸς διδῷ,*
*τοῦ μὴ διδόντος οὐ τρόπου 'σθ' ἁμαρτία.*

Vs. 1. Heerenius tacite dedit σύμφερον, fort. operarum errore. — Vs. 2. ἕνεκα τοῦ ζῆν, quod ad vitam sustentandam attinet, de quo usu praepositionis ἕνεκα dixere Valck. ad Herod. p. 466. et Schaefer. ad Long. p. 421. Vel sic tamen vereor ne vitium haec verba traxerint. Mox legebatur οὐ βούλεται τόδ' ἀτυχεῖν ἢ τὸ μὴ θεὸς δίδωσιν. Grotius correxit: βούλεται Τοιοῦτος ἀτυχεῖν· ἣν δὲ μὴ θεὸς διδῷ. Heerenius: τοιόσδ' ἀτυχεῖν· ἐὰν δὲ μὴ θ. διδῷ. — Vs. 4. e certa Grotii conjectura addidi verba τοῦ μὴ διδόντος. Postrema verba vulgo sic leguntur: οὐ τρόπου δ' ἔσθ' ἁμάρτημα. Grotius dedit τοῦ μὴ διδόντος ἔσθ' ἁμάρτημ', οὐ τρόπου. Inscite Heerenius τ. μ. διδόντος γ', οὐ τρόπου δ', ἁμάρτημα. Neglexit igitur codd. suorum lectionem ἁμαρτία. — Sequitur apud Stob. hic locus:

*Ἀτύχημα κἀδίκημα διαφορὰν ἔχει·*
*τὸ μὲν διὰ τύχην γίνεται, τὸ δ' αἱρέσει.*

In margine cod. V. Μενάνδρου ῥαπιζομένου. Secundo versu Canterus edidit τὸ μὲν γὰρ διὰ τύχην. Codd. τὸ μὲν διὰ τύχην γάρ. Grotius et Heeren.: τὸ γὰρ διὰ τύχην. Ego γὰρ delere malui, quod jusserunt etiam Wyttenb. ad Plutarch. S. N. V. p. 49. et Porsonus Advers. p. 256.

Apud eund. Stob. Serm. XI. p. 136. Gesn. p. 79. Grot.:

*Ἔρχεται*
*τἀληθὲς εἰς φῶς ἐνίοτ' οὐ ζητούμενον.*

Nisi forte ad troch. numeros hunc versum revocare malis.

Clemens Alex. Paed. I. p. 37. Sylb. δοκοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ παιδάριον ἐπικοίνως οὐ μόνον τὸ ἄῤῥεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κεκληκέναι, εἴ τῳ πιστὸς καταφαίνεται ὁ Κωμικὸς ἐν Ῥαπιζομένῃ Μένανδρος ὡδέ πως λέγων·

*Τοὐμὸν θυγάτριον; πάνυ γάρ ἐστι τῇ φύσει*
*— φιλάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα.*

Vid. Bentl. p. 57. qui recte tuetur πάνυ σφόδρα, sed male comparat Terentiana *quidem hercle certe*. Easdem voc. conjunxit Aristoph. Plut. 745. Xenoph. Oecon. I, 21. Aelian. ap. Suid. p. 566. Similia sunt λίαν σφόδρα de quo Valck. ap. Koppiers. Observ. Philol. p. 52. et λίαν ἄγαν ap. Julian. Or. VII. p. 233. b., nisi forte alterutrum delendum.

Suidas s. v. ἀμφορεαφόρους, τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κε-
ιμια φέροντας· —

*Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων,*

Μένανδρος 'Ραπιζομένῃ. ubi ἀποφορὰν dici observa merce-
em heris a servis praestari solitam. Vid. Intpp. Gregorii
or. p. 525. Wessel. ad Herod. II. p. 153. et Valesius ad
Harpocr. p. 291.

Ibid. s. v. ἀνέσπακεν, ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Θουκυδίδης.
Μένανδρος 'Ραπιζομένῃ·

*Πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,*
*τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους;*

Tale apud Suid. legitur πέπονθα γάρ, quod correxi e Le-
xico Segu. I. p. 399. vicissim e Suida corrigendo. Minus
recte autem Suidas ἀνασπᾷ λόγους interpretatur ἀνευρίσκειν,
λαμβάνειν. Nec placet Stephani ratio Thes. L. Gr. III.
p. 917. E. *verba ex imo pectore trahere.* Est potius
αὐχᾶσθαι λόγους, *gloriari et insolentes sermones jactare.*
Sophocles Ajac. 300.

σκιᾷ τινι
λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
τοὺς δ' ἀμφ' Ἀχιλλεῖ.

Ubi egregia adnotavit Lobeck. p. 266. Compares παρασύ-
ρον ἔπος ap. Aesch. Prom. 1073.

Ibid. s. v. μυόχοδον, μηδενὸς ἄξιον. Μένανδρος 'Ραπιζο-
μένῃ·

*— Ὁ μυόχοδος γέρων*
*λεληθέναι σφόδρ' οἰόμενος —*

Eadem habet Photius Lex. p. 207. Usum vocis illustra-
runt Intpp. Hesychii p. 634. Senariorum reliquias diges-
sit Bentl. p. 57.

Pollux VII, 51. ὅτι δὲ ἐνδῦναι ἦν ἐπιτήδεια (τὰ ζώματα)
τεκμήραιτ' ἄν τις ἐκ τῶν ἐν τῇ 'Ραπιζομένῃ Μενάνδρου·

*— Οὐχ ὁρᾶτε τὴν τροφὸν*
*ζῶμ' ἐνδεδυμένην. —*

Sic digerenda haec verba. Respexit Phot. p. 46. ζῶμα, χι-
τωνός τε ζωστοῦ γένος. οὕτω Μένανδρος.

Athen. III. p. 115. b. Μένανδρον ἐν 'Ραπιζομένῳ ('Ρα-
πιζομένῃ) καὶ ἀπελευθέραν εἰρηκέναι. Denique Schol. Plat.
Ruhnk. p. 36. καὶ τυφλῷ δῆλον — Μένανδρος 'Ραπιζο-
μένῃ.

## ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

*Οὐδεὶς ξύνοιδεν ἐξαμαρτάνων πόσον*
*ἁμαρτάνει τὸ μέγεθος, ὕστερον δ' ὁρᾷ.*

Servavit Stobaeus Serm. IV. p. 52. Gesn. ubi deest f
lae titulus, quem e Codd. adjecisse videtur Grotius. Ç
praeterea e Plutarcho ad hanc fab. Clericus fragmenta
tulit, ea ad alias quasvis fabulas, in quibus militum
tes fuerunt, referri posse, monuit Boettiger. Spec. Te
p. 62., falsus tamen in eo, quod hanc fabulam Στρα
τῶν nomine inscriptam e Clerici cerebro natam cred
quamquam ejus fidem admodum incerta auctoritate
non negem. Tetigit hanc causam Wyttenbachius ad l
tarch. de Adul. et Amic. p. 62. E., qui titulum Grotiar
Στρατιώταις corruptum esse suspicatur e vero Στρατι
quam ille fabulam non diversam fuisse a Misumeno c
jicit. Atqui docere debebat Misumenum sub Militis
tulo ab ullo unquam scriptore laudatum esse. Probabi
videri possit illud Στρατιώταις corruptum esse e Συν
στώσαις.

---

## ΣΥΝΑΡΙΣΤΩΣΑΙ.

Athen. VI. p. 247. f. καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθ
ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν· Ἀντιφάνης Σκύθῃ· ταχὺ
γίγνεται ἐκκλησιαστὴς οἰκόσιτος. Μένανδρος Δακτυλίῳ· οἰ
σιτον νύμφιον Οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν. καὶ ἐν
θαριστῇ· Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις· ἰδίως
ἐν Συναριστώσαις ἔφη·

*Ἀστεῖον τὸ μὴ*
*συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,*
*ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι.*

Hic locus vulgo ita turbatus legitur, ut Menandri fragm
tum Crateti tribuatur. Suboluit aliquid Schweighaeuse
sed rem perficere non potuit. Tu vide Porsoni Adve
p. 74. 255.

Suidas I. p. 657. αἴρειν τράπεζαν ἐπὶ τοῦ παρακειμέ
ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ — καὶ Συ
ριστώσαις·

*Ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῷ τις· ἀλλ' ἡ βάρβαρος*
*ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο*
*ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.*

Eadem leguntur ap. Grammat. Seguer. I. p. 358.

Lexic. Seguer. I. p. 324. ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγαπητὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος·

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γενόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν.

..m locus apud Suid. s. v. ἀγαπησμός. Male Grot. Exc. ..3. ἀγαπασμὸν dedit. Hesychius: ἀγαπισμός, ἀγάπησις. ..te corrigunt ἀγαπησμόν; nec illud in Lexica recipi de..at. Zonar. I. p. 22. ἀγαπησμός, φιλοφροσύνη.

Quae Stobaeus ex hac fabula servavit fragmenta con..ctim exhibebo. Leguntur autem Serm. LXI. p. 385. = ..II. p. 243., Serm. LXXXI. p. 530. = LXXXIII. p. 347., ..m. XCVI. p. 530. = XCVIII. p. 411.:

Ἔρως δὲ τῶν θεῶν
ἰσχὺν ἔχων πλείστην ἐπὶ τούτου δείκνυται·
διὰ τοῦτον ἐπιορκοῦσι τοὺς ἄλλους θεούς. —
Πατὴρ δ' ἀπειλῶν οὐκ ἔχει μέγαν φόβον. —
Τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει
πολλῶν τε μεστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων.

..rtium fragmentum legitur etiam apud Anton. Meliss. ..V. p. 247. — Praeterea laudatur haec fabula a Polluc. .. 101. ἄριστον, ἀριστῆσαι, ἠρίστησα, ἀριστοποιούμενος, καὶ Μενάνδρου δρᾶμα Συναριστῶσαι. Ibid. X, 18. γυναι..ίαν ἀγοράν, τὸν τόπον οὗ τὰ σκεύη καὶ τὰ τοιαῦτα πι..ράσκουσιν, — εὕροις ἂν ἐν ταῖς Συναριστώσαις Μενάνδρου. ..miquè a Plinio H. N. XXIII, 15. *myrtus sativa can..da — odorem oris commendat vel pridie commanduca..m. Item apud Menandrum Synaristosae hoc edunt.*

Caecilii Synaristosas, ad Menandreae fabulae imita..nem compositas, laudat Gellius N. A. XV, 15. Nonius 617. alii.

## ΣΥΝΕΡΩΣΑ.

Schol. Plat. Ruhnk. p. 27. ὦ μέλε, παρὰ τοῖς νεωτέροις ..ὁ γυναικῶν λέγεται μόνον, ὡς τὸ ὦ τάλαν. παρὰ δὲ τοῖς ..λαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. καὶ (ὡς) ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνους, ..ἰ ἐν Μενάνδρου Συνερώσῃ·

Ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπτεις, ὦ μέλε.

..em locus apud Suid. II. p. 755. ubi legitur ὦ μέλεε. V. ..ntl. p. 59. Recte Clericus notat Meursii errorem Bibl. ..t. p. 1565. B. pro Συνερώσῃ apud Suidam Συναριστώσῃ

corrigere gestientis. — Idem Suidas s. v. ἀναπετῶ, ἀναπετάσω. Μένανδρος ἐν Συνερώσῃ.

## ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Zenobius V, 60. p. 138. οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώ[ων.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. Οἱ γὰρ ἥρ[ωες] ἕτοιμοι κακοῦν μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν, ὥς φησι καὶ Μένανδρος [ἐν] Συνεφήβοις. Menandrea, quae hic laudari credidit, Gr[o]tius Exc. p. 743. ita exhibuit:

Οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν
ὥς φασ' ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.

Valckenarius autem ad Eurip. Phoen. 976. p. 349. ita:

Οἱ γὰρ ἥρωες —
κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.

Non viderunt igitur viri praestantissimi, non Menandri s[ed] Zenobii haec verba esse. Docet hoc vel illud ὥς φησι κ[αὶ] Μένανδρος, ut de hiatu taceam. Prorsus ita Pseudo-Pl[u]tarch. ap. Gronov. Praef. Thes. Graec. Ant. X. p. 3. [οὐκ] εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων, ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων μὴ εὖ ποι[εῖν·] οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοιμοι ἢ μᾶλλον (μᾶλλον ἢ) ὠφελ[εῖν.] Item Suid. II. p. 736. ubi eadem leguntur, quae Zenob[ius] habet, sed postremis verbis ὥς φησι καὶ Μ. ἐν Σ. omis[sis.] Eundem Menandri locum respexit Schol. Arist. Av. 14[90.] ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, [κα]θάπερ Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις. Ita enim recte, opin[or,] Heringa Observ. p. 254. pro edito Συνερίθοις. Frustra igit[ur] Meurs. Bibl. Att. p. 1565. et Fabric. Bibl. Gr. II. p. 46[5.] Συνερίθους inter Menandricarum fabularum titulos retul[e]runt. Heroas istos litigiosos fuisse et maleficos, commun[is] ferebat antiquitatis opinio. Quam in rem Clericus lauda[]vit Strab. VI. p. 255. et Aelian. H. A. VIII, 18. Add[e] Valcken. Diatr. p. 269. B. Alciphron. Epist. III, 58, 1[.] cll. Etymol. M. p. 438. 18.

Hanc quoque fabulam Caecilium imitatione expres[]sisse constat testimonio Cicer. de opt. gen. orat. 16. et d[e] Finib. I, 2., quae loca etiam Clericus adscripsit.

## ΤΙΤΘΗ.

Suidas s. v. αἰτήσασθαι, τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τιτθῇ·

ἣν ἄν τις ὑμῶν παιδίον
ᾐτήσατ᾽ ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι.

Ita Meursius Bibl. Att. p. 1565. d. Vales. ad Harpocr. v., ητημένη, et alii correxerunt vulgatum Ἀνδρὸς Τίτθην. Eadem corruptela apud Zonar. I. p. 98. ubi in Menandri verbis pro ἣν ἄν τις legitur ἣν ἄν τις. Neutrum sanum st. Porson. Adv. p. 292. εἴ τις ὑμῶν. Aliud quid latere videtur. Versus digessit Bentl. p. 60. — Ad eandem fabulam, Schowiani Stobaei auctoritate, referendum hoc fragmentum:

Οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες ὡς ἀβέλτεροι
καὶ σκέψομαι λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὢν
σκέψει τί περὶ τοῦ; δυστυχὴς ὅταν τύχῃ.
αὐτόματα γὰρ τὰ πράγματ᾽ ἐπὶ τὸ συμφέρον
ῥεῖ, κἂν καθεύδῃς, ἢ πάλιν τοὐναντίον.

m. XXII. p. 187. Gesn. p. 111. Grot. ubi deest fabulae ulus. Ad priora verba οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες Clericus laut Lambin. ad Horat. Epist. I, 18, 64. Idem merito reit Casauboni interpretationem ad Theophr. Char. I. p. 22. atam. — Vs. 3. σκέψει τί περὶ τοῦ; ita scripsi e cod. B. o vulgato σκέψει σὺ περί του. Similia sunt τίς ἐκ τίνος ονας, οἷα ἀνθ᾽ οἵων πάσχω et alia, quae larga manu conserunt viri docti, ex quibus sufficiat laudasse Wyttenb. bl. Crit. III, 2. p. 21. et Schaefer. ad Long. p. 416. id. δυστυχὴς ὅταν τύχῃ recte tuetur Bentl. p. 79. — Vs. 5. ν καθεύδῃς. Ita Stob. Ecl. Phys. I. p. 100., ubi duo poemi nostri fragm. versus male cum alio versu e Κακολῳ cohaerent. Heerenio bis Menandrum iisdem versis usum esse statuenti nemo assentietur, quum altero o admodum importune subjiciantur huic versui:

ταὐτόματον ἡμῖν ἀφανὲς ὂν συλλαμβάνει.

stro loco vulgatur καθευδήσῃ πάλιν τἀναντία, quod in καθεύδῃς male mutavit Grotius. Praeterea Clericus: „κἂν αθεύδῃς, h. e. quamvis rem nullo tuo labore juveris, quod voluerunt oculis spectandum dare inimici Timothei, ui pinxerant eum κοιμώμενον, τὴν δὲ Τύχην τὰς πόλεις δικτύω περιβάλλουσαν, ut habet Plutarch. V. Sull. p. 454." r. Lucian. Rhet. did. III. p. 4. et Terent. Adelph. IV, 5, 59.

## ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

Athenaeus IV. p. 132. d. Δίφιλος δ' ἐν Ἀπολιπούσῃ μάγειρόν τινα παράγων ποιεῖ τάδε λέγοντα· — Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ·

α'. Ξένου τὸ δεῖπνόν ἐστιν ὑποδοχῆς. β'. τίνος
ποδαποῦ; διαφέρει τῷ μαγείρῳ τοῦτο γάρ·
οἷον τὰ νησιωτικὰ ταυτὶ ξενύδρια,
ἐν προσφάτοις ἰχθυδίοις τεθραμμένα
καὶ παντοδαποῖς, τοῖς ἁλμίοις μὲν οὐ πάνυ
ἁλίσκετ', ἀλλ' οὕτως παρέργως ἅπτεται·
τὰς δ' ὀνθυλεύσεις καὶ τὰ κεκαρυκευμένα
μᾶλλον προσεδέξατ'· Ἀρκαδικὸς τοὐναντίον
ἀθάλασσος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἁλίσκεται·
Ἰωνικὸς πλούταξ, ὑποστάσεις ποιῶ,
κάνδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.

Primum versum alii aliter inter loquentes personas distribuunt. V. Schweigh. qui vs. 3. male reliquit partic. μ post τά. Recte delevit Grotius Exc. p. 744. — Vs. 4. Bentl. p. 60. προσφάτοισιν. Dawes. Misc. crit. p. 214. ἰχθυΐδιο. Prius non necessarium, alterum ne graecum quidem. Ἰχθύδιον ubique, si Archestrat. Athen. p. 311. c. excipias, secundam syllabam producit. In Aristoph. Νήσοις mal. Brunck. p. 257. ad Dawesii normam ἰχθυΐδιον. Compare χελύδιον Amphidis ap. Athen. p. 295. b. ἀφύδιον Aristophanis ibid. p. 285. e., ubi fallitur Schweigh., βοτρύδιον Alexidis ibid. p. 516. e. Ad eandem normam ι producitur in δικαστηρίδιον, ἀργυρίδιον, ἐγχειρίδιον, aliis. Suid. III. p. 32 σκαλμίδα: ἀσπαζόμεθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδα, φησὶν ὁ Κωμικός. Fort. Aristophanis versus, ita scribendus:

Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμίδια.

In his omnibus ι terminationis diminutivae ιδιον coalescit cum praecedenti ι vel υ. Prorsus idem accidisse videmus in optativorum formis φθίμην, φύην, δαίνυτο, λέλυτο. — Vs. 5. τοῖς ἁλμίοις. Hoc frustra sollicitatum a Salmasio et Bentl. p. 60. — Vs. 6. ἁλίσκετ'. ita jam Grot. et Casaubonus, quo magis mirum, Schweigh. non correxisse vulg. ἁλίσκεται. — Vs. 7. ὀνθυλεύσεις. Vide, quem Clericus laudat, Casaub. ad Athen. I, 4., et Polluc. VI, 60. qui ὀνθυλεύσεις περιττὰς σκευασίας. — Vs. 8. Verba εἰ δέ τις ἔρχεται quae vulgo ante Ἀρκαδικὸς legebantur, delevit Bentlejus V. Schweigh. et Porsoni Tracts p. 236. — Vs. 9. Coray ap

Schw. ἀθάλασσος, οὗτος. Si quid mutandum, malim pro ἐν. At ne hoc quidem necessarium. — Vs. 10. et iterum habet Athen. XIV. p. 517. a., ubi Schweighaeuserus, praeeunte Corayo, locum ita exhibuit, ut nos eum edendum curavimus. Vulgo ποιῶν, quod in ποθεῖ mutavit ...tius. Vocem πλούταξ primus finxisse videtur Eupolis. Pollux III, 109. ὁ Εὔπολις πλούταξ πέπαικεν. Eupolidis locus est apud Athen. p. 236. f. κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ ... ταῦτ' ἐπαινῶ. Schol. Dionysii Thrac. p. 856. Ῥόδαξ Ῥόδιος καὶ πλούταξ ὁ πλούσιος. Ejusdem commatis plura habet lingua graeca, δῆμαξ, unde δημακίδιον formavit Aristophanes, δρώπαξ, πάσσαξ, βῶμαξ, νέαξ, alia, de quibus v. Etym. M. p. 199. Intpp. Gregor. Cor. p. 240. Fischer. ad Weller. II. p. 38. Στόαξ unus, opinor, lusit Hermeas ap. Athen. p. 563. e. Quae mox sequuntur apud Menandrum ...οστάσεις, respexit Pollux VI, 60. παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις ζωμὸς παχὺς ἀμύλῳ πηγνύμενος, jusculum admixta farina faecis instar constipatum. Item Irenaeus apud Socrat. Histor. Eccl. III, 7. p. 176. Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστῇ *) βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν ... (ὑπόστασιν), μηδὲ γὰρ παρά τισι (leg. τινὶ) τῶν παλαιῶν ...ῆσθαι, εἰ δέ που καὶ εὕρηται, μὴ τοῦτο σημαίνειν, ἐφ' ᾧ ... παραλαμβάνεται. παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι (neglexit haec Brunck.) ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν, παρὰ Μενάνδρῳ τὰ καρυκεύματα. Ex hoc fonte sua derivavit ...lius Pollux Hist. Phys. p. 376. τὸ δὲ τῆς ὑποστάσεως (ὄνομα) σπανίως μὲν εὕρηται, ἐπὶ δὲ τοῦ νῦν σημαινομένου οὐχ εὕρηται ὅλως παρά τινι· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλέους ἐπὶ τῆς ἐνέδρας εἴρηται, παρὰ δὲ Μενάνδρου ἐπὶ τρυγίας πίθου ἢ καρυκευμάτων. Cognatae potestatis vocabulum ὑποστάθμη faex, sedimentum, illustraverunt Gataker. ad Anton. Phil. IX. p. 281. cll. Wessel. ad Diod. Sic. III, 44. et Abresch. Observ. Misc. V, 2. p. 230. — Vs. 11. κάνδαυλον. De candaulo, qui cibus est ἐξ ἀμύλου καὶ τύρου καὶ γάλακτος καὶ ...ἄτος πεποιημένος, Clericus laudat Polluc. IV, 69. et Athen. III. p. 516. conf. Wagner. ad Alciphr. I. p. 253. Mox ὑποβινητιῶντα βρώματα sunt cibaria Venerem irritantia. Athen. I. p. 9. c. παρελὼν παντὶ σθένει τὰς μαγειρικὰς μαγγανείας, καὶ ..., ὡς Μένανδρός φησιν, ὑποβινητιῶντα βρώματα. quae in ... suam convertit Eustath. Vol. III. p. 1724. 53. οὔτε μελίπηκτα φιλοῦντες, οὔτε μαγειρικὰς μαγγανείας, οὔτε ὑποβινητιῶντα, ὥς φησι Μένανδρος, βρώματα. Eadem πασχητιῶντα βρώματα

*) Vid. Suidas Vol. III. p. 4. et Koen. Praef. ad Greg. Cor. XVI.

vocat Clemens Alex. Paed. II. p. 64. Sylb. πόῤῥω γάρ ἐκ τῶν πασχητιώντων ἐδεσμάτων ἡ τράπεζα τῆς ἀληθείας. Idem Strom. II. p. 178. χρὴ τοίνυν συνασκεῖν αὐτοὺς εἰς εὐλάβειαν φυγαδεύοντας κατὰ τοὺς φιλοσόφους τὰ πασχητιῶντα τῶν βρωμάτων.

Reliqua Trophonii fragmenta haec sunt. Athen. II p. 99. f. Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ εἶπε χορτασθείς. — Harpocr. p. 33. ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ. — Denique apud Stob. Serm. IX. p. 101. Gesn. p. 61. Grot.:

*Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης,*
*ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ.*

Margo Gesneri: *Philemonis*, *alii Menandri Trophon.* Grotius incerto poetae tribuit. Schowii codd. A. B. Μένανδρος ἐν ταυτῷ h. e. in Citharistria, ex qua fabula quod proxime ibi praecedit fragm. petitum est. Nisi forte in illo ταυτῷ Trophonii nomen latere putes. Qui sequitur apud Stobaeum senarius,

*Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.*

eum ipsum quoque margo Gesneri Menandro in Troph. Grotius vero incerto poetae tribuit. In Schowii Cod. τοῦ αὐτοῦ, non addito fab. titulo.

Ceterum eodem nomine fabulas docuerunt Cratinus, Cephisodorus, Alexis, alii. Ad illustrandam inscriptionis rationem faciunt ea, quae disputavit Muellerus de Miny. p. 150 sq.

---

## *ΥΔΡΙΑ.*

Duo hujus fabulae fragmenta servavit Stobaeus Serm. LVI. p. 373. Gesn. LXVIII. p. 221. Grot. et Serm. C p. 556. Gesn. CIV. p. 427. Grot.:

*Ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους τρόπους*
*ἐρημία, καὶ τῷ μελετῶντι μηδὲ ἓν*
*πονηρὸν ἱκανὸν κτῆμ' ἀγρὸς τρέφων καλῶς.*
*ἐκ τῶν ὄχλων δὲ ζῆλος, ἥ τε κατὰ πόλιν*
5 *αὕτη τρυφὴ λάμπει μέν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον.*
*Γέροντα δυστυχοῦντα τῶν αὑτοῦ κακῶν*
*ἐπαγόμενον λήθην, ἀνέμνησας πάλιν*
*ἐπὶ τἀτυχεῖν τ' ἤγειρας.*

Priora verba ὡς ἡδὺ — ἐρημία leguntur etiam Serm. LIV

p. 367. ubi deest vulgo τρόπους, quod ex altero loco recte adjecit Grotius. Cfr. Porson. Adv. p. 118. De postremis verbis ἐπὶ τἀτυχεῖν ἤγειρας v. Bentl. p. 61. Qui hoc loco ...er commemoratur, fortasse idem est, a quo prologus fabulae actus est. V. Quintil. Inst. Orat. XI, 3. supra ad Georgum p. 34.

Suidas: ἀνορωρυγμένον λέγουσιν οὐχὶ ἀνωρυγμένον. Μένανδρος Ὑδρίᾳ (male Reines. V. L. III, 3. p. 384. legit ...δρίᾳ)·

*Εὐθὺς καχρήσασθαι τὸν ἀνορωρυγμένον*
*ταύτην ἰδόντα.*

...dem locus, sed mirifice depravatus, legitur in Lex. Seguer. I. p. 405.: Μένανδρος· τὴν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδών. ...ὸ καχρήσασθαι Clericus, et jam ante Clericum Meursius Bibl. Att. p. 1566. correxit καταχρήσασθαι, quod placuit ...ntlejo, obscura verba ita interpretanti: *statim prodegisse fossum illum thesaurum, simulatque hanc meretricem vidit.* In quo illud certe recte factum arbitror, quod de thesauro effosso cogitavit. Atque hinc nescio an tituli ratio ...ddenda sit: nam ἐν ὑδρίαις ἔκειντο οἱ θησαυροί, teste Schol. ...stoph. Av. 603.

Athenaeus IX. p. 408. e. de formula κατὰ χειρῶν agens, Μένανδρος Ὑδρίᾳ·

*Οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι.*

...d senarios hunc locum frustra revocavit Meurs. Bibl. Att. p. 1566. partic. δέ mutans in δή. De formula κατὰ χειρῶν λαμβάνειν dixere Wyttenb. ad Plut. I. p. 213. et Lobeck. ad Phryn. p. 327.

Schol. Platon. Ruhnk. p. 10. ἔχει (τὸ ὁμοῦ) καὶ δύναμιν συλλεκτικήν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ὑδρίᾳ· *Οἱ Θρᾷκες Λιβυτρῶες καλοῦνται· πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ.* ...ὸ δηλοῖ ἐν τῷ αὐτῷ. Tenebricosa verba aliis expedienda commendo. In corrupta voce Λιβυτρῶες Libethriorum nomen latere suspiceris, de qua gente vide Muelleri Histor. ...vit. graec. I. p. 381 sqq.

Denique Hesychius: *παρουσία.* οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ...όντα. καὶ μήποτε ἡ παρά πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρίᾳ. Hunc usum vocis παρουσία multis exemplis adstruxerunt Salmas. de Usur. p. 182. et Piers. ad Moer. p. 297.

## ΥΜΝΙΣ.

„Latine hanc fabulam reddiderat Caecilius, ut liq-
„e citationibus Festi et Nonii, apud quos tamen male-
„gitur *Hymnis* quasi sexto casu ὕμνοις, cum legendum
„*Hymnide*, ut recte animadvertit Victorius V. L. I,
„Idem observavit hanc fabulam citatam a Cicerone
„Finib. II, 7." *Clericus.* Caecilius Hymnide laudatur eti-
a Charisio Inst. Gramm. II. p. 185. et Diomede I. p. 3-
cll. Casaub. ad Persii Sat. IV. p. 320.

Fragmenta fabulae haec sunt. Etymol. Gud. p. 320.
*Μένανδρος ἐν Ὑμίδῃ κιγκλισμος φησιν ἀντὶ τοῦ τάραχος.* L-
*ἐν Ὑμνίδι.* Zonar. II. p. 1209. *κιγκλισμὸς ἀντὶ τοῦ τάραχος.*
*τῳ Μένανδρος.* cfr. ibid. p. 1215. et Cod. Barocc. apud Bek-
rum Anecd. Gr. III. p. 1459. — Hesych. *Παρυφίς. Μέν-*
*δρος Ὑμνίδι.* — Idem: *βάκηλος, ὁ μέγας ἢ ἀνόητος,*
*ἀπόκοπος, ἢ ὑπ' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ ἀνδρόγυνος. ἄλλοι*
*ρειμένος, γυναικώδης, παρὰ Μενάνδρῳ Ὑμνίδι.* Similiter Sch-
Luciani Cron. 12. *βάκηλος, μέγας μέν, ἀνόητος δέ, καὶ γ-*
*ναικώδης. εὐνοῦχος, ἀπόκοπος.* Antiphanes ap. Athen. I-
p. 134. b. *οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον;* Se-
vant vocem Latini *bacelum* dicentes pro *stulto.* v. Casau
ad Suet. Aug. 87. p. 272. cll. Turnebo Advers. p. 862.

Maximus Tyr. Dissert. XXX. p. 320. *μὴ ἐνόχλει τῇ τύ-*
*οὐ γὰρ τοῖς δεομένοις δίδωσιν. μὴ ἐνόχλει τῇ τέχνῃ, ἀκοι-*
*γὰρ Μενάνδρου λέγοντος·*

*Οὐ πάνυ τι γηράσκουσιν αἱ τέχναι καλῶς,*
*ἂν μὴ λάβωσι προστάτην φιλάργυρον.*

Fabulae nomen addit Stob. Serm. LIX. p. 380. Gesn. L-
p. 231. Grot., ubi recte legitur *πάνυ τι.* Maximus *πάνυ*
Contrario vitio laborat Pseudo-Gorgias in Reiskii Or-
Graec. Vol. VIII. p. 109. *ἀλλά γε ταῦτα πολλῆς τιμ-*
*καὶ πιστεῦσαι.* Leg. *πολλῆς τοι μωρίας,* nisi malis *πολλῆς*
*μωρίας.*

Athenaeus VI. p. 231. a. *Μένανδρος Ὑμνίδι·*

*Ἀλλὰ τἀργυρώματα*
*ἥκω λαβεῖν βουλόμενος.*

Temere Menagius ad Diog. Laert. II. p. 178. b. corri-
*λαβεῖν δεόμενος.*

Apollonius de Pron. p. 275. a. *Ἀττικοὶ γοῦν τὸν*
*Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι·*

Νῦν δὲ κατὰ πόλιν
εὕρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

Grammat. Seguer. II. p. 923. καὶ Μένανδρος ἐν Ὕδατι· τὸν ἐμὲ τουτονί. Lege ἐν Ὑμνίδι. Exemplis hunc usum articuli illustraverunt Intpp. Callim. Tom. I. p. 547. Heindorf. ad Plat. Vol. IV. p. 354. et Bast. Ep. crit. p. 268.

Harpocrat. s. v. ᾐτημένην p. 83. αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κεχρῆσθαι. Μένανδρος ἐν τῷ (leg. τῇ) Ὑμνίδι·

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Idem versus, quem etiam in Dyscoli fragm. p. 53. habuimus, ex Hymnide citatur ab Ammonio p. 5. Valck. Suida s. v. αἰτήσασθαι et Lex. Seguer. I. p. 359. ubi ἀλλὰ λοπάδ' αἰτ. legitur. Idem Lex. p. 360. αἰτήσασθαι τὸ χρήσασθαι. οὕτω Μένανδρος.

Ceterum scripsi ubique Ὑμνίς, accentu in ultimam syllabam retracto. Meretricis nomen fuisse, constat e Luciani Dial. Meretr. XIII. p. 315.

---

## ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ
## Η
## ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

Suidas s. v. πέμπειν, τὸ πομπεύειν. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ·

Μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε,
Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.

Ita correxit haec et ad trochaicos numeros revocavit Bentl. p. 67. quum vulgo legeretur apud Suidam ἐπεὶ δι' ἀγορᾶς πέμποντες ἐμοσχίων. Neque vanam fuisse summi viri coniecturam docet Phot. Lex. p. 299. ubi liquido scriptum legitur πέμποντά σε, Μοσχίων. Non acquievit tamen in hac Bentl. ratione Toup in Suid. I. p. 336. Lips., qui eorum numeros versuum scabros et invenustos dicit, in quo illa scabrities cernatur, vellem docuisset. Nec magis perspicitur, quid duri verborum habeat constructio, quam Menandri elegantia indignam vocat. *Denique*, inquit, *Graeci πέμπειν πομπὴν dicunt, quod vir. doct. fefellit.* Deinde ex ingenio atque indole, ut ait, sermonis Attici in h. l. scribendum contendit:

⏑ – ⏑ – Μικρὰ Παναθήναι' ἦν· ἐπεὶ

πομπὴν δι᾽ ἀγορᾶς, Μοσχίων, πέμποντά σε
μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ᾽ ἅρματος.

De loquutione πέμπειν πομπὴν quae scripsit Toupius, e quorsum spectent, non video: πέμπειν χοροὺς dixit Eurip Electr. 432., πέμπειν ἑορτὰς Plutarch. π. φιλοπλουτ. p. 527. d et ipsum illud πέμπειν Παναθήναια Philostratus Vit. Apoll IV, 22. p. 161.

A ceteris scriptoribus, qui hujus fabulae fragmenta servaverunt, simpliciter vocatur Hypobolimaeus. Apud Stobae. Serm. CXX. p. 606. Gesn. CXXII. p. 497. Grot.:

— Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
τὰ σεμνὰ ταῦτ᾽ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
τὸν ἥλιον, τὸν κοινὸν ἀστέρ᾽, ὕδωρ, νέφη,
5 πῦρ· ταῦτα ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται
ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ᾽ ὀλίγους.
σεμνότερα τούτων ἕτερ᾽ ἂν οὐκ ὄψει ποτέ.
Πανήγυριν νόμισόν τιν᾽ εἶναι τὸν χρόνον,
ὅν φημι, τοῦτον ἐπιδημίαν ἀνθρώπῳ·
10 ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί·
ἂν πρῶτος ἀπέλθῃς καταλύσεις, βελτίονα
ἐφόδι᾽ ἔχων ἀπῆλθεν ἐχθρὸς οὐδενί.
ὁ προσδιατρίβων δὲ κοπιάσας ἀπώλεσεν,
κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής του γίγνεται,
15 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὗρ᾽, ἐπεβουλεύθη ποθέν,
οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Vs. 3. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν ταχύ, ad cognata sidera, v. Valckeh. diatr. p. 28. c. 54. b. et Ruhnk. ad Vellej. p. 473. — Vs. 4. Bentl. p. 65. τ. ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ᾽, ὕδωρ, probante Hemst. ad Lucian. I. p. 434. — Vs. 5. Clericus ad sententiam comparat Anton. II, 14. οὐδὲν διαφέρει, πότερο ἐν ἑκατὸν ἔτεσιν ἢ ἐν διακοσίοις τὰ αὐτά τις ὄψεται, Hering Epicharmum Diog. Laertii III. 17. Grotii et Bentl. conjecturae turpi laborant, soloecismo. Nec melius Hems l. c. ταῦτ᾽ ἔτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, quae conjectura du plici foedatur vitio. Rectius Heringa Observ. p. 255. ταῦτ ἔτη σὺ κἂν ἑκατὸν βιοὺς ἀεί: voluisse videtur βιῷς. Toup Ep. crit. p. 32. ταῦθ᾽, ἑταῖρε, κἂν ἑκατὸν βιῷς ἔτη. Poi son. Append. ad Toup. 486. ταὐτὰ ταῦτα κἂν ἑκ. βιῷς ἔτ Idem apud Gaisfordium ad Eurip. Suppl. p. 207. Oxo ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιῷς ἔτι. Denique Jacobsius a Athen. p. 105. ταῦτα γὰρ ἔτη κἂν ἑκατὸν βιῷς ἔτι. Mih

ne prorsus ἀσύμβολος decedam, assumta Toupii conjectura, ταῦτ' ἀεὶ γὰρ scribendum videbatur. Nisi malis ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν ἔτι 'βιῷς, ἀεὶ Ὄψει παρόντα etc. — Vs. 7. ἕτερ' ἂν οὐκ ὄψει ποτέ. Ita scripsi pro ἕτερα οὐκ ὄψει ποτέ. Nec male Pauwius p. 77. ἕτερα γ' οὐκ. Heringa l. l. et Porson. Adv. p. 292. et apud Gaisford. l. c. ἕτερα δ' οὐκ. Bentlejus, probante Hemsterhusio, dedit ἅτερ' οὐκ ὄψει ποτέ. — Vs. 8. sqq. Sententiam Menander expressisse videtur ex Alexide ap. Athen. p. 463. d. Menandrum imitatus est Gregor. Nazianz. Tetrast. p. 68. sive Gnom. monost. 444.

*Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.*

Comparationis auctor Pythagoras perhibetur. V. Menag. ad Diog. Laert. VIII, 8. et Davisium ad Cicer. Tusc. Vs. 3. — Vs. 9. Locus varie tentatus. De Grotii conjectura v. Bentl., qui ipse τὴν ἐπιδημίαν ἄνω tentavit. Toupius l. l. κἀπιδημίαν ξένων. Non male; certe melius quam Heringa, qui deleta voce ἀνθρώπῳ, in qua alius fabulae Ἄνθρωπος inscriptae titulum latere suspicabatur, totum versum ita exhibuit: Εὕρηκε, τουτονί γε κἀπιδημίαν. Lennep. ad Phal. p. 103. Bentleji vestigiis insistens: τοῦτον κἀπιδημίαν· ἄνω Ὄχλος κτλ. Jacobsius denique Add. ad Athen. p. 133. τὸν ἐπιδημίας, ἐν ᾧ Ὄχλος —. Similiter Porsonus apud Gaisf. l. c. ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ Ὄχλος etc. — Vs. 10. Non recte, si quid video, Bentl. accusativos adscivit: ὄχλον, ἀγορὰν κτλ. Vulgata lectio multo aptior est ad significandam loquentis indignationem. Pro κλέπται Heringa κλοπαί. Conf. D'Orvill. Vann. crit. p. 235. — Vs 11. Ita distinxit Porsonus apud Gaisford. l. c. καταλύσεις haud dubie intelligens de *diversoriis*. Vulgo ἂν πρ. ἀπέλθῃς, καταλύσεις β. quod varias peperit conjecturas. Bentl. σὺ καταλύσεις βέλτιον, Jacobs. Addit. ad Ath. p. 20. καὶ καταλ. β. Heringa: ἂν πρ. ἀπελεύσῃ καταλύσεις βέλτιον, qua forma nemo comicorum usus est. — Vs. 13. Heringa ὁ δὲ πρ. κ. ἀπ. Atqui κοπιάσας paenultimam producit. Porsonus l. c. ὁ πρ. δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας, quod verum videtur. Wyttenb. ad Plutarch. p. 113. c. pro κοπιάσας dedit κοπιῶν. Ad ἀπώλεσεν intellige ἐφόδια. Male Bentl. — Vs. 15. Soloece Grot. πόθεν. — Vs. 16. ἐλθὼν εἰς χρόνον *qui in vitam venit diu ibi moraturus*. Male igitur, nec unam ob causam male, Wyttenb. l. l. correxit: ἀπῆλθ' ἔχων εἰς τὸ χρεών. Vocem εὐθανάτως e Cratino servavit Pollux III, 106. Sueton. a Clerico laudatus Aug. cap. 99. *sibi et suis* εὐθανασίαν *similem, hoc enim verbo uti*

*solebat, precabatur.* Menander ap. Athen. p. 549. c. θάνατος εὐθάνατος. Cfr. Posidippus ap. Stob. Serm. CXIX. p. 597. τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται. Ita codex ap. Brunck. Poes. Eth. p. 344. pro ἀθανασίας. Similiter apud Artemid. Onirocr. II, 37. ἄδηλος legitur pro εὔδηλος. At fallitur Brunck. de mensura primae syllabae in ἀθανασία. Vide, praeter Porson. ad Med. 139., Antiphanem ap. Stob. p. 616. et Alexin ap. Diog. Laert. III, 28.

Apud Stobaeum Eclog. Phys. T. I. p. 192. ed. Heeren.:

Παύσασθε νοῦν ἔχοντες· οὐδὲν γὰρ πλέον
ἀνθρώπινος νοῦς ἐστιν ἄλλο τῆς τύχης,
εἴτ' ἐστὶ τοῦτο πνεῦμα θεῖον, εἴτε νοῦς.
τοῦτ' ἔστι τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον
5 καὶ σῶζον· ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνὸς
καὶ φλήναφος· πείσθητε κοὐ μέμψεσθέ με·
πάνθ' ὅσα νοοῦμεν ἢ λέγομεν ἢ πράττομεν
Τύχη 'στίν, ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ἐπιγεγραμμένοι.
Τύχη κυβερνᾷ πάντα. ταύτην καὶ φρένας
10 δεῖ καὶ πρόνοιαν τὴν θεῶν καλεῖν μόνην,
εἰ μή τις ἄλλως ὀνόμασιν χαίρει κενοῖς.

Hic etiam videndum est, ne duo diversi loci fragmenta in unum coaluerint, quorum secundum vs. 9. ordiatur. — Vs. 1. non probo Bentleji conjecturam νοῦν αὐχοῦντες. Receptae lectionis longe fortior et argutior sententia: *nolite amplius sapere.* — Vs. 2. ἄλλο τῆς τύχης. Ita Lamb. Bos Observ. p. 15. et Toup. Ep. crit. p. 32. pro vulgato ἀλλ' ὁ τῆς Τύχης. Philemon ap. Stob. Ecl. Phys. II. p. 6. πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις. — Vs. 4. ἅπαντα addidit Bentlejus. — Vs. 5. καὶ σῶζον. Ita Grot. et Canter. V. L. VIII, 3. pro καὶ ζωῶν. Confirmant codd. Heerenii. Tum ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνός, fortasse recte. Lennep. ad Phalar. p. 143. θνητῶν. Ad sententiam apprime convenit Chaeremonis versus ap. Stob. Ecl. T. I. p. 196. Heer.:

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.

quo utuntur etiam Plutarch. Opp. Morr. I. p. 97. c. Libanius Orat. XXXI. p. 644. d. cfr. Cicero Quaest. Tusc. V, 9. — Vs. 7. πάνθ' ὅσα νοοῦμεν κτλ. Vulgo ἅπανθ' ὅσα. Correxit Salmasius. Male Heeren. dedit ἅπανθ' ἃ —. Tum λέγομεν est Canteri emendatio pro γέγονεν. Eandem probavit Reisigius Conject. I. p. 108. Mitto Grotii, Salmasii,

Iacobsii Exerc. crit. I. p. 87., aliorumque conjecturas. Videntur haec solenni formula precandi dicta esse. Xenophon Hipparch. p. 152. θύοντα χρὴ αἰτεῖσθαι θεοὺς ταῦτα διδόναι καὶ νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν, ἀφ' ὧν κτλ. Idem Anabas. V, 6, 28. ἐγὼ θύομαι μὲν ὅπως ταῦτα τυγχάνω καὶ λέγων καὶ νοῶν καὶ πράττων, ὁποῖα κτλ. — Vs. 8. τύχη 'στί. Legebatur τύχης ἐστί. Correxit Grotius, in quo vellem acquievisset Heerenius, qui quod statim sequitur ἐπιγεγραμμένοι, explicat *tanquam milites conscripti praefectorum jussis taciter obedientes*. Hoc esset ἐγγράφεσθαι. Rectius fuerit *wir geben nur unsere Namen dazu*, *ad nos tanquam auctores referuntur, quaecunque a Fortuna fiunt*. Ita apud Demosth. c. Neaer. Vol. II. p. 1359. οἱ ἐπιγραφόμενοι ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις sunt qui alienis sententiis inscribi se tanquam auctores aut suffragatores patiuntur, ut bene explicuit Reiskius. Julian. ad Themist. p. 267. B. οὐκ ἀλλοτρίοις ἐμαυτὸν ἔργοις ἐπιγράφω, *non aliorum gloriam mihi vindico et arrogo*. Lucian. Enc. Demosth. Vol. III. p. 492. τῆς εὐροίας δοκῶ μοι τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι, *orationis ubertatem ad Homerum auctorem referre mihi posse videor*. Schol. Aristoph. Equ. 391. αὐτὸς ἐπεγράφη τῷ κατορθώματι, *ipse sibi hujus facinoris laudem vindicavit*. Ita etiam Latini, ut Ovidius Metam. XV, 27. *ipsos inscripsere deos sceleri*. Metaphorae ratio in promptu est. — Vs. 10. τὴν θεῶν. Ita correxit Bentl. pro τὴν θεόν.

Apud Stobaeum Serm. LXXII. p. 435. Gesn. LXXIV. p. 316. Grot.:

> Τὰ δεύτερ' ἀεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν,
> τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὅλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν.
> οἰκία δ' ἐν ᾗ τὰ πάντα πρωτεύει γυνὴ
> οὐκ ἔστιν ἥτις πώποτ' οὐκ ἀπώλετο.

Duos postremos versus memoriae errore ex Eurip. Andromache citat Stephan. Com. Gr. p. 369. — Vs. 3. articulum addidit Bentl. p. 91. qui praeterea οἶκος δ' ἐν ᾧ et vs. 4. ὅστις scribendum censuit. Quae ratio etsi paullo audacior videri possit, non video tamen quomodo vulgata lectio defendi queat. Certe diversa sunt Πυθία ultima brevi in loco Com. inc. ap. Athen. p. 36. b. Λαμία apud Aristophanem et alios, de quo supra dixi, Ἀκαδημία apud Sotionem Athen. p. 336. e. Λύκειον, Ἀκαδημίαν, Ὠιδείου πύλας, et Alexin ibid. p. 610. e. τοῦτ' ἔστιν Ἀκαδημία, τοῦτο Ξενοκράτης, quae etiam ob aliam causam notatu digna sunt. V. Herm. ad Nub. 1003. cll. Epicrate ap. Athen. p. 59. d. Cave eodem referas Dracon. Strat. p. 11. Ἀδωνίαν, συνε-

σταλμένως· Ἀδωνίαν ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν. Φερ κράτης. Legendum:

Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν.

Respexit ad h. l. Lexicon Seguer. I. p. 345. Paullo sp ciosius ad vulgatam lectionem Menandri loco tuendam ut ris Onestae exemplo in Anal. Brunck. II. p. 289. ὡρ καλλοσύνη. Sed Onestae quod licuit, non licuit Menandr Jacobsii miror judicium de loco Inc. Comici ap. Athe p. 36. c. Ipse vir praestantissimus dudum veram loci l ctionem perspexerat in notis ad Eueni Epigr. XV.

Apud Stobaeum Serm. LXXXIX. p. 500. Gesn. XC p. 367. Grot.:

Τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ
καὶ δυσγενείᾳ, καὶ τρόπου πονηρίᾳ,
καὶ πᾶσιν οἷς ἔσχηκεν ἄνθρωπος κακοῖς,
τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι· τὰ δ' ἄλλ' ἐλέγχεται.

Correxit Bentl. p. 64. Vulgo δυσγένειαν et πονηρίαν, quo ferri posset, nisi sequerentur dativi; nam ἐπισκοτεῖν et ἐπ σκιάζειν et tertium et quartum casum adsumit. V. Scha fer. ad Dion. Halic. de C. V. p. 148. Dativo junxit etia Eubulus ap. Athen. II. p. 43. f.:

ὁ δ' οἶνος ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ,

ubi Grotium τὸ φρονεῖν scripsisse eo magis mirandum quum ipse in Antiphanis loco apud Stob. Serm. XVI. p. 33 recte dederit:

ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν.

Conf. Scriptor anonym. ap. Suid. III. p. 569. et Deme trius ap. Diog. Laert. V, 82. Ad sententiam convenit fer Horatius Epist. I, 6, 36. *Scilicet uxorem cum dote fidem que et amicos, Et genus, et formam regina pecunia donat.*

Apud Stobaeum Ecl. Phys. T. I. p. 196. ed. Heer.:

Οὐ παντὸς ἀγαθοῦ τὴν πρόνοιαν αἰτίαν
κρίνων ἂν ὀρθῶς ὑπολαβεῖν τίς μοι δοκεῖ·
ἀλλ' ἔστι καὶ ταὐτόματον ἔνια χρήσιμον.

Vs. 1. et 2. fort. leg.: ὁ παντὸς — κρίνων ἂν οὐκ ὀρθῶς ὑπολαβεῖν μοι δοκεῖ. Vs. 3. vulgo legitur ἐνίοτε χρήσιμον, quod parum eleganti conjectura Bentl. p. 63. in ἔσθ' ὅτι χρ. mutavit. Recte codd. Heer. ἔνια dederunt. Ita Menan der ap. Clem. Alex. Str. VI. p. 264. καὶ συμμαθῆναι δ' ἔνια δεῖ. Μυρία pro μυριάκις legitur Antipat. Sid. Epigr. 99. et Adesp. 714.

Apud Stobaeum Serm. XI. p. 136. Gesn. p. 79. Grot.:

*Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν*
*ἐν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ*
*εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.*

Receperunt Stephan. Com. Gr. p. 89. et Brunck. Poesi Eth. p. 189. cll. Gatakero ad Anton. p. 183.

Ibid. Serm. LXXI. p. 432. Gesn. LXXIII. p. 311. Grot.:

*Πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων*
*ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή.*

Ita recte Grotius vs. 2. pro θηρίων. In marg. Gesneri legitur hoc lemma: *Hyperbolimaea, Menandri ut puto.*

Apud Stobaeum Serm. CVIII. p. 577. Gesn. CX. p. 459. Grot.:

*Ἄπολλον, ἀλλὰ σκαιὸν οὐ μετρίως λέγεις,*
*μετὰ μαρτύρων ἀτυχεῖν, παρὸν λεληθέναι.*

Hunc quoque locum temere Clericus inter incertae sedis fragmenta retulit.

Apud Stobaeum Eclog. Phys. T. II. p. 8. ed. Heer.:

*Δυσπαρακολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστιν τύχη.*

Idem versus infra legitur in Supplem. Sentent. ex Aldo 23. Ubi δὲ editur pro τί. De voc. δυσπαρακολούθητος Clericus laudat Quintil. IV, 1. qui genus caussarum difficile et obscurum δυσπαρακολούθητον vocari dicit. Idem comparat Anton. II. 17. ἡ δὲ τύχη δυστέκμαρτος. Plura dedit Rhoerus ad Porphyr. de Abst. I. p. 11.

Athenaeus XIV. p. 644. f. ἄμης πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ·

*Τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἐᾷς πέττειν τινά.*

Ita probabiliter Porson. Adv. p. 124. pro vulgata Χαιρίπου κέαι ἐς πέττιν τινά. Aliter Bentl. p. 67. et Jacobs. ad Athen. p. 342. De Chaerippo ob voracitatem infami v. Athen. X. p. 416. e. et Aelian. V. H. I, 27.

Suidas s. v. ἀποκρίθητι. Ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρῳ· — Ὑποβολιμαίῳ·

*Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτω λαλεῖν.*

Ita legendum esse Suidae locum perspecte monuerunt Wesseling. Probab. p. 250. et Toup. Epist. crit. p. 31. Confirmat Lexic. Seguer. I. p. 429. ubi tamen legitur Ὑποβολιμαίᾳ. Non male Toup. ἀποκρινουμένῳ γ' οὕτω λαλεῖς. Sed

vera lectio haec esse videtur: ὡς μηδὲν ἀποκρινομένῳ τούτῳ λαλεῖς in quibus τούτῳ est mihi, δεικτικῶς.

Ammonius p. 165. λέμφοι παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζῶδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ·

Γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος λέμφος —

Editur vulgo ἀμέμυκτ' ἄθλιος λ. Nihil certius conjectura Burmanni Praef. ad Bentl. Emend. p. 24. et Toupii Epist. crit. p. 31. Usum verbi ἀπομύττεσθαι *pecunia emungi* illustraverunt Intpp. Polluc. I. p. 192. et H. Stephan. in dial. Att. cap. 26. cfr. Gronovii Not. in Terent. p. 205.

Schol. Aristoph. Lysistr. 378. περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρητί φησι καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ.

De alio fragmento ap. Clem. Alex. p. 20., quod dubitari potest an recte ad Hypobolimaeum referatur, dixi ad Heniochum.

Ceterum duplicis tituli rationem probabilem sic reddi posse opinatur Spaldingius ad Quintil. I, 10. p. 221., ut is, qui in nobiliorem gentem parentum fraude esset suppositus, mira rusticitate ortum suum prodidisse dicatur. Cui sententiae quominus accedam facit Ciceronis locus Orat. pro Rosc. Amer. Cap. 16. *ecquid tandem tibi videtur, ut ad fabulas veniamus, senex ille Caecilianus minoris facere Eutychum, filium rusticum, quam illum alterum Chaerestratum? alterum in urbe secum honoris causa habere, alterum rus supplicii caussa relegasse.* Haec Caecilii Hypobolimaeo, ad Menandreae fabulae imitationem composita, petita esse docet Festus de verb. signif. p. 337. ed. Godofr.: *Caecilius in Hypobolimaeo Chaerestrato:*

Nam ista quidem noxa mulieris magis quam viri est.

Sic enim legendum. Itaque suspicari licet Menandrum in hac fabula patrem induxisse, qui duos haberet filios, alterum supposititium, alterum genuinum. Et hunc quidem ille ruri educandum nescio cui tradiderat. Facit huc Quintilianus l. l.: *apud Menandrum in Hypobolimaeo senex reposcenti filium patri velut rationem impendiorum quae in educationem contulerat, opponens, psaltis se et geometris multa dicit dedisse.* Caecilii Hypobolimaeus nobilissima fabula, saepius ad partes vocatur tum ab aliis tum a Gellio N. A. XV, 9. Charisio Instit. Gramm. I. p. 107. 2. Nonio I, 54. ubi editur *Caecilius Hypobolimaeo Rastraria.* Fort. legendum *Hypobolimaeo Chaerestrato.* Ejusdem fabulae nomen obscuratum latet in Prisciano VI. p. 679. ubi male legitur *Caecilius Hippolyto.* Ad eundem

iam respexit Varro de Re Rust. II, 11. — Eudoxi, Graeci comici, cognominem fabulam a Fabricio non commemoratam laudat Zenob. I, 1. Ridiculum Photii errorem Biblioth. p. 195., e Menandreae fabulae titulo novum inauditumque poetam *Hypobolimaeum* fingentis intactum dimisit Fabric. Bibl. Graec. V, 30. p. 728. at notavit Valcken. Diatr. p. 18. a. Sed talis ἀκρισία in illo homine nihil magnopere admirationis habet. Cfr. Ruhnk. ad Vellej. Paterc. I, 5. p. 21.

---

## Φ Α Ν Ι Ο Ν.

Elogii rationem declarat Athen. XIII. p. 567. c. ubi inter eas Graecorum poetarum fabulas, quae a meretricibus nomen traxerunt, commemoratur *Μενάνδρου Θαΐς καὶ Φανίον*. Ita enim recte Schweigh. edidit e Ms. pro *Φανίον*, quod Meurs. Lectt. Att. I, 17. et alii in *Ναννίον* mutaverunt, novam inde Menandro fabulam affingentes. Atqui nullam comoediam Nannii nomine insignitam docuisse Menandrum ex Athenaeo liquet XIII. p. 587. b., ubi *μνημονεύει* inquit, *τῆς Ναννίου καὶ Ἄλεξις ἐν Ταραντίνοις· — Μένανδρος δὲ ἐν Ψευδηρακλεῖ φησίν· Οὐκ ἐπεῖρα Νάννιον.* Qui si Menandri fabulam hoc nomine novisset, non sane Pseudoherculem ad partes vocaturus fuisset, ut Nannii mentionem a Menandro factam doceret. Denique quod elegico fragmento apud Stobae. Serm. XI. p. 136. in margine Gesneri adscriptum legitur *Menandri in Nannis*, id quomodo corrigendum sit, nemo monitus dubitabit. Contra Menandri nomen in Mimnermi abiisse infra in Incertis videbimus. V. Gaisford. Poet. Min. II. p. 525. Quare unice probandum *Φανίον*, quae haud scio an non diversa fuerit a Phano haud ignobili meretrice quae commemoratur ab Athen. XIII. p. 594. a. Pauca fabulae fragmenta idem servavit Athenaeus. Unum Lib. VII. p. 314. b. Νάρκη. Μένανδρος δὲ ἐν Φανίῳ (ita nov. editor pro Φανῷ) διὰ τοῦ α ἔφη·

— Ὑπελήλυθέ τέ μου νάρκα τις
ὅλον τὸ δέρμα. —

μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένου. Ita Codd. et Eustath. ad Hom. Il. p. 1173. 47. Senariorum reliquias recte digessit Bentl. p. 96. et ante Bentl. jam Meurs. Bibl. Att. p. 1567. a. Nec male tamen Schweigh. dedit: ὑπελήλυθέν τέ μου Νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα. Phrynich. App. Soph.

p. 66. τὴν νάρκην Πλάτων μὲν ἐν Μένωνι διὰ τοῦ η Μένανδρος δὲ διὰ τοῦ α. Cfr. Lobeck. ad Phryn. p. 331. — Alterum fragm. legitur IV. p. 171. a. παρ Μενάνδρῳ ἐστὶ κοινότερον (voc. ἀγοραστής) ἐν Φανίῳ Schw. e Ms. Venet. pro Φανίᾳ)·

Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής —

Est senarius ultimo pede truncatus, quod quum non madvertissent interpretes, miras excogitarunt conjectu

---

## Φ Α Σ Μ Α.

Cognominem fabulam scripserat L. Lavinius, qua Menandrea expressam fuisse testatur Terent. Eun Prol. 9.

Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit.

Ad quem locum Donatus T. I. p. 227. West. Menand fabulae argumentum his verbis exposuit. *Phasma*, inq *nomen est fabulae Menandri, in qua noverca superd adolescenti, virginem, quam ex vicino quodam concepe furtim eductam cum haberet in latebris apud vici proximum, hoc modo secum habebat assidue, nullo scio. Parietem, qui medius inter domum matris ac cini fuerat ita perfodit, ut in ipso transitu sacrum cum esse simularet. Quumque transitum intenderet tis ac fronde felici, rem divinam saepe faciens, evocabat se virginem. Quod quum animadvertisset adolescens, mum adspectu pulchrae virginis, velut numinis visu culsus exhorruit; unde Phasma est nomen fabulae. inde paulatim re cognita exarsit in amorem puellae, ut remedium tantae cupiditatis nisi ex nuptiis non re riretur. Ita ex commodo matris et virginis et ex v amatoris consensuque patris, nuptiarum celebratione fi accipit fabula.* Ex his satis apparet, non recte Mau cum ad Hesych. I. p. 1189. fabulae titulum gallice re disse *Visionnaire.* Ejusdem nominis fabulam docuit Lutatius Catullus, mimographus, quam quo jure ad nandri exemplar expressam fuisse dicant, non satis in ligitur. Unus Juvenalis eam commemorat Sat. VIII. 18

*— clamosum ageres ut Phasma Catulli.*

Plauti Mostellariam etiam Phasmatis nomine laudari cuit Nic. Loensis Epiphyll. V, 20. Menandream fabul significari existimarunt a Fulgentio Myth. I. p. 16.

endum ibi *comico phantasmate*, vel quod aliis placuit, *smate*. Menandrum hac fabula metro ithyphallico usum e docet Atilius Fortunat. p. 2672. *Ithyphallicum me-m saepe recipit tribrachum, ut etiam apud Menandrum Phasmate, et apud Callimachum in Epigrammatibus endi potest*. V. Hermann. Elem. Doctr. metr. p. 95. c omittendus Fronto Anal. Brunck. II. p. 346.:

*Τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῳδέ, νομίζεις,*
*οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀξυτέρην.*

agmenta numero sunt duo. Athenaeus XIV. p. 661. f. ὁ Μένανδρος ἐν Φάσματι·

Ἐπισημαίνεσθ᾽, ἐὰν
ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη.

nt coqui verba, unde colligas hunc locum e postrema ulae parte ubi nuptiae celebrabantur, petitum esse. hibui autem emendationes Bentl. p. 69. pro vulgato ἐπι-μαίνεσθαι ἄν. Error ortus est e solenni commutatione li-arum αι et ε. In Aeschyli Pers. 968. quod e Cod. A. itur τάδε σ᾽ ἐπαναιρόμην, frustra exercuit Passovium: leg. ειρόμην. — Alterum fragm. hoc est. Hesychius: Ἔμβα-ς, ἠλίθιος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μένανδρος Φάσματι. Haec i repugnant. Aliunde constat ἔμβαρος εἶ proverbialem utionem fuisse de iis, qui prudentia et consilio vale-it. Vid. Pausanias apud Eustath. Vol. I. p. 331. et Ap-ndic. Vatic. I, 60.

---

## ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. XI. p. 484. d. de labroniis, poculorum genere, ens: Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις·

Ἤδη δ᾽ ἐπίχυσις, διάλιθοι λαβρώνιοι,
Πέρσαι δ᾽ ἔχοντες μυιοσόβας ἑστήκεσαν.

ichysis quae fuerit Clericus docuit e Varrone de L. IV. p. 31. ubi cum cyatho conjungitur. Eandem vo-m etiam de ipsa libatione dici monuerunt Toup. ad eocr. Id. T. II. p. 369. ed. Heind., et Schweigh. ad hen. Vol. II. p. 561. Tum ad vs. 2. respexit Pollux , 94. καὶ τὴν μυιοσόβην ἔν γε ταῖς Μενάνδρου Φιλαδέλφαις ιν εὑρεῖν, καὶ ἐν Ἀναξίππου Κιθαρῳδῷ· μυιοσόβην λαβὼν νθαδὶ παραστάθητι. Sic enim distingue. Praeterea legen-m, cum edd. antiquioribus, ἔν γε τοῖς Μ. Φιλαδέλφοις, quo

ducit etiam Cod. ταῖς φιλαδέλφοις. Errat Fabric. Bibl. Gr. p. 468. Verum vidit jam Meurs. Bibl. Att. p. 1567. De muscariorum usu vide Casaub. ad Sueton. Aug. p. 252. Heins. ad Ovid. A. A. I, 61. et Jacobs. ad Anth. Gr. II, 3. p. 144.

Pollux X, 143. ἐπὶ τοῦ δόρατος (τὸ σαυνίον) Μένανδρ Φιλαδέλφοις·

"Ὥστ' ἔγωγ' ἂν εἰλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένι

Sic enim hunc versum constituit Bentl. p. 70.

Schol. Eurip. Phoen. 1161. τύφεσθαι ἐστὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος Φιλαδέλφοις·

Νὴ τὸν Δία, τὸν μέγιστον, ἐκτυφήσομαι.

Cod. Aug. μὰ τὸν Δία et ἐκτυφώσομαι. V. Valcken.

Apud Stobaeum Serm. CXX. p. 606. Gesn. CXX p. 496. Grot.:

Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνει τις ἄν.

Legendum videtur κρίνῃ. Structura loci haec est: ἡδὺ τ ζῆν εἴτις ζῇ μεθ' ὧν ἂν κρίνῃ. Qui continuo sequitur a Stob. senarius, eum Grotius cum hoc loco ita conjunxit

Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνει τις ἂν
τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῆν, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.

ubi constructionis rationem non expedio. Sunt duo divers loci fragmenta. Itaque alterum ad incerti loci reliqui retuli. Eandem, quam Grotius rationem sequutus est, in etiam Gataker. ad Anton. IX. p. 266. e., qui praeterea ve bis οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον deletis, et sequenti fragment quod et ipsum inter Incerta exhibui, assumto, locum i constituit:

Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνει τις ἂν
τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῆν· ἡδὺ δ' ἀποθνήσκειν ὅτῳ
ζῆν μὴ πάρεσθ' ὡς βούλεται.

Sed haec temeraria est conjectura.

---

## Χ Α Λ Κ Ε Ι Α.

Lexic. Seguer. I. p. 411. ἀντήλιος, ἡ ἀνακλωμένη ἀπ τοῦ ἡλίου αὐγή. ἔστι δὲ ἐν Χαλκείοις Μενάνδρου τοὔνομα.

Athen. XI. p. 502. e. Μένανδρος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Χαλκεῖά φησιν·

— Τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,

ἄχρι

ἄκρατον, ἐβόων, τὴν μεγάλην· ψυκτῆρά τις
προὔπινεν αὐτοῖς, ἀθλίους ἀπολλύων.

orrexit Bentl. p. 70. Legebatur τὴν μεγάλην ψυκτῆρα — ἀτοὺς ἀθλίους ἀπώλλυον. In ἀπολλύων incidit etiam Meurs. ibl. Att. p. 1567. Clericus et Schweigh. dederunt ἀπώλλυν. Ad μεγάλην recte Bentl. subaudit κύλικα. Ita etiam Diphilus ap. Athen. p. 132. d. δὸς τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσ. Alexis ibid. p. 470. e. λαβὼν πυκνὰς ἕλκει καταντλεῖ. Machon ibid. p. 583. b. ἐγχεέτω μοι τέτταρας κοτύλας ἔπειτ' τὴν μεγάλην. Eubulus ibid. p. 653. e. κρούε καὶ δίδου πυκνάς. Aelian. H. A. XVII, 37. ἐξέπιον καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλάς, quod frustra tentavit Jacobs. Epist. crit. ad Schneid. p. 36.

Denique apud Stobaeum Serm. CXV. p. 588. Gesn. XVII. p. 479. Grot.:

Οὐκ ἂν γένοιτ' ἐρῶντος ἀθλιώτερον
οὐδὲν γέροντος, πλὴν ἕτερος γέρων ἐρῶν·
ὃς γὰρ ἀπολαύειν βούλεθ', ὧν ἀπολείπεται
διὰ τὸν χρόνον, πῶς οὗτος οὐκ ἔσθ' ἄθλιος;

abulae titulum adjecit Grotius, sed male vertit *Aeraria*. dem est error Gatakeri ad Antonin. p. 342. G. Meliora cere poterant Harpocr. p. 179. et Suid. III. p. 651. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἕνῃ καὶ ν. — γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δρᾶμα Χαλκεῖα. Recte ericus vertit *Vulcanalia*, laudato Meursio Lectt. Att. I, 24.

## ΧΑΛΚΙΣ.

Suidas III. p. 73. Πέμπτῃ φθίνοντος. ἐν ταύτῃ αἱ τῆς ηχείας γραφαὶ ἐδίδοντο. Μένανδρος Χαλκίδι. Eadem habet hot. Lex. p. 300. Non probandi videntur Burmannus raef. ad Bentl. Emend. p. 24. et Fabric. Bibl. Gr. II. . 469., qui Μένανδρος Χαλκείοις reponi volunt. Χαλκίδος omine Lacedaemonios significasse ancillam vel famulam, radidit Proxenus apud Athen. p. 267. d. Hinc fortasse xpediendus est fabulae titulus.

## ΧΗΡΑ.

Schol. Plat. Ruhnk. p. 18. de proverbio ἄνω κάτω. Μένανδρος Χήρᾳ·

*Τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἔστι νῦν,*
*τἄνω κάτω, φασίν, τὰ κάτω δ' ἄνω.*

Delendum videtur φασίν. Proverbialem hanc locutionem prae ceteris Menandro placuisse recte monuit Valcken ad Ammon. p. 102. Vide indicem. Cfr. Alexis ap. Athen p. 336. e. et Mnesimachus ibid. p. 403. ubi nihil novan dum, ut perspecte monuit Reinesius ad Petron. Satir. 63. p. 319. Eandem formulam vide an recte reddiderim Epigr Adesp. in Brunckii Anal. III. p. 259.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.

Legendum videtur τί μ' ἄνω κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι. Quo du eit Diog. Laert. IX, 18. qui praebet τί με ὦν κάτω.

Harpocrat. p. 48. διαστῆσαι ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ ἀδύνατον ποιῆσαι. — Μένανδρος Χήρᾳ·

*Βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον.*

Ita recte Maussacus, cum antea legeretur Μένανδρος Χ ραιβοῶν κτλ. Similis Theopompi locus ap. Athen. p. 485.

περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ.

Suidas s. v. ἀνάδοχος. Ἀνάδοχον οὐκ ἀναδοχέα λέγου Μένανδρος Χήρᾳ·

*Πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.*

Idem s. v. ἀντάλλαγος. Μένανδρος Κανηφόρῳ· Ἐ χρῆσαι τὴν σ. θυγατέρα Ἀντάλλαγον. Χήρᾳ·

*Ἔχουσα ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ*
*ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ δεδομένην.*

Vulgo legitur Χήραν, ita quidem ut cum praecedentib cohaereat. Correxit Valcken. Diatr. p. 206. c. Men drea corrigant qui possint. Sec. versu fort. fuit: τέξεις τούτῳ δεδομένη.

---

## ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ.

Athenaeus IV. p. 172. a. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, ταμεμφόμενος τοὺς μαγείρους ὡς ἐπιχειροῦντας καὶ οἷς μὴ φησίν·

*Μάγειρ', ἀηδής μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα·*
*πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν, τρίτον*
*ἤδη μ' ἐρωτᾷς· χοιρίδιον ἓν θύομεν.*

ὀκτὼ ποίησον τὰς τραπέζας, δύο, μίαν·
5 τί σοι διαφέρει τοῦτο; παραθήσω μίαν.
οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν, οὐδ' οἷα σὺ
εἴωθας εἰς ταὐτὸν καρυκεύειν, μέλι,
σεμίδαλιν, ᾠά. πάντα γὰρ τἀναντία
νῦν ἐστιν· ὁ μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ,
10 πλακοῦντας ὀπτᾷ, χόνδρον ἕψει καὶ φέρει
μετὰ τὸ τάριχος, εἶτα θρῖον καὶ βότρυς.
ἡ δημιουργὸς δ' ἀντιπαρατεταγμένη
κρεάδι' ὀπτᾷ καὶ κίχλας τραγήματα.
ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται,
15 μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος πάλιν
δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα ταῖς κίχλαις.

[pa]rtem eclogae inde a vs. 6 — 13. iterum apposuit Athen. [X]IV. p. 644. c. Sunt τραπεζοποιοῦ verba ad coquum. V. 1. [...]δὴς male vertit novissimus editor *morosus*. Rectius *mo[les]tus*. — Vs. 3. Schweigh. pro ποίησον conjicit ποιήσω, [q]uod non ferri posse videtur propter sequens παραθήσω [μί]αν. Ita enim recte Bentlejus pro vulgato παράθες σὺ [μί]αν, sive, quae Codd. lectio est, παράθες σημίαν. Obscura [t]iam sunt illa δύο μίαν, quae cum ceteris minime con[co]rdant. Nihil difficultatis superesset si legeretur: ὀκτὼ [ποι]ήσω τὰς τραπέζας ἢ μίαν, τί σοὶ διαφέρει τοῦτο; *octo an [u]nam mensam apponam, quid tua hoc interest.* Quo si[gn]ificat, non coqui esse de mensarum numero quaerere. [Tu]m uno verbo rem componens indignabundus infert: [πα]ραθήσω μίαν, *apparabo unam.* Ποιήσω conjunctivus aori[st]i. Sequuntur verba οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν etc. quae [p]er interrogationem extulit Schweighaeuserus: *nonne licet [ca]ndulos facere? et alia quae tu condire soles, mel, simi[la]ginem, ova?* Quo prorsus aliena et contraria sententia [l]oco infertur. Immo objurgat minister coquum, quod in [r]ebus, quae ad se nihil pertineant, operam collocet suam: [δη]μιουργοῦ enim non coqui erat placentas parare. Verte [ig]itur: *nec tuum est candylos parare et alia quae in unum [co]ndire soles* etc. Pro οὐκ ἔστι fortasse scribendum οὐδ' [ἔσ]τι. Eodem versu recte priori loco Athenaeus οὐδ' οἷα σύ, [i]n quo Lib. XIV. οὐδ' ὅσσα σύ, quod corrigere debebat [S]chweighaeuserus. — Vs. 7. κάρυκεύειν. Ita simplici κ Lib. [X]IV. quam formam ubique restituendam puto, contra ac [S]chweigh. visum est. Apud Athen. XII. p. 516. c. omnes libri [κ]αρύκη. Iidem variant IV. p. 160. c. Hesychio quater e Co[d]ice restituendum καρύκη, καρυκεία etc. Eandem formam

miro consensu tuentur Aristoph. Equ. 343. Socrates His
Eccl. III, 7. Erotian. Gloss. Hipp. p. 204. Pollux VI, 5
Etymol. M. p. 492. 50., Zonaras Lex. II. p. 1152. 116(
Photius Lex. p. 100. alii. Omnem dubitanti scrupulu
eximet comparatio similium vocabulorum *σαμβύκη* et *λα*
*βύκη*. — Vs. 9. *ἐγχύτους*. V. Schweigh. — Vs. 10. *ὀπτ*
Lib. XIV. *ὀπτούς*. — Vs. 13. *κρεάδι' ὀπτᾷ*. Lib. XIV. v
tiose *κρέα διοπτᾷ*. Quod miror placuisse Casaubono. V
*κρεάδιον* tanquam *ἀδόκιμον* proscribit Phrynichus App. So
p. 103. Utitur eo etiam Alexis ap. Athen. p. 107.
Fallitur autem Schweigh., quum Brunckii judicium
Plut. 227. sequutus, secundam syllabam in *κρεάδιον*
ripi existimat. Diversissimum est, quod illi compar
*λοπάδιον*. Ac dubito an *κρεάδιον* uspiam *α* brevi repe
tur. Certe liquido producitur, ut hunc ipsum Menan
locum omittam, a Cephisodoro ap. Athen. p. 119. d.
Machone ib. p. 243. f., quamquam si correpta alic
reperiatur, equidem non mirer, quum etiam *κρέα* ulti
syllabam passim corripiat. Qua in re gravis est e
Schweigh. ad Athen. T. IV. p. 515. Vid. Aristoph. Ach
1054. Pac. 192. Dionysius Athenaei p. 381. d. et E
gelus ibid. p. 645. e. Affinis huic quaestioni est ea
mensura litterae *α* in *χορδάριον*, *ὠτάριον*, *ποδάριον* et
Ac mihi quidem nunquam produci posse videtur. Al
ap. Athen. I. p. 28. e.:

— — *Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις*
*τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος.*

Legendum videtur *Θασίοις οἰναρίοις καὶ Λεσβίοις*, quo. d
Athen. II. p. 47. d. ubi legitur *Θασίοις οἰναρίοις*, v
*καὶ Λεσβίοις* omissis. Poliochus ap. Athen. II. p. 60.

*θλαστή τ' ἐλαία καὶ πιεῖν οἰνάριον*
*ἦν ἀμφίβολον.*

Vocula *ἦν* in finem senarii reducenda. Alexis ap. At
III. p. 95. a.

*Χορδαρίον τόμος ἧκε καὶ περίκομμά τι.*

Ante *χορδάριον* addenda videtur particula *καί*. Idem
p. 107. c.

*κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τιν', ὠτάρια.*

Corruptissima verba fort. sic restituenda sunt:

*κρεάδι', ὠτάρια, ποδάρια, ῥυγχία.*

Machon. ap. Athen. XIII. p. 582. b.

*τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία.*

psa loci sententia flagitat μεθ' ἑαυτῆς. Incertus ap. Athen. XIV. p. 664. c.

— — περιφέρειν ματτύην, ποδάριον,
καὶ γαστρίον τακερόν τι καὶ μήτραν ἴσως,

leg. καὶ ποδάριον. Antiphanes ap. Athen. VIII. p. 343. a.

ὀψάριον δὲ μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.

ita corrigit Vir doctus, probante Schweigh. Vol. VIII. p. 455. Vulgo ὄψον. Leg. videtur: ὄψον δὲ μηδὲν μήποτ' εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ. Praeterea nullius memini loci, de quo controversia moveri possit. Vocem ψηττάριον restituendam esse conjicio Anaxandridis fragmento apud Athen. L. p. 105. f. quod ita digerendum:

καὶ συμπαίζει καριδαρίοις
μετὰ περδικίων καὶ θραττιδίων,
καὶ ψητταρίοις μετὰ κωδαρίων,
καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων.

Vulgo ψηττάδιον quae vox nihili est. Secundo versu importuna est ad sensum loci περδικίων commemoratio; neque enim de aviculis sed de piscibus agitur. Itaque legendum μετὰ περκιδίων. Satis notum est piscium genus πέρκη vel πέρκις. Vid. Matro ap. Athen. IV. p. 136. e. Epicharm. ibid. p. 319. b. et Stephan. Append. Thes. L. Gr. p. 1651. f. Denique formam πουλυποδάριον minus recte Schweigh. reddidit Mnesimacho ap. Athen. p. 403. a., ubi legitur:

πουλυπόδιον, σηπία, ὀρφώς —

leg. πουλυπόδειον, quam formam etiam aliis locis oblitteratam esse docuit Erfurdt. Observ. crit. in Athen. p. 15. — Vs. 13. τραγήματα. Vulgo καὶ τραγήματα, quod contra loci sententiam in τὰ τραγ. mutari voluit Heringa Observ. p. 8. Recte Schweigh. delevit part. καί. — Vs. 16. varie tentatus est a viris doctis. Casaubono, qui σύναμα post δειπνεῖ inseruit, non felicior fuit Heringa Observatt. p. 258. Schweigh. ruente metro δειπνεῖ μεμιγμένα scripsit. Porson. Tracts p. 237. conjecit δειπνεῖ μελίπηκτα τὰς κίχλας. Possis etiam: σύμμικτα δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα κ. τ. vel: δειπνεῖ μελ. ταῖς κ. μεμιγμένα. Sed hoc est hariolari.

Harpocrat. p. 107. Κτήσιον ἐν τοῖς ταμιείοις ἵδρυντο. Anaxandros Ψευδηρακλεῖ·

*Νῦν δ' εἰς γυναικωνῖτιν εἰσιόνθ' ὅταν*
*ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν Κτήσιον*
*ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον,*

*ἀλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια —*

De Jove *Κτησίῳ* vide, quos Clericus laudat, Casaub. Athen. XI. 46. et Spanhem. ad Juliani Orat. I. p. 69,, q bus junge Taylorum ad Demosth. in Mid. p. 531. ( Rsk. — Vs. 3. ante Bentl. legebatur *ταμεῖον*. Idem tium tollendum e Phoenicida ap. Athen. p. 415. e. Co Porson. ad Orest. 229. et Naekii Sched. crit. p. 7.

Suidas s. v. *ἄβρα*. *Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ*.

*Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν*
*ταύταιν· τρέφει δὲ παλλάκη τις τοῦ πατρὸ*
*αὐτάς, ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.*

Eustath. ad Hom. Vol. III. p. 1854. *αἱ γοῦν θεραπαὶ τ δεσπόταις δοῦλαι — ἄβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς κεῖνται παρὰ φοῖς Ἕλλησι· Μένανδρος· Τρέφει δὲ παλλάκη τις τοῦ π τρός κτλ.*

Ammonius p. 112. s. v. *ἦς καὶ ἦσθα*. — *Μένανδ Ψευδηρακλεῖ·*

*Ὑπὲρ μὲν οἴνου μηδὲ γρῦ, τίτθη, λέγε,*
*ἂν τἄλλα δ' ἦς ἄμεμπτος, ἕκτην ἐπὶ δέκα*
*Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.*

Vs. 2. editur vulgo *ἄμεμπτος, εἰς τὴν ἕκτην*, omissis ver *ἐπὶ δέκα*, quae e MS. Mus. Brit. enotavit Porsonus Tra p. 253., perspecte monens verba *εἰς τὴν* ex varia lect. e esse. Nec de nihilo est quod sextum decimum Boedrom nis diem commemorat, quem diem Eleusiniorum mys riorum secundum fuisse constat e disputationibus Me sii, Santocrucii, aliorum. V. Creuzeri Symbol. Vol. I p. 525. Apposite Porsonus laudat Polyaenum Lib. I p. 101. Cor. *Χαβρίας, περὶ Νάξον ναυμαχῶν, ἐνίκησε Βοηδ μιῶνος ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, ταύτην τὴν ἡμέραν ἐπιτήδειον τῇ ναυ χίᾳ κρίνας, ὅτι ἦν μία τῶν Μεγάλων μυστηρίων.* Ita recte codd. dedit Coray pro vulgato *μία τῶν λθ μυστηρίων*, quo ingeniose Porsonus *τῶν Ἀθ.* i. e. *Ἀθήνησι μυστηρ* tentavit. — Vs. 3. *ἐνδελεχῶς ἀεί.* Ita *συνεχῶς ἀεί* Crates ap Julian. Orat. VI. p. 199. et Artemidorus Onirocr. V, Vid. Pors. ad Phoen. 1422. et Intpp. Greg. Cor. I. p. 1 Similis formula est *ἀεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν*, et *ἑκάστης ἡ ρας δι' ἡμέρας*, qua usus est Amphis ap. Athen. p. 16. b.

*πίνουσ' ἑκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας.*

Sic enim recte Casaubonus, probante Valck. ad Herod. V p. 443. Vulgo *δύ' ἡμέρας*, de quo mireris judicium Schwe

[...]neuseri. Omnem dubitationem tollit Hermippus ap. Stob. [E]cl. Phys. I. p. 238.

οὐ παύσεται δι' ἡμέρας ὁσημέραι τροχάζων,

[qu]od minus recte explicuit Heerenius. Recte: *quotidie* [...] *per totum diem.*

Stobaeus Serm. XV. p. 153. Gesn. p. 93. Grot.:

Ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος.

Excerpta hunc locum retulit Grotius p. 747.

Athenaeus XIII. p. 587. b. Μένανδρος δ' ἐν Ψευδη[ρα]κλεῖ φησίν·

Οὐκ ἐπείρα Ναννίον.

[...]spexit hunc locum Phot. p. 296. πειρᾶν, πειράζειν, ἐπὶ [...]ορᾷ καὶ συνουσίᾳ. Μένανδρος. Res nota e Ruhnken. ad [Ti]m. p. 210. De latino *tentare* exempla cumulant Bur[m]ann. ad Ovid. A. A. I, 273. et Broukh. ad Tibull. I, 3, 73.

Denique Photius p. 99. Καρκίνου ποιήματα. Μέ[να]νδρος Ψευδηρακλεῖ, ἀντὶ τοῦ αἰνιγματώδη. Eadem Suid. s. v. De Carcini rebus et poesi alio loco dicetur. Me[na]ndri verba haud dubie in fine senarii collocata fuere; [n]am καρκίνος ubique mediam brevem habet. Moneo hoc [pr]opter Schweigh. ad Athen. III. p. 91. c. Aristonymus [ap]ud Athen. p. 287. d. scripsisse videtur καρκινοβαίτης, ut [e]t apud Etym. M. p. 195. 34. Vulgo καρκινοβάτης; nisi [ta]lis καρκινοβήτης. Formam ἐπιβήτης habes in Orac. ap. [Jo]h. Lydum de Mens. II. p. 32.

De argumento fabulae si quaeris, noli dubitare, Pseu[d]herculem illum vani jactatoris et gloriosi militis par[te]s sustinuisse. Qui quo habitu indutus in scenam pro[di]erit, docet Plutarch. de am. et adul. p. 59. e. ἐν Κωμῳ[δίᾳ] Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς πρόσεισι, ῥόπαλον κομίζων οὐ [β]αρὺν οὐδ' ἰσχυρόν, ἀλλὰ χαῦνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον. [...] nescio an in adumbrando ejus ingenio Nicostrati exem[pl]um poetae obversatum sit, hominis vanitate et morum [im]probitate conspicui, quem Diodor. Sic. XVI. 44. μιμεῖ[σθαι] refert τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντῆν φο[ρεῖν] καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. Cfr. Athenaeus VII. p. 289. b.

---

## ΨΟΦΟΔΕΗΣ.

Nec de hujus fabulae argumento dubitari potest, quan[do]quidem Ψοφοδεής hominem meticulosum significat, qui [a]d levissimum strepitum perturbatur. Suidas a Cle-

lostr. V. A. VIII. p. 354. ὁ δ' οὐδὲν τούτων ἐποίησεν — ἢ ξυνιεὶς τὸ λοιπόν, ὅτι μηδὲν ἐπὶ τὸν ἄνδρα οἱ αὔταρκες, εἰ δ' ὑπερεώρα, ξυμβαλώμεθα τοῖς λοιποῖς. Ubi nihil cum Oleario mutandum. Nec dissimilis est Amphidis locus apud Athen. VI. p. 224. e. a cujus sensu et scriptura mirifice aberravit Schweighaeuserus. Queritur nescio quis de importuni piscariorum superbia: Οὓς ἂν ἐπερωτήσῃ τις, ἢ λαβὼν τι τῶν Παρακειμένων ἔκυψεν ὥσπερ Τήλεφος Πρῶτον σιωπῇ· — καὶ δικαίως τοῦτό γε· Ἅπαντες ἀνδροφόνοι γάρ εἰσιν ἑνὶ λόγῳ· — Ὠθεῖ τε προσέχων οὐδὲν οὐδ' ἀκηκοὼς Ἔκρουσε πουλύπουν, κἆτ' ἐπρίσθη κοὐ λαλῶν Ὅλα ῥήματ', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελὼν, τάρων Βολῶν γένοιτ' ἄν· ἡ δὲ κέστρα κτὼ βολῶν. Ubi nihil habes, quod prioribus ἢ λαβὼν respondeat. Sensus loci hic est: *Quos si quis interrogaverit de pretio piscium, tum nescio quid eorum, quae forte in promptu habet, in manus sumit* (vides numeri enallagen, de qua jam Casaubonus admonuit), *et Telephi instar tacitus et prono capite astat, ac quasi nihil eorum, quae ipsi dicerant, audivisset, polypum concussat; tum dentibus frendens et verba decurtans, tuor bolis*, inquit, *hoc constat sudis ista cto bolis*. Secundo versu tangit opinor Euripidem, qui Telephum, cum primum scenam ingressus esset, taciturnum ac ne verbum quidem hiscentem induxerit; de ἀνδροφόνῳ quae dicit spectant fortasse Thersandri necem a Telepho perpetratam. — V. 2. φέρειν μύσαντα. Ita fere Palladas Alex. II. p. 409.:

> εἰ δ', οὐ σανδαλίῳ, φῄς, τύπτομαι, οὐδ' ἀκολάστου
> οὔσης μοι γαμετῆς, χρή με μύσαντα φέρειν.

Quem locum tetigi ad Fragm. Eunuchi p. 68. — V. 3. τάρσενων θ' ἡμᾶς σέθεν. De Grotii conatu dixit Bentl. p. 87. qui quam ipse rationem iniit, facile probarem, nisi verba προῖκα καὶ γυναῖκα h. e. *uxorem dotatam* non divelli posse viderentur. V. D. in Actis Lips. 1711. p. 3.. σέθεν mutavit in δέον. Jacobsius Addit. ad Athen. p. 16.. χῆμᾶς θέμις. Fort. χῆμᾶς ἔδει. — V. 4. ἄνδρα χρή. Ita Gesnerus in margine et Grotius pro ἄνδρα ἢ, quod in ἄνδρα δεῖ mutavit Stephan. Com. Gr. p. 140. — V. 7. ἀναστρωφωμένη. Insolens in comico poeta forma, qui fere abstinent productis illis verborum formis νωμάω, στρωφάω, τρωπάω. — V. 9. ante Bentl. ἐμπλήσασά τ' ἀπήλλακται — 10. malim τὸ δ' ἄρσεν, Ibidem Grotius αἰεὶ pro ἀεί. — Vs. 11. sqq. Comparandus Aristoph. Thesm. 420. ubi item intendens Euripidi muliercula διὰ τοῦτον, inquit, ταῖς γυναικωνίτισιν Σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλούς, Τηροῦντες ἡμᾶς. Quibus verbis respicitur Androm. 952.

aritī claustris vectibusque aedium suarum januas obnere jubentur. Vid. ibid. 271 sqq. et incertae fab. agmentum apud Stob. Serm. LXXIV. p. 323. quod Serm. LXIII. p. 311. Alexidi tribuitur. — Vs. 12. emendavit cobsius. Vulgo δ' ἀνδρὶ δὴ δοκῶν σοφόν. Aliter Grot. Bentl. quem vide. — Vs. 12. καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ, *telligendo facit ut nihil intelligat*, ut est apud Terenım. Euripides Bacch. 332. νῦν γὰρ πέτει τε καὶ φρονῶν δὲν φρονεῖς. — Vs. 15. οἰστοῦ. Ita Grotius pro ὀϊστοῦ, ım formam non admitti posse in poeta Attico, hodie mo est qui ignoret. — V. 16. πυκνοφθάλμους κόρας. Siiliter Chaeremon dixit καλλίχειρες ὠλέναι, et Aeschylus όσωπα μετωποσώφρονα, quae comparavit Porsonus Praef. urip. Hec. p. XXXVI. Chaeremonis locus est apud Athen. III. p. 608. B. — Vs. 18. ἄνηρ. Editur ἀνήρ. Bentl. ὡνήρ. bid. vulgatur κ' ἡ γυνή. Correxit jam Stephanus. — Cerum si quis diligentius ad hunc locum attendat, facile cum numerorum tum sermonis gravitatem deprehent, quae a reliquorum Menandri fragmentorum indole trum quantum abhorreat. Idque sensisse videtur etiam entlejus qui p. 87. hunc locum aliquantum supra socum assurgere monuit. Et numerorum quidem ea est tio, ut in tanto versuum numero nihil quidquam, quod tragicorum poetarum usu alienum sit, deprehendas. Oraonis autem supra soccum assurgentis indicia habes vs. 5. ν μυχοῖς δόμων, vs. 7. ἀναστρωφωμένη, vs. 15. θᾶσσον μὲν στοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται, vs. 16. Ἄργου τὰς πυκνοφθάλους κόρας. Itaque fuit, cum in eam concederem sentenam, ut non Menandro sed Euripidi totam χρῆσιν tribuenm esse putarem, cujus quidem opinionis haud leve pacinium in H. Stephani verbis paratum mihi videbatur, i Fragm. Com. Graec. p. 141. ita de hoc loco dixit, ut ad obscure sese in aliis Stobaei libris Euripidis nomen in rgine adscriptum reperisse significaret. Neque me prim post Stephanum extitisse, qui de Menandro auctore bitationem injiceret, docet Jacobsii adnotatio ad vs. 11. cripta: *haec cum praecedentibus male jungi et Tragici te monuit Pierson. ad Moer. p.* 275. Enimvero, ut stea privatim me monuit Buttmannus et publice docuit eisigius Ephem. Jen. 1818., obstat ipsa loci sententia, uae ita comparata est, ut haud facile intelligas, cui tanem mulieri Euripides hos versus tribuere potuerit. Itaue nihil relinquitur, nisi ut Menandrum consulto sublidiorem orationis formam affectasse statuamus, quod cur le faciendum putaret, plura in caussa esse potuerunt.

Personum autem quid moverit, ut alteram fragmenti partem inde a vs. 11. cum priori male jungi ideoque ab divellendam esse existimaret, ego sane non perspicio. Apertum est verba ὅστις δὲ μοχλοῖς etc. opponi sententiae quarto versu inchoatae.

II.

Apud Plutarch. Consol. Apoll. p. 103. d. εἰς ἃς (τις) διαβλέψας ἂν τις οὐκ ἀπεικότως εἴποι — τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ῥηθέν.

Εἰ γὰρ ἐγένου σύ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος
ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
πράσσων ἃ βούλει, καὶ διευτυχῶν ἀεί,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
5 ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
ἄτοπόν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις
ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
τὸν κοινόν, ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
10 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων· ἄνθρωπος εἶ,
οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
ταπεινότητα ζῷον οὐθὲν λαμβάνει,
καὶ μάλα δικαίως. ἀσθενέστατον γὰρ ὂν
φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
15 ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
σὺ δ' οὔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
ἀγαθά, τὰ νυνὶ δ' ἐστι μέτριά σοι κακά,
ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

Receperunt Grotius Exc p. 755. Steph. Com. Gr. p. 1.. Brunck. Poes. Eth. p. 190. Priores novem versus leguntur etiam apud Pseudo-Plutarch. de Nobil. Tom. V. p. 9.. ed. maj. Wyttenb. — Vs. 2. ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν. Ita solent fere Attici, non item ἐφ' ᾧ γε, ut vulgo editur. Correxit etiam Schaeferus ad Brunck. Poes. Eth. l. c. vid. Bergler. ad Aristoph. Plut. 1001. et Reiz. de Inclin. acc. p. 27. — Vs. 3. διευτυχῶν. Pseudo-Plut. διευτυχεῖν, quod secutus est Grotius; nec male opinor propter διατελεῖν. — Vs. 5. ἔστι γάρ σ' ἐψ. Wyttenb. ἔστι γάρ ἐψ., fort. operarum errore; quamquam idem apud Steph. reperio. Nisi forte Grotii est conjectura, cujus Excerpta nunc ad manum non habeo. — Vs. 7. ἵνα σοι καί. Ita Plutarchus. At Grot.

. ἵνα σοί τε, fort. e Pseudo-Plutarcho. Respexisse videtur Menander ad Euripidis Helen. 912. κοινός ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς, vel Aeschyl. Prom. 1092. αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. Compares Salom. Reg. VII, 3. καὶ ἐγὼ γενόμενος ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα. — Vs. 10. τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, *summa vero rationum haec est, ut mortalem te natum memineris.* Ita, ut alios mittam, Isocrat. Paneg. cap. 40. et Plato Gorg. p. 164. Itaque miror Wyttenb. ita locum immutantem: καὶ λογιστέον τόδε κεφάλαιον εἶ. *summa subducenda est rationum, qua colligitur te hominem esse.* Qua ratione quantum venustatis loco detrahatur, nemo non sentit. Ac dubito an graece dici queat κεφάλαιον λογίζεσθαι. — Vs. 13. Brunckius, nescio unde, ἀσθενέστερον. — Vs. 14. οἰκονομεῖται. Hoc merito suspectavit Stephanus; nihil tamen medelae attulit. Nec ego probabilem emendandi rationem video. Sententia ἐγκυκλεῖται vel simile quid postulat. Pherecrates ap. Stob. Serm. p. 591. Gesn.: πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν. — Vs. 15. Vulgo ita editur τὰ νῦν δ' ἔστι μ. καὶ τά σοι κακά. Plurimi tamen libri καὶ τά omittunt. Grot. dedit τὰ νῦν δ' ... ἔστι μ. σ. κ. Meziriac. τανῦν δὲ μέτρι' ἐστί σοι κακά. Equidem Bentl. p. 99. rationem sequutus sum. Ceterum adverte negligentiorem constructionis rationem οὔτ' ἀπώλεσας — τὰ νυνὶ δ' ἐστι. Ex Homero similia attulit Herm. ad Hymn. in Cer. 153. cf. Schaefer. ad Dionys. de C. V. p. 31. Apud Latinos nihil tritius. — Vs. 18. Particulam ἤ plurimi libri omittunt; v. Wyttenbachium. Grot. dedit: ὡς ἀναμέσον που καὶ τὸ νῦν λυποῦν φέρε, *praesens malum mediocriter ferre te decet.* Atqui που legitur, non πως. Bentl. ὡς τἀναμέσον που καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε, quod sequutus est Brunckius, recte improbante Wyttenbachio. Mezir. δεῖ φέρειν. Cod. Periz. ὥστ' ἂν μέσον που καὶ τὸν λοιπὸν φέρε, unde probabiliter Wyttenb. conjecit: ὥστ' ἀνάμεσον που καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει, *media, quadam fortuna inter reliquos homines uteris.*

## III.

Apud Stobaeum Serm. LXX. p. 429. Gesn. LXXII. p. 303. Grot. sive apud H. Stephanum Com. Graec. p. 134.:

Καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας· ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα.
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος, ἧς γαμεῖ, τιτθὴ δὲ τίς;

V.

Apud Stobaeum Serm. XCVI. p. 225. Gesn. XCVI p. 397. Grot.:

Ἅπαντα τὰ ζῶ' ἐστὶ μακαριώτατα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου. πολὺ
τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί·
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως·
5 τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται,
ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ ταῦτ' ἔχει.
ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
αὐτοὶ παρ' αὑτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
λυπούμεθ', ἂν πτάρῃ τις, ἂν εἴπῃ κακῶς,
10 ὀργιζόμεθ', ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
φοβούμεθ', ἂν γλαῦξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν
ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Exhibuit Stephan. Com. Graec. p. 93. qui eodem lo usus est ad Sext. Emp. p. 208. ed. Fabr. — Vs. 1. rec ut opinor, Grotius edidit μακαριώτερα. Cf. Hermann. Viger. p. 719. — Vs. 6. αὐτῷ ταῦτ' ἔχει. Memorabil lectionis varietatem e Cod. Paris. enotavit Brunck. Po Gnom. p. 262. ed. nov.: δέδωκε ταῦτ' ἔχει μόνα, unde sc bendum videtur:

ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν, αὐτὰ ταῦτ' ἔχει,

ut μόνα ex interpretamento irrepserit. Recte autem αὐ ταῦτα, *haec sola habet*. Philemon apud Stob. Serm. I p. 371. κάππαριν, θύμον, ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα. Plato G gia p. 141. ed. Heind. τοῦτό μοι αὐτὸ σαφῶς διόρισον. Schaeferus ad Bosii Ellips. p. 308. — Vs. 9. De stern tationibus quae refert Clericus e Frontino Strat. I, 10. Aristot. Probl. XXXIV, 11. nemo hodie ignorat. Cf. placet Lindenbr. ad Terent. II. p. 140. ed. West. et I visium ad Cicer. de Divin. II, 40. Apud Theocritum, hoc addam, Idyll. XVIII, 16. male, ut mihi quidem vi tur, legitur:

Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι.

quod explicare conatus est Hemsterh. ad Propert. Burm Lib. II, 2, 35. p. 935. Fortasse scripserat Theocritus γαθόν τις.

VI.

Apud Lucian. Amor. II. p. 446. ed. Amst. καταράσει Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀποῤῥήξας φωνήν·

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
5 γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
λάθριοι, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαί,
γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπώτατος
10 φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

hibuit Grotius Exc. p. 749. — Vs. 3. καὶ γίνετ' αὐτῷ μπάς. A Grotii interpolationibus hunc locum vindicat Bentl. p. 96. quem vide. De lampadis certamine in ometheï honorem instituto vide Gronovium ad Senec. m. 352. Kust. ad Suid. II. p. 413. et Jungerm. ad Pol. VIII, 90. — Vs. 5. γυναῖκας ἔπλασεν. Ita recte Gro- pro ἔπλασσεν. Bentl. γυναῖκ' ἐπλάσσεν. — Vs. 7. λάθριοι. Ita edd. vett. Vulgo λάθριος. Artic. ante λοιπὸν us addidit Guietus. Eidem debetur κακαί pro edito quod in Λάχης mutavit Bentl. — Vs. 9. emend. Bentl. lgo praefiguntur huic versui verba εἶτ' ἐπιβουλαί. Mox uitur νόσων χαλεπώτατος φθόνος, quod Bentl. perinde um videtur ac si latine diceres: *gravissima morborum idia*. Et sane ita dicunt Latini. Ipse Bentl. ad Ho- Epist. I, 7, 22., quamquam aliam ob causam, ad par- vocaverat illud Catulli:

> Phaselus ille, quem videtis, hospites,
> Ait fuisse navium celerrimus.

J. Scaliger ita graece reddidit: τρέχειν νεῶν μὲν εὐχε- θοώτερος. Potuisset salva graecitate θοώτατος. Nec milia sunt, quae apud eundem Catullum habes, *Juno ima caelicolum*. Multo tamen frequentius ita locuti Graeci. Theocr. Idyll. XII, 7. ἀηδὼν ἀοιδοτάτη πε- ῶν. Plutarch. Consol. p. 102. c. ἡ λύπη χαλεπωτάτη θῶν. Theodoretus Vol. II. p. 1439. ἀδάμας τῶν ὑλῶν ἐστιν ῶν στερεώτατός τε καὶ ἰσχυρώτερος, leg. ἰσχυρότατος. o alia. Hoc unum addo ex eadem ratione explican- esse nobilem Horatii locum Satir. I, 1, 100. *fortis- a Tyndaridarum*. Eandem rationem etiam aliis nu-

per placuisse video. Itaque in Menandreis carere lice Bentleji conjectura νόσων χαλεπωτάτη. Eodem de loco disputavit D'Orvill. ad Charit. p. 347. sed quadrata mis cens rotundis. Nec meliora dedit Abresch. Auct. Dil Thucyd. p. 330. Tu vide Porson. et Schaefer. ad Euripi Phoen. 1730. — Ceterum e Misogyne hunc Menandri lo cum petitum esse suspicatur Fabric. Bibl. Gr. II. p. 465 Atqui similes mulierum exsecrationes in omnibus fere Me nandri fabulis locum habuisse probabile est.

VII.

Alexander Rhetor p. 578. ed. Ald. λεπτολογία ἐστὶ ὅταν ἑνὸς ἑκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀ κριβῆ καὶ ἐπὶ λεπτῷ ἐξεργασίαν ποιώμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ταυτί·

*Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω*
*εὑρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,*
*ζητῶν πρὸς ἐμαυτόν, τί ταχέως ἀπολλύει·*
*στρόβιλος· ἐν ᾧ συστρέφεται, προσέρχεται,*
5 *προέλαβεν, ἐξέρριψεν, αἰὼν γίνεται.*
*ἀλλ' ἐν πελάγει συγκλυσμός· ἀναπνοὴν ἔχει·*
*Ζεῦ σῶτερ, εἰπεῖν, ἀντέχου τῶν σχοι-*
*νίων,*
*ἑτέραν περιμεῖναι χἀτέραν τρικυμίαν·*
*ναυαγίου δ' ἂν ἐπιλάβοι'· ἐγὼ δ' ἅπαξ*
10 *ἁψάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.*

Indicavit hunc locum Porsonus Advers. p. 259. qui n mariti sermonem esse statuit celerem poenitentiam, ptias consequi docentis. Fortasse recte; quamquam n minus recte adolescentis verba esse statuas, qui se puellam deosculatus totum amoris igne se carpi sen Priora apud Aldum ita eduntur: ὡς παρὰ Μενάνδρῳ· τ μὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἄνδρες εἰκόνες οὐκ ἔχω. Correxit partim P sonus, partim, quem laudat Porsonus, Norrmannus. Vs. 2. εὑρεῖν addidit Porsonus. — Vs. 3. ante Norrmann ἀπολαύει. — Vs. 4. Porsonus στρόβιλος· ἐν ὅσῳ συστρ ται. Fort. ἐν ᾧ δὲ συστρ. ut voluit Norrmannus. Certe ᾧ servat Photius Lex. p. 401. στρόβηλος, ἡ συστροφή· ὁ λαῖλαψ. Στρόβηλος ἐν ᾧ συστρέφεται· quem locum te Porsonus Tracts and Miscell. crit. p. 253. De voce στ βιλος copiose dixit Lobeckius ad Phryn. p. 369. nec nandri immemor. — Vs. 5. προέλαβεν *praeoccupat.*

nus olim προσέβαλεν. Ibid. αἰὼν γίνεται. Compares Terentii illud: *dum comuutur annus est.* Porsonus γίγνεται. — Vs. 6. ante Porsonum ἀναπνοὴν ἔχειν. Idem correxit interpunctionis rationem apud Aldum mirifice perturbatam. — Vs. 7. ἀντέχου τῶν σχοινίων. Norrmannus, Porsono improbante, volebat ἀντέχεσθαι σχοινίων. — Vs. 8. ..lus περιμεῖναι ἑτέραν, vs. 9. ἐπιλάβοι, vs. 10. εἰμι ἐφίλη-. Haec omnia correxit Porsonus.

VIII.

Apud Strabon. VII. p. 297. ὅρα δ᾽ ἃ λέγει Μένανδρος ..ὶ αὐτῶν (Getas dicit), οὐ πλάσας, ὡς εἰκός, ἀλλ᾽ ἐξ ἱστο..ς λαβών.

*Πάντες μὲν οἱ Θρᾷκες, μάλιστα δ᾽ οἱ Γέται*
*ἡμεῖς ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι*
*ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος), οὐ σφόδρ᾽ ἐγκρατεῖς*
*ἐσμέν.* — — — — —

.ὶ ὑποβὰν μικρὸν τῆς περὶ τὰς γυναῖκας ἀκρασίας τίθησι παδείγματα·

5 *Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς εἰ μὴ δέκ᾽ ἢ*
*ἕνδεκα γυναῖκας· δώδεκ᾽ ἢ πλείους τινές.*
*ἂν τέτταρας δ᾽ ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ*
*καταστροφῆς τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,*
*ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ᾽ ἐν τοῖς ἐκεῖ.*

..e Thracum et affinium populorum πολυγαμείᾳ res nota ..t Heraclide, qui dicitur, de Polit. p. 350. Sexto Empir. ..ypoth. III, 24. p. 180. et aliis. Vid. Spanhem. ad Ju..an. Orat. I. p. 125. et Wessel. ad Herodot. p. 374. — ..s. 5. pessime interpolavit Grot. Exc. p. 751. Vulgo οὐ..; vel οὐδὲ εἷς οὐ δέκ᾽ ἢ — quod correxit Salmas. Exer..it. Plinn. p. 112. a. Cf. Toup. Epist. crit. p. 34. ed. ..ps. — Vs. 6. δώδεκ᾽ ἢ πλείους τινές. Vulgata lectio haec ..t: δώδεκά τε πλείους τινές. Cod. Vatic. δώδεκά τις πλείους, quo non multum discrepat Venet. et Mosc. δωδεκέτις ..τ. Salmas. l. l. δώδεκα δ᾽ ἢ πλείους τινές, cujus vesti..is insistens Porson. Append. ad Toup. Emend. in Suid. 486. genuinam lectionem restituit. — Vs. 7. legitur ..lgo τύχοι καταστροφή τις. Pro τύχοι MSS. τύχῃ. Salmas. l. τύχῃ καταστρέφῃ τις, ut τύχῃ dativus sit, *forte, casu.* ..ctenus praestaret quod Heringa Observ. p. 261. conje..: τυχὸν καταστρέφῃ τις. Sopingius ad Hesych. I. p. 493. ..καταστροφῆ conjecit ἀποτρόπαιος. Similiter Bentl. p. 97.

ἂν — τύχῃ, ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος κτλ., ingeniosa conjectura sed non necessaria. Optime Thyrwhittus καταστροφῆς. Idem conjecit Toupius, probante Porsono, et quem is laudat, Valckenario.

IX.

Apud auct. Compar. Men. et Philem. p. 361. Μένανδρος περὶ θανάτου·

Ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ', ὡς ὁδοιπορεῖς.
ἐνταῦθ' ἔνεστιν ὀστέα καὶ κούφη κόνις
ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν,
5 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασι
αὐτῶν τε δόξῃ, κἀπὶ κάλλει σωμάτων.
καὶ οὐδὲν αὐτῶν τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος.
κοινὸν τὸν ᾅδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σαυτὸν ὅστις εἶ.

Vs. 1. σεαυτόν. Ita pro σαυτὸν Heins. et Grot. Exc. p. 761. — Vs. 2. ὡς ὁδοιπορεῖς. Locus vix sanus. Certe insolens significatio particulae ὡς, *quando*, *dum*. De sepulcris juxta publicas vias exstructis Clericus laudat Jac. Gothofr. de Jure Man. II, 33. — Vs. 3. ὀστέα. Moeris p. 28. ὀστοῦν, Ἀττικῶς. ὀστέον, Ἑλληνικῶς. ubi Menandri loco usus est Piersonus. Porson. Adv. p. 291. ἔνεστ' ὀστᾶ τε καὶ κούφη κ. Fort. recte. — Vs. 6. κἀπὶ κάλλει σωμάτων. Ita scripsi pro καὶ κάλλει τῶν σ. Male Grot. τῷ τε κάλλει σ. Pejus etiam Heins. καὶ καλῷ τῶν σ. Debebat certe τῷ καλῷ τ. σ. Verba κάλλος σωμάτων inepte Gatak. ad Antton. I, 26. et III, 3. de servorum pulcritudine interpretatur. — Vs. 7. Grotius χρόνον. Fort. ἀλλ' οὐδὲ ἓν τούτων ἐπήρκεσεν χρόνον, *at nihil horum vim temporis ab iis coercuit*. Καὶ et ἀλλὰ permutantur etiam aliis locis, ut Xenoph. Oecon. XVII, 4.

X.

Apud Stobaeum Serm. LXXXIX. p. 501. Gesn. XCI. p. 372. Grot. et Auctorem Compar. Men. et Phil. p. 359.

Ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει
ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας.
ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησίμους εἶναι θεοὺς
τἀργύριον ἡμῶν καὶ τὸ χρυσίον.

5 ἱδρυσάμενος τούτους γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν
εὖξαι τί βούλει, πάντα σοι γενήσεται,
ἀγρός, οἰκίαι, θεράποντες, ἀργυρώματα,
φίλοι, δικασταί, μάρτυρες· μόνον δίδου.
αὐτοὺς γὰρ ἕξεις τοὺς θεοὺς ὑπηρέτας.

Vs. 2. exhibui ex emendatione Grotii. Vulgo turbato versorum ordine: ἀνέμους, ἥλιον, γῆν, ὕδωρ, πῦρ, ἀστέρας, quem retinuerunt Camerarius de Re Numar. in Gronovii Thes. IX. p. 1410. Stephan. Praef. ad Comic. Graec. p. 21. et Casaub. ad Diog. Laert. III, 10. Possis etiam ἀνέμους, ὕδωρ, πῦρ, ἀστέρας, γῆν, ἥλιον. De Epicharmi sententia post tot doctorum hominum disputationes nihil addo. Confer tamen Platon. Crat. p. 397. c. quem locum non sine ingenti lectionis varietate affert Theodoret. Tom. IV. p. 51. — Vs. 4. probabiliter Grotius ἡμῖν. Idem in fine versus addidit μόνον, rectius sane quam Salmas. de Usur. XIV. p. 402., qui tacite edidit τάργ. ἡμ. μοῦνον ἢ τὸ χρυσίον. Fort. Simonis nomen post χρυσίον excidit. — Vs. 6. εὖξαι τί βούλει. Terent. Eun. V, 8, 27. quodvis donum praemium a me optato, id optatum feres. Ad sententiam comparat Clericus Petron. epigr. Sat. 93. Eadem fere verba habes apud Philem. Stobaei Serm. XCI. p. 368. Ceterum pro τί, quod in ὅ,τι mutavit Salmasius l. l., Plutarch. Opp. Morall. p. 1058. c., qui hunc versum tacito auctoris nomine laudat, recte, opinor, exhibet εἴτι, modo εἴ τι βούλει reponas, elisa diphthongo imperativi ut infra in Δεισιδαίμονι p. 42. ὕδατι περίῤῥαν', ἐμβαλών. Ex Aristophane aliquot exempla excitavit Reisigius Syntagm. Crit. Cap. 3. p. 32. — Vs. 9. auctor Compar. τοὺς ὑπηρέτας θεούς.

## XI.

Apud Stobaeum Serm. XCVI. p. 528. Gesn. XCVIII. 403. Grot.:

Ὁ πάντα βουληθεὶς ἂν ἄνθρωπος πονεῖν
πᾶς ἂν γένοιτο πλούσιος τρόπον τοῦτον·
πάλιν φιλόσοφός τινι μαθήσει χρώμενος·
τὸ σῶμ' ὑγιαίνεις τινὰ δίαιταν προσφέρων.
5 πλὴν ἕν τι τῶν πάντων ἀδύνατον ἦν ἄρα
εὑρεῖν, δι' οὗ τρόπου τις οὐ λυπήσεται.
οὐ γὰρ τὸ μὴ πράττειν κατὰ νοῦν ἔχει μόνον
λύπην, παρέχει δὲ φροντίδας καὶ τἀγαθά.

XIV.

Plutarchus Fragm. Vol. V. p. 565. ed. Wytt. μαι λελάληκε (Μένανδρος) περὶ τοῦ πάθους (amorem dicit) φι σοφώτερον. Ἄξιον γὰρ θαύματος φῆσαι τὸ περὶ τι ἐρῶντας ὥσπερ ἐστὶν ἅμα λαλεῖ· εἶτα ἀπορεῖ καὶ ζ πρὸς ἑαυτόν·

Τίνι δὲ δεδούλωταί ποτε;
ὄψει; φλύαρος· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἂν
ἤρων· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσην ἔχει.
ἀλλ' ἡδονή τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται
5 συνουσίας; πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελῶν,
ἕτερος δ' ἀπόλωλε; καιρός ἐστιν ἡ νόσος
ψυχῆς, ὁ πληγεὶς δ' εἴσω δὴ τιτρώσκεται.

Plutarchi verba sunt corruptissima. Wyttenb. conje ἄξιον γὰρ θαύματος, φησί, τὸ περὶ τοῦ ἔρωτος, ὅθεν γέ ἄρα λαμβάνει. Certe tale quid ad sententiae integrita desideratur. Nam haec quoque verba e Menandro peti Plutarchum non dubito. Fortasse dederat poeta:

Ἄξιον γὰρ θαύματος
τὸ πάθος ἔρωτος ὁπόθεν ἀρχὴν λαμβάνει.

In iis quae statim sequuntur Bentl. p. 84. delevit p culam δέ. Fort. τίνι δὴ δεδούλωται. Sententiam loc qua longissime aberravit Grotius, optime explicuit Be quem vide. — Vs. 7. ἕτερος δ' ἀπόλωλε. Ita dedi ἕτερος ἀπόλωλε. Tum reliquam fragm. partem iterum posuit Plutarch. Amat. p. 763. b. οὐ γὰρ μανθάνομέν γέ Μενάνδρου λέγοντος, οὐδὲ συνίεμεν·

Καιρός ἐστιν ἡ νόσος
Ψυχῆς· ὁ πληγεὶς δὲ τιτρώσκεται.

ἀλλ' ὁ θεὸς αἴτιος, τοῦ μὲν καθαψάμενος, τὸν δὲ ἐά Lacunam quam Ald. Basil. et duo Codd. Pariss. inter γεὶς δὲ et τιτρώσκεται habent, Xylander ita explevit, u altero Plutarchi loco εἴσω δή interponeret. Grot. ded πληγεὶς ὡς ἔδει. Melius Wyttenb. εἰς ὃ δεῖ. Bentl. εἰσ τιτρώσκεται, quod speciosum est. Denique D'Orvillius C. p. 246. ἔνδοθεν, quod nisi longius a vulgatae script ductibus recederet prae reliquis placeret. Ad sentent compares poetam inc. ap. Sext. Emp. in Disput. Antisc ap. Fabric. Bibl. Gr. V, 7. p. 623.

ὄψει διαθρῶν οὐδὲν ἂν πάντῃ καλὸν

οὐδ' αἰσχρόν· ἀλλὰ ταῦτ' ἐποίησεν λαβὼν
ὁ καιρὸς αἰσχρά, καὶ διαλλάξας καλά.

1 διαθρῶν scripsi pro διαιρῶν et ταῦτ' pro ταῦτ' —. nt fortasse Euripidis versus.

XV.

Apud Stobaeum Serm. XL. p. 239. Gesn. XLIII. p. 0. Grot.:

Εἴπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο
ἕκαστος ἡμῶν καὶ συνηγωνίζετο,
ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
ἀδίκημα, καὶ συνεπράττομεν ἀλλήλοις πικρῶς,
5 οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ηὔξετο
τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
καὶ τυγχάνοντες ἧς ἔδει τιμωρίας,
ἤτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν ἢ πεπαυμένοι.

mere hoc fragm. Clericus ad Adelphos retulit. Vs. 1. te Grot. legebatur ἀδικοῦντα μὲν ὡς. Ad sententiam comrat Clericus Solonis dictum, qui interrogatus, πῶς ἥκιστα ικοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, respondit εἰ ὁμοίως ἄχθοιντο τοῖς ικουμένοις οἱ μὴ ἀδικούμενοι. Vid. Diog. Laert. I, 59. ubi intpp. et Coray ad Plutarchi Solon. I. p. 160. — Vs. 2. te Bentl. συνηγωνίσατο. — Vs. 4. συνεπράττομεν. Ita vultum συνέπραττον certatim corrigunt Heringa Observat. it. p. 273. Dawesius Miscell. crit. p. 273. et Porson. lv. p. 291. — Vs. 5. ηὔξετο. Ita Bentl. pro vulg. ἤρτο. Grot. ηὔξατο. Cod. ηὔξαιτο. Athenio, poeta Comis, ap. Athen. p. 661. a. Ἐπὶ πλεῖον ηὖξον τὴν μαγειρικὴν γην.

XVI.

Apud Stobaeum Serm. XXXVII. p. 218. Gesn. p. 147. ot.:

Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριόν γ' ἡ χρηστότης
πρὸς πάντα, καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.
τούτῳ λαλήσας ἡμέρας σμικρὸν μέρος
εὔνους ἐγὼ νῦν εἰμι. πειστικὸν λόγος,
5 πρὸς ταῦτ' ἂν εἴποι τις μάλιστα τῶν σοφῶν.
τί οὖν ἑτέρους λαλοῦντας εὖ βδελύττομαι;
τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.

Vs. 1. partic. γέ addidit Clericus. — V. 2. ἐφόδιον Frequens dicendi genus. Damascenus ap. Wyttenb. l lom. I. p. 199. Πιττακὸς συνεβούλευε πρὸς τὸ γῆρας ἐφι παρατίθεσθαι παιδείαν, quod dictum Bianti tribuunt D Laert. I, 88. et Basilius de leg. libris Graec. p. 108. G Menander Homopatriis: Χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσ λές. Cf. Casaub. ad Pers. V, 64. — Vs. 4. πειστικόν. dedi pro πιστικόν. Origenes c. Cels. VI. p. 315. μὴ ἰ σθαι τοὺς πιστικοὺς λόγους τοῦ θεοῦ. Hic etiam corri πειστικούς. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 29. — Vs εὖ Grot. e Cod. pro οὐ βδ. — Vs. 7. τρόπος ἐσθ' ὁ πεί Plutarch. Praec. Pol. p. 801. c. ἐπανορθωτέον τὸ τοῦ νάνδρου·

Τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.

καὶ γὰρ ὁ τρόπος καὶ ὁ λόγος. Addit Clericus Aristot. R I, 2. a Mureto V. L. II, 1. emendatam.

## XVII.

Apud Athen. I. p. 276. ed. Schweigh., qui primus l locum e MS. edidit:

Ἔργον [ἐστὶν] εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰ
σεῖν.
οὗ λαβὼν τὴν κύλικα πρῶτος ἄρχεται λό
πατήρ,
καὶ παραινέσεις πέπαικεν, εἶτα μήτηρ δευτε
εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, εἶτα βαρύφω
γέρων,
τηθίδος πατήρ, ἔπειτα γραῦς καλοῦσα ς
τατον.
ὁ δ' ἐπινεύει πᾶσι τούτοις.

Vs. 1. addidi ἐστίν. Schweigh. δεινόν ante ἔργον adjecit Vs. 2. delevi artic. ante πατήρ. Nicomachus ap. At p. 58. a. scripsit:

οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντός μοι πατρός,

non οὐσείδιον et τοῦ πατρός. — Vs. 3. πέπαικεν corrup videtur. Fort. παραινήσας πέπωκεν. Si sanum est, deri a παίζειν. Schweigh. a παίειν deducenti obstat loqu usus, hoc sensu κόπτειν requirens, non παίειν. — Vs fort. τηθίς, matertera, ut vs. sequenti. Ad παραλαλεῖ Sc laudat Hesych. παραλαλεῖ, φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων ἃ λ Arist. Eccl. 230. μὴ περιλαλῶμεν. Schol. φλυαρῶμεν. I

ὁμιλῶμεν. Tum βαρύφωνος γέρων. Plutarch. Symp. p. ... b. πρεσβῦται σκυθρωποὶ ἢ βαρὺ φθεγγόμενοι ἐκ πώγωνος.

## XVIII.

Apud Clement. Alex. Strom. V. p. 260. Sylb. Μένανδρος δὲ ὁ Κωμικὸς ἀγαθὸν ἑρμηνεύων τὸν θεόν, φησίν·

Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου
ἀγαθός. κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιστέον
εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστόν· —
— ἅπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν.

Clementis locum repetiit Euseb. Praep. Euang. XIII. p. 403. Priorem fragm. partem usque ad verba τοῦ βίου ἀγαθός servavit etiam Plutarch. de Tranqu. an. p. 474. b. ubi pro συμπαρίσταται legitur συμπαραστατεῖ. Illud praeter Ammian. Marc. XXI, 14., ubi duo priores versus leguntur, utitur Scholiastes Theocriti quamvis corruptus ad Idyll. ...28. Μένανδρός φησι· δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γενομένῳ, et Stob. Ecl. Phys. I. p. 168., ubi itidem priores versus leguntur, in quorum primo male Heérenius dedit ἅπαντ' ὁ δαίμων. Ad sententiam passim a viris doctis illustratam vide Wyttenb. Bibl. crit. III, 1. p. 21. et Heinsd. ad Plat. Phaed. p. 219. Cfr. Seneca Epist. 110. *Unicuique nostrum paedagogum dari deum.* Postremum fragm. item constitui ad mentem Bentl. p. 99. quem vide. ...litur Grot. Exc. p. 753.

## XIX.

Apud auctor. Compar. Menandri et Philem. p. 362. Μένανδρος περὶ λογισμῶν·

Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε τὴν ἀλυπίαν
αἰτοῦ παρὰ θεῶν, ἀλλὰ μακροθυμίαν.
ὅταν γὰρ ἄλυπος διὰ τέλους εἶναι θέλῃς,
ἢ δεῖ θεόν σε εἶναι, ἢ τάχα δὴ νεκρόν·
παρηγόρει δὲ τὰ κακὰ δι' ἑτέρων κακῶν.

...cepit Grotius Exc. p. 763. — Vs. 2. legebatur θεοῦ. ...endavit Bentl. p. 105., qui cur vs. 3. ὅταν δ' ἄλυπος ...ibi jubeat, non exputo. — Vs. 4. εἶναι. Probabilis est ...tl. conjectura γεγονέν' ἤ, nisi malis θεόν σ' εἶναί τιν' ἢ ...ς δὴ νεκρόν. — Vs. 5. παρηγόρει κτλ. Compares Phili-

Nec melius vs. 3. dedit οὐ, quo factum est, ut totum cum per interrogationem efferret. Eosdem versus res[...] xit Plutarch. de Amic. mult. p. 93. c. καίτοι τόν γε πα[...] τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκον ὑπερφυῶς ἐπαινοῦμεν, εἰπόντα θαυ[...] στὸν ὅσον νομίζειν ἕκαστον ἂν ἔχῃ φίλου σκιάν.

XXV.

Apud Stobaeum Serm. XX. p. 172. Gesn. p. 105. Gro[t.]

*Εἰ καὶ σφόδρ' ἀλγεῖς, μηδὲν ἠρεθισμένος*
*πράξῃς προπετῶς· ὀργῆς γὰρ ἀλογίστου κρατ[εῖν]*
*ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δ[εῖ]*
*τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν*
*δεῖγμ' ἐστὶν εὐθὺς πᾶσι μικροψυχίας.*

Vs. 1. Clericus εἰ γάρ, nescio unde. — Vs. 2. Schowii C[od.] πράξεις, non male. V. Schaeferus ad Brunckii Poet. Gno[m.] p. 318. Vulgatum tenet Anton. Mel. LXXVIII. p. [...] Gesn. — Vs. 3. ἐν ταῖς ταραχαῖς *in ipso affectus ae[stu]* ut bene Clericus, qui comparat Senec. de Ira II. 29. Vs. 3. 4. vulgo a reliquis separantur. At bene cum [...] quis coeunt: itaque conjunxi. Praeterea tres priores [ver]sus Philistioni h. e. Philemoni tribuit margo Antonii I.[...]

XXVI.

Apud Stobaeum Serm. CXV. p. 588. Gesn. CXV[...] p. 479. Grot.:

*Ὀχληρὸν ὁ χρόνος ὁ πολύς. ὦ γῆρας βαρύ,*
*ὡς οὐδὲν ἀγαθόν, δυσχερῆ δὲ πόλλ' ἔχεις*
*τοῖς ζῶσι καὶ λυπηρά. πάντες εἰς σὲ δὲ*
*ἐλθεῖν ὅμως εὐχόμεθα καὶ σπουδάζομεν.*

Recepit Stephan. Com. Gr. p. 159. — Vs. 1. ante Gr[ot.] τὸ γῆμαι βαρύ.

XXVII.

Apud Stobaeum Serm. LXXI. p. 431. Gesn. LXXI[...] p. 310. Grot.:

*Καί τοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκ[ῶν]*
*χάριν παρὰ γυναικὸς κομιεῖσθαι; μὴ μόνο[ν]*
*κακόν τι προσλάβοιμι, καὶ κάλλιστ' ἔχει.*
*οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται πλείστη χάρις.*

1. ap. Stob. καίτοι λογίζομ'. V. Bentl. p. 86. Idem 4. pro πλείστη eleganti conjectura posuit πιστή. Illud stra opinor tueri conatus est Toup. Em. in Suid. p. 496. Lips. comparans, solennem gratias agendi formulam ίστη χάρις. Mira est Grotii ratio: ὃ κ' ἐν γ. φ. πλείων ις.

## XXVIII.

Apud Stobaeum Serm. XV. p. 152. Gesn. p. 89. Grot.:

Ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που τεττάρων
σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας.
ἂν δέῃ δὲ φείσασθαί τι τοῦ γήρως χάριν,
οὐ φειδόμεσθ' ἐφόδια περιποιούμενοι.

κcepere Stephan. Com. Gr. p. 92. et Brunck. P. Eth. 189. Philemoni non Menandro locum tribuit Schowius dd. auctoritatem sequutus. — Vs. 2. Schowius nescio de τἀναγκαίων. — Vs. 3. ἂν δέῃ. Ita dedi e cod. B., ubi nen simpliciter δέῃ, omissa part. ἄν. Vulgo ἂν ᾖ quod inck. in δέον mutavit. Verbi δέῃ in unam syllabam ilescentis exempla exhibui Curis crit. p. 14. Aliam raonem iniit Reisigius Conj. in Arist. I. p. 44. Cfr. Elmsy ad Euripidis Medeam p. 164. — Vs. 4. scripsi φειδόμεσθα e codd. Schowii. Idem in suo cod. reperit Brunkius. Vulgo φεισόμεσθα, addito in fine versus signo inrogationis. Utro modo legatur parum interest.

## XXIX.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 567. Gesn. CVIII. 453. Grot.:

Ἔνεγκ' ἀτυχίαν καὶ βλάβην εὐσχημόνως.
τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος, οὐκ ἄνω
ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἴμοι λαλεῖ,
ἀλλ' ὃς τὰ αὑτοῦ πράγματ' ἐγκρατῶς φέρει.

3. οἴμοι debetur Gesnero pro vulgato εἰ μή. Recepit um Grotius, et jam ante Grotium Stephanus Com. Gr. 122., qui praeterea ingeniose scripsit: ἀνασπάσαντα — εῖν. Hoc etiam recepit Grotius. Fort. lenius corrigas ἐὰν — λαλῇ. — Vs. 4. verba, ὃς — φέρει, sive meam s Steph. rationem sequaris, ἀνακολούθως illata. Panyaap. Brunck. Poes. Eth. p. 130. ἀρετή νύ τίς ἐστι καὶ αὔός κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον — πίνῃ. Aristoph. Thesm. 177.

σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις — οἷός τε συντέμνειν λόγους. Cf. Oppian. Halieut. I, 277. et Schaefer. ad Plat. Soph. p. 388 Imitantur Latini. Ennius ap. Gellium VII, 17.

Ea libertas est qui pectus purum et firmum gestitat.

Pro τὰ αὐτοῦ scribendum videtur τά γ' αὐτοῦ.

XXX.

Apud Scholiastem Victor. Heynii ad Iliad. Vol. VII p. 191. καὶ Μένανδρός φησιν·

*Καὶ τοῦτο θύων οὐδεπώποτ' ηὐξάμην*
*ἐγὼ τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν οἰκίαν,*
*ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν,*
*ἔνδον παρ' αὐτῷ πρᾶγμα χρησιμώτατον.*

Proferuntur hi versus eo consilio a Scholiasta, ut Jovi deorum contentione oblectari doceat. Vs. 2. legam συν-κίαν. Gravior corruptela vs. 3. latet. Non sufficit opinc παρέλειπον. Summam sententiae reddidit Schol. A. οὔποι θύων εὐξάμην ἄλλως σώζεσθαι τὴν οἰκίαν ἢ στάσιν. οἰκετῶν εἶ-ναι ἐν αὐτῷ. Ex quibus alii videant, num quid ad lecti-nem constituendam eliciant. Vs. 4. erat αὐτῷ. Fort. πα[ρ'] ἐμαυτῷ.

XXXI.

Apud Stobaeum Serm. X. p. 126. Gesn. p. 67. Grot.

*Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.*
*οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας*
*ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,*
*τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.*

Idem locus apud Anton. Mel. 41. p. 65. Recepit Stephan Com. Gr. p. 169. et Brunck. P. Eth. p. 191. Sententia manifesta imitatione expressit Dio Chrysost. Or. XVII p. 249. d. πλεονεξία δὲ μέγιστόν ἐστιν αὐτῷ τινι κακόν, λυ[πεῖ] δὲ καὶ τοὺς πέλας.

XXXII.

Apud Hermog. de Inv. IV. p. 74. ὅπου δ' ἂν ὁ νοῦ[ς] αἰσχρὸς ᾖ, τότε χρεία τῆς σεμνότητος τοῦ λόγου — ὡς παρ[ὰ] τῷ Μενάνδρῳ.

*Πομπὴ γὰρ ἦν Διονυσίων·*
*ὁ δέ μ' ἠκολούθησε μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν*

ἐπει

ἔπειτα φοιτῶν καὶ κολακεύων μητέρα
ἔγνω με.

nendavit haec Bentl. p. 106. ubi vide. Vs. 2. cave μ' ol. pro μοι scriptum putes; ἀκολουθεῖν τινα rectissime :i docuit Lobeck. ad Phryn. p. 354. Quod postremo rsu legitur ἔγνω με, *cognovit me*, honestum est in re verea dicendi genus, de quo vide quos Clericus laudat nnesium ad Phryn. Ecl. p. 10. et Gatak. de St. N. T. p. . F. De latino *cognoscere* exempla collegeruntHerals ad Iambl. V. p. 154. et Intpp. Ovid. Epist. Hypsip. 43. tum locum ad verbum transtulit Plautus Cistell. I, 1, . ubi Silenium narrat: *per Dionysia Mater pompam spectatum duxit. dum redeo domum Conspicillo conutust clanculum me usque ad foris. Inde in amicitiam inuavit cum matre et mecum simul, Blanditiis, muneus, donis.* ubi Menandri versus comparavit Lambinus, te Porsono Tracts and Miscell. crit. p. 252.

## XXXIII.

Apud Athenaeum Tom. I. p. 277. ed. Schweigh., qui mus hunc locum e MS. Par. edidit:

Τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν
πρῶτον ἐνυφαίνουσ'· εἶτα μετὰ τὴν πορφύραν
τοῦτ' ἔστιν, οὔτε λευκὸν οὔτε πορφύρα,
ἀλλ' ὥσπερ αὐγὴ τῆς κρόκης κεκραμένη.

scribi varios texturae colores, manifestum est. Insunt nen quae difficilem explicatum habeant, in his priora rba, quae ab aliis mihi explicari velim.

## XXXIV.

Apud Sext. Emp. Pyrrh. Hypoth. I, 108. p. 29. παρὰ φιλεῖν ἢ μισεῖν (sc. accidit ut eadem vel turpia vel pulra nobis videantur), ὅτι κρέα ὕεια τινὲς μὲν ἀποστρέφονται ' ὑπερβολήν, τινὲς δὲ ἥδιστα προσφέρονται· ὅθεν καὶ ὁ νανδρος ἔφη·

Οἷος δὲ καὶ τὴν ὄψιν εἶναι φαίνεται,
ἀφ' οὗ τοιοῦτος γέγονεν, οἷον θηρίον.
τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

ntentiam loci a Grotio Exc. p. 756. minus intellectam ruit Bentl. p. 74.

## XXXV.

Apud Plutarch. de Vict. mor. p. 450. c. Ὁ Χρύσιπ-πος εἰπὼν ὅτι τυφλὸν ἡ ὀργὴ — εἶτα χρῆται μάρτυρι τῷ Μενάνδρῳ λέγοντι·

*Οἴμοι τάλας ἔγωγε. ποῦ ποθ' αἱ φρένες*
*ἡμῶν ἐκεῖνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι*
*τὸν χρόνον, ὅτ' οὐ ταῦτ' ἀλλ' ἐκεῖν' ἡρούμεθα;*

Vs. 1. editur ποτε φρένες. Correxit Grot. Exc. p. 755. Item Gatak. ad Anton. V, p. 174. F. et Bentl. p. 93. — Vs. poetam non librarios corrigere putandus est Wakef. S. I. 1. p. 46. conjectans ἦσαν ἐπτερωμέναι. — Vs. 3. editur vulgo τὸν χρόνον, οὐ ταῦτ' — quod certatim corrigunt Meziriac., Gatakerus Posth. 29. p. 738. B. Bentl. l. c., Erfurdt. Horreo Regiomont. III. p. 442. Zedel. Magaz. für Schull. II. p. 369.

## XXXVI.

Apud Pallad. de vita S. Jo. Chrysost. p. 142. ed. B. δεινὸν κολακεία, κατὰ τὸν κωμικὸν Μένανδρον, μετὰ δυστυχίας συγκεκλωσμένη, καθὼς λέγει·

*Χαλεπὸν, Παμφίλη,*
*ἐλευθέρᾳ γυναικὶ πρὸς πόρνην μάχη.*

Editur μάχεσθαι. Veram lectionem praebuit Cyrillus Jul. VII. p. 229. A. Quae sequuntur apud Palladium πλείονα οἶδεν, πλείονα κακουργεῖ, αἰσχύνεται οὐδένα, κολακεύει μᾶλλον non Menandri videntur sed Palladii. Pro Παμφίλη Grotius in Exc. p. 757. e Cyrillo Πάμφιλε. Fortasse recte.

## XXXVII.

Apud Plutarch. de Sui Laude p. 547. c. ἔνιοι μὲν οἱ κολακεύοντες αὐτοὺς — προσπυνθάνονται καὶ διερωτῶσιν, παρὰ Μενάνδρῳ τὸν στρατιώτην, ἵνα γελάσωσι·

*Πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;*
*μεσαγκύλῳ. πῶς πρὸς θεῶν; ἐπὶ κλίμακα*
*πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. ἐγὼ μὲν δεικνύω*
*ἐσπουδακῶς· οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν.*

De μεσαγκύλῳ Clericus laudat Lipsium Poliorc. IV, 5. Postremo versu Porson. Advers. p. 292. corr. οἱ δὲ πάλιν ἐμυκτήρισαν. Causam mutationis non video. Respexit hunc locum Trypho de Tropis in Museo Cantabr. I. p.

κτηριθμός ἐστι τὸ μετὰ ποιᾶς κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν κτήρων γινόμενον. ὥσπερ καὶ Μένανδρός φησιν· οἱ δὲ πάἐμυκτήρισαν. καὶ τὸ ἐπέμυξαν τινὲς οὕτως εἰλήφασιν. ubi ile editor, sedem fragmenti ignorans, conjecit οἱ δὲ πάἐμοῦ 'μυκτήρισαν. Corrigendus hinc etiam Moschopulus ιusc. Gramm. p. 85. ubi idem Menandri locus legitur.

## XXXVIII.

Apud Plutarchum l. c. κόλακι καὶ παρασίτῳ καὶ δεομένῳ τοιοῦτον ἐν χρείᾳ καὶ δυσκαρτέρητον ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων σύσιός τις ἢ σατράπης ἢ βασιλεύς. καὶ συμβολὰς ταύτας πίνειν μεγίστας λέγουσιν, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ·

Σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος.
τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφά τε καὶ στρατηγικά.
οἷος δ' ἀλαζὼν ἐστιν ἁλιτήριος.

ecte Clericus Gnathonis cujuspiam verba esse monuit, ui licet laute a milite exceptus gloriationes tamen ejus re non potuit. Vs. 2. bene, opinor, Grot. Exc. p. 757. ic. ante σοφά delevit. Vs. 3. erat ἀλιτήριος. V. Porson. vers. p. 75.

## XXXIX.

Apud Plutarch. Vit. Alex. Tom. IV. p. 274. ed. Tub. δὲ τῆς Παμφυλίας παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν θεσις γραφικὴ πρὸς ἔκπληξιν καὶ ὄγκον — δηλοῖ δὲ καὶ Μέδρος ἐν κωμῳδίᾳ παίζων πρὸς τὸ παράδοξον·

Ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα,
αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ
διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τιν', οὗτος ἔσται μοι βατός.

l eandem rem spectat Schol. Vict. ap. Heyn. ad Hom. l. VI. p. 642. τόπον παρεῖχε τῷ θεῷ ἡ θάλασσα. καὶ τί ῦμα; καὶ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ φησὶ τὸ κατὰ Παμφυλίαν (sic ) πέλαγος Καλλισθένης. Menandri locum in Excerpta ulit Grot. p. 759. qui quod vs. 3. legitur δέῃ mutavit δεῖ. Vide ad Fragm. 28.

## XL.

Apud auct. Comp. Menandri et Phil. p. 357. Μέναν-ος περὶ πενίας·

continuavit. Ceterum Schowii codd. voculam εὖ post φρο-νεῖν omittunt. Hoc quidem male.

XLVII.

Apud Stobaeum Serm. VII. p. 86. Gesn. p. 47. Grot.

Ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
πρόβαλλ' ἑαυτῷ, τοῦτο γινώσκων ὅτι
τόλμῃ δικαίᾳ καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Ad Χαλκεῖα quo auctore hoc fragm. relatum sit a Cle[…] co, non intelligitur. Vs. 1. Grotius πράττεις. Idem vs. 2 πρόβαλλε σαυτῷ e Cod. MS.; vulgatum retinuit etiam Bent[…] p. 76. Vid. Reisigius Conj. in Arist. I. p. 206. Simile[…] sententiam e Demosth. pro Cor. p. 258. 23. excitavit Dor[…] ad Charit. p. 568. Cf. Philostr. V. S. I. p. 504. ubi v[…] tiose editur προσβαλλομένους ἐλπίδα.

XLVIII.

Apud Stobaeum Serm. XXXVII. p. 220. Gesn. 137. Grot.:

Σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα, ὅσσα σοι πρέπει·
ἐμὲ δὲ ποιεῖν τὸ καθῆκον οὐχ ὁ σὸς λόγος,
εὖ ἴσθ' ἀκριβῶς, ὁ δ' ἴδιος πείθει λόγος.

Idem locus apud Anton. Mel. 97. p. 159. — Vs. 1. Be[…] p. 80. ταῦτα χὤσα. Fort. ταῦθ', ὁποῖα, nisi malis ταῦ[…] ὅσα, ut in fine versus personae nomen exciderit. — Vs.[…] εὖ ἴσθ' ἀκριβῶς. Aristoph. Pac. 1302. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σ[…] φῶς. Sophocl. Oed. T. 958. σαφῶς εὖ ἴσθι ubi v. Sch[…] ferum.

XLIX.

Apud Stobaeum Serm. XL. p. 236. Gesn. XLII. 161. Grot., et apud Anton. Mel. 53. p. 79.:

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχύ,
ἤτοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχων.

Recepere Steph. Com. Gr. p. 148. et Brunck. P. E[…] p. 192. Primo versu Grot. operarum errore πείθηται, qu[…] retinuit Gataker. ad Antonin. p. 4. Vs. 2. Antōn. [...] τρόπον.

L.

Apud Stobaeum Serm. XL. p. 236. Gesn. XLII. p. 1. Grot.:

*Οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπιπονώτερον.*
*τὴν ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἁμαρτίαν*
*εἰς μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν.*

ervavit etiam Anton. Mel. 53. p. 79. Tertium versum nendavit Salmasius. Vulgatur enim ἀεὶ μέμψιν. Gesn. ntabat ὡς μέμψιν.

LI.

Apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 307. Gesn. XLVI. 179. Grot.:

*Ἡ νῦν ὑπό τινος χρηστότης καλουμένη*
*μεθῆκε τὸν ὅλον εἰς πονηρίαν βίον·*
*οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.*

. 1. Grotius dedit ὑπὸ τινῶν. Vs. 2. editur vulgo ἀπο-ν pro πονηρίαν, quod recte Grotius e margine Gesner. scivit.

LII.

Apud Stobaeum Serm. XLIII. p. 502. Gesn. XLV. 175. Grot.:

*Δεῖ τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἱρούμενον*
*τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπίφθονον,*
*ἤθει δὲ χρηστῷ συγκεκραμένην ἔχειν.*

ntentia cothurno quam socco dignior.

LIII.

Apud Stobaeum Serm. LX. p. 381. Gesn. LXII. p. 5. Grot.:

*Τί διακενῆς εἶ χρηστός; εἰ μὲν ὁ δεσπότης*
*αὐτὸς ἀπολεῖ πάντα, σὺ δὲ μηδὲν λαμβάνεις.*
*σαυτὸν ἐπιτρίβεις, οὐδ' ἐκεῖνον ὠφελεῖς.*

s. 1. εἰ μέν e conj. addidi, et vs. 2. μηδὲν scripsi pro μή. rotius vs. 1. εἰ ὁ et vs. 2. αὐτὸς μὲν dederat, quod te-ns Bentl. p. 83. primo versu dedit εἶθ' ὁ δεσπότης.

*Ἐμὲ δ' ἀδικείτω πλούσιος καὶ μὴ πένης·*
*ῥᾷον φέρειν γὰρ κρειττόνων τυραννίδα.*

Primo versu vulgatur ἀδικείτω με πλούσιος. Correxit Grot. Exc. p. 759. Possis etiam ἀδικησάτω με πλούσιος —. Totum locum cur spurium judicaverit Porsonus Tracts and Misc. crit. p. 252., non intelligitur.

LXIX.

Eustath. ad Hom. p. 752. 59. ed. Rom. φερνία δὲ ἰχθύων σπυρίδες. Μένανδρος·

*— Ὁ προσιὼν*
*γέρων ἁλιεύς, παρ' οὗ τὸ φερνίον τρίτην*
*ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν. —*

Versus distinxit Bentl. p. 7. Ad Ἁλιεὺς temere retulit Clericus. De φερνίῳ, cophino, instrumento piscatorio, vide T. H. ad Hesych. I. p. 589. et Valck. ad Ammon. p. 145.

LXX.

Apud Stobaeum Serm. III. p. 35. Gesn. p. 15. Grot.

*Ἆρ' ἔστιν ἀγαθῶν παμπλείστων αἰτία*
*ἡ σύνεσις, ἂν ᾖ πρὸς τὰ βελτίω σοφή.*

Priora verba ἆρ' ἔστιν ἀγαθῶν e cod. Paris. A. supplevit Grotius. Pro παμπλείστων quid scripserit poëta, fortasse alii eruent. Barbarum est quod Grotius dedit παμπλείστων.

LXXI.

Apud Stobaeum Serm. CV. p. 564. Gesn. CVIII. 447. Grot.:

*Πολλοὺς δι' ἀνάγκην γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγώ,*
*ὅταν ἀτυχήσωσιν, γεγονότας, οὐ φύσει*
*ὄντας τοιούτους.*

Recepit Brunckius in Poes. Eth. p. 194.

LXXII.

Apud Stobaeum Serm. CVIII. p. 577. Gesn. XC. 457. Grot.:

*Τὸ δ' εὖ φέρειν*
*ἐστὶν τοιοῦτον, ἂν δύνῃ μόνος φέρειν,*
*καὶ μὴ ἐπίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιεῖν.*

LXXIII.

Apud Artemidorum Onirocr. II, 5. πλύνειν καταχρηστι-ς καὶ τὸ ἐλέγχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὥς που καὶ Μένανδρος·

Ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς,
τὸν πατέρα καὶ σὲ τούς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ.

ıdem fere apud Suid. III. p. 134. ubi legitur ἦν γάρ κα-ἰς. De hoc usu verbi πλύνειν multi multa dixerunt, ex ibus sufficiat laudasse Kuster. ad Arist. Acharn. 380. up. Cur. Nov. in Suid. p. 227. ed. Lips. et Alberti ad esych. II. p. 983.

LXXIV.

Apud Stobaeum Eclog. Phys. II, 8. p. 336. ed. Heer.:

Εἰ πάντες ἐβοηθοῦμεν ἀλλήλοις ἀεί,
οὐδεὶς ἂν ὢν ἄνθρωπος ἐδεήθη τύχης.

LXXV.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 52. Gesn. p. 22. Grot.:

Χαλεπόν γε τοιαῦτ' ἐστὶν ἐξαμαρτάνειν,
ἃ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραχότες.

phanus Com. Gr. p. 293. dedit πεπραγότες. Et sane eris p. 293. πεπραγὼς ἐν τῷ γ̄ Ἀττικῶς, πεπραχώς, Ἑλλη-ῶς. Phryn. Appar. Soph. p. 60. πέπραγεν διὰ τοῦ γ̄ προ-νουσι τοῦ πέπραχεν. At Menander multa ἑλληνικῶς. Apud ist. Equ. 683. recte dedit Brunckius πέπραγας. Eadem ma reddenda Platoni Comico ap. Plutarch. Vit. Nic. 274. ed. Cor.

LXXVI.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 54. Gesn. p. 31. Grot.:

Εὐηθία μοι φαίνεται, Φιλουμένη,
τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ δεῖ.

ı egregie Bentl. p. 75. pro φαίνεται δηλουμέναι. At sec. su nihil mutandum. *Stultum est*, inquit, *scire quidem ae facto opus sunt, neque tamen, quae cavenda sunt, vere*. Compares Terent. Eun. IV, 6, 23.

Sed tu quod cavere possis stultum admittere est.

ilumenae nomen etiam apud Athenaeum in Crobyli loco

oblitteratum est p. 365. a. ubi Schweighaeuserus Casaubonum sequi debebat.

## LXXVII.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 52. Gesn. p. 33. Grot.

*Ὁ μὴ φέρων γὰρ εὖ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ*
*ἀγαθῶν, ἀλόγιστός ἐστιν οὐ μακάριος.*

Vs. 2. *οὐ μακάριος.* Bentl. p. 76. *οὗτοι μακάριος.* Possis etiam *οὐχὶ μ.* vel *οὗτός ἐστ' οὐ μακάριος.*

## LXXVIII.

Apud Stobaeum Serm. XII. p. 143. Gesn. p. 79. Grot.

*Τὸ πιθανὸν ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει*
*ἐνίοτε μείζω καὶ πιθανωτέραν ὄχλου.*

Vere, opinor, Valcken. Diatr. p. 258., probante etiam Porsono in Tracts and Misc. Crit. p. 251., primo versu reposuit *τὸ ψεῦδος ἰσχύν*. Quamquam per se quidem *τὸ πιθανὸν* hoc loco aptissimum. Suidas s. v. *πιθανόν, ἀξιόπιστον, ἔστι τὸ ἄγον εἰς συγκατάθεσιν.* Deteriore sensu accipitur etiam apud Plutarch. Nic. p. 524. d. *Περικλῆς — οὐδὲν ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον οὐδὲ πιθανότητος.* Cf. Wyttenb. ad Plutarchi Mor. I. p. 26. A., qui plurima attulit exempla, in quibus *πιθανὸς καὶ πανοῦργος* conjunguntur. Vs. 2. *πιθανωτέραν.* Ita Salm. et Grot. pro *πιθανότερον*. Iidem *ὄχλῳ* dedere pro *ὄχλου.* Schowii cod. *πιθανότερον λόγου.* Praestat, ni fallor, *πιθανωτέραν ὄχλου*, *efficaciorem est ad plebis persuasionem.*

## LXXIX.

Apud Stobaeum Serm. XV. p. 151. Gesn. p. 87. Grot.

*Τοὺς τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίστως βίον*
*τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.*

Grotii errores exagitavit Bentl. p. 77. qui argutè pro *πᾶσιν* legit *πεινῆν*. Fort. *πάλιν*. Initio versus *τὸ καλῶς* scribendum esse primus vidit Gesnerus. Confirmant codd. Schowii et Anton. Mel. Serm. 56. p. 83. Vulgo *τῷ καλῶς.*

## LXXX.

Apud Stobaeum Serm. XVI. p. 153. Gesn. p. 90. Grot.

*Μὴ πάντοθεν κέρδαιν', ἐπαισχύνου δέ μοι.*

τὸ μὴ δικαίως εὐτυχεῖν ἔχει φόβον.

c fragmentum vulgo arctissime conjungunt cum se-
enti:

Ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ἐκ φειδωλίας
κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας,

quidem, ut sententiae hoc modo continuentur: ἐπαι-
νου δέ μοι τὸ μὴ δικαίως εὐτυχεῖν, et tum: ἔχει φόβον ὁ
ς κακοδαίμων. Sed recte codd. Schowii dederunt ὦ τρὶς
κοδαίμων. Sunt igitur duo diversi loci fragmenta, in
orum priori vulgo legitur κέρδαινε, αἰσχύνου. Correxit
ntl. p. 77. Ibidem vs. 2. εὐτυχεῖν ἔχει φόβον. Ita Apol-
lorus Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον, apud Brunck.
Eth. p. 186.

## LXXXI.

Apud Stobaeum Serm. XVI. p. 153. Gesn. p. 94. Grot.:

Οὐπώποτ᾽ ἐζήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

m locus est apud Anton. Mel. 140. p. 221. Antiphani
e Aristophani idem fragm. tribuitur Serm. XCI. p. 507.
XCIII. p. 379. non Stobaei sed librariorum errore, qui
iphanis nomen non huic sed sequenti fragmento, quod
lgo incerto poetae tribuitur, adscribere debebant. Hoc
m. Antiphanis esse constat e Clemente Alex. Strom. IV.
207. Utitur eo Boeckh. ad Plat. de Legg. p. 97. ubi
od de *Timoclis*, Antiphanis fabula, scribit vir egregius,
quidem quorsum spectent me perspicere nego. Nam
od Gesneri Stobaeus Serm. 89. p. 502. in margine scri-
m habet *Antiphanis in Timoclis*, id facile apparet ita
rigendum esse, ut pro *in* scribatur aut *sive* aut aliud
id simile. Grotius Timocli dedit.

## LXXXII.

Apud Stobaeum Serm. XVIII. p. 163. Gesn. p. 97.
ot. et Anton. Meliss. 68. p. 116.

Οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ πότου
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πιόντος δ᾽ ἡ φύσις.

ι Antonius et Bentl. p. 77. Stobaeus πίνοντος, corruptela
tis frequenti, ut in Epicharmi versu ap. Diogen. VII. 35.
κ ἔστι διθύραμβος ἣν ὕδωρ πίνῃ sive potius πίνῃς. Cf.
hen. XIV. p. 628. b.

## LXXXIII.

Apud Stobaeum Serm. XVIII. p. 164. Gesn. p. 9
Grot. et Anton. Meliss. 68. p. 116.

*Χαλεπὸν ὅταν τις ὢν πίῃ πλέον λαλῇ,*
*μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμενος.*

Hic etiam edebatur *πίνῃ*. Correxit Bentl. p. 78. Schow
adeo e codd. dedit *πίνει*.

## LXXXIV.

Apud Stobaeum Serm. XX. p. 172. Gesn. p. 105. Gro
et Antonium Mel. 78. p. 134.:

*Οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον,*
*ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου.*

Recepit Stephanus Com. Gr. p. 156. Expressit Menand
Euripidis sententiam apud Stob. CXII. p. 583.

## LXXXV.

Apud Stobaeum Serm. XXIII. p. 190. Gesn. p. 1
Grot. et Antonium Mel. 81. p. 140.:

*Οὐθεὶς ἐφ' αὑτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ, Πάμφιλ*
*σαφῶς, ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὄψεται.*

Ita Stephan. Com. Gr. p. 155. pro *ἐπ' αὐτοῦ*. Anton
*τὸ κακόν*, et vs. 2. *σαφῶς* post *ἀσχημονοῦντος*.

## LXXXVI.

Apud Stobaeum Serm. XXIV. p. 192. Gesn. p. 1
Grot.:

*Ὁ συνιστορῶν αὑτῷ τι, κἂν ᾖ θρασύτατος,*
*ἡ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ.*

Adverte constructionis rationem *ὁ συνιστορῶν* — *ἡ σύν*
*αὐτὸν ποιεῖ*. Scriptor anonymus — Menander, histori
puto — apud Suid. I. p. 695. *ὁ δὲ δὴ Βῶνος οὐκ εἰς*
*ἀμελὲς αὐτῷ, οὐδ' εἰς τὸ ῥαθυμότερον ἐτράπη ὁ νοῦς.*
Hemsterh. ad Luc. I. p. 493. Ita etiam Latini ut Pl
tus Capt. IV, 2, 27. et 33. et Gellius N. Att. IX, 1.

LXXXV

LXXXVII.

Apud Stobaeum Serm. XXXVI. p. 215. Gesn. p. 145. rot.:

*Αἰσχρόν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσσῃ φυεὶς
γλώσσῃ ματαίους ἐξακουτίσῃ λόγους.*

s. 1. Gesnerus in margine ὅταν τις εὖ ἐπὶ γλ. Non multo elius Grotius ὅταν τις ἤπιος γλ. Bentl. p. 79. ὅταν τις πιος γνώμῃ. Heringa Observ. p. 260. αἰσχρὸν γάρ ἐσθ' ταν τις εὔγλωσσος φυεὶς. Denique Valckenarius, Diatr. p. 2. d., *Scripserat*, inquit, *Menander, si Menandri sunt rsus*, εὐεπὴς γλώσσῃ φυεὶς. Quod prae ceteris placet.

LXXXVIII.

Apud Stobaeum Serm. XXXVI. p. 215. Gesn. p. 145. ot.:

*Οὔτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
ῥᾷον κατασχεῖν, οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.*

cepit Stephan. Com. Gr. p. 157. et Brunck. Poes. Eth. 192. Horatianum illud *Et semel emissum volat irrevocabile verbum*, Meibomius ad Hippocr. Jusjur. p. 188. um recte ex hoc Menandri loco expressum statuit.

LXXXIX. a.

Apud Stobae. Serm. XXXVIII. p. 220. Gesn. p. 149. t.:

*Ὁ φθονερὸς αὑτῷ πολέμιος συνίσταται·
αὐθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις ἀεί.*

cepit Stephan. Com. Gr. p. 146.

LXXXIX. b.

Apud Stobae. Serm. XLII. p. 277. Gesn. XLIV. p. Grot.:

*Καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσίν· ὁ δ' ὁρῶν τοὺς
νόμους
λίαν ἀκριβῶς συκοφάντης φαίνεται.*

XC.

Apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 305. Gesn. XLVI. 177. Grot.:

ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα
τῶν ἐξ ἑαυτοῦ.

Philosophi quomodo inter σωφρονεῖν et φρονεῖν distingua docuit Musgravius ad Eurip. Bacch. 314. cll. Musonio Wyttenb. Philom. I. p. 157. Nihilominus Menandr scripsisse suspiceris:

ἢ σωφρονοῦντα κεὐτυχοῦντ' ἰδεῖν τινα.

Aeschylus Fragm. inc. X. ἢ βαρὺ φόρημ' ἄνθρωπος εὐτυχ ἄφρων, Eurip. Fragm. inc. CCIV. τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρ νεῖν νομίζομεν. Philemon ap. Stob. Serm. CVI. p. 568. φότερον οὗτος εὐτυχεῖ τε καὶ φρονεῖ. Aristides T. I. p. 3 παλαιός τις λόγος, ὡς οὐ ῥᾴδιον εὖ πράττοντας εὖ φρονεῖν, similia dedit Wyttenb. Bibl. crit. III, 2. p. 50. Ac quis forte simplex φρονεῖν pro σωφρονεῖν requirat, hoc sum non raro pro φρονεῖν dici constat e Nicostrato a Stob. XXXIV. p. 217. Alexide ap. Plutarch. de aud. p p. 21. d. Eupolide apud Harpocrat. s. v. κατάστασις p. et Aeschine c. Ctesiph. p. 54. Steph.

CX.

Apud Stobaeum Serm. LXXIV. p. 449. Gesn. LXX p. 329. Grot.:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον πατρός,
πλὴν ἕτερος ἂν ᾖ πλειόνων παίδων πατήρ.

Vs. 2. ἂν, ut tantum non ubique, producitur. Porso tamen in Tracts and Misc. Crit. p. 251. corrigit πλὴν ἕ ρος, ὃς ἂν ᾖ.

CXI.

Apud Stobaeum Serm. LXXIII. p. 446. Gesn. LX p. 327. Grot.:

Ὀδυνηρόν ἐστιν εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ
ἔχειν ἔρημον διαδόχου τὴν οἰκίαν.

Tetigit hunc locum Gatakerus ad Anton. Phil. p. 248.

CXII.

Apud Stobaeum Serm. LXXIV. p. 449. Gesn. LXX p. 239. Grot.:

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός
ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν υἱόν, ὁ δ' οἴεται.

Eandem sententiam iisdem verbis expressit Euripides apud Eustath. ad Hom. Vol. III. p. 1412. nisi quod priora verba ἔστιν δὲ ibi desunt, et sec. versu elegantius legitur ὅθεν ὀνθ᾽, ὁ δ᾽ οἴεται. Idem Eurip. locus est ap. Schol. ad Odyss. I, 215., sed minus emendate scriptus.

CXIII.

Apud Stobaeum Serm. LXXVI. p. 453. Gesn. LXXIX. 339. Grot., emendante Bentlejo p. 88.

*Μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα γινώσκων ὅτι*
*ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι᾽ ἐλάχιστ᾽ ὀργίζεται.*

Vulgo μηδὲν ἀδύνατον. Merito Bentl. conjecturam laudat Valck. ad Hipp. p. 190. A. Versu sec. editur ὁ μέγιστ᾽ ἀγαπῶν. Hic etiam Bentl. sequutus sum, licet non male, potius ὁ μέγιστ᾽ ἀγαπῶν καὶ δι᾽ ἐλ. —

CXIV.

Apud Stobaeum Serm. LXXV. p. 450. Gesn. LXXVII. 331. Grot.:

*Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,*
*διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὑτῆς λέγει.*

Recepere Stephan. Com. Gr. p. 132. et Brunck. P. Eth. 191.

CXV.

Apud Stobae. Serm. LXXXI. p. 475. Gesn. LXXXIII. 345.:

*Οὐκ ἔστ᾽ ἄκουσμ᾽ ἥδιον ἢ ῥηθεὶς λόγος*
*πατρὸς πρὸς υἱὸν περιέχων ἐγκώμιον.*

CXVI.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 109. Gesn. p. 27. Grot., qui recte hunc locum ita edidit:

*Ἄνοια θνητοῖς δυστύχημ᾽ αὐθαίρετον.*
*τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾷ;*

Vulgo his versibus alius e Sophocle senarius interponitur. Pro καταιτιᾷ Clericus et Schowius barbare καταιτιᾷς. V. Schaefer. Melet. crit. p. 117. et Jacobs. Act. Phil. Monac. I, 4. p. 147. Pro τύχην ante Grotium edebatur ψυχήν. Nihil hoc vitio frequentius. Etymol. M. p. 621, 51. *Ta-*

ραστῆρι τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ. ἐν Δούλοις λεάγρου· ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία. Legendum:

'Ολίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία.

De Meleagro illo, Italicae comoediae poeta, nihil alii mihi innotuit.

## CXVII.

Apud Stobaeum Serm. LXXXI. p. 475. Gesn. LXXX p. 345. Grot.:

*Οὐδέποτ' ἀληθὲς οὐδὲν οὔθ' υἱῷ πατὴρ*
*εἴωθεν ἀπειλεῖν, οὔτ' ἐρῶν ἐρωμένῃ.*

Recepit Stephan. Com. Gr. p. 154. Versu sec. Be p. 89. εἴωθ' ἀπειλεῖν.

## CXVIII.

Apud Stobaeum Serm. LXXXVII. pag. 498. G LXXXIX. p. 361. Grot.:

*Τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τεθραμμένους καλ*
*κἂν τοῖς κακοῖς δεῖ λόγον ἔχειν εὐφημίας.*

Cfr. Bentl. p. 90.

## CXIX.

Apud Stobaeum Serm. XC. p. 503. Gesn. XCII 375. Grot., et Antonium Meliss. CIV. p. 177.:

*Πλοῦτος ἀλόγιστος προσλαβὼν ἐξουσίαν*
*καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας ἀνοήτους ποι*

ubi πλοῦτος ἀλόγιστος est *opulentia rationis expers*, σοφὴ πενία apud Stob. Serm. XCIV. p. 519. Male G tius *immodicae divitiae*, et Clericus *divitiae quae nu rari nequeunt.*

## CXX.

Apud Stobaeum Serm. XCII. p. 510. Gesn. XC p. 383. Grot.:

*Κρεῖττον ὀλίγ' ἐστὶ χρήματ' ἀνυπόπτως ἔχει*
*ἢ πολλὰ φανερῶς ἀλλὰ μετ' ὀνείδους λαβεῖ*

Ita Grotius pro ἃ δὲ μετ' ὀν. λαβεῖν.

## CXXI.

Apud Stobaeum Serm. XCVIII. p. 536. Gesn. XC p. 415. Grot.:

*Οὐκ ἔστι λύπης, ἥνπερ ὀρθῶς τις σκοπῇ,*
*ἄλγημα μεῖζον τῶν ἐν ἀνθρώποις φύσει.*

ıte Grot. et Steph. Com. Gr. p. 170. ἐάνπερ ὀρθῶς τις οπεῖ. Sec. vs. Steph. ἀνθρώπων.

CXXII.

Apud Stobaeum Serm. CII. p. 556. Gesn. CIV. p. 429. rot.:

*Ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν*
*λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.*

ı corrigendum esse ex Eurip. Androm. 330. monuit Valen. ad Hipp. 267. e. Vs. 2. vulgo deest λαμπρόν, et ıt ἔνδον additur εἰσίν.

CXXIII.

Apud Stobaeum Serm. p. 536. Gesn. XCIX. p. 415. ıt.:

*Πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν*
*ὄντων μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν.*

;epit Stephanus Com. Gr. p. 170.

CXXIV.

Apud Stobaeum Serm. CV. p. 564. Gesn. CVII. p. 445. ıt.:

*Οὐδέν με λυπεῖ μᾶλλον ἢ χρηστὸς τρόπος,*
*εἰς χαλεπὸν ὅταν ᾖ συγκεκλεισμένος βίον.*

CXXV.

Apud Stobaeum Serm. CV. p. 564. Gesn. CVII. p. 445. ot.:

*Οἰκτρότατόν ἐστι πεῖραν ἐπὶ γήρως ὁδῷ*
*ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφὼς τρόπος.*

recte Grot. et Scaliger, frustra obnitente Bentl. p. 92., us permira est ratio. Vulgo ἐπὶ γήραος οὐδῷ, quod quin ibrario, cui Homerica illa in promptu essent, profecn sit, dubitari non potest. Neque est quod offendas in ma ὁδός. Luciano Hermot. I. p. 820. Amst. recte viri ːti restituerunt ἔξω τοῦ οὐδοῦ pro τῆς ὅδου, nisi quod ıissent lenius τοῦ ὀδοῦ. Theophyl. Bulg. Epist. 63.

p. 95. οὐδὲ τὸ ὑπερβῆναι γοῦν τὴν ὁδὸν τοῦ ἐμοῦ δώματι Bene Bernardus ad Theoph. Nonn. II. p. 32. τὸν οὐδ melius tamen ὀδόν. Quid quod ipsum illud ἐπὶ γήρ ὀδῷ Suida auctore Vol. III. p. 68. reddendum est I curgo c. Timocr. T. II. p. 32. Rsk. ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τ πόλιν τοτ' ἐπὶ γήρως ὀδῷ περιφθειρομένους. Cfr. Valck ad Herod. III. p. 201. 61. et M. du Soul. ad Lucian. Vol p. 821. ed. Amst.

## CXXVI.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 565. Gesn. CVIII. 449. Grot.:

*Ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τἀγαθὰ*
*καὶ τὰ κακὰ δεῖ πταίοντα γενναίως φέρειν.*

Vulgo τὸν ἀληθῶς ἄνδρα εὐγενῆ, unde Grotius scripsit τ ἄνδρ' ἀληθῶς, quo numeros quidem restituit, sed soloec mum non sustulit. Nec offendit Grotianum illud Wytter ad Plut. Mor. I. p. 63. Quod ego reposui, idem dedit P son. Adv. p. 290.

## CXXVII.

Apud Stobaeum Serm. CXI. p. 580. Gesn. CX] p. 467. Grot.:

*Ταῖς ἀτυχίαισι μὴ ἐπίχαιρε τῶν πέλας.*
*πρὸς τὴν Τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον.*

Ante Bentl. p. 94. ταῖς ἀτυχίαις. Idem μὴ 'πίχαιρε.

## CXXVIII.

Apud Stobaeum Serm. CXI. p. 580. Gesn. CXIII. 467. Grot.:

*Οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν*
*ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημὶ δεῖ*

Ita Grot. e Cod. Par. A.; vulgo deest μᾶλλον.

## CXXIX.

Apud Stobaeum Serm. CXII. p. 582. Gesn. CX p. 471. Grot.:

*Μέγιστόν ἐστιν ἄρα τοῖς ἐπταικόσιν*
*τὸ παρόντας ἐγγὺς τοὺς συναλγοῦντας βλέπ*

cepit Steph. Com. Gr. p. 139. Primo versu erat ἄρα, od in χάρμα mutavit Wakefield. Sylv. crit. I. 2. p. 40.

CXXX.

Apud Stobaeum Serm. CXIV. p. 583. Gesn. CXVI. 475. Grot.:

*Εἰ τἄλλ' ἀφαιρεῖν ὁ πολὺς εἴωθεν χρόνος,*
*ἡμῶν, τό γε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ.*

:undo versu usus est Porson. Suppl. ad Praef. Hec. p. 'II. ubi admonet vir doctissimus, particulam τέ vel γέ senariis perraro secundum pedis trisyllabi locum obti- e. Sed hanc legem melius constituit Reisigius Conj. Arist. I. p. 134. qui in nostro Menandri loco τὸ δὲ ›νεῖν reposuit.

CXXXI.

Apud Stobaeum Serm. CXXIII. p. 614. Gesn. CXXV. 511. Grot.:

*Πάντων ἰατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν*
*χρόνος ἐστίν, οὗτος καὶ σὲ νῦν ἰάσεται.*

CXXXII.

Apud Stobaeum Serm. XLVI. p. 323. Gesn. XLVIII. 183. Grot.:

*Καλόν γε βασιλεὺς τῇ μὲν ἀνδρείᾳ κρατῶν,*
*τὰ δὲ τοῦ βίου δίκαια διατηρῶν δίκῃ.*

CXXXIII.

Clement. Alex. Paed. III, 2. p. 93. Sylb. τὴν ξανθί- νσαν τοὺς πλοκάμους ὁ κωμικὸς Μένανδρος εἴργει τῆς οἰκίας·

*Νῦν δ' ἕρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ*
*τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν.*

uripides Danaë ap. Stobaeum inter luxuriae instrumenta censet κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα. Servius, citante armanno Praef. ad Bentl. Emend. p. 27., in Virgil. Aen. 7. 695. *a poetis nunquam matronis dari flavum crinem, d nigrum, contra flavum dari meretricibus.* Idem lau- it Broukhus. ad Propert. I, 6, 8. et Meursium Spicil. ad heocr. p. 95. Adde Schol. Luciani Vol. III. p. 688. Amst. ecepit Grot. Exc. p. 751.

CXXXIV.

Athen. VI. p. 270. d. εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν,

*Μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.*

κατὰ τὸν Μένανδρον. Bentlejus p. 98. etiam priora illa:

εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, φίλοι,

sic enim corrigit, Menandri esse putat. Non imiter, quamquam locutionem λογάρια δειπνεῖν ex ipso poeta ductam suspicari licet. Eadem usus est Metagenes apud Athen. p. 459. c.

— κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον, ὡς ἂν
καιναῖσι παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον.

Sic enim corrigendum. Ita etiam Astydamas ap. Athen. p. 411. a. et Cratinus apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 44. ita corrigendus:

— οἱ δ' αὖθ' ἡμεῖς,
ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, αὐτομάτους
ἀγαθοὺς ἰέναι
κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

Hoc dicendi genus inprimis placuit Sophistis, ut Philostrato cum aliis locis tum V. Soph. VI, 15. p. 252. quae verba sic corrigenda videntur: δεινότατος μὲν οὖν, ἔφη· ὅς γάρ, τοσαύτην καὶ οὕτω λαμπρὰν δαῖτα σοῦ παραθέντος, οὕτως ἐμπέπλησμαι, διαλιπὼν δὲ ὀλίγον, πάλιν ἐπισιτιούμενος ἥκω, τί φήσεις ἀλλ' ἢ ἀκόρεστόν τε εἶναί με καὶ δεινῶς γάστριν; Pari elegantia, si modo est elegantia, Latini dicunt *edere sermones*, ut Plaut. Aulul. III, 6, 1. Vid. Intpp. ad Poenuli V, 4, 2. Quod in eodem Menandri loco habemus vocabulum λογάριον apud veteres illos rarissime obvium est. Pollux III, 122. παρὰ Πλάτωνι ἐν Φαίδωνι λογάρια καὶ λογοποιήματα. At in Platone hanc vocem frustra quaeras. Recte Cod. Falkenb. παρὰ Φαίδωνι λογάρια —. Antiatticista Bekkeri p. 107. λογάρια ὑποκοριστικῶς·

λογάριά μοι λέγει.

Φαίδων Ζωπύρῳ. Ubi vides haec verba ita exhiberi, quasi e comico poeta desumpta essent. Frustra; Phaedon ille philosophus est Eliensis, cujus *Zopyrus* dialogus saepius laudatur a veteribus. V. quos laudat Jungerm. ad Polluc. l. c., Diogen. Laert. II, 105. p. 141. Suid. III. p. 588. et Photium Lex. p. 168. λογάρια Φαίδων Σωκρατικῶς Ζωπύρῳ, ubi corrige ὁ Σωκρατικός, ut in Phryn. App. Soph. p. 104. Ἀλκαῖος ὁ κωμικὸς leg. pro Ἀλκαῖος κωμικῶς. Ex Atticis

iptoribus, qui praeter Phaedonem et fortasse Menanum voce λογάριον usus sit, unum novi Theognetum, noe Comoediae poetam, apud Athen. p. 104. b.

CXXXV.

Strabon. X. p. 326. παρὰ τούτοις (Ceis) δὲ δοκεῖ τεθῆί ποτε νόμος, οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος·

*Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανία,*
*ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς οὐ ζῇ κακῶς.*

οσέταττε γάρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γενότας κωνειάζεσθαι ἕνεκα τοῦ διαρκεῖν ἄλλοις τὴν τροφήν. em locus apud Stephan. Byzant. v. Ἰουλίς. Eandem orum legem commemorat Heracl. de Polit. p. 516. Praeare Jacobsius Meleagro Anth. Palat. I. p. 449. restituit:

Αὐτοθελεὶ Κείων γευσάμενος κυλίκων.

ura vide apud Salmas. ad Plin. p. 102. et Scaliger. ad ırr. p. 191. Confirmantur hoc exemplo ea, quae de sinlari institutorum legumque apud Ceos severitate passim teres tradiderunt. V. Boeckh. ad Plat. de Legg. p. 109. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 577. Recepit locum Groıs Exc. p. 753. sed turpiter interpolavit: v. Bentl. p. 99.

CXXXVI.

Clement. Alex. ad Gent. 27. p. 20. Sylb. πεπλανῆσθαι νῦν ὁ Μένανδρός μοι δοκεῖ ἔνθα λέγει·

*Ἥλιε, σὲ γὰρ δεῖ προσκυνεῖν πρῶτον θεῶν,*
*δι᾽ ὃν θεωρεῖν ἔστι τοὺς ἄλλους θεούς.*

ecepit Grot. Exc. p. 753. cll. Gatak. ad Anton. XII. p. 60. b.

CXXXVII.

Suidas I. p. 911. εὐτελὴς ἐπ᾽ ἀρετῆς, ὁ φειδωλός, καὶ ιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος·

*Ἐγὼ δ᾽ ἀνόητος εὐτελὴς ὑπερβολῇ,*
*ὁ δ᾽ ἄσωτός ἐστι πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.*

a distinxit Grot. Exc. p. 755. Vulgo καὶ ὁ ἄσωτος, ut nt Suidae verba.

CXXXVIII.

Schol. Eurip. Hippol. 332. κατὰ γὰρ Μένανδρον σοφῶν δρῶν ἐστι τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα, ἐν οἷς φησί·

κεύων omisit. Vulgo: ὁ εὐτυχ. καιρῷ κολ. φιλ. Antoniu vero ὁ καιρῷ εὐτ. κ. φ.

CXLVI.

Ibidem, sive apud Grotium Exc. p. 761.:

*Ἀπόντι μᾶλλον εὐχαριστίαν ποίει,*
*τῷ γὰρ παρόντι γίνετ' εὐτονώτερον.*

Vs. 2. Grotius infelicem Heinsii conjecturam sequutus est τὸ γὰρ ἢ παρόντι γίνετ' εὐνοώτερον. Sana omnia praeter εὐτονώτερον, cujus emendationem alii quaerant.

CXLVII.

Ibidem p. 360. sive apud Grot. Exc. p. 761.:

*Ὁ γὰρ ἀδίκως τι καθ' ἑτέρου ζητῶν κακὸν*
*αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν.*

Primo versu deest τί, quod addidit Grotius. Ad sententiam Clericus laudat Demophil. p. 8. Gal. Talia siqui desiderat, ubique inveniet. Notus est Hesiodi versus αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἑτέρῳ κακὰ τεύχων. Quem imitatus est Callimachus apud Eustath. Il. V. p. 595. Rom. Eodem usus est Democritus Chius apud Aristot. Rhet. III. p. 710.

CXLVIII.

Ibidem:

*Ὅταν ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβῃς,*
*τοῦ δυστυχεῖν νόμιζέ σ' ἀρραβῶν' ἔχειν.*

Recepit Grotius Exc. p. 761.

CXLIX.

Ibidem, sive apud Grot. Exc. p. 761.:

*Δουλογενεῖ δέ, δοῦλε, δουλεύων φοβοῦ·*
*ἀμνημονεῖ γὰρ ταῦρος ἀργήσας ζυγοῦ.*

Grotius ex Heinsii emendatione dedit δούλῳ γενομένῳ, δοῦλε, δουλεύειν φ. Bentl. p. 105. δουληγενεῖ δέ, δοῦλε, δουλεύων φ. In Gnomis monost. 138. legitur δοῦλος γεγονὼς ἑτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ.

CL.

Ibidem, sive apud Grot. Exc. p. 761.:

Ἐλευ

*Ἐλεύθερος πᾶς ἑνὶ δεδούλωται νόμῳ,*
*δυοῖν δὲ δοῦλος, καὶ νόμῳ καὶ δεσπότῃ.*

ta Heinsius pro ἐλευθέρῳ.

CLI.

Ibidem p. 361. sive apud Grot. Exc. p. 761.:

*Νόμος ὁ φυλαχθεὶς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος,*
*ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δήμιος.*

Menandri *Νομοθέτην* hos versus temere rétulit Clericus.

CLII.

Ibidem, sive apud Grot. Exc. p. 761.:

*Μὴ πάσχε πρῶτον τὸν νόμον καὶ μάνθανε·*
*πρὸ τοῦ παθεῖν σε τῷ φόβῳ προλαμβάνου.*

s quoque versibus Clericus inter *Νομοθέτου* fragmenta sum dedit.

CLIII.

Ibidem p. 363. et iterum p. 367.:

*Μέλλων τι πράττειν μὴ προείπῃς μηδενί·*
*ἅπαντ' ἀνθρώποις μεταμέλειαν φέρει,*
*μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.*

quoque versus priori loco Philemoni, altero Menandro buuntur. Vs. 2. priori loco sic fertur: ἅπαντα μετ. φέ- ἀνθρ. Leg. aut ἅπ. ἐν ἀνθρ. μ. φ. aut ἅπ. μετ. ἀνθρ. ρει. Ordinem versuum ita constitui, ut secundo loco betur; nam priori loco primus versus μέλλων etc. post tium infertur. Ad sententiam optime convenit Simoni- dictum apud Plutarch. Opp. Morr. p. 125. d. et p. 515. a.

CLIV.

Ibidem sive apud Grotium Exc. p. 915. qui hunc lo- m incerto poetae tribuit:

*Γυναῖκα ὁ διδάσκων γράμματα καλῶς*
*ἀσπίδι φοβερᾷ προροτίζει φάρμακον.*

mo versu Grot. γυναῖχ' ὁ δ. γράμματ' οὐ ποιεῖ καλῶς, al- o autem ἀσπίδι φοβερᾷ προσποτίζει φ. Metri certe leges vat, quod Heinsius conjecit: ἀσπίδι πονηρᾷ προσποτίζει Malim προσπορίζει.

CLV.

Ibidem sive apud Grot. Exc. p. 915., qui inter ad-
spota retulit:

*Καλὴν γυναῖκ᾽ ἐὰν ἴδῃς μὴ θαυμάσῃς.*
*τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ ψόγων πολλῶν γέμ*

Vs. 1. scribendum videtur ἐπάν. Vs. 2. vulgo τῶν ψόγ
quod correxi ex Ant. Mel. CX. p. 186. Idem apud G
tium video.

CLVI.

Ibidem sive apud Grot. Exc. in adespotis p. 915.:

*Γνώμην ἀρίστην τῇ γυναικὶ μὴ λέγε,*
*γνώμῃ γὰρ ἰδίᾳ τὸ κακὸν ἡδέως ποιεῖ.*

Vs. 1. Heinsius malit γνώμην κακίστην.

CLVII.

Ibid. p. 364. sive apud Grot. in Adesp. p. 915.

*Μὴ κλαῖε τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ*
*τὰ δάκρυ᾽ ἀναισθήτῳ γεγονότι καὶ νεκρῷ.*

Ita Heinsius pro τὸν θανόντα et vs. 2. τὰ δ. ἀν. ὄντι
νεκρῷ γεγονότι. Grotius ἀναισθήτῳ νεκρῷ τε γεγονότι.

CLVIII.

Ibidem sive apud Grot. in Adesp. p. 915.:

*Τί τῷ θανόντι δῶρα λαμπρὰ προσφορεῖς;*
*ἃ μετ᾽ ὀδύνης εἴασε κοὐκ ἐχρήσατο.*

CLIX.

Ibidem sive apud Grotium in Adespot. p. 915.:

*Πράττων καλῶς μέμνησο τῆς δυσπραξίας.*
*ὡς γὰρ τὸ πράττειν οὕτω καὶ σκόπει.*

Heinsio scribente, καὶ γὰρ τὸ πραχθὲν ὡς τὸ πραττόμ
σκόπει, non felicior fuit Grotius barbare conjectans ὡς π
π. καὶ τὸ δυσπράττειν σκόπει.

CLX.

Ibidem p. 365. sive apud Grot. in Adesp. p. 917.:

*Ἐὰν τροφὴν δοὺς τὸν λαβόντ' ὀνειδίσῃς,*
*ἀψινθίῳ κατέπασας ἀττικὸν μέλι.*

rimo versu erat ὀνειδήσεις, quod Grotius in ὠνείδισας mu-
ivit.

CLXI.

Ibidem sive apud Grot. in Adesp. p. 918.:

*Εἰ * * γάμος ἦν ὁ σώζων τὴν ἄλλου νόσον*
*νόσον σώζων αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν.*

rot. dedit Εἰ δὲ μάγος ὢν ἔσωσε τοὺς ἄλλους νόσον, Σώζων
σον πῶς α. α. νοσῶν;

CLXII.

Ibidem p. 365. sive apud Grot. in Adesp. p. 917.

*Ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κατηγορεῖν,*
*αὐτὸς τὰ σαυτοῦ πρῶτον ἐπισκέπτου κακά.*

ılgo legitur μέλλεις. Vs. 2. malim πρῶτ' ἐπισκέπτου.

CLXIII.

Ibidem sive apud Grot. in Adesp. p. 917.:

*Μηδέποτε πειρῶ στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον·*
*οὐδεὶς ἀνάγκην οὐδὲ φύσιν βιάζεται.*

ι Heinsius pro vulgato οὐ ἦν ἐνεγκεῖν ὅπου φύσις βιάζεται.
'otius dedit: οὐκ ἔστ' ἀνάγκη, ἢ φύσιν βιάζεται.

CLXIV.

Ibidem p. 366.:

*Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν,*
*γῆρας ψέγοντες καὶ πολὺν χρόνον βίου.*

rimo versu addidi ἄρα, et sec. vs. scripsi πολὺν χρόνον
ου pro πολύχρονον βίον. Possis etiam πολυχρόνιον βίον.
lud praefero propter Euripid. Alc. 668. quem vix verbo
ıutato imitatus est Menander.

CLXV.

Ibidem sive apud Grot. in Adesp. p. 917.

*Ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ*
*θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμπορίζεται.*

Recte Rutgersius vocem πρᾶγμα in Cod. MS. post ἐμπορίζεται, sive ut Grotius dedit, ἐμπορεύεται additam delevit. Idem ante γνώμην addidit τινά, ita numeros restitutum iri opinatus.

CLXVI.

Ibidem sive apud Grot. in Adesp. p. 917.:

Ἢν καλὸν ἔχῃ τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακήν,
καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.

Isocrati hic locus tribuitur in Sententiis Anton. Mel. C.. p. 166. ubi vs. 1. legitur Ἐὰν καλὸν ἔχῃς σ. et vs. 2. ἔχ.. et κακὸν κυβερνήτην.

CLXVII.

Ibidem p. 357. et apud Anton. Mel. CXXVII. p. 217.:

Φρόνησιν ἀσκῶν ἄφροσιν μὴ χρῶ φίλοις,
ἐπεὶ κεκλήσῃ καὶ σὺ παντελῶς ἄφρων.

Secundum versum adjeci ex Antonio, qui contra prio.. verba φρόνησιν ἀσκῶν omisit. Primum versum recepit Gro.. Exc. p. 761. Scripsi autem κεκλήσῃ pro κληθήσῃ.

CLXVIII.

Ibidem et apud Anton. Mel. CXXXVII. p. 317.:

Μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ,
καὶ οὐ φοβηθήσῃ αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον.

Secundum versum, si modo Menandri est, ex Antonio addidi, ubi hic locus incerto poetae tribuitur. Emendationem alii quaerant. Primum versum recepit Grot. Exc. p. 761.

CLXIX.

Ibidem p. 366. sive apud Grot. Exc. p. 763.:

Ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα δυσφήμῳ λόγῳ
τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμελετᾷ βλασφημίαν.

Correxit Bentlejus, quem vide p. 105.

CLXX.

Apud Stobaeum Ecl. Phys. I, 9. p. 226. ed. Heer.

Ὦ δέσποτ᾽ ὦναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

Ita Heerenius emendavit vulgatum ἄναξ, quod in Αἴας mutavit Grotius. Ad Menandrum hoc fragmentum relatum est auctoritate Cod. V. Videntur tragici poetae versus esse.

CLXXI.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.:

*Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὢν*
*ζητῇ τι κρεῖττον, ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά.*

Ii libri Menandri, alii Euripidis nomen adscribunt. In Euripidea receptum est p. 496. ed. Lips. Pro ζητῇ Grot. ζητεῖ.

CLXXII.

Apud Stobaeum Serm. XV. p. 152. Gesn., ubi alii libri Diphili nomen adscribunt:

*Λαμπρῶς γὰρ ἔνιοι ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον*
*τοῦ περιποιήσασθαί τι τὸ φυλάξαι βίον.*

Menandro tribuitur apud Schowium et Grotium, qui primum versum ita emendavit, ut eum edidi. Vulgo λαμπρῶς οἱ σώζειν. Pro γάρ, malim μέν: nisi praestat λαμπρῶς ποτε ζῶσιν. Vs. 2. Gesnerus πέρα ποιήσασθαι. At in margine περιποιήσασθαι, ut dedit etiam Grot. et e codd. Schowius.

CLXXIII.

Apud Stobaeum Serm. XXXII. p. 210. Gesn. p. 137. Grot.:

*Ὃς δ᾽ οὔτ᾽ ἐρυθριᾶν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,*
*τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.*

Gesneri prima ed. Menandro tribuit, Grotius vero et Gesneri tertia Diphilo. Utitur hoc loco Lindenbrog. ad Terentii Adelph. II. p. 127. West. unde arripuit eum Clericus et ad Menandri Adelphos retulit. Cfr. Bentl. p. 3.

CLXXIV.

Apud Stobaeum Serm. LV. p. 371. Gesn. LVII. p. 9. Grot.:

*Ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,*
*ταῖς ἐλπίσιν τἀλγεινὰ παραμυθούμενος.*

Alii libri Euripidis nomen adscribunt.

CLXXV.

Apud Stobaeum Serm. XCI. p. 505. Gesn. XCIII. p. 377. Grot.:

*Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα*
*ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.*

In Gesneri margine legitur: *Alexidis, alias Antiphanis, alias Menandri.* Menandro tribuitur etiam a Maximo CXL. p. 221. ubi ante *παραπέτασμα* inseritur *καί*. Quod primo versu legitur *ψυχὴ πλουσία* tetigit Musgrav. ad Eurip. Elect. 369. Ita Empedocles apud Clem. Alex. Strom. V. in fine *πραπίδων πλοῦτος*. Cfr. Lucian. ap. Brunck. Anal. II. p. 31. Epictetus ap. Stobae. Serm. I. p. 30. et Eustath. ad Hom. p. 622. Rom.

CLXXVI.

Apud Auctor. Compar. Men. et Phil. p. 364. unde recepit Grotius Exc. p. 915. qui incerto poetae tribuit:

*Κἂν μυρίων γῆς κυριεύῃς πηχέων,*
*θανὼν γενήσει τάχα τριῶν ἢ τεσσάρων.*

Philistioni h. e. Philemoni tribuit Anton. Mel. CXL. p. 2. Primo versu editur *πηχῶν κυριεύῃς*, quod in *κύριος πηχῶν ἔσῃ* Rutgersius, in *κύριος πηχῶν ἔῃ* mutavit Grotius. De *κυριεύῃς πηχέων*, de qua forma vide Lobeck. ad Phryn. p. 246. Corruptissima est Antonii lectio: *κἂν μ. πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεττάρων.*

CLXXVII.

Apud Stobaeum Serm. XX. p. 171. Gesn. p. 103. Grot.

*α'. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. β. ἀλλὰ βούλομαι.*
*οὐδεὶς γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπείληφεν, πάτερ.*

Incerto poetae tribuit Grotius, Ioni tragico vindicare conatus est Toupius Epist. crit. p. 96. propter Plutarchi locum Vit. Coriol. II. p. 101. *παρ' ἧς (ὀργῆς) οὐδένα φησὶν Δίων* (recte corrigunt *Ἴων*) *ἀπολαβεῖν χάριν.* Numeri tamen sunt paulo negligentiores, quam quos a tragico poeta profectos esse credas. Adde quod nunquam Stobaeus in conpendis poetarum sententiis Ionis auctoritate usus est. Nihil decernit Porson. ad Eurip. Phoen. 459. Quid vero impedit, quo minus Menandrum Ionis sententiam imitatione expressisse statuamus?

CLXXVIII.

Apud Stobaeum Serm. XX. p. 171. Gesn. p. 103. Grot.:

Ἅπανθ' ὅσ' ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ποιεῖ,
ταῦθ' ὕστερον λάβοις ἂν ἡμαρτημένα.

certo poetae tribuit Grotius, Philemoni Schowius, qui 2. e tribus codd. notavit, εὕροις pro λάβοις.

CLXXIX.

Apud Stobaeum Serm. LX. p. 381. Gesn.

Ὡς κρεῖττόν ἐστι δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν,
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

CLXXX.

Apud Auctor. Comp. Men. et Phil. p. 363. et iterum 367. Priori loco Philemoni, altero Menandro tribuitur:

Ἐὰν ἀγνοῶν τι παρά τινος θέλῃς μαθεῖν,
τὸ τοῦ μαθητοῦ πρῶτον, ἔχε τὴν σιγήν.

rt. τὰ — πρῶτα, τὴν σιγὴν ἔχε, quo ducit prioris loci tio τὴν σιγὴν ἔσχε. Grotius Exc. p. 913. quid medelae ulerit nescio.

CLXXXI.

Apud Auctor. Comp. Men. et Phil. p. 363. et iterum 367. Priori loco Philemoni, altero Menandro tribuitur:

Ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος ἂν ᾖ γέλως,
αὐτοῦ γέλωτος πέφυκε κατάγελως.

gendum videtur ἐὰν ᾖ γέλως, nisi excidit ὤν. Grot. Exc. 913. dedit ἐπὶ μὴ γέλωτος ἀξίοις ἂν ᾖ γέλως. Tum lendum videtur Vs. 2. πέφυκεν αὐτοῦ τοῦ γέλωτος κατάγεϛ, vel αὐτοῦ πεφ. τοῦ γελ. α. Grotius pro πέφυκε scripsit τέφυκε, quod ferri non potest.

CLXXXII.

Ibidem, sive apud Grotium Exc. p. 763.

Ὁ μὴ τρέφων τεκοῦσαν ἐκ τέχνης νέος,
ἄκαρπος οὗτός ἐστιν ἀπὸ ῥίζης κλάδος.

portune Clericus affert Vitruv. Praef. Lib. VI. *omnium ecorum leges cogunt parentes ali a liberis; Athenien-*

*sium non omnes, nisi eos, qui liberos artibus erudiissent.* Addit praeterea Meurs. Them. Att. I, 3. et Menag. ad Diog. Laert. I, 55. Primo versu offendit defectus articuli; v. Porson. ad Eurip. Orest. 285. Auctor tamen aenigmatis apud Brunck. Anal. III, p. 352. dixit γλυκερώτερός εἰμι τεκούσης.

CLXXXIII.

Ibidem p. 365. sive apud Grot. in Adesp. p. 917.:

Ἐπὰν ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ κρεῖττον γένῃ,
ὅτ' εὐτυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας τύχης.

Ita Grotius pro ὅτ' τυχεῖς — προτέρας σου τ. De primo versu alii videant.

CLXXXIV.

Apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 14. χαλεπὰ τὰ καλά, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα· ὅθεν οἶμαι φησὶ καὶ Μένανδρος·

Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθά. —

Idem locus est apud Plutarch. adv. Stoic. p. 1076. Steph. unde petiit eum Grot. Exc. p. 757. cujus rationem praeter Gataker. Posth. p. 495. G., satis jam confutavit Bentl. p. 102. Recte autem Scholiasta ἀγαθά τὰ λίαν ἀγαθά, non ut Plutarchus τὰ λίαν ἀγαθὰ priore voce omissa. Euripides Electr. 481. ἐᾶτέ μ' οὗτοι φίλα τὰ μοὶ φίλ', ὦ κόρη Κεῖσθαι πεσοῦσαν. quod non sollicitandum. Cratinus apud Athen. p. 494. c. emendante Jacobsio: πῶς τις αὐτὸν ἂν Ἀπὸ τοῦ πότου παύσειε τοῦ λίαν πότου. Philostratus V. Apoll. VI, 19. p. 255. τί μαθόντες ἄτοπα καὶ γελοῖα θεῶν εἴδη παραδεδώκατε τοῖς δεῦρο ἀνθρώποις, πλὴν ὀλίγων ἄρα πάνυ μέντοι ὀλίγων, ἃ etc. Sic enim legendum videtur vide varr. lectt.

CLXXXV.

Apud Clement. Alex. Strom. II. p. 181. 15. Sylb. γάμος μὲν οὖν ἐστι σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ πρώτη κατὰ νόμου ἐπὶ γνησίων τέκνων σπορᾷ· ὁ γοῦν κωμικὸς Μένανδρος,

— Παίδων σπόρῳ τῶν γνησίων
δίδωμί σοί γε τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα.

Apud Grot. Exc. p. 759. Dictum hoc ad solennem formulam, qua apud Athenienses matrimonia ἐπὶ γνησίων πα

ν ἀρότῳ vel σπόρῳ contrahi dicebantur. Vid. Plutarch. aec. Nupt. p. 144. a. Hemst. ad Luc. I. p. 1217. et d'Orll. Vann. crit. p. 609.

CLXXXVI.

Apud Prisc. Lib. XVIII. p. 1190. *Attici* μέμφεται ι καὶ σέ. Μένανδρος·

— Μέμφομαί σοι τοῦθ᾽ ὅτι
χρηστά με λέγοντ᾽ οὐκ ὦ ποιήσειν προσδοκᾷς.

Bentl. p. 104. pro οὐκ ἐποίησεν. Ad trochaicos nume- male revocavit Grot. Exc. p. 759.

CLXXXVII.

Apud Theophilum ad Autol. II. p. 353. e. καὶ Μέ- δρος·

Οὐκ ἄρα φροντίζει τις ἡμῶν ἢ μόνος
θεός.

πάλιν Εὐριπίδης·

σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ (τινὰ)
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίας.

mandri locum ad Bentl. p. 100. mentem constitui, nisi od ἆρα scripsi non ἄρα. Alter locus an recte Euripidi buatur dubitari potest.

CLXXXVIII.

Apud Eustath. ad Hom. Vol. III. p. 1833. τὸν πτωχὸν τείως νεκρῷ εἴκασεν ὁ Μένανδρος εἰπών·

Ἄνθρωπε πέρυσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρός,
νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

a Grot. Exc. p. 757. et Erfurdt. ad Sophoclis Oed. T. 45. ro νῦν.

CLXXXIX.

Apud Schol. Apoll. Rh. I, 724. ἄοπλος ὁ Ἰάσων εἰς ν Ὑψιπύλην εἰσέρχεται. ἀνὴρ γὰρ ὄντως (ὧν τὰς) γυναῖκας ὐ δέδοικεν. Καὶ Μένανδρος·

— Εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ
εἴσειμι καὶ ταῦτ᾽ εἰς γυναῖκας. —

CXC.

Apud Suidam v. ἀναπετῶ, ἀναπετάσω. Μένανδρος·

Ἄλλοις ἀναπετῶ
τουτὶ προσελθὼν, κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ Ἑταίραις. Eadem sunt ap. Zonar. p. 204. Kusterus: Μένανδρος Ἁλιεῦσιν. Ἀναπετῶ κτλ. un ad Piscatores retulit Clericus. Idem probavit Heringa O serv. p. 241., parum probabile esse dicens, Suidam n adjecisse fabulae titulum, quum tamen ejusdem vocab usum diserte Συνερώσης καὶ Ἑταιρῶν testimonio confirm Sed ita saepius Grammatici. Ipse Suidas III. p. 93. Πλ των· ὡς ἐστί μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Καὶ ἐν Σκευαῖ καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα. Ubi quae Pl tonis laudatur fabula Σκευαί, eam ab aliis Aristophani t butam fuisse ex Athenaeo XIV. p. 628. e. intelligitur. I Menandri versu cur προελθὼν malit Bentlejus, nullam ca sam video. *Equidem,* inquit, *aliis aperiam, ubi ad e accessero,* ut supra p. 78. εἴτις προσελθών μοι λέγοι. Pr bavit tamen Bentlejanum illud Heringa.

CXCI.

Apud Stobae. Serm. LXXXI. p. 472. Gesn. LXXXII p. 346. Grot.:

Ὡς ἡδὺ πρᾶος καὶ νεάζων τῷ τρόπῳ
πατήρ.

Tetigit hunc locum Toupius Emend. in Suid. p. 442. Lips. male eum a Plauto expressum esse dicens in Mil Glor. III, 1, 67. *tute me ut fateare faciam esse adol centem moribus.*

CXCII.

Apud Stobaeum Serm. XXIX. p. 197. Gesn. p. 12 Grot.:

Πάντα γὰρ
ταῖς ἐντελεχείαις καταπονεῖται πράγματα.

Vide Gatakerum ad Anton. Phil. XII. p. 351. Recte, videtur, Naekius de Choerilis p. 176. corrigit ἐνδελεχεί sive ἐνδελεχίαις. Idem an recte hunc locum ad trochai numeros revocarit, certe dubitari potest.

CXCIII.

Apud Stobaeum Serm. LI. p. 306. Gesn. LIII. p. 203. rot.:

*Κομψὸς στρατιώτης οὐδ᾽ ἂν εἰ πλάττοι θεὸς*
*οὐθεὶς γένοιτ᾽ ἄν.*

1 Grotius pro οὐδ᾽ ἂν πλάττοι. Demosth. pro Cor. §. 8. δ᾽ ἂν σὺ διαῤῥαγῇς. Miro consensu codd. διαῤῥαγείης. it igitur οὐδ᾽ ἂν εἰ σὺ διαῤῥαγείης. Eandem medelam pectat, ni, fallor, Philostr. V. A. VII. p. 300. et V. h. II. 17.

CXCIV. a.

Apud Stobaeum Serm. CXX. p. 607. Gesn. CXXII. 501. Grot.:

— *Τί δ᾽ ἂν ἔχοι νεκρὸς*
*ἀγαθόν, ὅπου γ᾽ οἱ ζῶντες ἔχομεν οὐδὲ ἕν;*

CXCIV. b.

Apud Stobaeum Serm. XLI. p. 242. Gesn. et apud ton. Meliss. CII. p. 168. Gesn.

*Ἔργον ἐστὶ, Φανία,*
*μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.*

1. Stobaeus Πανία, quod correxerunt Gatakerus Posth. p. 504. et Grotius Exc. p. 759. Iidem deleverunt, quae te βραχεῖ legebatur, praepositionem ἐν. Antonius locum scriptum exhibet: Ἀμήχανον μ. σ. ἐν β. λ. χ. quibus ver- continuo subjicit alium Menandri versum, quem male atakerum cum prioribus conjunxisse supra monui ad Ἀν- ογύνην p. 23.

CXCV.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 94. Gesn. p. 32. Grot., apud Antonium Mel. LXXIX. p. 137.:

*Οὐκ ἔστ᾽ ἀνοίας οὐδὲν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ*
*τολμηρότερον.* —

isere hunc locum corrupit Lindenbr. ad Terent. II. p. 17. ed. West. unde eum arripuit Clericus et ad Menan- i Adelphos retulit. Fallitur Bentl. p. 3. sedem loci norans.

CXCVI.

Apud Stobaeum Serm. XXII. p. 187. Gesn. p. 11[illegible] Grot.:

— Πᾶς ὁ μὴ φρονῶν
ἀλαζονείᾳ καὶ ψόφοις ἁλίσκεται.

CXCVII.

Apud Stobaeum Serm. LXXXI. p. 429. et rursus p. 431. Gesn. LXXIII. p. 307. Grot.:

— Ἔστι δὲ
γυνὴ λέγουσα χρήσθ' ὑπερβάλλων φόβος.

CXCVIII.

Apud Stobaeum Serm. LXXI. p. 432. Gesn. LXXII p. 312. Grot.:

— Οὐ πάνυ
εἴωθ' ἀληθὲς οὐδὲ ἓν λέγειν γυνή.

Grotius hunc locum incerto poetae tribuit.

CXCIX.

Apud Schol. Theocr. Eid. II, 10. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος·

Ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις.

Ita enim corrigunt Grotius Exc. p. 755. et Toupius ad Suid. II. p. 187. ed. Lips. et ad Theocr. Schol. p. 21[illegible] Vulgo ὦ νύξ, σοὶ γὰρ δεῖ πλ. Ἀφροδίτης. Dubitare tamen licet an non aliter scripserit Menander. Plutarch. de Fort. Rom. p. 318. d. πλεῖστον γὰρ Ἀφροδίτης, οὐ νύξ, κατὰ Μένανδρον, ἀλλὰ Τύχη μετέσχηκεν. Idem Sympos. III, 6. p. 654. d. ὁ Ἐπίκουρος παρὰ πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός. καίτοι κράτιστον αὐτῇ θεῶν μετεῖναί φησιν ἐρωτικὸς ἀνὴρ Μένανδρος. Philostratus Vit. Soph. I, 2[illegible] p. 518. ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον σοφίας μετέχεις μέρος θεῶν. Ex his locis conjicias:

Ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης μέρος
μετέχεις θεῶν.

Ac μετέχεις ab omnibus confirmatur, θεῶν vero in Menandreis additum fuisse praeter Philostratum docet Plutarchus cujus verba Wyttenb. ita attentat καίτοι πλεῖστον αὐτῇ τῆ[illegible]

ῦ μετεῖναί φησιν, in quo illud unum probo, quod πλεῖ-
ν scripsit pro κράτιστον. Formulam μετέχειν μέρος illu-
ιvit Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 338. Plutarchi et
ilostrati locos indicavit etiam Porson. Adv. p. 257.

CC.

Apud Grammat. de Barbar. apud Valckenarium post
ımon. p. 195. κατὰ δὲ συναλοιφήν, ὡς Μένανδρος λέγει·

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ιὶ τοῦ φάναι ὁ ἕτερος. Menandri exemplum sequutus est
rysippus ap. Eustath. ad Hom. I. p. 276. Χρύσιππος
λέγων τὸν θάτερον τοῖν Διοσκόροιν ἐσχάτως βαρβαρίζει.
ia exempla vide ap. Valcken. ad Hippol. 201. c. et Pier-
ı. ad Herod. p. 432. Eadem forma restituenda est Dio-
sio Comico apud Athen. p. 494. F. ipsa loci sententia
uirit ἡγεμὼν δὲ θάτερος. Διόσκοροι pro Διόσκουροι inter
ectati Atticismi exempla ponit Themistius Orat. XXI.
253. c. Praeter scriptores a Piersono ad Herod. p. 432.
atos eadem forma usi sunt Amphis apud Athen. p.
2. a. et Aristophanes ap. Polluc. VIII. 15. loco a Brun-
io neglecto.

CCI.

Apud Cosmam Indicopl. Topogr. Christ. V. p. 197.
ιτικοὶ λέγουσιν αὐλαίαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα. —
οίως καὶ Μένανδρος·

Στυππεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν.

dicavit hunc locum sed perversa conjectura vexavit Wes-
ling. Probab. cap. 29. Vulgatum tuetur Toup. Epist. crit.
34. ed. Lips. Pari ratione Ἀθηναῖος, οἰός, παλαιός, pae-
ltima brevi leguntur apud Mnesimachum Athenaei IX.
403. c. Pherecratem Suidae I. p. 70. alios. Vid. Boeckh.
Plat. Min. p. 191. et Seidler. ad Eurip. Electr. 492.
nostro tamen versu malim cum Porsono Advers. p. 294.
ον, αὐλαίαν, μύρον.

CCII.

Apud Plutarch. Opp. Morr. p. 1102. B. θύσας δὲ ἄπεισι
ων τὸ Μενάνδρειον·

Ἔθυον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

vulgatum τὸ μὲν ἀνδρεῖον, praeter Reiskium apud Wyt-
b. Praefat. Plut. p. 133., correxit Valcken. Diatr. p.

284. B., minus recte post ἔθυον inserens part. γάρ. Contrario errore Brunckius ad Aristoph. Acharn. 792. Kidd ad Dawesii Miscell. p. 41. aliique *semper* paenultimam syllabam verbi θύω produci statuerunt. Quos erroris convincit Antiphanes ap. Athen. I. p. 12. b. Strattis ibid. p. 382. e. Heniochus ibid. p. 396. d. Euripides Electra 11

CCIII.

Apud Eustath. Il. p. 809. ed. Rom. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖται τὸ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως, ὑπούλως. φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην·

*Λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί.*

Hanc quoque glossam ex Aelio Dion. descripsit Phot. Lex. p. 173. λυκοφιλίως, ὑπόπτως, ὑπούλως. οὕτω Μένανδ. Vim vocis illustravit Graev. ad Cicer. Lael. c. 18. et taker. ad Anton. p. 328. B. Recepit locum Grotius p. 755.

CCIV.

Apud Schol. Apollonii Rh. II, 121. τὸ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρος·

*Ὁμοῦ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη.*

Eadem fere apud Photium p. 244. et Suid. III. p. 6 ubi Menandrea ita exhibentur: ἤδη γὰρ τοῦ τίκτειν ὁ Ita etiam Harpocr. p. 131. nisi quod ἐστί post γάρ ins Unde Toup. Cur. Nov. p. 265. corrigit:

*Ἤδη γάρ ἐστιν ἤδε τῷ τίκτειν ὁμοῦ.*

Idem opportune affert Dionys. Halic. Ant. Rom. I, καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν τὴν κόρην εἶναι. Itaque scribendum videtur ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν. Ceterum de hoc usu culae ὁμοῦ dixerunt L. Bosius Observ. IV. p. 15. et Brunck ad Antig. 1165.

CCV.

Apud Zonar. Lex. I. p. 767. ἐξαλλάξαι ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος·

*Ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν κακόν τί σοι*
*δώσοντα.*

Lexicon Seguer. p. 96. ἐξαλλάξαι, ὡς Ἀλεξανδρεῖς ἀντὶ τέρψαι. Μένανδρος· ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν. Phryn. Ecl. p. 363. ἐξαλλάξαι τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην

ὐιπίδης καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται, ubi Lobeckius laut Bastium Epist. crit. p. 241.

## CCVI.

Apud Plutarch. de Sanit. p. 133. B. τῶν παρὰ τῷ Μεδρῳ νεανίσκων ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ παρὰ πότον ἐπιβουμένων καλὰς καὶ πολυτελεῖς εἰσάγοντος ἑταίρας, ἕκαστος, φησι,

*Κύψας καθ' αὑτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα,*

αττόμενος καὶ φοβούμενος ἐμβλέπειν. Editur vulgo κύψας αὐτὸν, quod in ἐς αὐτὸν mutarunt Mez. Salm. et Bentl. 29. At recte καθ' αὑτὸν legitur apud eundem Plutarum Sympos. VI, 5. p. 706. B. Postrema φυλαττόμενος τ. λ. et ipsa Menandri verba esse existimat Porsonus, r. p. 258. Cujus si vera est sententia, post φυλαττόμεaddendum est γέ. Mihi Plutarchi videntur.

## CCVII.

Apud Zonaram Lex. II. p. 1170. ubi de usu futuri ϑεδοῦμαι — καὶ Μένανδρος·

*— Καθεδοῦμαι δ' ἐνθαδὶ τὸν Λοξίαν*
*αὐτὸν καταλαβών. —*

ι distinguendum videtur. Tittmannus versum una se- ι continuavit.

## CCVIII.

Apud Schol. Arist. Nub. 133. et Suid. II. p. 348. ἐπὶ ν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσων ψοφεῖν. Ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω·

*— Κόψω τὴν θύραν.*

τών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω,

*Ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιών.*

ide Bentl. p. 106. Rem ipsam illustrant Muret. Var. Lect. 17. Hemst. ad Plut. p. 414. et Pierson. ad Moerin. p. 214.

## CCIX.

Apud Apostol. XXI, 16. et tacito auctoris nomine apud utarch. de Garrul. p. 502. E.:

*Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.*

Apud Apostolium editur πόλλ' ἔχει σιωπὴ κακά, apud Plu tarchum vero πόλλ' ἔχ' ἡ σιγὴ κακά. V. D'Orvill. Vann crit. p. 229. et Toup. Cur. nov. p. 234. Sophocli hunc versum tribuit Stobaeus Serm. XXXIII. p. 214. unde petiit eum Brunck. Fragm. Soph. p. 598. Male, ut equidem opinor. Sophoclis nomen in margine Stobaei ad sequens fragmentum spectare videtur:

*Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν.*

quem versum non invenio in Fragm. Sophoclis.

## CCX.

Apud Ammonium sub ἁρπαγὴ καὶ ἁρπάγη p. 30. ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν·

*Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, δεύτερον, κάδο*

Illud δεύτερον recte videtur Bentl. p. 107. delevisse. Valckenarius δευτέρα conjecit. Voluit δευτῆρα.

## CCXI.

Apud Nonium p. 551. *Hippocampi, equi marini, flexu caudarum, quae piscosae sunt: et est graecu Menander:*

*Οὐχ οὗτος ἱππόκαμπός ἐστ' ἐν αἰθέρι;*

Emendarunt Scaliger ad Varr. IV. p. 55. et Bentl. p. 1( Vulgo editur: *Vehutos hippocampos in aeter.*

## CCXII.

Apud Suidam s. v. ναὶ μὰ τόν. οἱ ἀρχαῖοι οὐ προπετ κατὰ τῶν θεῶν ὤμνυον, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυχόντων, ὡς κ Μένανδρος·

*Μαρτύρομαι*
*[ἐγὼ] τὸν Ἀπόλλω τουτονί, καὶ τὰς θύρας.*

Addidi ἐγώ et scripsi τουτονί pro τοῦτον. Paullo aliter Bentl. p. 107. Fortasse tamen praestat Μαρτύρομαι ναὶ μ τὸν Ἀπόλλω τουτονὶ καὶ τὰς θύρας. Quod confirmare videtur Apollon. Dysc. de Pron. p. 372. Bekk. Ποσειδῶ γά φασι (Attici) καὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί. Nisi is respexit ad Aristoph. Thesm. 748. de quo loco dixit Reisigius Conj. I. p. 106 sq. Apollinem cum dicit, significat aram ejus ante aedes positam. Aristoph. Vesp. 875. γέτον Ἀγυιεῦ τοῦ 'μοῦ προθύρου. V. Brunck. ad Sophocl Oed. T. 16.

CCXII

CCXIII.

Apud Photium Lex. p. 450. τῶν τριῶν κακῶν λεγόμενόν ἐστι. καὶ Μένανδρος δύο προθεὶς ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει αἶζον·

Ἓν γάρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει κακόν.

eadem apud Suidam III. p. 493. nisi quod praebet κακῶν. fr. Bentl. p. 107.

CCXIV.

Apud Zenob. II, 12. εἰς τὸ μεσόγειον ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἅλας ἀνθ᾽ ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον, ὅθεν καὶ Κωμικός φησι·

Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.

Menandro diserte tribuit Apostol. II, 59. ubi legitur ὠνη-τός. Tetigit hunc versum Dukerus ad Thucyd. VI, 50. Pollux VII, 14. ἁλώνητοι ἐκαλοῦντο οἱ μηδενὸς ἄξιοι τῶν οἰκετῶν, ὅτι τῶν Θρᾳκῶν οἱ μεσόγειοι ἀντικατηλλάττοντο τοὺς οἰκέτας. Cfr. Meursii Cur. Plaut. cap. 5.

CCXV.

Apud Plutarch. de amic. multitud. p. 95. d. et de amore frat. p. 491. c.:

Οὐδεὶς γὰρ ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ᾽ ἡδέως.

Recepit Grot. Exc. p. 755. Vid. Bentl. p. 100.

CCXVI.

In Anthol. Palat. p. 568. unde primus hunc versum edidit Huschkius Anal. crit. p. 290.:

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

CCXVII.

Apud Plutarch. de aud. poet. p. 21. c. ὁ δὲ Μένανδρος — τὴν θρασύτητα τῆς ἀκολασίας ἐξέκοψεν εἰπών·

Ὄνειδος αἰσχρὸς βίος ὅμως κἂν ἡδὺς ᾖ.

Recepit Grot. Exc. p. 755.

CCXVIII.

Apud Grammat. Seguer. I. p. 368. ἀκολουθεῖν μετ᾽ αὐτοῦ — καὶ Μένανδρος·

*Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἕποιτ' ἀεί.*

Satis obvia constructionis ratio. Vid. Wessel. ad Sic. I. p. 590. et Lobeck. ad Phryn. p. 353.

CCXIX.

Apud Schol. Hesiodi p. 142. ed. Heins. ad Ἔργ. Οὐκ ἄφενος φεύγων. Ἐπειδή τινες φεύγουσι τὴν πατρίδα νὸς δεόμενοι· οὗτος δὲ (Hesiodi pater) πένης ὢν διέφυγε. νανδρος δέ φησι·

*Δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν, ὅπως μὴ μάρτυρας*
*λοὺς ἔχειν*
*τοὺς ὁρῶντας.*

ἐν εἰρωνείᾳ δέ φησι. πένης γὰρ ἦν. Vulgo ὅπως μ' ἰ emend. Bentl. p. 109.

CCXX.

Apud Zonar. I. p. 618. ἔδραμον — ἐξ οὗ καὶ τὸ Μενάνδρῳ·

*— Δεδράμηκά σοι*
*δρόμον τοιοῦτον οἷον οὐδεὶς πώποτε.*

Delevi οἷον ante δεδράμηκα. Idem locus apud Etym p. 316. ubi deest τοιοῦτον. Cfr. Bentl. p. 109.

CCXXI.

Apud Etymol. M. p. 184. 48. βάδην ἐπιόντος, ἠρέμι ραγενομένου. ἢ θᾶττον ἢ ταχέως. Μένανδρος·

*Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο, θᾶττον ἢ βάδην*

Formula satis frequens θᾶττον ἢ βάδην. V. Zonar. I. p. Scriptor anonym. (fort. Aelianus) apud Suid. III. p. Aristaenet. Ep. II, 4.

CCXXII.

Apud Etym. M. p. 279. 37. δίφρος κυρίως τὸ ἅρμα καὶ Μένανδρος·

*Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου. μήτηρ τε καὶ πάρθε*

Versuum reliquiae plus una ratione digeri possunt. Bentl. p. 108.

CCXXIII.

Apud Etym. M. p. 148. 52. ἀῤῥαβὼν ἡ διδομένη πρ ταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας. Μένανδρος·

— Μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά με
ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν. —

a digere. Fallitur Bentl. p. 108.

CCXXIV.

Apud Herodian. p. 454. ed. Piers. οὐδὲ συγγενίδα (λέγομεν) ἀλλὰ συγγενῆ, ὥς που καὶ Μένανδρος·

— Κρωβύλε,
τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ.

a MS. Reg. pro edito Κρωβύλῃ, quod praefert Hermannus ad Herod. fragm. post librum de E. G. G. p. 302. qui hunc versum e Plocio ductum existimat.

CCXXV.

Apud Etymol. M. p. 58, 43. λόγος ἡ φροντίς. Μένανδρος·

Οὐδὲ λόγον ὑμῶν οὐδ' ἐπιστροφὴν ἔχω.

Eadem habet Schol. Dionysii Thr. apud Bekk. An. Gr. II. p. 839. ubi οὔτε — οὔτε legitur.

CCXXVI.

Apud Etymol. M. p. 45, 22. ἀκαρής, ὁ ἐλάχιστος καιρός, ...ρίως. ἐτίθετο δὲ ἐπὶ οἵου δήποτε ἐλαχίστου. Μένανδρος·

Ὁρᾷς; ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως.

Eadem habet Etym. Gud. p. 24., ubi legitur παραπόλλως. De ἀκαρὴς dixi Cur. crit. in Athen. p. 67 sq. Non ...te Horreus ad Aeschin. p. 135. corrigere videtur ὁρᾷς; ...' ἀκαρῆ. Nec probo Bentl. p. 108. qui scripsit ὁρᾷς; ἐν ...ρεῖ. Fortasse ἀκαρὴς γὰρ παραπόλωλας. Nisi forte Euclidei versus habemus reliquias, quae metri species me ...sum fefellerat in Eupolidis loco apud Schol. Aristophanis, de quo male judicavi Cur. crit. p. 62. Ejusdem poetae locus apud Polluc. VII, 168. ita constituendus videtur:

— εἰς βαλανεῖον ⏑ — — — ⏑ —
εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸν συμβαίνοντά σοι
εἰς τὴν μάκτραν —

Fallitur Jacobs. ad Anthol. Gr. I, 1. p. 306. Idem Eupolis ap. Harpocr. s. v. ἀπόκρισις p. 53.

— ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ
ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορουμέν' —

Phrynich. App. Soph. p. 4. ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ θακευνίοις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τροφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥέό Comici versum hic latere non dubito. Scribendum detur:

θερμολουσίαις ἁπαλοί, μαλθακευνίαις ἁβροί.

CCXXVII.

Apud Stephan. Byz. p. 125. B. ἔστι δὲ τοῦτο παρ ἀσπίδιον. Μένανδρος·

Ἀσπίδιον ἐπριάμην τι καὶ μαχαίριον.

CCXXVIII.

Apud Harpocr. p. 92. ἴσα βαίνων — ἀντὶ τοῦ συνα καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος. Μένανδρος·

Παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελ

Eadem sunt ap. Phot. Lex. p. 87. et Suid. II. p. 149. mulam exemplis adstruxit Casaub. ad Athen. p. 213. Bergler. ad Alciphr. III, 56.

CCXXIX.

Apud Lexic. Seguer. I. p. 462. λέγονται δὲ αὐθέκ καὶ τὰ αὐτόματα καὶ σκληρά. Μένανδρος·

Πικροῦ γέροντος αὐθεκάστου τὸν τρόπον.

Ita dedi e Phrynicho App. Soph. p. 17. pro τοῦ τρό

CCXXX.

Apud Demetrium de Eloc. 193. p. 78. διὰ τοῦτ Μένανδρον ὑποκρίνονται λελυμένον ἐν τοῖς πλείστοις, Φιλ δὲ ἀναγινώσκομεν. Ὅτι δὲ ὑποκριτικὸν ἡ λύσις παράδ ἐγκείσθω τοῦτο·

Ἐδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φίλε.

ubi ἐδεξάμην esse videtur *concepi*. Menandri hunc sum esse latuisse videtur Schneiderum.

CCXXXI.

Apud Joa. Philopon. ad Aristot. de meteor. p. 9 τὸ πολλοὺς γεγονέναι καρποὺς φορὰν καρπῶν λέγομεν, κα τῶν χειρόνων ὁμοίως. Μένανδρος·

— — *Φορὰ γὰρ νῦν τούτου γέγονε καλή.*
rruptum videtur illud τούτου, nisi malis γέγονε τούτου.

CCXXXII.

Apud Schol. Eurip. Phoen. 893. ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ ) γὰρ ἄρχεσθαι. καὶ Μένανδρος·

*Ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκων, ὦ τοιχωρύχε.*

ntl. p. 83. οἶκον, Valcken. ἧκον.

CCXXXIII.

Apud Priscian. XVIII. p. 1172. ἑαυτὸν *proprie quim est tertiae personae, invenitur tamen etiam primae secundae. Menander:*

*Ἵν' οὐχ ἑαυτῷ παρετράφην ἀλλὰ σοί.*

rt. dederat poeta παρατραφείην.

CCXXXIV.

Apud Zonaram II. p. 1745. τρίτην ἡμέραν λέγουσιν οὐχὶ ἴτης ἡμέρας. — Μένανδρος·

— *Ἡμέραν τρίτην*
*ἐπεκώμασεν ἡμῖν.* —

pro ἐπενόμασεν legendum esse e Lexico ap. Ruhnk. de tiph. p. 248. monui Cur. crit. p. 75.

CCXXXV.

Apud Zonar. I. p. 135. ἀλεαίνειν τὸ θερμαίνεσθαι, οὐχ αίνεσθαι· Ἀριστοφάνης· ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι τοῦτ' ἠμπιμην. καὶ Μένανδρος·

*Ἤδη ἀλεαίνῃ πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.*

rt. ἤδη δ' ἀλεαίνει —, vel ἡδὶ δ' ἀλεαίνει.

CCXXXVI.

Apud Suidam v. ὑπάρχων. τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἁπλῶς τὸ ι σημαίνει ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι καὶ προυπεῖναι, φθάνειν. ανδρος·

*Οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν,*
*ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο.* —

CCXLV.

Apud Stobaeum Serm. CXX. p. 608. Gesn. CXXII. 497. Grot.:

*Ἡδύ γ' ἀποθνήσκειν ὅτῳ ζῆν μὴ παρέσθ' ὡς βούλετ*

Legitur vulgo ἡδύ τ' — παρέσται. Grot. dedit: Ἡδὺ ἀπ. ὅτῳ Ζῆν μ. παρέσθ'. ὡς β.

CCXLVI.

Apud Stobaeum Serm. XXXVII. p. 228. Gesn. p. 14 Grot.:

*Ὁ χρηστός ἐστι πολλαχοῦ σωτήριος.*

Ibidem:

*Τὸ χρηστὰ πράττειν ἔργον ἔστ' ἐλευθέρου.*

Ibidem:

*Μέγιστον ἀγαθόν ἐστι μετὰ νοῦ χρηστότης.*

CCXLVII.

Apud Stobaeum Eclog. Phys. I, 8. p. 214. ed. Heer

*Οὐδὲν κατὰ λόγον γίνεθ' ὧν ποιεῖ Τύχη.*

Compares Pallad. Alex. Epigr. CXIX. οὐ λόγον οὐ νόμ οἶδε Τύχη.

CCXLVIII.

Apud Stobaeum Serm. IV. p. 53. Gesn. p. 29. Gr

*Τυφλόν τι τἀνόητον εἶναί μοι δοκεῖ.*

CCXLIX.

Apud Stobaeum Serm. IX. p. 100. Gesn. p. 55. Gr

*Χρηστοῦ παρ' ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονόει κακόν*

Ita margo Gesneri et Codd. Schowii pro ἐννόει. Ince tribuit Grotius.

CCL.

Apud Stobaeum Serm. XL. p. 236. Gesn. XLII. p. 1 Grot.:

*Τὸ δοκεῖν διαβολὴν ἔσχε μείζω τοῦ ποιεῖν.*

CCLI.

Apud Stobaeum Serm. L. p. 356. Gesn. LI. p. 199. rot.:

*Οὐκ ἔστι τόλμης ἐφόδιον μεῖζον βίου.*

rotius dedit *βίῳ*.

CCLII.

Ibidem.

*Οὐκ ἔστι τόλμης ἐπιφανεστέρα θεά.*

otius: *nullum nobilius numen est audacia.* Recte Cle- cus: *numen praesentius*, laudato Spanhem. de P. N. VII. 425.

CCLIII.

Apud Stobaeum Serm. LIV. p. 367. Gesn. LVI. p. 5. Grot.:

*Τὰ κακῶς τρέφοντα χωρί᾿ ἀνδρείους ποιεῖ.*

dem:

*Ἀγροῖκος εἶναι προσποιῇ πονηρὸς ὤν.*

le Bentl. p. 82.

CCLIV.

Apud Stobaeum Serm. LV. p. 372. Gesn. LVII. p. l. Grot.:

*Ἔχει τι πικρὸν τὸ τῆς γεωργίας γλυκύ.*

iculum ante *πικρὸν* addidit Bentl. p. 82. Heringa Ob- v. p. 260. malit: *ἔχει τι τὸ πικρόν τ. γ. γ.*

CCLV.

Apud Stobaeum Serm. LX. p. 381. Gesn. LXII. p. 3. Grot.:

*Λυπεῖ με δοῦλος μεῖζον οἰκέτου φρονῶν.*

otii errorem vertentis: *servus plus sapiens hero*, nota- Clericus. Obversabatur Grotio alia hujus versus lec- *δεσπότου μεῖζον φρονῶν.* Vide notata ad Menandri Gno- s monost. 323.

CCLVI.

Apud Stobaeum Serm. LXXI. p. 431. Gesn. LXXIII. 307. Grot.:

*Ἔργον γυναικὸς ἐκ λόγου πίστιν λαβεῖν.*

CCLVII.

Apud Stobaeum Serm. CXX. p. 606. Gesn. CXX p. 496. Grot.:

*Τοῦτ᾽ ἔστι τὸ ζῆν οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.*

Dixi de hoc versu ad Philad. Fragm.

CCLVIII.

Apud Stobaeum Serm. LXXI. p. 433. Gesn. LXXI p. 311. Grot.:

*Πολὺ χεῖρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα.*

CCLIX.

Apud Stobaeum Serm. LXXIII. p. 446. Gesn. LXX p. 327. Grot.:

*Ὦ παῖδες οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός.*

Grotius Euripidi tribuit.

CCLX.

Apud Stobae. Serm. LXXVII. p. 453. Gesn. LXX p. 431. Grot.:

*Δίκας γραφόμενος πρὸς γονεῖς μαίνει, τάλ*

Nam Athenis, monente Clerico, liberis adversus pat non dabatur actio nisi dementiae, ut docuit J. Me Them. Att. I, 3.

CCLXI.

Apud Stobae. Serm. LXXXI. p. 472. Gesn. LXXX p. 347. Grot.:

*Υἱὸς δ᾽ ἀμείνων ἐστὶν εὔνοιᾳ πατρός.*

CCLXII.

Apud Stobae. Serm. LXXXII. p. 478. Gesn. LXXX p. 349. Grot.:

*Ἡδύ γ᾽ ἐν ἀδελφοῖς ἐστιν ὁμονοίας ἔρως.*

Ita Porsonus Tracts etc. p. 194. pro ὡς ἡδύ γ᾽ ἐν ἀδ. G tius dedit: ὡς ἡδύ γ᾽ ἐν ἀδελφοῖσιν ὁμονοίας ἔρως.

CCLXIII.

Apud Stobaeum Serm. XCVI. p. 225. Gesn. XCVIII. 397. Grot.:

*Ἄνθρωπος, ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.*

CCLXIV.

Apud Stobaeum Serm. XCIII. p. 514. Gesn. XCV. 383. Grot.:

*Αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις.*

ulgatur *αἴσχιστα πενίαν φέρει.* Grot. *αἰσχ. τὴν π. φέρεις.* lutarch. Praec. San. p. 128. a. habet *πενίαν φέροις.* Hinc rrexit Porson. ad Orest. 485. probante Schaefero Mel. it. p. 124.

CCLXV.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 565. Gesn. CVIII. 449. Grot.:

*Πειρῶ τύχης ἄνοιαν ἀνδρείως φέρειν.*

CCLXVI.

Apud Stobaeum Serm. CXII. p. 582. Gesn. CXIV. 471. Grot.:

*Ἡδύ γε φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμένοις.*

a Stobaeus. Porsonus in Tracts p. 195. *ἡδύ γε λόγος φί- ’στὶ —.*

CCLXVII.

Apud Grotium Excerpt. p. 755. scriptore non indicato:

*Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες.*

CCLXVIII.

Apud Grotium Excerpt. p. 755. scriptore non indicato:

*Φοβούμενοι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῦ σοῦ πάθους.*

Nemesio de Nat. Hom. p. 179. ductum esse monuit orsonus Adv. p. 257.

CCLXIX.

Apud Anton. Meliss. LXXIII. p. 143. Gesn.:

*Μὴ ’πὶ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.*

picharmo tribuitur a Stobaeo Serm. XX. p. 171. Gesn.

## CCXCII.

Apud Suid. I. p. 259. ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάν οἱ σοφοί. — καὶ Μένανδρος·

Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείημεν ἄν;

ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Idem locus apud Schol. Arist. Av. ubi legitur ἀπολλύμεθα. Recte Toup. ad Suid. p. 46. ( λόμεσθα, in ceteris tamen non audiendus. Corrigit e οὐχ· ὅθεν ἀπ., πῶς σωθεῖμεν ἄν; *quomodo enim per possumus servari, per quem periimus?* Contraria pos tur sententia, quae haec est ut etiam ab inimicis i dum salutem exspectari posse dicatur. Scripsisse vid Menander: οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα καὶ σωθεῖμεν ἄν; Ea ni fallor, Porsoni conjectura fuit; sed locum non me

## CCXCIII.

Apud Apollon. de Synt. II, 21. p. 152. παρὸν οὖν ναι, πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις ἕστηκα, καὶ μεταλαβεῖν πρὸς θύραις μου ἕστηκα, ἀλλὰ καὶ

Πρὸς ταῖς ἐμαυτοῦ νῦν θύραις ἕστηκ' ἐγ

καὶ πάνυ ἀναγκαίως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλ τος κτλ. Deest vulgo νῦν, quod addidi ex eodem Apo de Pronom. p. 342. ubi priora senarii verba iterum guntur, sed Menandri nomine omisso.

## CCXCIV.

Apud Eustath. III. p. 1350. κρίζειν, οὗ ἡ χρῆσις Μενάνδρῳ·

Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη κρίζει τις —

Possis etiam ad iambicos numeros revocare.

## CCXCV.

Apud Zenob. VI, 15. ubi agitur de proverbio τα σοι καὶ Δήλια καὶ Πύθια, ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τ ταῖα ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. V. Suid. p. 236. et Erasmi Adag. VI, 80.

## CCXCVI.

Apud Polluc. IV, 178. τάχα δ' ἂν ἰατρῷ προσήκοι κρίσιμος ἡμέρα. Μένανδρος γὰρ περὶ τῆς ἑβδόμης λέγων φη

— Κρίσιμος γὰρ αὕτη γίνεται.

A

emid. Onirocr. II, 29. τοῖς δὲ νοσοῦσι κρισίμους ἡμέρας ιαγορεύουσιν. Gellius N. A. III, 10. *eosque dies* (septeios) *omnium maxime, ita ut medici appellant*, κριτιὺς ἢ κρισίμους *cuique videri*.

CCXCVII.

Apud Schol. ad Odyss. β, 10. pag. 49. Buttm. οὕτω ρ οἱ εὐγενεῖς τῶν νέων ἐπαιδεύοντο. καὶ ὁ Μένανδρος, ἐλεύρόν τι τόλμης εἶ, πονεῖν θήραν λέγοντας ὅπλα βαστάζειν. ιcte, ut videtur, Buttmannus:

— Ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,
θηρᾶν λέοντας, ὅπλα βαστάζειν —.

CCXCVIII.

Apud Schol. Eurip. Hec. 229. οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς οσταχτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. Μένανδρος·

Οἶσθ' ὅ,τι ποίησον; —

leg. Cor. p. 15. τὸ Μενάνδρου, οἶσθ' ὅ,τι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ιήσεις. Suid. III. p. 703. ψεῦσον, σύνηθες τὸ σχῆμα. Μέδρος· οἶσθ' ὅ,τι ποίησον. Cfr. Bentl. p. 107.

CCXCIX.

Apud Plutarch. de Esu carn. p. 995. e. καὶ ὁ Μέδρος·

Οἳ γνάθους ἔχουσι.

ιur de conviciis in Boeotios ab Atheniensibus conjici itis. Vid. Cratin. ap. Porson. Praef. Hec. p. 57. Ja. ad Athenae. p. 117. Wolfium ad Demosth. in Lept. 328.

CCC.

Apud Etym. M. p. 302. 26. τὸ προστακτικὸν εἶπον εἰτω εἰπάτωσαν. Μένανδρος·

— Εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε.

icaris Gramm. III. p. 308. εἶπον εἰπάτω παρὰ Μενάνδρῳ. rti Adon. ap. Sturz. de dial. Alex. p. 63. τὸ δὲ εἶπον ρὰ Μενάνδρῳ. Eadem forma reddenda Calliae ap. Athen. 524. F.

CCCI.

Apud Schol. ined. Heynii ad Iliad. Vol. VIII. p. 119.

cit Eustath. ad. Dionys. Perieg. 532. Eodem provei utitur Mnesimachus apud Athenaeum p. 387. b. Cfr. In Luciani I. p. 668. et Brunck. ad Aristoph. Av. 733.

CCCXIV.

Photius Lex. p. 294. πατάγημα ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ νοῦργος. Μένανδρος· Οἷον πατάγημ' ἥκεις. Eadem bet Suid. III. p. 58. Ita λάλημα apud Sophocl. Antig. nisi ibi ἄλημα praestat. Cfr. Scaliger Conj. in Varr. p. 216. Valcken. ad Phoen. 1498. et ad Hippol. p. 2(

CCCXV.

Suidas II. p. 739. οὐ μετὸν αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἰ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ Μένανδρος· Ὕδατος αὐ οὐ μετόν.

CCCXVI.

Eustath. ad Hom. III. p. 1547. Μένανδρος οὖν, σίν, ἁμαρτάνει λέγων· Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. ἐ γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. Nihil hoc usu frequentius. Vid. phoclis Antig. 145. ibique Brunck. Plato Lys. p. 21! Eubulus ap. Athen. I. p. 25. c. Archippus ibid. p. 40. Alexis p. 431. e. Athenio ibid. p. 660. F. et Epichar ap. Diog. Laert. III, 16. ubi scribendum videtur χαύτι αὐτοὺς ἁνδάνειν τε καὶ δοκεῖν Καλῶς πεφύκειν· καὶ γὰ κυὼν κυνί. Vulgo πεφυκέναι.

CCCXVII.

Ammonius s. v. κηρῦξαι p. 150. ἀποκηρῦξαι λέγουσιν τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος· Ἀπεκήρυ αὐτὴν ἀγαγών, οἷον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησεν. V. Valcl ad Herod. I. p. 92.

CCCXVIII.

Photius p. 24. ἐσχάτως, ἄκρως. Μένανδρος· Φοβ μαι δὲ ἐσχάτως. Zonaras I. p. 888. et Suid. I. p. ( habent σέ pro δέ.

CCCXIX.

Photius p. 58. ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλείδα μοίως. Μένανδρος· Ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί. das s. v. Ἡράκλεις habet ἀλλ' ὦ Ἡρ.

## CCCXX.

Artemidor. Onirocr. II, 12. οὕτω (καπροὶ) λέγονται αἱ ..ατωφερεῖς, καὶ τὸ Καπρᾶς κακόδαιμον, Μένανδρός φησι. Vim verbi aliquoties tetigit Eustath. II. p. 853. III. p. 1676., ..berius exposuit Leopard. Emend. II, 10. Eodem sensu ..πρώζεσθαι dixit Sciras Tarentinus apud Athen. p. 402. b., ..ve potius *Sclerias*, ut dudum monuerunt viri docti, quos ..dat Fabric. Bibl. Gr. II. p. 491. Cfr. Valck. ad Eurip. ..ppol. 75. cujus verba parodia lusit Sclerias, ad cujus lo..m respexit Lex. Segu. I. p. 457. 22.

## CCCXXI.

Photius p. 307. Περινομαί, περιχωρίαι. Ἦσαν περινο..αὶ τῇ θεῷ. Apogr. Dresd. τῷ θεῷ. Pro περιχωρίαι apo..aphum Alberti ad Hesych. II. p. 929. exhibet περιχορεῖαι.

## CCCXXII.

Schol. Luciani Jove Trag. II. p. 969. ed. Amst. Μέ..νδρος ἄστικτον χωρίον εἰώθει (εἴωθε) λέγειν τὸ ἀνεπιδά..στον. Vid. Vales. ad Harpocr. p. 249. et Intpp. Pol..c. III, 58.

## CCCXXIII.

Hesychius: Ἀλλ' ἀχρί, ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ ἔστω. Μέ..νδρος. Eadem habet Phavor. p. 122. Kusterus: Ἀλλὰ ..ή; — ἔξεστιν. Idem etiam continue legi posse opinatur ..' ἃ χρὴ ἔξεστιν, falsus in eo, quod Hesychii verba ἀντὶ ..ῦ ἔστω refert ad ἔξεστιν. Pertinere ea ad ἀλλὰ χρή, do..t Lexic. Seguer. I. p. 376. ἀλλὰ χρή, ἀντὶ τοῦ ἔστω. Item ..naras I. p. 135. ἀλλὰ χρή. ἀντὶ τοῦ ἔστω. τοῦτο δηλοῖ ..κατάθεσιν —, οἷον καὶ τὸ μάλα. Ita interpungendum. ..r. Lex. Seguer. p. 378. Menandrea ita corrigenda vi..ntur, ἀλλὰ χρὴ κἄξεστιν.

## CCCXXIV.

Etymol. M. p. 640. 13. ὅ τε σύνδεσμος ἀπαιτεῖ καὶ ἕτε.. σύνδεσμον, οὔτε τοῦτο, οὔτε τοῦτο. ὅθεν σεσημείωται τὸ ..ρὰ Μενάνδρῳ· Οὐθὲν μέλει σοι.

## CCCXXV.

Idem p. 652. 22. παραιτεῖσθαι — ἐπὶ τοῦ αἰτεῖν, ὡς παρὰ ..άνδρῳ· Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν. Ea-

dem ap. Zonaram II. p. 1521. ubi vide Tittmannu
Valcken. ad Herod. p. 387.

## CCCXXVI.

Idem p. 688. 11. πρίεται. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖ
λέγουσι πρίζω, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ ζ πρίω. καὶ παρὰ Μενά
Ἔνδοθεν δὲ πρίεται h. e. *irascitur, exacerbatur.*
sychius πρίεται, φυσοῦται. Leg. θυμοῦται. Idem: δ
οντο, ἐθυμοῦντο. Cfr. Antipater Anal. Br. II. p. 120.
prie dici de iis, qui prae ira dentibus frendent vel
dent, docuere Lobeck. ad Ajac. p. 383. et Jacobs. ad
Gr. II, 1. p. 324. Suidas: ἐπιβρίσησιν ὀδόντας, παρ'
οἱ θυμούμενοι τρίζουσι (fort. πρίζουσι) τοὺς ὀδόντας. F
rus corr. ἐπιβρύκουσιν ὀδόντας. Malim ἐπιπρίσησιν ὀδ
Amphis ap. Athen. VI. p. 224. e. ἐπρήσθη κοὐ λαλῶ
ῥήματα κτλ. leg. videtur ἐπρίσθη. Pherecrates apud A
III. p. 75. b. κἆτα σφακέλιζε καὶ πέπρησο καὶ βόα. Hic
πέπρισο legendum suspicabar; sed vereor ne paulo
dius. Cfr. Buttmanni Lexil. I. p. 104 sqq.

## CCCXXVII.

Eustath. ad Hom. Vol. II. p. 998. ἀπὸ τῶν τοι
ῥινῶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν — ἡ δὲ χρῆσ
λέξεως καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξα
Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Eadem fe
petit Eustathius Vol. III. p. 1822. ubi Menandri
non e Pausania sed ex Aelio Dionysio affert. Eodem
tat Photius p. 361. quem Lexicon suum totum fere
saniae et Aelii Dionysii Lexicis conflasse alio loco d
Ad eundem Menandri locum respexit Aelianus His
IX, 7. ex quo discimus illa ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν
nis parasiti verba esse, de quo homine ad Fragment
λακος diximus. Ὁ μὲν Μενάνδρου Θήρων, inquit Ael
μέγα φρονεῖ, ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους φάτνην αὐτοὺς ἐκείνου
quae verba, monente etiam Bentlejo p. 114., impr
ad senariorum formam revocavit Grotius Exc. p. 759.
tentiam non verba Menandri reddidisse Aelianum
spexit etiam Scaliger ad Varron. VI. p. 215. Bip.,
quam locutionem φάτνην ἔχειν ex ipso Menandro d
esse non dubito. Apposite Scaliger comparat Plauti
cul. II, 1, 13. *quin reciperet se huc esum ad prae*
*suam.* Omnino frequens hujus vocabuli usus, ubi d
rasitis agitur. V. Auctor inc. apud Suid. I. p. 100.
rat. Epist. I, 15, 28. Ad ῥινᾶν quod attinet, usus e

em verbo Pherecrates apud Clementem Alex. Strom. VI. p. 304. λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν Ὥσπερ ῥινήσαντες νῶϊθ' ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἡμῖν. Cfr. Salmasius ad Spart. etam p. 168. Cognatum dicendi genus est ἀπὸ ῥινὸς ἕλκειν, quo usus est Julianus Fragm. p. 294. B. cll. Lindenogio ad Terent. Vol. II. p. 107. Westerh., quamquam in m potius partem inclino, ut ῥινᾶν non ἀπὸ τῆς ῥινός, ut ıstathio placuit, sed ἀπὸ τῆς ῥίνης deducendum arbitrer. ı.nostrates dicunt *jemanden schrauben*, et Latini *runcire* a runcina, quod est serrae genus. V. Turnebi Adrs. XIV. p. 420. et Vossii Etymol. p. 439. A. Apposite ι Menandri locum Plautus Mil. IV, 4, 6. *lepide deruncinavit militem*. Idem Capt. III, 4, 108. *tum igitur ego runcinatus deartatus sum miser.*

## CCCXXVIII.

Zonaras I. p. 671. ἐκκορηθείης, παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος· Ἐκκορηθείης σύ γε. Similia vide ap. Suid. I p. 349. Alciphron Epist. III, 62. ἀλλ' ἐκκορηθείης, ὅτι καιρος εἶ. ubi v. Intpp. et Alberti ad Hesych. I. p. 1137.

## CCCXXIX.

Quintil. Inst. Orat. IX, 3. *Etiam in personae fictione accidere quidam idem putaverunt, ut in verbis etiam het haec figura: crudelitatis est mater avaritia, et apud allustium in Ciceronem, o Romule Arpinas, quale est et pud Menandrum: Oedipus Thriasius.* Non male Spalingius comparat Demosth. pro Ctesiph. p. 307. ubi similiter dici monet Οἰνόμαον ἀρουραῖον. Rectius tamen atlisset ex eadem Orat. p. 298. haec verba: ὁ Παιανιεὺς ὁ Βάτταλος Οἰνομάου τοῦ Κοθωκίδου σου πλείονος ἄξιος ἐφάνην. Quod addit Spaldingius, derisisse Menandrum ic cognomine δημότην aliquem pagi Thriasii, talis est contura ut etiam falsa esse possit. Mihi quidem Menanr conjectorem aliquem risisse videtur, quod genus hoinum in Thriasio campo sedes suas habuisse constat.

## CCCXXX.

Zonaras I. p. 309. ἀρτικροτεῖσθαι, συμφωνεῖσθαι. Ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι, φησὶ Μένανδρος. h. e. *pactae sunt ptiae.* Tittm. conj. ἄρτι κροτοῦνθ' οἱ γάμοι. Sed vide id. I. p. 339. Lex. Seguer. I. p. 447. et Alberti ad Hech. I. p. 557.

## CCCXXXI.

Herodiani Fragm. editum ab Hermanno p. 317. νανδρος ἀπὸ τοῦ οἰδῶ τὸ παρατατικὸν μετέβαλεν εἰς τὸ πὼν· Ὤιδουν τ' ἐν ἐμαυτῷ.

## CCCXXXII.

Schol. Aristoph. Av. 1740. Ὑμὴν ὦ Ὑμέναιε. τοῦτο ἐν γάμοις. εἴρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Μενανδρ

## CCCXXXIII.

Zenobius IV, 63. κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισεν. ἡ μία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κ μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος. Meminit etiam Liban. c sua I. p. 14. B. ἀνθρώπιον ἐκ Κυζίκου μιαρόν τε καὶ στον — κριοῦ δὲ τροφεῖα, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀποτίνο Valcken. ad Phoen. p. 191. a.

## CCCXXXIV.

Suidas II. p. 692. ὁμοῦ, ἐγγύς. — καὶ Μένανδρος δὲ ὁμοῦ τὸ χρῆμα, sive potius ἔστιν δ' ὁμοῦ —.

## CCCXXXV.

Suidas I. p. 39. καὶ Μένανδρος ἄγριον εἶπε κυβ τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. V. Harpoc ἀγρίους p. 3. et T. H. ad Polluc. IX, 12.

## CCCXXXVI.

Aelianus apud Suid. III. p. 69. s. v. παίσωμεν. ἤτει γενέσθαι βασιλίς, τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ Τρικορυσία βασίλιννα. Idem locus est ap. Su p. 503. s. v. Τρικορυσία, ubi minus recte legitur βα Eustath. ad Hom. III. p. 1425. βασίλισσα κατὰ Αἴλιον σιον ἀττικῶς. βασίλιννα δέ, φησί, Μένανδρος λέγει. Cfr de Dial. Maced. p. 151. Quo sensu Menander r Tricorysiam dixerit, non difficile est ad divinandu tanti Tricorythum Atticae pagum fuisse paludosu quo ob causam culicibus aliisque hujus generis an lis refertum. V. Intpp. Stephani Byz. p. 665. ed. Toup. ad Suid. III. p. 496. ed. Lips. In alium accepit Hemsterh. ad Lucian. I. p. 92. qui *reginam elatam et quae cristas tolleret* intelligit.

## CCCXXXVII.

Zenob. III, 87. ἐς κόρακας. ἐν Θεσσαλίᾳ τόπος ἐστίν, ἵ που τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ἔνθεν ἡ παροιμία. Μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς.

## CCCXXXVIII.

Lexicon Seguer. I. p. 216. ἥκειν ἀκούσας, οὐχ ἥκοντα, Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, καὶ Μένανδρος, καὶ ἄλλοι. Locus est Memorab. III, 1, 1. ubi cfr. Ruhnk.

## CCCXXXIX.

Eustath. ad Hom. III. p. 1595. ed. Rom. μύρον καὶ κρόμμυον, οἱ τόποι ἐν οἷς αὐτὰ ἦσαν. οὕτω καὶ Μένανδρος. ἀναμενῶ σε, φησί, πρὸς τοὔλαιον, ἤγουν ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον. Schol. ad Odyss. θ. 260. pag. 289. Buttm. Μένανδρος, ἀνάμεινόν με πρὸς τοὔλαιον. Multa ejusdem generis collègit praeter Casaub. ad Theophr. Char. XIV. p. 157., Pierson. ad Moerin p. 351. Insignis eam in rem est Eupolidis locus apud Polluc. IX, 5.

> Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,
> καὶ τὸν λιβανωτόν, κεὐθὺ τῶν ἀρωμάτων,
> καὶ περὶ τὰ γέλγη.

Horum versuum pars prior latet etiam apud Suid. s. v. ὄψον, ὅπου τὰ ὄψα πιπράσκεται, λέγεται καὶ ὀψοπώλεῖον ὥσπερ καὶ τὸ παρῆλθον (ita recte) εἰς τὰ σκ. καὶ τὰ κρ. καὶ τὸν λιβανωτόν. ubi poetae χρῆσιν latere interpretes fugit. Ultimum versum habes etiam ap. Schol. Arist. Ran. 1103. Pro κεὐθὺ cur Meurs. Lectt. Att. VI, 32. reponat κεἶτι, nihil causae video. Ammonius p. 102. de εὐθύ τινος agens, affert εὐθὺ τῆς στοᾶς et εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. Videtur ad ipsum illum Eupolidis versum respexisse.

## CCCXL.

Ibidem p. 1299. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ τὸ μελαγχροιὴς μελαγχρὴς λέγει. ὅθεν καὶ Μένανδρος μελαγχρές, φασίν, εἶπεν μειράκιον. Phot. p. 189. μελάγχρως καὶ μελαγχρής, ἀμφότερα Ἀττικά. μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η. Κρατῖνος. Eadem forma usi sunt Polyochus Com. ap. Athen. II. p. 60. b. Aristophanes IV. p. 161. a. et Eupolis apud Scholiasten ad Odyss. π. 175. p. 470. Buttm. Ita ἄχρης pro ἄχρους, a Lexicographis neglectum. Poeta inc. ap. Etym. M. p. 182. . ἄχρης δ' ἀνέπαλτο.

CCCXLI.

Seneca Quaest. Nat. Praef. Libri IV. p. 693. *A lud Menandri (quis enim non in hoc magnitudinem nii sui concitavit, detestatus consensum humani ge tendentis ad vitia); omnes ait malos vivere, et in nam velut rusticus poeta prosiluit. Non senem ex non puerum, non feminam, non virum; et adjicit noi gulos peccare, nec paucos, sed jam scelus esse confer*

CCCXLII.

Ausonius Praef. Cent. Nupt. p. 169. *Quid Eu quem Menander sapientem vocavit. Quid ipsum nandrum, quid Comicos omnes, quibus severa vita et laeta materia?*

CCCXLIII.

Tertull. de Pall. IV. p. 50. *Tales igitur habitu de natura et modestia transferunt, et acie figere, c gito destinare, et nutu tradere merito sit. Prors quis Menandrico fluxu delicatam vestem humi protr audiat penes se et Comicus:*

*Qualem demens iste chlamydem perdidit?*

Ita hunc locum, de quo disputavit etiam Burmann Propert. IV, 5. p. 796., emendabat Salmasius, qui 1 ita graece reddidit: οἵαν ἀνόητος ὅδε χλαμύδα διολλύε quo conatum magis quam eventum laudaveris.

CCCXLIV.

Plinius H. N. XIII, 2. *Felinum fit ex oleo re cypero, meliloto, melle, maro, amaraco. Hoc erat berrimum Menandri poetae Comici aetate.* Cfr. Sal Exerc. Plin. p. 351. e.

CCCXLV.

Idem XXX, 2. de marmoribus agens: *versicolores dem maculas et in totum marmorum apparatum M der etiam diligentissimus luxuriae interpres prim raro attigit.* Respexit opinor ad eas Menandricarur bularum partes, in quibus domesticae supellectilis a ratus describeretur.

CCCXLVI.

Idem XVIII, 14. *Antiquissimum in cibis hora*

cut *Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet.* Vi-
Meursii Eleus. Cap. 28.

CCCXLVII. a.

Idem XX, 93. *Blitum iners videtur ac sine vapore ut acrimonia ulla. Unde convicium feminis apud Menandrum faciunt mariti.* Opportune Suidas s. v. βλιτάδες. βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον. V. Intpp. Hesychii s. v. et Hermann. ad Arist. Nub. 999. Catullus Carm. XLII. 53.

Non assis facis, o blitum, o lupanar,
Aut si perditius potest quid esse.

recte, si quid video, Scaliger ab intpp. neglectus pro legato *oblitum*, quod in *o lutum* mutavere. V. Conject. Varr. VI. p. 216. Bip.

CCCXLVII. b.

Idem XXXVII. 31. de sardonyche: *hac certe apud Menandrum et Philemonem fabulae superbiunt.* Respexit Minor ad tales Menandri et Philemonis locos, qualem ex Athenaeo apposui p. 132.

CCCXLVIII.

Athenaeus V. p. 189. e. νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐτὰς, ὥσπερ Μένανδρος. Αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας. Vide Porsoni Adv. p. 291. Eodem sensu ἐπὶ αὐλὰς ναι vel βαδίζειν dicunt. Apud Philostr. V. A. VII, 31. g. κελεύων ἐπὶ θύρας ἤδη ἰέναι pro εἶναι. V. Casaub. ad Diog. Laert. I. p. 120. et Wessel. ad Diod. Sic. I. p. 660.

CCCXLIX.

Galenus de Qual. Corp. Vol. II. p. 61. Chart. εἰ δὲ λέγει τις ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὑπάρχειν ἀέρα πεπληγμένον πως, καλὸν ἐπειπεῖν αὐτῷ τὸ Μενάνδρειον· Ταῦτά τε καὶ) ἀπολώλεκεν ὦ πονηρέ.

CCCL.

Ammonius p. 230. πότος βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος· Πότοι συνεχεῖς, κύβοι.

CCCLI.

Lucianus Pseudolog. III. p. 165. παρακλητέος ἡμῖν τῶν

*Μενάνδρου προλόγων εἷς ὁ Ἔλεγχος φίλος Ἀληθείᾳ καὶ Πα ῥησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαιν των.* Ad senariorum numeros haec revocare ausus est G tius Exc. p. 757. Recte Bentl. p. 26. monuit, Luci verba esse, neque Ἔλεγχον fabulae nomen sed Prolog sub dei persona ab Elencho narratum fuisse. Cfr. Fab Bibl. Gr. II. p. 462. Facit huc praeter Theonem Pr p. 15. ed. Bas. *προσωποποιΐας τί εἴη κάλλιον παράδειγμα τῶν Μενάνδρου δραμάτων*; et Lucianum Piscat. I. p. 5 Amst., Aphthonius Prog. XII. p. 37. ed. Cam. *Προσω ποιΐα, ὅταν ἅπαντα πλάττηται, καὶ ἦθος καὶ πρόσωπον, ὥσ ἐποίησε Μένανδρος Ἔλεγχον.* Item Hermogenes Prog. I in Bibl. Goett. Litt. et Art. Part. IX. p. 12. *προσωποπο δέ, ὅταν πράγματι περιθῶμεν πρόσωπον, ὥσπερ ὁ Ἔλεγχος πα Μενάνδρῳ*, ubi mira commentus est editor. His exemp uti poterat Ruhnkenius ad illustranda Rutilii verba Fig. II. p. 91. *hoc genere usi sunt poetae, qui fabu scripserunt, in prologis. Nam humana figura produ runt personas, quae in veritate artis et voluntatis su non personae.* Alia exempla praebent Philemo apud S baeum Ecl. Phys. I. p. 70. Heer., qui *Aërem*, et Incer poeta comicus apud Sextum Empir. adv. Phys. IX. p. 5 Fabr., qui *Metum* προλογίζοντα induxerat:

*Εἰμὶ γὰρ Φόβος*
*πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.*

Quae e tragico poeta ducta esse minus recte statuit F bricius.

## CCCLII.

Aristides Apol. T. III. p. 312. *Αὐτὴν ἐὰν ἴδωσι τ Ἑλένην, Ἑλένην λέγω θεράπαιναν, ὁποίαν ἐποίησε Μένανδρ τὴν Φρυγίαν τῷ ὄντι, παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς Σατύρους τ Σοφοκλέους.* Usus est hoc loco Casaub. de P. S. I, 5. p. 1

## CCCLIII.

Justinus Mart. Apol. p. 55. c. *τῷ δὲ καὶ μὴ δεῖν χεῖρ ἀνθρώπους προσκυνεῖν, Μενάνδρῳ τῷ κωμικῷ καὶ τοῖς τὰ τ αὐτὰ φήσασι ταῦτα φράζω. μείζονα γὰρ τὸν δημιουργὸν τ σκευαζομένου ἀπεφήναντο.*

## CCCLIV.

Apostolius XIX, 83. *Ὕβρις καὶ οἶνος εἰώθασ ἀποκαλύπτειν φίλοις τὰ ἤθη τῶν φίλων, ὡς φ*

Μένανδρος. Apparet Apostolium non verba Menandri sed sententiam reddidisse. Mirum est, eundem hunc locum eodem modo scriptum ab Antonio Mel. LXVIII. p. 116. Plutarcho tribui.

CCCLV.

Zonaras I. p. 207. ἀνατρέχω. Μένανδρος ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Eadem Suidas s. v.

CCCLVI.

Idem II. p. 533. διαρτῆσαι τὸ ἐξαπατῆσαι, οὕτως Μένανδρος. Eadem Suid. s. v. Cfr. Sturz. dial. Mac. p. 161.

CCCLVII.

Photius Lex. p. 14. λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ ... μετ' ἀνδρὸς γεγονὸς παιδισκάριον, ὡς Μένανδρος.

CCCLVIII.

Idem p. 24. ἔσχεν, ἐπέσχε. Μένανδρος.

CCCLIX.

Idem p. 49. ἠγρηγορεῖν καὶ ἐγρηγορεῖν φησὶ Μένανδρος. Scrib. videtur ἠγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν.

CCCLX.

Idem p. 107. κατάστικτον, χιτωνίου γένος. οὕτως Μένανδρος. Legitur κατάστικον. Vid. Pollux VII, 55. et ... pp.

CCCLXI.

Idem p. 109. κατεγγυπωμένως, νώθρως, ἀνάνδρως. ... Μένανδρος. Vid. Lexicon Seguer. I. p. 233.

CCCLXII.

Idem p. 128. κνύειν, ξύειν, κνήθειν. Μένανδρος.

CCCLXIII.

Idem p. 137. κύμινον ἐπὶ μικρολόγου. Μένανδρος. ... suspicabar κυμινοπρίστης. Sed vulgatum tuetur Hesychius v. κύμινον. τοῦτο ἐπὶ μικρολόγου ἔταττον. Plutarch. Symp.

CCCLXXIX.

Idem p. 314. *πέφηνας*, τὸ εἴρηκας. Μένανδρος.

CCCLXXX.

Idem p. 321. *πλοκαμῖδα.* Μένανδρος, καὶ οἱ ι
Dele articulum.

CCCLXXXI.

Idem p. 343. *προτέλεια*, ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία.
νανδρος. Eadem Aelius Dion. et Pausanias apud Eu
II. p. 881. nisi quod ibi male legitur ἡ πρὸ τῶν γ
θέα. Adjicit Eustathius: ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρι
quo apparet, eum vitioso Pausaniae cod. usum fuisse.
προτελείοις vide Meurs. ad Lycophr. 323. Lindenbro
Terent. II. p. 139. ed. West. et Wesseling. ad Diod.
p. 388.

CCCLXXXII.

Idem p. 365. *ῥυτίσματα.* αἱ ἀκέστριαι τῶν δι
κότων ἱματίων ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν. Οὕτως
νανδρος.

CCCLXXXIII.

Idem p. 366. σάγη, ἡ πανοπλία. Οὕτως Μένανδρο
Intpp. Hesychii s. v.

CCCLXXXIV.

Idem p. 377. *σημαίνειν* καὶ ἐπισημαίνειν, τὸ σφο
αὐλεῖν, ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί. Μένανδρος. V. Wessel
Diod. I. 551. et Coray ad Heliod. II. p. 115.

CCCLXXXV.

Idem p. 382. *σκάφας* ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ π
τῶν Παναθηναίων, οἱ μὲν χαλκᾶς οἱ δὲ ἀργυρᾶς, κηρίω
ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας. Οὕτω
νανδρος. De μετοίκοις σκαφηφόροις res nota. V. Val
ad Ammon. p. 111.

CCCLXXXVI.

Idem p. 383. *σκήνη*, ἡ οἰκία καὶ καταγωγή. Ὡς
αγενῆ τὴν λέξιν (hic excidit aliquid.). Οὕτως Μένανδρο

CCCLXXX

CCCLXXXVII.

Idem p. 391. *σπαρτοπώλιον*, ὡς ἡμεῖς, καὶ Μέναν-ος.

CCCLXXXVIII.

Idem p. 394. *στασιασμόν*, τὴν στάσιν Μένανδρος.

CCCLXXXIX.

Idem p. 397. *στιγμήν*, ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον. Οὕτως ένανδρος. V. Wyttenb. Bibl. crit. III, 2. p. 142. et Ja-bs. ad Anthol. Gr. I, 2. p. 126.

CCCXC.

Idem p. 399. *στραγγαλᾶν* εἰπέ που Μένανδρος. Al-ti ad Hesych. II. p. 1276. ex suo apographo dedit στραγ-λιᾶν. Fort. στραγγαλιᾶν. Forma στραγγαλᾶν utitur Diod. ., nisi ibi legendum στραγγαλιῶθείς, ut voluit Valck. tr. p. 284.

CCCXCI.

Idem p. 405. *συμβόλαια*, τὰ συναλλάγματα, οὕτως ένανδρος. V. Hesych. s. v. et Oudendorp. ad Thom. M. 819.

CCCXCII.

Idem p. 448. *τυντλός*, πηλὸς καὶ τάραχος. Μένανδρος. teriorem significationem ex Hesychio memoriae errore rt Schneiderus Lex. Gr. s. v.

CCCXCIII.

Pollux VI, 12. ὁ παρακείμενός τινι, συμπότης, συγκλί- — δν *σύγκλινον* Μένανδρος καλεῖ.

CCCXCIV.

Idem VI, 38. Θουγενίδης δὲ ἔφη, Ἤιτησεν εἰς ὀψωνίον ύβολον. παμπόνηρον Μενάνδρου ὁ *ὀψωνιασμός*. Ei-n voci notam inussit Phrynich. Ecl. Att. p. 418.

CCCXCV.

Idem VI, 161. τὰ μέντοι Μενάνδρου *ἡμιφυὲς* καὶ *ἡ-γραφον* ἀνεκτά. τὸ δὲ *ἡμιλάσταυρον* παμπόνηρον.

CCCXCVI.

Idem VII, 86. τὸ δὲ *σανδάλιον* οὐ μόνον Μένα εἴρηκεν ἀλλὰ καὶ Ἡρόδοτος.

CCCXCVII.

Idem VIII, 26. εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ *δικάς ἡμέραι* h. e. *dies comitiales.*

CCCXCVIII.

Idem IX, 139. φαῦλος ὁ Μενάνδρου *νουθετισμ*

CCCXCIX.

Idem IV, 87. Μένανδρος δέ τινας καλεῖ *ἀριστο πιγκτάς, ληστὰς σαλπιγκτάς.* Valesius conj. ληστ πιγκτάς. Ita Phot. Lex. p. 163. ληστοσαλπιγκτάς, τοὺς ῥηνούς, ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὑρόντος. Hesych. ληϊστοσά γες, οἱ Τυῤῥηνοί, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὑρέται γεγό ubi Hemst. ἀλφηστοσάλπιγγες conjecit. Apud Pollucem ληστοσαλπιγτὰς inserendum videtur καί.

CD.

Idem I, 71. *ὥρα καὶ ἡμιώριον, σημεῖον,* ὡς νανδρος, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ex his incertum utrum σημεῖον dixerit Menander an ὥρα et ἡμιώριον. ipsam illustravere Salmas. Exercitt. Plin. p. 451. et saub. ad Athen. I. p. 18. ed. Schw.

CDI.

Idem I, 79. εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ (vocem *τῶν*) βαρβαρικὸν οἴεται, πιστότερος τὰ τοιαῦτα Ἀριστοφ κ. τ. λ. V. Lobeck ad Phrynich. p. 252.

CDII.

Idem II, 82. καὶ *μυκτηρισμὸν* τὴν ἐξαπάτην Μ δρος. Verbum ἀπομύττειν hoc sensu supra vidimus.

CDIII.

Idem II, 82. φαῦλος δὲ ὁ Μενάνδρου *ἀκουστὴς* τοῦ ἀκροάτης,

CDIV.

Idem II, 149. *ὀξύχειρ* καὶ ὀξυχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. V. Hemst. ad Lucian. I. p. 220. Eustath. ad Hom. Odyss. p. 1753. 47.

CDV.

Idem II, 194. Μένανδρος δὲ καὶ *περισκελίδας* εἴρηκε ῥεῖν τὰς κόρας. Cfr. V, 100.

CDVI.

Idem III, 29. οἱ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις *ἐξανέψιοί* καὶ *ἐξανέψιαι*. Οὕτω γὰρ Μένανδρος.

CDVII.

Hesychius: *ἔμπνους*, ὁ ἐμπνοϊκός, παρὰ Μενάνδρῳ. V. Schol. Sophocl. Oed. T. 1378.

CDVIII.

Idem: *καλαθίσκος*, εἶδος ὀρχήσεως καὶ σκεῦος γυναικῶν παρὰ Μενάνδρῳ. V. Spanhem. ad Callim. II. p. 437. priore significatu cfr. Athen. p. 630. a. et Polluc. IV, 165.

CDIX.

Harpocrat. s. v. *ἀγυιεῖς*, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς ... Κρατῖνος καὶ Μένανδρος.

CDX.

Idem s. v. Ἐλευθέριος. ὅτι δὲ (Ζεὺς) ἐπιγέγραπται μὲν ...τήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ *Ἐλευθέριος*, δηλοῖ καὶ Μένανδρος. Disputavit de hoc loco Hemst. ad Plut. p. 459.

CDXI.

Idem s. v. *δυσάνιος*, Ἀντιφῶν, ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ. — καὶ Μένανδρος.

CDXII.

Idem s. v. *τρίγωνον*, δικαστήριον — μνημονεύουσιν αὐ... ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ * * *

CDXIII.

Idem *βουκόρυζαν*, τὴν μεγάλην κόρυζαν, καὶ κ ζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορυζῶντα. Exposuit de hoc usu voci ρυζα T. H. ad Luciani Dial. sel. p. 25. et Ruhnk. ad p. 165. De forma κορυζᾶς et similibus praeclare d tavit Lobeck. ad Phrynich. p. 433 sqq.

CDXIV.

Idem *βαθὺς* ἀντὶ τοῦ πονηρὸς οὕτω Μένανδρος. gendum videtur βαρύς.

CDXV.

Idem *ἀσχολοῦμαι*, καὶ *ἀσχολεῖται*, καὶ *ἀσχ σθαι*. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Eadem fere Lex. Seguer. I. p. 457.

CDXVI.

Idem *ἀποσοβῶμεν*, ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος. E habet Lex. Seguer. I. p. 436. Male Kusterus ἀποτ μεν. Etymol. M. p. 270. σοβεῖν γὰρ τὸ τρέχειν. Aris Av. 1425. κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις. Achaeus ap. A p. 277. b. πολὺς δ' ὅμιλος ποντίου κύκλου σοβεῖ. Cfr. lostr. V. A. VIII. p. 335. Alciphro Epist. I, 34, 38. citur potissimum de iis qui superbia elati magnific cedunt.

CDXVII.

Idem *ἀπέφηνεν* ἀντὶ τοῦ ἀπέφησε. Μένανδρος. con Seguer. I. p. 423. ἀπέφησεν ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε. Le πέφηνεν ἀντὶ τοῦ ἀπεῖπεν.

CDXVIII.

Idem *Ἀδράστεια*. ἔνιοι μέντοι, ὡς μὴ διαφέρουσαι καταλέγουσιν αὐτὴν (Adrasteam) τῇ Νεμέσει, ὡς Μένα καὶ Νικόστρατος. Eadem habet Lex. Seguer. I. p. 342

CDXIX.

Idem *φρυάττεσθαι*, τὸ καταπλήττειν. Οὕτως Μ δρος. Eadem habet Etym. M. s. v. φρύαγμα.

CDXX.

Idem χλωρόν, τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος. V. Valcken. ad Roever. p. XXIII. Neque aliter Latini, ut satis con- Virgil. Aen. VI, 304. *Jam senior sed cruda viro viridisque senectus*, quem locum manifesta imitatione expres- Tacitus V. Agric. 29. *affluebat omnis juventus, et qui- cruda et viridis senectus.*

CDXXI.

Charax p. 228. b. παρὰ Μενάνδρῳ σημειοῦται τὸ πρός ἐγκλιθέν. Disputavit de hoc loco Hermannus de E. R. p. 75. cll. Jacobsio Praefat. ad Anthol. Palat. p. XXXII.

CDXXII.

Schol. Dionysii Thracis p. 857. τὸ ὑποκοριστικὸν ἐλάττ- τινα σημαίνει — ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον. Ari- hanes Pluto: νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.

CDXXIII.

Lexicon Seguer. I. p. 353. ἄθαπτος, ὁ μὴ τεθαμμένος, Μενάνδρῳ.

CDXXIV.

Antiatticista p. 115. ὑπόθεσιν ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην. ανδρος.

CDXXV.

Etymol. M. p. 790. 50. φερνὴν δὲ τὴν προῖκα, καὶ ης καὶ Μένανδρος. Eadem Photius p. 470.

CDXXVI.

Apollonius ap. Bekk. Anecd. II. p. 587. τὸ παρὰ Με- νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι. V. Lobeck. ad n. p. 604.

CDXXVII.

Lexicon Seguer. I. p. 421. ἀπέλιπε μὲν ἡ γυνὴ τὸν λέγεται, ἀπέπεμψε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Οὕτως ανδρος. Vid. Valcken. ad Herod. III. p. 273. Wesse- ad Diod. Sic. I. p. 490. et Luzac. de Dig. Socr. p. 59.

CDXXVIII.

Lexicon Seguer. I. p. 460. ἀττικουργὲς τὸ εἰργασμ τὸν ἀττικὸν τρόπον — ἀττικούργη φησί που Μένανδρος.

CDXXIX.

Eustath. ad Hom. III. p. 1840. 3. κάθοὺ (pro θησο) παρὰ Μενάνδρῳ.

CDXXX.

Erotian. Gloss. Hippocr. p. 328. στλεγγὶς — ἡ σ θης ξύστρα, καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνηται.

CDXXXI.

Plutarch. Symp. IV, 6. p. 671. F. Σάββους — Βάκχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνήν, ὅταν ὀρ ζωσι τῷ θεῷ, οἷόν ἐστι δήπου καὶ παρὰ Δημοσθένους λο καὶ παρὰ Μενάνδρου. V. Demosth. pro Ctesiph. p. ed. Reiske.

CDXXXII.

Schol. Nicandri Alexiph. p. 74. b. ed. Ald. βρυχᾶ κλαυθμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. Sophocles Trach. 1071. ὥστε παρθένος βέβρυχα κλαίων. mippus ap. Plutarch. Pericl. 33. παραθηγομένης βρύχεις πίδος. Alciphron Epist. I, 35. κλαίοντα καὶ βρυχώμενον. Lobeck. ad Ajac. p. 269.

CDXXXIII.

Schol. Sophoclis Antig. 134. βακχεύων, ἐνθου καὶ μέγα φυσῶν, καὶ πνέων ὀργήν, ὡς τὸ Μενάνδρου· Ἀ καὶ πν * * *

CDXXXIV.

Athenaeus XI. p. 781. e. Μένανδρος δέ πού φησι ποτήριον τορνευτόν, καὶ τορευτά. Ποτήριον τορνε *poculum tornatum, rotundatum*, τορευτόν, *caelatum*. Salmas. ad Solin. p. 736. et Bentl. ad Horat. Art. Poet. Apud Julian. Orat. III. p. 111. D. legendum τῶν ἀπο νεύειν τὰς κέγχρους ἐπιχειρούντων pro ἀποτορεύειν. Eodem tio liberandus Cyrillus c. Julian. V. p. 179. B. ἔστιν εὐφυᾶ μέν τινα καὶ τετορευμένην τὴν γλῶσσαν ἔχοντα. τετορνευμένην. Similiter Julian. II. p. 77. A. οὐκ ἀπ

..ων οὐδὲ ἀποπυγίζων τὰ ῥήματα οὐδὲ ἀποτορνεύων τὰς πε..όδους. Cui multa similia attulit Lobeck. ad Phryn. p. 324.

CDXXXV.

Schol. Aristoph. Pac. 869. ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ..σαμον διδόναι, ὅ ἐστι πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμου πε..ημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὥς φησι Μένανδρος. De hoc ..ore vide Aristoph. Av. 159. Stesichorus apud Athen. VI. 172. e. cll. Clemente Alex. Admon. p. 14. Sylb.

CDXXXVI.

Eustathius p. 1161. med. τὸ ἀλάβαστρον παρὰ τῷ ..ένδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Vide Lexicon ..uer. I. p. 374. Brunck. ad Arist. Acharn. 1053. et Val..n. ad Thom. M. in Epist. a Tittmanno editis p. 145.

CDXXXVII.

Idem p. 962. 18. ὅτι δὲ καὶ ἀναισθησίας σκῶμμα λαμ..εται ὁ βοῦς, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοΐδης, ὅ ἐστι ..ος, εὐήθης καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμνοκῶν.

CDXXXVIII.

Antiáttic. p. 89. δεδείπνηκας. Μένανδρος.

CDXXXIX.

Etymol. M. p. 733. 48. τὸ συκοφαντεῖν παρὰ Πλά..ι καὶ Μενάνδρῳ οἷον κνίζειν ἐρωτικῶς. Suidas: συκοφαν.. κνίζειν ἐρωτικῶς. Οὕτως Πλάτων καὶ Μένανδρος. In ..one philosopho hoc frustra quaeres. Recte Stephanus ..es. L. Gr. III. p. 1129. b. intelligit Comicum. Quod ..im Valcken. ad Adon. p. 326. c., et, qui hunc sequu.. est, Heindorf. ad Horatii Sat. II, 3, 11. affirmant, *Pla..nis* nomine apud veteres semper Philosophum signifi..i, Comicum, etiam ubi comoedia non indicetur, dici ..άτωνα τὸν κωμικόν, hoc igitur nequaquam ab omni parte ..rum esse docet Suidas III. p. 93. et p. 365. et Schol. ..stoph. Ran. 1421.

CDXL.

Schol. Hesiodi ad Θεογ. 138. Menandro tribuens haec: ..ᾷ μὲν ὄμβρων γαῖα, aut Menandrum nominavit pro ..ripide, cujus notissimus est locus: ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ',

ὅταν ξηρὸν πέδον κτλ. de quo dixit Valcken. Diatr. p. 51 aut Menander imitatus est Euripidem.

CDXLI.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126. Τιτίην ἅμα Κυλληνόν Τοὺς Ἰδαίους καλουμένους δακτύλους, οὓς πρώτους φησὶν ι παρέδρους τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγε τοὺς Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέᾳ, προθύειν Τιτίᾳ τε Κυλληνῷ. Attigit hunc locum T. H. ad Aristoph. Plut. 2 qui non Comicum, sed alium Menandrum, qui de my riis scripserit, significari existimat. Schol. Arist. Av. 10 Μένανδρος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς ς λης ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκήρυξαν καὶ αὐτὸν (Diagoram Meliu καὶ τοὺς ἐκδιδόντας Πελλανεῖς. Sed hic legendum vide Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, qui laudatur a Sc Aristoph. 289. cll. Athen. VII. p. 325. c. Confirmat c jecturam aliud Scholion ad Aves l. c. τοῦτο οὖν ἐκήρι κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὥς φ Μελάνθης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Corr. Μελάνθιος.

CDXLII.

Helladius Chrestom. p. 4. Meurs. τὰς νῦν λεγομ κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομμωτρίας ἐκάλουν. εὕρηται δὲ π Μενάνδρῳ καὶ τὸ κουρίδα. Nec apud Menandrum sol sed etiam apud Amphidem Athenaei p. 567. F. et Ale ibid. p. 422. E. Cfr. Schweigh. Ind. Athen. IX. p. Officia κομμωτρίας tetigit Salmasius ad Tertull. de Pa p. 348.

CDXLIII.

Etymol. Magn. p. 470. 45. Ἰκόνιον, πόλις Λυκαοι — γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι, ἐπειδὴ εὑρέθη (εὕρηται) ἡ ἀρχὴ στελλομένη παρὰ Μενάνδρῳ. Scilicet in iis, quae cons omisimus, docet Etymologus nomen urbis ab εἰκών deducendum. Cfr. Steph. Byz. p. 325. Pin.

CDXLIV.

Schol. Thucyd. I, 30. τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθίς τρόπαιον ἡ νέα, ἧς ἐστι Μένανδρος.

CDXLV.

Stephanus Byz. p. 647. Pin. Τέμβριον, πόλις Φρυ

Χάραξ δὲ Τύμβριον αὐτήν φησι, Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν, ὡς Γορδίειον.

CDXLVI.

Phrynichus Ecl. Att. p. 196. Μεγιστᾶνες. Ἀντίοχος σοφιστὴς — τοὔνομα ἔθηκεν, ἴσως Μενάνδρῳ ἀκολουθήσας.

CDXLVII.

Idem p. 418. e Menandro haec verba affert: μεσορεῖν καὶ γῦρος, (vide Fragm. Misogyn. p. 116.) καὶ ἤθαργος, (v. Thom. M. p. 576.) καὶ σύσσημον, καὶ ὀρνοκόπος (v. Thom. M. p. 731.) καὶ ὀψωνιασμός, καὶ ὠώνιον, καὶ δύσριγος. V. Lobeckium.

CDXLVIII.

Idem p. 425. μετριάζειν — Μένανδρος ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν.

CDXLIX.

Idem p. 442. ἀκρατεύεσθαι. οἱ πολλοί γε χρῶνται αὐτῷ τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. Cfr. Thom. M. p. 30. et spp.

CDL.

Idem p. 442. αἰχμαλωτισθῆναι. τοῦθ' οὕτω ἀδόκιμον ὡς οὐδὲ Μένανδρον αὐτῷ χρήσασθαι. διαλύων οὖν λέγει αἰχμάλωτον γενέσθαι.

CDLI.

Stephanus Byz. p. 633. Pin. Ἡρόδοτος Ταναγρικὴ μοῖρα, καὶ Μένανδρος, Ταναγρικὴ γυνή.

CDLII.

Aristophanes Grammat. apud Boissonadium ad Herod. Epim. p. 289. κέπφος, ὁ εὐήθης — ὃν λέγουσιν οἱ Ἀττικῶται κέφος. Ἄγγαρος, ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ. καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο, ὡς Μένανδρος. Editor: *non reperitur in fragmentis Menandri. vox* ἄγγαρος. *Dixit* ἀγγαρεύεσθαι *in Sicyonio.* Miror non vidisse virum eruditissimum,

verba καὶ οἱ εὐτελεῖς κ. τ. λ. suo loco mota ponenda es post verba οἱ ἰδιῶται κέφος.

## CDLIII.

Quintil. Inst. III, 11, 27. *Caput rei est; apud M nandrum* κεφάλαιόν ἐστι. Recte Spaldingius haec e j diciali oratione apud Menandrum petita esse statuit. Cf supra p. 61.

# MENANDRI
## EPIGRAMMATA.

### I.

*ΕΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΑ.*

*χαῖρε, Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν*
*Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.*

Legitur in Anthol. Vatic. T. I. p. 327. sive apud Brunckium Anal. I. p. 203.

### II.

AUSONII EPIGR. CXI.

E MENANDRO.

Nil homine terra pejus ingrato creat.
Vicinus, hospes, notus, ignotus, cliens,
Et si qua genera sunt, id civium genus,
Si quid petenti promptus opis impertias,
Ut misereare, gratia actutum perit.

An recte ad Epigrammata hos versus, praeeunte Clerico, retulerim, dubitare licet, cum nihil impediat, quo minus eos e Comoedia desumptos statuas. Tertium versum non intelligo. Quintus graece servatus est a Suida I. p. 130. et Zenobio I, 81.:

*Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.*

Sub Comici nomine prostat apud Eustath. ad Hom. Il. p. 982. 43. unde Fabricius Bibl. Gr. I. p. 469. eum ad Aristophanem retulit, quod etiam Brunckius Fragm. Arist. p. 289. sequutus est.

## III.

### AUSONII EPIGR. CXIV.

E MENANDRO.

Re fruere ut natus mortalis, dilige sed rem.
Tanquam immortalis; sors est in utroque
verenda.

Eandem sententiam iisdem fere verbis expressit Lucianus Anal. Br. II. p. 314.

Ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε,
Ὡς δὲ βιωσόμενος φείδεο τῶν ἀγαθῶν.

Idem color apparet in verbis Isocratis ad Demon. I. p. 2. Cor. ἀπήλαυε μὲν (Hipponicus) τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός, ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος. Cfr. Diogen. Laert. I, 87. et Intpp. ad Tertulliani Apol. p. 330. ed. Haverc.

## INCERTORUM POETARUM
### FRAGMENTA PROBABILITER AD MENANDRUM REFERENDA.

### I.

*Γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,*
*παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,*
*νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ*
*ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.*

Plutarch. de adul. et am. p. 51. e. *ἀρχὴν φιλίας ἔφαμεν* [ε]ἶναι — *ὁμοιοπαθῆ διάθεσίν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα* [εἴ]ρηται· *Γέρων* κ. τ. λ. Menandro hos versus tribuunt Ste[p]hanus Com. Graec. p. 103. Fabricius ad Sext. Emp. I. [p]. 282. et Brunckius Poet. Eth. p. 190. Euripidis esse [st]atuit Valcken. Diatr. p. 148. cujus sententiae accedit [W]yttenbachius. Equidem nihil definio. Ad vs. 2. com[p]ara Eurip. Hel. 830. *σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.*

### II.

*Ἐμὲ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε,*
*ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὅλον,*
*ἂν μὴ ποιήσω σπογγίας μαλακώτερον*
*τὸ πρόσωπον.*

Plutarch. de adul. et am. p. 62. e. *οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ* [π]ρῶτον *ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν. εὖ γὰρ εἴ*[ρη]ται *καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν ἐπαγγε*[λί]αν· *Εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον* [ἐ]στί· *κόλακος δὲ ταύτην· Αὔδα ὅ τι φρονέεις. Καὶ γὰρ* [οἱ] *κωμικοὶ τοιούτους εἰσάγουσιν· Ἐμὲ* κ. τ. λ. Menandri hos

versus esse primus monuit Petrus Colvius ad Apuleji l tam. I. p. 16., ex quo sumsit Jo. Clericus. p. 166., qui ad Menandri Στρατιώτας retulit. Multo probabilior Wyttenbachii sententia, e Colace ductos statuentis. Co parat Terentii Eun. IV. 6. et 7. Luciani dial. Meretr. et Plauti Mil. Glor. V. 31.

III.

*Εἶτ' εἰ μὲν ᾔδεις, ὅτι τοῦτον τὸν βίον,*
*ὃν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διευτύχησεν ἄν,*
*ὁ θάνατος οὐκ εὔκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν ἂν*
*οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως*
*— — αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνούστερος.*

Plutarch. Cons. Apoll. p. 110. e. θέασαι οἷα περὶ τ του φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἀώρῳ λυπούμε θανάτῳ· Εἶτ' εἰ μὲν κ. τ. λ. Vs. 1. legendum videtur δείης, aut, quod Reisigius voluit Ephem. Jen. 1818. r 183. ᾔδεις, ὅτι τοσοῦτον. Vs. 5. fort. leg. ὁ θανατὸς αὐτ

IV.

*Ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γάρ μοι συμφέρει.*

Plutarch. de Virt. mor. p. 446. a. οὐχ ἧττον δὲ τού ὁ εἰπών· Ἔα μ' ἀπ. — τὴν κρίσιν ἔχει τῷ πάθει συναινοῦ Indicavit hunc versum Wyttenb. ad Bakii Posidon. p. 2 qui aut Menandri aut Euripidis esse statuit. Prius rum puto.

V.

*Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,*
*κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις*

Plutarch. de anim. tranqu. p. 469. b. καίτοι τόγε τ τὸν πολυπράγμονα λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς, δεῦρ' ἔστι μετενεγ Τί τἀλλ. κ. τ. λ. Idem locus est apud Plut. de Cur p. 515. d. Ad sententiam optime convenit Horat. Se I. 3. *Cum tua praevideas oculis male lippus inunc Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?*

VI.

*Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,*
*ὅταν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τρισάθλιος·*

*γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ᾽ ἀεί,*
*ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἀπ᾽ οὐδενός.*

Plutarch. de animi tranqu. p. 471. 6. ὁ γοῦν Πιττα-
ὸς εἱστία ξένους· ἐπελθοῦσα δὲ ἡ γυνὴ μετ᾽ ὀργῆς ἀνέτρεψε
ὴν τράπεζαν· τῶν δὲ ξένων διατραπέντων, ἑκάστῳ τι, ἔφη,
ῶν κακόν ἐστιν, ᾧ δὲ τοὐμόν, ἄριστα πράττει· Οὗτος κ. τ. λ.
res priores versus iterum habes apud Plutarch. de Virt.
Vitio p. 100. e. ubi vs. 2. legitur ἐπὰν δ᾽ ἀνοίξῃ, et 3.
χεται. Menandri hos versus esse suspicatus est etiam
rsonus Advers. p. 259. Neque alia fuit Wyttenbachii
ntentia, qui partem loci etiam apud Themist. Orat.
XXII. p. 357. d. servatam esse monuit.

## VII.

*Ὦ φιλτάτη κλίνη — — —*
*Βακχὶς θεόν σ᾽ ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λυχνέ·*
*καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτῃ δοκεῖς.*

Plutarch. de Garrul. p. 513. f. οὕτω καὶ τοῖς ἐρωτικοῖς
πλείστη διατριβὴ περὶ λόγους μνήμην τινὰ τῷ ἐρωμένῳ ἀνα-
δόντας, οἵγε κἂν μὴ πρὸς ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα περὶ αὐ-
ὸν διαλέγονται· Ὦ φιλτάτη κλίνη· καί· Βακχὶς κ. τ. λ. Imi-
tatus est Asclepiades Epigr. 25. Anal. Br. I. p. 216. λυχνέ,
ὲ δ᾽, εἰ θεὸς εἶ, Τὴν δολίην ἐπάμυνον. Tertii versus emen-
dationem alicubi me legisse recordor hanc, ut scribatur:
γιστος εἶ, ταύτῃ δοκῶν.

## VIII.

*Λευκή με θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.*

Plutarch. an seni sit adm. resp. p. 789. c. τί οὖν, φή-
ει τις ἄν, οὐκ ἀκούομεν ἐν κωμῳδίᾳ στρατιώτου λέγοντος·
λευκή κ. τ. λ.

## IX.

*— Οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν*
*τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δείν᾽ ὑπέρφοβα,*
*πυργοῦντες αὑτούς. —*

Stobaeus Serm. CII. p. 423. Grot. ubi in margine *Mi-
mnermi* nomen adscriptum est, quem iambica carmina
scripsisse probari non potest. Itaque ut alibi, ita hic
tiam Menandri et Mimnermi nomina permutata esse su-
spicabar, cum eandem Porsoni sententiam fuisse didici e

verbis Gaisfordii ad Poet. min. II. p. 425. Priori vers Brunck. Poet. Eth. p. 101. dedit ὁποῖα, et vs. 2. pro ὑπὸ φόβον e codice ὑπέρφοβα, quod recepi. Major de alio apu Stob. CXXVI. p. 515. Grot. loco dubitatio suboritur:

> δεινοὶ μὲν ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
> ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

Quae manifesto tragicum colorem prae se ferunt. Groti margo: *Mimnermi in Neoptolemo.*

X.

> *Καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις — —*
> *αὐτὸν ἀκρατής, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον*
> *ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ*
> *ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν. —*

Ammonius de Differ. s. v. διαβόητος p. 42. Valck. περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ: *Καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποι αὐτὸν* [παραδίδωσιν ὁ] ἀκρατής κτλ. Menandro hunc locum tribuit Porsonus Tracts and Misc. crit. p. 252., qui priorem fragmenti partem ita constituit: καὶ π. π. ἀνθρ. ποι Ὁ Κράτης. Voluit sine dubio *Αὐτὸν ὁ Κράτης.* Verba uncis inclusa in antiquissimis editt. desunt.

Alia hujus generis fragmenta, praesertim e Plutarcho Menandri admiratore acerrimo, ducta supra attuli ad *Γεωργόν* p. 38. ad *Δεισιδαίμονα* p. 45. ad *Θησαυρόν* p. 81. a *Μισούμενον* p. 117. ad *Περικειρομένην* p. 137.

---

## EURIPIDIS ALIORUMQUE POETARUM

### FRAGMENTA AB ALIIS PERPERAM MENANDR TRIBUTA.

I.

> *Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς*
> *ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.*

Menandro tribuit Stobaeus Gesneri Serm. II. p. 3C incerto poetae Grotius, Aeschylo Eusebius P. E. XIII. Omisso auctoris nomine prostat apud Plutarch. de au poet. p. 17. b.

II.

*Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων*
*σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.*

Menandro tribuunt Stobaeus Serm. III. p. 38. et Apo- IV. 2., Euripidi Plutarch. de defectu orac. p. 431. a. Nic. Loensis Epiph. I, 14.

III.

*Ἀληθείη δὲ παρέστω*
*σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.*

Servavit Stobaeus Serm. XI. p. 76. Grot. qui Theo-dis nomen adscripsit. At margo Gesneri: *Menandri in* *mis.* Verissime Passovius: *Mimnermi ἐν Ναννοῖ.* tem veri vidit etiam Gaisford. ad P. M. Vol. I. p. 425.

IV.

*Ὅταν δ' ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινά,*
*λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,*
*ὀφρύν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα,*
*τούτου ταχεῖαν Νέμεσιν εὐθὺς προσδόκα.*
*ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον ἵνα μεῖζον πέσῃ.*

Euripidi tribuit Stobaeus Gesneri Serm. XXII. p. 187. ilistioni sive Philemoni Compar. Men. et Phil. p. 360. ton. Mel. XXX. p. 52. Gesn., Menandro Codex Stobaei ris. apud Grotium. Postremum, quod miror, sequutus t Valcken. Diatr. p. 223. Quarto versu Comparatio ha-t ἥξειν pro εὐθύς. Cetera lectionis varietas quae enote-r vix digna est. Quintum versum a Stobaeo omissum Antonio addidit Grotius. Ad sententiam Clericus com-rat Juvenal. X. 104. et Claud. Rufin. I. 22. Ad ver-m fere convenit locus Minucii Felic. p. 340. *miseri in* *c altius tolluntur, ut decidant altius.*

V.

*Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλὴν δυεῖν μόνοιν,*
*Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὑδρηχόου;*
*ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν.*

Menandro tribuit Stobaeus Gesneri XXXVIII. p. 235. i Euripidis nomen apponunt. Vid. Musgravii Fragm.

p. 481. Lips. Partem loci habet etiam Eustathius ad Hom Il. p. 868. Rom.

VI.

Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν,
οὐδ' εἰς τὸ μεῖον ἦλθε· τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ
χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προθυμίας.

Servavit Stobaeus Ecl. Phys. T. I. p. 36. ubi Menandri nomen adscripsit etiam Heerenius, in notis tamen nullum auctoris nomen in MSS. reperiri testatus. Fortasse Euripidis est fragmentum. Vs. 2. scripsi τὰς θνητῶν e Cod. Aug. in Observ. Misc. VII. 2. p. 190. pro edito τὰ θνητῶν. Nisi malis τὰ δὲ θνητῶν.

Plura hujus generis fragmenta suppeditat Stobaeus Schowii p. 133. aliisque locis, quae cum in reliquis Stobaei editionibus jam dudum ad suos auctores relata sint hic omittere satius duco. Qui Serm. LXII. p. 401. Gesn. Menandro, sive, ut alii libri habent, Euripidi tribuitur versus, legitur in Medea 330. Eidem tribuendi videntur duo senarii, quos inter Incerta exhibui Nro. 170.

---

## MENANDRI SPURIA.

Clemens Alex. Strom. V. p. 258. Sylb. καὶ μετ' ὀλίγ[ον] ἐπάγοντος (τοῦ Ἡσαΐου)· Λούσασθε, καθαροὶ γένεσθε· ἀφέλε[τε] πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις· Μέναν-δρος ὁ Κωμικὸς αὐταῖς γράφει ταῖς λέξεσιν·

Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
ταύρων τι πλῆθος ἢ ῥίφων, ἢ νὴ Δία
ἑτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα
χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας ἤτοι πορφυρᾶς,
5 ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,
εὔνουν νομίζει τὸν θεὸν καθιστάναι,
πεπλάνητ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.
Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,
μὴ παρθένους φθείροντα καὶ μοιχώμενον,
10 κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων χάριν.
μηδὲ βελόνης ἔναμμ' ἐπιθυμῇς, Πάμφιλε,
ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

Θεὸς ἐγγίζων ἐγώ, φησί, καὶ οὐχὶ θεὸς πόῤῥωθεν. ἢ ποιήσει τι

ἄνθρωπος ἐν κρυφαίοις, καὶ οὐχὶ ὄψομαι αὐτόν; διὰ Ἱερεμίου φησίν. καὶ πάλιν ὁ Μένανδρος, παραφράζων τὴν γραφὴν ἐκείνην, Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίσατε ἐπὶ κύριον, ὧδέ πως γράφων·

Μηδὲ βελόνης ὦ φίλτατε
ἐπιθυμήσῃς ποτ' ἀλλοτρίας. ὁ γὰρ θεὸς
15 ἔργοις δικαίοις ἥδεται καὶ οὐκ ἀδίκοις·
πονοῦντα δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,
τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
θεῷ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
μὴ λαμπρὸς ὢν ταῖς χλαμύσιν ὡς τῇ καρδίᾳ.
20 βροντῆς ἀκούσας μηδαμῶς πόῤῥω φύγῃς,
μηδὲν συνειδὼς αὐτὸς αὑτῷ, δέσποτα,
ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

Eundem locum e Clemente petiit Eusebius P. E. XIII. p. 399. Steph. Philemoni tribuitur a Justino de Mon. p. 39. B. Recepit eum Grotius in Excerpt. p. 757. et Brunckius in P. Eth. p. 336., qui primus, quantum equidem sciam, spurios esse hos versus monuit. Idem argumentum tetigit Boeckhius de Trag. Gr. p. 157: et uberius persequutum esse Jo. Luzacium Exercitt. Acad. p. 164. cum aliunde mihi innotuerat, tum intellexi e verbis Seidleri de V. D. II. p. 399.; nam ipse rarissimo libro non utor. — Vs. 2. ταύρων τι πλῆθος. Pro τι Grotius τέ, Brunckius γέ. Tum ἢ ῥίζων Clemens Sylburgii. Justinus et Eusebius ἢ ῥίζων. — Vs. 4. pro πορφυρᾶς Justinus πορφύρας. — Vs. 5. δ' ἐλέφαντος. Ita solent seriores. Theophanes Nonnus Epit. II. p. 160. ed. Bern. πεσσοὶ διὰ κρόκου καὶ γυναικείου γάλακτος. Suidas I. p. 15. ὑπότριμμα βαρβαρικὸν κατασκευαζόμενον διὰ πράσων. Gregorius Cor. p. 526. βρῶμα διὰ στέατος. Cfr. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 167. et Bast. Ep. crit. p. 278. Semel ita Propertius IV, 3, 20. *Et struxit querulas rauca per ossa tubas.* — Vs. 6. vulgo καθιστάναι. Correxit Grotius. V. Boeckh. l. c. p. 153. — Vs. 7. πεπλάνητ' ἐκεῖνος. Justinus πλανᾶτ' ἐκεῖνος. Cfr. Boeckh. l. c. p. 161. — Vs. 8. πεφυκέναι. Justinus καθεστάναι. — Vs. 9. σφάττοντα. Justinus σφάζοντα. — Vs. 10. Post hunc versum apud Justinum quatuor inseruntur senarii. Totus locus ita se habet:

τἀλλότρια βλέποντα, κἀπιθυμοῦντα
ἤτοι γυναικὸς πολυτελοῦς ἢ δώματος,
ἢ κτήσεως, παιδός τε, παιδίσκης θ' ἁπλῶς,

*ἵππων, βοῶν τὸ σύνολον ἢ κτηνῶν, τί δή;*
*Μηδὲ βελόνης ἐν ἄμμ' ἐπιθυμῆς, Πάμφιλε.*
*ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών,*
*ὃς ἔργοις ἥδεται δικαίοις, οὐκ ἀδίκοις.*

Jam septem reliqui versus sequuntur, eodem fere mod scripti, ut apud Clementem et Eusebium leguntur. Pr mo eorum versuum, quos Justinus addidit, quomodo m dear non habeo; sed tertio legendum videtur ἵππων, βοῶ ἢ τὸ σύνολον κτηνῶν. — Vs. 11. Eusebius ἐν ἄμμ' ἐπιθυ μήσῃς. Idem vss. 14. et 15. ita scriptos habet:

μηδὲ βελόνης,
ὦ φίλτατ', ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτέ·
ὁ γὰρ θεός γ' ἔργοις δικαίοις ἥδεται,
καὶ οὐκ ἀδίκοις. πονοῦντα κτλ.

Imperativus aoristi in tali quidem poeta nihil offension habet. Ac recepit hoc Grotius, verbis καὶ οὐκ ἀδίκοις plar resectis. Alia proposuit Seidlerus de V. D. p. 398. - Vs. 16. Eusebius βίον ὑψῶσαι. — Vs. 17. fort. καὶ καὶ ἡμέραν. — Vs. 19. Eusebius καὶ λαμπρὸς ὡς ταῖς χλαμύσι τ καρδίᾳ. Tetigit hunc versum Huschkius Anal. crit. 289. — Vs. 20. apud Clem. et Euseb. ita scriptus leg tur: βροντῆς ἐὰν ἀκούσῃς μὴ φύγῃς. — Vs. 21. ante Gro σαυτῷ pro αὐτῷ. Clemens μὴ συνειδὼς αὐτὸς ἑαυτῷ, δέσποτ

His Pseudo-Menandreis equidem non dubito ali etiam adjungere senarios, eadem incude procusos, quos se vavit Justinus de Mon. p. 41. c.

*Διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων ἀεί*
*καὶ πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τιμᾶν μόνον,*
*ἀγαθῶν τοιούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα.*

An de hoc etiam loco disputaverit Luzacius, compertu non habeo. Ait autem Justinus, petitos esse hos vers e Menandri *Diphilo*, quod praeter alios arripuit Grot Exc. p. 717. qui fabulae titulum vertit *Duas amans*. Qu satis mira est interpretatio. Cognominem Epicharmi fa bulam commemorat Fulgentius I. p. 168. quamquam d lectionis veritate dubites. De Menandri Diphilo aut nihil aliunde innotuit. Quare erunt haud dubie (ac fu sane Heringa Observ. crit. p. 244.), qui Clementi Alexa drino assentiantur, qui Stromat. V. p. 260. Sylb. locu nostrum Diphilo poetae tribuit: ὁ Κωμικὸς Δίφιλος, inqu γνωμικώτατα τὸν ὄντα πάντων φησὶ πατέρα τοῦτον διὰ τέλο τίμα μόνον, ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα. Qua

ba repetiit Eusebius P. E. XIII. p. 404. Steph. ubi le-
ır ὁ κωμικὸς Δίφιλος γεννικώτατον· ὄντα πάντων φησὶ πα-
α κτλ. Sed neque Diphili neque Menandri haec esse,
no non videt; adeo omnia christianum hominem re-
ent.

Addam hic aliud poemation, quod e Menandro, si credere licet, latine reddidit Lucius Apulejus. Inscri-
ur autem: *Lucii Apuleji* Ἀνεχόμενος *ex Menandro*:

Amare liceat, si potiri non licet.
Fruantur alii: non moror, non sum invidus.
Nam sese excruciat, qui beatis invidet.
Quos Venus amavit, facit amoris compotes:
5 Nobis Cupido velle dat, posse abnegat.
Olli purpurea delibantes oscula,
Clemente morsu rosea labra vellicent,
Malas adorent ore et ingenuas genas,
Et pupularum nitidas geminas gemmulas.
0 Quin et cum tenera membra molli lectulo
Compectorata adhaerent Veneris glutino,
Libido cum lascivo instinctu suscitat,
Sinuare ad Veneris usum femina, feminae
Inter gannitus et subantis voculas,
15 Carpant papillas, atque amplexus intiment,
Arentque sulcos molli in arvo Venereo,
Thyrsumque pangant hortulo in Cupidinis:
Dent crebros ictus, connivente lumine,
Repedante cursu, Venere et anima fessula,
20 Ejaculent tepidum rorem niveis laticibus.
Haec illi faciant, queis Venus non invidet,
At nobis casto saltem delectamine
Amare liceat, si potiri non licet.

ceptum est hoc carmen inter Lusus Priapejos, sed pri-
s publici juris fecisse dicitur Binetus. Vide quae de
: re dixit Sim. Abbes Gabbema ad Priapeia Petronii
yrico adjecta, Trajecti ad Rhen. MDCLIV. p. 77.

Versibus Menandri spuriis fortasse alios adjicere de-
)am, quos e Comparatione Menandri et Philemonis
:tos supra inter incertae sedis fragmenta exhibui. Sed
:um ratio quum in tanta istius Comparationis deprava-
ne non adeo certa sit, ut nullus dubitationi locus re-
quatur, nolui equidem Pseudo-Menandrea talium ver-

15 Ἀβουλίᾳ γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ᾽ ἀεί.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἀφεὶς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
20 Ἄνθρωπος ὢν γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
* Ἀλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.
Ἅπαντας αὐτῆς κρείσσονας ἀνάγκη ποιεῖ.
Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πρᾶττε μηδὲ μάνθανε.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί.
25 Ἀνδρῶν δὲ φαυλῶν ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε.
Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα καὶ πόλις σώζει πόλιν.
30 Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής.
Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

---

V. 21. ita Aldus et Brunckius; nisi quod ille *ἀλαζονίας*. Vin 3. *οὐδεὶς ἐκφύγει*. Vind. 4. *ἐκφύγοι*. Vs. 22. non intelligere fatetur Schneiderus, nisi legatur *ἥττους* pro *κρείττονας*. Debeb certe *ἥττονας*. Plana omnia et expedita, si pro *αὐτῆς* e Vind. legas *αὐτῶν* sive potius *αὑτῶν*. Vs. 25. recte Vind. 4. et Sy Brunck. *ἀνδρῶν δὲ φαύλων*. Schneid. *ἀνδρὸς δὲ φαύλου*. Ibide *ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε*. Admonet Schneiderus Xenarchi: *ὅρκον ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω*, et Catulli: *In vento et rapida sc bere oportet aqua.* Plura de his disputavit Huschke Anal. c p. 63. sq. cll. Luzacio Praef. ad Callimachi Eleg. p. 10. et Gram Seguer. Tom. I. p. 55. 17. *ἐφ᾽ ὕδατος γράφειν* dixit etiam Jul nus p. 249. A. et Lucian. Catapl. I. p. 643. ubi verba *ἐκπ τεθρήνηται* Charoni tribuenda videntur. Vs. 26. habet Stoba Serm. III. p. 21. V. 27. Vind. 4. *ἀπολεῖται*. Genuinum *ἀπ λυται* habet etiam Stob. Serm. IX. p. 217. Schow. V. 28. l bet Stob. Serm. I. Vs. 30. *ἄριστος*. Ita Syll. Br. 186. et Schn derus. Vind. 2. *ἀγαθός*. Vind. 3. *βέλτιστος*. Fort. fuit ol *ἀνὴρ γὰρ ἀγαθός*. Vs. 31. Scripturam *μαραίνεται* memorat S phanus. *Schneiderus.* Idem praebet Vind. 3. quod voluit eti Vind. 4. qui habet *μαρένεται*. Vs. 32. pro *φίλοι* Vind. 2. *φε* Vind. 3. *φεῦγε*. Sinceram lectionem habent etiam Schol. Eu Phoen. 406. Suidas Tom. I. p. 700. Tom. II. p. 664. Zen Cent. I. 90. Conf. Valck. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 54. S phocli hunc versum tribuit Schol. Arist. Tom. II. p. 235., ad tamen, eum postea in proverbii usum abiisse. Post v. Schneiderus monet in Vind. 1. inseri hos versus:

*Ἅπαντ᾽ ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος,*

Ἄριστόν ἐστι πάντ᾽ ἐπίστασθαι καλά.
Ἀεὶ δ᾽ ὁ σωθεὶς ἐστιν ἀχάριστος φύσει.
Ἄνευ προφάσεως οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Ἀνελεύθεροι γάρ εἰσιν οἱ φιλάργυροι.
Ἆρ᾽ ἐστὶ θυμοῦ φάρμακον χρηστὸς λόγος.
Ἅπαντας εὖ πράττοντες ἥδομεν φίλους.
Ἃ μὴ προσήκει μήτ᾽ ἄκουε μήθ᾽ ὅρα.
0 Ἀνὴρ ἀχάριστος μὴ νομιζέσθω φίλος.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους τελεῖ.
Αἱ δ᾽ ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.
Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Ἀρχῆς τετευχὼς ἴσθι ταύτης ἄξιος.
5 Ἀνὴρ ὁ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται
Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
αὐτοὶ δ᾽ ἁμαρτάνοντες οὐ γιγνώσκομεν.
Ἄρεσκε πᾶσι καὶ σὺ μὴ σαυτῷ μόνῳ.
Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἡ παῤῥησία.
50 * Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀνὴρ δίκαιος πλοῦτον οὐκ ἔχει ποτέ.
Ἀρχὴν νόμιζε τὸν θεὸν φοβεῖσθαι.

---

ἀκοήν, ὅρασιν, κάλλος, οὐκέθ᾽ ἡδονὴ
ἐστίν.

...os cur vitiosos dicat non video. E Comico petitos esse non ...bito, an e Menandro ducti sint, incertum est. Priorem ver...m habet etiam Aldina. Vind. 2. postrema ita scripta exhibet ...ι ἡδονήν. V. 33. Vind. 3. πάντας pro πάντ᾽, quod dedit ...am Stob. Serm. III. p. 21. V. 38. ita scriptum dedit Schneid. Vind. 1. et 4. nisi quod hic λέγομεν habet pro ἥδομεν. Simili... Guelf. et Vind. 3. ἅπαντας εὖ πράττοντας ἴδωμεν φίλους. Ald. ... et ceteri ἅπασιν εὖ πράττουσιν ἥδομαι φίλοις. V. 39. habet ...b. Serm. I. p. 5. Grot. V. 40. Ita dedi pro ἀχάριστος ἀνήρ. ...d. 4. ἀνὴρ ἄχρηστος μὴ κομιζέσθω φ. Vind. 2. λογιζέσθω. V. ... Aldus in fine versus habet ποιεῖ pro τελεῖ. V. 46. et 47., ...nente Schneidero, Euripidi tribuit Stob. Serm. XXIII. p. 117. ... altero versu habet αὐτοὶ δ᾽ ὅταν σφάλωμεν, οὐ γ. V. 48. ...em versus sed paullo aliter scriptus infra 76. Mirifice depra...us est in Guelf. et Vind. 3. βουλὴν δαρὸν πᾶσιν ἔχειν μὴ σύντο...ν. Vide Schneiderum p. 215. V. 49. pro παῤῥησία Brunck. ...ηρία. V. 50. sub Menandri nomine habet etiam Stob. Serm. ... p. 30. Vs. 53. est Christiani hominis foetus. Sententiam ...quiro fere hanc: ἀρχὴν σοφίας νόμιζε τοῦ θεοῦ φόβον.

Ἀδίκοις φίλοισιν ἢ κακοῖς μὴ συμπλέκου.
55 Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
Ἄλυπον ἄξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῷ βίῳ.
Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ' οὐ ῥᾴδιον.
Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
60 Βραδὺς πρὸς ὀργὴν ἐγκρατὴς φέρειν γ . . :
Βέβαιος ἴσθι καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν, ἵνα δίκαιος ᾖς.
Βίον πορίζου πάντοθεν πλὴν ἐκ κακῶν.
Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες, ἀλλ' οὐ δυνάμεθ'
65 Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος κέκληται δ' ὃς βίᾳ πορίζεται.
Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
Βροτοῖς ἅπασιν ἀποθανεῖν ὀφείλεται.
70 Βουλὴν ἅπαντος πράγματος προλάμβανε.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.

---

Vs. 54. scripsi *φίλοισιν* pro *φίλοις*. V. 55. Vind. 2. *ἄδο*[illegible] pro *ἄβουλος*. V. 56. ante Schneiderum *ἕξεις*. V. 57. Diph[illegible] tribuit Stob. CV. p. 438. Grot. Vs. 59. Vind. 4. *σκοπεῖν*. Id[illegible] versus, monente Porsono Advers. p. 257., legitur Proleg. in Aph[illegible] Aldi Rhet. T. II. p. 6, 2. Vs. 60. Schneiderus: *fortasse em*[illegible] *dabis ex Aldino: γίγνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχὺς ἀλλὰ βρ*[illegible] *δύς*. Aldinus versus ex Elegiaco poeta desumptus est:

*γίγνου δ' εἰς ὀργὴν μὴ ταχὺς ἀλλὰ βραδύς.*

Monuit Hermannus apud Erfurdt. ad Soph. Ajac. p. 630. Sim[illegible] quid accidit in versu Euripidi tributo ap. Stob. Serm. LI. p. 1[illegible] *τόλμ' αἰεὶ κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί*. ubi legendum videtur:

*Τολμᾶν δεῖ κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.*

Nostro versui alii remedium quaerant. In fine legam *γε*[illegible] V. 61. *βεβαίως*. Schneiderus: *Vind. 2. βεβαίοις distinctis litte*[illegible] *scriptum habet*. Praestat *βεβαίοις*. Vs. 62. recte Aldus et St[illegible] baeus Serm. IX. p. 53. Gr. *ἦν δίκ. ᾖς*. V. 60. Diphili vers[illegible] apud Stob. 105. p. 438. V. 66. *δὲ* adjeci e Syll. Brunckii, q[illegible] pro *ὃς* habet *ὅτι*. Cod. *ὡς*. Comparat Brunck. illud Lucilii ap[illegible] Varronem:

*Vis est vita, vides, quae nos facere omnia cogit.*

V. 67. habet Stobaeus Serm. IX. p. 53. notante Schneidero. 69. *ἀποθανεῖν*. Ita Cod. pro vulg. *κατθανεῖν*. Versus est Euri[illegible] dis. V. Stobaeum Serm. 119. p. 489. V. 70. Ald. *βουλὴν δὲ* Vind. 4. *λάμβανε*. Vs. 72. recte vulgo et Stobaeus, qui hu[illegible]

Βοηθὸς ἴσθι τοῖς καλῶς εἰργασμένοις.
Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστιν βίος.
Βέλτιόν ἐστι σωμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
* Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Βίον καλὸν ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχῃς.
Βασίλεια δ' εἰκών ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ.
Γλώσσης μάλιστα πανταχῆ πειρῶ κρατεῖν.
Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.
Γίγνωσκε σαυτὸν νουθετεῖν ὅπου τρέχεις.
Γυναιξὶ πάσαις κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σώζειν οἰκίαν.
Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται.
Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.
Γέρων ἐραστὴς ἐσχάτη κακὴ τύχη.
Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος οὐ τὰ χρυσία.
Γυνὴ δικαία τοῦ βίου σωτηρία.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.

---

... Philemoni (Inc. 117.) tribuit, παντὸς, pro quo πάντων e ... dedit Schneider. Vind. 4. ἐντίμως. V. 75. Codd. βέλτι- ... pro βέλτιον, quod e Sylloge Br. et Stobaeo Serm. I. p. 5. ...it Schneiderus. Habet tamen etiam βέλτιστον, quo se tuea- ... V. 78. Philetae h. e. Philemoni tribuitur a Stobaeo. Vid. ... Inc. 61. Vind. 4. ζήσῃς ἐὰν μὴ γ. V. 79. e Guelf. [et ... 3.] interserui hunc versum, adjecta part. δέ ex edito, ubi ...criptus extat: εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἐ. θ. Vulgatam tamen ...fero. *Schneider*. Verba ἐστιν εἰκὼν transposui. V. 80. et ... Cratete (sive Charete) citat Stob. Serm. XXXIII. p. 139. ...VII. p. 95. Grot., notante Schn. Vs. 82. Cod. τρέχῃς, no- ... Schn. V. 83. editur γυναικὶ πάσῃ. Vind. 2. κόσμος ἡ σ. ... *Schneider*. Idem versus apud Eustath. ad Hom. p. 746. Rom. V. 85. Vind. 2. γυνὴ ἐν οἴκῳ. V. 89 πάλιν. Ita ... Schn. e Cod. πάντα. Vs. 91. a Stobaeo Philemoni da- ... Vid. Fr. inc. 115. Vind. 4. μεταμέλειαν. V. 92. οὐ τά. Schn. e Codd. pro κοὐ. Brunck. e conj. οὐχί. V. 94. a ... Serm. LXVIII. p. 283. tribuitur Diphilo, ubi ἐσθλῆς exhi- ...r ἀγαθῆς. Notavit Schneiderus. In fine versus Vind. 4. οὐ- ...ἄμεινον.

95 Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει.
Γάμει δὲ μὴ τὴν προῖκα, τὴν γυναῖκα δέ.
Γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιόν ἐστ' οἰκίας.
100 Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
Γαμεῖν δὲ μέλλων βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
Γύμναζε παῖδας, ἄνδρα γὰρ οὐ γυμνάσεις.
105 Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
Γυνὴ τὸ συμφέρον οὐ βούλεται.
Γνώμη γερόντων ἀσφαλεστέρα νέων.
Γελᾷ δ' ὁ μῶρος, κἄν τι μὴ γέλοιον ᾖ.
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει.
110 Γέρων γενόμενος μὴ γάμει νεωτέραν.
Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.
* Γήρως δὲ φαύλου τίς γένοιτ' ἂν ἐκτροπή;
Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
115 Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν οὐ λόγους ἔχειν.
Δοῦλος πεφυκὼς εὐνόει τῷ δεσπότῃ.
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ κακηλόγος.

---

Vs. 95. Chaeremoni tribuitur a Stobaeo Serm. LXVIII. p. 28[illegible] Notavit Schn. Grotius κρεῖττον, ut Stobaeus. V. 102. Vind. [illegible] γάμος ἐν ἀνθ. et Vind. 4. ἀνθρώποις. V. 104. Cod. Vind. [illegible] habet γύμναζε δαῖμ', ἄνδρα γὰρ με γυμνάζεις. Emendavit Ant[illegible]mos Gazes. *Schneider*. Alia quaerenda est medicina. V. 10[illegible] fort. τὸ συμφέρον μὲν οὐ βουλεύεται. Vs. 107. Vind. 4. γέροντ[illegible] et νέου. V. 107. Vind. 2. γελᾷ ἰδὼν μωρός. Vind. 3. γελᾷ [illegible] μ. κ. μή τι γ. V. 110. Vind. 1. γάμη. Schn. conj. γάμης. V[illegible] 111. est Aeschyli Prom. 329. Ald. γλώσσης ματαίας ζ. προσέρχετ[illegible] aliae προσγίγνεται, monente Schneidero. V. 112. Vind. 1. γλώ[illegible]σης. Citatur a Stob. Serm. I. p. 5. Grot. notante Schneider[illegible] V. 113. γένοιτ' ἂν ἐκτροπή. Ita dedi pro γένοιτο ἐντροπή, quo[illegible] habet Vind. 4. At Vind. 3. γένοιτ' ἂν τροπή. Ald. γένοιτ' ἀν[illegible]τροπή. V. 114. habet Stob. Serm. IX. p. 53. Schneidero no[illegible]tante. V. 115. Vind. 2. φίλους τὴν πίστιν οὐ λόγοις Vind. 3[illegible] φίλους τὰ πιστὰ μὴ λόγοις. V. 116. Vind. 2. δοῦλος γεγονὼ[illegible] Fort. δ. δὲ γ. V. 117. Vind. 1. sic exhibet: δ. ἴσθι μ. ἢ κακ[illegible]λόγος. Eundem post versum 124. sic repetit: δ. εἶναι μ. ἢ κακο[illegible] Editus habet εἴην — ἢ καλὸς κακός, ut Stob. Tit. 64. Euripidi tr[illegible]

Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.
Δίκαιος ἴσθ' ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.
0 Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Διάλυε μὴ σύγκρουε μαχομένους φίλους.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν ἐκλήψῃ μέγα.
5 Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς τοὺς δ' εὐτυχεῖς.
Δίκαια δράσας συμμάχους ἕξεις θεούς.
Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.
Δειλοῦ γὰρ ἀνδρὸς δειλὰ καὶ φρονήματα.
Δέσποινα γὰρ γαμοῦντι νυμφίῳ γυνή.
0 Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
Δόλιον γὰρ ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν βίον.
Δαίμων ἐμαυτῷ γέγονα γήμας πλουσίαν.
Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Διὰ τὰς γυναῖκας πάντα τὰ κακὰ γίνεται.
5 Δίκαιος ἐὰν ᾖς, τῷ τρόπῳ χρήσῃ νόμῳ.
Δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.
Δίωκε δόξην καὶ ἀρετήν, φεῦγε δὲ ψόγον.
Δοῦλος γεγονὼς ἑτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ.
Ἔπαινον ἕξεις, ἂν κρατῇς ὧν δεῖ κρατεῖν.

---

ms. In Aldina est *δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακηγόρος*. *Schnei-*
. V. 119. Codex dabat *ἴσθι ἵνα δικαίων τύχῃς*. Versum ad-
vitio laborare non dubito, quamquam ita scriptum habet
baeus Tit. 89. *Schneider*. V. 120. E Menandri Andria lau-
ur a Stob. LXXXIX. p. 501. G. V. 122. Vind. 2. dat *μὴ
κόρεε μ. φ.* V. 123. *πεσούσης*. Schol. Theocr. habet *παρού-*
, ut cum Erasmo monuit Stephanus. *Schneider*. V. 126.
*μάχους* et *θεοὺς* dedi e Vind. 4. Schneiderus e ceteris Codd.
lit singularem. Stobaeus Serm. IX. *συμμάχου τεύξῃ θεοῦ*. V.
. *δεινότ. οὐδὲν ἄλλο*. Ita dedi e Vind. 3. pro *δ. γὰρ οὐκ ἄλλο*,
od dedit Schneiderus. Nostrum etiam editus habet. V. 128.
nd. 4. *δειλῶν ἀνδρῶν δ. τὰ φρ.* V. 129. Stob. Tit. 69. ex Eu-
ide rectius posuit *γέροντι* non *γαμοῦντι*. *Schneider*. V. 130.
Eurip. *δειναὶ μὲν* laudavit Stob. Tit. 71. *Schneider*. V. 132.
d. dabat *γέγονα γῇ*. Editus: *δαίμων ἑαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔσῃ*.
135. Menandro tribuitur a Stob. IX. p. 218. Schow., ubi est
*ἐν ᾖς*. V. 136. e cod. Schn. dedit: *δ. τρόπος ἀδικεῖν οὐ δύ-
ναται*. Nostrum habet editus et Stob. IX. p. 218. Schow.
133. leg. videtur: *δ. δόξαν κἀρετήν, φεῦγε ψόγον* vel *φεύγων*.
138. tetigi ad Menandri incerta.

*Ζήτει σεαυτῷ σύμμαχον τῶν πραγμάτων.*
*Ζῶμεν πρὸς αὐτὴν τὴν τύχην οἱ σώφρονες.*
190 *Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνά-*
*μεθα.*
*Ζῆθι προσεχόντως, ὡς μακρὰν ἐγγὺς βλέπων.*
*Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώφρονα.*
*Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.*
*Ζῆν βουλόμενος μὴ πρᾶττε θανάτου ἄξια.*
195 *Ζηλὸς γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.*
*Ζήτει συναγαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον.*
*Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκ ἔτ' ἔστ' ἐλεύθερος.*
*Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.*
*Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων.*
200 *Ζῶμεν ἀλογίστως μὴ προσδοκοῦντες θανεῖν.*
*Ζῆν ἡδέως οὐκ ἔστιν ἀργὸν καὶ κακόν.*
*Ἢ ζῆν ἀλύπως ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.*
*Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.*
*Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.*
205 *Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.*
*Ἥδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.*
*Ἥδιστόν ἐστιν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.*
*Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχε.*
*Ἥξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον.*
210 *Ἡ φύσις ἑκάστου τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.*
*Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.*
*Ἡ δ' ἁρπαγὴ μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.*
*Ἡ φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.*
*Ἤθους δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.*

2[illegible]

V. 190. Vind. 2. *ὡς ἀγόμεθα.* Tetigi hunc versum su[illegible] p. 22. V. 192. habet Stobaeus Serm. I. V. 193. Stob. Se[illegible] CLXXV. praebet *εὐπορώτερος*, notante Schneidero. V. 194. [illegible] *θανάτου γ'.* V. 195. Vind. 1. *ζηλ. γαμικός.* V. 196. vulga[illegible] *συνάγειν* correxit Brunck. *Schneider.* V. 197. editum *οὐκ* [illegible] *θερός γ' ἔσῃ.* Cod. *ἔτι ἔσται* dabat: nobiscum etiam Stob. [illegible] 66. Hippotheo tribuens, Euripidi vero Tit. 65. *Schneider.* [illegible] 200. fort. *προσδ. μὴ θ.* V. 206. Cod. dat *ἐρᾶν* pro *κρα*[illegible] *Schneider.* V. 207. habet Stob. III. p. 21. notante Schneid[illegible] V. 208. Schneid. *τῆς σιγ.* Nostrum habet editus et Vind[illegible] V. 210. ante Br. erat *ἑκάστου γὰρ γένους*: is e Stob. Tit. 85. [illegible] *στῳ* restituit. *Schneider.* V. 212. addidi *δέ.* V. 214. Vin[illegible] *οὐχ ἅψεται.*

15 Ἢ μὴ γαμεῖν τὸ σύνολον, ἢ γαμῶν κρατεῖ.
Ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.
Ἡδύ γε δικαίους ἄνδρας εὐτυχεῖς ὁρᾷν.
Ἦθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.
0 Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.
Ἡδὺ σιωπᾷν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἐστ' ἀπόκρισις.
Ἡ γὰρ σιωπὴ μαρτυρεῖ τὸ μὴ θέλειν.
Ἡ μωρία δίδωσιν ἀνθρώποις κακά.
5 Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν ἢ μόνος ποίει.
Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κὠλίγα.
Ἡ πενία ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.
Θεὸν σέβου καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως.
0 Θεὸν προτίμα, δεύτερον τοὺς σοὺς γονεῖς.
Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ τρίτον κακόν.
Θέλων καλῶς ζῆν μὴ τὰ τῶν φαύλων φρόνει.
Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
Θεὸς πέφυκεν ὅτι οὐδὲν δρᾷ κακόν.
35 Θησαυρός ἐστι τοῦ βίου τὰ πράγματα.
Θέλομεν καλῶς ζῆν πάντες ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.

---

V. 215. ita Vind. 2. Alter *γαμεῖν* habere videtur, et *κράττει*. 217. Guelf. et Vind. 3. *παρὰ καιρόν*. V. 218. Initium in d. deest: supplevit Anthimus Gazes. *Schneider*. V. 219. 'ha- Stobaeus Serm. I. p. 5. V. 221. Vind. 3. *ἢ δεῖ σιωπᾷν ἢ ν ἀμείνονα*. Sic etiam Aldus. Schneidero noster versus vi- s videtur ex edito: *κρεῖττον σιωπᾷν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει*. 222. Vulgo est *πολλοῖς ἀπόκρ. ἡ σ. τυγχάνει*. Vind. 2. dabat *ἡ ἡ τοῖς πολλοῖς ἀπόκρισίς ἐστιν*. Vind. 1. omisit *ἐστιν*. Guelf. n Vind. 3.) dat *ἡ γὰρ σ. τοῖς σοφοῖς ὑπόκρισις*. *Schneider*. V. Ita editus et Stob. Serm. XVII. p. 95. Schneiderus dedit *ἡ ία πολλὰ χωρεῖ, ὀλίγα δὲ συμφέρει*. V. 227. retinui cod. lectio- n. Schn. dedit *ἡ πενία δ' ἀγνώμονας τοὺς π. π.* Editur *Πενία ἀγνώμ. γε τ. π. π.* Videant alii. V. 228. habet Stob. XI. 229. tanquam a Christiano profectum reprobavit Brunck., m olim H. Steph. p. 264. qui scripturam *εὐθέως* commemo- it. *Schneider*. V. 231. *τρίτον κακόν*. Ita optime Vind. 1. . Similiter Vind. 4. *κακὸν τρίτον*. Guelf. et Vind. 3. *καὶ τρί- γυνὴ κακόν*, fortasse illo elegantius. Vulgo editur *κακὰ τρία*, d moverat Hermannum apud Erfurdt. ad Soph. Ajac. p. 630. iambographi hunc versum esse suspicaretur. V. 234. non edio. V. 236. editus *πάντες καλῶς ζῆν θ. ἀλλ' οὐ δ.* No- m ordinem habet uterque (1. et 2.) Vind. *Schneider*.

Θεὸς συνεργὸς πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Θορύβους ὀχλώδεις φεῦγε καὶ παροινίας.
240 Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.
Θεοῦ πέφυκε δῶρον εὐγνώμων τρόπος.
Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται.
Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ᾽ ὑπὲρ θεούς.
Θεράπευε τὸν δυνάμενον, ἄνπερ νοῦν ἔχῃς.
245 Θυμῷ χαρίζου μηδέν, ἄνπερ νοῦν ἔχῃς.
Θυσία μεγίστη τῷ θεῷ τὸ εὐσεβεῖν.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα γυνή.
Θνητὸς πεφυκὼς τοὐπίσω πειρῶ βλέπειν.
250 Θεοῦ γὰρ χωρὶς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν.
Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
Θεὸς δ᾽ ἁμαρτάνουσιν οὐ παρίσταται.
Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
Θυμοῦ κρατῆσαι κἀπιθυμίας καλόν.
255 * Θεοῦ ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία.
Ἴσος ἴσθι πᾶσι κἂν ὑπερέχῃς τῷ βίῳ.

---

V. 237. editum συνεργῶν. Guelf. [et Vind. 3.] θεοῦ συνεργ[...] habet, *Schneider*. V. 238. habet sub Dicaeogenis nom[...] Stob. Serm. LXXIX. p. 341. Gr. ubi θεὸς μέγιστος, ut dedit cu[...] edito Brunck. Nostrum Schn. dedit e Vind. 1. 2. cui nunc [...]cedit etiam 3. V. 239. Vind. 3. θόρυβον ὀχλώδη. V. 2[...] est etiam ap. Gregor. Nazianz., notante Schneidero. V. 2[...] Demonacti tribuitur a Stobaeo Serm. XXII. ubi versus ita sc[...]tus legitur, ut Brunckio praeeunte eum edidimus. Vulgo θνη[τὸς] πεφυκὼς μὴ φρονῇς ὑπέρθεα. Cfr. Schaefer. ad Brunckii Gn. Po[...] p. 368. Schneider. e Codd. dedit θν. π. μὴ φρόνει ὑπέρθεα. [V.] 244. Vind. 4. ἀεί σε ὠφελεῖν pro ἄνπερ ν. ἔχῃς. V. 246. [...] aliud latet certe τό γ᾽ legendum. V. 248. vulgatum κακὴ γ[...] correxerat Brunckius. *Schneider*. V. 249. Isidoro tribuit St[o]baeus Serm. XXII. p. 115. V. 250. Vind. 1. 2. fort. θεοῦ [...] χωρὶς οὔτις. Vind. 3. ut editus: θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βρο[τὸς] ἄνευ. Stob. Ecl. p. 36. Heer. θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρίς. V. 251. Sophocle citat Theophilus ad Autol. II. p. 77. notante Sch[nei]dero. V. 255. leg. θεῶν, vel θεοῦ δ᾽. V. 256. reddit prov[er]bium ἱερὸν ἡ συμβουλή, de quo Zenob. IV. Adag. 40. *Schneid[er]*. Antiquiorem proverbii auctoritatem praestabit Plato. V. In[...] Luciani Rhet. praec. T. III. p. 2. V. 257. Schneid. dedit [...] omisso τῷ, quod addidi e Vind. 1. et 4. Editus ἴσος μὲν [...] πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.

Ἰσχυρότερον δέ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Ἰσότητα τίμα, πλεονέκτει μηδένα.
Ἱστοὶ γυναικῶν ἔργα κοὐκ ἐκκλησίαι.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή.
Ἱκανὸν τὸ νικᾶν ἐπὶ τῶν ἐλευθέρων.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Ἴσον ἐστὶν ὀργῇ καὶ θάλασσα καὶ γυνή.
Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστίν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.
Ἴσος ἴσθι κρίνων καὶ φίλους καὶ μὴ φίλους.
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος.
Ἴσον θεῷ σου τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.
0 Ἱκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Ἰδών τι χρηστὸν μηδὲν ἐκφάνῃς ὅλως.
* Ἰδών ποτ' αἰσχρὸν πρᾶγμα μὴ συνεκδράμῃς.
Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
5 Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
Κρίνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία.
Κόλαζε τὸν πονηρόν, ἄνπερ δυνατὸς ᾖ.
Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
) Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας
Καιροῦ τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Κακοῦ μεταβολὴν ἀνδρὸς χρὴ σιωπᾶν.
Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.
Κάλλιστα πειρῶ καὶ λέγειν καὶ μανθάνειν.
Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κάλλιστον ἐν κήποισι φύεται ῥόδον.

---

V. 258. δέ γ' omittunt Vind. 1. et 4. Vs. 259. fort. καὶ πλ. inserendum. V. 262. nisi gravior corruptela latet, e ἐστὶ pro ἐπὶ legendum. V. 264. Codex κακὴ ante γυνή rit, et pro ὀργῇ, quod Schneidero debetur, habet ὀργή. De- κακή. Schneid. dedit Ἴσον ὀργῇ θαλ. καὶ κακὴ γυνή. V. 268. λεσχος contra usum et analogiae rationes hic primam sylla- corripit. V. Phrynichi App. Soph. p. 22. init. Nihil igitur Astydamantis loco ap. Stob. Flor. XXXVI. p. 143. cum Gro- novandum. Nostrum versum, neque Menandri neque alius ris poetae foetum, habet etiam Grotius Exc. p. 413. fortasse Aldo. V. 278. Vind. 4. ᾖς. V. 282. ita Schn. e Guelf.

330 * Λόγος εὐχάριστος χαριτός ἐστ' ἀνταπόδοσις.
* Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός.
Μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.
335 Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.
Μιμοῦ τὰ σεμνά, μὴ μιμοῦ κακοὺς τρόπους.
Μισθὸς διδάσκει γράμματ', οὐ διδάσκαλος.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Μί' ἐστὶν ἀρετὴ τἄτοπον φεύγειν ἀεί.
340 Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει.
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὔτακτον τρέφειν.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Μὴ σπεῦδ' ἃ μὴ δεῖ, μηδ' ἃ δεῖ σπεύδειν μέν[illegible]
345 Μὴ τοὺς κακοὺς οἴκτειρε πράξαντας κακῶς.
Μέγιστον ὀργῆς ἐστι φάρμακον λόγος.
Μετὰ τὴν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.
Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
Μένει δ' ἑκάστῳ τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
350 Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Μισῶ πονηρὸν χρηστὸν ὅταν εἴπῃ λόγον.
Μὴ λοιδόρει γυναῖκα μηδὲ νουθέτει.
Μέμνησο νέος ὤν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.

---

V. 330. erat ἐστιν ἀνταπόδοσις. V. 331. fort. λαβοῦ. qua[m] quam Cod. lectionem habet etiam Stob. I. p. 5. V. 332. [ha]bet Stob. Tit. 3. p. 23. *Schneider.* V. 336. leg. μὴ κακοὺς [μι]μοῦ τ. V. 338. habet Stob. Tit. 29. p. 125. qui Euripidi [tri]buit. V. 339. ita correxi Cod. lect. a Schneidero servata[m] μία μέν ἐστιν ἀρ. τὸ ἄτ. Part. μὲν a Schneidero illata. V. 3[4..] habet Stobaeus Serm. I p. 5. Grot. V. 346. Ita correxi. Vul[go] μ. ἐστιν ὀργῆς φ. λ. Brunck. malit ὀργῆς μ. ἐ. φ. λ. V. 3[4..] πάντα γήρασκ dat Guelf. [et Vind. 3.]. σκιὰν τ. γ. χρόνος St[ob.] Ecl. p. 228. *Schneider.* V. 350. habet Stob. Tit. 1., nota[ta] Schneidero. V. 351. Schneiderus πολλὰς συμφ. Revocavi v[ul]gatam lectionem. Pro αἰὼν Guelf. et Vind. 3. habeat βί[ος,] iidem pro ἔχει praebent φέρει. V. 352. ὅταν dedi e Stob[aei] Serm. II. p. 61. et Antonio Mel. p. 278. 12. ubi Menandro v[er]sus tribuitur. Schneiderus edidit ὅτ' εἴπῃ. Vind. 2. ἄν. [V. 3]53. dedi γυναῖκα pro γυναῖκας.

5 Μήποτε λάβῃς γυναῖκα εἰς συμβουλίαν.
Μὴ 'μβαίνε δυστυχοῦντι, κοινὴ γὰρ τύχη.
Μακάριος ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ ταχὺς πένης γένῃ.
Μέγ' ἐστὶ κέρδος, ἢν διδάσκεσθαι μάθῃς.
0 Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
Μηδέν ποτε κοινοῦ τῇ γυναικὶ χρήσιμον.
Μὴ γάμει γυναῖκα κοὐκ ἀνοίξεις τάφον.
Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τελοῦσα καὶ γυνή.
Μὴ πρὸς τὸ κέρδος ἀεὶ πειρῶ βλέπειν.
5 Μαστιγίας ἔγχαλκος ἀφόρητον κακόν.
* Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ' ἀλλ' ἃ συμφέρει.
* Μετὰ δικαίου ἀεὶ διατριβὰς ποίει.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
Νόμιζε κοινὰ πάντα τἀτυχήματα.
0 Νόον γάρ ἐστι κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχειν.
Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις καλόν.
Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέμεσιν φυλάσσου μηδὲν ὑπερφρονῶν.
5 Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.
Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

---

V. 355. Vind. 2. *μήπω*. Pro *εἰς* leg. *πρός*, nisi praeferas *γυ-
ναῖκας*. V. 357. ita dedi ex Aldo. Codex *μ. ἐστιν, ὃς ἔτυχε φί-
λου*. V. 358. Vind. 4. *ταχύ*. Fort. *ταχέως*. V. 362. fortasse
i expedient. V. 363. fort. *ἀνδρὶ πλουσία γυνή*. V. 364.
alta tentari possunt; quod certum sit, nihil. V. 367. fort.
*ἃ τοῦ δ. δεῖ σε δ. ποιεῖν*. V. 368. alibi *χρόνῳ*, ut e Stephano
tat Schneiderus. V. 369. editur *δυστυχήματα*. V. 370. *ἐστὶν*
Stob. Tit. 3. addidi, ubi *νοεῖν* legitur, ut in Ald. V. 372.
bet Apost. 13, 77. Pro *ἐγχωρίοις* Brunck. dedit *ἐγχώροις*. Rec-
s Bentl. p. 93. *ἐπιχωρίοις*. Sophocli tribuitur a Stobaeo Serm.
p. 239. 9. Atqui ibi Sophoclis nomen ad sequentem versum
rtinet. Pro *τοῖς ἐγχ. κ.* Vind. 4. habet *πάντα δεῖ τὸν σώφρονα*.
militer infra 380. V. 374. fort. *μηδ' ἄγαν ὑπερφρόνει* V. 375.
hneiderus dedit: *νέον δεῖ σιγᾶν, οὐ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπειν*. quae
d. lectio est, nisi quod *οὐ* dedit pro *ἤ*. Revocavi editam lec-
nem, ad quam ducit etiam Vind. 3. *νέον δὲ σ. ἢ λ. πρ.* V.
5. Vind. 1. dat *γὰρ διάβολος τὰ κρείττονος ἀεί*. Guelf. [et Vind.
*γὰρ ἀεὶ ἡ διαβολὴ τοὺς κρείττονας*. *Schneider*. V. 378. Vide
ilem. Fragm. inc. 124. b.

Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
380 Νόμων ἔχεσθαι πάντα δεῖ τὸν σώφρονα.
Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι διὰ βίου.
Νόσον δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν.
Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.
385 Νὺξ μὲν ἀναπαύει, ἡμέρα δ' ἔργον ποιεῖ.
Νικᾷ παλαιὰς χάριτας ἡ νέα χάρις.
Νέοις τὸ σιγᾶν κρεῖττόν ἐστι τοῦ λαλεῖν.
Νέος ἂν πονήσῃς, γῆρας ἕξεις εὐθαλές.
Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδών.
390 Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
Ξένος ὢν ἀκολούθει τοῖς ἐπιχωρίοις νόμοις.
395 Ξενία χαλεπὴ κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβών.
Ξυνετὸς πεφυκὼς φεῦγε τὴν πανουργίαν.
Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς.
400 Ξένους ξένιζε, καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔσῃ.
Ξένῳ δὲ σιγᾶν κρεῖττον ἢ κεκραγέναι.
Ξένος πεφυκὼς τοὺς ξενηδόχους σέβου.
Ὁ γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.
Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
405 Οὐκ ἔστιν αἰσχρὸν ἀγνοοῦντα μανθάνειν.

---

V. 382. editus *τῷ βίῳ*. Vind. 4. *τοῦ βίου*. V. 383. *νόσ[ον]* *πολὺ κρ.* editum, ut in Stob. Tit. 98. *Schneider*. V. 384. *γε[-]* *ραιτέρων*. Ita editus et Vind. 3. Schneiderus dedit *γερόντ[ων]*. V. 385. fort. *νὺξ ἀναλύει μέν*. V. 388. dedi *ἂν* pro Schneid[eri] *ἐάν*. V. 389. Vind. 2. *παρεκδρ.* V. 392. Vind. 4. *ξένοις*. V. 394. dedi *ἀκολ.* pro *ἐπακ.* Schneideri, e Vind. 1. Tum scrip[si] *ἐπιχωρίοις* pro *ἐγχωρίοις* e Vind. 3. et 4. V. 395. *κατὰ πολλ[οὺς]* *τοὺς τρόπους* dabat Codex. *Schneider*. Vind. 4. *ξενιτεία* pro *ξε[-]* *νία*. Videant alii. V. 397. *ἀδικήσεις*. V. Schaefer. ad Brunck[ii] Poes. Eth. p. 318. V. 398. editum *συνετὸς* et *πανουργίαν*, u[t] Stob. Tit. 3. *Schneider*. V. 399. Vind. 4. *ζήσῃς* h. e. *ζήσει[ς]*. V. 401. editus et Vind. 3. *ξένον* non male. V. 402. *ξενηδόχους*. V. Schaefer. l. l. p. 319. V. 406. Vide Philem. Fragm. inc. 52. b.

Ἔλπιζε δ' αὐτὸν πάλιν εἶναι σοῦ φίλον.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐχ αὑτῷ φίλος.
Οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.
*Ὅπου βία πάρεστιν, οὐδὲν ἰσχύει νόμος.
0 * Ὀργὴ φιλοῦντος μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
* Οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
* Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς ἐπίσταται.
* Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
5 Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
Οὐκ ἔστι σιγᾶν αἰσχρόν, ἀλλ' εἰκῆ λαλεῖν.
Ὀργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ 'κφάνῃς φίλου.
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.
0 Ὁ πολὺς ἄκρατος ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν.
Ὁμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρων φίλει.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.
5 Ὃν γὰρ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.
Ὅμοια πορνὴ δάκρυα καὶ ῥήτωρ ἔχει.

---

V. 407. editus οὐχ αὑτὸν φιλεῖ. V. 408. ὑγιείας. Ita Br. pro ίας. V. 409. nisi ὅπου ad praecedentem aut νόμος ad se-ntem versum pertinuit, scrib. βίας παρούσης, aut βία 'στιν. — 410. apud Stob. Serm. LXI. p. 386. 11. Menandro tribuitur: ἡ φιλούντων ὀλίγου ἰσχ. χ. Convenit Terentii illud Andr. 3. 23.

Amantium irae amoris redintegratio est.

nostrum versum comparavit Lindenbr. T. II. p. 107. West. le arripuit eum Clericus et ad Menandri Andriam retulit. 411. Est Menandri versus. Vide p. 140. V. 414. Schn. χεῖ-λύπης. Nostrum editus dedit. V. 415. δι' ὀργῆς Guelf. b. Tit. 20. οὐδὲν εὖ βουλ. dat. Alibi τὸ μέλλον ἀσφ. minus te legitur. *Schneider.* V. 416. habet Stobaeus Tit. 3. *neider.* V. 418. Vind. 1. dabat μὴ ἐκφάνῃς. Vind. 2. φά-. *Schneider.* Vide Philemon. Inc. 52. b. V. 419 ἐν οὐ-ί. Ita Aldus. Delevit praepositionem Grotius, sequente Brun-io. Schneiderus οὐδενός. 420. Menandri versus apud Stob. rm. XVIII. p. 27. Grot. Anton. Meliss. LXVIII. p. 116. Cle-mt. Alex. Paed. II. p. 179. Cfr. Gataker Adv. Posth. p. 453. 557. et Porson. ap. Schaefer. ad Brunckii P. Eth. p. 316. 421. editur γεραιτέρας, ut ex Euripide laudat Stob. Tit. 114. *hneider.* V. 425. editur ὃν οἱ θ. vide supra p. 48.

Οἶνος γὰρ ἐμποδίζει — — — — —
Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.
Ὀργὴ δὲ πολλοὺς δρᾶν ἀναγκάζει κακόν.
430 Ὁ μηδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.
Οὐδεὶς ἐπιχείρει τοῖς δεδυστυχηκόσι.
Ὅτ' εὐτυχεῖς, μάλιστα μὴ φρόνει μέγα.
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ 'ρετὴ βροτοῖς.
Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.
435 Οὐ χρὴ φέρειν τὰ πρόσθεν ἐν μνήμῃ κακά.
Οὐκ ἔστι πενίας οὐδὲ ἓν μεῖζον κακόν.
Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.
Οὐδεὶς πῦρ εἰς χρήματα διδοὺς ἐπαύσατο.
440 Ὁ συκοφάντης ἐστὶ τοῖς πέλας λύκος.
Ὅρκον δὲ φεῦγε καὶ δικαίως κἀδίκως.
Ὀργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Πολλοὺς ὁ πόλεμος οὐκ ὀλίγους ἀπώλεσεν.
Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.
445 Πολλοὺς τρέφειν εἴωθε τἀδικήματα.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς οὐκ ὄντας ποιεῖ φίλους.
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.
Πρᾶττε τὰ σαυτοῦ, μὴ τὰ τῶν ἄλλων φρόνει
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται διδάσκαλος.

---

V. 429. Vulgatur πολλὰ — κακά. Chaeremoni tribuitur Stobaeo Tit. 20. p. 105., ubi editur πολλοὺς — κακά. V. 43[illegible] ita dedi pro δυστυχηκόσιν. V. 433. habet Stob. Tit. 1. p. [illegible] notante Schneidero. V. 434. Euripidi tribuitur a Grotio Ex[illegible] p. 429. fortasse propter Nemesium de Nat. Hom. p. 321. Εὐρι[illegible]δης δὲ καὶ Μένανδρος τὸν νοῦν ἐν ἑκάστῳ φασι προνοεῖν ἑκάστ[illegible] Menandro eundem versum tribuit Tzetzes Exeg. Iliad. p. 53. [illegible] et p. 67. 24. Partem versus habet etiam Plutarchus Quaest. Pl[illegible] p. 999. e. cll. Jamblicho Protr. p. 138. ed. nov. v. Gataker [illegible] Anton XII. p. 358. Fallitur Valcken. Diatr. p. 238. senarium [illegible]strum a Grotio fictum putans. V. 436. verba οὐδὲ ἓν μ. κ. [illegible]didi e Vind. 3. et 4. in quibus tamen οὐδέν. V. 439. non [illegible]telligere se fatetur Schneiderus. In πῦρ εἰς latet genitivus [illegible]stantivi. Sensus requirit ἀνίας, λύπης. V. 440. delevi ἐν [illegible] ταῖς cum Vind. 3. At Vind. 4. ἐστιν ἐν πόλει. V. 441. G[illegible] et Vind. 4. ἀμνύης pro κἀδίκως. V. 444. Vide ad Men. Hy[illegible]bolimaeum. V. 446. editus: πολλοὺς ὁ κ. ἄνδρας οὐκ ὄντας [illegible] Retinui cod. lectionem, in qua vide an aliquid reconditius [illegible]teat. V. 449. editum παραίτιος in fine.

) *Πενίας βαρύτερον οὐδὲν ἐστι φορτίον.*
*Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.*
*Πατὴρ οὐχ ὁ γεννήσας, ἀλλ' ὁ θρέψας σε.*
*Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.*
*Πένης ὑπάρχων μὴ φρόνει τὰ πλουσίων.*
5 *Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.*
*Πονηρός ἐστι πᾶς ἀχάριστος ἄνθρωπος.*
*Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος.*
*Πάντως γὰρ ὁ σοφὸς εὐτελείας ἀνέχεται.*
* *Πάντα ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς φέρει.*
0 * *Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥαθυμία.*
* *Πενίαν φέρειν καὶ γῆράς ἐστι δύσκολον.*
* *Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.*
* *Πενίαν φέρειν οὐ παντὸς ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.*
* *Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.*
5 *Ῥοπή 'στιν ἡμῶν ὁ βίος, ὥσπερ ὁ ζυγός.*
*Ῥῆμα παράκαιρον τὸν ὅλον ἀνατρέπει βίον.*
*Ῥαθυμίας περίφευγε καὶ κακοὺς φίλους.*
*Ῥᾷον βίον ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.*
*Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.*
0 * *Ῥᾷον φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.*
* *Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.*
* *Ῥάθυμος ἂν ᾖς πλούσιος πένης ἔσῃ.*
* *Ῥύου δὲ σαυτὸν παντὸς ἐκ φαύλου τρόπου.*
*Σέβου τὸ θεῖον, μὴ 'ξετάζων, πῶς ἔχει.*
5 *Σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.*
* *Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς ἐκδέχου συμβουλίαν.*
* *Σιγή ποτ' ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.*

---

V. 450. ita correxi ordinem verborum ap. Schneid. *π. οὐδὲν ι β. φ.* Editus *οὐδὲν πεν. β. ἐστι φ.* V. 451. Chaeremoni tri-it Stobaeus Tit. 81. notante Schneidero. V. 452. Ita Guelf. i quod additum est in fine *πατήρ*, quod delevit Schneider. nd. 2. dat *ὁ θρέψας καὶ οὐχ ὁ γεννήσας πατήρ.* Non expedio. 453. Vind. 3. et 4. *μηδέπω.* V. 456. non expedio. Vind. 4. *ηστος.* V. 458. pro *σώφρων* dedi *σοφὸς* e Vind. 3. V. 459. Stobaeus Ecl. Ph. p. 223. ubi Sophocli tribuitur. Aldus *ἀνα-ύπτως* et *πρὸς φῶς*, ut Codex. V. Philem. Inc. 97. V. 465. correxi pro *ὁ βίος ἡμῶν.* V. 466. editus *ῥῆμα π. καιρὸν -θὲν* (ante Grot. *ῥηφὲν*) *ἀνατρέπει β.* V. 468. Ita Guelf. et tus. Schneider dedit: *εἰ γυναικὸς ἀπέχει.*

* Σωτηρίας σημεῖον ἥμερος τρόπος.
* Σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
480 * Στεῤῥῶς φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.
Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ἃ μὴ νοεῖς.
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.
Σιγᾶν ἄμεινον ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
485 Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς εἰς τὰ πάντα προσκοπεῖ.
Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτος εὑρέθη λόγος.
Σὺν τοῖς φίλοισιν εὐτυχεῖν ἀεὶ θέλε.
* Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
490 Τὸ δὴ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ λέγω θεόν.
Τίμα τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
* Τοὺς τῆς φύσεως οὐκ ἔστι λανθάνειν νόμου[s]
Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνθρώποις γυνή.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.
495 Τύχη τέχνην ὤρθωσεν, οὐ τέχνη τύχην.
Τὰ μικρὰ κέρδη ζημίας μεγάλας φέρει.
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τέθνηκεν ἀνθρώποισιν ἅπασα χάρις.
Τὰ πλεῖστα θνητοῖς τῶν κακῶν αὐθαίρετα.
500 * Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.
* Τὸν εὐποροῦνθ' ἕκαστος ἡδέως ὁρᾷ.
* Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος.
* Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος ἂν δίκαιον ᾖ.
* Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, ἀλλ' αἰσχρ[ῶς]
θανεῖν.

---

V. 480. ita Aldus. Cod. τῶν εὐγενῶν. V. 481. revocavi [...] tam scripturam, etiam a Stobaeo Tit. 3. servatam. Schne[iderus] dedit: σοφίαν ἄσκει, καὶ μαθήσῃ ἃ μὴ νοεῖς. V. 485. habet S[tob.] Serm. I. p. 5. V. 487. editus πρῶτον. V. 489. addidi πο[λλὰς] e Grotii Exc. p. 945. V. 490. vide ad Menandri Fragm. p. [...] V. 491. Aldus φοβοῦ τὸ γῆρας. V. 493. Aldus ἀνδράσιν. [V.] 495. Similiter Agatho apud Grot. Exc. p. 437. τέχνη τύχην ἔσ[τερξε] καὶ τέχνη τύχην. Editus τύχη τέχνην εὕρηκας, οὐ τέχνη τύχην. [V.] 496. transposui verba μεγαλας ζημίας. Editus μείζονας βλά[βας]. V. 497. est apud Stob. Ecl. I. p. 198. notante Schneidero. V[...] 3. 4. et Guelf. εὐπραγοῦντα. V. 498. Fort. fuit olim ἅπασ[ιν] ἀνθρώποισι τέθνηκεν χάρις.

5 * Ταμιεῖον ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη.
* Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ.
* Τῶν εὐτυχούντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.
* Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
* Τὸ ζῆν ἀλύπως ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
0 * Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
* Τἀληθὲς ἀνθρώποισιν οὐχ εὑρίσκεται.
* Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.
* Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.
* Τὰ δάνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.
5 Ὑπερηφανία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμιον.
Ὕβρις κακὸν μέγιστον ἀνθρώποις ἔφυ.
Ὑφ' ἡδονῆς φρόνιμος οὐκ ἀναλίσκεται.
Ὑγίεια καὶ νοῦς ἀγαθὰ τῷ βίῳ δύο.
0 Ὕπνος πέφυκε σωμάτων σωτηρία.
* Ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λάλει καὶ μάνθανε.
* Ὕπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγιεία νόσου.
* Ὕπνος δεινὸν ἀνθρώποις κακόν.
* Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ γίγνεται κακά.
5 * Υἱῷ μέγιστον ἀγαθὸν ἔμφρων πατήρ.
* Φίλους ἔχων νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
* Φιλόπονος ἴσθι, καὶ βίον κτήσῃ καλόν.
* Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Φίλον δι' ὀργὴν ἐν κακοῖσι μὴ προδῷς.

---

V. 505. *ταμιεῖον.* Ita scripsi cum Brunckio pro *ταμεῖον* e ob. V. p. 35. Grot. ubi versus ita scriptus est: *ταμιεῖον ἀρετῆς σωφρ. μόνη.* Sic etiam Gesnerus in margine, at in textu: *ἐστιν ἀρετῆς ἡ σωφροσύνη,* in quo latere suspiceris *τ. ἀρ. ἡ σώφρων γυνή.* V. 515. Euripidi tribuit Stob. Ecl. Mor. I. 340. V. 517. fort. *ὑφ' ἡδονῆς ὁ φρ. οὐχ ἁλίσκεται.* Postremi confirmat Vind. 4. V. 520. Schneid. *ἀνθρώπων* pro *σωμάτων.* V. 522. Aldus *πᾶσιν ὑγεία βίου* quod in *ὑγίεια* recte mutavit Grotius, nisi quod in accentu peccatum. Duplex apud Attis forma, *ὑγίεια* ultima brevi, et *ὑγιεία* ultima longa. Altera forma priore multo rarior, occurrit etiam ap. Aristoph. Av. 604. 731. Etymol. M. p. 744. 33. Compares *ἀνοία* pro *ἄνοια* apud Aeschyl. S. c. Th. 404., *ἀναιδεία* pro *ἀναίδεια* apud Euripid. Androm. 511. et alia ejus generis. V. 523. fort. *ὕπνος δὲ δεινὸν ἀν. κ.* V. 524. Aldina *ποιοῦμεν κακά.* V. 525. leg. *ἔστ' ... ρων* sive *εὔφρων.* V. 529. Vulgatum *ἐν κακοῖς μὴ παρίδῃς* ...nck. in *περιΐδῃς* mutavit. *προδοίης* Guelf. [et Vind. 3. 4.]. ...ῷς Vind. 2. dabat. *δι' ὀργῆς* Guelf. *Schneider.*

530 Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον.
Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.
535 Φίλων τρόπους γίγνωσκε, μὴ μίσει δ' ὅλως.
* Φρόνημα λιπαρὸν οὐδαμῶς ἀναλίσκεται.
Χωρισμὸς φίλων δοκιμαστήριον φιλίας.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα κ' Ἀΐδου πύλας.
Χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται.
540 Χειμὼν κατ' οἴκους ἀνδράσιν κακὴ γυνή.
Χωρὶς γυναικὸς ἀνδρὶ κακὸν οὐ γίγνεται.
* Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλοι δὲ δακτύλους.
Χαίρειν ἐπ' αἰσχρὸν οὐδέποτε χρὴ πρᾶγμα.
545 Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα καὶ λήθην ἄγει.
* Χρηστοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μαν-
θάνειν.
Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον.
Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.
550 Ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ καθὰ δύνῃ.
Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.
Ψευδὴς διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

---

V. 532. Alexidi tribuitur apud Stobaeum Serm. V. p. 4[illegible] Grot. V. 536. malim *ἁλίσκεται*. V. 537. Non est vete[ris] poetae versus. V. 538. Cod. *χρ. διανοίγει π. καὶ χρυσᾶς πύλ[ας]* notante Schneidero. Si tragici poetae versus est, fortasse fe[rri] potest trisyllabum *Ἀΐδης*, sin comici, scribendum *κἂν Ἀΐδου [πύ]λας*, ut voluit Erfurdt. ad Soph. Ant. 1226. V. 539. nescio [an] idem sit cum edito: *ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις*. *Sch[nei]der.* V. 540. editus: *οἴκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή*. V. 5[illegible] Guelf. *δάκτυλος δὲ δάκτυλον*. V. 544. leg. *αἰσχροῖς — πράγμ[ασιν]* vel *αἰσχρῷ μηδέποτε χρὴ πράγματι*. V. 545. addidi *δέ*. Pro *ἀμ[αυ]ροῖ* editus *ἀναιρεῖ*, pro *καὶ* Vind. 3. *κεὶς*. Utrumque *ἀμαυροῖ* [et] *κεὶς*, Schneidero notante, habet Stob. Serm. 125. V. 547. [ha]bet Stobaeus Serm. 12. ubi Gesnerus Menandro, Grotius ince[rto] tribuit. V. 551. Schneiderus *σαυτοῦ* et *δύνασαι*. Nostrum p[rae]buit Stobaeus Serm. 1. V. 553. Vind. 3. *καταβολή*. St[ob.] *ψεύδους καταβολή* praeferebat, *ortum mendacii* interpreta[ns] *Schneider.* Gesneri Stob. Serm. 12. *ψεύδους διαβολή*, Grotii [ψευ]δὴς διαβολή. Menandro tribuit Gesnerus, incerto Grotius.

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.
555 Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν σώφρονα.
Ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ.
Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστι πλὴν τρόπου κακοῦ.
560 Ὡς ἔστ' ἄπιστος ἡ γυναικεία φύσις.
Ὡς αἰσχρὸν ἀνθρώποισιν ἡ ἀπληστία.
Ὡς χαρίεν ἔστ', ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος ᾖ.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης.
Ὡς αἰσχρὸν εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.

---

## [S]UPPLEMENTUM ΓΝΩΜΩΝ ΜΟΝΟΣΤΙΧΩΝ EX ALDO.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.
Ἆρ' ἔστι συγγενές τι λύπη καὶ βίος.

---

V. 554. revocavi editam lectionem, quam habet etiam Stob. [Flor]m. 12, ubi Menandri nomen adscripsit Gesnerus. Incerto [trib]uit Grotius. Schneiderus dedit ψ. δὲ μ. φρόνιμός τε καὶ σο[φός], ut legitur ap. Stob. l. c. Cleobuli nomine adscripto. V. [55]6. Cod. τῷ δούλῳ dabat. Stobaeus Tit. 60. ex Eurip. Meleagro [excit]avit: ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν. *Schneider.* [V.] 556. habet Stob. Tit. 3. monente Schneidero. V. 557. Eu[rip]idi tribuit Stobaeus Tit. 90. monente Schneidero. V. 559. [Me]nandro tribuit Stob. Tit. 83. ἔστ' ἄπιστον scribens. *Schneider.* [V.] 560. leg. ἔστ' ἀπλ. V. 561. ita correxi depravatam Cod. [lec]tionem: ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρωπος ὅταν υἱὸς ᾖ. Pejus etiam [e]d. Etymol. M. p. 824. 41. ὡς χαρίσοιτ' ἄνθρωπος ἀνθρώποισι. [u]i vide Sylburgium. Genuinam lectionem servavit Stobaeus [Flor]m. V. p. 35. Grot. ubi legitur tamen ἡ χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος, [ἄ]νθρωπος ᾖ. Schowius, qui Aeschyli nomen adscripsit, e [Gu]elf. dedit ἦν ἄνθρ. ᾖ. Eundem versum ita scriptum praebet [Cle]mens Alex. p. 327. 18. ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρωπος, ἔστ' ἂν ἄν[θρω]πος ᾖ. V. 562. edidi vulgatam lectionem. Schneid. e Guelf. φθονουμένης τύχης. Vind. 3. 4. habent εὐτυχῶς ἄνευ φθόνου. [V.] 563. supplevi e Vind. 3. Schneiderus priora tantum verba e [Gu]elf. dederat ὡς αἰσχρὸν ευ . . . . . . Vind. 4. habet τὸ ζῆν et [ἤθε]σιν. V. 1. cum sequente Philemoni tribuuntur a Stobaeo, recte μὴ βούλεται, pro quo Aldus οὐ βούλεται. V. Philem. [Fra]gm. inc. 10. V. 3. e Menandri Κιθαριστῇ.

Αὐθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
5 Ἀκμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
Ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ σώζεται ταῖς ἐλπίσιν.
Ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν ἀπραξία.
Ἅμ' ἤλ́εηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν.
10 Αὐτά σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
Ἅπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος.
Ἂν εὖ φρονῇς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τἀσφαλέστατον.
Βλέπων πεπαίδευμ' εἰς τὰ τῶν πολλῶν κα[illegible]
15 Βακτήρια γάρ ἐστι παιδεία βίου.
Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστιν εὐπαιδευσία.
Βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Βίος ἐστὶν ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.
20 Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχ[η].
Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως θνητὸς ὤν.
25 Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.
Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις.
Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον ἢ πλουτοῦντα πλ[εῖν].
Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδ' ἂν εἷς πονηρὸς ἦ[ν].
Ζῆν αἰσχρόν, οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
30 Ἡ δὲ μετάνοια γίγνετ' ἀνθρώποις κρίσις.
Ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.

---

V. 6. e Menandro adfertur a Stobaeo CXI. p. 461. Gr. legitur ἄνθρωπος ἀτυχῶν, quod recepit Brunckius. V. 7. [illegible] Stobaeus Serm. I. p. 5. V. 8. Vide ad Menandri Epigr. [illegible] V. 11. Vide supra ad Gnom. monost. 32. V. 12. habet S[tob.] Serm. III. p. 21. V. 13. habet Stob. l. c. V. 14. habet S[tob.] l. c. V. 18. Vide supra Gnom. mon. 57. V. 22. ita Br[un]ckius. Aldus κατηγόρει. V. 23. ex Hpobolimaeo Men[andri]. V. 25. fort. ἔσται. V. 27. est Antiphanis versus apud Stob[aeum] Serm. LVII. p. 375. Gesn. et omisso auctoris nomine apud E[...] M. p. 415. 29. ubi turbato verborum ordine editur κρεῖσσον [πένε]σθαι ἐν γῇ.

Ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ᾿ ὀργῆς ἔχων.
Θνητὸς πεφυκὼς μὴ γέλα τεθνηκότα.
Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
35 Ἰσότητα δ᾿ αἱροῦ καὶ πλεονεξίαν φύγε.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Ἰατρὸς ὁ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.
Καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρεῖττον πολύ.
40 Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
Κρίνειν δίκαιον μὴ τὸ συμφέρον θέλε.
Κοινὸν τύχη· γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων.
Καλὸν τὸ νήφειν ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν.,
Κοινὸν δὲ καλόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν.
45 Λεπτῶς γέ τοι ζῆν κρεῖσσον ἢ λαμπρῶς κακῶς.
Λόγον παρ᾿ ἐχθροῦ μήποθ᾿ ἡγήσῃ φίλον.
Μηδέποτε γήμῃ μηδὲ εἷς εὔνους ἐμοί.
Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Ξένον προτιμᾶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
50 Ὀργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ᾿ ἔνεστ᾿ ἀσχήμονα.
Οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχὺ δίκαιος ὤν.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν ἂν μὴ προσποιῇ.
Ὁ παρ᾿ ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐξεργάζεται.

---

V. 32. habet Stobaeus Serm. III. p. 21. sine auctoris nomi-
Menandro tribuitur Serm. LXXX. p. 347. ubi editur ἡδὺς
ρ. Recte priori loco ἡδύ γε πατήρ. V. 34. Simonidis Iam-
aphi versus. V. Stobaeum Eclog. p. 38. Heer. V. 35.
t. Exc. p. 913. πλειονεξία omisso καί. V. 37. Dedi lecti-
n Grotii et Brunckii. Aldus habet ὁ λόγος ἰατρός ἐστι τοῦ κ.
. Quare malim ὁ λόγος ἰατρὸς τ. κ. ψ. π. V. 39. sine causa
nckius κρείττων. V. 42. Aeschyli versus apud Stobaeum
Eth. II. p. 197. Gesn. V. 44. est Menandri versus apud
aeum Serm. XLIII. p. 167. ubi editur κοινὸν ἀγαθόν ἐστι.
ndum videtur: κοινὸν γὰρ ἀγαθόν. Male Bentl. p. 81. Me-
D'Orvill. ad Charit. p. 227. κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ᾿ ἔστι. V.
Brunckius, fortasse Grotio auctore, cujus Excerpta, dum haec
o, non ad manum habeo, dedit λεπτῶς καλῶς ζῆν. V. 47.
andro tribuitur a Stob. Serm. LXVIII. p. 281. Grot. Simi-
Comicus inc. apud Donatum ad Terentii Adelph. I, 1, 18.

Πάμφιλος γαμεῖ; γαμείτω· καὶ γὰρ ἠδίκησέ με.

scribendum pro γαμεῖ Πάμφιλος. V. 51. e Menandri Colace
t Stobaeus, ubi recte ἐπλούτησε ταχέως. V. 52. est Menan-
versus, quem exhibui in Incertis. V. 53. est apud Sto-
um III. p. 21.

Οὐ πανταχοῦ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ
55 Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακοῦ.
Ὀχληρὸς ἀνήρ ἐστιν ἐν νέοις γέρων.
Ὅπου γυναῖκές εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.
Ὀξὺς θεῶν ὀφθαλμὸς εἰς τὰ πάνθ' ὁρᾷν.
Οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ
60 Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Πάντη γάρ ἐστι πάντα τε βλέπει θεός.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.
Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκα.
Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.
65 Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
Πολυπραγμονεῖν ἀλλότρια μὴ βούλου κακο
Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Πολιὰ χρόνου μήνυσις οὐ φρονήσεως.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστιν αἰτία κακῶν.
70 Πειρῶ τύχης ἄνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
Πολλοὶ τραπέζης οὐκ ἀληθείας φίλοι.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοῖς νόμοις λυμαίνεται.
Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
75 Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
Στῦλος γὰρ οἴκου παῖδές εἰσιν ἄῤῥενες.
Σύμβουλος ἐσθλὸς μὴ κακὸς γίγνου φίλοις
Σύμβουλος ἴσθι τῶν ἀγαθῶν μὴ τῶν κακ
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
80 Τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

---

V. 54. Est Menandri versus e *Πωλουμένοις*. V. 56. nisi [illegible] bographi versus est, legendum praeeunte Brunckio: *ὀχλ. ἐστ* *νέοις ἀνὴρ γέρων*. V. 57. est Menandri versus apud Stoba[illegible] Serm. LXXIII. p. 312. Grot. V. 59. vide ad Menandri Ad[illegible] p. 9. V. 60. Nicostrati versus est sive potius Euripidis. V. [illegible] baei Serm. CV. p. 439. V. 61. alibi, si recte memini, [illegible] *πάρεστι*. V. 62. est parodia versus Euripidei Androm. 931. [illegible] *κῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν*, quem attigit Wyttenb. ad [illegible] tarch. Praec. Conjug. p. 143. F. V. 63. Brunckius [illegible] V. 64. Chaeremonis versus apud Stobae. LXXXIII. p. 347. G[illegible] V. 65. Brunck. *τἀλλότρια*. V. 70. Menandri versus apud [illegible] bae. CVIII. p. 449. ubi legitur *ἀνδρείως* pro *εὐχερῶς*. V. [illegible] Brunck. *τοὺς νόμους*, quod codicis auctoritate firmari dicit. [illegible] 76. Euripidis versus est Iph. Taur. 57. ubi legitur *στῦλοι γὰρ* [illegible] *κων εἰσὶ π. ἄρσενες*.

Τυφλὸν δὲ καὶ δύστηνον ἀνθρώποις τύχη.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Τὸν Καιρὸν εὔχου πάντοθ' ἵλεων ἔχειν.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
5 Τὸ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν.
Τὸ πολλὰ πράττειν κὠδύνας πολλὰς ἔχει.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.
Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία.
Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
0 Τὴν τῶν κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
Τὸ μηδὲν εἰκῆ πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
Τὸ ζῆν ἀλύπως ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
5 Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Ὑπερήφανον πρᾶγμ' ἐστὶν ὡραία γυνή.
Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Φιλίας μέγιστος δεσμὸς αἱ τέκνων γοναί.
0 Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς κακούς.
Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.
Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν πρᾴως φέρειν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὑτῷ πονεῖ.
5 Φίλου τρόπους γίγνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.
Χάριν λαβὼν εὔκαιρον ἐν καιρῷ δίδου.
) Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.

---

V. 81. Menandri versus e *Προγάμοις*, ubi legitur *τυφλόν γε* —
;. V. 86. ita Grotius et Brunck. pro *καὶ λύπας πολλὰς ἔχει.*
88. Vide ad Fragm. ex Hypobolimaeo. V. 89. Priorem pro-
bialis versus partem *ταὐτόματον ἡμῶν* habes apud Cicer. ad
c. I, 12. *Καλλίω* ne secunda brevi efferatur, Porsoniani Eu-
dis censor verborum ordinem immutavit *κάλλιον ἡμῶν ταὐτόμ.*
notatus ideo jam ab Hermanno Praef. Eurip. Herc. Fur. p. IX.
91. est apud Stob. Serm. III. p. 21. Grot. V. 101. Vid. ad
idos Fragmenta. V. 109. Grotius et Brunckius *εὔκαιρον*
*ν.*

Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
Χάριν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου.
Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον.
Χείμων μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
115 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.
Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἄν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.
120 Ὦ τρισκακοδαίμων, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ᾽ ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

V. 113. Menandri versus est e Piscatoribus. V. 120. Aldus ὡς τρισκακοδ., quod non correxit Brunckius. Est Menandri versus e Plocio, ubi recte legitur ὦ sive potius ὢ τρισκακοδαίμων. V. 121. est Menandri versus e *Κιθαριστῇ*.

# ALCIPHRONIS

LIB. I. EPIST. XXIX.

## ΓΛΥΚΕΡΑ ΒΑΚΧΙΔΙ.

Ο Μένανδρος ἡμῶν ἐπὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων θέαν ...ς τὴν Κόρινθον ἐλθεῖν βεβούληται· ἐμοὶ μὲν οὐ ...πὰ νοῦν· οἶδας γὰρ, οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιού...υ καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον. ἀποτρέπειν δὲ ...κ ἐνῆν μὴ πολλάκις ἀποδημεῖν εἰωθότα. Οὐδ' 2 ...ως αὐτὸν παρεγγυήσω μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔχω, ...δ' ὅπως μὴ, βουλόμενον αὐτὸν σπουδασθῆναι ...ὸ σοῦ. κἀμοί τινα φέρειν φιλοτιμίαν τοῦτο λο...ζομαι· οἶδα γὰρ τὴν οὖσαν ἡμῖν ἑταιρίαν πρὸς ...λλήλαις. Δέδοικα δέ, ὦ φιλτάτη, οὐ σὲ τοσοῦ- 3 ...ν (χρηστοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τοῦ βίου), ...ον αὐτὸν ἐκεῖνον. Ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμο-

---

*Γλυκέρα Βακχίδι*] De Glycerae et Menandri amoribus supra ...ctum est. De Bacchide, genere Samia, sed quam Athenis ha...tare fingit Sophista, vide Athen. XIII. p. 594. b. et p. 595. a. ...ndem commemorat elegantissimum incerti poetae fragmentum ...ud Plutarch. de Garrul. p. 513. F., quod fortasse Menandro ...buendum esse, jam supra significavimus.

1. *Ὁ Μένανδρος ἡμῶν*] Bergl. et Wagn. *ἡμῖν*. Omnes libri ...*ῶν*.

2. *βουλόμενον αὐτὸν*] Berglerus *βουλόμενόν γε* tentat, omisso ...*τόν*. Wagnerus *Βούλομαι μὲν οὖν αὐτὸν σπ.* etc. Neutro opus ...: *nescio, inquit, quomodo non eum tibi commendem, praeser...cum ipse benevolentiam tuam appetat.*

3. *φέρειν φιλοτιμίαν*] Ita Palat. ut conjeceratʼ Berglerus. Hinc ...iam interpunctionem mutavi.

νίως, καὶ Βακχίδος οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτά
4 τις ἀπόσχοιτο. Τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐ
λαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ τῶν Ἰσθμίων ἕνεκεν
ἀποδημίαν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. Ἴ
αἰτιάσῃ με τῆς ὑποψίας. Συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἐ
5 ρικαῖς, ὦ φιλτάτη, ζηλοτυπίαις. Ἐγὼ δὲ οὐ π
μικρὸν ἡγοῦμαι Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐρασ
Ἄλλως τε κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ
φορὰ γένηται, δεήσει με ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ
μητός τινος ἢ Φειδύλου πικρῶς λοιδορεῖσθαι.
δὲ ἐπανέλθῃ μοι, οἷος ᾤχετο, πολλήν εἴσομαί
χάριν. Ἔῤῥωσο.

---

LIB. II. EPIST. III.

## ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΓΛΥΚΕΡΑι.

Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυ
ρια αὐτῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὤμοσα
λάκις, Γλυκέρα, μόνος μόνῃ, ὡς οὐδὲν ἐπαίρω
ἐμά· οὐδὲ βουλόμενός σου χωρίζεσθαι, ταῦτα
2 λέγω καὶ γράφω. Τί γὰρ ἐμοὶ χωρίς σου γέν
ἂν ἥδιον; τί δ' ἐπαρθῆναι μεῖζον τῆς σῆς φι

---

4. *οὐκ ἔλαττον*] Deleo part. *οὐ*. Sensus est: *nam ut Me drum minus tua quam Isthmiorum causa proficisci credam quam a me impetrabo.*

5. *Ἐγὼ δὲ οὐ*] Palat. *ἐγὼ δ' οὐ*. Idem mox cum Vin *ἡγούμην* pro *ἡγοῦμαι*, *διαμαρτυρεῖν* pro *διαμαρτεῖν*, *κἀμοὶ* pro *κἂν*
*ὑπὸ Χρέμ. ἢ Φειδύλου*] Ita Vindob. et teste Bastio Epist. p. 245. MSS. Paris. Similiter Palat. *Φιδύλου*. Vulgo *Διφ* Inepte Wagnerus de Diphilo poeta hic agi credidit. Phid et Chremes, pervulgata novae Comoediae nomina, tristium et morosorum senum personas sustinent. Idem nomen le corruptum est in Philippidis loco apud Stobaeum Flor. 6 279. Grot. *τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν ἐστι τοῦτο Φίδυλε*. Leg. *Φειδύλ*

1. *ἐναντίον ἐκείνων*] Wagnerus non monito lectore *ἐκ* delevit; nisi forte operarum error est. Ad ipsa verba co quae supra dixi ad Menandri Fragm. p. 38.

*οὐδὲν ἐπαίρω*] Fort. *ὡς οὐδὲν ἐπαίρων τὰ ἐμά, οὐδὲ βου νος κ. τ. λ.*

2. *Τί δ' ἐπαρθῆναι*] Fort. *τί δ' ἂν ἐπαρθ*. Mox *ἡμεῖν γῆρας* addidit Wagn. e cod. Dorvillii ad Charit. p. 413. Ne ter Palat.

νναίμην; εἰ καὶ τὸ ἔσχατον ἡμῶν γῆρας διὰ τοὺς
ὺς τρόπους καὶ τὰ ἤθη νεότης ἀεὶ φανεῖταί μοι.
αὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, 3
αὶ νὴ τοὺς θεοὺς συναποθάνοιμεν, ἀλλ' αἰσθα-
όμενοι, Γλυκέρα, ὅτι συναποθνήσκομεν, ἵνα μη-
τέρῳ ἡμῶν ἐν ᾅδου συγκαταβαίη τις ζῆλος, εἰ
νῶν ἄλλων ὁ σωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. Μὴ δὲ
νοιτό μοι πειραθῆναι σοῦ μηκέτ' οὔσης· τί γὰρ
ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; Ἃ δὲ νῦν ἤπειξέ με 4
Πειραιεῖ μαλακιζόμενον (οἶσθα γάρ μου τὰς
νήθεις ἀσθενείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με τρυ-
ὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν) ἐπιστεῖλαί
ι ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς θεοῦ, ταῦτ'
τίν. Ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου, τοῦ βασιλέως 5
ἰγύπτου, γράμματα, ἐν οἷς δεῖταί μου πάσας δεή-
ις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ
λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθά, καὶ ἐμὲ
ὶ Φιλήμονα· καὶ γὰρ ἐκείνῳ γράμματα κεκο-

---

τὰ ἤθη] Articulum addidi e Palat. Idem voluit Dorvillius,
i malit etiam τὰ σὰ ἤθη.

3. συναποθάνοιμεν] Ita etiam Palat. pro συνθάνοιμεν.

ἀλλ' — συναποθνήσκομεν] Haec e cod. Dorv. addidit Wagnerus.
sunt etiam in Palat.

ἐν ᾅδου] Recte, opinor, Anonymus apud Wagnerum ἐς ᾅ-
ν. Pro μηδετέρῳ Palat. μηδ' ἑτέρῳ.

εἰ τινῶν ἄλλων] Ita Wagn. e conj. Bergl. pro ἢ τ. ἀ. Mox
:t. μὴ δὴ γένοιτο.

καταλείποιτο] Palat. καταλίποιτο.

Ἀλῶα τῆς θεοῦ] Palat. θεᾶς, superscripto οῦ. Idem Ἀλῶα, ut
:ra §. 17.

5. τὸ δὴ λεγόμενον — ἀγαθά] Fort. Menandri fuit senarius:

τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τῆς γῆς τἀγαθά.

iem imitatus videtur Terentius Phorm. I, 2, 17. *is senem per
istolas pellexit modo non montes, auri pollicens.*

καὶ ἐμὲ καὶ Φιλ.] ita scripsi e Codd. Palat. et Dorvillii ad
iar. p. 527. *Ego vero*, inquit Wagnerus, *mallem istud* καὶ
*st* καὶ γὰρ *ponere, ubi vix abesse potest.* Similiter Schaefe-
s apud Dionys. Hal. XVIII. p. 228. καὶ γὰρ οὗτος ὁ ῥυθμὸς
ωμα ἔχει, iterandam censet particulam. Non assentior; neque
igis ibid. XXII. p. 334. cum eodem viro praestantissimo scri-
m: καὶ γὰρ καὶ ἐκείνης κ. τ. λ. pro edito καὶ γὰρ ἐκείνης. Quae
issonadii sit sententia ad Philostr. Her. p. 312. nescio; hoc
em scio, saepissime Graecos periodorum initio καὶ γὰρ di-
sé pro fortiori καὶ γὰρ καί. Xenoph. Oecon. V, 4. καὶ γὰρ ἐν

μίσθαι φασί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέσ
μοι τὰ ἴδια δηλῶν, ἐλαφρότερα, καὶ, ὡς οἰ
6 νάνδρῳ γεγραμμένα, ἧττον λαμπρά. Ἀλλ' ὄψ
καὶ βουλεύσεται τὰ ἴδια οὗτος. Ἐγὼ δὲ οὐ
μενῶ βουλάς· ἀλλὰ σύ μοι, Γλυκέρα, καὶ γι
καὶ Ἀρεοπαγῖτις βουλή, καὶ Ἡλιαία, ἅπαντ
7 τὴν Ἀθηνᾶν ἀεὶ γέγονας, καὶ νῦν ἔσῃ. Τὰς
οὖν ἐπιστολὰς τοῦ βασιλέως σοι διεπεμψάμην
μὴ κόπτω σε δὶς καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς ἐκ
γράμμασιν εὐτυγχάνουσαν· ἃ δὲ ἐπιστέλλειν
8 ἔγνωκα, βούλομαί σε εἰδέναι. Πλεῖν μὲν κε
Αἴγυπτον ἀπιέναι, μακρὰν οὕτω καὶ ἀπῳκισμ
βασιλείαν οὖσαν, μὰ τοὺς δώδεκα θεούς, οὐδ
θυμοῦμαι· ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ
πλησίον ἔκειτο Αἴγυπτος οὐδ' οὕτως ἐν νῷ
σχον, ἀφεὶς τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῆς σῆς φι
μόνος ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων χωρὶς Γ
9 ρας ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὁρᾶν. Ἥδιον γὰρ
ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκ

---

τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει αἱ πράξεις εἰσί. ubi meo judicio
novandum. Alexis apud Stobae. Flor. 116. p. 475. Grot. κ
οἶνον τὸν νέον πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι. Iteru
noph. Anab. III, 3, 4., ubi eadem chorda oberravit We
Dio Cassius Lib. 36. p 88. καὶ γὰρ ἐκεῖνον εἷλεν. Hic etia
causa Kuhnk. ad Vellej Paterc. p. 212. καὶ γάρ καὶ
Athen. VII. p. 279. e. καὶ γὰρ καὶ οὗτοι ζῆν μὲν ἡδέως χαί
Ita Casaubonus, plaudente Schweighaeusero. Revocandum
libri habent καὶ γὰρ οὗτοι. Neque aliter locuti sunt
Orat. IX. p. 251. c. X. p. 275. b. Philostratus V. A. V
p. 334. Celsus apud Origen. IV. p. 180. et 214. alii.

ἴδια δηλῶν] Palat. δηλῶ.

6. ὄψεται καὶ βουλεύσεται] Aeschyl. Prom. 998. ὦπται δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

7. διεπεμψάμην] Anonymus probante Wagnero οὐ διε
μην. Atqui misisse Menandrum Glycerae Ptolemaei litter

τὰς ἁπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων. Ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχοῦν. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰς Θηρικλείους καὶ τὰ καρχήσια καὶ 10 τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα παρὰ τούτοις ἀγαθὰ φυόμενα, τῶν κατ' ἔτος Χοῶν, καὶ τῶν ἐν τοῖς θεάτροις Ληναίων, καὶ τῆς χθιζῆς ὁμολογίας, καὶ τῶν τοῦ Λυκείου γυμνασίων, καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημίας, οὐκ ἀλλάττομαι, μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τοὺς βακχικοὺς αὐτοῦ κισσούς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδήμασιν, ὁρώσης καὶ καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ Γλυκέρας. Ποῦ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ὄψομαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον ἀναδιδομένην; ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὄχλον οὕτως ἐλευθεριάζοντα; ποῦ 11 θεσμοθέτας ἐν ταῖς ἱεραῖς κώμαις κεκισσωμένους; ποῖον περισχοίνισμα; ποίαν αἵρεσιν; ποίους Χύτρους; Κεραμεικόν, ἀγοράν, δικαστήρια, τὴν

---

εὐτυχοῦν] Ita Bergl. et Wagn. pro εὐτυχούμενον, in quo vereor tamen ne aliud quid magis reconditum lateat, v. c. εὐθηνούμενον.

10. Θηρικλείους] ita Bergl. et Wagn. pro ἡρακλείους, quod etiam Palat.

χθιζῆς ὁμολογίας] Corruptissimus locus. Nihil lucramur Iracci conjectura ὁμιλίας, quam recepit Wagnerus. Aliorum conatus omitto. Ingeniose tamen Jacobs. Add. ad Athen. p. 308. ...ῆς στωμυλίας.

καθημένης — Γλυκέρας] Meretrices scenicorum ludorum solemnitatem spectasse non mirum est. Idem peregrinis mulieribus licuisse, docet locus Alexidis apud Polluc. IX. 44.

> ἐνταῦθα περὶ τὴν ἐσχάτην δεῖ κερκίδα
> ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν, ὡς ξένας.

... hic quoque meretrices intelligendas putes. Paulo major de ... Atheniensium mulieribus dubitatio injicitur. Comoediis ... eas interfuisse probari non potest. Alia tragoediarum ra... quas spectasse mulieres Atticas e Platone probabiliter do... Boeckhius de Graecae Trag. princ. p. 38.

11. ποῖον περισχοίνισμα] Spectant haec ad publicorum servorum officium, qui σχοινίῳ μεμιλτωμένῳ morantem civium multitudinem in comitium compellebant. Res nota ex Aristophane. V. Schoemann de Comit. Athen. p. 63 sq. Sic etiam Themist. Orat. XVI. p. 320. c. συναγαγοῦσα εἰς ἐκκλησίαν ἄνευ σχοινίου μεμιλτωμένου.

Κεραμεικόν] Ita scripsi pro Κεραμικόν.

καλὴν ἀκρόπολιν, τὰς σεμνὰς θεάς, τὰ μυστήρι
τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμῖνα, τὰ στῆνα, τὴν Ψυτ
λειαν, τὴν Μαραθῶνα, ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τ
Ἑλλάδα, ὅλην τὴν Ἰωνίαν, τὰς Κυκλάδας πάσα
12 Ἀφεὶς ταῦτα καὶ Γλυκέραν μετ' αὐτῶν, εἰς
γυπτον διέλθω, χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον κ
πλοῦτον; ῷ μετὰ τίνος χρήσομαι; μετὰ Γλυκέρ
τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης; οὐ πενία δέ μοι

---

τὰς σεμνὰς θεὰς — στῆνα] Haec omnia ex optimo codice addidit Dorvillius ad Charit. p. 473. quem sequutus est Wa rus, qui τὰς σεμνὰς θεὰς male explicat de *Cerere et Proserp* Recte *Furias* intelligit Bastius Epist. crit. p. 104., contra q disputavit nuper Creuzerus Mythol. Tom. IV. p. 127 sqq. argumentis usus, ut mihi quidem videtur, parum idoneis. I quod in mysteriorum commemoratione frequens est usus v buli σεμνός, id nihil ad rem. Nec gravioris momenti hoc quod *seorsim* Persephone appellatur σεμνὴ θεὸς ab Orpheo. vius fateor est illud, quod addit vir doctissimus, Scholiasten stoph. Thesm. 231. diserte monuisse, a Philemone comico rerem et Proserpinam κατ' ἐξοχὴν appellatas esse σεμνὰς θεάς. testimonio quis non moveatur? At vero quis est ille, quen partes vocat, Scholiastes? Nempe Burdinus, cujus nulla es his rebus auctoritas. Ac ne is quidem ea dixit, quae dicer eum facit Creuzerus. Verba ejus haec sunt: σεμνῶν θεῶν. μενίδων. Ἐριννύες γὰρ οὕτως ἐκλήθησαν κατ' εὐφημισμόν, καίπ Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ἑτέρας ἔφησεν εἶναι σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενί ἁμαρτάνων δὲ ἐν τούτῳ. Transcripsit haec Burdinus e Schol. phocl. Oed. Col. 42. vel Suida T. I. p. 896. qui quum Phile nem τὰς σεμνὰς θεὰς ab Eumenidibus diversas fecisse dic talem videntur locum spectasse, in quo ita utrasque Phil conjunxerat, ut a minus attento lectore facile pro diversis beri possent. Quam rem optime illustrari puto simillimo ex plo Lexici Seguer. I. p. 342. ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκ λέγουσιν αὐτὴν (Adrasteam dicit) τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ κόστρατος. Denique obstat Creuzero Pausanias Lib. VII. 25. 588., qui, si Ceres et Proserpina unquam σεμνῶν θεῶν non appellatae fuissent, Eumenidum aras significaturus non tam n et simpliciter scripsisset ἐπὶ τῶν θεῶν, αἳ Σεμναὶ καλοῦν τοὺς βωμούς. Cfr. Meursius Lectt. Att. IV. 1. Ceterum recte ciphro continuo post acropolin τὰς σεμνὰς θεὰς commemo Earum enim sacellum arci proximum ad ipsas Areopagi rad conditum fuisse constat e Dinarcho c. Demosth. p. 35. O Graec. Rsk. Vol. IV. et Schol. Luciani T. II. p. 797. cll. M sio in Thesauro Gronov. Vol. V. p. 2075. Nec procul inde Ἐλευσίνιον, ut docuit Muellerus in Erschii Encycl. Vol. VI 235., quod moneo propter eos, si qui forte in *mysteriorum* c memoratione Creuzerianae opinioni praesidium paratum esse stiment.

τὰ στῆνα] Ita Codex, quod in στήνια mutavit Dorvillius, nihil ad loci integritatem lucramur. Probabile est scripsisse

κι χωρὶς αὐτῆς ταῦτα; Ἐὰν δὲ ἀκούσω τοὺς
ινοὺς ἔρωτας εἰς ἄλλον αὐτὴν μετατεθεικέναι,
σποδός μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται; καὶ
οθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω, τὰ
χρήματα τοῖς ἰχνεύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κεῖσε-
ι; ἢ μέγα τὸ συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατρά-
ις καὶ τοιούτοις ψόφοις, ὧν οὔτε τὸ φιλικὸν
βαιον, οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον; Ἐὰν δὲ 14
ισθῇ τί μοι Γλυκέρα, ἅπαξ αὐτὴν ἁρπάξας κα-
ίλησα· ἂν ἔτι ὀργίζηται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβια-
ιην· κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα. Καὶ πρὸς
ιτ' οὐκ ἔθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας δεῖται
τόν, οὔτε στρατιώτας ἔχουσα, οὔτε δορυφόρους,
ε φύλακας· ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμὶ πάντα. Ἦ μέ- 15
καὶ θαυμαστὸν ἰδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον; οὐ
α δὲ καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν; οὐ μέγα δὲ καὶ
Ἴστρον; οὐ τῶν μεγάλων καὶ ὁ Θερμώδων, ὁ
ρις, ὁ Ἅλυς, ὁ Ῥῆνος; Εἰ μέλλω πάντας τοὺς
αμοὺς ὁρᾶν, καταβαπτισθήσεταί μοι τὸ ζῆν,
βλέποντι Γλυκέραν. Ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καί- 16

---

ronem τὰ Σιλήνια. Ita enim Salaminis vocabatur promon-
um Persarum clade maxime nobilitatum. Aeschyl. Pers. 308.

> Ἀρτεμβάρης δέ, μυρίας ἵππου βραβεύς,
> στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων.

a nuper dedi in Commentat. Misc. I. c. 4. Apertum est enu-
ıre Menandrum ea potissimum loca, quae Graecorum de Per-
ictoria maxime inclaruissent. Hinc etiam Ψυτταλίαν, sive po-
.t nos scripsimus, Ψυττάλειαν commemorat, cujus permagnas
partes in Persarum clade docent Herodotus, Aeschylus, alii.
14. Ἐὰν δὲ ὀργισθῇ] Cod. Dorv. κἂν δὲ ὀργ. fortasse magis
ısu Alciphronis. Mox scripsi ἂν ἔτι ὀργίζηται pro ὀργίζεται.
ἐβιασάμην] Ita etiam Palat. pro ἐβιάσαμεν. Mox sequitur καὶ
ταῦτ' ubi καὶ e Cod. Dorv. addidit Wagnerus. Idem ha-
Palat.
ὑπομείνασα — λοιπόν] Jacobs. Add. ad Athen. p. 188. τὰς
λιτὰς αἰδεῖται. Λύπας, quod cum ὑπομείνασα conjungendum,
ıπ videtur. Vitium in uno latet δεῖται.
15. οὐ μέγα δὲ] δὲ addidi e Palat. qui eandem particulam
it etiam in sequentibus: οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Ἴστρον.
οὐ τῶν μεγάλων] Palat. οὕτω μεγάλον. Nostrum Berglero de-
ır. Vulgo οὕτω μεγάλων. Mox Palat. Τίγρης.
τοὺς ποταμοὺς] Palat. τοὺς ὀφθαλμούς, superscripto ποταμούς.
βλέποντι Γλυκέραν] Ita Wagn. ex ingenio pro βλεπον Γλ. Con-
at Palat. βλέπειν τί μοι Γλ.

περ ὢν καλὸς ἀλλ' ἀποτεθηρίωται· καὶ οὐκ ἔ
οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμ
τοσούτοις κακοῖς. Ἐμοὶ γένοιτο, βασιλεῦ Πτ
μαῖε, τὸν Ἀττικὸν αἰεὶ στέφεσθαι κισσόν· ἐμοὶ
νοιτο χώματος καὶ τάφου πατρῴου τυχεῖν, καὶ
ἐπ' ἐσχάρας ὑμνῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον, τὰς
στηριώτιδας ἄγειν τελετάς, δραματουργεῖν τι
νὸν ταῖς ἐτησίοις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα
χαίροντα καὶ ἀγωνιῶντα καὶ φοβούμενον καὶ
17 κῶντα. Φιλήμων δὲ εὐτυχείτω τἀμὰ ἀγαθά, γ
μενος ἐν Αἰγύπτῳ. Οὐκ ἔχει Φιλήμων Γλ
ραν τινά· οὐδὲ ἄξιος ἦν ἴσως τοῦ τοιούτου
θοῦ. Σὺ δὲ ἐκ τῶν Ἀλώων, δέομαι, Γλυκέρ
εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης
ρου. Μακροτέραν ἑορτὴν οὐδέποτε ἔγνων, οὐδ
καιροτέραν. Δήμητερ ἵλεως γενοῦ.

---

### LIB. II. EPIST. IV.

## ΓΛΥΚΕΡΑ ΜΕΝΑΝΔΡΩι.

Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπι
λάς, εὐθὺς ἀνέγνων. Μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐ
νῦν εἰμί, κατέχαιρον, Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ
νῆς γινομένη, καὶ τὰς παρούσας οὐκ ἐλάνθα
ἦν δὲ ἥ τε μήτηρ μου καὶ ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ Ευ
ριον καὶ τῶν φίλων, ἣν οἶσθα, καὶ παρὰ σοὶ ἐ
πνησε πολλάκις καὶ ἐπῄνεις αὐτῆς τὸν ἐπιχώ

---

16. αἰεὶ στέφεσθαι] Palat. στέφεσθαι αἰεί.
ἐτησίοις] Recepi e Cod. Dorvill. pro ἐτησίαις. Palat. ἐτ
θυμελίαις.
17. οὐδὲ ἀκαιροτέραν] Palat. ἀκαιραιοτέραν.

1. ἐν ᾗς νῦν εἰμί] Ita Bergl. et Wagn. pro ἐν ᾗ. Confi
Palat. Idem mox ἐκ πάλης consentiens fere cum Dorvilli
qui habet ἐκ παλῆς.
Εὐφόριον] Hoc an graecum nomen sit dubito. Fort.
φρόνιον.
καὶ παρὰ σοὶ ἐδείπνησε] Fort. καὶ γὰρ παρὰ σοὶ —.

ττικισμόν, ἀλλ' ὡς φοβούμενος αὐτὴν ἐπαινεῖν,
τε καὶ μειδιάσασα θερμότερόν σε κατεφίλησα.
ὺ μέμνησαι, Μένανδρε; Θεασάμεναι δέ με παρὰ 2
ὁ εἰωθὸς καὶ τῷ προσώπῳ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς
αίρουσαν, ὦ Γλυκέριον, ἤροντο, τί σοι τηλικοῦ-
ον γέγονεν ἀγαθόν, ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι καὶ
ᾶσιν ἀλλοιοτέρα νῦν πέφηνας; καὶ τὸ σῶμα γε-
άνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον.
ἐγώ, Μένανδρον, ἔφην, τὸν ἐμὸν ὁ Αἰγύπτου
ασιλεὺς Πτολεμαῖος ἐπὶ τῷ ἡμίσει τῆς βασιλείας
όπον τινὰ μεταπέμπεται, μείζονι τῇ φωνῇ φθεγ-
αμένη καὶ σφοδροτέρᾳ, ὅπως πᾶσαι ἀκούσωσιν αἱ
ροῦσαι. Καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα
ὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολὴν
ν αὐτῇ τῇ βασιλικῇ σφραγῖδι. Χαίρεις οὖν ἀπο-
ειπομένη, ἔφρασαν; τὸ δὲ οὐκ ἦν, Μένανδρε. Ἀλ- 3
ὶ τοῦτο μὲν οὐδενὶ τρόπῳ, μὰ τὰς θεάς, οὐδ' εἰ
οῦς μοι τὸ λεγόμενον φθέγξαιτο, πεισθείην ἄν,
ι βουλήσεταί με ποτὲ ἢ δυνήσεται Μένανδρος,
ολιπὼν ἐν Ἀθήναις Γλυκέραν τὴν ἑαυτοῦ, μό-
ς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγα-
ῶν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε δῆλος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, 4
ν ἀνέγνων, δῆλος ἦν ὁ βασιλεὺς τἀμὰ πεπυσμέ-
ς, ὡς ἔοικε, περὶ σοῦ· καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν
γυπτίοις θέλων ἀττικισμοῖς σε διατωθάζειν. Χαί-
ὁ διὰ τοῦτο, ὅτι πεπλεύκασι καὶ εἰς Αἴγυπτον
.

2. *νῦν ἡμῖν πέφηνας*] *ἡμῖν* addidi e Palat.
*τὸ σῶμα γεγάνωσαι*] Vere, opinor, Jacobsius ad Athen. p. 233.
*σὸν ὄμμα γεγ.* Malim tamen omisso pronomine *τὸ ὄμμα γεγ.*
*σὺν αὐτῇ τῇ βασ.*] Ita etiam Palat.
*Χαίρεις οὖν*] Ita scripsi e Palat. et Dorvilliano pro *χαίροις*.
3. *βουλήσεταί με ποτε*] Illud *με* h. l. plane otiosum.
4. *δῆλος ἦν ὁ βασ.*] Wagnerus *δῆλος* delevit, quo loci diffi-
tas non tollitur. Multo probabilius est, in priori *δῆλος*, quod
t *τοῦτό γε* legitur, aliquid vitii inesse. Non haereremus, si
ptum legeretur: *Ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε εἰδὼς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν —
ος ἦν ὁ βασιλεύς, τἀμὰ πεπυσμένος* etc. ut *τοῦτό γε* ad praece-
tia spectaret.
*ἀττικισμοῖς*] Ita omnes libri, etiam Palat. Wagnerus e Ruhn-
ii conjectura *ἀστεϊσμοῖς*. Atqui lusum captat Sophista con-
gens *Αἰγυπτίους ἀττικισμούς*.

πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες, καὶ πείθεται
τως, ἐξ ὧν ἤκουσεν, ἀδύνατον σπουδάζειν, ἐ
5 μῶν Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν διαβῆναι. Τί γὰρ
ναι χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς
κέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκε
καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, κἂν τοῖς προσκηνίοις
κα, τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα, ἢ ἂν
ταλίσῃ τὸ θέατρον· καὶ τρέμουσα τότε, νὴ τὴν
μιν, ἀναψύχω καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰ
6 δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι.
ὅ,τι ταῖς φίλαις τότε χαίρειν ἔφην, τοῦτ' ἦν, Μ
δρε, ὅτι οὐκ ἄρα Γλυκέρα μόνον, ἀλλὰ καὶ
λεῖς ὑπὲρ θάλασσαν ἐρῶσί σου, καὶ διαπόντιοι
τὰς σὰς ἀρετὰς κατηγγέλκασι, καὶ Αἴγυπτο
Νεῖλος καὶ Πρωτέως τὰ ἀκρωτήρια καὶ αἱ Φ
σκοπιαί, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενο
Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρ
καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων, καὶ πατέρω
υἱῶν καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβα
νου· ὧν ἀκούσονται μέν, οὐκ ὄψονται δὲ Μ
δρον, εἰ μὴ ἐν ἄστει παρὰ Γλυκέρᾳ γένοιντο
τὴν ἐμὴν εὐδαιμονίαν ἴδοιεν, τὸν πάντη
κλέος αὐτοῦ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μεθ
7 ραν ἐμοὶ περικείμενον. Οὐ μὴν ἀλλ' εἴγε ἀ
θος αἱρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ
δενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγ
καὶ τῶν αὐτόθι Πυραμίδων καὶ τῶν περι
των ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου Λαβυρ
καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ἀπὸ χρόνου ἢ τέχνης πα
8 τοῖς τίμια, δέομαί σου, Μένανδρε, μὴ ποι
πρόφασιν· μηδέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μ
τωσαν, ἤδη τοὺς μεδίμνους ἀριθμοῦντες, οὓς
σιλεὺς αὐτοῖς πέμψει διὰ σέ· ἀλλ' ἄπιθι πα

---

5. κἂν τοῖς προσκηνίοις] Vulgo καὶ τοῖς πρ. Wagne Voluit κἄν. Pro προσκηνίοις legendum esse παρασκηνίοις p liter mihi docuisse videor Comment. Misc. I. 4.

6. Ἀλλ' ὅτι ταῖς φ.] Palat. ἀλλ' ὅ γε τ. φ.

φιλαργ. — δεισιδ. καὶ ἀπίστων] v. Menandri Fragm. 41. 81.

ς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιοῖς πνεύμασι, Διὶ οὐρίῳ· ἐγὼ
ῳ σε οὐκ ἀπολείψω· μὴ τοῦτο δόξῃς με λέγειν·
ῦ αὐτὴ δύναμαι, κἂν θέλω· ἀλλὰ παρεῖσα τὴν 9
πέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἔσομαι συμπλέουσά
ι· καὶ σφόδρα τῶν εὐθαλάσσων γεγένημαι, εὖ
δα. καὶ ἐκκλωμένης κώπης ναυτίας ἐγὼ θερα-
ύσω. θάλψω σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν,
ω δέ σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον, οὐ
όνυσον, ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ προφή-
ν. Οὐδὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρεμίαις ναυτικαῖς ἀπο- 10
φθήσομαι, τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτ-
μένη. χαιρέτωσαν οἱ Θησεῖς ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἄ-
τα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλακήματα· ἡμῖν δὲ
ῖαια πάντα, καὶ τὸ ἄστυ, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ
Αἴγυπτος. Οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ
εται πλήρεις· κἂν πέτραν οἰκῶμεν, εὖ οἶδα Ἀ-
οδίσιον αὐτὴν τὸ εὔνουν ποιήσει. Πέπεισμαι 11
τε χρημάτων σε, μήτε περιουσίας μήτε πλούτου
καθάπαξ ἐπιθυμεῖν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι
εὐδαιμονίαν κατατιθέμενον· ἀλλ' οἱ συγγε-
ς, ἀλλ' ἡ πατρίς, ἀλλ' οἱ φίλοι, σχεδὸν οἶσθα
ντη πάντες πολλῶν δέονται, πλουτεῖν θέλουσι καὶ
ματίζεσθαι. Σὺ μὲν οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς αἰ-
σῃ με οὔτε μικροῦ οὔτε μεγάλου, τοῦτο εὖ οἶδα, 12
λαι μὲν ἡττημένος ἐμοῦ πάθει καὶ ἔρωτι, νῦν
ἤδη καὶ κρίσιν προστεθεικὼς αὐτοῖς· οἷς μᾶλ-
ν περιέχομαι, Μένανδρε, φοβουμένη τῆς ἐμπα-

---

9. τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς] Wagn. αὐτάς. Periz. ἑαυτῆς. Berndus ναύτης ἔσομαι, quod verum videtur.
γεγένημαι, εὖ οἶδα.] Palat. εὖ δ' οἶδα. Itaque sequentibus jun- εὖ δ' οἶδα, καὶ —. Mox conjicit Wagnerus ναύταις, *diffra- remo ipsa nautis ministrabo.* At ἐκκλωμένης legitur non κλασμένης. Insolens etiam θεραπεύειν τινί. Videant alii. Ante ῆς insere articulum.
Ἀφροδίσιον] *Veneris templum.* Ita scripsi pro ἀφροδίσιον.
12. ἐμοῦ πάθει] Ita Berglerus pro πᾶσι. Lennep. πάθεσι, d recepit Wagnerus. Palat. μοῦ pro ἐμοῦ.
οἷς μᾶλλον] Legendum videtur ἧς sc. κρίσεως. *Nunc vero,* uit, *ad animi affectum et amoris impotentiam etiam judicii nitas accessit, cui quidem plus ego tribuere soleo quam amori, solo animi motu continetur.* Prorsus, ut mihi quidem vide-

θοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον· ἔστι γὰρ ὡς βί
ἡ ἐμπαθὴς φιλία, οὕτω καὶ εὐδιάλυτος· οἷς δὲ
ραβέβληνται καὶ βουλαί, ἀῤῥαγέστερον ἐν τού
ἤδη τὸ ἔργον οὔτε ἀμιγὲς ἡδοναῖς τε καὶ δι
13 πλῆθος, οὔτε περιδεές· λύσεις δὲ τὴν γνώμην, ὡ
πολλάκις περὶ τούτων αὐτὸς νουθετῶν με διδάσ
Ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μήτε τι μέμψῃ, μήτε αἰτιάσῃ
δοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας, οἵτινες ἄρξο
πάντη με περιβομβεῖν ἐξιοῦσαν, ὡς αὐτὸν ἀφ
14 μένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦτον. "
δέομαί σου, Μένανδρε, ἐπίσχες, μηδέπω τῷ βα
μηδὲν ἀντεπιστείλῃς· ἔτι βούλευσαι· περίμε
ἕως κοινῇ γενώμεθα καὶ μετὰ τῶν φίλων, καὶ
φράστου καὶ Ἐπικούρου· τάχα γὰρ ἀλλοιότερα
κείνοις καὶ σοὶ φανεῖται ταῦτα. Μᾶλλον δὲ
θυσώμεθα καὶ ἴδωμεν, τί λέγει τὰ ἱερά, εἴτε
εἰς Αἴγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι, εἴτε μένειν· καὶ
στηριασθῶμεν εἰς Δελφοὺς πέμψαντες· πάτριο
15 μῖν ἐστιν ὁ θεός. Ἀπολογίαν ἕξομεν καὶ ποι
μενοι καὶ μένοντες πρὸς ἀμφότερα τοὺς θ
Μᾶλλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ποιήσω· καὶ γὰρ ἔχω

---

tur, a sensu loci aberravit Wagnerus, qui inter alia pro
quod ante καὶ κρίσιν legitur, scribendum conjecit ἤθη. V
*jam vero, ex quo mores meos propius nosti, verius de me*
*cium ferre coepisti. Isti igitur mores mei tuumque de n*
*dicium magis mihi curae cordique sunt* etc. Nostram int
tationem etiam sequentia confirmant, quae ab aliis aliter
tata, si audaciori conjecturae locus est, ita fere ad saniore
tionem vocare licebit: οἷς δὲ παραβέβληνται καὶ βουλαί, ἀῤ
στερον ἐν τούτοις τὸ ἔργον ὃν οὔτε ἀμιγὲς ἡδοναῖς ἔσται διὰ τ
θος, οὔτε περιδεὲς διὰ τὸ ἦθος. *Qui vero cum amoris affect*
*dicii constantiam conjungunt, eorum amicitia, cum majore*
*mitatem nacta sit, neque voluptate carebit propter* τὸ πά
*neque timorem admittet propter* τὸ ἦθος. In quibus qui
θος et ἦθος significet optime docebit Valckenaer. ad The
Adoniaz. p. 329.

13. ὥστε — διδάσκεις] Sic Palat. Vulgo ὡς με π. — νου
διδ. Fort. ὅσγε — με διδ.

μήτε τι μέμψῃ] Addidi τι e Palat. Idem mox μηδὲ αἰτιο

αὐτὸν ἀφῃρημένης] Recte, ut videtur, Bergl. ἀφῃρημένην.
αὐτὸν Palat. αὐτῆς. Fort. αὐτοῖς.

14. ἡμῖν ἐστιν ὁ θεὸς] Ita dedi e Palat. pro ἡμῶν.

ωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἥκουσαν εὖ μάλα
ύτων ἔμπειρον, γαστρομαντεύεσθαι δεινὴν τῇ
ν σπαρτῶν διατάσει νύκτωρ καὶ τῇ τῶν θεῶν
ίξει· καὶ οὐ δεῖ λεγούσῃ πιστεύειν, ἀλλ᾽ ἰδεῖν, ὥς
σι. Διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν, καὶ γάρ, ὡς ἔφη, 16
θαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα καὶ
ρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι, καὶ λιβανωτὸν
ἔενα καὶ στύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σελή-
, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων. Οἶμαι δὲ καὶ 17
φθήσεται Πειραιόθεν ἐλθεῖν· ἢ δήλωσαί μοι
ως, μέχρι τίνος οὐ δύνασαι Γλυκέραν ἰδεῖν·
ἐγὼ μὲν καταδράμω πρὸς σέ, τὴν δὲ Φρυγίαν
την ἑτοιμάσωμαι. ἤδη καὶ ἃ μελετᾶν πειράζεις
σαυτοῦ μὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρίδιον καὶ
Μουνυχίαν, καὶ κατ᾽ ὀλίγον ὅπως ἐκπέσωσι
ψυχῆς. Οὐ δύναμαι πάντα ποιεῖν μὰ τοὺς 18
ύς· σὺ δὲ οὐ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλος ἤ-
μοι. κἂν οἱ βασιλεῖς ἐπιστείλωσι πάντες, ἐγὼ
των εἰμὶ παρά σοι βασιλικωτέρα, καὶ εὐσεβεῖ

---

15. γαστρομαντεύεσθαι] Pro simplici μαντεύεσθαι dictum vi-
r. Bergleri dubitationes bene diluit Wagnerus. Schneide-
Lex. Gr. malit ἀστρομαντεύεσθαι.
16. ὡς ἔφη, καὶ] Jacobs Append. ad Porsoni Adv. p. 318.
t καὶ γάρ, ὡς ἔοικε, κάθαρσιν. Quae et elegans est mutatio,
i fallor, necessaria.
καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων] Alii aliter. Vide Wagnerum,
praeeunte Gorreo scripsit φύλλα ἀνθῶν. At de lustratione
agi, non de sacrificio recte monuit Jacobs. ad Athen. p. 166.
tentat φύλλα ἀκανθῶν, sive ut in Append. ad Porsoni Adv.
19. scripsit, φύλλα τῶν ἀκανθῶν. Articulum agnoscit Palati-
Mihi ἀχράδων scribendum videbatur: ἀχρὰς idem quod
ος, quem in lustrationibus usitatum fuisse docet Theocr.
V. 88.
17. καὶ σὲ φθήσεται] Sequentia docent φθήσεσθαι scriben-
esse.
ἤδη καὶ ἃ μελετᾶν κ. τ. λ.] Locus corruptissimus. Ego satis
o Jacobsii conjecturam (Append. ad Porsoni Adv. l. c.) ap-
isse: ἑτοιμάσωμαι ἤδη. καὶ εἰ (quod pendere vult a δήλωσαι)
πειρ. ἀπὸ σοῦ (voluit σαυτοῦ, ut omnes libri habent) καὶ τὸν
καὶ τὸ ἀγρ., καὶ τ. Μ., καὶ πάντα ὀλίγον, ὅπως ἐκπ. τ. ψυχῆς οὐ
ταῦτα ποιεῖν — οὐδὲ σὺ δύνασαι etc. *Hoc quoque mihi scribe,
forte jam sponte tua meditari coneris, possitne fieri, ut Pi-
s, agellus, Munychia, omnia propemodum tibi ex animo
dant.* Pro μὰ τὸν Πειραιᾶ Palat. habet με τ. Π., et in sequen-
s ὅλος pro ὅλως, quod recepi.

19 σοι κέχρημαι ἐραστῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι. Ὠσ
πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς ἄστυ πα
ραγενέσθαι, ὅπως, εἴγε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸ
βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς εὐτρεπισμένα τὰ δράματ
ἐξ αὐτῶν, ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖο
καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον, οὐ δημοκρατικόν, ὡς οἶ
σθα· εἴτε Θαΐδα, εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυ
λέοντα, εἴτε Ἐπιτρέποντας, εἴτε Ῥαπιζομένην, εἴτ
Σικυώνιον * * * ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ θρασεῖα καὶ το
μηρά τις εἰμὶ τὰ Μενάνδρου διακρίνειν ἰδιῶτ
20 οὖσα· ἀλλὰ σοφὸν ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦ
εἰδέναι δύνασθαι· σὺ γάρ μ' ἐδίδαξας εὐφυᾶ γ
ναῖκα ταχέως παρ' ἐρώντων μανθάνειν, ἀλλ'
κονομοῦσιν ἔρωτες σπεύδοντες. αἰδούμεθα, μὰ
Ἄρτεμιν, ἀνάξιοι ὑμῶν εἶναι μὴ θᾶττον μαν
νουσαι. Πάντως δέομαι, Μένανδρε, κἀκεῖνο
ρασκευάσασθαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ με γέγραφας,
κἂν μὴ παραγένωμαι σὺν σοί, δι' ἄλλου πλεύ
πρὸς Πτολεμαῖον, κἂν μᾶλλον αἴσθηται ὁ βασιλ
ὅσον ἰσχύει καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους φέρειν
τοῦ τοὺς ἔρωτας, ἀφεὶς ἐν ἄστει τοὺς ἀληθινο
21 Ἀλλ' οὐδὲ τούτους ἀφήσεις, εὖ ἴσθι· κυβερνᾶ
πρωρατεύειν, ἕως δεῦρο παραγίνῃ πρὸς ἡμᾶς Π
ραιόθεν, μνηθήσομαι, ἵνα σε ταῖς ἐμαῖς χερσὶν
κύμονα ναυστολήσω, πλέουσα, εἰ τοῦτο ἄμεινον
ναι φαίνοιτο· φανείη δέ, ὦ θεοὶ πάντες, ὃ κοινῇ
σιτελὲς ᾖ, καὶ μαντεύσοιτο ἡ Φρυγία τὰ συμφέρ
τα κρεῖσσον τῆς θεοφορήτου σου κόρης. Ἔῤῥωσ

19. εἴγε μεταβ.] Palat. εἴτε, et mox ἔχεις pro ἔχῃς.
εἴτε Θαΐδα] Ita scripsi pro Θαΐδας. Vide supra ad Mena
Fragm. p. 73.
εἴτε Σικυώνιον * * * ἀλλ' ὅτι] Vulgo Σικύων * * * ἀλλ'
καί, quod post ὅτι sequitur, Palat. omittit.
20. αἰδ. μὰ τὴν Ἄρτεμιν] Addidi μὰ e Palat., ut conjec
Herelius. Mox fort. Πάντως δὲ δέομαι.
με γέγραφας, ἵνα] Palat. μεταγέγραφας ἵνα.
σὺν σοί, δι' ἄλλου] Vere opinor Jacobsius in Nott. MSS.
Menandri Fragm. conjicit διὰ σοῦ.
21. ναυστολήσω] Palat. ναυστολίσω, et mox συντελὲς pro
σιτελές.
Θεοφορήτου σου κόρης] Vide ad Menandri Θεοφορουμένην p.

# PHILEMONIS

## FRAGMENTA.

## HILEMONIS

### FRAGMENTA.

### ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

aeus III. p. 81. d. *Φιλήμων δ' ἐν Ἀγροίκῳ τὰ Κυ-λα Στρουθία καλεῖ.* Idem pomorum genus com-ur ab Antiph. Byz. in Br. Anal. II. p. 171. ubi obsium Vol. II. T. II. p. 43. et Salmasium ad So-)O. a Clerico laudatum. Athenaei locum tetigit Stapel ad Theophr. de Plant. IV. p. 341. verba κῳ inscite vertens *in opere rustico.*

### ΑΔΕΛΦΟΙ.

enaeus XIII. p. 569. d. *καὶ Φιλήμων δ' ἐν Ἀδελ-σιστορῶν, ὅτι πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος· — ἀλλ' ὅγε Φιλήμων ησί·*

) δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους, Σόλων·
γάρ λέγουσι τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον [βροτῶν],
μοτικὸν ὦ Ζεῦ πρᾶγμα καὶ σωτήριον,
αί μοι λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἁρμοστόν, Σόλων·)
:στὴν ὁρῶντα τὴν πόλιν νεωτέρων,
ύτους τ' ἔχοντας τὴν ἀναγκαίαν φύσιν,
ιαρτάνοντάς τ' εἰς ὃ μὴ προσῆκον ἦν,
ῆσαι πριάμενόν τοι γυναῖκας κατὰ τόπους
)ινὰς ἅπασι καὶ κατεσκευασμένας.
στᾶσι γυμναί· μὴ 'ξαπατηθῇς· πάνθ' ὅρα.

οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχειν; ἔχεις
[ἐστυκότως] πως; ἡ θύρα 'στ' ἀνεῳγμένη.
εἷς ὀβολός. εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς
ἀκκισμὸς οὐδὲ λῆρος, οὐδ' ὑφήρπασεν,
15 ἀλλ' εὐθύς, ὡς βούλει σύ, χὤν βούλει τρόπ[ον]
ἐξῆλθες; οἰμώζειν λέγ', ἀλλοτρία 'στί σοι.

Recte Schweigh. in Athenaei verbis dedit ἐν Ἀδελφοῖς p[ro] vulgato Δελφοῖς, quo titulo nemo unquam fabulam doc[uit]. Falluntur Intpp. ad Hesychium I. p. 634. ἀφαιᾶσαι — [ἀ]πολέσαι. ὁ αὐτὸς Δελφοῖς. quo loco nihil incertius. S[ed] sit elogii importunitatem, in qua non offendit Gatak[er] ad Anton. I, 16. p. 28., Menagius ad Diog. Laert. II. 676. b. sed male corrigit ἐν Φιλοσόφοις. Δελφοὶ et ἀδ[ελ]φοὶ etiam aliis locis inter se permutantur, ut docu[erunt] Intpp. Pollucis T. II. p. 1235. et Herodoti p. 408. We[ss]. Ceterum ad illud Solonis institutum praeter Dion. Chr[y]sost. Orat. VII. p. 271. a Jacobsio laudatum respexit C[le]mens Alex. Strom. III. p. 187. Sylb. — Vs. 1. Grotius E[xc]. p. 765. edidit εὖ δ' εἷς ἅπαντας, improbante Schweigh., q[ui] conjungit εὗρες δημοτικὸν πρᾶγμα. Rectius opinor εὗρες ea spectare dicemus, quae proxime hunc locum antece[de]bant. Nam illa quidem δημοτικὸν πρ. κ. σ. aut pendent [ab] ἰδεῖν aut per exclamationem efferenda sunt: *o rem po[pu]larem atque salubrem.* — Vs. 2. βροτῶν adjecit Casau[bo]nus. Maussac. ad Harpocr. p. 275. corrigit σὲ γ. λ. π[ρᾶγμα] τον αὐτὸ τοῦτ' ἰδεῖν. — Vs. 4. fort. κἀμοί, *nam mihi q[uo]que hoc dicere licet.* Ipse scilicet homo Solonis instit[uti] salubritatem expertus erat. — Vs. 5. ὁρῶντα. Ante G[ro]tium ὁρῶντι. — Vs. 8. τοι. Ita pro τι Schw. e codd. Bentl. p. 112. ex Aldina. — Vs. 12. ἐστυκότως addidit Be[nt]lejus. Apposite Schweigh. admonet Horatii Sat. II. 1. *Nam simul ac venas inflavit tetra libido, Huc juven[em] aequum est descendere.* At in vetere Glossario ap. R[ut]gers. V. L. IV. p. 555. ἐστυμένως, ὁρμητικῶς leg. ἐσσυ[μέ]νως. — Vs. 14. οὐδ' ὑφήρπασεν sc. meretricula, quod [ἐκ] τοῦ κοινοῦ repetendum. Grotius dedit οὐδ' ὑφαρπαγή, [Ja]cobs. ad Athen. p. 303. οὐδὲν ὑφήρπασεν. „Vulgatum [de]„fendit Bentl.: reciproce, puto, accipiens per ellipsin p[ro]„nominis ἑαυτήν. Sic Dalecampius: *non illae se sub[tra]„hunt:*" Schweigh. — Vs. 15. emendavit Bentlejus. [Si]militer Xenarchus ap. Athen. XIII. p. 569. c. καὶ τῶ[ν] ἑκάστην ἔστιν ἀδεῶς, εὐτελῶς, μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν, πά[ν]τας τρόπους.

## ΑΙΤΩΛΟΣ.

nti - Atticista p. 96. 6. ἐλαφρός. ὁ τὰς φρένας κοῦ- Φιλήμων Αἰτωλῷ. Aetolum, quo miles mercenarius cari videtur, docuit etiam Bato, Comicus apud Sto- erm. 105. p. 437. Grot.

---

## ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ.

obaeus Serm. XCVII. p. 536. Gesn. XCIX. p. 415. et primo ac sec. versibus omissis, Serm. CXI. p. esn. CXIII. p. 467. Grot.:

)ἴμοι· τὸ λυπεῖσθαι γὰρ ἐπὶ τὸ ῥῆμ' ἄγει
οὔτ' εὐθύς, ὡς ἔοικε, τὸν λυπούμενον,
υπουμένῳ δ' ὅταν τις ἀκολουθῶν λέγῃ
αἶρ', ἐξ ἀνάγκης οὗτος οἰμώζειν λέγει.

Gesneri: *Philemon Anacalypt.* quod vertit Gro- *etegente.* Similiter Clericus *Ἀνακαλυπτομένῃ, Re-* Rectius, puto, Fabricius Bibl. Gr. II. p. 476. scri- νακαλυπτήρια, qua voce tertium a nuptiis diem si- ri constat, quo recens nupta, flammeo remoto, pro- s in conspectum veniebat. Vid. Taylor. ad Fragm. Vol. VI. p. 9. ed. Rsk. et Intpp. Hesychii I. p. 325. ratus V. S. II. 4. p. 611. ἐρομένου τινός, ὁπότε ἄγοι καλυπτήρια, ἀστειότατα ὁ Ἑρμοκράτης, ἐγκαλυπτήρια , ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων. Neque impedio quo mi- ınera recens nuptae a propinquis amicisque oblata as. V. Plutarch. Timol. cap. VIII. Harpocrat. p. nc. Schol. Eurip. Phoen. 688.

---

## ΑΝΑΝΕΟΥΜΕΝΗ.

henaeus VI. p. 262. a. Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει — ν Ἀνανεουμένῃ· Ψωμοκόλαξ δ' ἐσθ' οὗτος. Φι- ; δ' ἐν Ἀνανεώσει· Ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεί. ι Seguer. I. p. 116. Ψωμοκόλακες (fort. Ψωμοκολα- Φιλιππίδης Ἀνανευούσῃ. Corr. Ἀνανεώσει, quae Phi- fabula laudatur etiam ab Athen. IX. p. 384. e. ος in Philemonis loco Bentl. p. 110. ῥυτοσί.

---

## ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ.

Athenaeus XIV. p. 663. f. de mattya, delicatissimi edulii genere, disputans: *Φιλήμων ἐν Ἀνδροφόνῳ·*

*Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω, καὶ ματτύην*
*ποιεῖτε θᾶττον.*

De mattya vide Popmam ad Varr. L. L. IV. p. 79. et, qui eadem fere protulit, Turneb. Advers. XXII, 7. Titulo fabulae quid significetur clarum est ex Euphronis loco ap. Athen. IX. p. 377. e. ubi coquus ministrum ita adhortatur: *δεῖ δέ, Καρίων, ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετὸν ἁπλῶς δίκαιον (εἶναι), οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν εἰς τοὺς γάμους ἀνδροφόνον, fraudulentum et rapacem.* Similiter Amphis ap. Athen. VI. p. 224. e. *ἅπαντες (ἰχθυοπῶλαι) ἀνδροφόνοι γάρ εἰσιν ἑνὶ λόγῳ.* Eodem titulo fabulam scripserat Bato. V. Athen. IV. p. 163. b. aliisque locis.

---

## ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.

Stobaeus Eclog. Phys. Vol. I. p. 198. ed. Heer.:

*Νῦν δ' οἶδ' ἀκριβῶς τὴν τύχην ὡς οὐ μία,*
*οὐδ' ἔστι πρώην, ἀλλὰ μετὰ τῶν σωμάτων*
*ἡμῶν, ὅταν γιγνώμεθ', εὐθὺς χή τύχη*
*προςγίγνεθ' ἡμῖν, συγγενὴς τῷ σώματι·*
*κοὐκ ἔστιν ἕτερον παρ' ἑτέρου λαβεῖν τύχην.*

Vs. 1. editur *πρώτη* et vs. 4. *ὅταν γίγνωντ', εὐθὺς καὶ ἡ Τύχη.* Utrumque emendavit Bentl. p. 111. quem vide. Vs. 6. a reliquis separavere Grotius et Clericus, *κοὐκ* mutantes in *οὐκ.* Recte Heerenius cum prioribus conjunxit.

---

## ΑΠΟΛΙΣ.

Stobaeus Serm. LXXIX. p. 467. Gesn. LXXXI. p. 343. Grot.:

*Οὐχὶ μόνον οὗτος εὗρε πῶς λαλήσομεν*
*αὐτοῖς, ἀπέχοντες πολὺν ἀπ' ἀλλήλων χρόνον,*
*οὐδ' ὃν τρόπον μηδέποτε μηδὲ εἰς πάλιν*
*ἐπιλήσεθ' ἡμῶν μηδέν, ἐμβλέψας δέ που*
*τὰκ τοῦ χρόνου τοῦ παντὸς εἴσετ', ἀλλὰ καὶ*
*ψυχῆς ἰατρὸν κατέλιπεν τὰ γράμματα.*

ud Gesnerum haec fabula *Apollinis* nomine laudatur, od e Codd. mutasse videtur Grotius. *Exsulem* Caecilii Nonio citari monet Clericus. Vs. 1. Fort εὖρ' ὅπως. ο οὗτος Clericus nescio quam ob causam αὐτός. Idem Cadmo agi credidit. Rectius intelligas Palamedem, em litterarum inventorem perhiberi satis constat. V. etzes Chil. XII, 38. T. Hemst. ad Lucian. I. p. 88. lfius Proll. ad Hom. p. LI. — Vs. 2. αὐτοῖς i. ei ἀλλή-. V. Priscian. XVIII. p. 1172. Intpp. Hesychii I. p. 9. et Coray ad Heliod. II. p. 7. Editur apud Stobaeum οῖς, quod in δέλτοις mutabat Jacobs. Animad. in Stob. 206. — Vs. 6. ψυχῆς ἰατρὸν. Admonet Clericus Osy-nduae, qui bibliothecam ψυχῆς ἰατρεῖον dixerat, teste d. Sic. I. p. 45. Cfr. Wyttenb. Bibl. crit. III, 1, p. 29.

---

## ΑΡΠΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Athenaeus XIV. p. 663. f. ὅτι δὲ καὶ ὁ τρόπος τῆς τοι-ης εὐωχίας ὁμοίως (ματτύη) ἐλέγετο, Φιλήμων φησὶν ἐν Ἁρ-ομένῳ·

*Γυμνῷ φυλακὴν ἐπίταττε, καὶ διὰ τριῶν*
*ποτηρίων με ματτύης εὐφραινέτω.*

ora verba γυμνῷ φυλ. ἐπ. quo spectent, ignorare se fa-ur Schweighaeuserus. Est proverbialis dicendi forma τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν Suidas I. 503. Et recte quidem. Qui enim fieri potest, ut mi-nudus et inermis custodiae munus obeat? Paullo ali-Hesychius explicat Tom. I. p. 866. γυμνῷ φυλακὴν ἐπι-ττειν. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως, διὰ τὸ αγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Sed delen-vocula μὴ ante δεομένων ab intpp. temere illata; tum ribendum videtur διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ οὐ χωρὶς ἐπικελεύ-ως h. e. *inviti nec nisi aliorum jussu.* Pro ἐπικελεύσεως dex habet ἐπικελάσεως. Fort. ἐπικολάσεως. In Philemo-loco quo spectaverit proverbium illud, non ignorare-us, opinor, si integriorem Athenaeus apposuisset. Nec ii immunem esse locum docet διὰ ultima syllaba pro-cta. Fort. ἐπιτάττομεν scribendum, nisi malis καὶ δὴ διὰ ιῶν. Ad secundum versum, ubi recte Schweighaeuserus ματτύης dedit pro μεματτύης, respexit Photius p. 153. ττύης, σκευασία περιφορημάτων, Χρήσιμος εἰς πότον καὶ κῶ-πλείω. Φιλήμων. Male Schleusnerus ματτύη. Utrum-dicitur ὁ ματτύης et ἡ ματτύη, ut ὁ γύης et ἡ γύη,

quorum illud restituendum videtur ex ed. Robortelli Aeschylo Prom. 369. λευροὺς γύας.

Pollux X, 104. ἡ δὲ κύβηλις ἐν Φιλήμονος Ἁρπαζομένῃ

Ὁρῶ μαγείρου καὶ κύβηλιν καὶ σκάφην.

ubi Clericus μαγείρους. Ἁρπαζομένη, genere foeminino, vocatur haec fabula ab eodem Polluce VII, 28. νακοτίλτης Φιλήμων αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἁρπαζομένῃ. Eadem varietas in Caecilii fabula ejusdem tituli, quae *Harpazomenos* vocatur apud Charis. Inst. I. p. 117. ed. Putsch., sed *Harpazomene* apud Nonium I, 33. et Donat. ad Terent. Eun. IV, 4, 4. ubi Caecilii verba ita digerenda videntur:

Quid tibi aucupatio est,
Argumentum ut de meo amore verbificatio est patri.

## ΑΥΛΗΤΗΣ.

Unus hujus fabulae mentionem facit Anti-Attic. p. 87 γενειάζειν. Φιλήμων Αὐλητῇ· Γεγενειακεν.

## ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΣ.

Athenaeus XIII. p. 595. c. Πυθιονίκης δὲ τῆς ἑταίρας φανήσεται τὸ μὲν Ἀθήνησι τὸ δ' ἐν Βαβυλῶνι μνῆμα —. Mnημονεύει τούτων καὶ Φιλήμων ἐν Βαβυλωνίῳ·

Βασίλισσ' ἔσῃ Βαβυλῶνος, ἂν οὕτω τύχῃ.
τὴν Πυθιονίκην οἶσθα καὶ τὸν Ἅρπαλον.

Vs. 1. ante Bentl. legebatur βασίλισσης ἢ Βαβυλῶνος. Confirmat viri acutissimi conjecturam Ms. A. βασιλίσσαις Βαβυλῶνος. Formam βασίλισσα ab uno Aelio Dionysio probatam illustravit Sturz. de Dial. Mac. p. 151. cfr. Lobeck ad Phryn. p. 225. Ita διακόνισσα a διακονίς, φυλάκισσα φυλακίς, et alia, de quibus Hemst. ad Luc. I. p. 92. et Thom. M. p. 144. De Pythionica famoso Harpali scorto nota omnia ex Athenaeo, Diodoro et Pausania.

## ΓΑΜΟΣ.

Pollux X, 176. ὀλκεῖον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν· ἐν Φιλήμονος Γάμῳ·

Ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον
πυρῶν τε μεστόν.

ta cod. pro ὅλκιον. V. Bentl. p. 112. Pro τέ MSS. prae-
ient τί. Fort. πυρῶν γε μεστόν.

Schol. Platon. Ruhnk. p. 92. ἐν τῷ Καρὶ ὑμῶν ὁ κίνδυ-
νος — μέμνηται ταύτης καὶ Φιλήμων ἐν Γάμῳ·

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον οἶδα, δέσποτα.

higinem proverbii declarant quae disputat Hemst. ad Ar-
tm. Pluti p. 7. Cfr. Heind. ad Plat. T. III. p. 344.

Anti - attic. p. 99. 24. Θρασέα. Φιλήμων Γάμῳ· θρα-
ῖα γυνή. Editur Γάλλῳ, quod tenuit Boeckhius ad Pin-
ıri Fragm. p. 613. Eadem confusio etiam alibi. Vid.
'essel. ad Diod. Sic. II. p. 517.

Ab hac fabula non diversa fuisse videtur Γαμῶν ab
dem Grammatico commemorata p. 92, 16. Φιλήμων Γα-
ῦντι·

Σῶζε σαυτόν, ἐγὼ δ' ἐμέ.

---

## ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Apud Stobaeum Serm. VIII. p. 97. 12. Gesn. p. 53.
rot.:

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

ide ad M[illegible]ndri Sicyonium.

---

## ΕΜΠΟΡΟΣ.

Nullum superest hujus fabulae fragmentum. Plaut.
'rolog. Mercat. 9.

> Graece haec vocatur *Emporos* Philemonis,
> Eadem Latine *Mercator* Marci Accii.

Eodem titulo fabulam docuit Diphilus. Etymol. M. p.
190. 40. Τιμαχίδας δέ φησιν ὅτι σύνθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάτω
ἄρα φέρειν τὸ καραδοκεῖν. παρατίθεται δ' ἐνάλοις Δίφιλον
λέγοντα ἐν Ἐμπόρῳ· τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρανόμηκεν. Po-
trema inde a παρατίθεται e Cod. Barocc. supplevit Bek-
kerus Anecd. Gr. III. p. 1445. Corrige παρατίθεται δ' ἐν
ἄλλοις Δίφιλον, cujus versus ita scribendus videtur:

τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραδοκήσαμεν.

---

## ΕΞΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Stobaeus Serm. LX. p. 382. Gesn. LXIII. p. 237 Grot.:

Κἂν δοῦλος ᾖ τις, οὐδὲν ἧττον, δέσποτα,
ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν, ἂν ἄνθρωπος ᾖ.

Ad Philemonis Thesaurum hos versus conjectura retulit Hermannus, quem vide in Praef. Plauti Trin. p. XXVII. Ad Ἐξοικιζόμενον Cod. auctoritatem sequutus retulit Brunck Poet. Eth. p. 336. Fortasse tamen ad sequens fragmentum codicis lemma referendum est:

Κακόν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράττων κακῶς,
μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται.

ubi Gesnerus Ἐξοικιζομένου, Grotius *Migrantis* nomen adscriptum habent. Dedi autem κἂν δοῦλος ᾖ pro ἦν. Idem reposuit Hermannus et ante Hermannum jam Bentl. p. 124. Harlesium ad Fabricii Bibl. Gr. II. p. 477. quid moverit, ut hanc fabulam non diversam fuisse diceret ab Ἐπιδικαζομένῳ, non intelligo. Similis fabulam tituli Εἰσοικιζόμενον scripsisse perhibetur Alexis. V. Athen. XIV. 613. e.

---

## ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Plutarch. de aud. poet. p. 35. b. φέρειν δὲ πράως καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας καὶ γέλωτας, μάλιστα μὲν τὸ τοῦ Φιλήμονος ἔχοντας πρόχειρον·

Ἥδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερον
ἔστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν·
ὁ λοιδορῶν γάρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

Vs. 3. Brunck. P. Eth. p. 194. sine causa dedit ἐάν. Eundem versum corruptissime exhibet Anton. Mel. LIII. p. 79. qui ut alia hujus generis ita hunc etiam locum debet Stobaeo Serm. XIX. p. 101. ubi Gesnerus in margine adnotavit: *Philemon* ἐν Δικαζομένῳ, unde Fabricius Bibl. Gr. II. p. 477. titulum fabulae fecit Ἐκδικαζόμενος. At recte ἐπιδικαζόμενος edidit Grotius. Ita vocatur haec fabula etiam apud Stobaeum Serm. XIII. p. 145. 40. Gesn. p. 83. Grot.:

Πρόχειρον ἐπὶ τὴν γλῶτταν εὐλόγῳ τρέχειν.

Est autem ἐπιδικαζόμενος is qui ἐπίδικον h. e. orbam puel-

a ex Attici juris norma in matrimonium ducere cogetur, quod tum fiebat, si pater puellae intestatus obiis-. V. Kuhn. ad Polluc. II. p. 1319. Gataker. Advers. I. 231. et Sluiteri Lectt. Andocid. V. p. 84.

---

## ΕΥΡΙΠΟΣ.

Pollux X, 176. μηλώτην τὴν τοῦ προβάτου δοράν, Φιλήμονος εἰπόντος ἐν Εὐρίπῳ· Στρῶμα μηλώτην τ' ἔχει. men fabulae inditum fuisse videtur ab homine vario : sibi constante, quos εὐρίπους vocatos fuisse a Graecis istat.

---

## ΕΦΕΔΡΙΤΑΙ.

Photius Lex. p. 271. Παλαιστή, θηλυκῶς. Κρατῖνος ποις· Μεῖζον τὸ πέος παλαιστῆς. Φιλήμων Ἐφεδρίταις·

Σκιμπόδιον ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιαθίον,
ἴσως παλαιστῆς.

criptio fabulae non suspecta fuit Kustero ad Suid. III. 599. Nescio tamen qui sint ἐφεδρῖται, nisi forte ἐφεσταὶ scribendum h. e. *qui ἐφεδρισμὸν ludunt*, de quo le Polluc. IX. p. 1105. et Intpp. Hesychii I. p. 1542. rt. ad eandem fabulam hic versus referri debet, quem isso fabulae indicio servavit Stob. Gesneri Serm. CXIII. 582.

Χαλεπὸν τὸ ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῦσαι ῥᾴδιον.

. quem Grotius in margine adscripsit *Philemon Subsesre*, quod indicium quin e Cod. petitum sit non dubito. Hypobolimaeum hoc fragm. temere retulit Clericus.

---

## ΕΦΗΒΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. XCVI. p. 528. Gesn. XCVIII. 405. Grot.:

Οὐ τοῖς πλέουσι τὴν θάλατταν γίνεται
μόνοισι χειμών, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ
τοῖς περιπατοῦσί που, Λάχης, ἐν τῇ στοᾷ,
καὶ τοῖς μένουσιν ἔνδον ἐν ταῖς οἰκίαις.
5 Χοὶ μὲν πλέοντες ἐνίοθ' ἡμέραν μίαν

ἢ νύκτα χειμασθέντες, εἶτ' ἐκ τοῦ κακοῦ
σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ
αὐτοὺς τὸ σῶζον ἦκεν ἢ 'φάνη λιμήν.
Ἐμοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν. οὐκ εἰς ἡμέραν
10 χειμάζομαι μίαν γάρ, εἰς τὸ ζῆν δ' ὅλον.
ἀεὶ τὸ λυπεῖσθαι δὲ μεῖζον γίνεται.

Vs. 8. vulgo legitur: σῶζον ἢ μένη ἐφάνη λιμήν. Cod. M ἡμέρα ἐφάνη. Emendavit Koenius ad Greg. Cor. p. 1[illegible] ed. nov., praeeunte Salmasio ap. Grotium, qui dedit ἧκ[illegible] ἢ ἐφάνη.

Stephanus Byz. p. 171. Κρομμύων, πόλις πλη[illegible] Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ.

---

## ΗΡΩΕΣ.

Schol. Platon. Ruhnk. p. 33. ὑπέρου περιτρο[illegible] ἐπὶ τῶν τὰ πάντα ποιούντων πολλάκις, καὶ μηδὲν ἀνυόντων. Φιλήμων ἐν Ἥρωσιν. Eadem habet Zenob. VI, 25. ubi [illegible]men minus recte editur ἐπιτροπή. Eodem proverbio [illegible]tur Plato Comicus ap. Phot. p. 456. εἶτ' οὐχ ὑπέρου (μοι) περιτροπὴ γενήσεται. Cfr. Gataker. ad Anton. X, [illegible] et Heindorf. ad Plat. II. p. 502.

---

## ΘΗΒΑΙΟΙ.

Apud Stobaeum Serm. LX. p. 381. Gesn. LXII. 233. Grot.:

Ἐμοῦ γάρ ἐστι κύριος μὲν εἷς ἀνήρ,
τούτων δὲ καὶ σοῦ μυρίων τ' ἄλλων νόμος,
ἑτέρων τύραννος, τῶν τυραννούντων φόβος,
δοῦλοι βασιλέων εἰσίν, ὁ βασιλεὺς θεῶν,
5 ὁ θεὸς ἀνάγκης. πάντα δ' ἂν σκοπῇς, ὅλως
ἑτέρων πέφυκεν, ἡττόνων δὲ μείζονα.
τούτοις ἀνάγκη ταῦτα δουλεύειν ἀεί.

Cum hoc loco fortasse conjungendi sunt versus pro[illegible] apud Stobaeum praecedentes. Vide Fragm. Inc. 63. Vs. 2. τούτων. Fort. τούτου. — Vs. 4. Clericus comp[illegible] illud Horatii:

Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipsos imperium est Jovis.

ibidem delevi part. δέ, quam metri causa, ut ait, ante βασιλεὺς addidit Grotius. — Vs. 5. ὁ θεὸς ἀνάγκης. Deum necessitate minorem illustravere Spanhem. ad Callim. II. p. 480. et Heindorf. ad Plat. Prot. p. 593. quibus adde Platon. de Legg. p. 639. F. Philetam ap. Stob. Ecl. Phys. I. p. 156. et Schol. Plat. Ruhnk. p. 230. — Vs. 6. Grotius e Scaligeri conj. μειζόνων δ' ἐλάττονα. Reliqui editam lectionem quantumvis corruptam. Praeterea permira est Grotii ad hanc eclogam adnotatio: *Sunt autem haec*, inquit, *ex Thebanis Tragoedia; proinde Philisci, non Philemonis.* Sed errorem errore auget Spanhem. ad Callim. II. p. 480. Ern. qui *Philisco Thebano* hos versus tribuit.

## ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Vertit hanc fabulam Plautus, quod ipse testatur Prol. l Trinummum vs. 18 sqq.

> Huic graece nomen est Thesauro fabulae:
> Philemo scripsit, Plautus vortit barbare:
> Nomen Trinummo fecit.

ıum ejus fragmentum superest apud Athen. IX. p. 385. d. voce ὀψάριον agens: Φιλήμων Θησαυρῷ·

> Οὐκ ἔστ' ἀληθὲς παραλογίσασθ', οὐδ' ἔχειν
> ὀψάρια χρηστά.

entl. p. 113. παραλογίζεσθ'. Hermannus Praef. ad Trin. XVI. οὐκ ἔστ' ἀληθῶς σε παραλογίσασθ' οὐδ' ἔχειν aut ὥστ' ειν ὀψάρια χρηστά; Comparat Hermannus Plauti 2, 4, 72. *lisne an incoenatus cum opulento accubes?* Alios versus robabili Hermanni conjectura ad Thesaurum relatos vide ι Ἐξοικιζομένῳ et Fragm. inc. 103. 117. 121.

## ΘΥΡΩΡΟΣ.

Pollux X, 164. τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ λαμύς Φιλήμων ἐν Θυρωρῷ·

> Ἐγὼ γὰρ ἐς τὴν χλαμύδα κατεθέμην ποτὲ
> καὶ τὸν πέτασον.

uerum *petasatum* habemus apud Varronem Nonii IV. . 684. De chlamyde ephebica Teles apud Stobaeum Serm. ΚCV. p. 524. Gesn. ἔφηβος δὲ γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλα-

μύδιον ἀποθέσθαι (ubi quae statim sequuntur ἡ νεότης φίλον etc. ducta sunt ex Eurip. H. F. 637. Herm.). haec docte explanata sunt jam a Locella ad Xenoph. E p. 157. et inprimis a Jacobs. ad Anth. Gr. I, 1. p. 24.

## ΙΑΤΡΟΣ.

Athenaeus VI. p. 231. a. Φιλήμων Ἰατρῷ.

— Καὶ γύλιόν τιν' ἀργυρωμάτων.

Ita pro γυλίαν correxerunt Casaub. et Menag. ad Di Laert. IV, 38. Vide Bekkeri An. Gr. I. p. 228. Sch Arist. Ach. 1097. et Intpp. Polluc. II. p. 1329.

Lexic. Seguer. I. p. 104. Κυδώνιον μῆλον. βραχέ Φιλήμων Ἰατρῷ. Hinc etiam Κυδωνεῖον in usu fuisse c ligas. — Quod praeterea Clericus ad Ἰατρὸν fragment retulit, equidem inter Incerta (25.) exhibere malui.

## ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. XXIX. p. 197. Gesn. p. 1 Grot. unde recepere Steph. Com. Gr. p. 399. Lindenbr ad Terent. II. p. 124. et Brunck. Poes. Eth. p. 196.:

Πάντ' ἔστιν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

Fabulae elogium male vertitur a Grotio *Calumniam pass*

## ΚΟΙΝΩΝΟΙ.

Lexicon Seguer. I. p. 88. 25. Δεδράμηκα. Φιλήμ Κοινωνοῖς.

## ΚΟΛΑΞ.

Glossae ad Hippocr. Jusjur.: γενέτῃσιν. γονεῦσιν, ἢ σι γενέσιν. οὕτως ἀττικῶς λέγουσιν, ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλ φησιν·

Ἀλλ' οὐδὲ γεννητὴν δύναμ' εὑρεῖν οὐδένα
ὄντων τοσούτων, καὶ ἀπείλημμαι μόνος.

Pri

imo versu editur γεννητὴν et δύναμαι. Correxit Hemsterh. l Plut. p. 326. — Vs. 2. ὄντων pro τῶν debetur Luzacio ». Ruhnk. ad Tim. p. 66. Hemsterhusius ἐκ τῶν τοσού-ν. Pro καὶ legerim ἀλλ' ἀπείλημμαι μόνος, nisi malis πε-ιλημμαι vel καταλέλειμμαι. Minus commode Hemsterh. ρα γ' ἀπείλημμαι. De verbo ἀπολαμβάνεσθαι praeter Hemsterhusium vide Jacobs. Addit. ad Athen. p. 243. Ceterum non satis scio quid haec Hemsterhusii verba sibi velint: *de Κόλακος auctore, Philemon fuerit an Menander, olim fuisse dubitatum non temere adfirmavero.* De Philemonis Colace nemo, quod sciam, veterum quidquam didit. Unde suspicio nobis orta est, glossae auctorem moriae vitio Philemonem loco Menandri commemorasse. te apud Terentium, quem Menandrei Colacis personam in Eunuchum suam transtulisse constat, Act. II. 2. 7. atho familiarium unum haec dicentem facit: *En quo lactus sum! omnes noti me atque amici deserunt.* lae graecis versibus sive Menandri sive Philemonis ad ussim respondent.

---

## ΚΟΡΙΝΘΙΑ.

Athenaeus III. p. 123. e. τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι γάκεραs καλοῦσιν, ὥς — καὶ Φιλήμων ἐν Κορινθίᾳ. Commorat hanc fabulam etiam Stobaeus Serm. CVI. p. 565. sm. CVIII. p. 449. Grot.:

*Εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδείης κακά,*
*ἄσμενος ἔχοις ἄν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις.*

iod primo versu legitur vulgo εἰδοίης non suspectum it Gatakero ad Anton. XI. p. 321. E., sed correxit Por-a. ad Phoen. 1366. Idem vitium ex Herodoto sustulit tthiae Gramm. Gr. p. 314. Praeterea Porsonus ἄλλοι-γ' —.

---

## ΜΕΤΙΩΝ Η ΖΩΜΙΟΝ.

Athenaeus IV. p. 133. a. ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις. — ήμων δ' ἐν Μετιόντι ἢ Ζωμίῳ·

α. Ἰχθὺς τί σοι
ἐφαίνεθ' ἑφθός; β. μιαρὸς ἦν. ἀκήκοας;
ἅλμη τε λευκὴ καὶ παχεῖ' ὑπερβολῇ,

*κοὐχὶ λοπάδος προσῶζεν οὐδ' ἡδυσμάτων·*
*ἐβόων ἅπαντες, ὡς ἀγαθὴν ἅλμην ποιεῖς.*

Vs. 1. et 2. emendavit Bentl. p. 113. probante Valck. a Hippol. 1441. Edebatur *τίς σοι* et *μικρός.* Ante *ἰχθὺς* d sidero articulum. Plato Phaedro p. 234. c. *τί σοι φαίνετ* *ὁ λόγος.* Cfr. Stallbaum ad Platon. Phileb. p. 53. For fuit olim *ὁ δ' ἰχθὺς* etc. Interlocutorum signa fortasse si ponenda: *ά. ὁ δ' ἰχθύς* — *β. ἑφθός. ά. μιαρὸς ἦν* etc. - Vs. 5. malim *ἐβόων δ' ἅπαντες.*

Idem VIII. p. 340. d. *Φιλήμονος δὲ Μετιόντι εἰπόντο*

*Ἀγύῤῥιος δέ, παρατεθέντος καράβου,*
*ὡς εἶδεν αὐτόν, χαῖρε πάππα φίλτατε,*
*εἴπας, τί ἐποίει; τὸν πατέρα κατήσθιεν.*

*Ἡρόδικος ὁ Κρατήτιος — τοῦ Καλλιμέδοντος υἱὸν ἀπέδει* *ὄντα τὸν Ἀγύῤῥιον.* Eadem fere apud Eustath. p. 13 Rom. leguntur. Vs. 4. Clericus verba *τί ἐποίει* alteri i terlocutori tribuit. De Agyrrhio, turpissimo nebulone, xere Valesius ad Harpocr. p. 209. Meursius Lectt. A VI, 4. et Valcken. Diatr. p. 293. c. Insignis de eo l cus est Platonis Comici apud Plutarchum Praec. Pol. 801. B. De *Carabo* Callimedontis cognomine vide E phronem Athenaei III. p. 100. d. Alexin ib. c. et p. 10 d. Timoclem ib. VIII. p. 339. f.

Ad elogium fabulae quod attinet, fuerunt qui *Μετι* in *Μεθύων* mutatum vellent. Recte illud retinuit Schwei haeuserus: *μετιέναι* de amatore puellam ambiente di Alexis ap. Athen. XIV. p. 642. d. Voce *ζωμίον* signific *parasitum* constat ex Aristophonte apud Athen. VI. 238. b. et Anaxandride p. 242. e.

## *ΜΟΙΧΟΣ.*

Athenaeus IV. p. 175. d. de nabla agens: *Φιλήμων* *Μοιχῷ·*

*Ἔδει παρεῖναι, Παρμένων, αὐλητρίδ' ἢ*
*νάβλαν τιν'. — Ὁ δὲ νάβλας τί ἐστι; —*
*οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ; — Μὰ Δί', οὔ.*
*Τί φής;*
*οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν οἶσθ' ἀγαθὸν*
*σύγ'· οὐδὲ σαμβυκιστρίαν;*

1. 2. in fine Casaub. addidit δέσποτα. — Vs. 4. Bentl. 114. scripsit οἶδας ἀγαθὸν, quod merito displicet Seidlero de V. D. p. 398. qui ipse conjecit οὐδὲν ἀγαθὸν οἶδας v. Justo audacior est Porsoni ratio Advers. p. 63. Παρμένων, | ἔδει παρεῖν' αὐλ. ἢ ν. τ. | Νάβλας δὲ τί ἐστ'; οὐκ οἶσθ', ὦ 'μβ. σύ; Fort. lenioribus conjecturis locus ita restituendus:

— Ἔδει παρεῖναι, Παρμένων,
αὐλητρίδ' ἢ νάβλαν τιν'. — Ὁ δὲ νάβλας ⏑ —
τί ἐστιν; — ἆρ' οὐκ οἶδας, ὦ 'μβρόντητε σύ; —
Μὰ Δί' οὔ. — Τί φῄς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν
οἶδας (οἶσθας) ἀγαθὸν σύγ' οὐδὲ σαμβυκίστριαν;

Versu secundo nomen excidit ejus, quocum colloquitur Parmeno. — Vss. 4. et 5. eodem modo constituit Porsonus. — Quod praeterea ad hanc fabulam fragmentum retulit Clericus e Stob. Serm. CVIII. p. 449. Grot. Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμον', οὗτος ἀνήρ ἐστ' ἀνόλβιος, non Philemonis est, sed Euripidis ex Antigona, cui diserte tribuitur in margine Grotiano, quamquam, si Clerico fides, eosdem versus Grotius in Excerptis Philemoni tribuit.

## ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 170. de voce ἐχῖνος· μνηται τῆς λέξεως — καὶ Φιλήμων Μυρμιδόσιν. Vereor ut hoc sit fabulae indicium. MS. D. habet Φιλήμων ὁ μυρμηκός. Eodem titulo fabulam docuit Strattis ap. Polluc. 78. quod in antiquae poeta comoediae non mirandum.

## ΜΥΣΤΙΣ.

Apud Stobaeum Serm. XCVIII. p. 538. Gesn. C. p. Grot.:

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν
τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει, λέγειν.

Conf. Steph. Com. Gr. p. 401. et Brunck. P. Eth. p. 196.

lodorus Com. ap. Athenaeum p. 281. e. Ἕλλην ἀλη-
οὖσα. Cfr. Lobeck. ad Ajac. p. 272. Ἑλλὰς de viro
ctum illustravit Hermannus ad Sophoclis Trach. 1049.

---

## ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Apud Stobaeum Serm. IX. p. 101. 54. Gesn. p. 61. Gr
unde sumsit Stephan. C. G. p. 411.

*Τοῦ γὰρ δικαίου κἀν βροτοῖσι καὶ θεοῖς*
*ἀθάνατος ἀεὶ δόξα διατελεῖ μόνου.*

Recte, opinor, Grotius Philisco Tragico hunc locum trib

---

## ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ.

Pollux IX, 38. de voce πλατεῖα agens: Φιλήμονος
ἐν Πανηγύρει εἰπόντος·

*— Τὴν πλατεῖάν σοι μόνον*
*ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεύς. —*

Bentl. p. 114. haec uno versu trochaico continuavit, Id
μόνον mutavit in μόνῳ. Neutrum necessarium.
Etymol. M. p. 436. 41. ἠρδάλωσε. Φιλήμων·

*Αἰγύπτιος θοἰμάτιον ἠρδάλωσέ μου,*

ἀντὶ τοῦ ἠσβόλησεν, ἐμόλυνεν. Ad Panegyrin hunc vers
retuli auctore Erotiano Lex. Hipp. p. 98. τὸ μολῦναι ἤ
πᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται. — Φερεκύδης (leg. Φερεκράτης)
Θαλάττῃ καὶ Φιλήμων Πανηγύρει.

---

## ΠΑΡΕΙΣΙΩΝ.

Athenaeus XII. p. 516. f. μνημονεύει τοῦ κανδαύλου
Φιλήμων ἐν Παρεισιόντι (ita leg. pro Παριόντι) οὕτως·

*Τοὺς ἐν τῇ πόλει*
*μάρτυρας ἔχω γάρ, ὅτι μόνος φύσκην ποιῶ*
*κάνδαυλον, ᾠά, θρῖον, ἐν στενῷ. τί γὰρ*
*τούτων διάπτωμ' ἐγένετ' ἢ 'μάρτημα τί;*

Versu 3. addidi γάρ. Schweigh. δέ, Bentl. δαί, Toupius
nique ἐν στενωπίῳ, quod ineptum. Recte ἐν στενῷ l
*tempore*. Rarius sane στενὸς de tempore, nec tamen

mple. V. Menander ap. Stob. 106. p. 567. μικρόν τι τὸ υ καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον. Sunt autem coqui verba, ex jus sermone aliud hujus fabulae fragm. servavit Athen. . p. 170. F. ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμε-ήν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. Φιλήμων Παρεισιόντι·

*Περὶ τοὐπτάνιον οὐ γίγνεθ' ἡ σκευωρία·*
*τραπεζοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.*

ibus verbis ille τῷ τραπεζοποιῷ importunam diligentiam robrat. Similis Plauti locus Mostell. init. *Exi e cu-a — Qui mi inter patinas exhibes argutias.* Vulga-n τοὐπτανεῖον correxit Bentlejus p. 115. Cfr. Valcken. Phoen. 658. et Lobeck. ad Phrynich. p. 276. Tum pro υωρία legebatur σκεπτωρία, quae vox nihili est. Emen-rit Schneiderus Lex. Gr. s. v. De σκευωρία, quod cu-sam et importunam diligentiam notat, vide H. Steph. es. III. p. 835. f. — Ceterum fabulae elogio *parasitus* nificari videtur, qui furtim et invocatus in convivia ir-ere solet. Ita Philippides ap. Athen. p. 262. a. Ψω-ολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεί.

---

## ΠΙΤΤΟΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ.

Pollux IX, 66. ὅτι δὲ τοὺς ἓξ χαλκοῦς τριτημόριον ὠνό-ον, ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῷ Φιλήμονος Σαρδίῳ· — καὶ ἔτι σα-ς ἐν τῷ Πιττοκοπουμένῳ·

*Ἰδοὺ πάρεστιν, ὡς ὁρᾷς· τριτημόρου*
*ἕκαστος ὑμῶν ἦλθεν· εἰς τοὺς τέσσαρας*
*εἴληφεν ὑμῖν οὑτοσὶ τριώβολον.*

spexit ad h. l. Photius Lex. p. 442. τριτημόριον, τοὺς ἓξ κοῦς εἴρηκε Φιλήμων τοῦ ὀβολοῦ τριτημόριον. Sensum loci stra a viris doctis in vitii suspicionem vocati optime licuit Bentl. p. 115. quem vide. Vs. 2. τοὺς addidit ericus. Vs. 3. ante Hemsterh. legebatur ἡμῖν et οὑτωσί. ox sequitur apud Pollucem: ὅτι δὲ οἱ τέτταρες χαλκοῖ ωβόλιόν ἐστιν ἐν τῷ αὐτῷ δράματι Φιλήμονος εἰρημένον· ὀβολοῦ τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐνεχθὲν καὶ τεσσάρων χαλ-ῶν· καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ μάλα τριημιωβόλαι τί· χαλκοῦ θερμὸν ἦν. cujus loci emendationem si n veram certe probabilem reperisse mihi videor hanc:

— — α'. Ὀβολοῦ τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐνέχεεν,

καὶ τεττάρων χαλκῶν μετὰ ταῦτα. β'. καὶ μάλα·
τρί' ἡμιωβόλι' ἐστί· χαλκοῦ θερμὸν ἦν —

Puta induci a poeta nescio quos rationem computantes eorum, quae in taberna, si forte, vinaria consumsissent. *Primum*, unus eorum inquit, *obolo nobis caupo infudit* (bibendum dedit), *postea quattuor chalcis. Recte*, infert *alius*, *summa rationum tribus constat semiobolis*. Quibus dictis singulorum rationem computat: χαλκοῦ θερμὸν ἦν τ. λ. Postrema verba iterum apposuit Pollux Lib. IX. 7. τουτὶ μέντοι τὸ παρὰ Φιλήμονι Χαλκοῦ θερμὸν ἦν ἄκρως δηλοῖ, τὴν τοῦ θερμοῦ πόσιν. De calda in thermopoliis vendi solita Clericus laudat J. Lipsium Elect. I. 4. — De elogio fabulae recte monet Clericus, praeeunte T. Hemsterh. ad Polluc. IX. 66., πιττοκοπούμενον esse hominem, qui pice adhibita pilos sibi e corpore evellat, quod supremae mollitiei judicium habitum esse multis multorum scriptorum testimoniis probatur. V. Alexis ap. Athen. p. 565. B. Clemens Alex. Paed. III. p. 108. init. T. H. ad Plut. p. 412. cll. Reinesio V. L. VIII. 14.

---

## Η ΤΕΡΨΥΓΙΟΝ.

Stobaeus Serm. LXXXIX. p. 500. Gesn. XCI. p. 368. Grot.; et ap. Apostol. XIX, 9.:

Τὸ τῆς Ἀμαλθαίας δοκεῖς εἶναι κέρας,
οἷον γράφουσιν οἱ γραφεῖς κέρας βοός;
ἀργύριόν ἐστι· τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς, λέγε
πρὸς τοῦθ' ὃ βούλει, πάντα σοι γενήσεται,
φίλοι, βοηθοί, μάρτυρες, συνοικίαι.

Qui apud Apostolium cum hoc fragmento conjunguntur versus:

τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφημέρια *) φρονεῖ
καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.

rectius Aeschylo tribuuntur a Stobaeo Serm. XCVI. p. 530. Insolentiorem formam Ἀμαλθαία habet etiam German. in Arat. T. II. p. 53. Buh. De Amaltheae cornu quae con-

---

*) Ita vulgatum ἐφήμερα jam ante Erfurdt. Observ. ad Athen. p. 442. et Seidlerum V. D. p. 386., correxit Burmannus Praefat. ad Bentl. Emend. in Men. et Philem. p. 30.

tipavit Clericus ea nemo hodie desiderabit. — Versu ter-
tio legendum ἐπὰν ἔχῃς vel ἐάν γ' ἔχῃς.

Stephanus Byz. p. 15. λέγεται (Ἀθηναία) καὶ ἐπὶ γυ-
ναικός, ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί, Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτερυγίῳ·

*Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν*
*τὰς Ἱππονίκας τάσδε καὶ Ναυσιστράτας*
*καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.*

...m locus apud Suidam I. p. 70. ubi vs. 2., fortasse re-
...is, Λυσιστράτας legitur, sed male citatur Φιλήμων ἐν
Πτερυγί. De re ipsa, cujus caussa Philemonis verba exci-
...a sunt a Grammaticis, vide Eustath. ad Hom. I. p. 84.
...ay ad Heliod. II. p. 60. et Kusterum ad Suid. l. c.

---

## ΠΤΩΧΗ Η ΡΟΔΙΑ.

Athenaeus XIV. p. 645. a. Ἀμφιφῶν πλακοῦς Ἀρτέ-
...k ἀνακείμενος, ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καιόμενα δᾳδια. Φιλήμων ἐν
Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ·

*Ἄρτεμι, φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω*
*ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα.*

...recte Casaubonus et Schweigh. pro edito Φιλήμων ἐν
Πτωχῷ Ἡρόδια.

Ibidem XIV. p. 664. d. ὅτι δὲ ὕστατον καὶ ἐπὶ πᾶσιν
...εφέρετο (ἡ ματτύη) Νικόστρατός φησιν — Φιλήμων δ' ἐν
Πτωχῇ·

*Ἐξὸν ἀποσάττεσθαι δι' ὅλην τὴν ἡμέραν,*
*ποιοῦντα καὶ διδόντα, ματτύας ἐκεῖ.*

... δ' ὅλην τὴν ἡμέραν, nec male. Recte autem Dalecam-
...s ἀποσάττεσθαι vertit *saburrari*. Diphilus apud Athen.
... p. 292. d. σαυτὸν ἀποσάξεις τόν τε κολπὸν ἀποτρέχων.
Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 566. Gesn. CVIII. p.
... Grot.:

*Εἰ πάντες ἀποθανούμεθ', οἷς μὴ γίγνεται*
*ἃ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανούμεθα.*

...oque versu Grotius soloece dedit ἀποθανοίμεθα. Recte
...atum tuetur Brunck. ad Aristoph. Plut. 1064. et Ec-
... 162. Gesneri margo *Ejusdem* ἐν Πτωχῇ ἡρωδίᾳ.
...te Grotius: *Idem in Paupere sive Rhodia.*

Pollux X, 145. εἰ δὲ τοῦτο ἀμφίβολον (σπάθην dici pro

ξίφος) Φιλήμων ἐν Ῥοδίαις (Ῥοδίᾳ) σαφέστερον αὐτὸ πο
λέγων·

Σπάθην παραφαίνων δηλαδὴ χρυσένδετον.

Ita notante Clerico Salmasius ad Scriptores Hist. Au
p. 23. ed. Par. correxit pro παρεμφέρων. Confirmant Co
Male autem Fabricius Bibl. Gr. II. p. 478. et Cleric
corrupto Pollucis loco decepti ex una duas fecere fabul
quarum alteram Ῥόδιαι, alteram Πτωχὴ ἢ Ῥοδία inscrip
runt. Atqui apud Pollucem pro Ῥοδίαις corrigendum e
Ῥοδίᾳ nemo monitus dubitabit. Idem voluit Porso
Advers. p. 263.

## ΠΥΡΡΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. LIII. p. 365. Gesn. LV. p. 2
Grot.:

Οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα,
περὶ τοῦτό τ᾿ αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνο
τί ἐστιν ἀγαθόν, κοὐδὲ εἷς εὕρηκέ πω
τί ἐστιν. ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ
5 πλέκουσι ταῦτα μᾶλλον ἢ τί τἀγαθόν.
Ἐν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγ
νῦν εὗρον· εἰρήνη ᾿στίν· ὦ Ζεῦ φίλτατε,
τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρώπου θεοῦ·
γάμους, ἑορτάς, συγγενεῖς, παῖδας, φίλους,
10 πλοῦτον, ὑγίειαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονήν,
αὕτη δίδωσι· ταῦτα πάντ᾿ ἂν ἐκλίπῃ,
τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

Vs. 2. Grotius πουλύς. Recte vulgatum tenet Valcken.
Phoen. 591. cfr. Bentl. p. 116. — Vs. 3. τί ἐστιν ἀγα
*quid sit summum bonum*, qui sensus ubi requiritur,
deesse potest articulus. Ita Cleanthes ap. Euseb. P.
XIII. p. 679. τἀγαθὸν ἐρωτᾷς μ᾿ οἷόν ἐστ᾿· ἄκουε δή. Fo
scribendum: τί ἐστι τἀγαθόν, οὐ δὲ εἷς. cfr. Schaef. Ap
ad Bast. Ep. cr. p. 29. — Vs. 4. Gesn. τίς ἐστι. In ma
conj. ὁ μέν τις ἀρ. ὁ δὲ φρ. φησι καί. Nostrum e cod.
dit Grotius. — Vs. 5. πλέκουσι ταῦτα. Grotius: *haec qu
sint quaerunt non minus, quam quid bonum.* Recti
fuerit: *disputationibus ultro citroque habitis haec ob
rant potius, quam quid summum bonum sit dicant.* G
gor. Nazianz. XVII. p. 321. κἂν ὅτι μάλιστα σοφοῖς πλ

ι καὶ ποικίλοις λαβυρίνθοις. Cfr. Valckenar. ad Phoen. 497. l τί τἀγαθὸν e praecedenti πλέκουσι, *perturbant*, contrale verbum potestatis assumendum, λέγουσι, διασαφοῦσι, *cunt*, *explicant*. Vide Wyttenb. Bibl. crit. III, 3. p. 110. Orville ad Charit. p. 441. Matthiae Gramm. Gr. p. 766. — ι. 6. εἰρήνη 'στίν. Ita Grot. e cod. pro εἰρήνης τιν'. — ι. 10. ante Grotium erat ὑγείαν. V. Porson. ad Orest. 229., i quum Atticos nunquam ὑγεία dixisse monet, sentenm suam Etymologi M. auctoritate munire potuisset, apud em p. 774. 35. haec leguntur: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγεία σύλλαβον οὕτως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, οὕτως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ εὕρηται. In promptu est scripsisse grammaticum: ;ς ἐν τῇ κ. οὔτε ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, idque docent etiam seentia: καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν, ubi te τετρασ. inserendum αὐτό, quod suo loco motum per:am legitur ante εὕρηται. Herodiani Fragm. ab Hernno editum p. 307. ὑγίεια τετρασυλλάβως, μόνως γὰρ οὕ; οἱ ἀρχαῖοι εἰρήκασιν.

## ΠΥΡΦΟΡΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. LXIII. p. 505. Gesn. LXV. 269. Grot.:

> Οὐκ ἔστιν οὔτε ζωγράφος, μὰ τοὺς θεούς,
> οὔτ' ἀνδριαντοποιός, ὅστις ἂν πλάσαι
> κάλλος τοιοῦτον, οἷον ἡ 'λήθει' ἔχει.
> οὔτ' ἀνδριάντος γὰρ καλῶς πεπλασμένου,
> ἂν μὴ τὸν αἰσθησόμενον ἡ τέχνη λάβῃ.

. 2. ὅστις. Ita Grot. et Steph. C. Gr. p. 397. pro τίς. — . 3. erat ἡ ἀλήθεια. — Vs. 4. merito offendit Stephas, nihil tamen opis afferens. Syntaxi quidem ita facilae suam restitues rationem: οὐδ' ἀνδριάντες γὰρ κ. πεασμένοι. Excidisse versum, cujus haec fere fuerit senntia:

> οὔτ' ὄφελος οὐδὲν εὖ γεγραμμένης γραφῆς,

njicit Porson. Tracts p. 255. quamquam ne sic quidem rspicitur, quae horum versuum cum priorum sententia se possit conjunctio: *Nec pictor nec statuarius, qualem ritas habet, pulcritudinem finxerit. Nam neque pictu- neque statuae ullus est fructus, nisi invenerit ars, qui eris praestantiam sentiat atque intelligat.* Videant alii.

## ΣΑΡΔΙΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 565. Gesn. CVII p. 447. Grot.:

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον·
νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
5 εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδόν,
ἐάν τε κλαίῃς ἄν τε μή, πορεύσεται.
Τί οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει,
ὥσπερ τὸ δένδρον τοῦτο καρπόν, τὸ δάκρυον.

Tacito poetae nomine legitur hoc fragm. apud Plutarch. Cons. Apoll. p. 105. F. Priores tres versus iterum apposuit Stobaeus Serm. CXXIII. p. 614. Gesn. Menandro eos nescio quo errore decepti tribuunt Stephanus Com. Poet. p. 115. et Rittershus. ad Oppian. p. 296. Ad sententiam apprime convenit Sophoclis locus in Fragm. p. 650. — Vs. 1. Stobaeus ἡμῶν, Plut., Cod. Stobaei apud Brunck. E. p. 271. et ipse Stob. Serm. CXXIII. ἡμῖν. — Vs. 5. δ est apud Stobaeum, errore, opinor, librariorum. Pro τὴν αὐτὴν ὁδὸν codd. Wyttenb. τὴν αὐτῶν ὁδόν. — Vs. 6. πορεύσεται. Cfr. Bentl. p. 117. — Vs. 7. τί οὖν ποιεῖς πλέον. Ita partim e Plutarcho, qui habet τί οὖν πλέον ποιοῦμεν, partim e Stobaeo dedi, ubi legitur; τί δὴ ποιεῖς πλέον. Numeros jugulat Bentleji ratio, qui cum πλέον ποιεῖν proficere graecum esse negat, non meminerat Platonis Crat. p. 387. c. Amphidis ap. Athen. p. 169. c. Sophoclis Oed. Tyr. 911. aliorumque. Cfr. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 194. E. et Diatr. p. 150., ubi hunc ipsum Philemonis locum tetigit, sed verba οὐδέν etc. male alteri interlocutori tribuit. Idem fecerat Clericus, notatus eam ob causam Bentlejo. Denique Brunckius dedit: τί οὖν πλέον σύ γ'; οὐδέν. — Vs. 8. exhibui Stobaei lectionem. Plutarchus ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν τὰ δάκρυα. Sed omittunt illud τοῦτο codd. Wyttenbachii. Bentl. conjecturam non sine causa rejecerunt Valckenarius et Brunckius, quorum ille dedit: ὥσπερ γε δένδρον, τοῦτο καρπόν, δάκρυα, in quo illud unice probandum videtur, quod articulum ante δάκρυα delevit. Brunckius scripsit: ἡ λύπη δ' ἀεί, Ὥσπερ τὰ δένδρα καρπόν, ἔχει τὰ δάκρυα, non satis accommodate ad subtiliores trimetri leges. Ceterum constat Muretum hos versus latine a se redditos tanquam genuinum Trabeae

gmentum venditasse per jocum Jos. Scaligero, qui eos, Clericus monuit, in prima editione Conjectaneorum in rronem vulgaverat, postea autem fraude perspecta re-uit. Vide praeter Menagii Anti-Baill. §. 83. a Clerico ldatum, Scriverii notas ad Vett. Trag. p. 185. et ad Per-il. Ven. p. 467. Sed ipsos versus propter singularem um elegantiam hoc loco apponam:

Here, si querelis, ejulatu, fletibus
Medicina fieret miseriis mortalium,
Auro parandae lacrimae contra forent.
Nunc haec ad minuenda mala non magis valent,
Quam naenia praeficae ad excitandos mortuos;
Res turbidae consilium non fletum expetunt.

Pollux IX, 65. ὅτι ἕξ χαλκοῦς τριτημόριον ὠνόμαζον, ἔστιν ῖν ἐν τῷ Φιλήμονος Σαρδίῳ·

Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι· μέμνησ᾽; β. ἐγὼ
σοὶ πέντε χαλκοῦς; σὺ δέ γέ μοι τριτήμορον.
τοὺς ἓξ ἀποδοὺς τοὺς πέντε χαλκοῦς ἀπόλαβε.

2. γέ adjecit Bentl. p. 116. et ante Bentlejum jam Salsius de Mod. Usur. p. 262. Respexere ad hunc locum rpocrat. p. 137. ὅτι τριτημόριόν ἐστιν ἓξ χαλκοῖ, Φιλήμων ἀρχῇ τοῦ Σαρδίου διδάσκει, Zonaras II. p. 1749. τριτημό- τοὺς ἓξ χαλκοῦς τοῦ ὀβολοῦ εἴρηκε Φιλήμων. Photius 442. τοὺς ἓξ χαλκοῦς εἴρηκεν Φιλήμων τοῦ ὀβολοῦ τριτη-μον, ubi verba τοῦ ὀβολοῦ suo loco mota videntur. ld. III. p. 506. τριτημόριον τοὺς ἓξ χαλκοῦς εἴρηκε Φιλή-. Denique Etym. M. p. 753. 50. τριτημόριον τοὺς ἓξ κοῦς εἴρηκε Φιλόξενος. Leg. Φιλήμων. Quorum loco-m ductu ne quis in Philemonis versu σὺ δὲ τριτημόριον ι reponat, prohibet disertum Pollucis monitum: τὸ δὲ ρὰ Φιλήμονι τριτήμορον, τριτημόριον καλεῖ ἐνίοτε Πλάτων.

---

## ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ.

Apud Stobaeum Serm. C. p. 594. et CXIII. p. 582. m. CII. p. 423. et CXV. p. 473. Grot.:

Ἄνθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
ἐστίν, ποιῆσαι δ᾽ αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
τεκμήριον δέ· τοὺς ἰατροὺς οἶδ᾽ ἐγὼ
ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
5 πάντας λαλοῦντας, εἶτ᾽, ἐπὰν πταίσωσί τι,
αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ᾽, ὅσ᾽ οὐκ εἴων τότε.

ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

Recepere H. Stephanus C. G. p. 405. et Brunck. P. Eth. p. 196. — Vs. 1. ingeniose et vere, ni fallor, Bentl. p. 117. ἄλλῳ πονοῦντι. — Vs. 3. vulgo τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺ[s] οἶδ' etc. Correxit interpunctionem Schaeferus. Idem pos[t] articulum γὰρ inseri voluit. Eandem voculam desiderabat apud Liban. Orat. III. p. 139. a. τεκμήριον δὲ, ἐδέξαντο πα[ρ'] ἡμῶν ἄρχοντας. Conf. tamen Wolfii notulam ad Reizii lib de Incl. Acc. p. 98. — Vs. 4. εὖ σφόδρα. Eadem conjun[]xit Nicostratus ap. Athen. p. 664. c. Similiter Alexis ap Athen. p. 642. d. εὖ πάνυ. In Eupolidis tamen versu apud Schol. Arist. Vesp. 57.

τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν σφόδρα,

male olim εὖ σφόδρα scribendum conjeci; pejus etiam Kidd ad Dawesii Miscellanea μαγειρικὸν Μεγαρικόν. Ve[]ram lectionem servavit Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom IV, 2. sive apud Gaisford. ad Hephaest. p. 97. ubi Ec[]phantidis locus, de quo poeta praeclare nuper disputavi[t] Naekius ad Choerili Fragm. p. 53., ita legendus videtur:

— Μεγαρικῆς κωμῳδίας
ᾆσμ' οὐ δίειμ'. ᾐσχυνόμην
τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

— Vs. 6. οὐκ εἴων τότε tum, sc. quum ipsi aliorum mo[]bos curarent. Hinc fit, ut haec particula eandem fe[re] quam ποτέ significationem habeat. V. Brunck. ad Lysist 1023. et Schaeferi Julianea p. IV. cfr. Stratonis Epig XLIX. 4. et Platon. XXII. 2. ubi temere vulgatam lecti[]onem sollicitavere. — Vs. 7. ἕτερον. Ita Br. e Cod. pr[o] ἑτέρων. Idem est ac si dixisset χωρίς de quo dixit Schae[]ferus ad Dionys. Halic. de C. V. p. 292. Compares Lati[]num *seorsum*. Auctor. inc. apud Rutil. Lup. II, 15. p. 12[]*seorsum est, beneficium dare libenter et injuriam facer[e] nolle*, ubi falli puto Ruhnkenium. Cfr. Plaut. Capt. III 5, 52. *abs te seorsum sentio*, σοῦ χωρὶς φρονῶ. Eodem versu articulum ante θεωρεῖν adjecit Brunckius. Fortasse recte, quamquam Plutarch. de Sanit. tuenda p. 122. c scripsit: χωρὶς τὰ φιλοσόφων καὶ ἰατρῶν. Euripides apud eund. p. 539. b. λέγων τά τ' ὄντα καὶ μή. Solon in Brunck P. Eth. p. 83. τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ. Cfr. Seidler. ad Eurip Electr. 429.

Athenaeus XIV. p. 658. b. Φιλήμων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σικελικῷ·

Ἐγὼ πρότερον μὲν ᾤόμην τὴν Σικελίαν

ἐν τοῦτ' ἀπόταϰτον αὐτὸ τοὺς τυροὺς ποιεῖν
ϰαλούς· ἔτι ταῦτα προσετίθην ἀϰηϰοώς,
ἱμάτια ποιϰίλ' εἰ λέγοι τις Σιϰελιϰά.
σϰεύη μὲν οὖν ϰαὶ ϰτήματ' ᾠόμην φέρειν.

. 1. vulgo ᾤμην. Correxit Bentl. p. 118. — Vs. 3. quod st ἔτι legebatur τὲ delevit Bentlejus. Post ἀϰηϰοώς vulgo luntur, etiam apud Schweigh., haec verba: τυρὸς Σιϰε-ὸς ὅτι ϰράτιστος ἦν, αἵ τε περιστεραὶ Σιϰελιϰαί. V. Bent-am p. 118. — Vs. 2. Schweigh. pro ϰτήματα conjecit ίματα. Praestat ϰτήματα, *boum oviumque greges et alia genus*, quibus abundare necesse est terram a caseorum estantia commendatam.

Pollux IV, 175. ἔνιοι δὲ ϰαὶ τῶν Ἀθήνησι ϰωμῳδούντων νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σιϰελιϰῷ — λίτρας μνημονεύουσι. m IX, 81. ὅτι δὲ ϰαὶ τῶν ϰωμῳδῶν τινες τῆς λίτρας μνη-εύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατιϰῆς προείρηται. οὐ γὰρ οἱ Δω-ς μόνον ἀλλὰ ϰαὶ τῶν Ἀττιϰῶν τινες, ὡς Δίφιλος ἐν Σι-ϰῷ·

Οἷον ἀγοράζειν πάντα, μηδὲ ἓν δ' ἔχειν,
εἰ μὴ ϰιϰίννους ἀξίους λίτραιν-δυεῖν.

uum Pollux manifesto ad priora verba, ubi Philemonis ελιϰὸν laudavit, respiciat, non male opinor Diphilo Phi-ionem substituas. Utriusque nomina quam facile per-tari potuerint, in promtu est. Ejusdem permutationis mpla praebet margo Gesnerianus Stobaei Serm. CVI. 69. 49. Vide Fragm. Inc. 46. b. et 51. d. Dubitati-m tamen injicit Photii glossa Lex. p. 166. λίτρα ἦν ϰαὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. Fortasse scripserat Pollux Δίφιλος, ϰαὶ Φιλήμων Σιϰελιϰῷ. Bentl. Resp. ad Boyl. 113. Lips. rem ita componere conatus est, ut jam a-ribus dubitatum fuisse statuat, uter ejus fabulae au-habendus esset.

---

## ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Athenaeus VII. p. 288. d. Φιλήμων δέ, τῆς ϰωμῳδίας οιητής, ϰαὶ αὐτὸς μνημονεύων τῶν ἐν Σιϰυῶνι διαφόρων γρων, ποιεῖ τινα μάγειρον ἐπὶ τέχνῃ τῇ ἑαυτοῦ σεμνυνόμενον, λέγοντα ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Στρατιώτῃ τάδε·

Ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε ϰοὐρανῷ
λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσϰεύασα.
Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἡδύ γ' ἐστ' εὐημερεῖν

VI. p. 267. Sylb. τὸν μέντοι Κώκαλον, τὸν ποιηθέντα Ἀφ ρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱῷ, Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ὑπαλλάξ ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν. De quo loco diximus sup in iis, quae de Philemonis vita disputavimus.

---

## ΦΑΣΜΑ.

Athenaeus XI. p. 481. d. κυμβία, τὰ κοῖλα ποτήρια μικρά. — Φιλήμων Φάσματι·

> Ἐπεὶ δ' ἡ Ῥόδη
> κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω.

Ita Macrobius Saturn. V, 21. ubi idem Philemonis lo servatus est. Athenaeus ἐπεὶ δὲ ἡ Ῥόδη, quod in ἐπε δ' ἡ Ῥάδη mutavit Schweigh. praeeunte Bentl. p. 1 Possis etiam ἔπειτα δ' ἡ Ῥ. — Vs. 2. MS. A. ὑμᾶς. Re opinor Schweigh. conj. ὑμῶν. Usus est hoc versu Hus -kius Anal. p. 177. comparans Propert. III, 8. *projicis sana pocula plena manu*, et minus apposite Lucian. d meretr. XV. καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας *cum fi bundus irruisset.* ubi cave cum doctissimo viro corri ἐπισείσας. V. Hemsterh. ad Plut. Arist. p. 271. Suida v. ἐπεισπέπαικεν· Μυκονίου δίκην Ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ σ πόσια. Quae vide ne Archilochi verba sint. Cfr. Ath I. p. 7. f.

---

## ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

Apud Clement. Alex. Strom. II. p. 177. Sylb. et I genem Laert. VII, 27. de Zenone:

> Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ.
> πεινῆν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει.
> εἷς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.

Apud Diogenem postremus versus εἷς ἄρτον (sic enim editur) primum locum occupavit. Idem pro καινὴν vul errore κενήν. Contrario errore in Lexico Seguer. I. p. legitur καινὰ ψοφεῖν, καινῶς κομπάζειν. Suid. II. p. 9. τος (Zeno) ἄκραν εἶχε δίαιταν καὶ λιτήν, ὥστε καὶ εἰς πα μίαν χωρῆσαι·

> φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ.

Ita enim legendum pro ἐφιλοσόφει, monente Menagio Diog. Laert. p. 276. Ad v. 3. comp. Alexis apud Ath

161. C. ubi de Pythagoristis: ἄρτος καθαρὸς εἷς ἑκατέρῳ, τήριον ὕδατος.

---

## Χ Η Ρ Α.

Athenaeus XI. p. 497. F. Σαννάκρα. Κράτης — ἔκπωφησιν εἶναι οὕτω καλούμενον. ἔστι δὲ περσικόν. Φιλήμων δ' Χήρᾳ βατιακῶν μνησθεὶς καὶ τῇ γελοιότητι τοῦ ὀνόματος οσπαίξας φησίν·

Σαννάκρα, ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια.

ii alia tentant. Schweighaeuserus:

α'. Σαννάκρι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια.
β. Σαννάκια;

:obsius Addit. p. 226.

Σάνναχρ', ἱπποτραχέλαφοί τε, βατιακαὶ καὶ σάνναχρα.

ia Bentleji ratio, quem vide p. 119. Mihi non liquet.

# INCERTARUM FABULARUM
## FRAGMENTA.

### I.

Apud Stobaeum Serm. XXX. p. 208. Gesn. p. 133. Gr[illegible]

Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν· ἂν ὀκνῇς τὸ μα-
θάνειν,
ἀνεπικούρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσῃ ποιῶν
οὔτε γὰρ ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται φε[ρό-]
μενος,
οὔποτ᾽ ἂν σώσειεν αὑτόν, οὔτ᾽ ἀνὴρ πένης [ἀπο-]
ρῶς,
5 μὴ οὐ τέχνην μαθών, δύναιτ᾽ ἂν ἀσφαλῶς [ζῆν]
τὸν βίον.
Ἀλλὰ χρήματ᾽ ἐστὶν ἡμῖν. Ἅ γε τάχι[στ᾽]
ἀπόλλυται.
Κτήματ᾽, οἰκίαι. Τύχης δὲ μεταβολὰς ο[ὐκ]
ἀγνοεῖς,
ὅτι τὸν εὔπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔρ[ιον;]
Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τ[ὸν]
τῆς τέχνης,
10 ἐβάλετ᾽ ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκ[α·]
ἂν δ᾽ ἀπαίδευτος μετασχῇ πνεύματος φορο[ύ-]
μενος
τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
Ἀλλ᾽ ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι, καὶ συν[θή-]
θεις, νὴ Δία,
ἔρανον εἰσοίσουσιν. Εὔχου μὴ λαβεῖν π[εῖ-]
ραν φίλων,

15 εἰ δὲ μή, γνώσῃ. σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν.

Vs. 3. ναυαγός, *naufragus* rectissime vertit Grotius, *uta* Gesnerus, quo fere sensu hanc vocem usurpavit, ii in multis rebus novator extitit, Euphorio, teste Heldio p. 967. — Vs. 9. τέχνης. Ita Bentl. p. 122. pro τύ-ς, errore frequenti, v. Schaefer. ad Dionys. de C. V. 61. — Vs. 10. Sine causa Bentlejus ἔβαλεν ἄγκυραν. ndarus Isthm. VI, 20. βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών. Ibi-m suspecta est mihi forma εἵνεκεν pro οὕνεκα vel εἵνεκα; um hac etiam forma passim usos esse Atticos vere mo-iit Sylburg. ad Pausan. p. 934. a. cll. Wolfio ad De-osth. Lept. p. 338. Vid. Timocl. Athenaei p. 237. F. ato Com. ap. Plutarch. Nic. III. p. 370. ed. Cor. et Ari-ophanes apud Polluc. VII, 143., qui locus a Brunckio, fallor, neglectus, a Scaligero autem Conj. in Varr. IV. 91. minus recte tractatus, ita constituendus est:

Ὥστ' ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων τοῦ σχήματος εἵνεκα τοῦδε
κηλώνειον τοῖς κηπουροῖς.

s. 11. ante Bentl. ἀπαιδεύτου. — Vs. 14. ἔρανον εἰσοίσουσι. . Wyttenb. ad Plutarch. p. 49. D. — Vs. 15. vide Bent-lium. Ceterum recte, ut videtur, Thomas Kidd ad Por-ni Tracts and Miscell. critic. p. 189. tres versus 6. 7. 8. post 12. collocavit. Inter colloquentes personas to-m locum invenuste distribuit Wakefield. Sylv. crit. II. p. 114., cujus conjecturas ad unam omnes silentio pre-ere licebit.

## II.

Apud Stobaeum Eclog. Phys. I. p. 70. et iterum p. 4. ed. Heeren.:

Ὃν οὐδὲ εἷς λέληθεν οὐδὲ ἓν ποιῶν,
οὐδ' ἂν ποιήσων, οὐδὲ πεποιηκὼς πάλαι,
οὔτε θεός, οὔτ' ἄνθρωπος, οὗτός εἰμ' ἐγώ,
Ἀήρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.
5 ἐγὼ δ', ὃ θεοῦ 'στὶν ἔργον, εἰμὶ πανταχοῦ·
ἐνταῦθ' ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
ἐν ταῖς πόλεσι πάσαισιν, ἐν ταῖς οἰκίαις
πάσαις. ἐν ὑμῖν πᾶσιν οὐκ ἔστιν τόπος,
οὗ μὴ 'στιν ἀήρ· ὁ δὲ παρὼν ἁπανταχοῦ
) πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε, πανταχοῦ παρών.

Partem loci, in quo tragicum colorem sibi deprendis visus est Gesnerus ad Orphei Fragm. XIV., servavit etia Vita Arati T. II. p. 438. *οἱ δὲ Δία τὸν ἀέρα ἀκούσαν φέρουσι μάρτυν Φιλήμονα τὸν Κωμικὸν, φησὶ γάρ· ὃν οἱ εἷς λέληθεν οὔτε κακὸν οὔτε ἐσθλόν, οὗτός εἰμ᾽ ἐγὼ Ἀήρ, ἄν τις ὀν. κ. Δ.* quae jam, nisi sensum potius quam ver poetae reddere voluit scriptor, facili opera emendari terunt. Fallitur Scaliger ap. Villoison. Epist. Vinar. p. 79. Vs. 1. priore loco Stobaeus habet *οὐδὲ ἄν.* — Vs. 2. W kef. S. crit. II. 4. p. 178. *οὐδ᾽ αὖ ποιήσων.* — Ad vs. 4. spexit Schol. ad Germanici Phaen. II. p. 37. ed. Buh *Jovem dictum aëra: et Crates quidem ejusdem est nionis, testemque esse Philonem Comicum,* ubi lege *lemonem.* Etymol. M. p. 389. 38. *Δία γὰρ καὶ τὸν φησὶ Πλάτων ὁ Κωμικός·*

*Ἀήρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.*

Hic etiam legendum *Φιλήμων ὁ Κωμικός,* quod fugit J. liger. ad Varron. IV. p. 46. Gataker. ad Anton. IV. p. 11 Valckén. ad Herod. II. p. 109. et Porson. Advers. p. Sententiam loci passim illustrarunt viri docti, ut Lip Physiol. Stoic. II, 12. a Clerico laudatus, et Valc Diatr. p. 47. — Ceterum hos versus e Prologo fab desumtos et ab *Aëre* sub dei porsona pronunciatos non est quod dubitemus.

## III.

Apud Stobaeum Serm. II. p. 31. Gesn. p. 13. Gr

*Τί ποθ᾽ ὁ Προμηθεύς, ὃν λέγουσ᾽ ἡμᾶς πλ*
*καὶ τἄλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις*
*ἔδωχ᾽ ἑκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν;*
*ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι,*
5 *δειλοὶ πάλιν ἑξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγοί.*
*οὐκ ἔστ᾽ ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει,*
*ἡ δ᾽ αὐθέκαστος, ἀλλ᾽ ἐὰν τρισμυρίας*
*ἀλώπεκάς τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν*
*ἁπαξαπάσαις ὄψεται τρόπον θ᾽ ἕνα.*
10 *ἡμῶν δ᾽ ὅσα καὶ τὰ σώματ᾽ ἐστὶ τὸν ἀριθ*
*καθ᾽ ἑνός, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖ*

Alii libri hunc locum Euripidi tribuunt, cujus inter gmenta relatus est Vol. II. p. 469. ed. Lips. Nihil d nit Huschkius *de Archilochò* p. 50. Tragici poetae esse, ita docet numerorum ratio, nullus ut dubitationi

s relinquatur. — Vs. 6. ἀλώπηξ ἡ μὲν — ἡ δέ. Eadem ustructionis ratio apud Aristoph. Av. 843. κήρυκα δὲ πέμ-ν, τὸν μὲν — ἕτερον δέ. quod frustra tentat Brunckius. schyl. Agam. 432. στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα, τὸν μέν, μάχης ἴδρις, τὸν δὲ —. Prorsus ita Homerus Odyss. 265.

Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν.

r. Valcken. ad Phoen. 951. et Schaefer. ad Dionys. Hal. C. V. p. 421. — Vs. 8. erat συναγάγοι. — Vs. 9. vulgo αξάπασιν. Correxit Clericus. — Vs. 6. εἴρων, *callida*. Clericus. — Vs. 7. αὐθέκαστος, *simplex*, *candida*. Vid. iol. Luciani Phal. p. 188. Intpp. Thomae Mag. p. 124. Valcken. ad Eurip. Phoen. 497. — Vs. 10. ἐστὶ e cod. lidit Grotius. Salmasius voluit: ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὸν θμόν ἐστι σώματα.

IV.

Apud Stobaeum Serm. XCVI. p. 527. Gesn. XCVIII. 403. Grot. qui Philemonis nomen e cod. adjecisse vitur:

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων ζῶον ἀθλιώτατον
ἄνθρωπος, εἴ τις ἐξετάζοι κατὰ τρόπον·
τὸν γὰρ βίον περίεργον εἰς τὰ πάντ' ἔχων
ἀπορεῖ τὰ πλεῖστα διὰ τέλους, πονεῖ τ' ἀεί.
5 καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσιν ἡ γῆ θηρίοις
ἑκοῦσα παρέχει τὴν καθ' ἡμέραν τροφήν,
αὐτὴ πορίζουσ'· οὐ λαβοῦσα, πάνυ μόλις
ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κεφάλαιον ἐκτίει
τὸ σπέρμα· τοὺς τόκους δ' ἀνευρίσκουσ' ἀεὶ
10 πρόφασίν τιν' αὐχμὸν ἢ πάχνην ἀποστερεῖ.
καὶ δὴ τυχὸν μὲν διὰ τὸ παρέχειν πράγματα
μόνους ἑαυτῇ καὶ ποιεῖν τἄνω κάτω,
ταύτην παρ' ἡμῶν λαμβάνει τιμωρίαν.

. 7. sqq. v. Bentl. p. 127. Mox vs. 8. pro ἐκτίει malim itatam Atticis formam ἐκτίνει. Vs. 9. Gesn. τόκους δ' εὑ-κουσ' ἀεί. Grotius tacite τόκους ἀνευρίσκουσ' ἀεί. Gesn. rgo τόκους δ' ἂν εὑρίσκουσ' ἀεί. Ad sententiam optime nvenit Horatii illud: *Arbore nunc aquas Culpante nunc rentia agros Sidera, nunc hiemes iniquas*, Carmin. III, 30. Cfr. Nicol. Loensis Epiph. IX, 10. — Vs. 12. μό-ς ἑαυτῇ. Ita Grotius pro μ. ἐν αὐτῇ. MS. A. ταύτῃ.

V.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 565. Gesn. CVIII p. 453. Grot.:

Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοί, δέσποτα,
αὐτοὶ δι' αὐτοὺς ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
οἷον τέθνηκεν υἱὸς ἢ μήτηρ τινί,
ἢ νὴ Δί' ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις,
5 ἂν μὲν λάβῃ τοῦτ'· ἀπέθανʼ, ἄνθρωπο
γὰρ ἦν,
τοσοῦτο γέγονε τὸ κακὸν ἡλίκον περ ἦν.
ἐὰν δ' ἀβίωτος ὁ βίος, οὐκ ἔτ' ὄψομαι
ἀπόλωλ', ἐν ἑαυτῷ τοῦτ' ἐὰν σκοπῇ, κακὰ
πρὸς τοῖς κακοῖσιν οὗτος ἕτερα συλλέγει.
10 ὁ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Vs. 2. ἢ πέφυκε τῇ φύσει. Eadem sermonis abundantia apu Sophoclem Philoct. 79. Euripid. Bacch. 894. Alexin Athe naei p. 421. B. et Batonem ibid. p. 163. C. — Vs. 5. ἂ μέν. Ita dedi pro εἰ μέν. Tum λάβῃ recte, opinor, Bent p. 128. mutat in λαλῇ, quamvis repugnante Bosio An madv. p. 19. et Wyttenb. ad Plutarch. I. p. 117. A. — Vs. 6. ante Bentl. τοσοῦτον. — Vs. 8. et 9. ita apud St baeum eduntur:

ἀπόλωλεν ἐν ἑαυτῷ τοῦτ' ἐὰν σκοπῇ,
πρὸς τοῖς κακοῖς οὗτος ἕτερα συλλέγει κακά.

Mitto Grotii, Bentleji, aliorumque conjecturas. Unus ve rum vidit Jacobsius Anim. ad Ath. p. 57. Porsonus Add ad Hecub. p. 105. correxerat ἀπόλωλεν, ἐν ἑ. τις ἦν τ. ο de sec. versu nihil monens. — Vs. 11. ἀφαιρεῖ, τἀγαθὸ Ita Codex Brunckii ad Aristoph. Plut. 1140., Veneta Sto baei editio apud D'Orvill. V. crit. p. 250., et Antoniu Mel. XXIV. p. 37. ubi duo postremi versus leguntur cu lemmate *Philemonis al. Philistionis*. Gesnerianam lectio nem ἀφαιρεῖτ', ἀγαθὸν retinuit Grotius.

VI.

Apud Stobaeum Serm. LV. p. 372. Gesn. LVII. p. 219. Grot.:

Ἔγωγ' ὁρῶ τὸν ἀγρὸν οὐχ ὅπως τρέφῃ

αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφὴν προσλαμ-
βάνῃ.
σκάπτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς, σπείρω τ' ἀεί,
καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν·
5 ὁ δὲ λαμβάνει μέν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἕν.
ἀποστερητὴν ἔλαθον ἀγοράσας ἀγρόν.
ἔσπειρα μὲν κριθῶν μεδίμνους εἴκοσι.
τούτων ἀπέδωκεν οὐδ' ὅλους τρισκαίδεκα.
οἱ δ' ἑπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ,
10 τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα διατηρεῖν μόνον·
ὀ ν η σ ι φ ό ρ α γ έ ν ο ι τ ο· τοῦτο γίνεται·
ὃ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἰς ὄνος φέρει.

. 1. non male Clericus pro ὁρῶ scripsit ἀρῶ. — Vs. 6. m reliquis fortasse a quinque prioribus separandi sunt. — . 9. et 10. Ingeniosam obscuri loci interpretationem vi- apud Bentlejum p. 124. Alia Zedelii est ratio, qui Novo Horreo Schol. II. p. 441. τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα m Grotio de sepulcro viduarum τῶν ἑπτὰ intelligit, cui pulcro aptissimus fuerit ille ager sterilis. In qua ex- catione ne mica quidem salis est. Idem duo seqq. rsus separavit, in quo neminem consentientem habe- t. — Vs. 11. ὀνησιφόρα. Rejicit usum hujus vocabuli llux V, 136. Eodem usus est Alexis Athenaei p. 287. — Ceterum an recte hunc locum Philemoni, cujus lud fragmentum proxime apud Stobaeum antecedit, tri- erit Clericus, dubitari potest. Apud Gesnerum et Gro- tium Inc. poetae tribuitur.

## VII.

Apud Stobaeum Serm. XCV. p. 518. 49. Gesn. XCVII. 395. Grot.:

Ἀεὶ τὸ πλουτεῖν συμφορὰς πολλὰς ἔχει,
φθόνον τ' ἐπήρειάν τε καὶ μῖσος πολύ,
πράγματά τε πολλὰ κἀνοχλήσεις μυρίας,
πράξεις τε πολλάς, συλλογάς τε τοῦ βίου.
5 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εὑρέθη θανών,
ἄλλοις μεταλείψας εἰς τρυφὴν τὴν οὐσίαν.
ὅθεν πένεσθαι μᾶλλον ἡδέως ἔχω,
ἔχειν τε μέτρια κἀμέριμνον ζῆν βίον,
καὶ μήτ' ἔχειν πλοῦτόν με μήτε πράγματα·
10 πᾶς γὰρ πένης ὢν μεγάλα κερδαίνει κακά.

Gesneri margo Philetae tribuit. Philemonis nomen recte adscripsit etiam H. Steph. Com. Gr. p. 370. Idem locum in Comp. M. et Ph. p. 358. ubi vs. 1. ἀεὶ ὁ πλοῦτος. — Vs. 2. emendarunt Salmasius et Rutgersius. Vulgo φθόνον τε κἀπήρειαν κ. μ. π. Salmasii et Rutgersii rationem confirmat quodammodo MS. Comparationis M. et Ph. in quo est φθόνον τ' ἐπήριον. — Vs. 3. vulgatum καὶ ὀχλήσει correxit Bentl. p. 126. — Vs. 5. Vid. Bentlejus. Vulg. ἀεὶ μετὰ ταῦτα. Contra in Pherecratis versu apud Phot. p. 13 εἶτα legendum pro ἔπειτα. Recte autem conjungi ἔπειτα μετὰ ταῦτα docuit Porsonus Praef. Eur. p. LV. cll. Eichfurdtio Observ. cr. in Ath. p. 10. Ita Terent. Andr. II. 2. 3. *post deinde*. Propert. II. 3. 50. *dehinc postea*. — Vs. 6. μεταλείψας. Rarissima apud Atticos hujus aoristi forma, de qua vide Lobeck. ad Phryn. p. 713 sq. Comparatio habet καταλείψας. — Vs. 9. ante Bentl. με πλοῦτον. — Vs. 10. κερδαίνει κακά, *pauperes multa mala compendifaciunt*. Ita recte Grotius, quamquam haec verbi κερδαίνειν significatio vix alibi reperiatur.

## VIII.

Apud Stobaeum Serm. XCVI. p. 527. 24. XCVII p. 401. Grot.:

Ὦ τρισμακάρια πάντα καὶ τρισόλβια
τὰ θηρί', οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος·
οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται,
οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδέν ἐστ' αὐτοῖς κακὸν
5 ἔπακτον, ἣν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν
ἕκαστον, εὐθὺς καὶ νόμον ταύτην ἔχει.
ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον·
δουλεύομεν δόξαισιν, εὑρόντες νόμους,
προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν. οὐκ ἔστ' ἀποτυχεῖν
10 κακοῦ, πρόφασιν δ' ἀεί τιν' ἐξευρίσκομεν.

Vs. 9. mutavi interpunctionem, praeeunte Bentl. p. Verba εὑρόντες νόμους frustra in vitii suspicionem adduxit H. Steph. Com. Gr. p. 412. qui eodem Philemonis loco usus est ad Sext. Emp. p. 208. ed. Fabr.

## IX.

Apud Stobaeum Serm. XCV. p. 518. 40. Gesn. XCV p. 395. Grot.:

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ὤμην, Σωσία,

ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς πένητας ζῆν μόνον
ὀδυνωμένους, τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον
ἱλαρόν τιν' εἶναι καὶ φέρειν εὐθυμίαν.
5 νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν
δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁρῶ μόνον,
λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας.

2. addidi μέν. Grotius ἔγωγε, H. Steph. Com. Gr. p.. '. D. Heinsius ap. Rutgers. V. L. IV. p. 416. et Bentl. 126. τὸ πρότερον. — Vs. 5. νυνὶ Bentl. pro νῦν δέ. Grot. δ' αὐτῶν. — Vs. 6. Bentl. δαπ. νὴ τὸν Δία διορῶ. At me διορῶ placet pro simplici ὁρῶ, neque Δία ictu in ima posito. Quamquam ita etiam Arist. Eccl. 140. et tiphanes apud Athen. p. 226. e., hoc tamen e conjectura rweighaeuseri. Excusationem habet διοπετὴς apud Ariphontem Stobaei Serm. VI. p. 171. Schow. Fort. ἐνορῶ endum; δὴ *profecto* sanum videtur.

X.

Apud Stobaeum Serm. IX. p. 101. ult. Gesn. p. 61. ot.:

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
5 ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως·
οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν
εἶναι δίκαιος κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

uo priores versus, Philemonis nomine adscripto, habet iam Anton. Mel. XL. p. 61. et Aldina Sylloge Gnom. mosticharum. Philisco locum tribuit Grotius, qui etiam praecedentes versus, quos reliquae Stobaei editiones ilemonis Palamedae tribuunt, Philisci nomen apposuit; a in re non codicis auctoritatem sed suum ipsius judiim sequutum esse Grotium ex iis intelligitur, quae scriit vir summus p. 564. Equidem ut praecedens fraientum Tragico poetae tribuendum lubens concedo, ita s quidem versibus nihil inesse video, quod a Comico eta dici non potuerit. Vs. 1. Schowius μηδικῶν. — ;. 2. Antonius et Aldina sylloge gnomarum οὐ βούλεἰ. — Vs. 3. λ. ἀπέσχετο. Gesnerus ὑπέσχετο. Idem in arg. ἀπέσχετο, quod dedere etiam Grot. H. Steph. Com.

κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ, κἂν λέγῃ τι συμφέρον,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς·
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος·
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές.

Vs. 1. varie tentant Grot. Exc. p. 779. et Bentl. que vide p. 131. De ejusmodi locis, praesertim in tanta Com parationis corruptela, nihil certi definiri potest. — Vs. Grotius ἀκούουσ᾽ ἀσφαλές. Tertium versum compara fortasse καλῶς a poeta scriptum videbitur. Iota dat pluralis elisi non puto certum exemplum in Atticis sc ptoribus reperiri. Antiphanis apud Stob. 59. p. 227. χρήμασ᾽ ἰδίοις ἔμπορος φρονεῖ μέγα Ὧν ἐστι πάντων ἐπ ἄνεμος κύριος. Ita Grotius pro ἐπὶ χρήμασιν ἰδίοις. F ἰδ᾽ ὡς.

## XVI.

Apud Schol. Victorianum ad Hom. Il. ω. 617. ede Heynio Vol. VIII. p. 728.:

Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς,
οὐδέποτ᾽ ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι
ὡς τοῦτ᾽ ἐγένετ᾽ ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακ
τῶν συμπεσόντων τοῦ τε συμβάντος πάθους
οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα,
προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος.

Eadem fere e Scholiasta Townl., quem non diversu esse a Victoriano evicit Thierschius, protulit Porson. Eurip. Med. p. 406. Lips. Idem locus est ap. Eustath. Schol. Venet. p. 531. a. ubi recte legitur ἐγὼ λίθον. Id dederunt Schol. Townl. et Victoriana. Deest ἐγὼ a Eustathium, unde Bentl. p. 135. λίθον μὲν εἶναι. — Vs. recte monuit Porsonus Brunckium ad Vesp. 983. non buisse scribere: οὐπώποτ᾽ ἐπείσθην. Cfr. Pierson. ad rod. p. 461. et Lobeck. ibid. p. 458. Quorum notatis Parmenidem ap. Simpl. in Arist. Phys. p. 17. et Ma nem Athenaei p. 582. C. οὐδέποτε γὰρ τοῦτ᾽ ἐστί σοι πραγμένον. Ibidem πεισθήσομαι dedit Eustathius, ceteri θομαι. Heynius νῦν γε πείθομαι, quod placuit etiam P sono. — Vs. 3. apud Eustath. et Schol. Venet.: ὡς το ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει. ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν κακῶν. Nostrum derunt Heynius et Pors. e Townl. et Victor.

XV

## XVII.

Apud Auctorem Comp. Men. et Phil. p. 363.

Ὅταν ξενισθῇς ἐν πόλει πρὸς τὸν φίλον,
ἐν ταῖς περισσαῖς καὶ πυκναῖς ὁμιλίαις,
ἐὰν μεγίστην ὁ φίλος ἣν λέγῃ πόλιν,
σὺ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα μὴ συγκρίνῃς·
ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις.

ecepit Grotius Exc. p. 781. — Vs. 1. fort. leg. ὦ ’τὰν ...σθεὶς. Quamquam illud etiam defendi posse scio. Ibi... fort. τοῦ φίλου. — Vs. 3. ἣν addidit Grotius. Ibi... dedi λέγῃ pro λέγει. Clericus λέξει, fortasse e Gro... — Vs. 4. Grot. μὴ ἀντισυγκρίνῃς probante Berglero ad ...iphr. p. 149. Bentl. p. 132. μὴ συγκρῖν’, ἐπεὶ —. Legen... videtur μήπω συγκρινεῖς. De μὴ cum futuro cfr. Schae... ad Soph. Vol. I. p. 233. Μήπω, idem fere nonnun... ...am quod μήποτε, illustravere Porsonus ad Hecub. 1268. Lobeck. ad Phryn. p. 458. Futurum συγκρινεῖς repo... ...ndum esse vidit etiam D'Orville ad Charit. p. 508. Pro ...τοῦ Grot. et Bentl. σεαυτοῦ. Illud aeque bonum.

## XVIII.

Ibidem p. 360. et apud Grot. Exc. p. 779.:

Καλῶς ποιήσας οὐ καλῶς ὠνείδισας·
ἔργον καθεῖλες πλούσιον πτωχῶν λόγῳ,
καυχώμενος τὸ δῶρον ὃ δέδωκας φίλῳ·
ἔργῳ στρατηγὸς γέγονας, ἐν λόγῳ φονεύς.

... 1. quem e MS. addidisse se dicit Grotius (ac deest ...Rutgersiana Comparationis editione), a reliquis sepa... ...dus videtur. In Codice legitur πονήσας et deest οὐ. ...rexit Grotius, probante Bentl. p. 132. — Vs. 2. Hein... ... ἔ. κ. πλουσίου, πτωχὸς λόγῳ. Probat Bentlejus. Ἔρ... πλουσίου καθελεῖν, Heinsius inquit, est opus liberale et ...ite dignum rescindere. Hoc faciunt qui liberalitatem exercent, voce et exprobrando beneficia rescindunt. ...artus versus itidem a reliquis separandus videtur.

## XIX.

Ibidem p. 361. et apud Grot. Exc. p. 779.:

Ὡς εὐφυὲς ζῶον ὁ κοχλίας, νὴ τὸν θεόν.
ὅταν πονηρῷ περιπέσῃ τῷ γείτονι,

*τὸν οἶκον ἄρας εἰς ἕτερον πορεύεται,*
*νέμεται δ᾽ ἀμέριμνος τοὺς κακοὺς φεύγων*

Vs. 1. articulum ante κοχλίας delet Bentlejus p. 132. ]
gersius conj. ὡς εὐφυὴς ὁ κοχλίας. Ad sententiam cor
res Anaxilam apud Athen. p. 63. B. ἀπιστότερος εἶ τῶν
χλιῶν πολλῷ πάνυ, οἳ περιφέρουσ᾽ ὑπ᾽ ἀπιστίας τὰς οἰκίας

XX.

Ibidem p. 361. et apud Grot. Exc. p. 781.:

*Ὃ δεῖ παθεῖν σε μηδαμοῦ σκέψῃ φυγεῖν·*
*οὐ γὰρ δύνασαι φεύγειν, ὅ σε δεῖ παθεῖν.*
*τὸ πεπρωμένον γὰρ οὐ μόνον βροτοῖς*
*ἄφευκτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.*

Vs. 2. Grot. φεύγειν γὰρ οὐ δύνησῃ εἴ σε δεῖ παθεῖν. ]
οὐ γὰρ δύναι᾽ ἂν ἐκφυγεῖν. Comicus inc. apud Etym
p. 192. scripsisse videtur: Τὸν βδόλον δ᾽ οὐκ ἔστιν ἡ
Ῥὶς ὑποστῆναι δύναιτ᾽ ἂν pro δύναται. Similem men
sustulit ex Eupolide Gronovius. Vide Thierschium S
Symp. Plat. p. 5. — Vs. 3. Grot. τὸ πᾶν πεπρ. γὰρ οὐ
Articulum, qui vulgo deest, e Grotio recepi. Cetera
expedio. — Vs. 4. Fort. ἄφυκτον. Sed vide Lobeck.
Phryn. p. 726. Mox Grot. καὶ κατ᾽ οὐρανόν. Fort. καὶ
οὐρανὸν Ἔχουσι.

XXI. a.

Ibidem p. 362. et apud Grot. Exc. p. 781.:

*Εἴ ποτέ τις ἡμῶν εἰς τὸν ἀγρὸν ἐξιών,*
*μνήματα παρελθὼν καὶ τάφους ἀνθρωπίνο*
*τούτων ἕκαστος ἔλεγεν· εἰς ὥρας ἐγὼ*
*πλεύσω, φυτεύσω, τοῖχον ἄρας κτήσομαι.*

Vs. 1. Grotius εἴποι τις ἡμῶν. Debebat certe εἴποι τις
ἡμῶν. Post sec. versum aliquid excidisse videtur hac f
sententia: *rerum humanarum fragilitatis admonitus
cet:* nam τούτων ad sepultos spectat. Heinsius pro παρ
θὼν tentabat παρέλθοι, quo syntaxi quidem succurri
sensui non item. — Vs. 4. ante Grot. κτήσομαι τοῖχον ἄ

XXI. b.

Apud Stobaeum Serm. II. p. 31. 6. Gesn. p. 13. G

*Φεῦ ὡς πονηρόν ἐστιν ἀνθρώπου φύσις*

τὸ σύνολον. οὐ γὰρ ἄν ποτ᾽ ἐδεήθη νόμου.
οἴει τι τῶν ἄλλων διαφέρειν θηρίων
ἄνθρωπον; οὐδὲ μικρὸν, ἀλλὰ σχήματι
πλάγι᾽. ἐστὶ τἄλλα, τοῦτο δ᾽ ὀρθὸν θηρίον.

Tertius versus cum duobus reliquis a prioribus separandi videntur. Nam Schowii rationem, qui admodum inficete hos versus inter colloquentes personas distribuit, nemo facile probaverit. Aliam dubitationem lemmatum mira diversitas injicit. E *Philemonis Circulatore*, sive Ἀγύρτῃ, ut latinam vocem interpretatus est Gataker. ad Anton. Lib. V. p. 155. C., locus petitus dicitur in margine Florilegii Grotiani. Gesnerus autem et Schowius *Lycurgi* nomen adscripserunt. Idem tenuit Lipsius ad Senecae Epp. T. I. p. 604. qui quo auctore Lycurgum illum *veterum poetarum* ordinibus adscripserit, docere omisit. Clericus denique hunc locum ad Philemonis Ἀγροῖκον retulit, conjectura parum probabili, quamquam patronum nacta Coraium Praef. Plut. Vol. II. p. ιζ. Equidem, quum neque Grotium lemma illud suum ex ingenio finxisse, neque Lycurgi nomen librariorum errori tribui posse persuasum habeam, controversiam ita componi posse existimabam, ut Grotianum lemma tertio versui apponendum, priores autem versus ex perdita Lycurgi oratione ductos Euripidi vel alii poetae tragico tribuendos esse conjicerem. Lycurgus enim quanto studio Euripidis aliorumque poetarum loculos orationibus suis inseruerit, nemini ignotum esse opinor. — Vs. 1. Grotius e Cod. ὦ 'πῶς πονηρὸν pro vulgato πῶς πονηρόν. Zedel. Magazin für Schul. II, 1. p. 425. malit καί πως, quod languet. Nostrum in margine adnotavit Gesnerus et e tribus Codd. dedit Schowius. Fort. tamen praestat φεῦ παμπόνηρον, ut φεῦ extra versum sit. — Vs. 4. addidi cum Gesnero ἄνθρωπον. Idem fecit Schowius. Male Grotius, nec melius Bentlejus, quem vide p. 110. In fine quarti versus colo distinxit Schowius, quod probarem, si scripsisset Philemo ἀλλ᾽ ἢ sive potius μὴ σχήματι.

XXII.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 568. 3. Gesn. CVIII. p. 455. Grot.:

Ἂν γνῷς τί ἐστ᾽ ἄνθρωπος, εὐδαίμων ἔσῃ.
τέθνηκέ τις, μὴ δεινὸν ἔστω τοῦτό σοι.
κεκύηκέ τις, οὐ κεκύηκέ τις· ἠτύχηκέ τις·

*βήττει τις· οἰμώζει τις· ἡ φύσις φέρει*
*ἅπαντα ταῦτα. φεῦγε τὰς λυπὰς μόνον.*

Vs. 1. ἂν γνῷς τι. Ita Grot. pro ἀγνῶς τις. — Vs. 3. post κεκύηκε repetitur vulgo μὴ δεινόν. Correxit Grotius. Prius τις fortasse delendum. — Idem vs. 4. post φέρει delevi particulam δέ et vs. 5. e cod. addidit μόνον.

## XXIII.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 568. 36. Gesn. CVIII p. 455. Grot.:

*Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν, ὧν ἐστ' οὐδὲ εἷς,*
*ᾧ μὴ κακόν τι γέγονεν ἢ γενήσεται.*
*ὁ ποιῶν δ' ἐλάχιστον τὸ γεγενημένον κακόν,*
*ἀμφότερον οὗτος εὐτυχεῖ τε καὶ φρονεῖ.*

Vs. 1. erat οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς. V. Bentl. p. 129. Idem vs. 3 addidit κακόν. Sed quod pro ἐλάχιστον scripsit ἐλαχίστου non imiter. Frequens dicendi forma μέγα τι ποιεῖσθαι aliquid magni facere, non item μεγάλου, nisi addatur, δια... Nostro loco κακὸν ἐλάχιστον ποιεῖν nihil aliud significare videtur quam *malum minuere*. — Vs. 4. ἀμφότερον. Ita jam apud Homerum ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Cujus si memor fuisset Heinsius non tentasset Gratiani Cyn. 333. *Utrumque et prudens et sumtis impiger armis*. Lucilius ap. Non. IV. p. 658. 11. *et formosus homo fuit et famosus utrumque*. Cfr. Wasse ad Thucyd. I. 13.

## XXIV.

Apud Stobaeum Serm. CXII. p. 582. Gesn. CXII p. 471. Grot.:

*Τί πότ' ἐστιν ἄρα διότι βούλεταί μ' ἰδεῖν;*
*ἢ καθάπερ οἱ νοσοῦντες ἀλγοῦντες σφόδρα,*
*τὸν ἰατρὸν ἂν ἴδωσιν, οὐκ ἀλγοῦσ' ἔτι,*
*οὕτως, ὅταν τις τυγχάνῃ λυπούμενος,*
*ἧττον ὀδυνᾶται, φίλον ἐὰν παρόντ' ἴδῃ;*

Recepit H. Steph. Com. Gr. p. 405.

## XXV.

Apud Auctorem Comparat. Men. et Phil. p. 362.

*Ἆρ' ἐστὶν ὁ λόγος τοῖς νοσοῦσι χρήσιμος.*

*ὡς σπλήνιον πρὸς ἕλκος οἰκείως τεθὲν*
*τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος*
*εὔκαιρος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθεὶς φίλων*
*εὐψυχίαν παρέσχε τῷ λυπουμένῳ.*

es priores versus sunt etiam apud Stobaeum Serm. CXIX. p. 466. ubi in margine Gesneri legitur: *Philemonis in Phileta*: unde *Philetam* nostri poetae fabulis numeravit Fabric. B. G. II. p. 478. Atqui illud *Phileta* l est nisi varia prioris nominis lectio. — Vs. 1., quem otius a reliquis separavit, legitur apud Stobaeum ἄρ' αὶ λόγος. Comparatio habet πάρεστιν ὁ λόγος. Correxit otius. Idem e Comparatione 4. et 5. versum addidit, l male ante sec. versum inseruit. Quae res, ut Clerim mittam, fraudi fuit etiam Wakefieldio Sylv. crit. I. p. 72.

## XXVI.

Apud Stobaeum Ecl. Phys. T. II. p. 6. Heer. et in mp. M. et Ph. p. 359.:

*Θεὸν νόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μή.*
*πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις.*
*εἴτ' ἔστιν εἴτ' οὐκ ἔστι, μὴ βούλου μαθεῖν·*
*ὡς ὄντα τοῦτον καὶ παρόντ' ἀεὶ σέβου.*

renius his quintum addidit versum, quem infra (Fragm. ) cum alio conjunctum dabo. Hic quoque Stobaei Cos *Philetae* nomen adscriptum habent. — Vs. 3. Comratio ἤτ' ἔστιν ἤτ' οὐκ.

## XXVII. a.

Apud Stobaeum Serm. VI. p. 79. Gesn. p. 21. Grot.:

*Σὺ γὰρ τί ἐστιν, εἰπέ μοι, παῤῥησία;*
*σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν ὡς ἄνθρωπος ὤν,*
*τὸ δ' ὅλον περιπατεῖς, ἢ τὸν αὐτὸν ἀέρα*
*ἑτέροις συνέλκεις, εἰπέ μοι, τοιοῦτος ὤν;*

sum loci a Grotio turpiter depravati scite aperuit Bentl. 120. probante Toupio Append. ad Theocr. p. 44. Grorationes sequutus est Gataker ad Marc. Ant. IX. p. . B. — Vs. 4. fort. leg. ἑτέροισιν ἕλκεις, ut in Timocle d Ath. p. 407. E. ἐν αἷσιν ἧψας τοὺς κυάμους pro vulo ἐν αἷς συνῆψας. Nisi praestat ἐν αἷς σύ γ'.

### XXVII. b.

Apud Stob. Serm. XCVII. p. 537. 51. Gesn. XC p. 415. Grot.

*Πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν αἰτία κακῶν*
*λύπη· διὰ λύπην καὶ μανία γὰρ γίνεται*
*πολλοῖσι, καὶ νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα·*
*αὑτούς τ' ἀνῃρήκασι διὰ λύπην τινές,*
*ἐπὰν τὸ λυποῦν πλεῖον ἢ τὸ σῶζον ᾖ.*

Vs. 2. revocavi vulgatam lect. a Clerico temere sollic tam. Vid. Bentl. p. 127. Pro λύπην Gesn. in textu λύ in margine λύπην. Ceterum Gesnerus: *Menandri a Philemonis.* Philemoni dedit Grotius.

### XXVIII.

Apud Stobaeum Serm. LIV. p. 367. 40. Gesn. I p. 215. Grot.:

*Δικαιότατον κτῆμ' ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός·*
*ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ ἐπιμελῶς φέρει,*
*πυρούς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι·*
*τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν ἥ τε πορφύρα*
*εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ', οὐκ εἰς τὸν βι*

Recepit H. Steph. Com. Gr. p. 375. Ad primum ver comp. Virg. Georg. II. 460. *Fundit humo facilem vic justissima tellus.* ubi intpp. Philemonis locum non ne xerunt, sed perperam Menandro tribuerunt. Postre versus Socratem frequenti commemoratione usurpasse fert Diogenes Laert. II. 25. Nisi hallucinatus est Dio nes, statuendum est, Philemonem hos versus ex antic ore poeta desumtos in suos usus vertisse. Recte aut Stobaeus εὔθετα pro quo χρήσιμα Diogenes. Contra m Stob. τἀργυρώματα δ' ἐστί, quod ex ingenio correxit G tius; confirmat Diogenes.

### XXIX.

Apud Stobaeum Serm. CII. p. 561. 12. Gesn. C p. 441. Grot.:

*Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τἀναγκαῖα νῦν,*
*αὔριον ἐπλούτησ', ὥστε χἀτέρους τρέφειν.*
*Θησαυρὸν εὑρὼν σήμερόν τις αὔριον*
*ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν.*

. 2. ante Bentl. p. 128. erat καὶ ἑτέρους. Versu tertio
ud, ni fallor, orditur fragmentum. Ibid. correxi τις pro
;, praeeunte Porsono in Addendis ad Eurip. Hec. p. 104.
ɔs. — Vs. 4. ἅπαντα τὰχ τῆς οἰκίας. Sic etiam Aristoph.
ıt. 857. ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τὰχ τῆς οἰκίας. Cratinus apud
Iluc. IX. 91. ὅτι τοὺς κόρακας τὰξ Αἰγύπτου χρυσία κλέπ-
τας ἔπαυσε. Cfr. Musgr. ad Soph. Phil. 1062. Erf.

XXX.

Apud Stobaeum Serm. CXV. p. 589. 22. Gesn. CXVII.
481. Grot.:

α'. Σύρα, Σύρα. β'. τί ἐστι. α'. πῶς ἡμῖν ἔχεις;
β. μηδέποτ' ἐρώτα τοῦτ', ἐπὰν γέροντ' ἴδῃς
ἢ γραῦν τιν', ἴσθι δ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

otius his quartum insuper versum addidit: καλὸν τὸ
ήσκειν ἐστὶν ἐπὶ τούτῳ λέγειν, in ceteris Stobaei exemplari-
s omissum, quem sumsit e Comparatione M. et Phil.,
i cum alio fragmento conjunctus est. Vide infra
agm. 37. Eosdem versus servavit Anton. Mel. p. 240.
. Misere eos decurtavit H. Steph. Com. Gr. p. 402.

XXXI.

Clemens Alex. Paed. III. p. 108. 46. Sylb. ἐγὼ μὲν
lè τὰς θεραπαίνας ἀξιῶ ταῖς ἀρίσταις γυναιξὶν ἑπομένας αἰ-
σχρολογεῖν ἢ αἰσχροεργεῖν, σωφρονίζεσθαι δὲ αὐτὰς πρὸς τῶν
κοινῶν· σφόδρα γοῦν ἐπιτιμητικώτατα ὁ κωμικὸς Φιλήμων
ιίν·

— Ἐξιὼν
γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας βλέπω
μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλὴν
ἐκ τοῦ Πλαταικοῦ, παρακολουθοῦντά τε
ταύτῃ κατιλλώπτειν τινά. —

ἐξιὼν apud Clem. ἐξόν. Correxit Markl. Explicat. Ve-
auct. p. 245. Eidem debetur βλέπω μόνην pro βλεπο-
ην. In verbis ἐξιὼν ἐξόπισθε γυναικὸς notanda concisa
tionis brevitas. Vertendum enim: *domo egressus et*
*enuam mulierem e longinquo sequens.* Nam ἐξόπισθε
n ἐξιὼν conjungendum esse recte monuit Toupius ad
dam Vol. I. p. 264. Ox. — Vs. 3. et 4. legebatur ἐκ
Π. τε παρακολουθοῦντά τινα ταύτῃ κατιλλώπτειν. Markl.
τοῦ Πλαταϊκοῦ τε παρακολουθοῦντάς τινας τ. κ., non sine
igni versus detrimento. Nec multo melius Bentl. p.

233. ἐκ τ. Π., παρ. τέ τινα, qui versus toto pede abundat. Illud tamen recte fecit, quod priora verba ἐκ τ. Π. superioribus junxit, et τε post παρακολ. posuit. Utrumque assumpsi et τινα in finem ultimi versus retraxi. De forma Πλαταικός vid. Lobeck. ad Phryn. p. 41. Verbum καπιλλώπτειν *limis et morsicantibus oculis intueri* Clemens Alex. Paed. III. p. 108. 15. explicat διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μοιχεύειν Adamant. Lib. I. ult. ἔνιοι τὰ μέσα τῶν βλεφάρων καθέλκουσι, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ἀνασπῶσι καὶ ἅμα ἰλλώπτουσιν, οὓς καὶ αὐτοὺς μοιχικοὺς λέγων οὐκ ἂν ἁμάρτοις. Cfr. Toupius ad Suid. I. c.

## XXXII.

Aelianus Hist. An. XII. 10. ἔτι μᾶλλον τὸν θῆλυν (μῦν) ἔλεγον εἰς τὰ ἀφροδίσια εἶναι λυττητικόν· Φιλήμων·

*Μῦς λευκός, ὅταν αὐτήν τις — ἀλλ' αἰσχύνομαι*
*λέγειν — κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ*
*κατάρατος, ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.*

Correxit Bentl. p. 134. Vulgo post κατάρατος additum est μαστροπός. ὅταν αὐτήν τις sc. σποδῇ, ut recte Bentlejus. Eadem orationis brevitas apud Xenarchum Athenaei p. 569. C. Vide Valcken. Diatr. p. 104. B. et Toup. Add. ad Theocr. p. 389. Wart. Ad vs. 1. respexit Suidas II. p. 59: μῦς λευκός· οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται καὶ μάλιστα οἱ λευκοί. Cratini qui sequitur versus apud Aelian. ita digerendus est:

φέρε, νῦν σοι
ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος.

αἰθρία, ut αἰκία apud Aeschylum, penultima producta, quod fugit Jacobs. Epist. crit. ad Schneid. p. 26.

## XXXIII.

Athen. II. p. 64. E. περὶ δὲ τῆς τὸν βολβῶν σκευασίας Φιλήμων φησί·

*— Τὸν βολβόν, εἰ βούλει, σκόπει,*
*ὅσα δαπανήσας εὐδοκιμεῖ· τυρόν, μέλι,*
*σήσαμον, ἔλαιον, κρόμυον, ὄξος, σιλφίον.*
*αὐτὸς δ' ἐφ' αὑτοῦ 'στιν πονηρὸς καὶ πικρός.*

Vs. 3. Schweigh. malit κρόμμυον. — Vs. 4. ante Brunck.

. Schweigh. αὐτοῦ ἐστι. Αὐτὸς ἐφ' αὐτοῦ *pro se ipse, orsum, multis adsciticiis condimentis apparatus.* V. alck. ad Herod. p. 634.

XXXIV.

Theophyl. ad Autol. III. p. 385. D. καθάπερ καὶ ὁ Φιμων·

*Χαλεπόν γ' ἀκροατῆς ἀσύνετος καθήμενος,*
*ὑπὸ γὰρ ἀνοίας οὐχ' ἑαυτὸν μέμφεται.*

ost χαλεπὸν addendum esse γέ vel δὲ monere neglexit entl. p. 136. Ad sententiam cfr. Valck. ad Hipp. p. 261. B.

XXXV.

Athen. XIII. p. 605. F. Κλείσοφος τοῦ ἐν Σάμῳ Παου ἀγάλματος ἐρασθεὶς κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ, ὡς πληάσαι δυνησόμενος· — καὶ Φιλήμων τοῦ αὐτοῦ μνημονεύων ησίν·

*Ἀλλ' ἐν Σάμῳ μὲν τοῦ λιθίνου ζώου ποτὲ*
*ἄνθρωπος ἠράσθη τις, εἶτ' εἰς τὸν νεὼν*
*κατέκλεισεν αὐτόν.*

milia de statuarum amatoribus narrant Julianus Opp. 248. Spanh. Clemens Alex. Protr. p. 17. Sylb. et Philoatus V. A. VI. 40. p. 276. Pro ζώου Bentl. p. 133. utabat ξοάνου. Sed nihil mutandum; ζῶα λίθινα τετραχη· ἀναθεῖναι Διῒ σωτῆρι καὶ Ἀθηνᾷ σωτείρᾳ dixit Aristoles ap. Diog. Laert. V. p. 277., ζῶα μαρμάρινα *statuas rmoreas* habes ap. Callixenum Athen. p. 197. E., κέδρου δια apud Pausan. VI. 19., δι' ἐλέφαντος καὶ σμαράγδου δια apud Clement. Alex. Str. V. p. 258. Suidas: ξόανον, αλμα, εἴδωλον, ζώδιον, ἀνδριάς.

XXXVI.

Apud Auct. Comparat. Men. et Phil. p. 358. et apud otium Exc. p. 779.:

*Ἐὰν γέρων γένηται πλούσιος γεγώς,*
*καλὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἐπὶ τούτῳ μόνον.*
*ἔχει γὰρ χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον ὁ γέρων.*

. 1. fort. ἐὰν γεν. πλ. γ. γέρων. Grotius, γένοιτο dedit pro ηται. De vs. 3. vide Bentl. p. 132.

XXXVII.

Ibidem p. 358.:

*Ὦ γέρον, ἐπὰν ἴδῃς γέροντα καὶ μόνον,*
*μηδὲν ἐπερώτα· πάντα γὰρ κακῶς ἔχει·*
*καλὸν τὸ θνήσκειν ἐστὶν ἐπὶ τούτῳ λέγειν.*

Vs. 2. fort. μηδέποτ' ἐρώτα. De tertio versu confer qu[illegible] dixi ad Fragm. 30. Heinsius tentat: κ. τὸ θν. ἐστιν ἐπὶ τούτ[illegible] λέγε, *quin dicas, Lucrum est, si quis post illa moriatu[illegible]* Rectius opinor fuerit: κ. τὸ θνήσκειν, ἔστιν ἐπὶ τ. λ. *hunc usurpare licet: lucrum est mori.*

XXXVIII.

Ibidem p. 365. et apud Grot. Exc. p. 917. qui i[illegible] certo poetae tribuit:

*Ἐπὰν ἐγγὺς θάνατος ἔλθῃ, —*
*οὐδεὶς ἑαυτῷ ὃ θέλει βουλεύεται·*
*θνήσκει δ' ὁ θνήσκων κατ' ἰδίαν εἱμαρμένη[illegible]*

Nihil proficimus portentosa Grotii conjectura ἐπὰν ἐγ[illegible] ἔλθῃ θάνατος, οὐδείς οἱ θέλει· Θνήσκει etc.

XXXIX.

Ibidem p. 361. et apud Grot. Exc. p. 779.:

*Κἂν δοῦλός ἐστι, σάρκα τὴν αὐτὴν ἔχει·*
*φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτέ·*
*ἡ δ' αὖ Τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.*

Vs. 1. leg. κἂν δοῦλος ᾖ τις, ut in Fragm. τοῦ Ἐξοικιζο[illegible]νου. Eurip. Orest. 1537. κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φ[illegible] ὁρᾶν. Vs. 2. insolens ap. Atticos aoristi forma ἐγενήθ[illegible] cujus haud antiquius Machone exemplum eruit Lobec[illegible] ad Phryn. p. 109., infra etiam occurrit Fr. inc. 73.

XL. a.

Ibidem p. 316. et Thom. Mag. Vit. Eurip. p. 54. e[illegible] Lips.:

*Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες*
*αἴσθησιν εἶχον, ἄνδρες ὥς φασίν τινες,*
*ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.*

Est etiam in Anal. Br. II. p. 61. cll. Huschkii Anal. cr[illegible] p. 287. Recepit Grotius Exc. p. 777. Primo versu no[illegible]

aralem ἀλήθειαι. Sic etiam Arrian. Epict. III. 26. Sext. np. Math. II. 42. Aristophon Stobaei Serm. LXII. p. 4. 15. cfr. Boeckh. de Trag. Graec. p. 149. et quae su- a diximus ad Menandri Aphrod. p. 32.

XL. b.

Athen. XIV. p. 659. B. μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μαγροὶ σκωπτικοί τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπουσι· ὁ Φιλήμων δέ που φησίν·

Σφίγγ' ἄῤῥεν' οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν
εἴληφ', ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἕν, μὰ τοὺς θεούς,
ὧνπερ λέγει συνίημι· καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος γάρ ἐστι.

sdem versus sed pluribus auctos e Stratonis Phoenicide rum apposuit Athen. IX. p. 382. c. Nisi librarii error t, pro Stratone Philemonem scribentis, cujus nomen saenumero una cum Menandro commemoratum vidisset, ituendum erit, Philemonem hos versus e Stratonis Phoecide suam in fabulam recepisse. — Vs. 1. Quod mascum Sphinga se conduxisse dicit, cuicunque haec verba ibuit Philemon, ex eo nolim colligere cum Winkelm. aef. ad Descript. Musei Stosch. p. 17. et Histor. Art. II, 16., mixto sexu Sphinga poetáe obversatam esse, quamam idem statuisse videtur Valcken. ad Herod. II. p. 189. o eam ob causam. ἄῤῥενα Σφίγγα se conduxisse nuncuit, quia coquus erat non coqua. Contra Alexis ap. Athen. p. 441. D. mulierem nil nisi aenigmata ructantem γραῦν ίγγα dixit, non γέροντα. Cfr. Lessingius Opp. Vol. X. 239. et Valcken. ad Herod. p. 189. — Vs. 3. altero o Athen. ὅσ' ἂν λέγῃ et mox πάρεστι pro γάρ ἐστι.

XLI.

Apud Stobaeum Serm. XVI. p. 153. in Gesn. p. 91. ot.:

Ἐὰν οἷς ἔχωμεν, τοῖς γε μηδὲ χρώμεθα,
ἃ δ' οὐκ ἔχομεν ζητῶμεν, ὧν μὲν διὰ τύχην
ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι.

. 1. Fort.: ἐὰν οἷς ἔχομεν, τούτοισι. Quod Porson. Tracts . p. 255. conjecit ἐὰν οἷς μὲν ἔχομεν, τοῖσδε μ. χρ. vereor ferri possit propter τοῖσδε, quod pro τούτοις dictum certe Comicorum sermone alienum est. Cfr. Buttmannus ad hoclis Phil. 87. Quod ipse proposui confirmat Anton.

Mel. Serm. XLII. p. 64. ubi cetera corruptissime, primus autem versus ita scriptus est: ἐὰν οἷς ἔχωμεν, τούτοις μ. χρ. — Vs. 2. dedi ζητῶμεν pro ζητοῦμεν. Tum ὧν μὲν — ὧν δὲ rarum in scriptore Attico. V. Hemst. ad Thom. M. p. 2. Valckenar. in Epist. a Tittm. edit. p. 141. Hermannus ad Vig. p. 706. 26. Reizius de Incl. Acc. p. 30. sq. — Vs. 3. δι' ἑαυτοὺς i. e. ἡμᾶς αὐτοὺς. Menander Inc. V, 8. αὐτοὶ παρ' αὐτῶν προσπορίζομεν. Cfr. Hermannus ad Soph. Trach. 451.

## XLII.

Apud Stobaeum Serm. XVIII. p. 163. 44. Gesn. p. 97. Grot.:

α'. Τί ζῆν ὄφελος, ᾧ μή 'στι τὸ ζῆν εἰδέναι;
β'. 'Αλλ' οἶνος ἦν· οὐδεὶς δὲ μεθύων, ἂν σκοπῇς,
ὃς οὐχὶ δοῦλός ἐστι τοῦ πεπωκέναι·
ὅσα μ' οὗτος ἠνάγκαζεν, ἐποίουν ταῦτ' ἐγώ.

Priorem versum, quem recte, ni fallor, cum reliquis conjunctum dedi, e Grotii emendatione exhibui. Vulgo τί δὴ ζῆν ὄφ. Praeterea Bentl. p. 121. μή 'στι τί τὸ ζῆν. Articulum τὸ suos codd. sequutus delevit Schowius. Sequitur apud Stobaeum alius Philemonis versus:

ὁ πονηρὸς οἶνος οὗτός ἐστι, Νικοφῶν

qui si hoc vel simili modo corrigatur: πονηρὸς οἶνος πολύς ἐστι Ν., non inepte cum reliquis versibus conjungi poterit.

## XLIII.

Apud Stobaeum Serm. XXXVIII. p. 220. Gesn. p. 149. Grot.:

Ὁ φθόνος ἐν ἑαυτῷ τοῦθ' ἓν ἐπιεικῶς ποιεῖ,
τὸν αἱρετιστὴν ὄντα τῶν αὑτοῦ τρόπων
λυμαίνεται μάλιστα διὰ παντὸς συνών.

Recte, ut videtur, Bentl. p. 123. ὁ φθ. ἐν αὐτῷ — ἔχει, nisi malis φέρει. Timocles ap. Athen. p. 241. πολλὰ λυπηρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει. Gregor. Naz. Apol. p. 16. μηδέν τι φέρει ἐν ἑαυτῷ ὕλης τῆς χείρους. Ad sententiam comp. Isocrates Euag. p. 189. ὁ φθόνος, ᾧ τοῦτο μόνον πρόσεστιν ἀγαθόν, ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσίν ἐστιν. Similiter poeta inc. ap. Plotium de metr. p. 2645. δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος, τὸν γὰρ δάκνοντα δάκνει.

XLIV.

Apud Stob. Serm. LXXII. p. 438. init. Gesn. LXXIII. p. 323. Grot.:

*Ἀγαθῆς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,*
*μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρὸς ἀλλ' ὑπήκοον·*
*γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα κακόν ἐστιν μέγα.*

Receperunt H. Steph. Com. Gr. p. 369. et Brunck. P. E. p. 194. — Vs. 2. Gesnerus *κρεῖττον.*

XLV.

Apud Stob. Serm. XCVI. p. 525. 25. Gesn. XCVIII. p. 397. Grot.:

*Οὐκ ἂν δύναιο μὴ γενέσθαι, δέσποτα,*
*ἄνθρωπος ὢν ἄνθρωπος· ἄλλως οὖν βοᾷς.*
*τὸν ζῶντ' ἀνάγκη πόλλ' ἔχειν ἐστὶν κακά.*

Recepit H. Steph. Com. Gr. p. 392.

XLVI. a.

Apud Stobaeum Serm. C. p. 594. 21. Gesn. CII. p. 02. Grot.:

*Οὔτε γὰρ ἰατρὸς οὐδὲ εἷς, ἂν εὖ σκοπῇς,*
*τοὺς αὐτὸς αὑτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φιλούς,*
*οὔτε στρατιώτης πόλιν ὁρᾶν ἄνευ κακοῦ.*

Receperunt H. Steph. Com. Gr. p. 399. et Brunck. P. E. 196.

XLVI. b.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 569. Gesn. CVIII. 453. Grot.:

*Οὕτως ἄνανδρος γέγονας; οὐκ εὐψυχία*
*τοῦτ' ἔστιν ὃ ποιεῖν νῦν γάρ, ἀλλ' ἀνανδρία,*
*τὸ μὴ δύνασθαι καρτερεῖν λυπούμενον.*

Gesneri margo: *Diphili alias Philemonis.* Philemoni tribuit Grotius.

XLVII.

Apud Stobaeum Serm. CVI. p. 565. Gesn. CVIII. 447. Grot.:

*Ἐγὼ δὲ λυποῦμαι μὲν εἰς ὑπερβολὴν*

ἐπὶ τοῖς παροῦσιν, ἐν δὲ τῇ λύπῃ φρονῶ.
τοῦτο τό με τηροῦν ἐστι κἄνθρωπον ποιε

Ita Grotius pro τοῦτό με τηροῦν.

XLVIII.

Clem. Alex. Str. V. p. 259. 43. Sylb. καλῶς οὖ Φιλήμων ὁ Κωμικός·

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία Τύχη θεός,
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταὐτόματον, ὃ γίνεται
ὡς ἔτυχ' ἑκάστῳ, προσαγορεύεται Τύχη.

Eadem sunt apud Euseb. P. E. XIII. p. 402. et Th ret. Therap. T. IV. p. 852. Recepit Grot. Exc. p. Priorem versum per interrogationem extulit Meibomi Hipp. Jusjur. p. 198.

XLIX.

Ibidem Strom. VI. p. 266. 36. Sylb. Φιλήμων ὁ μικὸς γράφει·

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
ἐνέπεσαν· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

Vs. 2. vulgatur εἶτ' ἐπεθ. pro quo Grot. ἔπειτα δ' ἐθ σαν. V. Bentl. p. 131. Verbum ἐπιθεωρεῖν dubiae fid sum Schaefero Melet. cr. p. 35. satis firmam hoc auctoritatem nanciscitur. Recte vertit Bentl. *stu contemplari.* — Vs. 3. Bentl. ἐνέπεσον. Schol. Arist 841. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα. Qua de re multi dixe Recte illam formam ex Euripide sustulit Seidlerus Philemone an servari possit, definire non ausim. Cf beck. ad Phryn. p. 724.

L.

Plutarch. de Ira cohib. p. 458. a. δημοσίᾳ (Μ ὑπ' αὐτοῦ (Philem.) κωμῳδηθεὶς ἐν θεάτρῳ·

Παρὰ τοῦ βασιλέως γράμμαθ' ἥκει σοι Μ
Μάγα κακόδαιμον, γράμματ' οὐκ ἐπίστασ

Non male Clericus, fortasse praeeunte Grotio, cujus cerpta nunc non ad manum habeo, inter loquentes sonas hos versus ita distribuit, ut sec. versu legatur γας, κακόδαιμον, — ἐπίσταται.

LI. a.

Apud Bekk. An. Gr. I. p. 476. 14. ἄωροι πόδες, οἱ ἐμ-
ρόσθιοι. καὶ Φιλήμων·

*Οὐ τοὺς ἀώρους εἶπά σοι, μαστιγία,*
*πόδας πρίασθαι; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίους.*

lem locus est apud Eustath. ad Od. p. 1715. 23. Rom.
t apud Schol. min. ad Odyss. XII. 89. ubi κομίζειν legi-
ur pro πρίασθαι.

LI. b.

Apud Maxim. LVIII. p. 93. 6. ubi Philistionis nomen
lscriptum est:

*Ἐκ τοῦ παθεῖν γίνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν,*
*καὶ σοὶ γὰρ ἄλλος συμπαθήσεται παθών.*

ost γίνωσκε addidi part. καί, ut legitur Tit. CXXXIV.
. 210. 7.

LI. c.

Ibidem LVIII. p. 95. 44.:

*Τῇ γῇ δανείζειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ βροτοῖς,*
*ἥτις τόκους δίδωσιν οὐ λυπουμένη.*

c etiam, ut in sequentibus quattuor fragmentis, Philisti-
is nomen adscriptum est.

LI. d.

Ibidem LXXIX. p. 137. 50.:

*Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν οὐκ αἰσχύνεται*
*συνειδόθ' αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,*
*πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;*

cundo versu editur συνειδὼς αὑτῷ. Correxi e Stobaeo
m. p. 191. Gesn. ubi Diphilo tribuitur.

LII. a.

Ibidem CXXXIV. p. 210. 4.:

*Μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον ἢ χρημάτων,*
*τὰ γὰρ μαθήματ' εὐπορεῖ τὰ χρήματα.*

ori versui quomodo medear non habeo. De εὐπορεῖ
peditat vide Lobeck. ad Phryn. p. 595.

LII. b.

Ibidem CXXXVII. p. 217. 33.:

Ὀργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ φάνης φίλου·
ἔλπιζε δ᾽ αὐτὸν πάλιν, εἶναι σου φίλον.

Vs. 1., qui est etiam in Gnomis monost. 406., legend videtur ἔλπιζε δὲ πάλιν αὐτὸν εἶναι σ. φ. nisi malis ἔσεσ pro εἶναι. Primo versu malim aut φήνῃς aut φανεῖς. ( Buttmann ad Sophocl. Phil. 1191. Vide tamen Gnc monost. 418. ubi idem versus legitur.

LII. c.

Ibidem CXLVIII. p. 237. 12.:

Λύουσιν ἡμῶν συμφοραὶ τὰς συμφοράς,
παρηγοροῦσαι τὰ κακὰ δι᾽ ἑτέρων κακῶν.

Simillimam sententiam in Menandreis vidimus.

LIII.

Diog. Laert. VI. 86. de Cratete Cynico: αὐτὸν δὲ κ τερῶς οὕτω φιλοσοφεῖν, ὥστε καὶ Φιλήμονα τὸν κωμικὸν του μεμνῆσθαι· φησὶ γοῦν·

Καὶ τοῦ θέρους μὲν εἶχεν ἱμάτιον δασύ,
ἵν᾽ ἐγκρατὴς ᾖ, τοῦ δὲ χειμῶνος ῥάκος.

Recepit Grotius Exc. p. 775.

LIV.

Apud Auct. Comp. Phil. et M. p. 358.:

Μὴ νουθέτει γέρονθ᾽ ἁμαρτάνοντά τι·
δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύσκολον.

Recepit Grotius Exc. p. 779. qui vs. 1. dedit τί pro ποτ

LV.

Apud Stobaeum Ecl. Phys. I. p. 224. Heer.:

Ὦ Πάμφιλ᾽, ὁ χρόνος οὐ μόνον τὰ σώματα
αὔξει βαδίζων, ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα.

h. e. ingravescente aetate etiam curarum onus auget Ita fere Heerenius, rectius Clerico: *res etiam quo an quiores eo majores videntur.*

LV

LVI.

Ibidem p. 238.:

*Ὅσαι τέχναι γεγόνασι, ταύτας, ὦ Λάχης,*
*πάσας ἐδίδασκεν ὁ χρόνος οὐχ ὁ διδάσκαλος.*

…ercenlus propter *versum*, ut ait, dedit τέχναι ὅσαι.

LVII.

Ibidem Ecl. de Mor. Tom. II. p. 334. Heer.:

*Ὅσα διὰ τοὺς πράττοντας αὐτοὺς γίγνεται,*
*οὐδενὶ πρόσεστιν οὐδὲ κοινωνεῖ τύχῃ.*

…nte Grotium κοινωνεῖν ψυχῇ. Codd. κοινωνεῖ ψυχῇ.

LVIII.

Ibidem Serm. IV. p. 54. 42. Gesn. p. 32. Grot.:

*Ἐπὰν ὁ νοῦς ᾖ μὴ καθεστηκώς τινι,*
*οὐκ ἔστ' ἀκούειν οὐδὲν αὐτὸν οὐδ' ὁρᾶν.*

…n Scaliger pro αὐτῷ. Cod. B. apud Schowium Menan…o tribuit, cujus fragm. proxime antecedit.

LIX.

Ibidem Serm. XX. p. 171. 38. Gesn. p. 105. Grot.:

*Μαινόμεθα πάντες, ὁπόταν ὀργιζώμεθα.*
*τὸ γὰρ κατασχεῖν ἐστι τὴν ὀργὴν πόνος.*

…ton. Mel. 77. p. 133. 20. ὅταν ὀργιζόμεθα, et mox: τῆς …γῆς πόνος μέγας. Ex quibus τῆς ὀργῆς habet etiam Stob. …sneri, qui tamen recte in margine τὴν ὀργήν. Confir…ant Codd. Schowii. Illud retinuit H. Steph. C. Gr. 384. qui sec. versum a priori separandum putat. Idem …rsus paululum immutatus legitur p. 172. 7. ὅσος τὸ κατέ… ἐστι τὴν ὀργὴν πόνος. quem Grotius Menandro tribuit.

LX.

Ibidem XXI. p. 176. 18. Gesn. p. 109. Grot.:

*Τὸ γνῶθι σαυτὸν οὐ μάτην εὖ οἶσθ' ὅτι*
*τὸ ῥῆμα τοῦτο δόξαν ἐν Δελφοῖς ἔχει.*

…cepit H. Steph. C. Gr. p. 407. Pro οἶσθα fort. ἴσθι. De …θι σαυτὸν Delphico dicto nota omnia. Cfr. Valck. ad …pp. 265. et Heind. ad Plat. Tom. IV. p. 584.

LXI.

Ibidem XXIX. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.:

Ὡς ἡδέως μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά.
εἰ μὴ τότ᾽ ἐπόνουν, νῦν ἂν οὐκ εὐφραινόμην.

Recepit H. Steph. p. 411. Dedi πρότερον pro πρότερα, ut voluerunt etiam Pors. Adv. p. 140. et Seidler de V. D. p. 388. Possis etiam τὰ πρ. γεγ. μοι κακά.

LXII.

Ibidem Serm. XXXVIII. p. 221. Gesn. p. 151. Grot.:

Πολλά με διδάσκεις ἀφθόνως διὰ φθόνον,
ὅπως ἀκούων πολλὰ μηδὲ ἓν μάθω.

Est etiam apud Apostol. XVI. 50.

LXIII. a.

Ibidem Serm. LI. p. 356. 47. Gesn. LIII. p. 20[illegible]
Grot.:

Στρατιῶτα, κοὐκ ἄνθρωπε, καὶ σιτούμενε
ὡς τὰ ἱερεῖ᾽, ἵν᾽ ὅταν ᾖ καιρὸς τυθῇς.

Bentl. p. 123. ὡς τἄγ᾽ — ὁπόταν. Porson. Adv. p. 2[illegible] ὥσπερ ἱερεῖον. Confer infra Fragm. Inc. 137.

LXIII. b.

Apud Stobaeum Serm. LX. p. 381. Gesn. LXII. 233. Grot.:

Ὡς κρεῖττόν ἐστι δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν,
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Gesnerus in margine: *Ejusdem* (sc. Menandri) *alias Philemonem refertur.* Incerto poetae tribuit Grotius. [illegible]quitur continuo apud Stobaeum locus e Philemonis T[illegible]banis petitus, cui nescio an versus illi ὡς κρεῖττον [illegible] arcte conjungi debeant.

LXIV.

Ibidem Serm. LXXVII. p. 452. 27. Gesn. LXXI[illegible] p. 337. Grot.:

Ἔτεκές με, μῆτερ, καὶ γένοιτό σοι τέκνων
ὄνησις, ὥσπερ καὶ δίκαιόν ἐστί σοι.

LXV.

Ibidem Serm. XCVI. p. 525. 33. Gesn. XCVIII. p. )5. Grot.:

*Τοιοῦτός ὁ βίος ἐστὶν ἀνθρώπου, γύναι,*
*εὐφραινόμεσθ' ἔλαττον ἢ λυπούμεθα.*

ecepit H. Steph. Com. Gr. p. 408.

LXVI.

Ibidem Serm. CVI. p. 567. 46. Gesn. CVIII. p. 453. irot.:

*Πόλλ' ἐστὶν ἐν πολλαῖσιν οἰκίαις κακά,*
*ἃ καλῶς ἐὰν ἐνέγκῃς ἀγαθὰ γενήσεται.*

'etigit haec Gataker. ad Anton. II. p. 135.

LXVII.

Ibid. p. 568. 36. Gesn. p. 455. Grot.:

*Ἐνταῦθ' ἀνὴρ γάρ ἐστιν ἀνδρὸς διάφορος,*
*ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τἀγαθόν.*

ersu sec. malim ἐν τῷ τε τὸ κακόν. V. Reisigii Conj. in list. I. p. 134.

LXVIII.

Lucian. de lapsu inter sal. I. p. 336. Amst. πολὺ δ' εὕροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον λεγόμενον. Καὶ ὁ Φιλήμων·

*Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,*
*τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.*

ecepit Grotius Exc. p. 777. Ad sententiam comparantum notissimum Simonidis vel Epicharmi scolion, quod teter Lucianum l. l. servavit Schol. Platon. p. 103. Vide tpp. Gregorii Cor. p. 336.

LXIX.

Apud Stobaeum Serm. XCIV. p. 515. Gesn. XCVI. 385. Grot.:

*Ὅστις πένης ὢν ζῆν παρὸ ζῆν βούλεται·*
*ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά.*

esnerus in marg. conj. ζῇ, παραζῆν βούλεται, quod pront Gataker. ad Anton. p. 113. et Lambertus Bosius Ob-

serv. p. 17. vertens *vita abuti ad malas res!* Quo sensu παραζῆν legitur in Anaxandridis versu apud A XIV. p. 642. emendante Jacobsio Addit. ad Ath. p. Gesneri rationem sequutus est Grotius. Sed hanc dem refutavit jam Bentl. p. 125. qui vere correxis detur: πᾶς τις π. ὢν ζῆν, παρ' ὃ ζῇ, βούλεται.

LXX.

Ibidem Serm. XCVII. p. 536. Gesn. XCIX. p. Grot.:

*Οὕτως, ὅταν ἐμπέσῃ τις εἰς τὸν νοῦν φό*
*κἀκ τοῦ καθεύδειν οὗτος οὐκ ἐξέρχεται.*

Bentl. p. 128. scripsit κἂν τῷ καθ. Fort. servari potes ta lectio: *ne e somnis quidem excedit pavor.* Nos que diceremus: *die Furcht weicht auch aus dem S nicht.*

LXXI.

Ibid. p. 536. Gesn. p. 416. Grot.:

*Ἀγαθὴ γὰρ ἡ λύπη καθ' αὑτῆς, ἀναπλά*
*ἀτεχνῶς διπλάσια τῆς ἀληθείας κακά.*

LXXII.

Apud Auct. Comp. Phil. et Men. p. 316.:

*Μὴ λέγε τί δώσεις· οὐ δίδωσι γὰρ λέγων*
*καὶ τὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν.*

Recepit Grot. Exc. p. 779. Primo vs. leg. λέγ' ὅτι γὰρ ὁ λ.

LXXIII.

Ibid. p. 360.:

*Πονηρὸς ἂν εἰ δοῦλος εὑρήσῃ δίκην,*
*σὺ μὴ γενηθῇς τῆς δίκης προηγέτης.*

Recte Grotius Exc. p. 779. π. ἂν ᾖ δοῦλος, εὑρήσει σὺ δὲ μὴ etc.

LXXIV.

Ibid. p. 357.:

*Μηδέποτε μέμφου τὴν τύχην, εἰδὼς ὅτι*
*καιρῷ πονηρῷ καὶ τὰ θεῖα δυστυχεῖ.*

recepit Grot. Exc. p. 777. Rutgers. comparat Senec. ad Mart. 12. *ne deos quidem fabulae immunes reliquerunt: puto, ut nostrorum funerum levamentum esset, etiam divina concidere.*

LXXV.

Ibidem p. 360.:

*Ἅπαν διδόμενον δῶρον, ἂν καὶ μικρὸν ᾖ,*
*μέγιστόν ἐστι μετ᾽ εὐνοίας διδόμενον.*

Primo versu legitur εἰ pro ἄν. Sec. vs. Grot. Exc. p. 779. probabili conjectura restituit: μέγ. ἐστιν εἰ μετ᾽ εὐνοίας δῷς, nisi quod pro εἰ debebat ἄν.

LXXVI.

Ibidem p. 363.:

*Ἐὰν γυνὴ γυναικὶ κατ᾽ ἰδίαν ὁμιλεῖ,*
*μεγάλων κακῶν θησαυρὸς ἐξορύσσεται,*

Grotius Exc. p. 915. ἐὰν γυναικὶ ὁμ. κ. ἰδ. γυνή. Pro ὁμιλεῖ poeta fortasse scripserat προσῇ, vel simile quid.

LXXVII.

Ibidem:

*Σαπρὰν γυναῖκα δ᾽ ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ.*
*πολύ γε διαφέρει σεμνότης εὐμορφίας.*

Vs. 1. addidi δέ. Grot. Exc. p. 915. dedit γυν. σαπράν. Lobeck ad Phrynich. p. 378. σαπρὰς γυναῖκας et εὐμόρφους. Vs. 2. adjeci γέ. Grot. γάρ.

LXXVIII.

Ibid. p. 364.:

*Γνώμην πονηρὰν τῇ γυναικὶ μὴ δίδου·*
*ἐλαφρὸν τὸ γένος γάρ ἐστι καὶ λίαν κακόν.*

Vs. 2. erat ἐλαφρὸν γάρ ἐστι τ. γ. Quod non correxit Grot. Exc. p. 914.

LXXIX.

Ibid. p. 364.:

*Ὅταν τινὰ τάφον στεφανοῖς κόσμῳ ποικίλῳ,*
*τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ στεφάνοις παρηγόρει.*

Grot. Exc. p. 915. ὦ 'τὰν τάφον στεφάνῳ τί κοσμεῖς ποικίλῳ;

Similiter Jacobs ad Anth. III. 3. p. 110. ὦ 'τὰν, τί γὰρ τάφον στεφανοῖς κόσμῳ κενῷ. Videant alii. — Vs. 2. fort. articulus ante στεφάνοις addendus. Heinsius pro στεφάνοις tentat στέμμασιν.

LXXX.

Ibidem:

*Ζῶν γὰρ ἀσκοῦ σαυτῷ στεφάνων καὶ μύρα.*
*χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ' ἡδονῆς.*

Primum versum non expedio. Rutgersius ζῶν γὰρ σεαυτῷ στέφανον ἀσκοῦ καὶ μύρα. At στέφανον ἀσκεῖσθαι barbara est locutio. Vs. 2. ante Heinsium μεθ', ἡδ. αἰσθόμενος.

LXXXI.

Ibidem:

*Κἂν μέχρι νεφέων τὴν ὀφρὺν ἀνασπάσῃς,*
*ὁ θάνατος αὐτὴν πᾶσαν ἑλκύσει κάτω.*

Recepit Grotius Exc. p. 915.

LXXXII.

Ibid. p. 364.:

*Μὴ λέγε ἐκφυγὼν θάνατον ὅτι καὶ φεύξομαι*
*πάλιν,*
*ὡς γὰρ πέφευγας προσδόκα καὶ μὴ φυγεῖν.*

Grot. Exc. p. 915. μὴ λ. φυγὼν θ. ὅτι φ. πάλιν. Melius Heinsius φυγὼν θ. μὴ λέγ' ὅτι φ. πάλιν.

LXXXIII.

Ibid. p. 365.:

*'Εὰν ὁρῶν πένητα γυμνὸν ἐνδύσῃς,*
*μᾶλλον ἀπέδυσας αὐτόν, ἐὰν ὀνειδίσῃς.*

Grot. Exc. p. 917. ἐνέδυσας pro ἐνδύσῃς, quo quid proficitur non video. Probabiliter Seidler. V. D. II. p. 396. ἐὰν π. γ. ἐνδ. ὁρῶν.

LXXXIV.

Ibidem:

*Μὴ λέγε πρότερον τίς ἦς, ἀλλὰ νῦν τίς εἶ.*
*πρὸς τὴν παροῦσαν πάντοθ' ἁρμόζου τύχην*

Vs. 1. leg. μὴ λέγε τίς ἦσθα πρ. — τίς εἶ. Tum ἁρμό

ro ὁρμάζον dedit Rutgersius. Similiter ὁρμιστέον pro ἀρ-οστέον redde Auctori inc. ap. Stob. 109. p. 185. Gesn.

LXXXV.

Ibidem:

Ἀνὴρ γυναικὸς λαμβάνων συμβουλίαν
πεσεῖν δεδοικώς, βούλεται πάλιν πεσεῖν.

Recepit Grot. Exc. p. 917. Pro πεσεῖν cod. MS. πεζεῖν et a fine παθεῖν.

LXXXVI.

Ibidem p. 359.:

Τί ἐστιν ὁ θεὸς οὐ θέλει σε μανθάνειν·
ἀσεβεῖς τὸν οὐ θέλοντα μανθάνειν θέλων.

Menandro haec tribuit Grot. Exc. p. 761. Primus versus, Philemonis nomine adscripto, est etiam ap. Stob. Ecl. Phys. II. p. 6. sed male cum alio fragm. (supra Fragm. 26.) conjunctus. Ceterum soloece editur οὐ θέλῃς σὺ μ. Nostrum praebuit Stobaeus, qui vs. 1. pro τίς recte habet τί.

LXXXVII.

Ibidem p. 366.:

Ὁ γῆρας αἰτῶν παρὰ θεῶν ἁμαρτάνει.
τὸ γὰρ πολὺ γῆρας ἐσχάτων πολλῶν γέμει.

Recepit Grot. Exc. p. 917.

LXXXVIII.

Ibidem:

Γέρων γενόμενος μὴ φρόνει νεώτερα
μηδ' εἰς ὄνειδος ἕλκυε τὴν σεμνὴν πολιάν.

a Aeschyl. Pers. 779. Ξέρξης ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρο- cfr. Alciphr. III. 4. Heind. ad Plat. Prot. p. 461. — v. 2. fort. σεμνὴν τρίχα, et ἕλκε pro ἕλκυε, ut Grot. Ex. p. 917.

LXXXIX.

Ibidem:

Οὐχ ἡ πόλις σοῦ τὸ γένος εὐγενὲς ποιεῖ,
σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσων καλῶς.

Recepit Grot. Exc. p. 917. qui Heinsio auctore recte, ut videtur, εὐγενῆ mutavit in εὐγενὲς ποιεῖ.

XC.

Theophilus ad Autol. III. p. 385. τίνι οὖν αὐτῶν πιστεύσωμεν; Φιλήμονι τῷ κωμικῷ λέγοντι,

Οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς
ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν. —

Epiphanius in Ancyr. p. 512. 30. ὁ δ' ἐφ' ἡμῶν ἕτερος κωμικὸς φησιν, οἱ ἕνα θεὸν σέβοντες ἐλπίδας ἔχουσι καλὰς εἰς σωτηρίαν. Vides quam callide ethnici poetae dictum, una vocula interposita, suo consilio adaptaverit. Nisi forte totum locum pia fraude confictum esse velis, cujus generis exempla aliquot infra videbimus. Legendum autem ὁ δὲ Φιλήμων ἕτερος κωμικός, ut monuit etiam Casaub. ad Athen. X. p. 434. B. Recepit locum Grotius Exc. p. 777.

XCI.

Etymol. M. p. 744. 38. τὸ τάλαντον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρυσοῦς εἶχε τρεῖς. διὸ καὶ Φιλήμων ὁ κωμικός φησι·

— Δύ' εἰ λάβοι
τάλαντα, χρυσοῦς ἓξ ἔχων ἀποίσεται.

Ita Bentl. p. 133. et Petitus Observ. I. 4. pro ἔχων ἕξ.

XCII.

Diodor. Sic. XII. 14. p. 487. Φιλήμονος τοῦ κωμῳδογράφου γράφοντος τοὺς πολλάκις ναυτιλλομένους καὶ εἰπόντος,

Νόμῳ τεθαύμακ' οὐκ ἐπεὶ
πέπλευκεν, ἀλλ' εἰ δὶς πέπλευκεν,

τὸ παραπλήσιον ἄν τις ἀποφαίνοιτο. Male Grotius Exc. p. 769. ex hoc loco fabulam Νόμου elogio inscriptam Philemoni adfinxit. Neque Wesselingium probo dramatis titulum fuisse opinantis οἱ πολλάκις ναυτιλλόμενοι vel ναυτιλλόμενοι. Ita non γράφοντος sed γράψαντος scribendum fuisset Diodoro, neque articulum omisisset. Forte excidit post γράφοντος praepositio εἰς, nisi forte vulgatum ita defendas ut sit *describentis* vel *scribentis de iis qui saepe navigant*; similiter apud Alciphronem Lib. II. 4. πάντως δέομαι κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι δρᾶμα, ἐν ᾧ με γέγραφας. Pro νόμῳ parum probabiliter Wessel. οἴμοι.

XCIII.

Athen. II. p. 52. E. φησί που Φιλήμων·

*Ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων.*

le Schweigh. tentat *εἰς ἀχύρων τραγήματα.* Dicebantur id dubie verba illa in nescio quem, qui serò ad conium veniret, cum vix bellariorum aliquid reliquum es- Similiter Aristophanes inquilinos Atticos *τῶν ἀστῶν ρα* dixit Acharn. 506. Alludit autem ad proverbium *ς εἰς ἀχυρὸν* vel *ἀχυρῶνα*, de quo Phrynichus App. Soph. *7. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρός, καὶ ἡ παροιμία· οἶνος* (leg. *ς*) *εἰς ἀχυρόν.* Schol. Arist. Vesp. 1301. *παρὰ τὴν παμίαν· ὄνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα. ὁ δὲ ἄχειρος* (leg. *ἄχυρος*) potius *ἀχυρὸς*) *παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει.*

## XCIV.

Eustath. ad Hom. p. 1701. 6. Rom. *τὰ Ταντάλου τάλαντα, ἐπεὶ πλούσιός ποτε ἦν, ὡς δηλοῖ, φασί, Φιλήμων εἰπών·*

*Κροίσῳ λαλῶ σοι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ.*

## XCV.

Phot. Lex. p. 372. de proverbio:

*Σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.*

*οιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι.* n proverbium apud Julian. Epist. XII. p. 381. ibid. . p. 443. Athen. Lib. I. p. 33. F. Zenobium Cent. V. , Suidam III. p. 290. et in Bekkeri Anecd. Gr. III. 456. quorum plerique in fine versus recte habent *γύ-* pro quo alii *ποτέ.* Cfr. Bentl. p. 135.

## XCVI.

Apud Stobaeum Ecl. Phys. I. p. 236. Heer.:

*Χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.*

ressit Sophoclis versum Oed. T. 613. sive apud Julian. st. p. 195. *χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος.* Simidedit Valcken. ad Eur. Hipp. p. 210. E.

## XCVII.

Ibidem p. 234.:

*Χρόνος τὰ κρυπτὰ πάντα εἰς φάος ἄγει*

t. *πρὸς τὸ φῶς ἄγει* vel *πάντ' ἂν εἰς τὸ φῶς ἄγοι.* Sis versus in Menandri Gnom. mon. 459. Cfr. Valck. Hipp. p. 306. B. C.

XCVIII.

Ibidem p. 196.:

*Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην.*

Clericus p. 339. „h. e. ὑπὸ τοῦ δαίμονος χειμάζεται. Vid „tur fictum a Philemone verbum. Hesych. δαιμονίζειν i „terpretatur δαίμονα ἡγεῖσθαι, ἢ ἀποθεοῦσθαι."

XCIX.

Ibidem Serm. XVIII. p. 163. Gesn. p. 97. Grot.:

*Ἅπας πονηρὸς οἶνος ὁ πολὺς ἔστ' ἀεί.*

C.

Ibidem:

*Ἐμέθυον· ἱκανὴ πρόφασις εἰς θἀμαρτάνειν.*

CI.

Ibidem Serm. XXI. p. 176. Gesn, p. 109. Grot. si apud Anton. Mel. p. 138. Gesn.:

*Ἄνθρωπος ὢν τοῦτ' ἴσθι καὶ μέμνησ' ἀεί.*

Antonius μένεις ἀεί.

CII.

Ibidem Serm. XXIX. p. 197. Gesn. p. 127. Grot.:

*Ἐκ τοῦ φιλοπονεῖν γίνεθ' ὧν θέλεις κρατεῖ[ν]*

CIII.

Ibidem Serm. LXVI. p. 417. Gesn. LXVIII. p. 27[9] Grot.:

*Ἀθάνατόν ἐστι κακὸν ἀναγκαῖον γυνή.*

Plautus Trin. I, 2, 17. *Eho, tua mulier quid agit? Im mortalis est.* unde Hermannus Praef. Trin. p. XXV[I] hunc versum ad Thesaurum retulit; rectius haud dub[ie] quam J. Gulielmius Quaest. Plaut. p. 294. qui compa[rat] Trinumi V. 2. 61. *si pro peccatis centum ducat uxor[es] parum est.*

CIV.

Ibidem Serm. LXVI. p. 420. Gesn. LXVIII. p. 28[.] Grot.:

*Τὸν δὲ μόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.*

ι Gesn. et Bentl. p. 124. pro τὸν μόνον ὄντα. Grot. μόν.

CV.

Ibidem p. 421. Gesn. p. 283. Grot.:

*Γαμεῖν ὃς ἐθέλει εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.*

entl. p. 125. non sine metrico vitio γ. ὃς ἐθ. μετάνοιαν πέρχεται. Sed vide Menandri Gnom. mon. 91.

CVI.

Ibidem, Philetae nomine adscripto:

*Βίον καλὸν ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχῃς.*

eg. λάβῃς, nisi malis τρέφῃς. Idem versus in Gnom. on. 72.

CVII.

Ibidem Serm. LXXVII. p. 453. Gesn. p. 341. Grot:

*Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.*

d Thesaurum refert Hermannus Praef. Trin. p. XXVII. em versus in Gnom. mon. 78.

CVIII.

Ibidem Serm. LXXXIIII. p. 347. Grot.:

*Ἡδύ γε πατὴρ τέκνοισιν εἰ στοργὴν ἔχοι.*

best hic versus apud Gesnerum, ex cod. eum edidit rotius.

CIX.

Ibidem Serm. CXX. p. 608. Gesn. CXXII. p. 497. rot.:

*Θανεῖν ἄριστόν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως.*

ilemoni tribuit Grotius, Sophocli Gesnerus. Bentl. p. 29, οὐ ζῆν. Illud tuentur exempla apud Matth. Gramm. r. p. 640. et Herm. ad Vig. p. 715. De sequenti versu pud Stob., quem Bentl. cum hoc versu conjunxit, vide uae dixi ad ejus Emend. p. 130.

CX.

Ibidem Serm. XCVII. p. 538. Gesn. XCVIIII. p. 415. rot.:

*Νόσον πολὺ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν*

Incerto poetae tribuit Grotius; in Gesneri margine n adscriptum est. Philemoni, cujus fragm. proxime ant dit, tribuit Apostol. Cent. XVII. 79. Cfr. Bentl. p. 13

CXI.

Apud Auct. Comp. Men. et Phil. p. 360.:

*Κρίσει δικαίᾳ καὶ δίδου καὶ λάμβανε.*

Hunc etiam versum ad Thesaurum retulit, Herman Praef. Trin. p. XXVII.

CXII. a.

Ibidem:

*Εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότῃ μὴ συμβαλῇς.*

CXII. b.

Ibidem p. 362.:

*Ψυχῆς τόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται.*

Ita Rutgersius dedit pro Codicis lectione ψυχῆς γὰρ πό

CXIII.

Apud Teletem Stobaei Serm. XCV. p. 524. Gesn. ἀηδῶς γὰρ ὁ Φιλήμων·

*Πλοῦτον μεταλήψεθ' ἕτερον οὐχὶ τὸν τρόπ*

Recepit Grotius Exc. p. 777.

CXIV. a.

Apud Schol. Arist. Av. 39. παρὰ τοῦτο καὶ Φιλήμων

*Ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ὦ γύναι, λαλεῖ.*

Ita Bentl. p. 135. pro αὐτὸ θέρος.

CXIV. b.

Apud Apostol. Cent. XIII. 78.:

*Νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.*

Apud Stob. Serm. LXXVII. p. 455. Gesn. LXXIX. 339. Grot. Menandro tribuitur. Est etiam in Menan Gnomis monost. 378.

## CXV.

Eustath. in Hom. p. 633. fin. Rom. χρῆσις δὲ παιγνίου ὧδε (τοῦ διαγραμματισμοῦ) παρὰ Φιλήμονι ἐν τῷ·

*Μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει.* —

ide Intpp. Polluc. IX. 99.

## CXVI.

Ibidem p. 1142. 52. πρωῒ λέγεται καὶ τὸ ἕως ἕκτης ὥρας· λήμων γοῦν φησί·

— — *Μεμίσθωται με δείλης πρωΐας.*

t etiam apud Schol. ined. Heynii ad Iliad. Tom. VII. 798. De δείλῃ πρωΐᾳ, proximo ante prandium tempore, tavit nonnulla Bochart. Hieroz. I. p. 559. 10. Plura dit Ruhnken. ad Tim. p. 75.

## CXVII.

Apud Stobaeum Ecl. Phys. I. p. 234. Heer.

*Πάντ᾽ ὁ χρόνος ὁ μέγας μαραίνει.*

„Grot. cum Cant. h. l. inscripsit ex *Eurip. Hippolyto*, in quo non legitur. Codd. vero V. A. E. Euripidis nomen ad proximum locum trahunt. Pertinere itaque ad h. l. arbitror Philemonis nomen, quod librarii male fam ad praecedentem Sophoclis locum traxerant." *Heern.* Videntur Sophoclis verba esse ex Ajace 700. Herm. ἀνθ᾽ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Philemonis noen fortasse ad aliud spectabat fragmentum librariorum egligentia omissum.

## CXVIII.

Append. Vatic. II. 93. μυὸς ὄλεθρος. οἱ μύες ἀπαῤῥεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν κατὰ βραχὺ φθείρονται. ὅθεν καὶ Φιήμων φησί·

— *Ἀλλ᾽ ἀπόλλυμαι*
*κατὰ μυὸς ὄλεθρον.* —

ta haec e Cod. Par. dedit Bast. Epist. cr. p. 90.

## CXIX.

Athen. XIII. p. 594. D. ὅτι Μένανδρος ὁ ποιητὴς ἤρα Γλυκέρας, κοινόν. ἐνεμεσήθη δέ. Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐραθέντος, καὶ χρηστὴν ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος,

ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς. Ita recte h. l. e MS. dedit Schweighaeuserus, male tamen ex hi verbis Philemoni fabulam *Glycerae* nomine inscriptam affingens.

## CXX.

Hesych. s. v. Ἶσις· ἔνιοι ὀμνύοντες τὴν Ἶσιν ἐξ ἑτοίμου ἐνόσουν· ὅθεν ὁ Φιλήμων διὰ τὸ συνεχὲς τῶν νόσων ἐχρήσατο τῇ λέξει. De Isidis jurejurando caecitatis aliorumque morborum auctore v. Jablônski Panth. Aegypt. I. p. 11 Intpp. Juvenal. XIII. 93. cll. Ovidio Amor. III. 3. 1.

## CXXI.

Antiattic. Bekk. p. 102. Κυρίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν ἀλλὰ κεκτημένην· τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότου. Σατυρικοῖς κεκτημένον λέγει, Φιλήμων κυρία. Ante Σατυρικοῖς tragici poetae et satyricae fabulae nomen excidit. Κεκτημένος hoc sensu habet etiam Aeschyl. Suppl. 340.

## CXXII.

Grammat. ap. Bekk. An. Gr. III. p. 1496. σεσημείωται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ οἱ εὔνους. τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ παρὰ φιλοσόφοις· εὔνοες γὰρ γέγονε κατὰ κρᾶσιν. Etym. M. p. 606. 25. δέον γὰρ τὸν νοῦν λέγειν καὶ οἱ νοῖ σεσημείωνται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ τὸ οἱ εὔνους· γὰρ εὔνοες, τὸ παρὰ φιλοσόφοις εἰρημένον, γέγονε κατὰ κρᾶσιν εὔνους. οἱ εὖνοι δὲ δεῖ λέγεσθαι. Leg. δέον γὰρ τὸν νοῦν λέγειν καὶ οἱ νόῖ. σεσημ. π. Φ. τ. κωμικῷ οἱ εὔνους. τὸ γὰρ εὔνοες etc. Cfr. Intpp. Greg. Cor. p. 480.

## CXXIII.

Ibidem Choeroboscus p. 1406. τινὲς μὲν ὄρτυγός φασι διὰ τοῦ γ, Φιλήμων δὲ διὰ τοῦ κ φησὶν ὄρτυκος.

## CXXIV.

Steph. Byz. p. 169. ἔχει δὲ ἡ πόλις (Crastus in Sicilia) εὐπρεπεστάτας γυναῖκας, ὡς Φιλήμων.

## CXXV.

Phot. Lex. p. 76. θυρσόν, τὸ ὅπλον. Φιλήμων. 1 Grammaticum intelligas.

CXXVI.

Ibid. p. 238. ὀκτώπηχυς καὶ ὀκτώπους. Φιλήμων.

CXXVII.

Pseudo-Plut. Vol. V. p. 617. Wytt. ed. maj. τῶν εὐ-
'ῶν οἰκεῖον, ὁ Φιλήμων λέγει, πρὸς τὸν πόλεμον καὶ θάνα-
ν ὀρούειν, ὡς ἱερεῖα. Sententiam non verba Philemonis
ldidit; nisi forte, quae Wolfii sententia fuit, ad eum
etae locum respexit, quem supra exhibui Fragm. Inc. 63.

CXXVIII.

Athen. XI. p. 477. F. κισσύβιον, τὸ μόνωτον ποτή-
ιν. Φιλήμων. Fort. Grammaticus. Ad eundem referenda
nt haec. Eustathii p. 1299. 63. Rom. καὶ τὸν παρὰ τῷ
μικῷ Φιλήμονι ἐμβαθυχύταν (leg. ἐμβασικοίταν), ὅς καὶ ἔφη-
; ἐκαλεῖτο. ποτηρίου δὲ ἦν εἶδος κατὰ τὴν τοῦ Δειπνοσοφι-
οῦ ἱστορίαν. Athenaei locus est p. 469. a. ubi diserte
c. ἐμβασικοίτας e *Philemonis Atheniensis* libro περὶ Ἀτ-
ῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν affertur. Nimirum Epitome
as est Eustathius, in qua haec leguntur: ἐστὶ δὲ καὶ ἔφη-
; ποτήριον, ὁ καὶ ἐμβασικοίτας, ὥς φησι Φιλήμων. Cfr.
hweigh. Vol. VI. p. 83.

CXXIX.

Suid. I. p. 394. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ. Eadem ha-
t Gramm. Bekk. An. Gr. I. 457. 20.

CXXX.

Eustath. p. 1964. 7. Φιλήμων δὲ, φασὶ, βασίλεια οἶδε
ικα, ἐξ ὧν αἱ βασιλίδες ἰσχάδες.

CXXX.

Apud Plinium H. N. 37, 31. de sardonyche: *Hac certe
ud Menandrum et Philemonem fabulae superbiunt.* At-
it haec jam ad Menandri fragmenta.

CXXXI.

Apud Schol. Soph. Oed. Col. 42. Φιλήμων δὲ ὁ κωμι-
ς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων. Eadem Sui-
is I. p. 896. Vide quae supra dixi ad Alciphr. II, 3, 11.

Alia fragmenta, quae dubium est utrum Menandro
n Philemoni aliisve poetis attribuenda sint, exhibui in
Menandreis p. 97. 162. 206. 207. 218. 241. 246. 247. 305.

# PHILEMONIS IUNIORIS FRAGMENTA.

I.

Ἐάσαθ' οὕτως ὡς ἔχει. τὸ πῦρ μόνον
ποιεῖτε τοῖς ὀπτοῖσι μήτ' ἀνειμένον·
τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ·
μήτ' ὀξύ· κατακάει γὰρ ὅσ' ἂν ἔξω λάβῃ
5 τοῦτο πάλιν, εἰς τὴν σάρκα δ' οὐκ ἐνδύεται.
Μάγειρός ἐστιν, οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν
ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα,
οὐδ' ἄν τις εἰς τὰς λοπάδας ἰχθῦς ἐμβάλῃ.
ἀλλ' ἔστι τις φρόνησις ἐν τῷ πράγματι.

Athenaeus VII. p. 291: D. ὁ δὲ παρὰ τῷ νεωτέρῳ Φιλήμονι μάγειρος διδασκαλικός τις εἶναι θέλει τοιαῦτά τινα λαλ[ῶν]· Ἐάσαθ' οὕτως etc. Recepit Grot. Exc. p. 777. Prim[um] vs. correxit Bentl. p. 131. — Vs. 2. ante Grot. ὀπτοῖς. — Vs. 9. Similem coci gloriationem habes in Euphronis lo[co] ap. Athen. I. p. 7. F. *Cocus*, inquit, *nihil a poeta di[ffert]*, ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ἑκατέρῳ τούτων τέχνη. Cujus gene[ris] centena e Latinis Comicis afferri possent. — Ceter[um] recte, ut videtur, Schweighaeuserus hos versus e Mil[ite] ductos esse statuit. Vide quae supra dixi in fine adno[ta]tionis ad fragmentum e Στρατιώτῃ Philemonis majoris.

II.

α'. Τίς ἐστιν οὗτος; β'. ἰατρός. α'. ὡς κα[κῶς] ἔχει
ἅπας ἰατρός, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ. —

Mo[...]

*Μόνῳ δ' ἰατρῷ τοῦτο καὶ συνηγόρῳ*
*ἔξεστιν, ἀποκτείνειν μὲν, ἀποθνήσκειν δὲ μή.*

baeus Serm. C. p. 549. 25. Gesn. CII. p. 423. Grot. tribui inter personas colloquentes, praeeunte H. Steuno Com. Gr. p. 407., quem sequutus est Grotius. — 3. sine idonea causa Bentl. p. 128. ἔξεστ' ἀποκτείνειν. — iori Philemoni hos versus tribui Grotii auctoritatem nutus, nam in Gesneri margine nudum Philemonis adiptum est.

---

His utriusque Philemonis fragmentis alium locum iciam, quem Justinus de Mon. p. 38. D. et Eusebius ep. Evang. XIII. p. 400. *Diphilo*, Clemens autem Alex. om. V. p. 258. 30. Sylb. et Theodoret. Tom. IV. p. 854. L *Philemoni* tribuunt.

*Οἴει σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,*
*τρυφῆς ἁπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ*
*καὶ γῆν καλύψειν, ὡς ἀπὸ τῦ πάντ' εἰς χρόνον*
*πεφευγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότας;*
5 *ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ·*
*καὶ γὰρ καθ' Ἅιδην δύο τρίβους νομίζομεν,*
*μίαν δικαίων χἀτέραν ἀσεβῶν ὁδόν.*
*εἰ γὰρ δίκαιος κἀσεβὴς ἕξουσιν ἕν,*
*ἅρπαζ' ἀπελθὼν, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα.*
10 *μηδὲν πλανηθῆς· ἔστι κἀν Ἅιδου κρίσις*
*ἥνπερ ποιήσει θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,*
*οὗ τοὔνομα φοβερόν, οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμ' ἐγὼ,*
*ὃς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου*
*δίδωσι.*

hujus loci fides tam certis indiciis falsa tenetur, ut iosiore ejus rei demonstratione supersedere liceat; praetim cum jam Luzacium hoc argumentum uberius trase suspicemur. Vide quae supra ad Menandri Fraenta monui, p. 306., ubi complures ejusdem commatis stus, ab aliis Menandro aliis Philemoni tributos, exhi. — Vs. 1. Just. *Νικόστρατε.* — Vs. 3. unus habet Juius. Bentl. p. 130. corrigit: *κατὰ γῆν κ. κἀπὸ τοῦ π.* — Vs. 6. 7. desunt ap. Justinum. Pro *καὶ γὰρ* Theod. *δὴ*, sed MS. *γάρ.* — Vs. 7. emendavit Grotius. Theod. *μὲν δικαίων, ἑτέραν δὲ ἀσεβῶν.* Clem. *μ. δ. ἑτέραν δ'* *βῶν εἶναι ὅρον.* Similiter Eusebius. — Vs. 8. deest

apud Clem. Theod. et Euseb. qui ejus loco alium versum habent turpiter depravatum. V. Bentlejus — Vs. 12. de est ap. Theod. Ceteri omnes τοὔνομα, quod in τὄνομ [illegible] tis. P[illegible]ν Clemens φορτερώτερον. Re liqua [illegible]sequi in tali poeta vix operae pretium fueri Quamquam non repugnem, si quis nonnulla certe horu versuum auctorem ex ipso Philemone duxisse statuat. Hi quintam versum adnumeraverim: Ἔστιν Δίκη, ὀφθαλμ ὃς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ· quamquam is tragicum potius colore habet. Idem legitur in Gnomis Menandri monost. 17 Cum nono versu: ἅρπαζ᾽ ἀπελθὼν, κλέπτ᾽, ἀποστέρει, κύκ conveniunt fere illa Plauti Pseud. II. 2. 6.

*Rape, clepe, tene, harpaga, bibe, es, fuge.*

Quae comparavit Jos. Scaliger Conj. Varr. VI. p. 235. B

Ceterum haud scio an ex eadem officina hi quoq versus prodierint, quos Clemens Alex. p. 45. *Euripi* Justinus autem de Mon. p. 37. D. *Philemoni* tribuit:

α΄. Θεὸν δὲ ποῖον εἰπὲ μοι νοητέον;
β΄. Τὸν πάνθ᾽ ὁρῶντα καὐτὸν οὐχ ὁρώμενο

De quorum versuum fide neque Gatakerum ad Ant XII. p. 361. a. neque Valcken. Diatrib. V. p. 41. C. scr pulum injecisse, mirari licet. Luzacius an eos tetige incompertum habeo.

# RICHARDI BENTLEII
## EMENDATIONES
IN
# MENANDRUM
ET
# PHILEMONEM.

# RICHARDI BENTLEII EMENDATIONES IN MENANDRUM ET PHILEMONEM.

## ἈΔΕΛΦΟΙ.

p. 201. Ἕκαςος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίσατο —

[N]esciebat Vir Clarissimus Clericus illud συνηγωνίσατο [c]ripere quartam syllabam, et idcirco in senario stare non posse *). Corrigendum erat συνηγωνίζετο, quod et [pr]ecedens ἠμύνετο, et quod continuo sequitur συνέπραττον, [ut]rumque temporis imperfecti, apertissime demonstrant.

Ibidem. Οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ηὔξατο. At ηὔξατο in ea, quam ponit Vir Cl. significatione ne [Gr]ecum quidem est. Αὔξομαι enim in tempore indefi[nit]o non ηὔξατο facit, sed ηὐξήσατο. Ηὔξατο longe aliud [es]t, *precatus est*, *gloriatus est*, ab Εὔχομαι. Repone [ig]itur, ηὔξετο. Quippe ηὔξετο vere significat *adauctum es*[t], et aptissime cum prioribus convenit, ἠμύνετο, συνηγω[νίζε]το, συνέπραττον; quae omnia imperfecto tempore profe[run]tur. Huc accedit codex Grotii manuscriptus, qui ηὔ[ξε]το exhibebat. *Αι* enim pro *Ε* passim in manuscriptis [occ]urrere norunt jam et pueri. Atque haec quidem, quae

*) Idem Grotii error in Apollodori loco apud Stobaeum [Ser]m. 107. p. 483. ὑμεῖς μὲν ὠνειδίσατ', ἂν τε μὴ ποιῇ Ὁ πατὴρ [ὃ]ς ὑμῶν. Corr. ἐάν.

magnum etiam Grotium effugerant, condonari viro Cl. facile possunt; alia, quae paulo post castiganda venient, multo difficilius.

II. p. 5. — Θεός ἐςι τοῖς χρηςοῖς ἀεὶ
'Ο νοῦς ἄρ', ὡς ἔοικε τοῖς σοφωτάτοις.

Grotius ad locum (cujus verba hic, ut alibi saepius, omisit Vir Cl. qui tamen se *notas Grotianas omnes subjecisse* profitetur) *apud Justinum*, inquit, *legitur* Ἔοικεν οἱ σοφώτατοι. Grotio igitur debemus illud τοῖς σοφωτάτοις; quod utinam tanto viro non excidisset. Ea quippe significatione ne Graecum quidem est. Ἔοικε Dativo sequente nihil aliud notare potest, quam *simile est, decet, par est.* Δοκεῖ σοφοῖς dicerent Graeci, non ἔοικεν, ubi exprimere vellent, *videtur, placet, sententia est.* Lege igitur minore mutatione, ὦ σοφώτατοι: ὦ pro οἱ facillimo librariorum errore. Nempe hic, quicumque est, ut in Comoedia, alios alloquitur. Notum illud Aristophanis,

Ὦ σοφώτατοι θεαταί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε.

III. p. 8. Τὰ τῶν φίλων κοίν' οὐ μόνον τὰ χρήματα·
Καὶ νοῦ δὲ καὶ φρονήσεως κοινωνία.

*Haec*, ait Grotius, cujus verba iterum suppressit V. Cl. *in versus digessimus, quae apud Suidam sic extabant*, κοινὰ τὰ τῶν φίλων, Τίμαιός φησιν ἐν τῷ θ' ταῦτα λεχθῆναι κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθε τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι. Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Οὐ δήπου τὰ χρήματα λέγειν μόνον, ἀλλὰ τὴν τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν. Ubi qui nasum habet, facile odorari poterit non Menandri esse postrema verba, sed Suidae *). Itaque perperam omnino Grotius, qui male natos Iambos hinc extudit, et Menandro eos adfinxit. Κοινὰ enim τὰ τῶν φίλων, neque aliud quidquam, Menandrum hic usurpasse testis est Terentius Adelphis 5, 3. qui Graeca Menandri sic vertit,

*Nam vetus verbum hoc quidem est,*
*Communia esse amicorum inter se omnia.*

IV. p. 5. Ὦ μακάριόν με, γυναῖκα γὰρ οὐ λαμβάνω.

Menandri verba apud Donatum sic se habent: Ὦ μακάριόν με. γυναῖκα οὐ λαμβάνω. Ubi Vir Cl. γὰρ illud in-

*) Sunt Juliani verba Orat. VII. p. 245. ut monuit Toup. in Suid. p. 244.

it ad versum sustentandum. Quae haec temeritas est, enandri fragmenta, quae senariis versibus incedunt, enda et corrigenda in se recipere; cum senarii legem mensuram, atque adeo syllabarum quantitates, aeque m ignarissimis calleat? Bellus enim hic senarius misere audicat, neque recto talo insistere potest. At quam in omptu erat sic restituere?

Ὠ μακάριόν μ', ὅτιὴ γυναῖκ' οὐ λαμβάνω.

. p. 245. Ὅς δ' οὔτ' ἐρυθριᾷν οἶδ', οὐδὲ δεδοικέναι.

Neque hunc intellexit Iambum binis syllabis vacillare. Tam levicula res denudat hominem,

*Atque ignoratae premit artis crimine turpi:*

cce enim versiculum levi medicina incolumem,

Ὅς δ' οὔτ' ἐρυθριᾷν οἶδεν, οὔτε δεδιέναι.

sic plane extat apud Stobaeum titulo de Impudentia. iphilo autem hoc tribuit Grotius; non, ut Gesnerus, Menandro: unde accepit Lindenbrogius ad Terentium, et cte citavit. Bis ergo vapulare dignus est vir Cl. qui t in scansione nescio quomodo, aut in verbo haerens, m sanam ultro corrupit. Risum etiam movet, cum Linnbrogium hoc protulisse dicit ex Prisciani lib. XVIII. *tamen*, ait, *invenire non potui.* Non enim hoc Diili sive Menandri ex Prisciano laudat Lindenbrogius, d Terentii ῥῆσιν illam, *Quem neque pudet quicquam;* neque ibi habetur lib. XVIII. p. 1134.

L. p. 261. Οὐκ ἔς' ἀνοίας οὐδὲν τολμηρότερον.

Hanc quidem gnomen longe esse verissimam, vir Cl. se exemplo est; qui legis metricae imperitissimus Comicorum fragmenta sub incude sua formare ausus est. uale enim illud οὐδὲν, spondeus in loco quarto? quid ad τολμηρότερον? quod vel in discipulorum cathedris λμηρότερον dici nemo nescit, vocale scilicet brevi, ob llabam longam praecedentem. Iterum ergo claudicabit rsus, et trochaeum accipiet in loco quinto. Haeccine gitia fieri, et patienter ferri? Atqui, inquiet, Lindenogius hoc qualecumque est, mihi subministravit. Nimim aut fallor, aut memoria Lindenbrogium fefellit: hoc im, opinor, voluit,

Οὐκ ἔς' ἀναιδοῦς ζῶον εὐθαρσές ερον:

uod apud Stobaeum continuo sequitur illa superiora, numero V.

Ὅς δ' οὔτ' ἐρυθριᾷν οἶδεν, οὔτε δεδιέναι, etc.

Diphilo adscribitur. Illud vero alterum, quo vir Cl

lectores impertit, neque Menandri, neque alius cujusquam est.

VII. p. 7. Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐςὶ πράγματα etc.

Et verba hujus fragmenti et sententiam nobis depravavit vir Clarissimus; δειλὸς enim furtim supposuit, cum et Stobaeus et Grotius elegantius habeant neutro genere δειλόν. Deinde et versus laborat, cum in loco quarto spondeum gerat; etsi hoc ille erratum cum Grotio et aliis commune habeat. Repone,

Πρὸς ἅπαντα δειλόν ἐςιν ὁ πένης πράγματα.

Versu autem tertio, mala fide exhibuit δὲ, quo clarior appareret oppositio, quam ille sibi finxit inter πένητα et μετρίως πράττοντα. Stobaeus enim, et ex eo Grotius γὰρ agnoscunt, non δέ: neque ulla hic oppositio est, sed prioris sententiae confirmatio. Lege ergo;

Ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέςερον —

Hoc plane est, quod Terentius dicit loco a Viro Clariss. hic laudato, *Ad contumeliam omnia accipiunt magis.* Περισκελέςερον autem *molestius, aegrius, gravius* significare multis probat Gatakerus ad Antoninum *): qui tamen nescio quomodo *constantius* in hoc Menandri loco accipit similiter ac Grotius, et ex utroque Clericus. Causa iis omnibus errandi erat, quod μετρίως πράττειν interpretarentur, *cui res meliusculae sunt, cui quod satis est suppetit*, et opponerent τῷ πένητι. Atqui μετρίως πράττοντα etiam *pauperem* denotare, et opponi τῷ πλουσίῳ καὶ εὐτυχοῦντι, *diviti et fortunato* res notior est, quam ut exemplis hic egeat. Hoc autem posito, jam illud γὰρ enim quod rationem pollicetur sententiae praecedentis, evincit plane de *pauperem* hic, ut prius, agi, non de *divite*. Condonemus autem hoc Viro Cl. quod cum tantis Viris commune est; at sua illa facinora, qui bina hic verba primus corruperit, solus expiare debet.

## ΑΛΙΕΙΣ.

VIII. p. 14. Πρῶτος εὑρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην.

Quis risum hic tenere poterit? Apud Grotium recte habet,

Ὁ πρῶτος εὑρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην.

Verum, cum ibi littera O maxima, pro typothetarum

*) Lib. IV. 28. p. 116. Cfr. Casaub. ad Athen. p. 656. a. Lobeck. ad Sophoclis Ajac. p. 317.

ore, infra lineam statueretur, et inchoaretur vox *Πρῶτος* *Π* majuscula omisit illud *O* aliud agens vir Cl. neque ntire potuit, eo pacto versiculum una syllaba fore multum. Sic enim ad eruditos suos digitos exegisse verum videtur,

*Πρῶτος | εὑρὼν | δια | τροφὴν | πτωχῷ | τέχνην.*

Quid videtur? nonne sex pedibus constat, et numero e satis incedit? Dixerit aliquis, typographi fortassis rratum est. Atqui illud prohibet adnotatio; ubi iterum obis hoc propinatur. O rem Aristarcheo magistro dignam!

X. p. 12. *Ἐυπορουμένου δὲ μετρίως ἐκ κυλίκων χρυσέων* etc.

*Locum hunc ex Athenaeo*, ait Vir Cl. *disruptum recte censet Is. Casaubonus, nec sanatu facilem.* Quod tamen tanto Viro difficile visum est, id clanculum tentare voluit noster, ob ipsam imperitiam audacior. Nam pro *χρυσίον*, quod apud Athenaeum exstat, reposuit, celato de a re lectore, *χρυσέων*. Atqui *χρυσέων*, o bone, Ionicum est, neque in Attica comoedia stare potest: dixisset utique Menander, *κυλίκων χρυσῶν*. Inde pro *"Ενδον ἔς' ἄνδρες*, substituit *εἰσ'*, *Intus sunt viri.* Ideo vero *εἰσὶ* voluit, quia illud *ἄνδρες* in casu recto accepit. Ergo, *Clerici* judicio, *viri* in suppellectile sunt numerati. Quis non exclamet, *Pulchre, bene, recte?* Tandem pro *κἀκτυπωμάτων*, hoc est, *καὶ ἐκτυπωμάτων*, ille divisim edidit *κὰκ τυπωμάτων*, vertitque *ex sculpturis*. Dum autem haec suae Criticae edit specimina, nihil sentit interea, nec versum primum una syllaba deficere, nec tertium duabus, neque cum bis illud *τορεύματα* putide inculcetur, alterutrum ex illis sine dubio mendosum esse. Nos locum integrum sic refingi posse putaremus, si sub tanto Magistro praecepta Artis Criticae haurire licuisset:

*Εὐποροῦμεν οὐδὲ μετρίως ἐκ Κιλικίας χρυσίου.*
*Περσικαὶ ϛολαὶ δ' ἐκεῖναι, πορφυρᾶ τε ϛρώματα*
*"Ενδον ἔς', ἄνδρες, ποτηρίδιά τε καὶ τορεύματα.*

Hi certe, si nihil aliud, Trochaïci sunt; quorum leges 6 non magis intelligit vir Cl. quam Senariorum.

X. p. 15. — *Εκλελάκησεν*
*Ὁ χρηϛὸς ἡμῖν μοιχὸς, ἀλλ' ἀντάλλαγος.*

Quid, malum, *ἐκλελάκησεν* in fine senarii facit? quisnamne illud nesciverit, in sexto loco necessario requiri iambum? Sed para te, lector, ut rem pene incredibilem digne mirari possis. Usus est Vir Cl. editione Suidae postrema, quam nuper dedit Doctissimus et Celeberrimus Ludolphus Kusterus. Ibi autem clare exstat *ἐκλελάκτικεν*,

ut et in editionibus prioribus. Verum, cum ibi Typot tes formam τι adhibuerit uno ductu comprehensam, q sane literam H sic imitatur, ut homini Graece imper facile possit imponere; similitudine figurae deceptus Cl. ἐκλελάκηκεν ibi legebat, pro ἐκλελάκτικεν: et vocis, o nor, cacophonia offensus ἐκλελάκησεν de suo supposuit, t in textu, quam in adnotatis: non persentiscens et A Metricae et Grammaticae leges hoc verbi portento viol Mixtam enim formam habet et Praeteriti et Aoristi,

*Diversum confusa genus Panthera Camelo.*

Ego vero olim sub ferulae ictu poenas dedissem, n ab ἐκλακεῖν praeteritum fecissem ἐκλελάκηκεν, aoristum v ἐξελάκησεν. Quid? an qui Artem Criticam alios docere stituit, ipse prima Grammaticae rudimenta est docend Scribe vero ocius,

— ἐκλελάκτικεν
Ὁ χρηςὸς ἡμῖν μοιχὸς, ἀλλ' ἀντάλλαγος.
— *rejecit* (deseruit) *nos* *)
*Bonus ille adulter: sed vicarius* alius venit.

Suidas ipse alibi, Ἐκλελάκτικεν, ἀποβέβληκεν, ἀπέφυ; Nempe ad hunc ipsum Menandri locum respexit. Ap igitur illud ἐκλελάκησεν, quod vir Cl. vertit *increpuit*; Kustero quippe hic destitutus, neque verbum, neque se tentiam hujus loci ex Menandri Piscatore hic, Delius al qui natator, expiscari valebat.

XI. p. 15. Δύ' οἰκίας φηλοῦν γερόντων, ὡς λέγεις,
Ἀβελτέρων.

Ita versus digesserat Kusterus, et recte quidem, ad digitos tantum exigantur: quem hic secutus est vir Aliter vero disponendi erant, et rotundius, et verius;

— δύ' οἰκία
Φηλοῦν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων.

Ita versus numerose apteque incedit. Sed quid ab sensum hujus rei exspectamus, qui ne syllabarum quid rationem tenet?

XII. p. 260. — ἀναπετῶ
Τουτὶ προσελθὼν, καὶ οὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

Ex Kusteri conjectura hoc retulit vir Cl. ad Ἁλιᾶ, scatorem. Suidae enim codices sic exhibent: Ἀναπε ἀναπετάσω. Μένανδρος. Ἄλλοις ἀναπετῶ τουτὶ etc. At K sterus sic locum corrigendum opinatus est, Μένανδρος Ἁλ vel Ἀλιεῦσι: frustra. Quoties enim Menander ibi laud

---

*) Rectius: *se proripuit, evasit.*

tur, nulla dramatis mentione facta? Adde quod ἄλλοις cum ipsa sententia apprime convenit. Sic igitur locum constitue,

— Ἄλλοις ἀναπετῶ
Τουτὶ προελθὼν, κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

Ibi, ut vides, προελθὼν reponimus, pro προσελθὼν, quod nihil ad rem hic facit. Libenter autem, sagacissimo Kustero hic dormitante, viro Cl. condonabimus; qui ne illud quidem vidit καὶ οὐκ lege metri in unam syllabam coalescere oportere.

XIII. p. 220. Προσιὼν γέρων ἁλιεὺς, παρ' οὗ τὸ φέρνιον
Τρίτην ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν.

Ita versus constituit vir Cl. nesciens se in posteriore versiculo omnes senariorum leges conturbasse. Sed Eustathius, unde hoc transtulit, habet Ὁ προσιὼν. Tu sic in ordinem suum versus redige; ne litera quidem mutata, ut vocula inversa:

— ὁ προσιὼν
Γέρων ἁλιεὺς etc.

XIV. p. 15. — Θάλασσα
Καὶ βορβορώδης, ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Quid hoc homine facias, qui illud θάλασσα Senarium claudere posse existimat, in duabus syllabis totidem mendorum reus? Atqui apud Athenaeum loco citato sic habetur, καὶ θάλασσα καὶ βορβορώδης. Priorem καὶ sustulit Vir Cl. in tenebris scilicet prodeambulans: alius, artis metricae luce adjutus, posteriorem sustulisset, et eo pacto effecisset rotundissimum Trochaïcum.

## ΑΝΑΤΙΘΕΜΕΝΗ.

XV. p. 18. — Πρὸς ταῖς δώδεκα
Δραχμαῖς καὶ τριώβολον μέτοικος τελεῖ.

Haec, quasi Menandri verba, ex Harpocratione nobis obtrudit Vir Cl. Harpocration autem sic narrat: Μένανδρος δ' ἐν Ἀνατιθεμένῃ καὶ ἐν Διδύμαις, πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (μετοίκους) τελεῖν, ἴσως τῷ τελώνῃ: hoc est, *Menander in Ἀνατιθεμένῃ et Διδύμαις, praeter XII drachmas triobolum ait pendere solere inquilinos; fortasse publicano.* Quis, nisi naris obesae, non continuo olfecisset, Harpocrationis haec verba esse, non Menandri? Qui enim fieri potuit, ut eadem ῥῆσις ex duabus Fabulis citaretur? Ergo hoc suis verbis docet Lexicographus, in utroque Dramate hoc de Triobolo a Me-

nandro innui: Poetae autem verba minime adducit. Vir tamen Cl. neque re ipsa admonitus, neque metri scientia cohibitus, inficetum illum Senarium hinc extudit, sic opinor digitis computans,

Δραχμαῖς | καὶ τρι | ώβο | λον μὲ | τοικος | τελεῖ.

Nonne syllabarum numerus apte respondet? Atque hoc satis erat viro Cl. ut versiculum, tribus pedibus fractis male titubantem, in luto pervolveret.

## ΑΝΔΡΙΑ.

XVI. p. 19. *Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλτάτη,*
*Τὸν νεοττόν.*

Bis in binis vocabulis peccavit Vir Cl. cum Senarium ab illis *τὸν νεοττόν* inchoari posse credidit. Atqui eo, opinor, se excusabit, quod in accuratissima Suidae editione, quam nuper adeo dedit eruditissimus Kusterus, pariter erratum sit. Hoc quidem verum est; et nollem factum. Nam editio princeps Mediolanensis clare recteque, *ΝΕΟΤΤΟΝ*, ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκυθος, καὶ τὸ πυῤῥόν; non, ut nunc fertur, *Νεοττός*. Versus etiam sic recte exhibet,

*Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλτάτη,*
*Τὸ νεοττόν:*

non *τὸν νεοττόν*. Illam autem lectionem veram esse vel ipsa metri ratio manifeste evincit; qua sola auctoritate armatus neque Photio in Lexico, neque Aelio Dionysio apud Eustathium *) fidem habeo, qui pro ovi vitello *νεοττός* ponunt. Immo vero ὁ *νεοττός* *pullus*. Τὸ *νεοττόν* *vitellus*.

XVII. p. 20. *Εὑρετικὴν μὲν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν* —

Atqui apud Donatum sine illo *μὲν* habetur *Εὑρετικὴν εἶναί φασι*: quod ipsum cum versum oneret, et syllabam longam ponat, ubi brevis requiritur, Vir tamen Cl. particulam *μὲν* de suo superaddidit, ut tanto onustior misellus Iambus incederet, dicam, an concideret. Aufer vero istud, et repone,

*Εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν.*

*Εὑρετικὸν* genere neutro, ut *Triste lupus stabulis*, et alia sexcenta, atque hoc ut versui necessarium, ita per se elegantius est. Ipse Menander in *Γεωργῷ*: *Εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης.* in *Ἀδελφοῖς*: *Πρὸς ἅπαντα δειλὸν ἐστιν ὁ πένης πράγματα.* Et alibi saepe.

---

*) Ad Hom. Vol. I. p. 228. fin. ed. Rom.

VIII. p. 20. *Λούσατε αὐτὴν τάχιςα.*

Ex Donato ad Terentii Andriam hoc hausit, Vir Cl. › tamen mangonio pro more immutatum. Ibi enim sic ıt, *Λούσατε αὐτὴν ΥΥΙΣΤΑ*: unde illud *τάχιςα* noster :erpolavit; sane perite; neque enim cum Senario, nee cum Trochaïco convenit: et hoc tamen qualecumque : Casaubono debet apud Lindenbrogium. At quam nullo gotio vera lectio eruenda erat *Λούσατ' αὐτὴν αὐτίκα.*

IX. p. 21. *Σκολύψασα σὺ μυῤῥίνας τῇδε ἔκτεινε.*

Praeclarum artis specimen editurus Vir Cl. ita infit: *c vestigiis depravatissimae apud Donatum Scripturae ec verba collegi.* Ego vero, priusquam illa legeram, rari mecum tacitus, ex quo tenebricoso specu tam horıdum carmen apportaretur: advenire certe non potuit, i neque caput nec pedes sunt. Tene vir Clarissime, jusmodi portenta pro Senariis Menandri venditare? ıanto satius erat has nugas difficiles Grammaticis relinıere, neque in alienam provinciam infausto pede te in:re? Enimvero, ut tam immodulatum carmen tibi connemus, quae, sodes, sententia est? *σκολύψασα evulsos* :ine reddis: quid? An myrti in scena radices egerant? ıde vero Menandro *σκολύψαι* pro *evellere?* Fefellit te, deo, Hesychius, qui solus hoc vocabulum exhibet. At scisses impurum illud Archilochi, *πάντ' ἄνδρ' ἀποσκόπτειν*; non, opinor, ex olido lupanari emendationem tuam cessivisses. Quid autem illud *ἔκτεινε extende?* anne id ›bis pro *sterne* obtrudes? nihil equidem quicquam vidi, ıt tetrius, aut infelicius. At aliud prorsus pollicentur ırrupta illa apud Donatum, *ΚΟΔΕΞΙΑC CΥΜΥΡΥΝΑC ΧΗC ΔΙCΤCΙΝC.* Ecce enim quod nos primo conaine excudimus; neque enim in spineto hoc haerere libuit:

*Ἀπὸ δεξιᾶς σοι μυῤῥίνης κλάδους λάβε.*

ım *a dextra* dicit, oculo *aram* significat, quae ibi data ›era collocabatur. Ergo apte satis respondet Latinis erentii,

*Ex ara hinc sume verbenas tibi.*

am Cyrillus in Glossario, *Μυῤῥίνης κλάδος* interpretatur *rbena.* Atque haec nostra, ut tuis propius ad corrupm scripturam accedunt, ita quod in hac re maximum t, Senarium efficiunt, ipsi Menandro non infitiandum.

## ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΣ.

X. p. 23. *Πλῆξας γὰρ ἔφθειρεν ἐκ παρατάξεως*
*Πόθεν τὰς ἐν Λαμίᾳ πάσας.*

Ita versus ordinavit Vir Cl. ut utrumque mendosu dederit. Nimirum non quantitate, sed numero syllabaru Senarium metiebatur.

Πλήξας | γάρ ἔφ | θειρεν | ἐκ πα | ρατάξ | εως

O hominem dignum, qui Criticae mysteria discipulis m bis patefaciat! Quam levi opera sic dare potuisset!

Πλήξας γάρ ἔφθειρ' ἐκ παρατάξεώς ποθεν etc.

## ΑΝΕΨΙΟΙ.

XXI. p. 24. Ὁ φανός ἐςι μεςὸς ὕδατος οὑτοσί.
Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν αὐτὸν, ἀλλά γε σποδεῖν.

*Ita rectissime*, inquit Grotius, *ad Athenaeum Casau bonus* σποδεῖν *pro* ποδεῖν. Magna quidem nomina, omnibus veneranda. Sed, si verum proferre sine invidi licet, quid huc facit σποδεῖν? Quorsum *cinere tegend* fax? An cinerem secum ferebant, qui in plateis ambula bant? Sed domi, inquient, ut futuris usibus inserviret. A quid hoc facit ad praesens deficientis luminis incommo dum? quam inepta autem frugalitas in facúla unius te runcii? Quorsum autem futuro tempore σποδεῖν; non ipsa sententia praesens efflagitat, Δεῖ σείειν καὶ σποδίζειν Quid? quod versum ipsum sua conjectura corruperit vi magnus? In fine enim Tribrachum posuit pro Iamb prorsus indignantibus Musis. Verba apud Athenaeum si exstant; Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ ποδεῖν αὐτόν. Lege hau magna mutatione,

Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν.
*Oportet eam non concutere, sed protenus abjicere.*

Eleganter lusit Menander in verbis σείειν, et ἀποσείει Fax illa erat aqua plena, utpote de viridibus sarment confecta. Tam malam faculam frustra esset σείειν *qua sare;* quod alias solebant, ut fulgorem excitarent: se ἀποσείειν *projicere* potius oportuit, nullius scilicet usus.

XXII. p. 25. — εἰσιὼν
Πανὸν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅτι πάρεςι, φῶς
Μόνον πολὺ ποίει.

In Athenaeo est ποιεῖ *facit:* sed cum Dalechampi verterat *cura* modo Imperativo, hoc surripiens vir G ποίει *facito* in textum intrusit. Nempe loci hujus sente tiam et constructionem ne per nebulam quidem conspi cere potuit. Tu scribe et distingue,

— εἰσιὼν,
Πανὸν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅτι πάρεςι φῶς
Μόνον, πολὺ ποιεῖ
— *Ingrediens* quidam

*Phanum, lychnum, lychnuchum* afferendum clamat;
*Quod unicum adest lumen multum facit* tot vocabulis.

Addidimus quaedam in versione, quo sententia magis elucesceret. Nempe ex ipso Athenaeo constat, *πανὸν, λύχνον, λυχνοῦχον* diversa tantum nomina esse rei ejusdem. Domum autem abiturientes a coena facem poscere solebant casu accusativo, *Παῖ, πανόν. Παῖ, λύχνον.* Apud Athenaeum ergo lib. xv. pag. 699. Deipnosophistae discedentes, *ὁ μέν τις ἔλεγε, Παῖ, Λύχνειον; ὁ δὲ, Λυχνέα· ὁ δὲ, Λοφνίαν· ὁ δὲ Πανόν· ὁ δὲ, Λυχνοῦχον· ὁ δὲ, Λύχνον· ἕτερος, Δίμυξον λύχνον· ἄλλος, Ἑλάνην· καὶ ἄλλος ὅ,τι δή ποτε·* tot vocabulis unam eandemque rem enunciantes. Atque haec quidem sententia prout a nobis est explicata, venusta est et Menandro digna. At viri Cl. versio putida, et ipsa nive frigidior.

## ΑΡΡΗΦΟΡΟΙ. 12

XXIII. p. 27. *Βίου δ' ἔνεστιν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.*

Deductus est hic a magno Grotio Vir Cl. et ideo sub umbra ejus protegetur. Stobaeus sic dederat,

*Βίου δ' ἔνεστι μί' ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.*

Ceterum versus, ut videtur, gratia Vir illustris interpolavit locum. Perperam; cum illud *μί'* et cum metro conveniat, et sententiam egregie adjuvet.

XXIV. p. 26. — *Πάντας σὺ μεθύσους, Βυζάντιον,*
*Τοὺς ἐμπόρους ποιεῖς. ὅλην ἐπίνομεν*
*Τὴν νύκτα διά σε* etc.

Iterum hic Vir Cl. deceptus est a Grotio, qui post Casaubonum ad Athenaeum miras hic turbas dedit, dum gratis, ut credidit, versibus studuit consulere. Apud Athenaeum sic locus habetur: *Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὅλην ἐπίνομεν* etc. Vides haec a Grotianis immane quantum abscedere: et tamen eodem ordine verba proferuntur apud Aelianum Hist. Var. 3, 14. Uterque porro habet *ποιεῖ τὸ Βυζάντιον;* non, ut Grotius interpolavit, *ποιεῖς.* Quid multa? Ne litera quidem vel mutata vel inversa, versus sani sunt apud Athenaeum, modo sic digerantur.

— *Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους* etc.

Nimirum hic, quicunque est, alloquitur alium nescio quem, Tu, inquit, qui Byzantium negotiatum ivisti, ebriositatem ibi didicisti, ut ceteri mercatores solent: tua quidem caussa totam noctem potavimus, qui citius discedere noluisti. Res, ut vides, et ipse Dramatis titulus de-

monstrat, Athenis agitur; ut frustra fuerit Grotius, propter illud διά σε adlocutionem ad Byzantium hic ratus est, et proinde scenam ibi collocavit.

13 XXV. p. 26. — Ὀυ γαμεῖς, ἂν νοῦν ἔχῃς etc.

Grotius hoc ad locum: Ὀυ γαμεῖς ἂν) Ἂν pro At quid opus hac adnotatione, cum apud Athenaeum serte habeatur.

— Ὀυ γαμεῖς, ἐάν γε νοῦν ἔχῃς?

Si versus gratia interpolabat Grotius, omninò aliud t agebat: recte enim habet hoc, aeque ac illud. Id etiam clanculum corrupit versum hic octavum, ἀπόλλυι τρία. Quippe Athenaeus ἀπόλλυται habet. Et quae ca erat plurale hic ingerendi? cum Neutra nomina plura ut pueris notum est, frequentius cum verbo singul numeri construantur. Haec animadvertisse Viri Cl. e si expectationem, quam de opere suo commoverat, expl valuisset.

XXVI. p. 28. — Πάντ' ἐςὶ τῷ καλῷ λόγῳ
Ἱερόν. ὁ νοῦς γάρ ἐςιν ὁ λαλήσων θεῷ.

In hoc quoque a Grotio deceptus est Vir Cl. Ju nus enim sic posuit,

— Ὁ νοῦς γάρ ἐςιν ὁ λαλήσων θεός.

Egregia sane sententia. Quo, inquit, iter capessis, Aj linis oracula consulturus? Si rectam rationem, si v dogmata sequimur; ubique templum et oraculum mens enim cujusque est deus ille oracula daturus, qu frustra alibi quaesiveris. Quoties in his fragmentis, ex ipso Justino petitis, habemus, Ὁ νοῦς ἐν ἡμῖν θεός, M *in nobis deus est?* Perperam igitur Grotius, qui θεῷ interpolavit: quo posito, nulla jam hic ratio redditur, omnis locus sit templum. Nam et Delphis *mens* suj stitiosissimi cujusque *alloquitur Deum*. Porro aut quid illud sibi vult, Πάντα ἐςὶν ἱερόν? Hic merus so cismus est. Corrige: πανταχῇ ἐστι, τ. κ. λ., ἱερόν —

XXVII. p. 29. — Ἢ χαλκοῦν μέγ' ὅλκιον.

Hoc ex Polluce posuit Vir Cl. tamquam posterius set membrum Senarii: sed solenniter errat, utpote 14 metricae prorsum ignarus. Viri eruditi ad illum loc Pollucis ex veterrimo codice proferunt ὁλκεῖον, non ὅλ Sic ergo haec digerantur.

— Ἢ χαλκοῦν μέγα
Ὁλκεῖον. —

XXVIII. p. 27. Δωδωναῖον χαλκεῖον.

Hoc mancum adeo mutilumque ex Zenobio et Suida ...tulit Vir Cl. longam vero ῥῆσιν Menandri, quo illi spe...ibant, quaeque apud Stephanum Byzantium in Dodone ...stat, prorsus praeteriit: quod casu an consulto omissum ...erit, viderit ipse, qui in adnotatione ad hunc locum ...ephanum ipsum ad partes vocat. Nos eo lubentius hic ...tam ponemus, quia eadem opera licebit emendare. *Μέμ-ται*, inquit, *αὐτῆς* (*τῆς παροιμίας*) *Μένανδρος ἐν Ἀῤῥηφόρῳ.*

Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην etc.

...c Stephani de Dodone fragmentum, quod hic ex ...stra emendatione dedimus, iterum denuo post annos a ...iore editione octodecim recensuit celeberrimus Profes...rum Gronovius, cui multa me debere ingenue profiteor. ...ceat tamen nonnulla hic candide in medium proferre, ...ae perspicacissimos ejus oculos tot annorum spatio ef...gerunt. In versu secundo D. Professor cum vulgo le...; ἣν τίτθην καλεῖ, | *quam ille nutricem vocat*; in qua ...tione ne mica quidem salis est. Quid enim mirum, ...id memoratu dignum, si Nutricem quis vocaverit, quae ...trix sit? Enimvero non ipse solum alumnus, sed ceteri ...nes Domestici et noti Nutricis nomine talem compel...bant, ut ex Comoedia notissimum est. Absit igitur ab ...egantiarum patre Menandro tam putidum schema; et ...ribe nobiscum, ἢ τίτθην καλῇ. Si digito, inquit, quis te...erit Myrtilam, aut nomine tantum appellaverit, uno illo ...bulo excitata nutricula *nunquam loquendi finem facit* *). ...m et ibidem legimus, πέρας οὐ ποιεῖ λαλιᾶς, pro vulgata ..., πέρας ποιεῖ. D. quidem Professor ex unico illo co...ce, qui πέτρας habet, non πέρας, literam illam ταῦ arri...it, ut sit, τέρας ποιεῖ λαλιᾶς, *monstrum exhibet sermonis.* ...od, pace tanti Viri, et socco disconvenit, et est ambi...um. Qui enim ex his verbis *garrulam* magis, quam ...*mosam* intelligas? cum et Stentor *monstrum sermonis* ...*hibuerit*, non loquacitate, sed sono **). Esto itaque, si pla..., vel mea causa, πέρας οὐ ποιεῖ; quod cum sequentibus ...haerebit aptius; neque tamen versum onerabit, ut mea ...le polliceri ausim. Jam autem, quod continue sequitur,

*) Toupius in Suid. III. p. 440. *Est τίτθη*, inquit, *subturpi... et probrosa. Menander apud Stephanum* ἐὰν δὲ κινήσῃ κτλ.— ...m *locum minus perspexisse videtur Bentlejus.* Immo quam ...ime perspexit; sed Toupius ubique subturpicula odorari ...t.

**) τέρας ποιεῖ λαλιᾶς *tuetur* Porsonus Miscell. p. 387. vertens, ...*nstrum loquacitatis exhibet.*

ribus versibus, quos omisit Stobaeus. Recte autem δημιτῶν, ut Euripides ibidem. Quin et sic poteris versum supplere,

*Τί δῆτα πλέον ἔχουσι τῶν ἄλλων; βίον.*

XXXI. pag. 29. — *Στρατιώτην καὶ μικρὰν σωτηρίας* —

Iterum Grotius: *Ita restituenda lectio, Στρατιώτη καὶ μικρὰν, Salmasio auctore, vulgo Στρατιώτην σμικρὰν.* Atqui nasutus lector, opinor animadvertet, illud *καὶ μικρὰν etiam exiguam* frustra onerare sententiam; atque etiam hoc posito, sic in redditione dicendum fuisse, *ὀλέθρου δ' εὔπορον καὶ μεγάλην, exitii autem facile est etiam magnam.* Equidem vix dubito, quin vera illa sit lectio, quae mihi sponte in mentem incidit,

— *ϛρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας*

Quanto haec castigatiora sunt illis Salmasianis! Alloquitur nempe miles hic Smicrinem quendam. *Σμικρίνη* autem persona Comica est frequenter occurrens. Quam facile autem in *σμικρὸν* hic degeneraverit nihil attinet [illegible]tare.

XXXII. pag. 29. *Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα* etc.

Sic pessime versus digeruntur in postremis Harpocrationis editionibus; uterque enim versus elumbis est, neque ambulare potest. Hoc tamen pro egregia sua peritia sibi assumpsit Vir Cl. cum tamen apud Suidam a Doctissimo Kustero melius constitutum locum viderat,

*Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα, τὰς*
*Κώμας ἐπόρθουν.*

18 Rectissime autem apud Grotium. — O hominem, quo in lumi Salmasios, Scaligeros, Casaubonos haec aetas n[illegible] desideret!

## *ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.*

XXXIII. pag. 30. — *ὁ δὲ πλοῦτος τυφλὸν,*
*Τυφλοὺς δ' ἐς αὐτὸν ἐμβλέποντας δεικνύει.*

*Haec in versus digessimus,* ait Grotius, *cum vulgo confusa in hunc modum exstarent: Τυφλὸν ὁ πλοῦτος,* [illegible] *τυφλοὺς ἐμβλέποντας εἰς αὐτὸν δεικνύει.* Atqui sine violenta illa luxatione facillimum fuit versiculos ordinare, servata serie vocabulorum.

— *τύφλον ὁ πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς*
*Τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει*

Quis non videt τοὺς et facile a praecedente syllaba [illegible] sorberi potuisse, et ex Graecae Linguae ingenio n[illegible]

arium hic esse. Recte quoque ἑαυτὸν; ut et ipse Grotius vertit, *Quisque aciem in SE defigunt.*

## *ΒΟΙΩΤΙΑ.*

CXXXIV. p. 33. Ἐν τοῖς πᾶσιν εὕροις πράγμασ'. ἀλλ' εἰ πλείονα.

*Ob versum,* inquit Grotius, cujus verba hic supprimit Vir Cl. *ita posui,* ἐν πᾶσιν εὕροις πράγμασ'. *Erat ante,* ἐν τοῖς πᾶσιν εὕροις ἄν. Unde constat, illud τοῖς, quod in versu omnino redundat, pro errato typographico habendum esse. Nihil hic tamen sensit Vir Cl. sed τοῖς in textum patienter recepit, atque eo pacto versum jugulavit. In Grotii tamen emendatione perperam ejicitur ἄν, quod cum εὕροις necessario requiritur. Πράγμασι quoque non ita concinne infersit. At vide, quam levi brachio versus restitui potuit.

Ἐν τοῖς ἅπασ' εὕροις ἄν· ἀλλ' εἰ πλείονα. *)

CXXXV. p. 33. Nesciebat Vir Cl. τουτὶ posteriorem syllabam producere: quod etiamsi scisset, admisisset nihilominus; cum nesciat senarium in locis paribus dactylum non recipere. Sic leviter corrigendus erat versus,

Οὐκ ἔστιν ἐκτεὶς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.

CXXXVI. p. 34. Πέντε καινὰ μὲν καὶ περίνησα πορφύρα.

Fragmentum hoc ex Photii lexico inedito Vir Cl. protulit, quo sane a Lectoribus gratiam iniisset, si aut corruptum restituisset, aut non ipse fortassis ultro corrupisset. Quid enim illud πέντε καινὰ μέν? qua quidem lectione versus miseris modis trucidatur. Appello Viri Cl. conscientiam, annon Doctissimus *Boernerus,* qui Photii loca ex codice Oxoniensi ei suppeditavit, pro illo πέντε καινὰ exscripserit πεντεκτενεῖ? Ego enim, cum beatam illam Britanniam viserem **), et Oxonii eundem codicem versarem, hisce oculis ibi legeram. Unde facilis mihi nata est emendatio,

Πεντεκτενῆ μὲν, καὶ περίνησα πορφύρα,
*Quinque pectinibus texta, et purpurae limbo circumdata.*

Enim ex illo πέντε καινὰ, sine ope illius codicis, veram hanc correctionem facile eruissem, vel ex Polluce, quem et Vir Cl. laudat. Ille enim ibi hunc Iambum citat ex Antiphane,

*) Haec eodem, quo Grotiana, vitio laborant.

**) Nimirum latebat Bentlejus in hoc scripto sub nomine Phileleutheri Lipsiensis.

ται supplices reposuit οἰκέτας servos: *) illud enim δεισιδαίμονος titulo convenientius est: male idem versu tio pro ἐςὶ reposuit πέλεται, quod Homericum est nec
22 familiari sermone locum habet. Versum tamen secund susque deque vertit, cum apud Stobaeum fuerit, Ὅ μετ' εὐνοίας τινὸς οὐ πονηρᾶς. Nos integrum locum felic ni fallor, refingimus;

> Οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν τοὺς ἱκέτας, ἄλλως τε καὶ
> Ὅταν μετ' εὐνοίας τινὸς, οὐ πονηρίᾳ,
> Πταίσωσιν· αἰσχρὸν τοῦτο γοῦν ἐςὶν πάνυ.

Ceterum miseret me Viri Cl. qui nesciverit quid sit λως τε καί. Vertit enim *Cum alias: tum:* ubi prae ignorantiam Linguae Graecae, etiam sententiam corru non enim *alias*, hoc est, ubi *nequitia peccant*, bene bendi sunt servi. Vide hominis acumen! At si Lexica consulat, ex iis opinor discet ἄλλως τε καί esse *praeci praesertim*.

XLIII. p. 42. Ἀγαθὸν γένοιτό μοι, etc.

In hoc loco ex Clemente et Theodoreto petito, Grotius memoriae, opinor, vitio ὦ Κλεινία posuit pr φλήναφε, *o stolide, o nugator;* quod et sententiae a est, et apud utrumque scriptorem extat. Idem etiam peram Καινὸν πρίασθαι; cum uterque habeat καινὰς id ἐμβάδας. Non enim corrigia tantum unius soleae, sed vum par solearum emendum erat. Haec animadver melius fuerat in adnotatis ad locum, quam ex locis munibus ἀρεταλογεῖν.

## ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ.

XLIV. p. 45. Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς, νὴ Δία.

Apud Athenaeum versus integer est,

> Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία.

At Vir Cl., qui senarios non syllabarum potestate, numero metitur,

> Τί τοῦ | το παῖ | δια | κονι | κῶς νὴ | Δία.

## ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ.

XLV. p. 48. — Βουληφόρος ἡμετέραν, Δημέ
Προκατέλαβες ὄρασιν.

*) τοὺς οἰκέτας e duobus codd. enotavit Schowius.

Haec, quam dedit hic Vir Cl. ipsius Fulgentii, qui agmentum hoc adducit, versio est; unde Graecorum, si eri potest, emendatio est petenda, lego igitur, particulis ntum additis

— βουληφόρας
Τὴν ἡμετέραν, ὦ Δήμεα, προκατέλαβες
Ὅρασιν. —

uae et Latinis Fulgentii exacte conveniunt, et Senario-um legi obtemperant, et sententiam habent non incom- 23 odam. Vir quidem Cl. *quid vult Fulgentius, parum in-telligit:* haec tamen *eum adferre* ait, ad *confirmandum uod dixit Homerus,*

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

alsum hoc: non enim unum locum alterius caussa ad-ert; sed utrumque ideo, ut ostendat *consiliarium* Graece ουληφόρον dici. Sensus autem loci hic videtur, *Pruden-ia tua antevenisti visum nostrum; Consilio tuo, o De-ea, effugimus mala imminentia, priusquam viderimus.* eterum haud aliter fecit Vir Cl. cum haec verba in ver-us digereret; quam si hunc nobis Hexametrum propinasset,

*Tityre | tu tegmi | ne recu | bans sub | fagi pa | tulae.*

ujus absonum et absurdum sonitum si auribus percipere otest, intelliget demum, quam immani flagitio Menan-rum tractaverit.

LVI. p. 48. Οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅςις γένοιτο ζάκορος.

Et

LVII. p. 48. — ἐμοὶ
Παράςα, τὴν θύραν κόψας ἐγὼ καλῶ
Τιν᾽ αὐτῶν.

Neglexerat ad Suidam celeberrimus Kusterus frag-enta haec in versus digerere: quo duce destitutus Vir l. de ea re non judicio, sed quasi aleae jactu, decidere actus est. Unde, ut par erat, ineptos illos Senarios no-s procudit. Tu sic eos constitue.

— Οὐ Μεγάβυζος ἦν etc.

## ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

LVIII. p. 49. Εἰς πάντα χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδοὺς· αὐτὸς ὢν δὲ κύριος
Εἰ μηδ᾽ ἑαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ᾽ ἔχεις etc.

Semel hic iterumque peccavit ὁ πάνυ Grotius; nihil 24 rum igitur, si et Vir Cl. post eum erraverit. Producam

versus, prout emendandi et distinguendi sunt; deinde (
tianas conjecturas examinabo.

> Ἄπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
> Ἄλλῳ μεταδιδοὺς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος,
> Εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις.

Apud Stobaeum est *Πάντα τὸν χρόνον*, quod versus gr
sic interpolavit Grotius, *Εἰς πάντα τὸν χρόνον*; atqui
neque elegans, neque satis Graecum est. Nos *Ἄπαντα*
gimus: sic enim casu accusativo absolute ponunt,
*omni tempore, perpetuo.* Versus quartus in Stobaeo
legitur,

> Εἰ δὲ μηδ' ἑαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις.

Unde Grotius, ut versui consuleret, ejecit illud *δὲ*:
peram omnino, cum in redditione sententiae post *εἰ*
necessarium sit, *εἰ δὲ*. Quid quod sententiam minime
cepit, ut ex collatione cum nostris manifestum erit. Ui
vero errorem de suo adjecit Vir Cl. ubi vertit *φύλαττε*
*δενὶ μεταδιδοὺς*, *Cave ne ullum participem facias.* A
hanc sententiam Graeci sic extulissent, *φύλαττε* vel *φυ*
*του μηδενὶ μεταδιδόναι*; infinitivo, non participio.

XLIX. p. 50. — Ὡς θύουσι δ' οἱ τυμβωρύχοι etc.

Atqui apud Athenaeum exstat, *τοιχωρύχοι*, *pari*
*perfossores.* Grotius, ut mihi certissimum est, non
silio, sed memoriae lapsu *τυμβωρύχοι* posuit: et fr
metuebat Vir Cl. qui non est ausus id tollere. Fa
vero imprimis est, cum in versu tertio,

> Καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ,

*Luxatum aliquid* credit *esse*, *quod facile emendari*
*queat.* Nonne dixi hunc hominem, syllabarum nor
testatem, sed numerum duntaxat considerare? Tu
o bone, aliud cura; versus sanissimus est, neque *in*
*et otio opus est, ut possit emendari.* In versu ultimo
*καταπίνουσι* repone,

> Ἐπιθέντες, αὐτοὶ τἄλλα καταπίνουσ' ἀεί.

L. p. 52. Τὸ Νυμφαῖον δ' ὅθεν προέρχομαι Φυλὴν
Ἰών.

Nesciebat artis Criticae conditor *Φυλὴν* priorem
25 labam producere: vel sciverit potius, si vis: cum v
nesciret in loco Senarii ultimo Spondeum non r
Haec sic erant constituenda,

> — τὸ Νυμφαῖον δ' ὅθεν
> Προέρχομαι Φυλήνδ' ἰών. —

Ἰὼν Φυλήνδε: *Phylam* proficiscens.

I. ibid. *Νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον φυλήν.*

Haec ex Aristophanis Scholiaste profert Vir Cl. creditque verba Menandri esse: in quo ejus eximiam sagacitatem videre est. Scholiastes sic narrat. *Φυλὴ ὄνομα δήμου· καὶ Μένανδρος Δυσκόλῳ νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον Φυλήν.* Ubi pro *νομίζετ'* mutatione minima repone *νομίζει*, et verte: *Phyle, nomen Populi Attici: Menander autem in Dyscolo putat Phylam esse locum.* Respicit autem Scholiastes ad illum ipsum versum, qui ab Harpocratione citatus est. Emendationem hanc firmat ipse Harpocration, cujus ibi verba sunt, *Μένανδρος δὲ Δυσκόλῳ, τῆς Ἀττικῆς νομίζει εἶναι τόπον τὴν Φυλήν.* Confirmat etiam Suidas, *Φυλὴ δῆμος τῆς Οἰνηΐδος· ὁ δὲ Μένανδρος τόπον εἶναι νομίζει Φυλήν.* Atque hoc tam expositum, et *ἐπιπόλαιον*, et in sensus incurrens non potuit subodorari, qui se solum existimat habere nasum.

## ΕΑΥΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΣ.

II. p. 55. *Μετ' ἄριςον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς ἐγὼ —*

Grotius, cujus annotationem hic praeterit Vir Cl. pro illo Athenaei *μετ' ἄριςον γὰρ reposuisse se* memorat, *Μετὰ τὸ ἄριςον.* Hoc cur a Grotio factum sit, ne divinare quidem potuit Vir Cl. ideoque omisit. Atqui ob versum, o Aristarche, id fecerat Grotius, probe enim noverat duo illa vocabula bis contra Iamborum leges peccare. Idem tamen nesciebat *τὸ ἄριςον* primam syllabam producere; dumque unum errorem corrigit, in alium ipse incidit. Bene se habebant versiculi, si tollas illud *ἐγὼ*, et sic digeras:

— *μετ' ἄριςον γὰρ ὡς ἀμυγδαλᾶς*
*Παρέθηκα, καὶ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν.*

III. p. 54. *Ἐξ ἱςαρίου ἐκρέματο φιλοπόνως πάνυ.*

Ex Victorio hoc promsit Vir Cl. sed pro more, ubi versui consulere vult insciens eum corrumpit. Longe enim numerosius ibi exstat,

*Ἐξ ἱςαρίου γὰρ ἐκρέματο φιλοπόνως πάνυ.*

Senarium quippe Comicum etiam in secundo loco Anapaestum adsciscere, vel primus ille Aristophanis versiculus exemplo est;

*Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐςὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί.*

IV. p. 225. — *καλὸν*
*Οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσίν, ὁ δ' ὁρῶν τοὺς νόμους*
*Λίαν ἀκριβῶς, συκοφάντης μοι φαίνεται.*

Vide hominis temeritatem; qui quae recte fere tur et apud Grotium et apud Stobaeum, incrustare sua peritia voluit, et mangonio corrumpere. Sic illi me: *Καλὸν οἱ νόμοι* etc. Hos versus dum correci egere credit Vir Cl. utrumque labefactavit.

## *ΕΛΕΓΧΟΣ.*

LV. p. 284. — *Ἔλεγχος γὰρ Θεὸς*
*Τῇ παῤῥησίᾳ τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος.*

Haec ex Luciani Pseudologista concinnavit Vir C qua cetera omnia felicitate: nam elumbem versum tulit, uno pede deformiter claudicantem. Narro ai tibi, o bone, non verba Menandri haec esse, sed Luc neque *Ἔλεγχον* fabulae nomen esse; sed Prologum argumentum nescio cujus fabulae ab Elencho sub persona narratum fuisse. Ita Plautus Arcturum Deun ducit, *argumentum dramatis eloquentem*: neque idei cturum id inscripsit, sed Rudentem. Ubi ergo aci tuum, qui ex persona prologi integram Fabulam effe Huc tantum pertinent loca a te hic citata, Theonis, thonii, et Luciani: cujus si integrum Pseudologistam legeris, me quod res est dicere sero nimis deprehen

## *ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΗ.*

LVI. p. 57. *Ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τρίτον γ' ἔθει τινι.*

Grotius *γ'* addidit, ut metrum fulciret. Sed, o verius et numerosius sic repones;

*Δι' ὧν ἅπαντα γίνετ', ἢ κατὰ τοὺς νόμους,*
*Ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινι.*

LVII. p. 57. *Εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ γενῆς.*

Hunc cum aliis ex Athenaeo laudat Vir Cl. et i tis, *Hic quidem*, ait, *non est finis Senarii, et aliquo labae abundant: sed quis emendare sive libris p* Nescio, indigner magis, an miserear: cum hinc tem tem hominis spectem, illinc inscitiam. Ain' tu al syllabas abundare? nempe numero eas, ut soles, pe bas: atqui scito Senarium hunc optime se habere; unam syllabam demseris, lumbifragio eum mactabis.

27 LVIII. p. 58. — *καὶ νῦν ὑπὲρ*
*Τούτων συνάγουσι κατὰ μόνας.*

In Athenaeo integer Senarius est; nimirum et hic propter numerum brevium syllabarum *aliquid abundare* existimavit, ideoque in duo membra divisit Flos Criticorum.

## ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

IX. p. 62. — Ἢ δεῖ ζῆν μόνον etc.

— Aut vivere oportet solum,
Aut mori patrem genitorum liberorum,
Usque adeo amarum est quidquid postea est vitae.

Ita Graeca Menandri Latine vertit Vir Cl. et deinde notat ad versum ultimum. *Videtur nescio quid hic esse corruptum: nisi forte hoc velit Menander, Postquam deleveris caelibem vitam agere, aut duxeris uxorem, quicquid est aevi reliquum id amarum esse; unde colligeret quispiam infelicem esse gentem humanam, quodcumque vitae iter elegisset.* Haec et per se inepta sunt, et ex male acceptis Menandri verbis nata. Quippe παίδων γενομένων absolute ponuntur; *Aut caelibem vivere oportet, aut patrem mori liberis nascentibus*: μετὰ ταῦτα igitur in versu tertio est, *post liberos natos*. Videtne jam Vir Cl. nihil hic corruptum esse; sed se pro sua sagacitate verba sana corrupisse, qui fabulas male vertendo, ex

*Graecis bonis Latinas fecit non bonas?*

## ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ.

IX. p. 65. Καταφθαρεὶς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον; 28

In quarto loco spondeum infersit Vir Cl. immo, cum apud Harpocrationem et Photium legerat ματρυλείῳ cum simplice λ, quae vera lectio est, ille mirificus artifex ne illum credidit interesse hoc an illud in versu poneretur.

XI. p. 65. Ἀργὸς δ' ὑγιαίνων τοῦ πυρέττοντος πολὺ
Ἀθλιώτερος, διπλάσια γὰρ ἐσθίει μάτην.

Ain' vero, pigrum hominem *miseriorem* esse, cum valet, quam cum febricitat? Quo argumento hoc obtinebis? non utique eo, quia *duplo plus comedit*. Tanto enim *felicior*, opinione hominum; modo paratum sit, quod comedat. Ego vero sic a Menandro profectum esse contendo, (repugnante licet Simocatto, qui in Epist. ἀθλιώτερος quoque legit)

Ἀχρειότερος· διπλάσια γὰρ ἐσθίει μάτην.

Dictum hoc est ab hero quodam de servo pigro et in-

Quousque tandem, Vir Cl., occides nos cum be
tuis Senariis? quorum numeros sic digitis metitus es,

*Χοῦν κε | κραμέ | νου οἴ | νου λα | βὰν ἔκ | πιθι.*

Satisfactum nobis existimas, si cuique pedi duas syllal
impendis? atqui scito ex omnibus sex ne unum quid
esse, cui crura non fregeris. At in secunda hujus lil
editione sic repones, si me audis,

*— Χοῦν κεκραμένου*
*Οἴνου λαβὼν ἔκπιθι τοῦτον. —*

## Θ Α Ι Σ.

LXXII. p. 75. *Μηδενὸς ὁρῶσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.*

Spectate hic Viri Cl. solertiam et sagacitatem. Ὁρῶ
σαν quidem typothetae errore in Grotii Excerptis hab
tur; cum auctor vellet ἐρῶσαν *amantem*, ut in omnib
Plutarchi editionibus fertur. Id verum esse vel vers
Viri magni satis evincit,

*Et neminem* amantem, *semper simulantem tamen.*

Noster tamen, errore typographico irretitus, et nihil qu
quam sentiens, ὁρῶσαν illud arripuit, *intuentem* Lati
reddidit, et hanc bellam notulam addidit: *Ὁρῶσαν, h
est, rationem habentem neminis, sed fingentem tantum
sic verbum ὁρᾷν sumitur supra in Heautontimor.* Qu
quaeris? an ὁρᾷν cum genitivo jungitur, aeque ac ἐρᾷ
annon Graece dicimus ὁρᾷν μηδένα, ἐρᾷν vero μηδενό
Jam autem, quantum ad sententiam, meretrices tu fing
procaces, neminem tamen *intuentes?* quae id unum agu
ut argutis et loquacibus oculis adolescentes captent et
amorem illaqueent? Ubi elementa Grammaticae? ubi se
sus vitae communis?

## ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΗ.

LXXIII. p. 79. *Καὶ ταχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ —*

Phu! Senarius putidus: ex sex pedibus quatuor p
dagrosi sint; et deformiter claudicant. Si vis eos rec
talo incedere, sic digere,

*— Καὶ ταχὺ*
*Πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον* etc.

## Θ Ε Τ Τ Α Λ Η.

32 LXXIV. p. 57. *Εὐθυμία γὰρ βίοτον τῶν δούλων τρέφει.*

Hoc Grotius concinnavit ex vulgato illo corru

υμία βία τῶν δούλων τρέφει. Sine dubio spe excidit Vir
gnus, qui in quarto loco Spondeum posuit: quid ta-
ı reponendum sit, nequeo certo divinare. Sed ecce
a haec scribo, in mentem subit aut vera emendatio,
saltem simillima,

*Εὐθυμία τοι, Τίβιε, τὸν δοῦλον τρέφει.*

ıium personam servi esse apud Menandrum, eruditis
um est ex Theophrasto, Luciano etc.

## ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

XV. p. 84. Grotius cujus notam hic, ut saepe, contra
em datam supprimit Vir Cl. *Ita*, inquit, *MS. A.* τοῦ
νου τόκους: *vulgo male* ὡραίους τόκους. Atqui suspe-
mihi plane est Manuscripti illius lectio: unde enim
ıd ὡραίους? an Librarius hoc fingere potuit voluitve
illo τοῦ χρόνου? Sine dubio sub ὡραίους vera scriptura
tat, et illud apertum τοῦ χρόνου ex interpolatore est.
le, an nos quoque habeamus quicquam Aristarcheae
γικῆς: sic enim locum legimus,

*Οὗτοι προσαποτίνουσ' ἀωρίας τόκους.*

*uras temporis intempestivi et seri.* Quanto hoc ex-
ssius, quam τοῦ χρόνου?

XVI. p. 81. Ὅταν ἔρωτος τόλμαν ἀφέλῃς, οἴχεται.
Εἰς τοὺς Ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγγραφε.

ıtius, cujus adnotationem iterum invidit nobis Vir Cl.
ωτος, ait, *reposui: argutius enim hoc mihi visum quam*
*ıd vulgo* ἐρῶντος; *et in posteriore* δὲ *scripsi pro* γέ.
od ad hoc attinet, in primariis editionibus τε habetur,
ı γέ: illud vero ἐρῶντος longe meo judicio est praefe-
dum. Sine audacia enim non perit *amor*, sed *amans*:
or enim sine audacia medullas lente exedit; et eo
tius ardet, quo magis sub cinere tegitur. Amans vero
ı audacia nihil proficit, neque umquam amatum poti-
Lege ergo cum vulgatis,

Ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς, οἴχεται· 31
Εἰς τοὺς Ἰαλέμους τε τοῦτον ἔγγραφε.

a illud δ', quod et in Stobaeo et Grotio extat, Vir Cl.
supervacuum furtim expulit; et more suo solenni ver-
ı interemit.

## ΘΡΑΣΥΛΕΩΝ.

XVII. p. 85. — φιλοσοφεῖ δὲ

*Τοῦτο, ὅπως καταπράξηται τὸν γάμον.*

Iratis Musis natus es, Vir Cl., qui aut illud pro col[on] Senarii, aut hoc pro integro nobis propinas. Utrumque pravum est, et furca ejiciendum. Legas vero postea, me fidejussore,

— *φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ', ὅπως*
*Καταπράξεται τὸν γάμον.* —

*Καταπράξεται*, inquam, legas versu jubente, non *καταπράξηται*, et scias *ὅπως*, *ut*, *quo modo*, saepe etiam indicativis jungi.

## *ΘΡΑΣΩΝΙΔΟΥ ΜΙΣΟΣ.*

LXXVIII. p. 117. Hunc Fabulae titulum extundit Vir Cl. ex verbis Libanii, cujus locum hic dabimus ex versione ejus Latina. *Nosti ex Comoedia, tumidum, fastuosum, et multa arrogantia plenum quiddam esse Militem. Si cui vestrum Menandri Thrasonides animo obversatur, novit quid dicam. Militari enim insulsitate laborantem hominem sibi contraxisse ait odium amicae: unde merito factum nomen dramati Thrasonidis odium*: *Καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι Θρασωνίδου Μῖσος.* Expende jam mecum haec verba, Vir Clarissime: *Μῖσος odium* Thrasonidis nomen Fabulae indidisse dicit. Respexit ergo ad notissimam Menandri Fabulam *ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ Odiosum;* in qua miles ille Thrasonides *πρωταγωνιςὴς* erat et primas partes agebat. Tardus igitur heic eras, qui hoc non eruisti, et falsus omnino, qui *Θρασωνίδου μῖσος* pro titulo subdidisti.

## *ΙΕΡΕΙΑ.*

LXXIX. p. 87. *Ἀλλ' ἐςὶ τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα*, etc.

Ex Justino hoc dedit Grotius, neque emendavit. Illud tamen *βίου* male huc quadrare mihi videtur; praesertim cum versu abhinc secundo iterum inculcetur,

*Εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ πεπλασμένα.*

34 Melius, opinor, sic legeris,

*Ἀλλ' ἐςὶ τόλμης καὶ βίας ταῦτ' ὄργανα.*

*Audaciae et violentiae.* Optime tamen ad sententiam si dixisset, *Τόλμης καὶ δόλου*, vel *τόλμης κἀπάτης*, *Audaciae et fraudis.*

LXXX. p. 87. *Δι' αὐθάδειαν· πέρας γὰρ αὔλιος θύρα* —

Grotius, cujus hic quoque notam desideramus, Il[...]

uit, *emendavit Salmasius δι' αὐθαδίαν, cum apud Stoeum esset, Διὰ τὴν αὐλὰν et in MS. A. διὰ τὴν αὐλὰν* ν. Sine dubio et sensum et verbum ipsum acute rerit magnus Salmasius: sed et ille et Grotius peccat, m senario se consuluisse existimant. Tu lege eodem nsu,

> *Αὐθαδίᾳ· πέρας γὰρ αὔλειος θύρα.*

uippe *αὐθαδία* secundam syllabam producit; contra ac i opinati sunt. Cur autem Vir Cl. cum Grotius dederit θαδίαν, supposuit clanculum *αὐθάδειαν*? in quo et a repta lectione et a metro magis recessit. Illa vero διὰ ν ab interpolatoribus profecta sunt.

## *ΙΜΒΡΙΟΙ.*

XXXI. p. 88. *Ἄρχων, ϛρατηγὸς, ἡγεμὼν δήμου, πάλιν*
*Σύμβουλος· ὁ διαφέρων λογισμῷ πάντ' ἔχει.*

Ita versum posteriorem et Stobaeus praefert, et admittit Grotius: durissime tamen incedit Senarius, cum in co secundo proceleusmaticum habeat, | λος ὁ δια | Praeterea et sententia decrescit; majus enim quiddam est ἄρχων, aut ϛρατηγὸς, aut ἡγεμὼν, quam σύμβουλος. Ut utrique medicinam adhibeas, tam versui, quam sententiae; o repone,

> *Ἄρχων, ϛρατηγὸς, ἡγεμὼν δήμου, πάλιν*
> *Βουλῆς· ὁ διαφέρων λογισμῷ πάντ' ἔχει.*

ἡγεμὼν δήμου, et ἡγεμὼν βουλῆς, *Rector populi et etiam ector senatus.*

## *ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ.*

XXXII. p. 89. *Μόνιμος ἄνθρωπος ἦν τις, ὦ φίλων σοφὸς etc.*

Hoc ex Diogene Laërtio petitum longis adnotationibus constipat Vir Cl. Et sane vix unus versiculus est, ui non ab aliquo editore injuriam accepit. Nos locum tegrum, prout a Menandro credimus profectum esse, ctori repraesentabimus,

> *Μόνιμός τις ἦν, ἄνθρωπος, ὦ Φίλων, σοφὸς,*
> *Ἀδοξότερος, μίαν δὲ πήραν οὐκ ἔχων etc.*

anc equidem ex diversis et plane contrariis veram lectionem existimo: in qua verba singula ex codice Florentino apud Menagium confirmantur; nisi quod in versu xto pro ὑπὲρ δὲ magni Scaligeri conjecturam ὑπερεῖδε addivi: idque recte, ut ipsa sententia flagitat. Ceterum in 35

hoc fragmento concinnando saepe excidit Grotius; ma me vero omnium Meibomius ille, qui in postrema Laëı editione loca plurima sceleratis unguibus contaminav En quibus homuncionibus clarorum Scriptorum edition hodie committuntur.

## ΚΑΡΙΝΗ.

LXXXIII. p. 92. Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τί σοι δόσω.

In posterioribus editionibus Suidae, atque adeo i praeclara illa celeberrimi Kusteri δώσω legitur: undé c versum Kusterus sic in notis legendum esse monuit,

Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον δώσω τί σοι.

Hic aliquid latere suspicatus Vir Cl. aliam viam institui et ordinem quidem verborum servavit, δώσω autem δόσω mutavit. Utinam vero Clenardus, aut Caninius, a Grammaticorum quispiam ad manum ei fuisset. Qu enim est δόσω? ubi lectum, ubi auditum? piget me pr fecto miseretque. Sed omnem difficultatem tollet edit princeps Mediolanensis, quae non δώσω exhibet, sed δότ Lege ergo,

Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τίς σοι δότω.

## ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ.

LXXXIV. p. 92. — Ἐπιθυμήσας τῷ βορέᾳ ἥδιον
36 Θψάριον, οὐδὲν λαβὼν ἐψήσω φακῆν.

*Is. Casaubonus*, ait Vir Cl. *Ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ βορ Sed in tam brevi fragmento sensus non satis liquet, n facile quidquam mutem. Idem tamen recte pro ἴδιον sc psit ἥδιον, quod sequuti sumus.* At tamen religiosus h qui *nihil facile mutet*, tria verba immutavit, lectore d cepto: Athenaeus enim habet, οὐδὲν ἔλαβον, ἐψήσων. R cte quidem observavit ὁ πάνυ Casaubonus Boream a p scatoribus impensius coli solitum; sed idem cum θύσ *hostia sacrificans* emendavit, oblitus est id non fuisse pa perculi piscatoris *). Quare vide, an nos aptius con gamus,

Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον,

---

*) Atqui ipsum illud θύω pro θυμιάω poni docet Phrynich App. Soph. p. 42. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θ μιᾶσαι. V. Intpp. Hesychii T. I. p. 1749. et Graevii Lectt. H siod. IX. p. 41.

Ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἐψήσων φακῆν.
ffimentum ex ture ventis erat aptissimum: sic Orpheus ymnis, Βορέου θυμίαμα, λίβανον, *Aquilonis suffimen, tus.* a et Νότου, et Ζεφύρου ibidem.

## ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

XXXV. p. 94. Ἀφ᾽ ἱερᾶς γραμμῆς ἐν τῇ τῶν πεττῶν παιδιᾷ.

Miseret me Viri Cl. si aut haec verba Menandri es-, aut Senarium efficere, putat. Proverbium erat κίνει ν ἀφ᾽ ἱερᾶς, de quo Suidas, Pollux, aliique. Hoc pro-rbium usurpasse Menandrum in Catapseudomeno, Sui-s memorat in τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς. Cetera ipsius Suidae sunt, n Menandri.

## ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ.

XXXVI. p. 94. — παρὰ
Τοῖς γυναικονόμοις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις etc.

Huic loco ex Athenaeo citato bellam hanc notulam ljecit Vir Cl. *Ut sequens*, inquit, *versus constaret, hanc ocem* παρὰ *quasi ultimum pedem praecedentis Senarii junximus.* Atqui, mi homo, in ipso primo pede secun-s ille tuus versus cespitat, et in altero ruit. Nonne elius erat te fidem habere Grotio, qui recte ediderat rsu unico. Nunc cum supra tantum virum videri vel-s sapere, quasi sorex tuo indicio te prodidisti.

## ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ. 37

XXXVII. p. 96. Εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξόμεθα.

Sic edidit Vir Cl. cum et apud Stobaeum et Grotium cte esset φευξούμεθα. Nesciebat scilicet φεύγω in futuro re φευξοῦμαι aeque ac φεύξομαι. At vel ipse versus, iem nunc misere perdidisti, te hujus rei admonuisset; ejus gemitum aures tuae possent intelligere.

XXXVIII. p. 97. Ἀκούσματ᾽ εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ᾽ ἅμα.

Grotius memoriae lapsu ἅμα reposuit: Athenaeus ha-t ἀεὶ, quod a Viro Cl. revocandum erat.

## ΚΟΛΑΞ.

XXXIX. p. 99. Τρὶς ἔπιον μεςὸν γ᾽. Β. Ἀλεξάνδρου γὰρ πλέον

*Πέπωκας τοῦ βασιλέως, οὐκ ἔλαττον —*
*A. Οὐ μὰ τὴν Ἀθηνᾶν μέγα γε. —*

*In tertio versu*, ait Vir Clarissimus, *addidi γὰρ propter metrum. Sequentia ita hiulca sunt, ut emendari nequeant.* Atqui si propter metrum illud γὰρ addidisti, scito te et metrum una et sententiam tanto magis corrupisse. Cetera autem, quae negas *emendari posse*, vide ut nullo negotio certissime corrigantur. Lege ergo locum et personas quoque sic dispone:

*Τρὶς ἐξέπιον *) μεςὸν γ'. Στ. Ἀλεξάνδρου πλέον*
*Τοῦ βασιλέως πέπωκας. A. Οὐκ ἔλαττον, οὐ*
*Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Στ. Μέγα γε. —*

Intellige jam, si potes, quam numerose versus decurrant, quamque apte personae illae confabulentur. Tanti erat rem Metricam in adolescentia didicisse.

38 XC. p. 102. *Καὶ Νάννιον ἔσχηκας ὡραίαν σφόδρα.*

Aut legendum est, *Καὶ Νάννιον γ' ἔσχηκας* — aut *Καὶ Νάννιον ἐσχήκασιν ὡραίαν σφόδρα.*

In versu priore *Ἀντίκυραν* syllabam tertiam producit; sic enim interdum Graeci; et fere *Ἀντίκιῤῥαν* scribebant: etsi Latini tertia correpta *Anticyram.*

## *ΛΕΥΚΑΔΙΑ.*

XCI. p. 105. Haec ex Strabone petita sunt, sed mutila; et miror equidem viros incomparabiles Scaligerum et Casaubonum non animadvertisse. Quin et Hesychii illa, quae a Viro Cl. hic citantur, illis connectenda esse vehementer suspicor, et pene compertum habeo. Locum integrum hic exhibebo;

*Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ* etc.

Verba Strabonis sic habent. *Καὶ τὸ ἅλμα τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιςευμένον, οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ, ὥς που φησὶν ὁ Μένανδρος, τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα*, etc. Dubitare jam aliquis poterit, quin *οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ* ad Menandri ῥῆσιν pertineant? cum ipsa verborum series orationem Poëticam indicet, cum numeri exacte respondeant, cum sine illis sequentia manca et imperfecta sint? At Viri magni illud, *φησὶν ὁ Μένανδρος*, ad sequentia tantum

---

*) Vulgo *ἔπιον*. V. D. in Museo Oxon. IV. p. 478. malit *ἐπέπιον*, quam formam restitue Theophilo apud Athen. p. 417. b. Nostro loco *ἐκπίνειν ebibere* aptius quam *ἐπιπίνειν superbibere* vel *postea bibere.*

erebant. Quasi vero non passim apud Strabonem, Plu-
chum, Athenaeum, post inchoatam aliquam ῥῆσιν, au-
ris demum nomen laudetur. Quinto autem versu pro
epta scriptura κατ᾽ εὐχὴν σὴν reposui σὸν, hoc est, σὸν
ιενος; ut connectatur cum fragmento Hesychiano εὐφη-
σθω, etc. quod et cum metro priorum et cum sententia
n apte coagmentatur, ut nihil magis. Sciunt enim, qui
Tragicis Graecis et Aristophane versati snnt, Anapae-
s, quales hi sunt, ubique terminari versu Paroemiaco,
i posterius Colon est Hexametri. Sententia vero hu- 39
smodi est: Persona haec quaecunque est, sive una seu
ures, Apollini Leucatae carmen dicens, Leucada petram
emoraverat, Unde, ait, prima Sappho se praecipitavit et
riit; sed quid tristia illa recenseo? Potius bona et fau-
a verba dicantur in tuo templo, o Apollo, δέσποτ᾽ ἄναξ.
c de eodem Apolline uxor Chremyli in Aristophanis Pluto,

"Οσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα.

CII. p. 106. Ἐπίθες τὸ πῦρ, ἡ ζάκορος, οὑτωσὶ καλῶς.
῝Η ὁ ἱερεὺς, ὁ ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν.

Ex Suida et Etymologo hoc adducit Vir Cl. Et ver-
m quidem priorem recte. Posterius vero illud, quod
o sua peritia Senarium esse existimat, neque versus est,
que e Menandro. Nimirum verba sunt Etymologi, ex-
icantis quid sit ζάκορος; et ὑπηρέτις scilicet et ὑπηρέτης,
ἱέρεια et ἱερεύς, hoc est, et ἡ ζάκορος dici et ὁ ζάκορος.

CIII. p. 106. Ζάκορος ἡ κοσμοῦσα τὸν ναὸν, τέκνον.

Quantulum erat, si Vir Cl. versui caput addidisset ex
periore fragmento:

῾Η ζάκορος, ἡ κοσμοῦσα τὸν ναὸν, τέκνον.

it haec levia didicisse oportuit, aut Menandrum non te-
gisse. Quippe, ut ait ille,

*— hae nugae seria ducunt*
*In mala derisum semel exceptumque sinistre.*

## *Μ Ε Θ Η.*

CIV. p. 108. Εἶτ᾽ οὐκ ἀτοπώτατα πράττομεν καὶ θύο-
μεν, etc.

Longum hoc ἀποσπασμάτιον ex Athenaeo petitum Vir
.. hic repraesentavit, ex Grotii editione: praeterquam
uod verbum unum interpolavit, idque perperam, ut mox
debimus. Cum autem Viri longe eruditissimi Casaubo-
us Grotiusque in nonnullis hic erraverint, nos integrum

locum adducemus, ut opinamur ab auctore profectum esse: postea Virorum Doctiss. conjecturas examinabimus. Sic igitur lege:

*Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν· καὶ θύομεν;* etc.

40 Quae sic Latine vertenda sunt;

*Non aeque stulte sacrificamus, ac cetera agimus? Ubi diis quidem emtam duco oviculam, vix decem drachmarum: Tibicinas vero, et unguentum, et Psaltrias has, Thasium, anguillas, caseum, mel* ubi duco nobis, *Talentum ferme impenditur, si rem putes. Drachmarum vero, O Agatho, decem pretium nos ferre, etiam cum opima sacra diis facimus? Harum autem rerum praeterea damnum in nos suscipere? Nonne hoc pacto rei divinae damnum duplicatur? Ego vero, si deus essem, non permitterem lumbum super aram umquam imponere, nisi quis simul anguillam adoleverit; ut Callimedon, unus ex cognatis, moreretur.*

Hujus fragmenti bona pars bis habetur apud Athenaeum lib. IV. et VIII. Loco posteriore versus primus sic legitur, *Εἶτ' οὐχ ἅπαντα;* unde Casaubonus, probante Grotio, conjecit *ἀτοπώτατα*: at multo argutius est, quod lib. IV. extat, *ὅμοια*. Versu tertio, *προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα δραχμῶν* est Atticae elegantiae: hoc est, *Vix decem Drachmarum; Drachmarum, ut multum, decem.* Versu quinto habetur *Μενδαῖον, Θάσιον*, lib. VIII. quod miror viros summos admisisse, cum metro prorsus repugnet. Melius extat lib. IV. *Ταύτας, τὸ Θάσιον*; ut nos hic edidimus *). Versu septimo, apud Athenaeum est, *δραχμῶν μὲν ἀγαθῶν ἄξιον*; unde Casaubonus, plaudente Grotio, *ἀγαθόν*. Nos, opinor, verius elegantiusque, *Ἀγάθων*; ut sit nomen Personae, quocum hic colloquitur. Ordo est, *ἡμᾶς μὲν, Ἀγάθων, λαβεῖν ἄξιον δέκα δραχμῶν;* Infinitivus cum indignatione, ut *Haeccine fieri flagitia?* et alia infinita. V. octavo, Athenaeus habet, *ἐὰν καλλιερηθῇ*; ubi Casaubonus *γὲ* interponit, Grotius contra versum negligit: nos *καὶ etiam* addidimus, quod a syllaba sequente absorberi facile potuit. V. nono apud Athenaeum est,

*Τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν:*

ubi Casaubonus ob versum addidit, *Τούτων δὲ δεῖ πρός*. At Grotius perversissime,

*Τούτων δ' εἰ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν δεῖ τὴν ζημίαν:*

41 Ubi metri leges bis violavit. Nos, ni fallimur, et expeditius rem confecimus, et ad sententiam convenientius. V. undecimo et duodecimo sic Athenaeus:

---

*) *Τὸ Θάσιον* est Casaub. conjectura, quam plane rejicere debebat Bentl. Vid. Schweigh.

*Ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα*
*Τὴν ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε.*

Ibi Grotius priore versu legit *οὐκ ἂν εἴασα*; posteriore *ἂν* tollit ut supervacuum. Nollem equidem Virum magnum tam negligenter hic egisse. Quid? nescivisse, illud *εἴασα* syllabam mediam producere; *ὀσφὺν* autem posteriorem? Dum versibus consulere studuit, utrumque contrucidavit. Nos, ne litera quidem immutata, rem in vado statuimus. V. decimo tertio apud Athenaeum est,

*Εἰ μὴ καθήγιζέ τις ἅμα καὶ τὴν ἔγχελυν:*

Quod cum nullo modo Senarium efficiat, et Casaubonus et Grotius patienter nimis admiserunt. Versu ultimo pro *συγγενῶν* Grotius reponit *γηγενῶν*, sententia dura, aut potius nulla. Rectissime vero habet *συγγενῶν*; cum ad festa hujusmodi sacrificia *cognati* de more vocarentur: Ut Callimedon scilicet ὁ *ὀψοφάγος*, cum ad coenam invitaretur, dirumperetur dolore ob anguillam deperditam. Ceterum in his omnibus nihil vidit aut videre adeo potuit clarissimus Clericus, utpote hisce sacris nondum initiatus: unicum tantummodo tentare leviter ausus est, in versu ultimo: ubi pro *ἀπέθανεν* interpolavit *ἀποθάνῃ*, *quia illud hic non conveniebat.* Itane vero, o Criticae artis columen? Atqui, ut condonemus tibi versum contaminatum, cujus sane omnem gratiam corrupisti; vel ex Lexicis tuis scire poteris *Ἵνα* etiam in hoc sensu cum indicativo conjungi, mixta quodammodo significatione ex *Ut* et *Ubi*: ut hic in *Nauclero*.

XCV. p. 50. 51. *Οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες.*

Ex Etymologico hoc est; quod Viri Cl. opinione Senarium inchoare potest: quo tamen pacto ne unus quidem pes non malo quodam mactatus est. Auctor vero suum, ut in secunda demum editione sic verba constituat,

*— οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν*
*θύσαντες. —*

XCVI. p. 110. *Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλο τι. Οὐθ' ἕτερον.*

In hoc praeter syllabarum numerum ne ullum quidem vestigium fere Senarii est. Quousque aures nostrae tam absonis his versiculis vulnerabuntur? Repono vero ocyus,

*Α. — Εἶτ οὐκ εἶχεν πῦρ, οὐ λίθον,*
*Οὐκ ἄλλο τι; Β. Οὐθ' ἕτερον. —*

## ΜΗΤΡΑΓΥΡΤΗΣ.



XCVII. p. 111. *Προπίνων θηρίκλειον τρικότυλον.*

Cui ullus sensus esset numerorum et versuum, statim agnosceret: non principium hoc, sed finem Senarii esse.

XCVIII. p. 42. *Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς ἔσχες, Φειδία,* —

Apud Clementem haec admodum mendosa sunt, quibus medicinam ferre certatim sunt conati viri magni Sylburgius et Grotius. Versu primo apud Clementem *φιλιάζειν*; pro quo Sylburgius reposuit, *ὦ φίλε, Δίζειν*. At *δίζειν* Homericum est, neque hic stare potest: rectius Grotius, *Φειδία, Ζητεῖν*; quae egregia emendatio est. In secundo versu uterque tardior fuit; sine dubio enim legendum,

*Ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου μ' ἔδει.*

*Me*, inquam *quaerere*: non *te*; quod versus tertius evincit, ubi *ἕυρηκα invenì*. Nempe hic, qui loquitur, a superstitioso quodam consultus est de medicina malo ejus opinato reperienda. Versu sexto sic Clemens hodie habet,

*Καὶ περιθέτωσαν ἀπὸ κρουνῶν τριῶν*
*Ὕδατι περιῤῥάναι.*

Ubi Sylburgius, ad versum sustentandum, addidit, *εἶτ' ἀπὸ*. At quorsum tum spectabit illud *περιθέτωσαν*? quid debent 43 mulieres *περιθεῖναι*? nihil. Ergo, hoc repudiato, aliam viam instituit Grotius, et magna verborum mutatione sic reposuit,

*Καὶ περιθέτωσαν ἀπὸ τριῶν κρουνῶν ὕδωρ.*
*Τούτῳ περιῤῥάναι.* *)

Perperam omnino, et sententia nulla: quid enim erit *περιθέτωσαν ὕδωρ circumponant aquam?* Ipse vertit, *Aquam asportent*. Atqui *περιτιθέναι* est *vestire, amicire:* neque cum *aqua* quicquam habet affine. Hic jam aliquid excogitandum erat Artis Criticae Professori: sed qui magna pollicentur, non semper ea praestant. Equidem, dum hoc fragmentum legerem, semel iterumque de veste aliquid cogitabam, *Καὶ περιθέτωσαν χλαῖναν*, et alia: verum cum nihil inde, quod placeret, mihi suppeditaretur; indignatus, abjeci ex animo vocabula, et ex vi sententiae investigabam, quid opus fuisset dicto. Certe, inquam, nulla, qualis haec, est Lustratio sine *sulphure*, *τῷ θείῳ*: dictum factum, illico se in mentem ingessit vera emendatio;

---

*) Hanc Grotii conjecturam Wyttenb. ad Plutarch. Opp. Mor. I. p. 166. A. non male tuetur loco Virgilii Aen. VI. 229. Sed fallitur vir doctissimus Grotianam lectionem *codicum auctoritate* traditam dicens.

*Καὶ περί σε θειούτωσαν· ἀπὸ κρουνῶν τριῶν*
*Ὕδατι περιῤῥάναι*

ui tmesis illa minus arridet, sic legere poterit;

*Καὶ περιθειωσάτωσάν σ'· ἀπὸ*, etc. *)

'eterum ultimum versiculum, quem varie tentant Sylburius et Grotius, Clementis equidem verba esse puto, ion Menandri. Ea sic habent; *Πᾶς ἁγνός ἐστιν ὁ μηδὲν αὑτῷ κακὸν συνιδών*: ubi corrigendum, aut *συνιὼν* **), ut *συνειδώς*. Nam utique *συνιδὼν* non formatur a *συνειδέναι* *conscium esse*, sed a *συνορᾶν*.

## ΜΙΣΟΓΥΝΟΣ.

ΧCIX. p. 115. *Ἕλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖ σε δίθυρον,*
*Καὶ παράστασις.*

Hoc et plenius exhibetur, et melius disponitur in Harpocratione Maussaci. — Sic et in Photio et Suida *μία δραχμὴ* cum prioribus. connectuntur Quo igitur tibi, o Κριτικοδιδάσκαλε, supra virum eruditissimum Maussacum sapere? sed fefellit te, video, celeberrimi Kusteri Suidas, ubi typographi opinor errore post verbum *παράστασις* punctum male inseritur. Quo tu infeliciter arrepto, et sententiam curtasti; et perinde Senarium concinnasti, ac si in Horatio scriberes,

*Maecenas regibus edite atavis.*

C. p. 116. *Ἀλλ' οὐ τὰ βίου νὼ ἴσως δεῖ φροντίσαι;* 44

Pro *νὼ ἴσως*, quae Viri Cl. conjectura est, apud Priscianum fertur ΝΩΝΙCΩC. Unde levi negotio Senarius efficitur,

*Ἀλλ' οὐ τὰ βιότου νῷν ἴσως δεῖ φροντίσαι.*
*Sed de victu nostrum duorum non fortasse curandum est.*

At Vir Cl. et versui crucem fixit, et sententiam interrogatione corrupit.

CI. 116. *Α. Χαῖρ', ὦ Γλυκέρα. Γ. Καὶ σύ, πολλῷ χρόνῳ*
*Ὁρῶ σε.*

Et hic quoque versiculus a ceteris Viri Cl. minime degenerat: semel enim atque iterum fracto crure inambu-

---

*) Similis tmeseos exempla collegit Lobeckius ad Phryn. p. 126. Pronomen, quod post *περιθειωσάτωσαν* addi jubet Bentlejus, numeros corrumpit.

**) Hoc *συνιὼν* nihili est.

admonito. Apud Athenaeum est ἐντυχοῦντα καὶ σεσωσμένον: quae et pessimo more corrupit Clericus, et sententiam pessumdedit. Quale enim illud Ἐς καλὸν τὸν υἱὸν, *ad egregium filium?* Atqui, o bone, Theophilus non venit ad *filium*, sed ipse erat *filius* Stratonis. Ἐς καλὸν autem neutro genere accipiendum, ut passim occurrit, pro *Opportune, auspicato, feliciter*. Lege igitur, ut apud Athenaeum extat; nisi quod pro Πρῶτος γ' ἐγώ σοι ex certa Casauboni emendatione reponendum est, λέγω:

47 — ὡς ἐς καλὸν
Τὸν υἱὸν ἐντυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
Πρῶτος λέγω σοι, τόν τε χρυσοῦν κάνθαρον.
Στ. Ποῖον; Α. Τὸ πλοῖον· οὐδέ γ' οἶσθας ἄθλιε; *)
Στ. Τὴν ναῦν σεσῶσθαι μοι λέγεις; Α. Ἔγωγε μὴν
Τὴν ναῦν ἐκείνην ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς
Καλούμενος. Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Haec si quis ad edita Athenaei et Macrobii exegerit, et cum Viri Cl. hariolationibus Grotianisque conjecturis contulerit, videbit quid intersit. Nos utramque ῥῆσιν conjunximus; nam illud Athenaei καὶ μετ' ὀλίγα dimidiatum illum versum notat, qui ex Macrobio suppeditatur.

## ΞΕΝΟΛΟΓΙΑ.

CIX. p. 124. Χρῆται νόμοις καθ' οὓς κινεῖ τὰ πράγματα;

Versu tertio sic extat apud Stobaeum,

Οὐ χρῆται νόμοις καθ' οὓς κρίνει πράγματα:

unde Grotius sic ex conjectura dedit,

Οὐ χρὴ νόμων, καθ' οὓς κρίνωμεν πράγματα,

quod *durius et audacius permutatum* esse pronunciat Vir Cl. ipse emendat *sensu*, ut ait, *manifesto*,

Χρῆται νόμοις καθ' οὓς κινεῖ τὰ πράγματα;

Sine dubio hic sperabat se plausum a lectoribus impetraturum; at quanto cum periculo haec alea jaciatur, praesertim ab imperitis, ipse opinor suo malo meminerit. Tuum enim κινεῖ, ὦ Κριτικώτατε, producit priorem syllabam, atque ideo in loco quarto nequit consistere. Idemque in Grotiana emendatione vitium est: nam et κρίνωμεν primam longam habet. Huic tamen mederi facile possis; legendo κρινοῦμεν tempore futuro, tuum est incurabile et ἀπαρηγόρητον. Si quaeris, quid mihi in mentem venerit; versum quidem erat facile expedire,

48

*) Voluit οἶσθα σ' ἄθλιε h. e. σὰ, ut monuit in Erratis.

*Καθ' οὓς δὲ κρίνει πράγματ', οὐ χρῆται νόμοις.*
l sententia minime placet, neque licet in extemporali
c scripto diutius hic immorari.

## *ΟΛΥΝΘΙΑ.*

K. p. 126. *Γὰρ τέτταρας ὀβόλους τῆς ἡμέρας φέρων.*

Ex Suida hoc est; et quia optimus Kusterus neglexe-
t forte versus digerere; ita sine illo magistro se gessit
ir Clar. ut in utroque turpiter se dederit; neutri enim
ırsiculo sui numeri constant. Tum vero a vocula illa
ρ versum inchoare, qualis est inelegantiae? vel unum
usmodi ex omnibus poëtis da versum, et viceris. Atqui
ıllo labore se sponte infert verus Menandri Senarius,

*Μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας*
*Ὀβόλους φέρων. —*

bi sentire forte poteris verborum structurum, praeter
etri commoditatem, etiam per se elegantiorem esse.

## *ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ.*

XI. p. 127. *Χρηστοῖς νομιζομένοις ἐφόδιον ἀσφαλὲς —*

*Ita emendavimus*, inquit Grotius, *pro Χρηστοὺς νομι-
μένους*, ut codices Stobaei habent. Non accedo: neque
ıim aliud quod erat viaticum eis, praeterquam τὸ νομί-
ζεσθαι χρηστοί: ut recte vidit Vir Clar. qui in versione in-
rit *ea opinio*, ut rem lectori explicet. Atqui lectio Gro-
ına aliud quid, tamquam ἐφόδιον adesse iis significat.
ecte ergo habet recepta scriptura,

*Χρηστοὺς νομιζομένους, ἐφόδιον ἀσφαλὲς,*

iora illa ex praecedentibus, quae jam periere, pendent;
steriora per Appositionem inferuntur.

XII. p. 127. *Ἦν δῆλον οὖν τί νύμφιός τε ἀλφάνει.*

Falsum et mendosum hoc esse quivis videat: quid
ro sincerum sit, quis divinare ausit in tam curta sen-
ntia? Vir Cl. furtim hic supposuit οὖν τί pro ὄντι, quod 49
ud Suidam est: quasi vero hoc facinore res expedire-
r; cum et insuper versus adhuc laboret. Portus sic
njecit.

*Ἦν δῆλον, ὅτι νύμφιος τότ' ἀλφάνει.*

›bis, dum haec scribimus, hoc succurrit,

*Ἦν δηλονοτὶ νύμφιος τότ' ἀλφάνει.*
*Quam scilicet sponsus tunc invenit.*

raecum saltem hoc est, et Senarium explet.

CXIX. p. 135. — τοὺς ὄφεις,
*Λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας.*

Verba Hesychii sunt. Ὄφεις, τὰ δρακοντώδη γινόμε ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ, τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶ γέ μοι ἠγόρασας. Ita verba punctis distincta exhibet ed tio postrema: quo indicaretur, illud λέγει ad Μένανδρο spectare, non ῥήσεως partem esse. Sprevit tamen hoc V Cl. et etiam metro repugnante in versum intrusit λέγ Posthac, si sapiet, sic ad Senarios reducet,
— τοὺς ὄφεις καλῶς γέ μοι
Ἠγόρασας. —

## ΠΕΡΙΝΘΙΑ.

CXX. p. 140. Οὐ πώποτ᾽ ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρὸν,
*Εἰς τὸν ἴσον δ᾽ ὄγκον τῷ σφόδρ᾽ ἔρχετ᾽ εὐτελεῖ.*

Aufer illud δ᾽ e versu secundo: et miror magnu Grotium tam patienter tulisse, cum et versum et sente tiam inutiliter gravet. Neque vero placet illud ὄγκο quid enim est ἔρχεται εἰς ὄγκον, *venit ad molem?* quis s locutus est? Equidem legerim,
Εἰς τὸν ἴσον οἶκον τῷ σφόδρ᾽ ἔρχετ᾽ εὐτελεῖ.
52 *Ad parem et eandem domum*, sive sepulchrum. Quipp *aequa tellus Pauperi recluditur, Regumque pueris.*

CXXI. p. 140. Καὶ κουφὸν ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ᾽ ὅτι—

*Male apud Grotium*, ait Vir Cl. *editum est κωφὸν nam non de surdo, sed de stulto et levi sermo est.* Nimirum gloriolam captare voluit ob Grotium refutatum. At κωφὸν ibi pro κουφὸν, ut apud Suidam extat, merum typographi erratum est, ut ex viri magni versione est manifestum. Interea tamen verum Grotii errorem reliquit intactum, et sensus disjunctissimos in unum confudit. Grotius loci hujus sententiam sic acceperat, *servus qui herum negligentem et stupidum fallit, nescit* (quasi esset οὐκ οἶδε) *se rem praeclaram fecisse; quod hominem prius stupidum ex stupore suo expergefecerit.* Multi enim stupini et inertes, ubi fallaciis tacti et emuncti sunt, ita interdum exacuuntur, ut postea falli non possint. Inde est, quod Grotius pro οὗτος et ἀπαβελτερώσας apud Suidam, corrigebat αὐτὸς et ἀπαβελτερώσας. At alia prorsus et quidem contraria est hujus loci sententia, quam recte secuti sunt Suidae interpretes, et clarissimus Clericus. *Servus, qui herum supinum et remissum decipit, haud scio* (ut sit

οἶδα) *quid magnae rei hic fecerit, quod hominem jam ea stultum reddiderit stultiorem.* Hoc enim facile fa- est, neque servus versutiae singularis famam ex eo rare debet. Hanc equidem sententiam probo: sed ubi t acumen Criticodidascali; qui Grotii interpolationes textu servavit, sensum vero plane oppositum in ver- ne expresserit? Haec certe animadvertisse melius fue-, quam cum typographi mendis et larvis luctari. Re- ca igitur receptam Suidae scripturam.

CXII, p. 141. — Ὡς ἔςη μαλακὰ συλλαβὼν,
Ἐς τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπηδᾷ ψιλός.

Hoc ex Polluce huc tralatum est, in quo Vir Cl. more o plurima peccavit. Priorem versiculum metro laboran- 53 m posuit, posteriorem sensu. Illud ψιλὸς enim adscivit conjectura Kuhnii, prorsus absurde. Qui enim τὰ μα- κὰ συλλαβὼν *vestimenta et vasa colligens fugit*, quo- odo is ψιλὸς *nudus* fugiat, nequeo concipere. Haec in- r se pugnant. Videamus, siquid melius et probabilius obis succurrat. In vetustis Pollucis codicibus sic locus abetur; ut in luculenta illa, quae nuper prodiit editione b Interpretibus discimus. *Vasa*, inquit, *domestica a re- entioribus* Μαλακὰ *vocabantur*, ὡς ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Ἱερινθίᾳ ὅ ἐςὶ μάλα καὶ συλλαβὼν ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον πηδᾷ φίλος· καὶ Δίφιλος ἐν Ἀπολιπούσῃ. Εἶτα μαλακὸν ὦ ἔςιν ἔχεις σκευάριον, ἐκπωμάτιον ἀργυρίδιον. ἐκ δράμει λα- ὼν τόδε, δώσεις ἐμοὶ παρακαταθήκην. Ex his, opinor, ve- am lectionem eruo, minima mutatione:

— ὅσ' ἐςὶ, μαλακὰ συλλαβὼν,
Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος.
— *quotquot tibi sunt, vasa corradens,*
*Ex urbe prorsus exilito, o amice.*

Hic igitur quisquis est, idem consilium dat, quod Geta pud Terentium se capturum fore profitetur, *Aliquid onvasassem, atque hinc me conjicerem protinam in pe- es.* Quin et Diphili locum, qui mox sequitur, quan- oquidem in postrema Editione miris modis conturbatus st, operae pretium erit hic restituere. Sic igitur repono, t quidem vere:

— εἶτα μαλακὸν, ὦ δύςην', ἔχεις
Σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον·
Οὐκ ἐκδραμεῖ λαβὼν τόδε, καὶ δώσεις ἐμοὶ
Παρακαταθήκην. —

Lenae cujusdam videntur esse verba, amatorem ad ar- rhabonem sibi dandum sollicitantis. Atque haec hacte- nus: ut hinc discat Vir Cl. sine Rei metricae peritia co-

micôs edendos in se recipere, perinde esse ac sine pennis volare velle.

CXXIII. p. 142. — τάδ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματα
Οὐδ' ἕλη. —

Vereor, ne illud οὐδ' ἕλη sit mendosum: utcunque sit, Senarium inde inchoare est hominis ἀμούσου. Continuanda erant verba ad hunc modum:

— τάδ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδ' ἕλη.

Apud Suidam editione Mediolanensi est οὐδέλη; et a prioribus puncto sejungitur. Forte erat, οὐδὲ ληϊςά, *quae pro praeda haberi nequeunt*, ut sint verba Suidae interpretantis τὰ ἀνέπαφα. Sed hoc est hariolari.

## ΠΛΟΚΙΟΝ.

54

CXXIV. p. 143. Loca haec ex Gellio, viris maximis Scaligero, Casaubono, Grotio aliisque tentata, quia non sunt nobis ad manum vetustae Gellii editiones, intacta praeterimus. Multa tamen ibi, si id ageremus, castiganda et corrigenda fore jam nunc videmus. Unum tamen atque alterum hic, animadvertimus, a clarissimo Clerico prave interpolatum. Versus ultimos primae ῥήσεως sic finxerat Grotius:

Παιδισκάριον θεραπευτικὸν, τάχιον λόγου
Ἐπήγαγ'· ἔςω. τίς δ' ἄρ' ἦν ἀντεισάγει;

Haec, ut vera non esse ultro fatear, Senarii tamen sunt. At Vir Cl. sic dedit,

Παιδισκάριον θεραπευτικὸν, καὶ λόγου
Τάχιον, ἀπήγαγ' ἵν' ἄλλην ἀντεισάγοι.

Atque addit, quasi ἐπινίκιον, se *commodius et facilius* sic correxisse. Vestram fidem, quanti est sapere! Atqui hic, qui emendationis suae *commoditatem* praedicat, utrumque versum pessumdedit, et secum una exsibilandum exposuit.

CXXV. p. 146. Καὶ παιδοποιεῖται· ὡς ἀλόγιςός ἐς' ἀνήρ.

*Versus*, inquit Grotius, *hoc postulat, non quod vulgo* παιδοποιεῖ. Ad quae verba adnotat Vir Cl. *Vere: quamvis Joan. Frid. Gronovius neget se hoc oraculum intelligere:* δοποιεῖ *facit secundum pedem eumque anapaestum, nec dubitasset vir summus, si paullo magis attendisset.* Quorsum autem haec tam putida in re nullius momenti? nempe videri voluit in re metrica plus quam Gronovius scire. Et profecto Gronovius, vir alioquin egregie doctus et solertiae admirabilis, Senariorum rationem parum intelligebat, ut ex Plauto ejus et aliunde facile deprehendo,

ıster vero ne hilum quidem intelligit. Totum vero hoc
hil, de quo disceptatur, recte habet in editione Veneta
prima Gesneri;

*Καὶ παιδοποιεῖσθ᾽ ὡς ἀλόγιςός ἐς᾽ ἀνήρ.*

XXVI. p. 148. *Μικρόν τι τὸν βίου καὶ ςενὸν ζῶμεν χρόνον.*

Vide hic, ignorantia quid facit. Apud Stobaeum corıpte legebatur *τοῦ βίου*. Grotius vero rectissime correxit que edidit, *Μικρόν τι τὸ βίου*, et in notis, *Versus*, inıit, *hoc postulat*, *non quod vulgo legebatur τοῦ βίου*. 55 eque versus modo sed et sententia melior est, *Paullum uid vitae vivimus*, *et exiguo tempore*. Nimirum et temıs vitae breve est, et in ipso illo tempore multum praerlabitur, dum, ut verbis Ennii utar, *praeter propter vim vivimus*. At Vir Cl. et notam Grotianam hic sup:essit, et suum illud furtim injecit *μικρόν τι τὸν βίου*: empe voluit *τὸν χρόνον*; quo et versum et sententiam igulavit. Quo enim illud *καὶ* in tua lectione, Criticoım ocelle? quo illud et *μικρὸν* et *ςενόν*? annon haec tauılogia erit? cur autem *τι* et non *τινα*? Apage tam lepiıs emendationes.

## ΠΡΟΕΓΚΑΛΩΝ.

XXVII. p. 149. *Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων; ἦν φόβος,*
*Λύπη καὶ φροντὶς, οὐδὲν δ᾽ ἐςὶν πέρας.*

Dormitabat hic Grotius, cum spondeum in syllaba cunda nobis concinnavit: neque Menandrum in his nosco, neque Grotium. Atqui haec versuum gratia so : digessisse memorat Vir magnus. Quippe apud Stoeum sic erat,

*Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων, ἦν λύπη*
*Φόβος, φροντὶς, πέρας οὐδὲν ἐςι.*

:ciderat nempe vox *κακόν*; quo reposito Sonarii sic exrgent;

*Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν κακόν;*
*Λύπη, φόβος, φροντὶς, πέρας ἐςὶν οὐδέν.*

## ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΣ.

XXVIII. p. 149. *Οὐ πανταχῇ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρὸν,*
*Ἔνια δὲ δεῖ συμβῆναι.*

Prior versus apud Stobaeum extat, at locus integer ıud Clementem. Posterius tamen colon scabrum est, eque Menandreae elegantiae; interpolatum scilicet a

Grotio, cum apud Clementem alio ordine legatur, *καὶ* ( *βῆναι δ' ἔνια δεῖ.* Sed consulamus locum ipsum, si f nos melius quiddam extundere valeamus. (Agit ibi ( mens de locis Scriptorum, quae ab aliis mutata sunt furto surrepta: ubi inter alia, *καὶ Καλλίας*, inquit, *τῷ* ) *μικῷ γράφοντι, Μετὰ μαινομένων φασὶ χρῆναι μαίνεσθαι* ) *τας, ὁμοίως Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παρισάζεται λέγων, πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρὸν, καὶ συμβῆναι δ'* ( 56 *δεῖ.* Ubi pro ultimis illis, in quibus nullum metri ve gium est, hunc senarium de suo substituit eruditissi Sylburgius,

*Κἦκ συμβεβηκότος δ' ἔνια κύρσαι δέον.*

Nobis vel Grotianum illud longe prae hoc arridet: uterque a sententia auctoris toto caelo aberravit. App enim te, Vir Clarissime, ecquid simile aut affine ha locus Menandri, ut nunc quidem fertur, cum loco ( liae? Quid *casus* cum *insania*? Qui igitur fieri pot ut hunc locum ex illo adumbratum et expressum esse ( mens tradiderit? *Non obtusa adeo gestabat pectora* ( *mens*; ut vel tu credo fateberis, etsi de Patribus Chri anis non nimis honorifice sentire aut scribere soles. E tibi emendationem Menandri, a Clemente ipso supped tam, adeoque certam et perspicuam, ut ne Carnea quidem de illa dubitare potuisset:

*Καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ.* —
*Etiam cum sodalibus desipere interdum oportet.*

Jam opinor agnoscis paria hoc facere cum loco Call et eruditissimum Patrem ab omni suspicione lib Quin et Calliae quoque versum, quia jam sub manu tibi expeditum reddam; ne forte, si ceterorum Com rum fragmenta edideris, Senarium nobis inde confin Repone igitur et distingue,

*Μετὰ μαινομένων φασὶ χρῆναι μαίνεσθαι πάντας ὁμοίως*

Illud *ὁμοίως* male disjunctum est in libris editis, et sequentia sine sensu traductum. Versus autem est paesticus Aristophaneus. Illud *φασὶν* autem ad no mum illud *Σκολιὸν canticum* respicit, quod Athen servavit,

*Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.*

## *ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗ.*

CXXIX. p. 152. — *Α. Τοὐμὸν θυγάτριον*
*Πάνυ γάρ ἐςι φιλάνθρωπον τῇ φύσει*
*Τὸ παιδάριον. Β. Σφόδρα.*

*In verbis Menandri,* inquit Vir Clar. *distinxi perso*-
*s.* Ita quidem, et etiam *extinxi*, inquito, omnem ver-
culorum rationem. Cur autem non et illud adnotasti,
seriem verborum invertisse? cur furtim et clanculum
ore pessimo tua commenta in textum intrudis? Utique
ctorem admonitum oportuit, ne forte posthac Gorallíana
iec pro Menandreis (quod nescio an cupias) ab ignaris
tentur. Apud Clementem verbum intercidit, cetera sa-
issima sunt,

> Τοὐμὸν θυγάτριον· πάνυ γάρ ἐςὶ τῇ φύσει — 57
> — φιλάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα.

1 loco illo vacuo repone, *Σίμον*, vel *Χρέμης*, vel aliud
iodvis nomen, metro conveniens: quod fortasse Clemens
nsulto omisit, ut ad suam rem nihil attinens, et senten-
im intersecans. Habe etiam tibi, et tecum aufer inep-
m tuam *personarum distinctionem.* Quasi vero *πάνυ* et
*όδρα* (ideo enim personas induxisti) non saepe una ve-
ant apud Comicos, ἑνὸς παρέλκοντος; ut apud Teren-
im, *Quidem hercle certe.*

XX. p. 153. — ὁ μυοχόδος γέρων λεληθέναι
Σφόδρα οἰόμενος. —

Citat hic Vir Cl. editionem Suidae Cantabrigiensem:
men ne omnia Doctissimo Kustero debere videretur,
luit ita versus digere, ut ille fecerat,

> Ὁ μυοχόδος γέρων λεληθέναι. σφόδρα
> Οἰόμενος —

saltem curare debuit, ut vocalis in σφόδρα elideretur.
iid quod, etsi parum interest, Kusteri series est ali-
ianto numerosior. Si immutare quid hic gestiebat, et
dum in scirpo quaerere; sic potius ad sua cola reda-
im oportuit.

> — ὁ μυοχόδος γέρων
> Λεληθέναι σφόδρ' οἰόμενος.

## Σ Α Μ Ι Α.

XXXI. p. 154. — φέρε
Τὴν λιβανωτὸν· σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ τρύφει.

Ecce geminum facinus Viri Cl. Primum, quod ita
rba disposuit, ut Senarium confoderit; alterum, quod
ο τρυφῇ ineptam Nunnesii conjecturam in textum rece-
rit. Mira vera, quae tam erudito palato placeant! Au-
:at vero illud *frustum* cum omnibus micis et ipso pul-

62 Cum Vir Cl. tam bello emblemate opus suum decorasset, addit tamen in adnotatione, *sed dubito an haec verba sint Menandri, an vero Grammatici Hesychii.* At vel *dubitasse*, mi homo, tam insigne ἀκρισίας et imperitiae specimen est, ut praeterquam in tuo hoc libro par nusquam viderim. Verba Hesychii sunt. *Παρουσία· οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα παρουσίαν. Καὶ μήποτε ἡ παρὰ πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρίᾳ*: hoc est, *Παρουσίαν appellabant Bona, opes: et fortasse praepositio illa Παρὰ redundat. Menander in Hydria.* Cum dicit *redundare*, intelligit παρουσίαν idem esse ac οὐσίαν: nam et οὐσία *Bona* significat. Annon haec Grammatici verba sunt dictionem interpretantis? Qui serio *dubitare* poterit, an haec sint Menandri, utique de ipsius judicio et acumine dubitare nos non sinit. Adde huc, quod illa καὶ μήποτε *et fortasse* ineptissime verteris *Nec unquam*: adde, quod ipsos versiculos, quos Poëtae donasti, vitiosos, elumbes finxeris; et incredibilis pene erit in tam paucis verbis ἀβλεψία.

CXLIII. p. 163. *Εὐθὺς καταχρήσασθαι τὸν ἀνορωρυγμένον* — Statim interfecisse effossum illum —

Recte quidem Vir Cl. quod apud Suidam legitur *Καχρήσασθαι*, mutavit in *καταχρήσασθαι*. Verum, cum quorsum haec pertineant *negat posse intelligi*, in eo sagacitatem ejus desidero. Non est opus Delio natatore, ad hanc sententiam eruendam. Tolle modo illud *interfecisse*, et sic verte,

*Statim prodegisse effossum illum* thesaurum,
*Simul ac hanc* meretricem *vidit.*

## ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

CXLIV. p. 168. *Παύσασθε νοῦν ἔχοντες· οὐδὲν γὰρ πλέον* —

Ita quidem apud Stobaeum extat; sed aut fallor, aut hic quoque, pro titulo Fabulae, est aliquid ὑποβολιμαῖον et *suppositititium*. Qualis enim sententia? *Desinite mentem habere: nam mens humana nihil est.* Certe si ipsa mens *nihil* est, quorsum *desinere* habere, qui nunquam habere *inceperint?* Repone levi ac certa mutatione,

*Παύσασθε νοῦν αὐχοῦντες.* —

versu autem quarto,

*Τοῦτ' ἐστι πάντα καὶ κυβερνῶν καὶ στρέφον.*

63 Ita Grotius. Sed Stobaeus, *Τοῦτ' ἐστι τὸ κυβερνῶν καὶ στρέφον.* Lege, *Τοῦτ' ἐστι τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον.* In

rotiana correctione male deest articulus τὸ. Mox versi-
is 6. et 7.

— πείθεσθε κ' οὐ μέμψεσθέ με.
Ἅπαντα δ' ὅσα νοοῦμεν ἤγουν πράττομεν,
Τύχη 'ςιν.

revocanda est Stobaei lectio, πείσθητε pro Grotiana πεί-
εσθε. Illud vero ἤγουν, a Grotio intrusum, pro scabioso
foetido furcis expellendum est. Stobaeus sic habet,
ἅπανθ' ὅσα ποιοῦμεν, ἢ γέγονεν, ἢ πράττομεν. Enimvero
secus sit oportet, qui doctissimi Canteri emendationem
on amplectatur,

— πείσθητε, κοὐ μέμψεσθέ με·
Πάνθ' ὅσα νοοῦμεν, ἢ λέγομεν, ἢ πράττομεν,
Τύχη 'ςίν.

rsibus autem postremis restitue et ex vi sententiae, et
x Graeci sermonis indole,

— ταύτην καὶ φρένας
Δεῖ, καὶ πρόνοιαν τὴν Θεῶν καλεῖν μόνην.

verte,

*— hanc Fortunam solam oportet*
*Et Mentem et Providentiam Deorum appellare.*

XLV. p. 170. Ἀλλ' ἔςι καὶ ταὐτόματον ἐνίοτε χρήσιμον.

In senario hoc syllaba una redundat; etsi et apud
obaeum sic feratur, Corrige,

Ἀλλ' ἔςι καὶ ταὐτόματον ἔσθ' ὅτε χρήσιμον.

XLVI. p. 170. Καὶ δυσγένειαν καὶ τρόπου πονηρίαν —

Crassissimus hic Soloecismus est; quem ne Viro Clar. 64
probrare cupiam, prohibent Gesnerus Grotiusque, qui
niliter hic lapsi sunt. Vide enim ista, ἐπισκοτεῖ δυσγέ-
αν, καὶ πονηρίαν, καὶ πᾶσι κακοῖς. Sine dubio rescriben-
um,

— τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ
Καὶ δυσγενείᾳ, καὶ τρόπου πονηρίᾳ,

rro ultima illa sic vertenda erant; *alioqui* (sine divi-
is) *redarguuntur et deteguntur ignobilitas, nequitia* etc.

XLVII. p. 166. — τοῦτον εὐτυχέςατον λέγω, etc.

Egregium hoc et longe elegantissimum Menandri fra- 65
nentum ex Grotii emendatione hic exhibet Vir Clarissi-
us: ubi cum semel iterumque Vir magnus exciderit,
on ingratum fore lectori speramus, si extemporali opera
ostra lucem et veritatem huic insigni loco restituamus.
ersu quarto sine dubio legendum est,

Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄςρ', ὕδωρ, νέφη.

cognoscamus, verba Suidae sunt prius describenda. ergo ille: Πέμπειν, τὸ πομπεύειν. Μένανδρος Ὑποβολιμ ἢ Ἀγροίκῳ. Μικρὰ Παναθήναια ἐπεὶ δι' ἀγορᾶς πέμποι ἐμοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος. Ubi anim vertere est, et verba invertisse Scaligerum, et quod c cem omnibus figit ἐμοσχίων retinuisse. Quid autem, secto, est ἐμοσχίων? *vitulabantur*, inquit Scaliger; nam Latini a vitulo *vitulari*, hoc est, *gaudere*, *exsultare* di bant, ita Graeci ἀπὸ μόσχου μοσχιᾶν eadem significatio Atqui utrumque hoc falsissimum est: neque enim Lat a *vitulo* deducebant *vitulor* (etsi Festus id affirmat) c illud syllabam primam corripiat, hoc producat: sed a v sive *vitula*, ut recte docent Varro, Nonius, et Mac bius *). Neque vero a voce μόσχου Graeci derivant ill μοσχιᾶν *vitulari*: immo vero non omnino agnoscunt vocabulum, quod ex hac sola Scaligeri conjectura ori nem suam ducit. Cedo enim vel unicum locum ex u seu auctore seu lexicographo, et herbam porrigemus. Μ σχεύω quidem habent Graeci, sed et id sensu longe verso, ἀπὸ τοῦ μόσχου *surculo*, *stolone*, non *vitulo*. E lam igitur emendationem secutus est Vir Clar. quae quod solum difficultatis quid habuit, incorrectum reliq quaeque κακὸν κακῷ ἰασαμένη vocabulum pravum male plicando pejus fecit. Videamus igitur, quid eruditissin Kusterus ad hunc locum afferat: *Fragmentum*, inq *hoc Menandri corruptum est, quod sic emendandum numeris suis restituendum esse optime me monuit vir* λυμαθέςατος *Richardus Bentlejus*:

> Μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε,
> Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.

*quam lectionem in versione secutus sum*;

> *Postquam minorum Panathenaeorum pompam du tem per forum*
> *Te, o Moschion, vidit puellae mater in curru.*

68 Egregia sane haec conjectura est celeberrimi illus Brit ni, cujus emendationes ad Callimachum et Malelam ol nuper autem ad Ciceronis Tusculanas summa cum luptate et fructu legi: indolui tamen virum mihi sem colendum Jac. Gronovium tam acerbe ab eo accept es

*) Varronis locus est de Lingua Lat. VI. 6. Nonii Lib. p. 490. Aliam rationem sequutus est Macrobius Sat. III. 2. inepte deducit a *voce laetari*. Verum perspexerat jam Guli mius Quaest. Plaut. I. p. 5. cfr. Vossius Etym. p. 363. a.

Sententia enim apta et concinna est: verba ad re- tam scripturam adeo proxima, ut nihil magis. Pro ἐπεὶ stitutum est ἐπειδή: quam facile autem δὴ a sequente aba δ' absorberi potuit? tum pro πέμποντες ἐμοσχίων, na literulae mutatione πέμποντά σε, Μοσχίων. Quid pote similius? Moschion enim notissimum viri nomen est. idem viro acutissimo lubens accedo, neque novae ndationis periculum hic faciam. Miror magis, quid tis Cl. Clerico fuerit; qui, cum hanc viderat apud terum suum, Scaligeranae illi postposuerit. Quid est, ioc non est, inventis frugibus βαλανοφαγεῖν? Sed vi- : videre, cur a Kustero hic discesserit. Credebat (et opinor) Scaligeranam illam Kusterum latuisse, et su- atus est eum, si forte vidisset, huic illam fuisse prae- turum. Rectene divinavi? atqui, o bone, Kusterum, tibi vicinus est, interroga; et mirabor, si in tuas par- concedat. Aliud quoque in caussa forte erat, cur Sca- i numeros secutus sit Vir Clarissimus:

Ψεύσομαι, ἢ ἐτεὸν ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.

terus *locum numeris suis restitutum* dixisse contentus, iam illi numeri fuerint, minime dixerat. Vir vero ad digitos suos quasi Senarios exigens, et post sex s disyllabos immanem caudam trahi animadvertens, ausus est versus tam praelongos pro Senariis admit- O factum male, quod Kusterus non *Trochaïcos* no- iverit: his enim indicatis, quorum vix nomen qui- audivisse videtur Clericus, fidem ei fortassis ultro isset.

## ΦΑΝΟΣ.

p. 173. — Ὑπελήλυθε
Δέ μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα
subiit torpedo totam cutem meam.

Quid prius hic redarguam? quid posterius? Lepidum poëtam, qui a particula δὲ versum inchoet: eundem n Noster et uno pede claudicantem fecit. Illud vero ı ingeniose, *Torpedo piscis subiit totam cutem*: cum thenaeus et sententia ipsa indicet, pro *torpore* hic *stupore*, ut passim, accipi. Quid tuam cutem et ce- m adeo subiit, cum ita verteres? Utique si *torpedo* i hominis cutem subierit, tota ei pellis ut olim Mar- detrahetur. Verba Athenaei sic habent. Νάρκη. Μέ- ος δὲ ἐν φανῷ διὰ τοῦ α ἔφη. Ὑπελήλυθε δέ μου νάρκα λον τὸ δέρμα, μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένου:

hoc est, *Menander non νάρκη, sed νάρκα per α dixit; nemo alius ex veteribus sic usurpaverit.* Eadem h
69 apud Eustathium ex hoc loco petita. Patere nunc docere te aliquid, quod tuo Marte fortasse non erui Ex his Athenaei colligo Menandrum dixisse νάρκα p riore syllaba brevi: non enim Dorice α longa usur Menander: cave hoc suspiceris: inde ergo compertum beo, ex lege metri hoc Athenaeo innotuisse. Videa an sic digeri possint, ut syllabae illius brevitas co: reat: id vero facillime fit,

— ὑπελήλυθε δέ μου νάρκα τις
Ὅλον τὸ δέρμα. —

Videsne, Vir Cl. quanti sit numerorum rationem s Id quod jam rursus experiar in versu Platonis Comici, locum hunc Menandri apud Athenaeum proxime an dit, et de *torpedine tua* agit,

Νάρκη γάρ, ἔφη, βρῶμα χαριὲν γίνεται.

Hunc quia claudicare animadverto, ex lege metri sic e dandum esse continuo video,

Νάρκη γὰρ ἑφθὴ βρῶμα χαρίεν γίνεται.

Hanc tibi equidem edendam suadeo, siquando pisces cidare cupis; ut intus potius quam extrinsecus *cutem t subire* possit.

## *Φ Α Σ Μ Α.*

CLI. p. 175. — ἐπισημαίνεται
Ἂν ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη.

Vir Cl. qui supra in Ὑδρίᾳ p. 62. Hesychii v compertissima, subdubitans quidem, Menandro adscr rat, nunc vice versa certissimum Poëtae fragmentum auctore abjudicat, et Athenaeo impertit. *Non,* inquit, *verba Poetae haec videntur, quam Athenaei.* Ita h nem, quoquo vestigia movet, infelicitas subsequitur. dubio haec Menandrea sunt; modo ad numeros suo: digantur, non globosa, ut hic dedit, et distorta prod Pro ἐπισημαίνεται, quod furtim hic interpolavit, Athen habet Μένανδρος ἐν Φάσματι ἐπισημαίνεσθαι ἂν ἡ σκευ καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη. Unde, ne litera quidem mu cum αι et ε in scriptis codicibus passim altera alteriu cum occupent, sic est reponendum,

— ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν
Ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη.

gnum mihi date, si apparatus, etc. Coquus hic discilis suis pro imperio praecipit. *)

## ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ.

LII. p. 176. Ὡς' ἐγὼ,
Ἀνειλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος.

In tam brevi fragmento iterum tertiumque peccavit Vir Clar. Apud Pollucem verba sanissima sunt, et Trochaicum versum faciunt, hoc modo:

Ὡς' ἔγωγ' ἂν εἱλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος.
*Ut equidem maluissem jaculo vulneratus* —

manca est sententia; neque scire datur quid *maluisset* ποιεῖν ἢ παθεῖν *facere aut pati*: id in versu sequente continebatur. At Vir Cl. principio ἐγὼ dedit clanculum pro ἔγωγ': quia cum nihil praeter Senarios somniaret, illud visum est concinnius. Deinde pro ἂν εἱλόμην, ut apud Pollucem fertur, una voce edidit ἀνειλόμην: eamque ingenti flagitio passiva significatione pro *occisus sum* accepit. Atqui, O Vir egregie, ἀνῃρέθην id Graece dicitur, nunquam ἀνειλόμην. Postremo sententiam quantivis sane pretii Menandro suo affinxit: Graeca enim ut a Viro Cl. accepta sunt, sic Latine efferenda erant:

*Itaque ego occisus sum, saunio percussus.*

At vir longe sagacissimus, qui miraculosis narrationibus nil in Sacra Scriptura non libenter favet, ostentum plane hoc esse autumavit, si quis jam ante saunio occisus postea, ut hic, in Scena loquatur: et idcirco molliendae sententiae illud FERME, cujus in Menandro nullum vestigium est, de suo benigne addidit: qui enim *omnino* mortui sunt, neque mordent, neque loquuntur. Quis nescire potest Virum Cl. habere ῥῖνα κριτικήν?

## ΧΑΛΚΕΙΑ.

LIII. p. 176. — Τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,
Ἄκρατον ἐβόων, τὴν μεγάλην ψυκτῆρά τις
Προὔπινεν, αὐτοὺς ἀθλίους ἀπώλλυεν.

Quid hic video? Τὴν μεγάλην ψυκτῆρα, *magnum poculum?* Unde vero nobis ψυκτῆρα genero feminino, qui toties apud ipsum Athenaeum masculino profertur? Num

*) Recte Toupius Cur. Nov. p. 294. Lips. vertit *applaudite.*

quam hic effugies, Vir Cl. quin Grammaticis supplici des, qui ἡ ψυκτὴρ ausus sis comminisci: usus reclan analogia prorsus repugnat: non ita est, non potest e Postrema quoque illa, αὐτοὺς ἀϑλίους ἀπώλλυεν, sca sunt et invenusta: ubi et more sollemni tu furtim gessisti tuum ἀπώλλυεν, cum apud Athenaeum sit ἀπ λυον; vitiose id quidem; unde tamen verae emendatio ansa porrigitur. Vide, an nos rem acu tetigerimus,

— τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔϑος, etc.
71 — *quod nunc in more est,*
*Merum, inclamabant, Magnam* calicem: *Psycter aliquis*
*Porrigebat illis, miseros perdens.*

Nimirum alta voce inclamabant, Ἄκρατον, subintellige τώ τις *det aliquis:* Τὴν μεγάλην, subintellige κύλικα ca *cem.* Qui autem clamore aliquid poscebant, brevita caussa accusativos tantum proferebant; de quo dict est supra ad *ΑΝΕΨΙΟΥΣ* p. 11. Ergo aliquis, inqu ex ministris Psycterem, quod poculorum maximum est, *porrigebat:* id enim hic est προπίνειν; non quod Lat *propinare* dicunt, hoc est, porrigere alteri bibendum p culum, quod ipse praebiberis. Porrigebat autem hun inquit, ἀϑλίους ἀπολλύων *miseros perdens*, quippe qui ja madidis et sauciis et plus potis nova arma subminist vit, et oleum camino addidit. Sponsione nunc te prov co, Vir Clar. ni ego melius hic de Menandro promerit sum, quam tu.

## *ΧΑΛΚΙΣ.*

CLIV. p. 177. Ἐν ταύτῃ δίδονται τῆς μοιχείας γραφαί.

Iterum ad ingenium redit Vir Clar. et ad digitos n titur Senariorum pedes,

Ἐν ταύ | τῃ δί | δονται | τῆς μοι | χείας | γραφαί.

Sex quidem video, et omnes disyllabos; et quis neg hoc satis esse, ut bonus hic et legitimus Senarius clua Sine dubio hunc hominem in ipsis cunis Castalio ro Musae nutriebant. O felicem operis, qui in unico ver culo pedes non amplius duos confregerit? Sed et ali hic est, quo majorem plausum meretur. Verba Suid sic habent: Πέμπτῃ φϑίνοντος· ἐν ταύτῃ αἱ τῆς μοιχεί γραφαὶ ἐδίδοντο. Μένανδρος Χαλκίδι. *Die* XXV. *mens Hoc die actiones contra adulteros instituere licebat. M nander Chalcide.* Vides, opinor, quam ingeniose Nost verba inverterit, mutaverit; ut tam lepido hoc fragment Menandrum suum bearet. Nam ante hunc diem omn

crediderant non Poëtae haec verba esse, sed Suidae; ideo auctorem hunc citantis, quod ex illo dramate ita se rem habere colligi posset. Quod ad verba autem attinet; neque numeri ullo modo respondent, neque in sententia quicquam est Scenae conveniens. Miror autem, non et prioris versus colon addidisse Virum Clar.

— πέμπτῃ φθίνοντος,
Ἐν ταύτῃ δίδονται τῆς μοιχείας γραφαί.

Alter enim altero plane similis est; et dignum fuisset patella operculum. Quin et judicium hominis hic desidero, qui priorem illum omiserit. Si enim haec sola Menandri erant, Ἐν ταύτῃ *Hac die*: unde augurari ex illis poterat Lexicographus esse *diem mensis* xxv? Hic sane nodus est Gorralliano cuneo dignus.

## ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ. 72

CLV. p. 181. Ἔχοντα τὸ ταμεῖον οὐ κεκλεισμένον,

Quod in Harpocratione falsum reperit Vir Cl. hic bona fide repraesentavit. Atqui si de Iamborum legibus quicquam audivisset, continuo agnovisset mendum in versu tertio, ταμεῖον pro ταμιεῖον. Lege enim, ταμιεῖον.

CLVI. p. 178. *Α.* Μάγειρ᾽ ἀηδής μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα.
*Β.* Πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν; *Α.* Τρίτον
Ἤδη μ᾽ ἐρωτᾷς.

Invenuste omnino personas hic introduxit Vir Cl. et contra fidem editionum Athenaei. Perpetua oratione haec narrantur. Mox in versu quinto mendum est, et Casaubono quoque praeteritum:

Τί σοι διαφέρει τοῦτο; παράθες σὺ μίαν.

Nam et versus et sententia laborat: non enim coqui erat, sed ministrorum *mensam apponere.* Lego ergo certissime,

Τί σοι διαφέρει τοῦτο; παραθήσω μίαν.

*Apponam unam.* Ipse scilicet Dominus id facere recte dicitur, quod ejus jussu pueri faciunt. Postea versus septimus sic apud Athenaeum recte habet,

Εἴωθας εἰς ταὐτὸν καρυκεύειν μέλι.

Ubi καρυκεύειν *condire* vox notissima est a Καρύκη deducta. Sed vide quanti hic flagitii se alligavit Vir Clar. Ille, ne verbulo quidem in adnotationibus lectorem admonens, sic versum clam interpolavit,

Εἴωθας εἰς ταὐτὸν παρακυκκεύειν μέλι.
*Soles simul miscere mel perperam.*

Quid autem hoc portenti est, παρακυκκεύειν? qua Barba-

riae regione natum? quem patrem, quem auctorem habet? Equidem primo in typographum culpam omnem transferebam; sed ubi versionem Viri Cl. *perperam miscere*, animadverteram, continuo intellexi auctoris esse facinus, non typographi. Nimirum sub illa larva ante oculos Viri ingeniosi obversabatur *παρακυκᾷν*. Sine dubio hoc voluit; nam ut *κυκᾷν* est *miscere*; ita *παρακυκᾷν*, si quis eo vocabulo uteretur, esset *perperam miscere*. Ea quippe praepositionis ejus vis est. Sic *διορθοῦν* est *corrigere*, *emendare*; at *παραδιορθοῦν* est *perperam corrigere*, quod Vir Cl. plerumque facere solet. Quis jam negare ausit Virum Cl. ob illud *παρακυκκεύειν* laurea esse donandum?

CLVII. p. 182. *Ὑπὲρ μὲν οἴνου οὐδὲ γρῦ, τέτθη, λέγε.*

Labefecit versum Vir Cl. dum quidvis sibi licere existimat; Ammonii enim editiones recte habent *μηδὲ γρῦ*.

## RELIQUIAE
### EX
## INCERTIS COMOEDIIS.

CLVIII. p. 213. *Ἀδύνατον ὡς ἐςίν τι σῶμα τῆς Τύχης.*

In fragmentis sequentibus, quorum pleraque ex Stobaeo petita sunt, cum Grotio, qui olim ea recensuit, Latine vertit, jam nobis agendum erit; raro cum Clerico qui Grotium fere in omnibus *κατὰ πόδα* sequi solet. Tanto igitur pauciora restabunt hic animadvertenda, quanto hic ille judicio, sagacitate, omnique eruditionis genere antecellit. In versu primo depravatum quid esse nullus dubitat, licet Grotius hoc silentio tegat. Cui enim placere potest *σῶμα τῆς τύχης corpus fortunae?* Incrustare quidem hoc in Notis conatur Vir Cl. sed frustra. In Comoedia enim omnia de medio et ex ipsa vita sumi solebant; non, hoc, insolita esse, affectata. Deinde ne Graecum quidem illud est, *ἀδύνατον ὡς ἐςίν impossibile est ut est*, pro *sit*; etsi Graeci potius dicerent, *ἀδύνατον, εἶναι τι.* Quid multa? Videor mihi veram loci lectionem, levi mutatione eruisse.

*Ἀδύνατον ὄντως ἐςὶ τοὔνομα τῆς Τύχης.*
*Nihil re vera potentiae habet nomen Fortunae.*

*Ον* in *ὄντως* facile absorberi potuit a syllaba praecedente. *ἐςὶ* autem apud Stobaeum est non *ἐςίν*. *Τοὔνομα* vero pro *τὶ σῶμα* ideo libentius substitui; quod ex versu tertio *τὴν προσηγόρευε, Fortunam appellavit,* statim inferebam

*iine* in prioribus esse actum. Sic quoque alibi Me-
ider loquitur, sententia licet contraria; *Fortuna*, inquit,
*nia gubernat*,

— Τὰ δ' ἄλλ' ὀνόματα πρόσκειται μάτην.

*tunae omnia tribuendum est*,

Εἰ μή τις ἄλλως ὀνόμασιν χαίρει κενοῖς.

IX. p. 209. *Μηδέν' ἀδικεῖν καὶ καλοὺς ἡμᾶς ποιεῖ.*

Apud Sextum Empiricum est τὸ μηδένα ἀδικεῖν. Et
e τὸ et dictioni et versui necessarium est, sed Clar.
ricus, dum digitis syllabas computat, caput Senario ab-
lit. In notis vero, *Haud sane*, inquit, *intelligo, quid
id, quod illic apud Sextum agitur, faciant*. Haud mi-
ı profecto, cum ne intellexerit quidem, quid ipsa per
faciant. Sic quippe erant vertenda.

*Qualis autem* (quam deformis) *facie esse videtur,*
*Ex quo* (tempore) *talis* (tam nequam) *factus est? qua-
lis bellua?*
*Nihil injuste facere etiam formosos nos facit.*
Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

ıc ab honesta virgine dici videntur de adolescente in
uitiam prolapso. Dum virum probum, ait, putavi esse,
cher mihi visus est: at ex quo improbum et nequam
esse ostendit, quam foedus videtur? ipsius igitur for-
s gratia a justitia et honestate pendet. Quid verius?
d in vita communius? Quotidie haec accidere videmus
amantium jurgiis et dissidiis. Dum amant, formosissi-
; esse putant; postquam oderunt, deformes. Jam au-
, si rursus ad Sextum se conferat Vir Cl. intelliget
aor, quod antea non potuit, haec optime ad Sexti ar-
ientum facere, et aptissime cum reliquis cohaerere.

X. p. 213. *Ὅταν ἕτερός σοι μηδενὸς πλέον διδῷ —*

*Μηδενὸς πλέον nostra est emendatio*, inquit Grotius:
*lgo legebatur μηδὲν πλέον, sensu nullo: qui nunc est
imus.* Immo vero, Vir θαυμάσιε, etiam post tuam emen-
ionem sensus nullus est. Quid enim illud est, Siquis
det πλέον μηδενὸς *plus nihilo?* Quis sic loquitur?
s sic dat? Tamen, inquit, siquis sic dederit, δέξαι τὸ
ιον, *cape partem*. Cur *partem* tantum, obsecro, cum
totum illud *plus nihilo* mihi obtulerit? adde quod
*s nihilo* tam parvum esse possit, ut in *partes* dividi
queat. Neque vero sequentia, quae ob particulam γὰρ
m rationem hujus praecepti reddere deberent, quicquam
hanc sententiam faciunt. Ego loco vix perlecto sic

statim emendandum esse vidi, sententia ipsa manu du-
cente;

> *Ὅταν ἕτερός σοι μηδὲν τέλεον διδῷ,*
> *Δέξαι τὸ μόριον,*
> *Quando aliquis tibi nihil* integrum *dare vult,*
> *Sume* partem:

Si Talentum ab aliquo petieris; ille autem Talentum dare
recuset, Minam libenter offerat: cape potius Minam, quam
nihil. *Τέλεον* pro *πλέον* levi mutatione. Jam, opinor, vere
pronuncies *sensum esse optimum.*

CLXI. p. 231. *Τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾷς;*

.. Illud *καταιτιᾷς* clanculum hic supposuit Vir Clar. cum
in Stobaeo et Grotio legisset,

> *Τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾷ;*

Nimirum Vir, Graecae linguae longe peritissimus, opina-
batur *καταιτιᾷ* tertiae personae esse a *καταιτιῶ*: et pulchre
fecisse sibi visus est, quod secundam reposuerit. O com
Zenodoti! sed scias posthac, o bone, *καταιτιᾷ* secundae
personae esse a *καταιτιῶμαι*: tuum vero illud nusquam le-
ctum, nunquam auditum esse. En quo devenimus, ut
verborum conjugatiunculas huic dictemus.

CLXII. p. 221. *Εὐήθειά μοι φαίνεται δηλουμένη,*
*Τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ δεῖ.*

Ita quidem Stobaeus; neque Grotius quicquam re-
darguit. At mihi quidem ineptissima haec videntur. Il-
lud enim *δηλουμένη* cum *φαίνεται* conjunctum aut *ταυτολό-
γον* est, aut aliquid pejus: quae enim *δῆλα* *manifesta*
sunt, non utique *φαίνονται* *videntur.* Adde quod *δηλου-
μένη* non est *manifesta*, sed *manifestata*: hoc autem nullo
modo sententiae respondet. Jam et in versu posteriore
illud vide; Stultitia est, ait, scire omnia quae *facto opus
sunt*, (hoc enim vult *ὅσα δεῖ*, quae *facere* oportet, non
quae *scire*) et non cavere ab iis quae facto opus sunt.
76 Quid, malum, nugas hic blateras? an ea *cavenda* sunt,
quae *facto opus* sunt, an potius *contraria?* Tu vero ocius
repone;

> *Εὐήθειά μοι φαίνεται, Φιλουμένη,*
> *Τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ μή.*
> *Stultitia mihi videtur; o Philumena,*
> *Intelligere quaecumque facto opus sunt, et non cavere*
> *ab iis, quae non sunt opus facto.*

*Philumena* notissima in Fabulis persona est, vel ex Te-
rentio. Saepe autem in personarum nominibus a Libra-
riis peccatum est; ut et postea videmus.

LXIII. p. 222. Ἀγαθῶν, ἀσυλλόγιςος ἔς', οὐ μακάριος.

Illud ἀσυλλόγιςος ἔς' a Grotio profectum est; qui, ut ersui consuleret, ita clanculum interpolavit. Perperam mnino. Nam ἀσυλλόγιςος numquam de *persona*, sed de e sive *sermone* dicitur, *qui non recte collectus et conclusus est, qui falsa ratiocinatione infertur.* Qui ἄνθρωπον συλλόγιςον dicit, is ex homine syllogismum facit, et Ovidii Metamorphoses longe exsuperat. Apud Stobaeum fertur ἀλόγιςός ἐςιν: unde nullo negotio sic versus est reformandus;

Ἀγαθῶν, ἀλόγιςός ἐςιν, οὗτοι μακάριος.

LXIV. p. 257. Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἅλας ὠνημένος.
Thrax nobilis es, sale emtus.

Hoc ex Michaële Apostolio attulit Vir Clar. Cur autem ex homine, qui post inventam Typographiam vixit, potius quam ex vetere scriptore Diogeniano? Ex eo enim il hauserat Apostolius. Jam autem quale est, ne illud quidem Virum Clar. vidisse, ὠνημένος male hic positum esse pro ἐωνημένος? Sic enim Graeci semper, alterum unquam. Denique et versus hujus labem non animadvertisse, cui una syllaba deficit? Tu vero repone ex Zenobio;

Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.

LXV. p. 214. Ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
Πρόβαλλε σαυτῷ.

Hoc ex MS. A. Grotius supposuit: sed praestat recepta lectio, Πρόβαλλ' ἑαυτῷ, eodem quidem sensu, sed ἀττικωτέρως et Menandro convenientius.

LXVI. p. 222. Τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίςως βίον —

Antiquum hic obtinet Vir Cl. et dum Τοὺς τὸν ἴδιον (quod et Stobaeus et Grotius habent) ob plurium brevium syllabarum concursum extra versum excurrere credit, tollit illud Τοὺς, quod tamen et versui et orationi est necessarium. Hem, qui curva nobis corrigat, et auctores veteres expurgandos sibi sumat. Idem postea pro πᾶσιν, quod ante hunc diem legebatur, πάντας clam substituit: quo judicio, mox videbimus. Sententiam autem misere pervertit; sed hoc ei condonabitur, quia ducem Grotium secutus est. Stobaeus, ut dixi, πᾶσιν habet, et etiam τῷ καλῶς ἀκούειν. Lege igitur,

Τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πεινῆν κακῶς.
*Tò bene audire cito facit male esurire.*

Elegantissima sententia, et Menandro non infitiand[a]. Qui bona sua prodigunt, ut liberalitatis et elegantiae gloriam apud vulgus aucupentur, cito in esuritionem et egestatem incidunt. Horatius;

*Hunc si perconteris avi cur atque parentis*
*Praeclaram ingrata stringat malus ingluvie rem,*
*Omnia conductis coëmens obsonia nummis:*
*Sordidus atque* animi *quod* parvi *nolit haberi*
*Respondet.*

Poteris etiam vulgatum illud πᾶσιν adsciscere, sed sensu longe diverso ab eo, quo ab aliis acceptum est.

*Τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.*
*Tò bene audire cito facit apud omnes male* audire.

Qui enim, dum bona prodigunt, laudari solent, iidem, postquam omnia sunt absumta, in contemtionem et infamiam incidunt. Sed prior sententia magis arridet: non enim dicunt Graeci, κακῶς ἀκούειν πᾶσι, sed ὑπὸ πάντων.

CLXVII. p. 223. *Μὴ πάντοθεν κέρδαινε, αἰσχύνου δέ μοι —*

Miror versum tam elumbem a magno Grotio approbatum esse; quod Vir Cl. non postea correxit, multa faciunt, ut ne mirer. Sic levi manu emendandus erat,

*Μὴ πάντοθεν κέρδαιν᾽, ἐπαισχύνου δέ μοι.*

CLXVIII. p. 223. *Ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πίνοντος δ᾽ ἡ φύσις*

Contaminavit versiculum Grotius, dum incaute a Stobaeo abscedit. Πίνοντος enim priorem syllabam producit, neque in loco quarto potest consistere. Repone ex ipso Stobaeo πιόντος.

78 CLXIX. p. 224. *Χαλεπὸν, ὅταν τις ὢν πίνῃ πλέον λαλῇ.*

Iterum eadem chorda vir magnus oberravit; etsi hoc in ipso etiam Stobaeo mendosum exstet. Scribe, πίῃ.

CLXX. p. 218. *Κατόψεαί τι μᾶλλον εἰς τὸ συμφέρον.*

A Grotio est illud κατόψεαι, et perperam omnino. Menander utique dixisset κατόψει; nam κατόψεαι Ionicum est, neque in Scenam Atticam introire potuit. Lege igitur ex Stobaeo,

*Κατόψεταί τι μᾶλλον εἰς τὸ συμφέρον.*

Nimirum hoc dicitur non de eo, quocum hic confabulatur, sed de alio quopiam.

CLXXI. p. 246. *Ἐπίσχε σ᾽ ὀργιζόμενος· ἀλλὰ βούλομαι.*
Coërce te iratus: atqui volo.

Ecce iterum Vir Cl. temeritatis et inscitiae poenas ens. Et Stobaeus et Grotius,

*Ἐπίσχες ὀργιζόμενος.* —

o vix ullum vocabulum notius est Graece peritis. *Ἐπί-*ς absolute ab *ἐπέχω*, *siste*, *morare*, *exspecta*: ut Ari-ph. Equit.

*Ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.*

ster autem, typographi opinor mendum esse opinatus, *ίσχε σὲ* edidit; et laudem fortassis apud posteros inde i pollicitus est. O spes inanes! nam et sententiam iam corrupit. Quis enim dixerit, *Coërce te iratus?* asi vero iratus facilius coërcere se posset, quam quivis ius. Hoc enim Nominativus ibi indicat. Alii dicerent, *oërce, reprime, compesce iram*: aut certe, *Compesce te atum*, non *iratus*.

LXXII. p. 159. *Σκέψῃ σὺ περί του, δυστυχὴς κἂν εὐτυχῇ;*

Illud *δυςυχὴς κἂν εὐτυχῇ* a Grotio est: etsi et Salma-us eodem spectabat; qui interpolabat, *δυςυχὴς κἂν εὐτυ-χῇς*. Profecto viri eximii intelligendo nihil hic intellige-ant. Nam ut nihil dicam de nimia ipsius sententiae sub-litate, *Miser quamvis felix*, quae in Scena vix locum abere potuit; illud mihi certissimum est, verba sequen-a emendationi huic plane repugnare. *Res ENIM*, in-ait; *sponte sua prosperae aut adversae sunt, etiamsi tu ormias*. Quid? an haec probant, (quod *τὸ enim* pollice-ir) *miserum esse hominem, etiam cum felix est?* Nihil di minus. Apage igitur febriculosas conjecturas; et, cum obaeus habeat, *δυςυχὴς ὅταν τύχῃ*, sic nulla mutatione stituamus locum recte se habentem:

— *ἄνθρωπος γὰρ ὢν*
*Σκέψῃ σὺ περί του, δυςυχὴς ὅτ' ἂν τύχῃ;*
— *Tu, cum homo sis,*
*Considerabis de re quapiam, infelix quandocunque ita accidit?*

quidem, quid hic spinosi sit, nullus video. Quo tibi, iquit, o homo, considerare? cum infelix sis, quandocun-ue evenit te esse infelicem: NAM sponte sua res aut rosperae aut contrariae tibi accidunt, te dormiente. mnia siquidem casu, aut fato, non consilio tuo, prove-iunt. Vides jam, opinor, totam sententiam apte cohae-ere. Porro et versu quinto male rem gessit Grotius, qui *κἀθευδήσῃς* supposuit: Stobaeus enim *καθευδήσῃ* habet, et ic, et in Eclogis Physicis Titulo x. hic in Κεκρυφάλῳ. epone igitur, ne litera quidem mutata,

*Ῥεῖ, κἂν καθεύδῃς, ἢ πάλιν τοὐναντίον.*

est? *Omnes*, inquit, *quotquot nascimur*, *laborare debemus?* Cur hoc? *Quia pauperem vitam inertia non sustentat*. Haud vidi stultius argumentum? Quid enim, si in amplum patrimonium nascimur? an Satrapae et Reges laborare
82 debent; quia tenuis res inertiam non patitur? Repone sine dubio,

*Δεῖ τοὺς πενομένους, μέχρις ἂν ζῶσιν, πονεῖν.*
*Oportet pauperes, quoad vivunt, laborare.*

Hoc jam aliquid est: ni enim laborent, non habebunt, quo famem solabuntur: inertia non pascit.

CLXXXII. p. 251. *Κομψὸς στρατιώτης, οὐδ᾽ ἂν εἰ πλάττοι θεός,* —

Male hic Vir Cl. *πλάττει*, cum recte et Stobaeus et Grotius dederint *πλάττοι*. Nisi forte hoc erratum typographo imputandum sit.

CLXXXIII. p. 226. — *πόλεμος δὲ κἂν πεδίῳ κακός.*

*Κακὸς* habet etiam Stobaeus: sed sententia friget. Et miror Clericum non odoratum esse elegantem antithesin, quae ex vera lectione nascitur; lego enim, cum Grotio

*Τρέφει καλῶς, πόλεμος δὲ κἂν πεδίῳ κακῶς.*

Pax agricolam vel in saxis nutrit *bene*, bellum vel in arvo *male*.

CLXXXIV. p. 265. *Ἀγροῖκος εἶναι προσποιεῖς πονηρὸς ὤν*

Non recessit hic ab arte sua Cl. Clericus: cum enim Grotius vitio opinor typographi *προσποιεῖ* hic edidisset, vertisset autem Latine *Fingis;* arripuit hoc statim noster, et *προσποιεῖς* erudite emendavit. Atqui, o bone, id ne Graecum quidem est pro *fingere*, *simulare*. Recte Stobaeus *προσποιῇ fingis* a *προσποιοῦμαι*: non, ut tu, *προσποιῶ*, quod longe aliud est.

CLXXXV. p. 265. *Ἔχει τι πικρὸν τῆς γεωργίας γλυκύ.*

Ita et Stobaeus et Grotius: sed et oratio plane flagitat *τὸ γλυκὺ*, et verbum *πικρὸν* cum similibus libentius corripiunt Comici. Lege igitur,

*Ἔχει τι πικρὸν τὸ τῆς γεωργίας γλυκύ.*

83 CLXXXVI. p. 215. *Τί διακενῆς εἶ χρηστός, εἰ ὁ δεσπότης*
*Αὐτὸς μὲν ἀπολεῖ πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνεις;*

Illud *εἶ* in versu priore a Grotio est: sed versus laborat, et interpunctio prava est. Sic lege et distingue.

*Τί διακενῆς εἶ χρηστός; εἶθ' ὁ δεσπότης*
*Αὐτὸς μὲν ἀπολεῖ πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνεις.*
*Quid frustra diligens es? postea enim herus*
*Ipse cuncta disperdet, tu vero nihil sumis.*

LXXXVII. p. 261. *Ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκων εἶ, τοιχωρύχε.*
Ex vicinis aedibus es, parietum perfossor.

Hoc ex Euripidis Scholiaste hausit Cl. Clericus; et ubi imum a Grotio suo recessit, antiquum suum obtinet, ut nnes versuum numeros conturbet et contaminet. Ecce iim spondeum in loco quarto, qui non magis subsistere i potest, quam in silvis Delphinus. At, inquiet, in porema Cl. Barnesii editione sic plane habetur. Quid m? tuum erat, o bone, et metri errorem deprehendisse, veteres editiones contulisse. Nam in prima illa Aldina c recte habere comperies,

*Ἐκ γειτόνων γὰρ οἶκον, ὦ τοιχωρύχε.*
*In vicinia enim domum, o parietum perfossor,*

*xpilasti* scilicet, vel simile quid, quod in versu seuente veniebat. Non, opinor, opus est, ut tibi probem *γειτόνων* absolute poni solere,

LXXXVIII. 200. — *Τίνι δεδούλωταί ποτε*; etc.

— *Cui ergo rei mancipatus est? Formane? Nugae. andem siquidem omnes foeminam amarent: visus enim nnium habet par judicium. Sed voluptas quaedam conibitus amantes inducit? Qui igitur alius quandam habns nihil passus est, sed abiit irridens, alius vero disriit? Opportunitas est morbus ille animi; qui autem ucius est, incursu vulneratur.*

Haec ex emendatione nostra et versione sic posuimus; uo et labori et chartae parceremus. Nam alioqui bis fuisnt describenda. Grotius, quem Vir Cl. ut solet, hic sequitur, d cujus notam omisit iterum, sic prima illa interpolavit.

— *Τίς δεδούλωταί ποτε*
*Ὄψει; φλυαρία· τῆς γὰρ*, etc.

t quasi re bene gesta, *ex confusis valde*, inquit, *sensum versus elicuimus*. Dolet mehercle tanto viro tam cruda t inconsiderata excidisse. Recte extabant apud Stobaeum, t ipse supra exhibui: neque quidquam ibi *confusum*. At t *sensum* violavit Vir magnus, cum *τίς* substituit, et *versum*, cum *φλυαρία*. Sed in eo, ut video, deceptus est, uod existimaret *φλύαρος* secundam syllabam corripere: um contra *φλύαρος*, *φλυαρία*, *φλυαρεῖν* ubique secundam roducant, ut plurima apud Comicos exempla declarant, um versum igitur *elicere* studet, insciens confodit. Pro-

ximum vero Cl. Clerici facinus est, qui versu quarto, Stobaeo et Grotio relictis, pro *ταύτην ἔχων* supposuit.

Συνουσίας· πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ὁρῶν.

*Videns* scilicet pro *habens*: idque se et *ex re ipsa Plutarcho emendasse* gloriatur. Haud vidi Criticum in liciorem. Plutarchus quidem, loco citato, *Idem*, ait, *co pus eandemque pulchritudinem* πολλοὶ ὁρῶσι *multi V DENT, unus vero capitur.* Tune ex his verbis rep nes hic ὁρῶν? Atqui de ea re jam tribus versibus prio bus egerat Menander: ad aliud hic transit, *concubitu* scilicet; ubi necessario legendum est ἔχων *habens*, hon stum in re venerea vocabulum, quod bis terque in his i sis Fragmentis occurrit, ut et apud Terentium, *Ho puer; dic, sodes, quis heri Chrysidem HABUIT?* Tu vero interpolatio sententiam ἀσυλλόγιστον et absurdam effi cit. *Ain' tu*, inquit, *voluptatem concubitus amatores ill queare?* Hoc tu sic refutas, *Quod eandem mulierem V DENTES, alius amore incenditur, alius abit deriden* Quid, malum, hic ad argumentum facit illud *videre* Jamne intelligis non te *ex re ipsa*, sed omnino praet rem correctionem tentasse? Quorsum autem versum ult mum, qui sic apud Stobaeum fertur,

Ψυχῆς· ὁ πληγεὶς δ' εἴσω δὴ τιτρώσκεται,

Tu ex Plutarcho ita citasti, ac si ibi haberetur Grotian interpolatio ὡς ἔδει pro εἴσω δή? Hoccine est bona fid cum lectoribus tuis agere? In Aldina Plutarchi edition post ὁ πληγεὶς δὲ est lacuna; in Stephanica male conju guntur verba, ὁ πληγεὶς δὲ τιτρώσκεται; in Xylandria male ex Stobaeo inseritur εἴσω δή: Tu omnium pessim qui ὡς ἔδει, tamquam si apud Plutarchum sic extaret, hi allegasti. Nos ex conjectura, pro εἴσω δὴ substituimu εἰσβολῇ, *incursu, irruptione*: quod et cum τιτρώσκεται a 85 prime convenit, cum εἰσβολὴ τῶν πολεμίων dicatur; et cum νόσος, cum εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ itidem usurpetur.

CLXXXIX. p. 228. Ἀγαθῶν μεθέξεις, ἂν λάβῃς μικρὸν κακόν

Illud ἀγαθῶν a Grotio est, qui sic interpolarat Sto baei ἀγαθόν. At magnus Scaliger, narrante Grotio, cuju notulam hic male suppressisti, legebat ἀγαθοῦ: quod equi dem praetulerim Grotiano ἀγαθῶν, utpote quod antith sin clariorem efficit. At veram emendandi viam neut horum instituebat; adhuc enim languet sententia, neq ad elegantiam Menandri adspirat. Recte habet Stobae num ἀγαθόν; tu vero me vide et sic fidenter corrige,

Ἀγαθὸν μέγ' ἕξεις, ἂν λάβῃς μικρὸν κακόν.

Ja

m opinor, nova luce sententia haec effulget: et ne de
iendatione dubites, scito hoc spectare ad notissimum
ud Proverbium, *Μικρὸν κακὸν, μέγ' ἀγαθὸν*, *Parvum ma-
n, magnum bonum*: quod habes apud Aristotelem, Sui-
m, et alios.

XC. p. 228. *Ὅςις γενόμενος βούλεται ζῆν ἡδέως* —

Intactum hoc dimisit Grotius, neque turpe mendum
prehendit. Quorsum enim *γενόμενος natus?* quid hoc
ntentiae confert? an quisquam *vivere suaviter* poterit,
si qui prius *natus* fuerit? Dixisset utique Menander,
*uisquis vult vivere suaviter*; neque lassas aures inutili
rbo onerasset. Tu hic pro *γενόμενος* iterum repone *πε-
νόμενος*, ut supra num. 88.

*Ὅςις πενόμενος βούλεται ζῆν ἡδέως.*

oc recte babet, et ex vita communi petitum est. Sum-
s enim uxoris et liberorum metuenda res est *pauperi*:
*divites* impendia ista facile patiuntur: neque adeo
*nnibus natis* consilium hoc dedisset Menander.

XCI. p. 217. *Δύ' ἔσθ', ἃ κρίναι τὸν γαμεῖν μέλλοντα δεῖ,
Ἤ τοι προσηνῆ ὄψιν, ἢ χρηςὸν τρόπον.
Ταῦτα γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.*

Versus hic secundus deformiter hiat; neque enim cae-
ram clausisset Poëta cum vocali longa, vocali altera 86
quente: praeterea autem Soloecismus hic speciosissimus
t, quem miror Grotio fucum fecisse. *Duo*, inquit, *sunt*:
uaenam illa duo? *προσηνῆ ὄψιν*, etc. Jamne sentis nomi-
tivos hic requiri, non accusativos? Versu vero tertio,
o *τὴν γὰρ ὁμόνοιαν*, quod apud Stobaeum est, Grotius
posuisse se narrat *ταῦτα γὰρ*: qua quidem interpolatione
marius est occisus. Locus integer sine dubio sic corri-
ndus est,

*Ἤ τοι προσηνὴς ὄψις, ἢ χρηςὸς τρόπος.
Τὰ γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.
Aut grata forma, aut benigni mores.
Haec enim concordiam mutuam efficiunt.*

XCII. p. 190. *Καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει* —

Totam hanc ῥῆσιν, quia paullo longior est, non de-
ribam; ea tantum adducam, quae emendatione egent.
versu primo lege, *Κ' εἰ τοῦτον*·

*SI hoc modo nos uxores ducere oporteret
Omnes; o Juppiter Servator, ut e re nostra esset:*

rsu sexto,

*Βιώσεται, μήτ' ἐξετάσαι, μήτ' ἰδεῖν.*

Hic syllaba tertia τοῦ ἐξετάσαι longae vicem sustinet: cum tamen ubique sit brevis. Lege igitur, ut in versu tertio ἐξετάζειν; versu denique octavo,

*Εἶτ' ἀργύριον καλόν ἐςι, δοκιμαςὴς ἴδῃ.*

Ita et Stobaeus et Grotius: atqui εἶτ' esset εἴ τι. Repone, εἰ τἀργύριον, hoc est, εἰ τὸ ἀργύριον.

CXCIII. p. 206. *Καὶ τί λελόγισμαι ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν* etc.

Illud καὶ τί λελόγισμαι Grotio acceptum refertur: quo posito, et indecenter hiat versus, et perperam passivum λελόγισμαι significatione activa donatur. Apud Stobaeum sic fertur, *Καί τοι λογίζομ'*. Adde modo τί et corrige,

*Καί τοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν* *).

Porro in versu ultimo, quid illud sibi vult πλείςη χάρις non in muliere nascitur *PLURIMA gratia*. Quid autem si *mediocris* nascatur? si quod satis est, etsi non abunde? eritne quod jure queri potes? Apage igitur illud πλείςη, et repone πιστή.

87

CXCIV. p. 185. *Ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, φέρειν,*
*Μύσαντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ,*
*Ἐκπυνθάνεσθαι τ' ἀρσένων πέρι μηθέν·* etc.

Sermo hic est uxoris dotatae ad maritum, longe elegantissimus, et aliquantum supra soccum assurgens. Nos quia est longiusculus, pauca decerpemus. Versu tertio infeliciter rem gessit Grotius, qui pro corruptis illis apud Stobaeum τἀρπένων δ' ἡμᾶς σέθεν substituit τἀρσένων πέρι μηδεέν, non longius a scriptura recedens, quam a sententia. Ego vero, cum cetera hic per se perfecta animadverterem, continuo suspicatus sum Personae nomen sub corruptis illis latere, neque diu quaesivi; nam ecce tibi veram lectionem ex ruderibus illis suscitatam:

*Ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, φέρειν*
*Μύσαντα πολλὴν προῖκα. Καὶ γυναῖκα δεῖ*
*Ἐκπυνθάνεσθαι τἀρσένων, Δημόσθενες.*

*Τἀρσένων* est τὰ ἀρσένων. Levi autem mutatione ex

*) Displicet haec correctio F. A. Wolfio Anal. Litter. II. 455. propter αι ante brevem vocalem elisum. At ita Comici poetae non rarissime, ut Brunck. putabat, sed saepissime. Vide modo Antiphanem Athenaei p. 103. f. Alexin ibid. p. 565. 567. f. Timoclem p. 227. f. et alibi.

ς. ρέθεν extudimus Δημόσθενες; id nomen marito erat, em uxor hic alloquitur. Egregia sane haec emendatio , absit invidia: qualem si vel unicam excogitasset Cl. ericus, tot ejus in ceteris pervertendis flagitia pene sola piasset. Versu nono.

Τὴν ὄψιν ἐμπλήσασά τ' ἀπήλλακται κακῶν,

ud τὲ et versum onerat, neque sententiam hilum juvat. epono,

Τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν.

ersu duodecimo, 88

Σώζει δάμαρτα, κἂν ἀνὴρ δοκῶν σοφός,

lud κἂν ἀνὴρ δοκῶν σοφὸς clam a Grotio suppositum est, ctore non admonito; et utcumque speciosum sit, et sic tis sententiae congruum, loco tamen cedere debet, meoribus repertis. Stobaeus sic habet, δ' ἀνδρὶ δὴ δοκῶν φόν; ex quibus hoc verissimum eruo,

Σώζει δάμαρτα (τ' ἀνδρὶ δὴ δοκοῦν σοφὸν,)
*Custodit uxorem (id quod viro callidum videri solet.)*

andem versu ultimo,

Ἀνήρ τ' ἀχρεῖος, χ' ἡ γυνὴ διοίχεται.

ro καὶ γυνὴ Stobaeus κ' ἡ γυνή. Necessarium sane articuum hic esse fatebuntur, qui Graece sciunt. Lego ergo,

Ὠ 'νήρ τ' ἀχρεῖος, χ' ἡ γυνὴ διοίχεται.
*Et vir contemtus est, et mulier periit.*

XCV. p. 217. Ἀντιβλέπειν ἐκεῖνον οὐ δυνήσομαι
Ἀδίκως· τὰ δ' ἄλλα ῥᾳδίως χειρώσομαι.

uid sibi velit ἀντιβλέπειν ἀδίκως, *injuste intueri*, equidem on intelligo. Qui acutiores sunt, aliquid excogitent, et iro magno, qui hoc nimium patienter tulit, suppetias feant. Interea, dum id fiat, legerim ἀδικῶν.

XCVI. p. 231. Μηδὲν δ' ἀδύνατον πατέρα γινώσκειν, ὅτι
Ὁ μέγις' ἀγαπῶν καὶ δι' ἐλάχις' ὀργίζεται.

Grotius ad locum, *Addidimus*, ait, δ' *post* μηδὲν *ob versum, et* καὶ *in sequenti.* Sed et praeterea γιγνώσκειν. x Gesneri conjectura adscivit: Stobaeus enim habet γιώσκων. Qualis vero sententia est? *Nihil impossibile st agnoscere patrem.* Cur? *Quia qui maxime amat, ob inima irascitur.* Quid hoc ad rem? Enimvero hoc Plauino illi gemellum est,

*Hospes respondit, Zacyntho ficos fieri non malas.*

uid porro ad Stobaei propositum facit? qui hoc adducit ub Titulo: De officio liberorum erga parentes. Sed ne

inde foret, ac si sic Latine diceres, *secundum locum vere*. Notum est illud Flacci, *Haberes Magnum adj rem, posset qui ferre secundas;* plane ut Graeci, φ τὰ δευτερεῖα *). Recte igitur habet vulgata lectio, Τὰ τερα λέγειν. Metaphora autem a Scena sumta est, tres tantummodo erant Fabulae actores, Πρωταγωνιστής, τεραγωνιστής, τριταγωνιστής. Inde ad alias res ea verba tr lata sunt, πρωτολογεῖν, δευτερολογεῖν, τριτολογεῖν, sive τερα λέγειν, τρίτα λέγειν. Sic ipse Menander alibi apud baeum Tit. CIV.

*Πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων· δεύτερα*
*Ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.*

Quo ex loco admoneri debuit Vir magnus, ne hic q quam male sollicitaret: at ille contra et istum conta navit, ut ibi (num. CCIV.) videbimus. Jam autem versu tertio, substituit Grotius Ἡ δ' οἰκία ἐν ᾗ, quod *mall dicit, quam quod vulgo est* Οἰκία δ' ἐν ᾗ. At ne modo versus constat, ut, qui aurem habet, facile sent Locus integer sic erat reponendus.

*Οἶκος δ', ἐν ᾧ τὰ πάντα πρωτεύει γυνή,*
*Οὐκ ἔστιν ὅστις πώποτ' οὐκ ἀπώλετο.*

92 CCIII. p. 192. Ἃ δὲ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.

Dum haec exscribit Vir Cl. sono verborum dece est, neque sensit se versum corrupisse. Recte Stob et Grotius, ἃ δ' ἡ φύσις.

CCIV. Ὁ συκοφάντης, ὁ δὲ κακοήθης τὰ τρίτ' ἔχει **).

*Sic emendavi*, ait Grotius, *cum vulgo esset*,

*Ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.*

Quam belle viro magno processerit haec emendatio paullo ante vidimus num. CCII. Praeterquam autem, q elegantem ex Scena metaphoram τρίτα λέγειν, sive τριτο γεῖν, male ejecit, praeterea et versum quoque strang vit, illo δὲ perperam inserto. At vide et simul ride

---

*) Rectius scripsisset φέρεσθαι, quamquam nec alterum il sine exemplis est, ut putasse videtur Valcken. ad Herod. p. 21. Astydamas apud Brunck. Anal. III. p. 329. γλώσσης τεφ' πρῶτα δοκοῦσι φέρειν. Epigramma apud Athen. p. 543. d. Ἐ γων πρῶτα φέροντα τέχνης. Choricius apud Fabric. B. G. Lib p. 852. τὰ πρῶτα φέρειν τῆς πόλεως. Theophilus de Rhet. a Fabric. l. c. Lib. VI. p. 648. τὰ δευτερία (δευτερεῖα) φέρειν αγύνεσθε.

**) Locus in Θεοφορουμένῃ potius, ubi vide.

Cl. de hac Grotii conjectura judicium. *Optime*, inquit, *haec emendata et ingeniose, etiamsi sine libris.* Ain' tu? at posthac, si me audis, cavebis in rebus tibi prorsus incognitis sententiam tuam interponere.

CCV. p. 233. *Οἰκτρότατόν ἐςι πεῖραν ἐπὶ γήρως ὁδῷ* —

Ita ob versum emendarunt ἐπὶ γήρως ὁδῷ partim Scaliger, partim Grotius, cum apud Stobaeum sic exstet.

*Οἰκτρότατόν ἐςι, πεῖραν ἐπὶ γήραος οὐδῷ.*

Atqui judicio potius hic opus erat, quam ingenio. Numquam sane impetrabunt, ut ὁδὸς pro οὐδὸς in Comoedia locum habeat: etsi Sophocles Tragicus id usurpaverit, quanquam et ibi adhuc sub judicibus Grammaticis lis sit. Equidem sic existimo, Stobaeanam lectionem esse veram, et Menandrum consulto ab Iambis ad Hexametrum transiisse; dum notissima illa Homeri verba ἐπὶ γήραος οὐδῷ cum vulgari sermone miscere voluit. Sed de hoc, ut quisque vult, censeat.

CCVI. p. 210. *Οἴμοι τάλας ἔγωγε· ποῦ ποτε φρένες*
*Ἡμῶν ἐκεῖνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι*
*Τὸν χρόνον; οὐ μὲν ταῦτ' ἀλλ' ἐκεῖν' αἱρούμεθα.*

Scias haec a Viro Cl. interpolata, ita et versus et sententia distorta est. Tamen inquit, *Tertio versu addidi* 93 *μὲν versus caussa, et scripsi ἐκεῖν' pro ἐκεῖνα.* Praeclarum sane facinus; quod vocalem, sequente alia, eliserit; unde veniam pulcre meritus est, quod versu primo πόθ' αἱ pro ποτε legendum esse non viderit. Sed illud μὲν *versus gratia* additum esse quis sine cachinno legere possit? Scias enim, o θαυμάσιε, te ea ipsa particula addita Senarium confodisse. Grotius a recepta lectione mirum quantum recedit, qui sic versum constituit,

*Τὸν καιρὸν, οὐ ταῦτ' ἀλλ' ἐκεῖν' αἱρουμένοις.*

Quo posito, etiam ἡμῖν pro ἡμῶν emendari debuit. Sed his missis, veram potius emendationem dabo, quae sic habet,

*Τὸν χρόνον, ὅτ' οὐ ταῦτ', ἀλλ' ἐκεῖν' ᾑρούμεθα,*
*Eo tempore, quo non haec, sed illa elegimus.*

Haec quidem belle cohaerent: tua illa sunt fracta, et arena sine calce. Ceterum dic sodes cur toties Grotianas notas omittis, mihique singulas explorandi molestum onus imponis? siquidem in Praefatione *te notas Grotianas omnes subjecisse* disertis verbis affirmas. *An haec promissa fides est?* an forte taedio tibi erat tot pagellas ex-

*xit. Proh dii immortales, gentem impuram! uxorem nu quisquam ducit? uxorem? Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache, et geniali lecto illudens adulter, et veneficia, et morborum gravissimus Invidia, qua cum mulier vivit per omnem aetatem.*

96 Locum hunc ex Luciano petitum non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clar. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille eruditis transtulit *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabulis apud Senecam in controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo, Grotius sic interpolavit,

> Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν
> Ἀγαθόν.
> *Quid ab eo repertum? Fax, et nihil boni praeterea.*

Non recte haec accepit Vir Magnus: neque enim *γίνεται repertum est* Graecis umquam significat: neque *facem* reperit Prometheus, sed *ignem*. Sententia est, quam nos in versione expressimus, *Et nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas?* ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείοις *in Promethei festo* celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam Feriatam in *ΛΑΜΠΑΣ* et *ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ*; qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadedromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia *). Mox versu quinto apud Lucianum est Γυναῖκας ἔπλασσεν: unde Grotius refinxit, Γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασσεν: unicam enim formavit, non plures **). Idem versu quarto ὃ μισεῖν δ' οἶμ' *interposuisse δ' ait ad sensus connexionem*. Atqui illud δὲ jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit et corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit,

> Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίαι
> Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
> Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι καὶ νόσων

*) Aram tamen et templum Prometheo consecrata fuisse docuit Apollodorus. Vid. Tib. Hemst. ad Lucian. I. p. 197.

**) Duplex σ repugnat usui Atticorum. Quod plures non unam mulierem Prometheus h. l. formavisse dicitur, mihi quidem non urgendum videtur. Accedit Lucian. dial. deor. I. p. 204. Amst. ubi Juppiter Prometheum objurgans, καὶ τὸ πῦρ κλέψας, inquit, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας. Idem Prom. p. 18, τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας.

*Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ᾽ οὗ ζῇ πάντα τὸν*
*Βίον γυνή.*

ἀλλ᾽ ἄθλιος dicit se dedisse pro λάθριος, *quod nullo sensu* *gebatur.* Sed veteres editiones habent λάθριοι; unde is pro καὶ, *Λάχης* personam substituentes cetera omnia iam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa itum εἶτ᾽ ἐπιβουλαὶ prorsus ejecimus: quia et metro obterent, et impedirent, quo minus oratio per Senarium iuderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema a cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil agis doleo, quam in soloecismum incidisse τὸν πάνυ; ὶ νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc im perinde est, ac si Latine diceres *Gravissima morrum invidia.*

XIV. p. 195. *Πάντες μὲν οἱ Θρᾶκες, μάλιστα δ᾽ οἱ Γέται* etc.

Vir Cl. in versu quarto facinus longe mirificissimum 97 idit, et sine dubio apud seros nepotes memorabile furum. Grotius ad hunc modum refinxerat.

*Ἐσμέν· γαμεῖ γὰρ εἷς τις ἡμῶν ἢ δέκ᾽ ἢ*
*Ἕνδεκα γυναῖκας.*

erperam quidem ille: qui Ἐσμέν· γαμεῖ, etc. in unum rsum concluserit; cum ipse Strabo diserte narret, Meandrum ὑποβάντα μικρὸν, *paucis post* Ἐσμὲν *interjectis*, tera illa subjunxisse. Melius ergo Casaubonus Salmasque novum versum hic inchoabant hoc modo:

*Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδεεὶς εἰ μὴ δέκ᾽ ἤ.*

t Vir Cl. qui Salmasii emendationes hic sequi profiter, nihil prorsus sentiens, et neque digitos neque aurem consilium adhibens, utrumque una coagmentavit, et enarium nobis formavit cum pedibus septenis;

*Ἐσμέν· γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδεεὶς εἰ μὴ δέκ᾽ ἤ.*

deste, adeste, quotquot estis ἀλεξίκακοι: nam quis tale stentum procurare atque expiare poterit? Nihil profecto, isi nova Fragmentorum editio, hoc monstrum averrunassit. Jam autem in versu septimo illud καταστροφή τις, t apud Strabonem extat, quod per duo saecula crucem ruditis fixit, quibus tandem machinis amoliemur? Casauonus *vocem corruptam esse et emendandam* dixisse conntus, intactam in medio reliquit. Grotius sic tentavit, ἀποστρέφῃ τις *et si desinat quis*: at neque ἀποστρέφειν est *sinere*, neque τις his locum habet, neque totum hoc ntentiae quicquam confert. Salmasius aliam viam intuens Καταστρέφῃ τις, *moriatur quis*, corrigere voluit.

Cui emendationi album calculum, quanticumque est, adjicit Vir Clar. Atqui et haec interpolatio iisdem fere incommodis, quibus Grotiana, premitur. Quorsum enim illud τὶς, quod, cum de certa persona prius agatur, omnino hic ineptum est? Ubi vero conjunctio est, ad sententiam connectendam necessaria? Quo autem *si moriatur?* quasi non et *vivus* ob uxorum paucitatem male audiebat? Repudiatis igitur his, quae neque caelum neque terram tangunt, sed ad vulgatam duntaxat scripturam serviliter et sine sensu appropinquant; ecce tibi emendationem, praefiscine dixerim, adeo claram et certam et ex ipsa sententia natam,

*Ut contra siquis censeat, nil sentiat.*

Lege igitur,

Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,

Ἀναφρόδιτος *a venere abhorrens, invenustus.* Ita apud 98 Plutarchum De adulatore ab amico dignoscendo, *uxores castas et pudicas tamquam* ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους *homines nequam traducebant.* Quid jam videtur? Ex ἀναφρόδιτος librarii oscitatione natum est καταστροφή τις. Vides literarum ductus et erroris facilitatem? Sententia jam qualis? Certe si de hoc dubitare audes, tota tibi Ars Critica erit abjuranda.

CCXV. p. 236. *Λουσάμενοι εἰ λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς*
*Οὐκ ἂν τιθείην συμβολὰς ἀκροώμενος.*

Ex Athenaeo hoc citat Grotius, loco non indicato; quem Vir Cl. frustra ex indicibus quaesivit. Mihi quidem in extemporali hac opella non vacat nunc locum investigare. Interea video versum priorem inconcinne hiantem: et, cum Vir magnus in notis dixerit, apud Athenaeum esse εἰ λουσάμενος, et μικρὰς τίθημι συμβολάς, ita versus constituendos esse suspicor,

*Εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, φίλοι,*
*Μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.*

Arguta sane sententia: sed ubi animus erat Viro Cl. cum ἀκροώμενος passive vertit *audiar?* in quo et sensum et magistrum destituit. Grotius enim recte,

— *satis Ego* audiendo *symbolarum conferam.*

CCXVI. p. 188. *Ὅν τ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ, ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν*
*Πράσσων ἃ βούλοι, καὶ διευτυχεῖν ἀεί,* etc.

Agnosco hic eruditam Viri Cl. manum. Numquam enim Grotius versum secundum a pede Cretico inchoaset. Hoc solis Gorallis licet, supra humilem reliquorum

rtem longe evectis. Ingeniose quoque βοῦλοι reposuit to vulgato βούλει: cum proletarius aliquis Grammaticus, i modo potentiali βούλοιο potius formavisset. Grotius doque nescio quare διευτυχεῖν reposuit pro διευτυχῶν. Le- totum locum, ut jam per duo saecula apud Plutar- hum extitit. — Mox versibus postremis, 99

'Αγαθὰ, τὰ νῦν δ' ἔτ' ἐςὶ μέτριά σοι κακά.
Ὡς ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ νῦν λυποῦν φέρε.

aec quoque interpolata sunt a Viro magno; tu lege,

'Αγαθὰ, τὰ νυνὶ δ' ἐςι μέτριά σοι κακά.
Ὡς τἀναμέσον που καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.
*Ut intermedium quondam tulisti, etiam reliquum bene feras* *).

It τὸ ἀναμέσον, ita et τὸ λοιπόν. Ita prorsus editio Al- ina: nisi quod pro νῦν versus gratia νυνὶ, pro φέρε repo- nimus εὖ φέρε.

CXVII. p. 237, Οὐ δυνάμενός τις ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

Illud τις, quod a Grotio est, nullam venerem hic ha- et. Quanto elegantius est, quod et Strabo et Stephanus yzantius habet. Equidem Grotium hoc non data opera, ed casu quodam immutasse crediderim: culpa igitur in Virum Clar. recidit, qui veram lectionem apud auctores uos viderit, neque tamen pro elegantia sua agnovit.

CCXVIII. p. 203. — κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιςέον
Εἶναι, βίον βλάπτοντα χρηςόν. —
— ἅπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν.

Ita constituendus erat hic locus: quaedam enim apud Menandrum intervenisse inter χρηςὸν et ἅπαντα, Clemens ipse testis est. At Grotius male illa conjunxit; hoc modo,

Εἶναι, βίον βλάπτοντα χρηςόν· πάντα γὰρ
Δεῖ ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν.

Ubi Grotio id vitio vertas, quod δεῖ ἀγαθὸν insuavibus numeris posuit; Clerico vero, quod nihil sentiens τὸν in priorem versum intrusit, Εἶναι τὸν βίον βλάπτοντα etc. et reluctantem versum Herculeis suis lacertis strangulavit, audes et ἐπινίκιον canendum est.

CCXIX. p. 217. — ὑπερήφανόν που ἡ λίαν τρυφή —
Εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν τῷ πρόσθεν ἦν.

Hic locus e Stobaeo adductus jam supra citatus est. Atque ibi quidem recte legitur et integre,

Ὑπερήφανόν που γίνεθ' ἡ λίαν τρυφή,

---

*) At που non est *quondam*.

— λανθάνει *) τὰ πράγματα
Τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ
Τοῖς ἀναγκαίοις.
— *Res latent*
*Eos ex nobis, qui veremur vera semper dicere*
*Ad necessarios nostros*

Versus sunt Trochaïci; quos cum Grotius non subodoraretur, sed Senarios hinc excudere vellet, omnia miris modis conturbavit, et Scholiastae quoque verba Menandro impegit. Ceterum aut apud Scholiastem legendum est λέγειν τὰ ἀληθῆ pro τὰ ἀναγκαῖα; aut ille perperam accepit τοῖς ἀναγκαίοις genere neutro; cum Menander ibi vellet ἀναγκαίους *necessarios, amicos, sodales.*

102CCXXVI. p. 310. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ ἀνθρώποις ἔφυ,
Ὡς τὸ λαλέειν τἀλλότρια.

Haec Grotius fabricatus est ex illis Nazianzeni: Οὐδὲν γὰρ κατὰ Μένανδρον οὕτως ἡδὺ ἀνθρώποις, ὡς τὸ λαλεῖν τἀλλότρια. Sed prior ille versus deformiter hiat, et Menandro indignus est: in posteriore Ionicum illud λαλέειν ne ferendum quidem est in Comoedia Attica. Nimirum Poëtae sententiam suis opinor verbis expressit Gregorius; quam si versu comprehendere vellem, ad hunc modum efformarem,

Ἥδιον οὐδὲν, ἢ τὸ τἀλλότρια λαλεῖν.

CCXXVII. p. 248. Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
Τά γ' ἀγαθὰ λίαν δυσκολαίνουσιν πέλει.

Mira sane sententia: quis enim τοῖς ἀγαθοῖς δυσκολαίνει, *rebus suis bonis indignatur, et moleste eas fert*? sed est Grotii hoc παράδοξον, non Menandri. Sic enim Plutarchi verba habent De communibus notionibus contra Stoïcos pag. 1976. Ed. Steph. Οὐ μὴν ἐνταῦθα τὸ δεινότατόν ἐστιν, ἀλλὰ Μενάνδρῳ μὲν εἰπόντι θεατρικῶς,

Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
Τὰ λίαν ἀγαθά,

δυσκολαίνουσι (τοῦτο γὰρ εἶναι παρὰ τὴν ἔννοιαν) αὐτοὶ δὲ τῶν κακῶν ἀρχὴν ἀγαθὸν ὄντα τὸν θεὸν ποιοῦσιν. Ubi sole meridiano clarius est, illud δυσκολαίνουσι Plutarchi verbum esse, non Poëtae; et pro nominativo *Stoïcos* hic subintelligi. Quod cum olim vere animadvertisset eruditissimus Gatakerus Miscell. Posth. cap. IX. Vir tamen Cl. Cu-

*) Λανθάνει perspicue exhibet Flor. 6. apud Matthiaeum.

um Gatakero, *inquit, non sentio, dicente* δυσκολαίνουσιν *se Plutarchi, non Menandri.* Tune hoc non sentis Cratis jecusculum? posthac itaque non sentias picem esse gram, aut nivem candidam. Ubi tibi mens erat, cum c judicares? At cum jocante Gatakero tu serius sensi-l, et mutilo Grotii Senario post δυσκολαίνουσιν ex Gata-ri sententia πέλει addidisti: aeque utrobique infelix, et m dissentis, et cum unà sentis. Nam illud πέλει Poëti-m vocabulum in sermone communi et Scena Attica nul-m locum habere potest.

CXXVIII. p. 20. — αἱ 103
*Κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε μὲν τὴν Ἄρτεμιν*
*Ἀξιοῦσθαι συγγνώμης [ἀπό γε Θεᾶς] ὅτι*
*Διεκορήθητε.* —

Haec quidem, si auferas illud μὲν et ἀπό γε θεᾶς, apud heocriti Scholiastem Menandro adscribuntur. At falso, inor; cum nullum in his metri vestigium extet. Quid item Viro Cl. precemur, qui pauculis illis insertis se llos Senarios confecisse autumavit? quid, nisi ut tam pidus Musicae magister cum noctuis et bubonibus per-tuo cantitet.

CXXIX. p. 306. *Πλανᾶτ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κόυφας ἔχει.*

*Apud Clementem,* inquit Grotius, *est Πεπλάνητ'.* Ad-, et apud Eusebium. Cur autem mutavit vir magnus? quia credidit πλανῶμαι primam syllabam producere? at-d in eo falsus est. Revoca igitur lectionem pristinam, πλάνητ' ἐκεῖνος.

CXXX. p. 238. *Πόρον ἔχεις, εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ.*

Iterum Artem suam ostentat Vir Cl. qui pro integro nario hunc nobis venditat; cui tamen unus pes deficit. mirum Artificem, qui alias septenis pedibus Iambos fa-icatur, alias quinis! Videtur mihi Personae nomen ex-lisse;

*Σίμων, πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ.*

CXXXI. p. 249. *Χρηςά με λέγονθ' ἃ οὐκ ἐποίησεν προσδοκᾷς.*

Vir Clarissimus in Notis, *Pro λέγοντα apud Priscia-n maluimus scribere λέγονθ' ἃ exigua mutatione, et u meliore.* Quid tu *malis* aut nolis parum Menandri terest: nam ne unico, quantum memini, loco veram ei 104 dicinam adhibuisti. Vel hic, quam numerose versum avit, qui ἃ οὐκ pro Iambo obtrudit? Desine vero fal-

sos Senarios nobis confingere, et unum potius ve ediśce,

*Quam quisque novit artem, in hac se exerceat.*

Apud Priscianum verba sic habent: *Μένανδρος. Μέμφ σοι τοῦθ' ὅτι χρηςά με λέγοντα οὐκ ἐποίησεν προσδοκᾶς*; quibus Trochaïcum reperisse sibi visus est Grotius, q ad hunc modum constituit,

*Μέμψομαί σοι τοῦθ' ὅτι χρηςὰ σοί με λέγοντ' οὐ προσδ*

Atqui bis in ignoratae artis crimen incidit Vir exi Prior enim pars Ditrochaei non admittit Dactylum, bis hic in illis locis comparet, *τοῦθ' ὅτι* et *σοί μ* Equidem vel primo conspectu veram lectionem ag mutatione minima,

— *Μέμφομαί σοι τοῦθ', ὅτι*
*Χρηςά με λέγοντ' οὐκ εὖ ποιήσειν προσδοκᾷς.*

Hoc certe nos *maluimus*, et *sensu* ni fallimur *meli* qualis enim ille sit, quem Vir Cl. commendat, vix vi intelligere. Illud clarius intelligo, perperam eum fec cum clanculum pro more suo *μέμψομαί σε* edidit pro *φομαί σοι*: quasi vero *μέμφομαι* geminum accusativum sonae et rei regere posset.

CCXXXII. p. 278. *Ἐγὼ γὰρ ἀνθρώπους ῥινῶν φάτνην Αὐτοὺς ἐκείνους.* —

Verba Aeliani: *Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων φρονεῖ, ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους φάτνην αὐτοὺς ἐκείνους εἶχεν*, est, *Et Menandri quidem ille Theron gloriatur, se h nes decipientem eos ipsos pro praesepi habere.* Ex Senarios illos conficiebat Grotius; sed perperam pro dubio, cum *ῥινῶν* ibi correpta priore inducat: quod men, cum teste Eustathio *ἀπὸ τῆς ῥινὸς naso* derive eam syllabam producit. Nimirum sententiam Menar non verba, Aelianus protulit; et huc spectare credo q Eustathius ex nostro citat, *ἔγωγ' ἐπίςαμαι ῥινᾶν*, *Ego decipere et naribus ducere*; quae hic infra habes. S Parasiti *gloriantis* verba.

CCXXXIII. p. 204. *Καὶ μεταχάρασσον τὴν μὲν ἀνδρίαν μ Εἰς ἀπρεπὲς, τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.*

*Ἀνδρείαν* in primo versu emendavit Dan. Heins in secundo et ob versum et orationem repone,

*Εἰς τἀπρεπὲς, τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.*

105 CCXXXIV. p. 240. *Δούλῳ γενομένῳ, δοῦλε, δουλεύειν βοῦ* —

Ita corrigebat Dan Heinsius; cui Grotius adplaudit. ›d cum codex Scriptus habuerit, *Δουλογενεῖ δὲ, δοῦλε, δουύων*, equidem sic potius legerim,

*Δουληγενεῖ δὲ, δοῦλε, δουλεύων φοβοῦ.*
*O serve, qui servo nato servis, metue.*

›υληγενὴς, ut μοιρηγενής. Ceterum haec Tragici cujusdam dentur, non Menandri: sed interdum et Comoedia vom tollit, cothurnoque inambulat.

ΣXXXV. p. 205. *Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα.*

Ob versum hiantem repone, *ταἰάματα*, id est, *τὰ ἰάτα*, ut *θοἰμάτιον*, *θαἰμάτια*.

CXXXVI. p. 203. *Αἰτοῦ παρὰ θεοῦ, ἀλλὰ μακροθυμίαν* etc.

In his plura adversus metrum peccant, quae miror rotium praeterisse. Lege,

*Αἰτοῦ παρὰ θεῶν, ἀλλὰ μακροθυμίαν.*
*Ὅταν δ' ἄλυπος διατελοὺς εἶναι θέλῃς,*
*Ἠ δεῖ θεόν σε γεγονέν', ἢ τάχα δὴ νεκρόν.*

CXXXVII. p. 244. *Ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα, δυσφημεῖ λόγῳ,*
*Τὴν εἰς τὸ θεῖον δὲ μελετᾷ βλασφημίαν.*

*Hoc δὲ recte a Dan. Heinsio additum* pronuntiat Groius. Ego aliter censeo; neque enim in priore versu ulla ›ntentia commoda est. Vide, quanto nos rotundius et egantius corrigimus,

*Ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα δυσφήμῳ λόγῳ*
*Τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμελετᾷ βλασφημίαν.*

regia sententia: Qui semel in parentes impius est, is 106 rro in Deos impius futurus est.

CXXXVIII. p. 208. *Διονυσίων γὰρ ἦν πομπὴ, οὗτος δέ μοι*
*Τότ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν.*
*Φοιτῶν τε καὶ κολακεύων τὴν μητέρα.*

Quousque tandem Vir Clar. cum claudicantibus et fraginosis suis Senariis risum nobis excitabit? At aue, quam rationem operae suae reddat: *In primo*, ait, *rsu supplevi γὰρ, et in secundo τότ': quia utrique verpes unus deerat.* Si unus pes singulis defuit, quoodo γὰρ et τότ' addita defectum duorum pedum supre potuerint? An tuorum Iamborum pedes unica sylba constant? Sed numquam magis festivus est, quam de versuum ratione loquitur: ergo habeamus potius tiam, quam irascamur. Verba apud Hermogenem sic ant: ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. Διονυσίων ἦν πομπή· ὁ δὲ ἠκολούθησε μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. ἔπειτα φοιτῶν καὶ

sum ordiatur. Cujus culpae affinis est ὁ πάνυ Grotiu qui a γὰρ et, si bene memini, δὲ versus inchoavit. I verbo dicam; vocabula illa, quae ὑποτακτικὰ Graeci m gistri appellant, quaeque sententiam inchoare nequeu ut μὲν, γὰρ, δὲ, οὖν, που, et similia, ea neque versum i choare possunt. Hoc verum esse studiosi experimen scient. Lege igitur, ut Trochaïcus sit,

Καὶ μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά μ' ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν.

Cur enim verborum seriem invertebat Vir Cl. nulla n cessitate?

CCXLVIII. p. 258. Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ πα θένος.

Ita auctor Etymologici. At qui ullum Senarii se 109 sum habet, hunc nullum esse statim agnoscet. Sic igit verba diducenda sunt,

— ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου
Μήτηρ τε καὶ παρθένος. —

vel versu unico Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτερες καὶ παρθέν

CCXLVIIII. p. 258. Δεδράμηκα δρόμον οἷον οὐδεὶς πώπο

Hinc quoque, opinor, *ut versus constaret*, Vir ( clanculum tulit σοι. At posthac, si sapit, abstinebit ill ungues, qui omnia, quaecunque tangunt, foede contan nant. Revocandum illud σοι, quod apud Etymologum e ut versus recto talo incedat.

CCL. p. 263. Γὰρ ἡ 'ταίρα καὶ διαφανὲς χιτώνιον.

Adducit hoc Eustathius, ut probet Menandro aucto χιτωνάριον dici. At homo suavis, *ut versus constaret*, χι τώνιον nobis clam supposuit; plane in auctoris sui fro tem arietans. Quid profuit autem, semel jam dixisse, γὰρ et similibus ὑποτακτικοῖς non posse versum inchoar *Ecce iterum Crispinus*; et fortasse posthac denuo eade chorda oberrabit. Neque vero sensit, cum illud 'ταίρα i loco secundo posuit, se Senario suo suffragines incidiss At ostendam tibi jam quanti sit, in Arte Metrica, qu tuae *Artis Criticae* non minima pars esse debet, medi criter versatum esse. *Αι* opinor pro ε in MSS. usu veni saepe audivisti. Lege igitur sine dubio.

Λελουμένη γὰρ ἡ 'τέρα καὶ διαφανὲς
Χιτωνάριον ἔχουσα, —

CCLI. p. 258. — δεῖ γὰρ ἢ
Πλουτεῖν ὅπως με μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν
Τοὺς ὁρῶντας.

Vir Cl. pro summa sua eruditione, quot pedes Senarius habeat probe intelligit; qui vero aut quantus sit Trochaïcus ne fando quidem videtur audivisse. Nam percepisset utique τοὺς ὁρῶντας Trochaïci principium esse, non iambi. Sic igitur digere,

> *Δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν, ὅπως μὴ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν* 110
> *Τοὺς ὁρῶντας. —*

t lege, inquam, ὅπως μὴ, *ut non habeam*, cum editione eneta: male enim Heinsiana ὅπως μ' ἤ. Cur autem hic ir Cl. sententiam plane invertit? Poëta enim divitias ic optat sine testibus.

## PHILEMONIS RELIQUIAE.

### *ΑΓΡΟΙΚΟΣ.*

**CLII.** p. 403. *Διαφέρει οὐδὲ μικρὸν, ἀλλὰ σχήματι.*

Illud διαφέρει Grotius de suo donavit: *versu*, ut ait, *siderante*; a Stobaeo enim abest. Atqui haud tali auxilio versus indiget; adhuc enim turpiter hiat, neque antiqui coloris quidquam habet. Equidem hic suspicor Personae nomen, ut saepe alias, excidisse: cum exscriptores ea omitterent, utpote ad sententiam nihil conferentia. Repone igitur hoc, vel simile quid;

> *Οἴει τι τῶν ἄλλων διαφέρειν θηρίων,*
> *Ὦ Σμικρίνης; οὐδὲ μικρὸν, ἀλλὰ σχήματι* *).

### *ΑΝΑΝΕΟΥΜΕΝΗ.*

**CLIII.** p. 359. *Ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὗτος. —*

Hoc ex Athenaeo prolatum neque Senarium neque Trochaïcum inchoare poterit. Sic ergo constitue.

> *— Ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὑτοσί.*

### *ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.*

**CLIV.** p. 360. In versu secundo πρώτη ἀλλὰ, vocalibus indecore hiantibus, sine dubio correctione indigent. Tertius autem a manu Grotii est; nam apud Stobaeum sic stat, Ἡμῶν ὅταν γίγνωνθ' εὐθὺς καὶ ἡ τύχη. At Vir ma-

---

*) Non poterat infelicius: neque enim μικρὸν primam syllabam corripit, neque Σμικρίνης vocativo casu formatur Σμικρίνης.

sum ordiatur. Cujus culpae affinis est ὁ πάνυ Grotius, qui a γὰρ et, si bene memini, δὲ versus inchoavit. Ut verbo dicam; vocabula illa, quae ὑποτακτικὰ Graeci magistri appellant, quaeque sententiam inchoare nequeunt, ut μὲν, γὰρ, δὲ, οὖν, που, et similia, ea neque versum inchoare possunt. Hoc verum esse studiosi experimento scient. Lege igitur, ut Trochaïcus sit,

Καὶ μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά μ' ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν.

Cur enim verborum seriem invertebat Vir Cl. nulla necessitate?

CCXLVIII. p. 258. Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ παρθένος.

Ita auctor Etymologici. At qui ullum Senarii sensum habet, hunc nullum esse statim agnoscet. Sic igitur verba diducenda sunt,

— ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου
Μήτηρ τε καὶ παρθένος. —

vel versu unico Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτερες καὶ παρθένοι.

CCXLVIIII. p. 258. Δεδράμηκα δρόμον οἷον οὐδεὶς πώποτε.

Hinc quoque, opinor, *ut versus constaret*, Vir Cl. clanculum tulit σοι. At posthac, si sapit, abstinebit illos ungues, qui omnia, quaecunque tangunt, foede contaminant. Revocandum illud σοι, quod apud Etymologum est, ut versus recto talo incedat.

CCL. p. 263. Γὰρ ἡ 'ταίρα καὶ διαφανὲς χιτώνιον.

Adducit hoc Eustathius, ut probet Menandro auctore χιτωνάριον dici. At homo suavis, *ut versus constaret*, χιτώνιον nobis clam supposuit; plane in auctoris sui frontem arietans. Quid profuit autem, semel jam dixisse, a γὰρ et similibus ὑποτακτικοῖς non posse versum inchoari? *Ecce iterum Crispinus*; et fortasse posthac denuo eadem chorda oberrabit. Neque vero sensit, cum illud 'ταίρα in loco secundo posuit, se Senario suo suffragines incidisse. At ostendam tibi jam quanti sit, in Arte Metrica, quae tuae *Artis Criticae* non minima pars esse debet, mediocriter versatum esse. *Αι* opinor pro ε in MSS. usu venire saepe audivisti. Lege igitur sine dubio.

Λελουμένη γὰρ ἡ 'τέρα καὶ διαφανὲς
Χιτωνάριον ἔχουσα, —

CCLI. p. 258. — δεῖ γὰρ ἢ
Πλουτεῖν ὅπως με μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν
Τοὺς ὁρῶντας.

Vir Cl. pro summa sua eruditione, quot pedes Senarius habeat probe intelligit; qui vero aut quantus sit Trochaïcus ne fando quidem videtur audivisse. Nam percepisset utique τοὺς ὁρῶντας Trochaïci principium esse, non Iambi. Sic igitur digere,

> Δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν, ὅπως μὴ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν 110
> Τοὺς ὁρῶντας. —

Et lege, inquam, ὅπως μή, *ut non habeam*, cum editione Veneta: male enim Heinsiana ὅπως μ' ἤ. Cur autem hic Vir Cl. sententiam plane invertit? Poëta enim divitias hic optat sine testibus.

# PHILEMONIS RELIQUIAE.

## ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

CCLII. p. 403. Διαφέρει οὐδὲ μικρὸν, ἀλλὰ σχήματι.

Illud διαφέρει Grotius de suo donavit: *versu*, ut ait, *desiderante*; a Stobaeo enim abest. Atqui haud tali auxilio versus indiget; adhuc enim turpiter hiat, neque antiqui coloris quidquam habet. Equidem hic suspicor Personae nomen, ut saepe alias, excidisse: cum exscriptores illa omitterent, utpote ad sententiam nihil conferentia. Repone igitur hoc, vel simile quid;

> Οἴει τι τῶν ἄλλων διαφέρειν θηρίων,
> Ὦ Σμικρίνης; οὐδὲ μικρὸν, ἀλλὰ σχήματι *).

## ΑΝΑΝΕΟΥΜΕΝΗ.

CCLIII. p. 359. Ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὗτος. —

Hoc ex Athenaeo prolatum neque Senarium neque Trochaïcum inchoare poterit. Sic ergo constitue.

> — Ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὑτοσί.

## ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.

CCLIV. p. 360. In versu secundo πρώτη ἀλλά, vocalibus indecore hiantibus, sine dubio correctione indigent. Tertius autem a manu Grotii est; nam apud Stobaeum sic extat, Ἡμῶν ὅταν γίγνωνθ' εὐθὺς καὶ ἡ τύχη. At Vir ma-

*) Non poterat infelicius: neque enim μικρὸν primam syllabam corripit, neque Σμικρίνης vocativo casu formatur Σμικρίνης.

111 gnus, *ut versui consuleret*, ὅταν γίγνωντ᾽ ἂν edidisse se memorat. Infeliciter, ut nihil magis: quorsum enim alterum ἂν? cum in ὅταν, quod perinde est ac ὅτ᾽ ἂν, jam ante unum ἂν extiterit. Quid multa? sic lege locum totum:

> Νῦν δ᾽ οἶδ᾽ ἀκριβῶς τὴν Τύχην, ὡς οὐ μία,
> Οὐδ᾽ ἐστι πρώτην· ἀλλὰ μετὰ τῶν σωμάτων
> Ἡμῶν, ὅταν γιγνώμεθ᾽, εὐθὺς χ᾽ ἡ τύχη
> Προσγίνεθ᾽ ἡμῖν, συγγενὴς τῷ σώματι.

*Scio*, inquit, *Fortunam nec unicam esse, nec olim: sed corporibus nostris, cum nascimur, una adnasci Fortunam, corpori cognatam.* Ubi adverte, Lector, illud Προσγίνεται *adnascitur:* quanti enim flagitii reus est Vir Cl. qui, et Stobaeo et Grotio relictis, προγίνεται *prius nascitur* occulte hic intrusit? Contemplare sodes sententiam: *UNA cum corporibus nostris fortunam PRIUS esse, quam nos.* Quid, malum, hoc aenigmatis est; et *Prius* et *Una?* Ubi eras, cum hoc scriberes? Tene in Arte Critica regnum obtinere velle? Graevios et Gronovios sannis excipere? Vah, si *Domno Martianaeo* tale quid excidisset; ut nihil pepercisses, ut per integras paginas os misello et latera et crura batuisses!

## *ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΣ.*

CCLV. p. 362. *Βασίλισσαν Βαβυλῶνος, ἂν οὕτω τύχῃ.*

Nihilo meliores Senarios Philemoni impingit Vir Clar. quam prius Menandro. Verum cum Athenaeus mendose haberet Βασιλίσσης ἢ Βαβυλῶνος, neque Casaubonus correctionem tentaret; ille miser derelictus quidvis potius, quam nihil comminisci voluit. Quid enim? ut versum ei claudicantem condonemus, an Pythionica scortum regina erat Babylonis? Nugae, nugae. Si quid naris criticae habuisset, sic corrigendum esse facile olfecisset,

> Βασίλισσ᾽ ἔσῃ Βαβυλῶνος, ἂν οὕτω τύχῃ.
> *Regina eris Babylonis, si fors faverit.*

Babylonius ille amator, qui nomen dat huic Dramati, magnifice pollicetur hoc scorto suo; et se eodem eam habiturum loco, quo Harpalus Pythionicam: de quo consule Athenaeum.

## *ΓΑΜΟΣ.*

CCLVI. p. 363. *Ὅλκιον εἶδον μὲν ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον.*

112 Illud μὲν sustentando versui inseruit Vir Clar. sed ignarus medicus, dum opem ferre festinat, perniciem at-

tulit. Lege, ut codex vetus apud Pollucem, Ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον.

## ΔΕΛΦΟΙ.

CCLVII. p. 357. Στῆσαι πριάμενον τὰς γυναῖκας κατὰ τόπους.

*Ita* τὰς *pro* τὶ *posuimus*, inquit Grotius: et, *Recte*, succinit Vir Cl. Uterque fallitur: nam vere Editio Aldina habet, τοι. Articulus hic non convenit.

CCLVIII. p. 357. Οὐκ εὖ σεαυτὸν τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
Πῶς ἡ θύρα σοι ἔςαι ἂν ἀνεῳγμένη.

Σεαυτὸν est Viri Cl. facinus, qui σεαυτὸν ἔχων *te continens* hic intelligit. Vix ipsae olim Harpyiae magis omnia foedaverunt, quaecumque unguibus attigerant. Recte vero se habet σεαυτοῦ, notissima phrasi, οὐ τυγχάνεις εὖ ἔχων σεαυτοῦ, *an non bene te habes?* an tentigo tibi molesta est? Versum sequentem sic exhibet Athenaeus, Πῶς ἡ θύρα ἔςαι ἀνεῳγμένη: reliqua infersit Grotius, et versum dedit bis inconcinne hiantem, Casaubonus vero etiam pejorem. Mihi nullum est dubium, quin verbum exciderit; absorptum scilicet a proximis ob similitudinem. Et reperisse quidem me reor; sed ea conditione proferam ut interpretationem a me ne expectes,

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
Ἐςυκότως πως; ἡ θύρα' ς' ἀνεῳγμένη.

Versum penultimum

Ἀλλ' εὐθὺς εἰ βούλει σὺ καὶ συχνὸν τρόπον

corrupit Grotius, dum corrigere conatur: Athenaeus sic habet,

Ἀλλ' εὐθὺς ὡς βούλει συχνὸν βούλει τρόπον.

Lege certissime, literae unius jactura,

Ἀλλ' εὐθὺς, ὡς βούλει σὺ, χ' ὃν βούλει τρόπον.

Idem etiam versu praecedente pro ὑφήρπασεν male supposuit ὑφαρπαγή.

## ΘΗΒΑΙΟΙ.

CCLIX. p. 366. — Ἐμοῦ γὰρ κύριος μὲν εἷς ἀνήρ.

Excidit pes unus, Viri Clarissimi incuria: sic enim et Stobaeus et Grotius,

Ἐμοῦ γάρ ἐςι κύριος μὲν εἷς ἀνήρ.

113 ## ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

CCLX. p. 367. Οὐκ ἐς' ἀληθὲς παραλογίσασθ' οὐδ' ἔχειν
'Οψάρια χρηςά.

Versus laborat; cum γι in παραλογίσασθαι brevis sit. Lege,

Οὐκ ἐς' ἀληθὲς παραλογίζεσθ', οὐδ' ἔχειν.

## ΙΑΤΡΟΣ.

CCLXI. p. 368. — καὶ γύλιαν τιν' ἀργυρωμάτων.

Scribe ex Casauboni emendatione, γύλιόν τιν'? Γύλιος enim dicitur, nusquam γυλία.

## ΚΟΡΙΝΘΙΑ.

CCLXII. — αἱ δὲ παῖδες παρέχεον
Ἡ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δ' ἑτέρα μετάκερας *).

Ita quidem Athenaeus nunc habet: sed cum μετάκερας secundam corripiat, certissime legendum est,

Ἡ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δ' ἑτέρα τὸ μετάκερας.

## ΜΕΤΙΩΝ.

CCLXIII. p. 369. Ἰχθῦς τις σοὶ ἐφαίνεθ' ἑφθὸς; μικρὸς ἦν.
Ἀκήκοας. —

Ita Senarium hunc constituit Vir Cl. neque sentit pedem secundum utraque syllaba vacillare. Casaubonus quidem locum intactum praeteriit; sed sine dubio sic haec legenda sunt, et cum sequentibus continuanda,

A. — ἰχθῦς τί σοι
Ἐφαίνεθ' ἑφθός; B. Μιαρὸς ἦν. ἀκήκοας;
Ἁλμῇ τε λευκῇ, etc.

Emendationem nostram μιαρὸς pro μικρὸς verba sequentia confirmant: inde dicunt μιαροφάγος, et μιαροφαγεῖν **).

CCLXIV. p. 370. — Ἀργύριος δὲ παρατεθέντος καράβου.

Ἀργύριος nomen, utpote ἀπὸ τοῦ ἀργύρου deductum,

---

*) Non Philemonis locus est sed Alexidis: v. Athenaeum III. p. 123. e.

**) Alexis apud Athen. IV. p. 161. d. ἔδει δ' ὑπομεῖναι μικρὸν, ἀσιτίαν, ῥύπον etc. Porsonus Adv. p. 62. μικροσιτίαν. Legendum videtur μιαροσιτίαν.

secunda brevi stare hic nequit. Lege igitur *Ἀγύῤῥιος Agurrius:* et ita plane Eustathius hunc locum laudat pag. 1283. Quem cum legeret Vir Cl. prae inscitia tamen rei metricae quid rectius sit ignorabat. Idem olim mendum in Aristophanis Pluto,

*Ἀργύριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;*

Ubi vel versu ipso flagitante reposuerunt Viri Docti, *Ἀγύῤῥιος*. 114

## *ΜΟΙΧΟΣ.*

CCLXV. p. 370. *Οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν ἂν οἶσθ' ἀγαθόν.*

Et hic quoque versus claudicat: quem cum sic restituere voluit Casaubonus, *οἶσθά ἀγαθόν*, quid sodes profecit? *α* enim illud sequente vocali omnino elidi debet. Lege ergo, ut Senarius constet,

— *οὐδὲν οὖν οἶδας ἀγαθόν,*

Sed, cum Aldina Editio *οὐδὲ νῦν* habeat, non *οὐδὲν οὖν*: fortasse sic potius legendum est,

*Οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲ νῦν οἶσθ', ὠγαθέ;*

## *ΝΟΘΟΣ.*

CCLXVI. p. 372. *Κολώνη*.

Dormitabat hic bonus Homerus. Non enim *Κολώνη* ex Philemone citat Eustathius, sed *Βουνός*: quam vocem alii putabant eum tamquam barbaram sugillasse; alii, ut legitimam usurpasse. Vide modo Eustathium.

## *ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ.*

CCLXVII. *Δεῖ τὸν πολιτῶν προστάττειν αἱρούμενον* *).

Pro *προςατεῖν*, ut Stobaeus et Grotius habent, *προστάττειν* furtim supposuit Vir Clar. et contra versum, et constructionem. Sed licebit hoc typographo imputare.

## *ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ.*

CCLXVIII. p. 374. — *τὴν πλατεῖάν σοι*
*Μόνον ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεύς.*

Omnia ad Senarios reducere vult Vir Clar. quos ta-

---

*) Non Philemoni sed Menandro tribuitur hoc fragmentum. Exhibui inter Menandri Inc. 54.

men ipsos non aliter intelligit, quam syllabas numerando; ut hic,

Μόνον | ταύτην | πεποί | ηκεν | ὁ βα | σιλεύς.

ubi ex sex pedibus tres sunt vitiosi; et in priore versu, ex duobus alter. Jam dudum profecto taedet cum homine loqui, qui ipsa elementa nescit. Redigantur ad Trochaicum verba haec:

*Τὴν πλατειάν σοι μόνῳ ταύτην πεποίηχ' ὁ βασιλεύς;*
*Tibine soli hanc plateam rex fecit?*

## ΠΑΡΕΙΣΙΩΝ.

CCLXIX. p. 375. *Οὐ γίνεται περὶ τοὐπτανεῖον σκεπτωρία;*
115 (*Ἀλλὰ*) *τραπεζοποιοῦ ἐστιν ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.*

*Ut constarent versus*, inquit Vir Cl. *prioris nonnihil invertimus verba; in posteriore addidimus ἀλλά.* Hoccine tu invertisti, *ut versus constaret?* Quid tibi, mi homo, cum versibus? posthac, si sapis, intra orationis solutae auctores te continebis; versum etenim priorem misere strangulasti; posteriori vero illud *ἀλλά* addidisti, qui per se absque *ἀλλά* est aequo longior. Locus apud Athenaeum sic fertur,

*Περὶ τοὐπτανεῖον οὐ γίνεθ' ἡ σκεπτωρία·*
*Τραπεζοποιός ἐστιν ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.*

unde levi mutatione sic versus constituo:

*Περὶ τοὐπτάνιον οὐ γίνεθ' ἡ σκεπτωρία·*
*Τραπεζοποιός ἐσ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.*

*Ὀπτάνιον*, inquam, versus efflagitat, non *ὀπτανεῖον*: et sic Atticos usurpasse diserte affirmat Phrynichus, et Herodianus apud Etymol. Magn. *) Ita saepe Aristophanes; cujus hunc versum, quia Hexametrus est, opinor intelliges:

*Ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδόν* **).

CCLXX. p. 374. *Κανδαυλὸν, ᾠὰ, καὶ θρίον μὲν ἐν ξενῷ.*
*Τούτων διάπτωμ' ἐγένετ', ἁμάρτημά τι.*

*In tertio versu*, inquit Vir Cl. *addidi καὶ et μέν: initio sequentis sustuli τὶ et ἢ ante ἁμάρτημα, quae vitiabant versum.* Infeliciter, ut semper. Illa enim ipsa, quae partim addidisti, partim sustulisti, versus *vitiant*, non emendant. Sic lege, si versibus vis consulere:

*Κανδαυλὸν, ᾠὰ, θρῖον, ἐν ξενῷ· τί δαί;*
*Τούτων διάπτωμ' ἐγένετ' ἢ 'μάρτημά τι;*

---

*) Vide Lobeck. ad Phryn. p. 276.
**) Equit. 1033.

## ΠΙΤΤΟΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ.

CLXXI. p. 375. Ἰδοὺ πάρεστιν, ὡς ὁρᾷς· τριτημόρου
Ἕκαστος ὑμῶν ἦλθεν· εἰς τοὺς τέσσαρας
Εἴληφεν ἡμῖν οὑτοσὶ τριώβολον. (lege ὑμῖν)

Multa hic adnotat Vir Clar. quae non sunt unius as-s. Nihilo tamen meliora sunt, quae viri magni Salma-us et Gronovius pater ad hunc locum sunt commentati; ıos vide in nupera Pollucis editione. Solus ibi rem acu tigit Clar. Hemsterhusius. Rem per se facillimam uno rbo declarabo. Chalci 8 faciebant 1 obolum. Sex vero ıalcos appellabant τριτήμορον, quod probat Pollux ex hoc co Philemonis; ubi narratur *Quatuor viros ad nescio ıem locum venisse mercede τριτημόρου in singulos; et ım ex illis nomine omnium quatuor accepisse Triobo-ım.* Ergo, infert Pollux, 1 Triobolum continebat 4 τρι-μορα: atqui notum est Triobolum continere 24 chalcos, m obolus contineat 8. Tritemoron igitur, quarta pars ioboli, continebat chalcos 6: nam 6 est quarta pars 24. ıid his facilius: sed ut pulverem, qui virorum magno-ım oculos laedebat, abstergam, hoc insuper explicationis ıssa addam. Conductor horum quatuor mercenariorum ıbebat singulis sex chalcos: cum tot aenei chalci non sent ei ad manum, dedit uni illorum tres obolos argen-os, aequivalentes quater sex chalcis; quos ipsi postea ρματίζειν et pro aeneis chalcis commutare possent, et tum ngulis sex chalcos distribuere. Hoc ubique factum est, hodie fit in vita communi. Qua occasione lepidus nar-tur jocus in Aristoph. Vespis. Singuli judices Athenis Colacretis tres obolos quotidie accipiebant. Sed com-ındii caussa binis dabatur Drachma, quae valebat 6 obo-s; quam bini illi postea inter se dividere deberent. Al-r ergo ex duobus in foro piscatorio Drachmam permu-ns, pro tribus obolis tres Mugilis squamas lippienti al-ri dedit, et sic os ei sublevit. — Ceterum in loco sequen-, quem ex Polluce adducit Vir Clar. et numeros luxato deo, et sententiam pravam aut nullam: sed, cum nihil ınc properanti succurrat, quod placeat, aliis eas spinas lcandas relinquo.

116

## ΠΥΡΡΟΣ.

CLXXII. p. 378. Περὶ τουτό τ' αὐτοῖς πουλὺς ἀναλοῦ-
ται χρόνος —

Πουλὺς, inquit Grotius, *pro* πολὺς *ob versum posui.*

Nollem equidem hoc Viro magno excidisset. Neque enim πουλύς Ionicum in Comoedia Attica locum habet, neque versus ea medicina eget. Credebat scilicet ἀναλοῦται secundam syllabam corripere; quam tamen ubique producit Restitue ergo πολύς in locum, unde ejectum est.

## Σ Α Ρ Δ Ι Ο Σ.

CCLXXIII. p. 381. Σοὶ πέντε χαλκοῦς; σὺ δέ μοι τριτήμορον.

Syllaba una deest versui, quae ita supplenda est:

Σοὶ πέντε χαλκοῦς; σὺ δέ γε μοὶ τριτήμορον.

CCLXXIV. p. 380. Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῶν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον etc.

117 Locum hunc ex Stobaeo expressit Grotius; at apud Plutarchum verius meliusque versus primus sic extat,

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,

et versus sextus,

'Εάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ πορεύσεται *).

Versu septimo Plutarchus habet, Τί οὖν πλέον ποιοῦμεν· οὐδὲν, etc. Octavo autem, Ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα. Ita, inquam, editio Aldina; nam Stephanus et Xylander τοῦτο ex Stobaeo post δένδρα intruserunt; prorsus inepte, cum crassissimum Soloecismum ibi faciat. Melius quidem paullo apud Stobaeum, ubi τὸ δένδρον τοῦτο est, non τὰ δένδρα τοῦτο. Sed et hic in versu syllaba redundat, ut mirer magnum Grotium id non advertisse. Equidem hos versus sic corrigendos credo,

Τί οὖν πλέον ἔχομεν; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει,
Ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἱ τὰ δάκρυα.

Ἔχομεν apud Plutarchum reponimus, pro ποιοῦμεν: Graeci enim πλέον ἔχειν *proficere* dicunt, non πλέον ποιεῖν. Caetera per se patent. Malo vero Vir Cl. *qui signa personarum hic addidit*. Servus hic omnia loquitur. Neque ex decoro, Dominus dolore, et lachrimis coopertus tale continuo responsum dederit.

## Σ Ι Κ Ε Λ Ι Κ Ο Σ.

CCLXXV. p. 381. Ἄνθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
Ἐστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.

---

*) Stobaeus ἐάν τε μὴ, πορεύεται.

Equidem acumen Grotii hic desidero: quorsum enim ϑρωπον ὄντα? facile, ait, *est cuivis qui homo sit*, consium aliis dare. Quid, malum, an *bestiae* consilium da solent? lege emendatione certissima,

Ἄλλῳ πονοῦντι ῥᾴδιον παραινέσαι.

lteri, ait, dolenti consilium dare facile est; ipsum, si uando doleat, consilium id sequi, non facile est.

CLXXVI. p. 382. Ἐγὼ πρότερον μὲν ᾤμην τήνδε Σικελίαν, etc.

*Erat* τὴν, inquit Vir Clarissimus, *sed addidi* δὲ *propter versum. Omnino scena hujus dramatis in Sicilia uisse videtur.* O hominem iratis Musis natum! Tum axime versus corrumpit et trucidat, cum aliquid *propter ersum* fecisse se commemorat. Illud vero perquam inmiose; quod cum τήνδε *hancce Siciliam* tam bella emenatione supposuerat, continuo colligit Scenam in Sicilia lisse. Sine dubio quidem, si *hancce* admittimus; sed c Pseudocritici commentum est, non auctoris. Tu, leor, sic totum locum constitue,

Ἐγὼ πρότερον μὲν ᾠόμην τὴν Σικελίαν
Ἐν τοῦτ' ἀπόταχτον αὐτὸ τοὺς τυροὺς ποιεῖν
Καλούς· ἔτι ταῦτα προσετιθην ἀκηκοώς,
[υρὸς Σικελικὸς ὅτι κράτιςος ἦν, αἶτε περιςεραὶ Σικελικαί.]
Ἱμάτια ποικίλ' εἰ λέγοι τις Σικελικά.
Σκεύη μὲν οὖν καὶ κτήματ' ᾠόμην φέρειν.

bi illa, quae oratione prosa scripta sunt, et a margine textum perperam admissa uncinis separavi. Quod aud versus solius gratia, sed et sententiae feci. Quale nim hoc, ut vulgo quidem fertur et a Vir Cl. vertitur? *Ego*, inquit, *prius putabam, hoc unum eximium Siciliam abere, quod caseos faciat bonos: sed praeterea addebam x auditu caseum Siculum bonum esse.* Bella sane oratio: Putabam *solum caseum bonum* esse; sed postea auivi *caseum bonum esse.* Hanccine ut Vir Cl. tam secure dmiserit? hiccine est, qui solertia sua superioris saeculi criticos longe antecellere profitetur?

## ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

CCLXXVII. p. 383. In praelonga hac ex Athenaeo ῥήσει, paucula sunt, quae Casaubonum Grotiumque videntur effugisse. Vers. 2. Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν etc. Haec coacta et duriuscula sunt. Lego et distinguo:

Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἡδύ γ' ἔς' εὐημερεῖν
Ἐν ἅπασιν ἰχθὺν, ἁπαλὸς οἷος γέγονέ μοι,
Τοῖον παρετίθην, κοὐ πεφαρμακευμένον.

Nam apud Athenaeum est παρετίθει, κού. Per omnia talem inquit, piscem apposui, qualem acceperam. Mox versu 7.

Ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κόπτὸς ἂν τοιοῦτος ἦν.

Illud ἂν ob versum Grotius addidit; sed sententiae nocuit. In Aldina quidem editione deest: in Casauboni est ὢν, quod Grotiano illo melius. Vel lege κόπτὸς αὖ, potius quam ἂν *). Postea versu 10;

Ὅμοιον ἐγένετ', ὄρνις ὡς ὅταν ἁρπάσῃ
Τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι. περιτρέχει κύκλῳ
Θηρῶσα τοῦτο καταπιεῖν, περὶ δ' ἐσπούδακεν
Ἑτέρα διωκάθουσα ταύτην· ταὐτὸν ἦν.

Ubi primo versu ὡς a Casaubono additum est; et tertio θηρῶσα interpolatum: libri enim τηροῦσα. Illud vero vix satis mirari possum, versum tertium qui duabus syllabis 149 ultra metri leges redundat, et Casaubono et Grotio fucum fecisse. Quod ad sententiam attinet, putide illud καταπιεῖν bis ingeritur: et inepte, quod primo ὅμοιον *simile* dictum est, postea ταὐτὸν *idem* dicitur **). Vix dubito, quin auctor sic dederit,

Ὁποῖον ἐγένετ', ὄρνις ὅταν ἀναρπάσῃ
Τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι, περιτρέχει κύκλῳ
Τηροῦσα τοῦτο· κᾆτα περιεσπούδακεν
Ἑτέρα διωκάθουσα ταύτην, ταὐτὸν ἦν.

Deinde versu 20. sic habetur,

Εἰ δ' ἔλαβον ἄρτι σκάρον, ἢ 'κ τῆς Ἀττικῆς
Γλαυκίσκον —

Atqui Σκάρος primam syllabam corripit: lege igitur, ut versus constet,

Εἰ δ' ἔλαβον ἀρτίως σκάρον ***).

Versu denique ultimo,

Ὅταν ὀσφραύθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

Ubi Casaubonus ὅταν μόνον ὀσφ. reponit; Grotius deterius, Ὅταν τι ὀσφ. Ego sic potius suppleverim,

Ὅτ' ἂν ἀποσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν †).

ΦΑ-

---

*) αὖ probat Brunck. ad Soph. Phil. 290. Erf.

**) Hoc vereor ne justo argutius monuerit vir summus.

***) Hoc recepi. Olim legebatur εἰ δὲ λαβὼν ἄρτι, quod e Canteri conjectura mutatum est in εἰ δ' ἦν λαβών. Ita servari potest ἄρτι.

†) Illud ἀποσφραίνεσθαι h. l. parum commodum. Pro ὅτ' ἂν voluisse videtur ὅταν, quod tamen ultimam syllabam constante

## ΦΑΣΜΑ.

CCLXXVIII. p. 388. *Ἐπεὶ δὲ ἡ Ῥόδη. —*

Ita haec a Viro Clar. disponuntur; ut versibus pernicies obveniat. Tu sic leviter corrige;

*— ἐπειδὴ δ' ἡ Ῥόδη —*

## ΧΗΡΑ.

CCLXXIX. p. 389. *Σάνναχρα, ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια.*

Ut hinc versus exoriatur, sic lege,

*Σαννάκι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια.*

Illud *σαννάκια* varia lectio sive emendatio erat τοῦ *σάνναχρα*; et ex margine in textum irrepsit; ut saepe accidit, praesertim apud Lexicographos.

## PHILEMONIS RELIQUIAE EX INCERTIS COMOEDIIS.

120

CCLXXX. p. 405. *Πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἢ ζητεῖν ἔχεις.*

Mirabar, e quo Barbariae specu prodiret illud *ἄλλο ἢ* *); sed mirari desii, postquam apud Stobaeum, Auctorem Comparationis Menandri et Philemonis, et Grotium ipsum legebam,

*Πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις.*

Ergo hoc Viri Clar. facinus erat, qui nesciebat apud Graecos *ἄλλος* cum genitivo jungi; ut eum ablativo apud Flaccum,

*Alium sapiente bonoque.*

Ut erratum igitur hoc tolleret, *ἄλλο ἢ* clanculum interpolavit; de versu interim, cadat an recto talo stet, tam securus, quam qui nihil sciat aut sentiat.

---

ter corripit, nisi forte seriores poetas excipias, ut Auctor, inc. de vir. herb. in Fabricii B. G. II. p. 630. ubi vide vs. 62. 77. et 134. quos paullo audacioribus conjecturis tentavit Hermann. ad Orph. p. 718. Philippidis versum ap. Stob. Serm. I. p. 7. Grot. *ὃς ἂν ἁμαρτάνῃς τι χαῖρ' ἡττώμενος,* verbo tetigisse sufficiat!

*) Barbaries, quam dicit, non constructionem spectat sed hiatum. Ad quod non attendit V. D. in Actis Erud. 1711. p. 38.

CCLXXXI. p. 405. *Σὺ γάρ τίς ἐσσὶν, εἰπέ μοι, παῤῥησίᾳ.*
*Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν οὐκ ἄνθρωπος ὤν;* etc.
Tu enim quis sis, dic mihi libere.
Loqueris inter homines, quasi homo non esses?

Grotius ad locum, cujus notas nescio cur omisit hic Vir Cl. *τίς ἐσσὶν*, inquit, *nostra est emendatio; vulgo τί ἐςιν. Et illud nostrum*, *οὐκ ἄνθρωπος ὤν*; *nam quod vulgo legitur*, *ὡς ἄνθρωπος ὤν*, *corrumpit oppositionem. Quaeris enim ex superbo, sit ne majus quid homine, an hominum unus.* Enimvero hic infeliciter rem gessit ὁ θαυμάσιος. Principio illud ἐσσὶ Poëticum prorsus est, neque Scenam Atticam intrare potest, ubi semper εἶ *es* secundae personae usurpant: ἐσσὶν vero cum ν paragogico ne apud poëtas quidem auditum est. Porro quam hic *oppositionem corrumpi* dicat Vir magnus, non intelligo: neque enim hic *superbum* alloquitur, sed ἀκόλαςον (ut vel Stobaei titulus indicat) hominem *flagitiosum, nequam, nihili, nullius frugis*, qui vel, *homo* dici non mereretur. Tota ergo via aberravit Grotius, et cum emendatione sua et cum versione. Tu lege, ut Stobaeus exhibet. Locum au-121tem sic verte;

*Tu vero dic mihi, quid sit libere loqui?*
*Tune loqueris inter homines, tamquam homo sis?*
*Tune omnino ambulas, aut eundem aërem*
*Ac alii respiras, cum sis hujusmodi?*

Iners ille, quicumque erat, se aliquid *παῤῥησίᾳ libere* locuturum comminatus erat: quo audito Vir hic gravis et honestus sic hominem reprimit et retundit. Jamne apparet, quod dixi, toto caelo hic aberrasse Grotium? Neque vero culpae expers est Clar. Clericus, qui illud τὸ δ' ὅλον περιπατεῖς verterit, *Universumne conculcas*, *περιπατεῖν idem hic esse* dixerit ac *καταπατεῖν*. Ubi vero hoc auditum? quo auctore? quam inficeta porro sententia? Tu certe omnes Artis tuae regulas, quotiescumque ad rem redigere studes, *conculcas* et proculcas.

CCLXXXII. p. 411. *Ἐὰν οἷς ἔχομεν τοῖς γε μηδὲ χρώμεθα,*
*Ἃ δ' οὐκ ἔχομεν ζητοῦμεν· ὧν διὰ τύχην —*

Binos versus ex tribus confodit Vir Cl. et tamen, ni fallor, data opera id fecit, ut laborantibus opem ferret. Scribe ut apud Stobaeum exstant.

CCLXXXIII. p. 412. *Τί ζῆν ὄφελος ᾧ μή 'ςι τὸ ζῆν εἰδέναι;*
Ita quidem Stobaeus; sed repone,

*Τί ζῆν ὄφελος ᾧ μή 'ςι τί τὸ ζῆν εἰδέναι;*
*Quid prodest ei vivere, qui nescit quid sit vivere?*

absorptum est a syllaba praecedente.

CLXXXIV. p. 417. Μαινόμεθα πάντες, ὁπόταν ὀργιζόμεθα.

Si non toties in versus peccaret Vir Cl. crederemus ic typographi sphalma esse, pro ὀργιζώμεθα; ut apud obaeum extat et Grotium.

CLXXXV. p. 390. Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μανθάνειν etc.

Elegantissimum hunc locum, etsi longiusculus sit, 122 tum descripsimus, ut eo melius de emendationibus le-ɔr judicare possit. Verba sunt patris ad artem aliquam scendam filium adhortantis. Neque enim naufragus lvari potest, nisi terram prehenderit; neque fortunis is ejectus et nudatus, nisi in arte aliqua praesidium i habeat. At mihi sunt, inquies, pecuniae, domus, aedia. Haec omnia saepe uno die Fortuna evertit. De-de infit versu 9.

Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς Τύχης etc.

oc est, vertente Grotio,

*Nostrum quisquam, si fortunae portum appulerit, anchoram*
*Dejicit, et sic extra pelagi se locat violentiam.*

uid malum, *fortunae partum* hic praedicat, cujus μεταβο-ς vicissitudines et inconstantiam jam ante denuntiave-t. Hoc plane est sententiae priori repugnans. Fortuna *pulus* potius, quam *portus* dici merebatur. Equidem ror Virum Magnum non subodoratum esse veram le-onem;

Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς Τέχνης,
Ἔβαλεν ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.

quis, inquit, ex nobis, naufragium fortunarum passus, *Artis* portus penetravit, Anchoram ibi jacit, et quo curior sit, alligat. Notus est ille Senarius auctoris in-rti,

Λιμὴν ἀτυχίας ἐςὶν ἀνθρώποις τέχνη.

ox versu 11. quid sodes est ἀπαιδεύτου πνεύματος, *in-octa tempestas?* Haeccine tam patienter ferri? Lege ne dubio,

Ἂν δ' ἀπαίδευτος μετασχῇ πνεύματος φοβούμενος.

rtifex, jam dixerat, habet portum, quo se recipiat: *At indoctus et iners tempestate jactatus sit*, nihil habet rfugii in senectute. Denique versu ultimo,

— εὔχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.
Εἰ δὲ μή, γνώσεις ἂν αὐτοὺς ἄλλο μηδέν, πλὴν σκιάν.

bi illud γνώσεις ἂν αὐτοὺς ex Casauboni emendatione

adoptavit Vir magnus: nam apud Stobaeum est γνῶσι σαυτὸν, Scies *te* nihil esse praeter umbram. At mihi quidem vulgata lectio perplacet. Si fortunis tuis exutus, in amicorum benevolentia fiduciam habes, scies *te meram umbram* esse, et plane periisse. Certe fortius argumentum est, si *se miserum fore* reputet, quam si *amicos infideles*. Revocetur igitur prior lectio,

Εἰ δὲ μὴ, γνώσῃ σαυτὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκιάν.

CCLXXXVI. p. 412. Φθόνος ἐν ἑαυτῷ τοῦθ᾽ ἓν ἐπιεικῶς ποιεῖ.

Invidia in se ipsa hoc unum recte facit

Apud Suidam et Grotium recte est Ὁ φθόνος: sed quid sibi vult illud ἐν ἑαυτῷ ποιεῖ *in se ipsa facit?* quis sic locutus est? lego,

Ὁ φθόνος ἐν αὐτῷ τοῦθ᾽ ἓν ἐπιεικῶς ἔχει.

Sic in Epigrammate *),

Ὁ φθόνος ἐςὶ κάκιςον, ΕΧΕΙ δέ τι καλὸν ΕΝ ΑΥΤΩΙ.

CCLXXXVII. p. 418. Στρατιῶτα, κοὐκ ἄνθρωπε, καὶ σιτούμενε

Ὡς τὰ ἱερεῖα, ἵν᾽ ὅταν ᾖ καιρὸς, τυθῇς.

Versus posterior, qui et in Stobaeo sic fertur, semel iterumque in metrum peccat: lege.

Ὡς τά γ᾽ ἱερεῖ᾽, ἵν᾽ ὁπότ᾽ ἂν ᾖ καιρὸς, τυθῇς,

CCLXXXVIII. p. 398. Σιτάρια μικρὰ προσφέρων, οἴνου θ᾽ ὅσον

Ὀσμὴν ἄγειν· λαχάνων τι· καὶ νὴ τὸν Δία, etc.

Grotius ad locum: *Ita sensui consuluimus; nam in libris legitur*, Ὀσμὴν λαχάνων ἄγει τι. At pace viri magni, sensui hic parum consuluit, verba vero et constructionem labefactavit. Lege, ut Stobaeus habet, et distingue:

Σιτάρια μικρὰ προσφέρων, οἴνου θ᾽ ὅσον
Ὀσμὴν· λαχάνων ἄγει τι. —

Eleganter dixit auctor, οἴνου ὅσον ὀσμὴν, *vini non amplius odorem:* et eadem constructione Aristophanes in Vespis **)

Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον ςίλην.

et Callimachus Epigr. XLIX,

Οὐδ᾽ ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμες —

---

*) Adesp. in Brunckii Anal. III. 242.

**) Vs. 213. Adde Leon. Tar. 70, 3. et Hermannum ad Vig. p. 721.

ex sagacissimi Bentleii emendatione: nam codices ibi inepte habent ἀλλ' ἄραγον.

CCLXXXIX. p. 394. Οἱ δ' ἑπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι, δοκῶ,
Τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα διατηρουμένῳ·
B. Ὀνησίφορα γένοιτο. A. Τοῦτο γίνεται.
Ὁ γὰρ φέρει νῦν, οὗτος εἷς ὄνος φέρει.

*Ita*, inquit Grotius, *correximus, cum apud Stobaeum extaret* διατηρεῖν μόνον. Sed, opinor, rationem hujus correctionis nemo expiscari poterit: neque, cum vertit τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα, *Sepulchrum Niobeïdum*. Quid hic faciunt *Niobeïdes?* aut cur γυναῖκες *mulieres* eas solas hic denotent? Equidem sic potius legerim,

Εἰ δ' ἑπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι, δοκῶ
Τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα διατηρεῖν μόνον, *)
Ὀνησίφορα γένοιτο· τοῦτο γίνεται.
Ὁ γὰρ φέρει, νῦν οὗτος εἷς ὄνος φέρει.
*Quod si septem ad Thebas bellum mihi inferrent,*
*Videor mihi mulierum augurium solum observaturus,*
ΟΝΗΣΙΦΟΡΑ ΓΕΝΟΙΤΟ. (fausta sint:) *hoc quidem fit;*
*Omne enim quod* ager *fert, unus hic asinus nunc portat.*

Videtur alludere ad notum eo tempore Drama Tragici cujusdam (non enim Aeschyli nec Euripidis) ubi Chorus mulierum ea verba ὀνησίφορα γένοιτο, quasi omen quoddam usurpaverint. Jocum quoque captat ex ridicula Etymologia, quasi ὀνησίφορα essent, quae ὄνος φέρειν possit.

CCXC **). Κἂν δοῦλος ἦν τις, οὐδὲν ἧττον, δέσποτα, —

Lege sine dubio, Κἂν δοῦλος ᾖ τις: *si sit servus*: non *esset* vel *fuit*.

CCXCI. p. 427. Τὸν μονιὸν ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.

Grotius, cujus notam invidit hic nobis Vir Clar. *a Scaligero*, inquit, *et hoc annotatum erat pro* μόνον, *ut apud Stobaeum est. Posset etiam et* μοῦνον *scribi*. At, meo quidem judicio, neutrum hic convenit: non μοῦνος, quia hoc Ionicum est, neque Atticae comoediae congruit: non μονιὸς, quia hunc versum Stobaeus profert sub titulo *Uxorem ducere malum esse*. Atqui μονιὸς plus esset quam

*) At dubito an recte articulus ante ἑπτὰ ἐπὶ Θ. omitti possit. Infinitivus fort. pendet a superioribus. *Credo equidem*, inquit, *Septem contra Thebas bellum mihi intulisse, ita ut mulierum mihi augurium observandum sit.*

**) Vide ad Ἐφοικιζόμενον.

caelebs, non qui matrimonium modo, sed qui omne humanum commercium et consortium fugitet. Lego igitur,

Τὸν δὲ μόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.

125 Pendebat hoc a superioribus, quae nunc perierunt.

CCXCII. p. 427. *Γαμεῖν ὃς ἐθέλει, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.*

Poëtae veteres non ferebant hunc hiantium vocalium concursum. Quare legendum, πρὸς μετάνοιαν. Quamquam argutius dixisset auctor,

Γαμεῖν ὃς ἐθέλει, μετάνοιαν μετέρχεται.
*Qui uxorem vult ducere, poenitentiam ambit.*

CCXCIII. p. 419. *Ὅστις πένης ὢν ζῇ, παραζῆν βούλεται,*
*Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά.*

Grotius illud παραζῆν a Gesnero adscivit; nam Stobaeus habet παρὸ ζῆν, et in notula addit vir magnus: *Indecore vult vivere, qui pauper vivere durat. At Salmasius malebat:*

Ὅστις πένης ὢν ζῆν παρ' ὃ ζῇ βούλεται.

At censuram de Salmasio agit Vir Clar. et pronunciat *hanc meram esse* παραδιόρθωσιν. Teneat vero se, moneo, intra cancellos suos: haud sic res sibi abibit cum Salmasiis, ac cum Martianaeis. Nam illud παραζῆν Gesneri et Grotii non minus a scriptura, quam a sententia recedit. Quis sodes βούλεται παραζῆν. *cupit* misere aut foede vivere? Etiam qui ita *vivunt*, nequaquam tamen *cupiunt*. Illud autem in Salmasiana conjectura vitii est, quod nulla ibi sententiae redditio est: *Quisquis vult vivere, aliter quam vivit*, quid tum postea *)? Sed operam viro magno feremus, sic leviter corrigendo:

Πᾶς τις πένης ὢν ζῆν, παρ' ὃ ζῇ, βούλεται.
*Omnis pauper vult vivere, aliter quam vivit:*
*Nam paupertas proclivis est ad mala facienda.*

hoc est, cupit paupertatem effugere, etiam per nefas et scelera. Poteris etiam propius ad receptam scripturam sic reponere,

Πᾶς τις πένης ὢν ζῇ, παρ' ὃ ζῆν βούλεται.
*Omnis homo, si pauper est, vivit aliter, quam vivere cupit.*

hoc est, egestate coactus et impulsus quaedam facit, quae in re lautiore haud faceret: cui apte jam subjungitur,

---

*) Respondet V. D. in Actis Erud. 1711. p. 38.: *ille ipse, qui cum sit pauper, tamen vivit, et non Theognidis potius consilium sequitur: Χρὴ πενίην φεύγοντα κτλ.*

m *inopia proclivis est; ad mala suadenda.* Atque haec
iterior vera lectio est.

XCIV. p. 396. *Addidi γε*, inquit Grotius, cujus notas 127
rum nobis invidit, qui omnes se daturum promisit, *ob*
*sum*. Sed verius ita supplebitur,

> Ἐγὼ τὸ πρότερον τοὺς πένητας ζῆν μόνον.

x vers. 5. *illud*, inquit, *αὐτῶν addidi versui implendo:*
*n apud Stobaeum est Νῦν δὲ διαφέροντα.* At quanto
lius esset, ut deficeret potius, quam sic impleretur.
id enim dactylus facit in loco secundo? Gorallianum
ius hoc est, quam Grotianum. Tu lege, addita li-
ıla,

> Νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν.

aique versu 6. *illud quoque*, inquit, ὁράω *pro* ὁρῶ *ver-*
*caussa immutavimus.* Atqui ὦ θαυμάσιε, Ionicum il-
ὁράω nihil negotii habet cum Comoedia Attica: et
ı pene ignosco Cl. Clerici negligentiae, qui has notas
iens praeteriit. Mihi neque δὴ illud placet; iners enim
et otiosum est: neque τὸν βίον hic belle repetitur,
d in priore sententia erat. Locus totus sic fortassis
ndus est,

> Νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν
> Δαπανήμασιν, νὴ τὸν Δία, διορῶ μόνον.

XCV. p. 396. Versu 2, nullo modo consistere potest
ondeus loco quarto; et certissima est Salmasii conje-
ra, Φθόνον τ', ἐπήρειάν τε, καὶ μῖσος πολύ; quam in
tum etiam adsciscere debuit Grotius. At in versu 3.
quod utrumque effugit; nam saepe dixi ab hiatu illo
ıcurrentium vocalium veteres maxime cavisse. Lege
ur mutatione minima,

> Πράγματά τε πολλὰ, κἀνοχλήσεις μυρίας.

est, καὶ ἐνοχλήσεις. Unde perperam Grotius versu 5.
addidit, ne Senarius esset ἀκέφαλος,

> Καὶ εἶτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εἱρέθη θανών.

age deformem hiatum; et levi opera restitue, ἔπειτα μ. τ.
mox versu 9. Καὶ μήτ' ἔχειν με πλοῦτον, μήτε πράγματα,
repone, Καὶ μήτ' ἔχειν πλοῦτόν με, μήτε πράγματα, ne
*ondeus* in loco quarto Senarium extinguat.

XCVI. p. 396. Δουλεύομεν δόξαισιν, εὑρόντες νόμους.
Προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν οὐκ ἔς' ἀποτυχεῖν
Κακοῦ πρόφασιν δ' ἀεί τιν' ἐξευρίσκομεν.
Servimus opinionibus, post inventas leges.
Majoribus et posteris vitare malum non licet; 128

Sed occasionem *infelicitatis* semper aliquam
invenimus.

Ita vertit et distinguit Vir Cl. duce Grotio: sed perperam uterque. Quale enim hoc est, *Non licet majores vitare malum?* Quid? an miseriae nostrae vita functos *majores* quicquam afficiunt? immo sic haec distinguenda erant:

> Δουλεύομεν δόξαισιν, εὑρόντες νόμους,
> Προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν. Οὐκ ἐς' ἀποτυχεῖν, etc.

*Servimus opinionibus, majoribus, posteris*; ut rem, potentiam, gloriam ab illis acceptam hisce tradamus.

CCXCVII. p. 393. *Restituimus*, inquit Grotius, *sensum versui, qui vulgo corruptus.* Nimirum δ' ejecit ante ἀνευρίσκουσα, et pro ἀποςερεῖ posuit ἵν' ἀποςερῇ. Utrumque infeliciter: nam et verba et sententiam depravavit magis, quam restituit; tu sic lege et distingue;

> Αὕτη πορίζουσ'· οὐ λαβοῦσα πάνυ μόλις,
> Ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κεφάλαιον, ἐκτίει
> Τὸ σπέρμα· τοὺς τόκους δ', ἀνευρίσκουσ' ἀεὶ
> Πρόφασίν τιν' αὐχμὸν ἢ πάχνην, ἀποςερεῖ.

Ubi ordo est, Οὐ λαβοῦσα τὸ σπέρμα μόλις ἐκτίει — τοὺς τόκους δ' ἀποςερεῖ. Quid clarius aut rotundius? At Grotius illud οὐ λαβοῦσα cum prioribus connectebat: quo et illis ταυτολογίαν impegit, et sequentibus connexionem abstulit.

CCXCVIII. p. 406. Λύπη· διὰ λύπην γὰρ μανία γίγνεται, etc.

Mirabar, unde elumbis ille versus prodiret; verum inspectis Stobaeo et Grotio, deprehendi clandestinum hoc facinus esse Viri Cl. Sed parcemus hic verbis inclementioribus: multo enim ei studio et labore opus est, ut sentiat quantum peccavit, et quam immani flagitio se his rebus immiscuit. Tu modo huc revoca veterem lectionem,

> Λύπη· διὰ λύπην καὶ μανία γὰρ γίνεται.

CCIC. p. 420. Κἀκ τοῦ καθεύδειν οὗτος οὐκ ἐξέρχεται.

128 Quid sit ἐξέρχεται ἐκ τοῦ καθεύδειν, *exire ex dormiendo*, fateor me non capere. Equidem lego, Κἀν τῷ καθεύδειν. Cum mens pavore aliquo perculsa est; ne in somnis quidem ille pavor e mente excedit.

CCC. p. 413. Τοὺς αὐτοὺς αὐτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φίλους.

Et Stobaeus et Grotius recte habent, Τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ. ubi ordo est, αὐτὸς βούλεται τοὺς αὐτοῦ φίλους. Sed

r Clar. et versus et phraseos ignarus utrique injuriam cit, temeritatis poenas diu daturus.

CCI. p. 433. Ἔξεςιν ἀποκτείνειν μὲν, ἀποθνήσκειν δὲ μή.

Ante duas consonantes, quarum neutra liquida est, llaba corripi non potest *). Repone igitur,

Ἔξεςʼ ἀποκτείνειν.

CCII. p. 406. Πολλάκις ἔχων τις οὔτε ἀναγκαῖα νῦν —

Scias, cui acceptum referas lepidum illud ἀναγκαῖα, iod bis versum jugulat; nam Stobaeus Grotiusque τἀγκαῖα habent. In posteriore versu commune peccatum t. Lege χἀτέρους.

CCIII. p. 394. Μεῖζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοὶ, δέσποτα etc.

Indignor equidem hunc locum tam negligenter a rotio habitum esse; et vereor ne frontem perfricet Pseucriticus, et ex Viri magni erratis patrocinium suis quaet. Haud tamen sic evadet; aliter enim peccarit vere uditi, aliter ignari et qui primos se omnium rerum punt, cum merae umbrae volitent. Versu 5. lege sine ıbio,

Εἰ μὲν λαλῇ τοῦθʼ, Ἀπέθανʼ ἄνθρωπος γὰρ ἦν.

i *hoc loquatur*, *Mortuus est*. Quid enim huc facit λαλῇ? Versu 6. in secundo loco dactylus est, prorsus cona morem. Scribe minima mutatione,

Τοσοῦτο γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν.

ersus 8. a Grotio interpolatus deformem hiatum ostent; nonus vero syllabam redundantem gerit. Apud Stoaeum pro ἐὰν τοῦτο est τοῦτο ἐάν. Tu sic utrumque orrige,

Ἀπόλωλεν· ἐν ἑαυτῷ τοιοῦτος ἂν σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα συλλέγει κακά.

Denique versu ultimo, et hiatus est, et dictionis vitium. Repone certissime,

Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

CCIV. p. 404. Ἄνθρωπος οὐ δήπουθεν οὐκ ἔςʼ οὐδεὶς —

*Ita posui*, inquit Grotius, ἄνθρωπος οὐ *pro eo*, *quod pud Stobaeum est* ἄνθρωπος εἶ. Nollem vero, ita posuisset: quid enim, obsecro, est οὐ οὐκ οὐδείς? Portentosum lane. Tu lege certissime;

---

*) Secundus trimetri locus anapaestum habet.

129

*Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν, ὧν ἔς' οὐδεὶς.

Mox versu 3. *Ita*, inquit, *ob versum scripsi ὁ ποιέων* ; *Stobaeano ὁ ποιῶν*. Ita ne vero *ob versum?* cum in cum quartum intruserit dactylum contra leges Sena Quid porro est *ποιέων*? quousque Vir magnus cum A cis Ionica miscebit? Noli dubitare, quin sic corrig dum sit,

Ὁ ποιῶν δ' ἐλαχίςου τὸ γεγενημένον κακόν.

ἐλαχίςου inquam, non ἐλάχιςον, *qui minimi facit, aestimat*

CCCV. p. 427. Θανεῖν ἀρεῖόν ἐςιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.

Ἀρεῖον hic certissime correxisse sibi visus est Vir (volùit autem ἄρειον) nam Stobaeus et Grotius ἄριςον h bent. Quale enim, apud se dixit, est ἄριςον ἢ *optimu quam?* Hoc quidem recte. Sed ubique eum infelicit sequitur, sive quid clam, sive palam interpolare aude Attici quippe, etsi ἄριςον dicant, numquam tamen dicu ἄρειον gradu comparativo: hoc poëtis Ionicis relinquu Sic igitur corrigendum erat.

Θανεῖν ἄριςόν ἐςιν, οὐ ζῆν ἀθλίως.
Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τοὖναι κακῶς.

130 Stobaeus quidem et Grotius versu posteriore habent ἢ ζῆν κακῶς: sed ipsius sententiae ductu τοὖναι sive τὸ εἶ legendum. Ceterum Vir Clar. hunc versum callide o sit **); si enim ἄρειον legas, idem bis dicetur insipi ταυτολογίᾳ.

CCCVI. p. 433. Οἴει σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
Τρυφῆς ἁπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ,
Πεφευγέναι τὸ Θεῖον, ὡς λεληθότας, etc.

Ita quidem Clemens et Eusebius exhibent; sed stinus post versum secundum haec interserit, Καὶ γῆν

---

*) Vulgatum ἐλάχιστον recte tenuit etiam Wyttenb. ad I tarch. Opp. Morr. p. 103. A.

**) Non callide, opinor, sed Grotii Florilegium sequutus, conjungitur ille quidem cum priori versu arctissime; sed h operarum errorem esse e Gesneri Stobaeo casu susceptum, cet margo Florilegii, in quo priori versui Philemonis, alteri phoclis nomen adscriptum legitur. Sunt igitur duo diversi loci et poetae fragmenta. Quod si animadvertisset Bentle non sane tentasset secundum versum conjectura parum probab τοὖναι autem pro τὸ εἶναι nusquam mihi quidem inventum.

ψειν ὡς ἀπὸ τοῦ πάντ' εἰς χρόνον. Unde non magna mutatione sic locum constituo,

Κατὰ γῆν καλύψειν, κἀπὸ τοῦ πάντ' εἰς χρόνον
Πεφευγέναι τὸ θεῖον, ὡς λεληθότας;

Certe illud λεληθότας *latentes* longe aptius commodiusque infertur post γῆν κατακαλύψειν *terram operturam esse;* quam si absque illo inferatur. Jam autem versus septimus et octavus sic ex eodem Justino constitui debent,

Εἰ γὰρ δίκαιος κἀσεβὴς ἕξουσιν ἕν,
Ἅρπαζ' ἀπελθών, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα.

Alio loco prioris Clemens et Eusebius habent, Καὶ εἰ τοὺς δύο καλύψει ἡ γῆ, φασι, τῷ παντὶ χρόνῳ *); quae corrupta sunt et depravata ex altero illo, quem modo apud Justinum correximus. Grotius vero utrumque ponit, ad hunc modum,

Εἰ γὰρ δίκαιος κἀσεβὴς ἕξουσιν ἕν,
Ἡ γῆ δὲ καλύψει τοὺς δύο τῷ παντὶ χρόνῳ.

Et posteriore hoc opinor, tam incondito et male nato, sine gravi jactura carere possumus: etsi Vir Cl. caecus de coloribus, pronuntiet, *Optime haec esse a Viro summo emendata, et facili mutatione.* Tu vero *tuis te teneas Damasippe;* neque de versuum concinnitate te judicem constituas. At sententiam saltem pravam esse subodorari debebas: *Si justus,* inquit, *et impius unum exitum habebunt, et ambos terra occultabit omni tempore.* Immo vero, ex Philemonis sententia, ambos pariter occultabit: non enim hic dogma Christianum de corporum resurrectione propugnat; sed ἐν ᾅδου *in inferis* judicium futurum dicit; ubi animae impiorum torquebuntur; corpora vero non resurgent, ut neque piorum. Jam, opinor, intelligis alieno haec loco posita esse, neque a Philemone vel Diphilo proficisci potuisse: sed si Justinum et me sequeris, omnia constant, et optime habent.

CCVII. p. 414. Ἔπειτα δ' ἐθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσαν· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως. 131

Non commode haec procedunt, neque, uti debuit, crescit sententia. Quippe θεωρεῖν idem fere est quod ὁρᾶν. Id hoc a Grotio est; qui in notis, apud Clementem ait esse Εἶτ' ἐπεθεώρησαν. Cur non igitur, quod proximum erat, reposuit,

*) Hermannus apud Erfurdt. ad Ajac. p. 631. corrigit: καὶ καλύψει τοὺς δύο τὸν πάντ' εἰς χρόνον.

*Ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα?*

Nam et δ' inconcinne hic intervenit; et ἐπιθεωρεῖν a me convenit, *studiose contemplari*. Lege porro ἐνέπ nam ἔπεσαν Graece non dicitur, nisi dialecto Boeotica Alexandrina.

CCCVIII. p. 132. *Ἐάσαθ' οὕτως οὖν ἔχειν· τὸ πῦρ νον* etc.

Illud οὖν in primo versu a Grotio est; apud A naeum enim deest. Casaubonus conjecit, *Ἐάσαθ' οὐ τοῦτ' ἔχειν*: melius quidem quam Grotius; nam οὖν al prorsus loco ibi ponitur. Quippe sic potius dixisset P *Ἐάσατ' οὖν οὕτως ἔχειν*. Sed vera et certa lectio quam nunc tibi profero,

*Ἐάσαθ' οὕτως, ὡς ἔχει· τὸ πῦρ μόνον.*

Illud ὡς absorptum est a syllaba praecedente. in versu ultimo prava distinctio est: quod vel illu perito satis indicat: tu sic interpunge;

*— Κατακλείει γὰρ ὅσ' ἂν ἔξω λάβῃ*
*Τοῦτο πάλιν, εἰς τὴν σάρκα δ' οὐκ ἐνδύεται.*

Ignis, inquit, lentus elixum magis quam assum facit *contra vehemens ignis omne extrinsecus urit, neque men intra carnem penetrat.*

CCCIX. p. 399. *Ἅπαντα κυκᾷ, καὶ μεταστρέφει τύχη.*

A Grotio est illud κυκᾷ, et perperam omnino: qu priorem syllabam corripit. Revocanda est lectio ve codicis νικᾷ.

CCCX. p. 399. *Πρόσεστιν ἄρα καὶ τῷ πένητ' ἀπιστία* et

Male hic ἀπιστίαν *incredulitatem* vertit Vir Cl. 132 sive enim hic significat ἀπιστία, et sic vertendum *Adhaeret ergo et pauperi Non credi*: sed quid sode lud est καὶ *etiam* pauperi adhaeret? an et divitibus haeret? Hoc plane sequentibus repugnat. Nimirum Grotio debemus: vetus codex habebat, Πρόσεστι δὲ τῷ νητ' ἀπιστία: unde simplicissima emendatio nascitur,

*Πρόσεστιν αἰεὶ τῷ πένητ' ἀπιστία.* vel,
*Ἀεὶ πρόσεστι τῷ πένητ' ἀπιστία* *).

---

*) Iota in πένητι elisum fort. defendas Euripidis exempl Aegei Fragm. VI. p. 416. Lips.

*ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος*
*δίδωσιν.*

Quamquam hoc quoque corruptum putat Lobeck. ad Ajac.

CCXI. p. 409. *Ἔχει γε χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον γέρων.*

Nullo pacto hic stare potest Spondeus in loco quarto quod et sensit doctissimus Rutgersius, sic versum instituens,

*Τὸν χειραγωγὸν πλοῦτον ὁ γὰρ γέρων ἔχει*

Id hic scaber est et inficetus. Putide quoque repetitur γέρων. Non ausim spondere, me verba auctoris datum esse: non indignum tamen eo fuerit, si sic legas,

*Πλοῦτον γὰρ οὗτος χειραγωγήσοντ' ἔχει.*

CCXII. p. 401. *Καλῶς ποιήσας μὴ καλῶς ὀνείδισας.*

Lege, ut apud Grotium habetur, et versu sequente licet Danielis Heinsii emendatio.

CCXIII. p. 401. *Ὡς εὐφυὲς ζῶον ὁ κοχλίας, νὴ τὸν θεόν.*

Versus hic aeque longior: aut repone cum Rutgersio;

*Ὡς εὐφυὴς ὁ κοχλίας, νὴ τὸν θεόν,*

at sic potius,

*Ὡς εὐφυὲς ζῶον κοχλίας, νὴ τὸν θεόν.*

CCXIV. p. 401. *Σὺ τὴν σεαυτοῦ πατρίδα μὴ 'ντισυγκρίνῃς.*

Illud ἀντισυγκρίνῃς, quo nihil deformius est, cum in se Senarii Spondeum faciat, Grotio acceptum referimus; id *ita se versum supplevisse* memorat, cum antea esset συγκρίνῃς. Nimirum existimabat id verbum penultimam corripere. Equidem sic legerim:

*Σὺ τὴν σεαυτοῦ πατρίδα μὴ συγκρῖν', ἐπεὶ —*

CCXV. p. 407. *Ἐξὸν γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας*
*Κατόπιν βλέπειν θεράπαιναν ἀκολουθεῖν καλήν,*
*Ἐκ τοῦ Πλαταιϊκοῦ τ' ἀκολουθοῦντάς τινα*
*Ταύτῃ κατιλλώπτειν;* 133

Haec ex Clemente Vir Clar. et felicius quidem solito versus digessit; sententiam tamen et verba pro more corrupit. Cur enim κατιλλώπτειν (sic lege) vertit *garrire*? Ostenderam esse *nictare, nutare, limis et amatoriis oculis aspicere.* Sed coactus est *garrire* interpretari, quia τινὰ neutro plurali *quaedam* hic acceperat. Ita ex uno errato aliud progignitur. Apud Clementem est παρακολουθοῦντα, non ἀκολουθοῦντας: unde certissima emendatione sic locum repono:

---

133. Non minus corruptus est Alexis ap. Athen. p. 64. e. et Com. apud Stobaeum XVII, p. 95. ubi revoca lectionem a Grotio mutatam.

*Ἐξὸν γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας*
*Βλέπειν θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλὴν*
*Ἐκ τοῦ Πλαταϊκοῦ, παρακολουθοῦντά τε τινὰ*
*Ταύτῃ κατιλλώπτειν* *).

In versu secundo servavimus verborum seriem, uti extat apud Clementem, quae nullo commodo inverterat Vir Clar. qui insuper, cum *interrogationis signum addidit*, etiam sententiae injuriam fecit.

CCCXVI. p. 409. *Ἀλλ' ἐν Σάμῳ μὲν τῦ λιθίνου ζῶν ποτὲ* –

Eleganter quidem apud Athenaeum Alexis de re eadem *λιθίνην κόρην lapideam virginem* dixit; sed *λίθινον ζῶον lapideum animal* duri quid et absurdi in se habet. Quin, si pravae metaphorae ignoscas, *ζῶον* non hic magis mulierem indicaverit, immo minus, quam bestiam: quod ab auctoris mente alienissimum. Legerim igitur,

*Ἀλλ' ἐν Σάμῳ, μὲν τοῦ λιθίνου ξοάνου ποτέ.*

CCCXVII. p. 424. *Τάλαντα, χρυσοῦς ἔχων ἓξ ἀποίσεται.*

Specta hic, lector, eruditionem Viri Clar. et *Criminis* 134 *ab uno Disce hominem.* Principio, non sensit in eo Senario binos pedes male incedere; neque, quod factu facillimum, verba ad rectam seriem reducere potuit. Deinde *ἀποίσεται* vertit *abibit*; quasi futurum tempus esset a themate *ἀποίχομαι, abeo.* Cum vel discipuli in ludo Grammatico sciant *ἀποίχομαι* in futuro dare *ἀποιχήσομαι*; *ἀποίσομαι* vero duci a praesente *ἀποφέρομαι.*

*Hiccine est Telamo ille, modo quem gloria ad coelum extulit?*
*Quem adspectabant, cujus ob os Graji ora obvertebant sua?*

Tu vero, Lector, hunc suas res sibi habere jube, et sic mecum lege,

*Τάλαντα, χρυσοῦς ἓξ ἔχων ἀποίσεται.*

CCCXVIII. p. 408. *Μῦς λευκὸς ὅταν αὐτήν τις· ἀλλ' ἀσχύνομαι.*
*Λέγειν· κέκραγε τηλικοῦτον ἡ κατάρατος*
*Μαςρωπὸς, ὡς' οὐκ ἔςι πολλάκις λαθεῖν.*

Iterum tibi Viri Cl. eruditionem metiri hinc et aestimare licet. Primo ex tribus versiculis binos dedit poplitibus succisis claudos et ad ambulandum impotentes. Vocem *κα-*

---

*) Duo priores versus eodem modo constituit Gataker us Opp. Posth. p. 640.

ρατος, quae frequentissime apud Comicos occurrit, et jus ratio syllabica notissima est, in Senarii fine posuit; sciens eam habere tertiam productam *). Tum μαςρως versu 3. posuit, vitiosa scriptura: ubique enim scrindum est μαςροπός. Ita demum interpretatur, ut satis ostendat sententiam loci ne per nebulam quidem visae. Tu sic lege, et verte;

*Μῦς λευκὸς, ὅταν αὐτήν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι*
*Λέγειν), κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ*
*Κατάρατος· ὡς οὐκ ἔςι πολλάκις λαθεῖν.*
*Mus albus est: siquando eam aliquis (sed pudet*
*Dicere), continuo ita clamat scelesta,*
*Ut saepe non liceat occulte id facere.*

i literam quidem apud Aelianum mutavimus: praeteream quod ejecimus illud μαςροπὸς, quod ex praecedente versu Epicratis,

Ἡμῖν ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαςροπὸς,

ille hic a Librario repetitum erat. Sensus vero est, Ὅταν τήν τις σποδῇ, διασπλέκοι. *Mus albus* genere ἐπικοίνῳ de muliere accipiendus est μεταφορικῶς: id enim hic agit Aelianus, ut, Epicrate et Philemone auctoribus, ostendat τὸν θῆλυν μῦν *murem feminam* omnium esse libidinosissimam. Quare Aeliano ipsi repugnat Vir Cl. cum vertit, *quando illam mus albus.* Sed in tota ejus versione nihil sani est.

CCXIX. p. 425. *Σαυτὸν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀςυδάμας ποτέ.*

Ex Apostolio hoc adducit Vir Cl. Cur autem ex recente Scriptore, quod apud Veteres habetur Zenobium et aliam, cujus scripta ille compilavit? Ex eodem etiam ... illud num. 95. **) 135

Νόσον πολὺ κρεῖττόν ἐςιν ἢ λύπην φέρειν,

---

*) Ejus rei immemor fuit Jacobsius (Ep. ad Schneid. p. 26.) constituendo Epicratis loco apud Aelianum l. l.

Τελέως δὲ ὕμιν ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπός,
ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν etc.

...rigit vir praeclarus τελέως δὲ μῦς ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος, ejecto μαστροπὸς, quod in Philemonis versu recte fecit Bentlejus, Epicratis loco autem, ex quo ipsum illud μαστροπὸς in Phil. ...um irrepserat, nullo pacto licet. Nec de *mure* in Epicratis ... sermo est, sed de puella libidinosa, quae quarto demum ... propter salacitatem cum mure comparatur: ἡ δ' ἄρ' ἦν μυ... Legendum igitur: τελέως δέ μ' ὑπῆλθεν ἡ κ. μ. *postremo* ...*culum me subvenit scelesta, jurans quidem se integram in... ...mque puellam esse: verum illa erat μυωνία.* Male Bentl. ὑπ.

**) Fragm. inc. 120.

quod apud Stobaeum fertur ἀδέσποτον, titulo De moe
Sed, ut haec ei condonemus, qualis vero peritiae est narium a trochaeo σαυτὸν inchoare? Vera lectio a priscos illos habetur,

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

Vide Zenobium et Suidam; quorum posterior Epigramm illud φορτικὸν Astydamantis habet, quod huic adagio ginem dedit; id hic ponemus, ut obiter emendetur;

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
Οἱ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν.
Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος.
Νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ', οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

Pro παρέχουσ' in versu ultimo, quod apud Suidam fe Apostolius habet προσέχουσ'; quorum utrumque non nauci. Lege,

Νῦν δὲ χρόνῳ προὔχουσ', ᾧ φθόνος οὐχ ἕπεται.

CCCXX. p. 429. — μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει.

Mirum profecto Criticae artificem! qui ex Eusta haec sic collocat, quasi prior pars versui deesset, haec tem posterius colon constituerent. Quid ergo? Sena terminari poterit trochaeo et spondeo? Immo contra narii initium haec faciunt, cui finis suus deest.

CCCXXI. p. 400. — Λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς Θ

Versum ita imple;

Λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς.

CCCXXII. p. 428. Ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ θέρος, ὦ γ
λαλεῖ.

Quid? an nesciebas χελιδὼν secundam syllabam ducere? qui hoc vulgatissimum ignorat, is in human bus literis plane hospes esse debet. Lege sine dubi verte,

Ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ὦ γύναι, λαλεῖ.
*Hirundo quidem, o mulier, aestate loquitur,*

136 *tu vero per totum annum.* Nam hujusmodi quid st a tergo secatum esse, ex Scholiaste colligo: verba ibi stophanis sunt:

Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
Ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσ', Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
Ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.

---

*) Ap. Jacobs. Append. ad Anth. Palat. II. p. 759.

ad quae notat Scholiastes, *Παρὰ τοῦτο Horum imitatione, et Philemon dicit*, Ἡ μὲν χελιδὼν etc. Quid? jamne intelligis me recte divinasse? Ubi vero erat acumen tuum, quo tantopere te jactitas, qui hoc videre non potuisti? Esto enim, ut rei metricae ignorantiam contemtu ipso indices; te istas minutias spernere, gravioribus studiis deditum esse (quamquam ne hoc quidem sic tibi abibit: cur enim προῖκα, et nullo cogente, te illis minutiis immiscuisti?) at certe toties te judicio et acumine caruisse, qua tandem fronte hoc a te amolieris, qui prae te soles alios spernere?

CCCXXIII. p. 409. Ὑπὸ γὰρ ἀνοίας ἑαυτὸν οὐ μέμφεται.

Qualem vero hic exitum fecit, Vir Clar. Lectori vaticinans? Quis enim vel sine libris non statim emendaverit.

Ὑπὸ γὰρ ἀνοίας οὐχ ἑαυτὸν μέμφεται.

Hoc vel versus ipse flagitat, et ita plane editio prima Theophili per Gesnerum exhibet. Sed manum nunc de tabula.

*Exequias Chremeti, quibus est commodum ire, hem tempus est.*

---

# CORRIGENDA ET ADDENDA

P. 3. l. 8. Post numerum 384 adde: „*gravari* [illegible] sensu accipiens".

P. 5. init. In Athenaei loco Schneiderus Le[illegible] v. κατασ[illegible] pro [illegible] legit προπινόντων. S[illegible] citari haec verba apud Photium s. v. κατασ[illegible] [illegible] men nihil ejusmodi reperio. Si verum est προπ[illegible] Athenaei quidem verbis difficultas tollitur, at re[illegible] Menandri versu, in quo [illegible] vix divers[illegible] potest ab eo, qui viginti cyathos infundi sibi [illegible].

Ibid. med. Nunc unice probo Bentleianum [illegible] Particulam [illegible] post pauscula verba [illegible] quae dixi [illegible] quibus adde indic. graec. [illegible]

P. [illegible] Ipsum Menandr[illegible]

[illegible]

Nam [illegible]

[illegible]

[illegible] Bothmann [illegible]

[illegible] numerum [illegible]

[illegible]

Ruhnkenium [illegible]

[illegible]

der Ausruf eines Menschen, der beim Loosen die Zahl 6 zieht". At Suidas non scripsit τῶν ζ sed ἐπὶ τῶν ζ λαχόντων, quod etiamnum in ζη- mutandum censeo. Fuit igitur ἴσσα malevolominum exclamatio, qui alienis malis gauderent. n Antiatticista l. c. ἴσσα, τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημαται. Quam postremam vocem fortasse ita corυφονται, improbant Atticistae.
1. l. 26. Vera videtur Casauboni ratio, modo scriἐνδ' ἀποφυγὼν —. Ibid. l. 4. a fine Buttmannus οὕτως οὗτός ἐστι.
28. l. 15. Heringa non Σωσίλα scripserat sed Σωilii quoque correxerunt.
29. l. 11. scribe „sed praestat, quod ibidem proleringa". — Ibid. l. 13. a fine. De Smicrine, mites sustinente, quae dixi, ea vellem omisissem, uidem hoc nomen in nova Graecorum Comoedia n non avari senis fuisse pro comperto habeo.
30. l. 9. In Eubuli versu articulum delevit jam s Advers. p. 86. Idem verissime πουλύποδος, quae ι Atticis scriptoribus ubique restituenda. In Heversu metricum vitium sustulit etiam Porsonus .30. sed minus recte scripsit εἴπῃ μικρόν.
31. l. 15. Constantini verba haec sunt: ἀπὸ τοῦ ὁ θηλυκόν. Ἑλληνὶς οὐκ Ἰβηρίς, Μένανδρος ἐν Ἀσπίιε sumsit Constantinus e Stephano Byzant. s. v. Cfr. Hudsoni Geogr. Minor. T. IV. p. 41. a.
32. l. 5. post „enotavit" adde „quod verum vi-

35. l. 18. corrige ῥεῦμα et p. 36. l. 5. a fine „Heo „Hesiod."
38. Glycerae nomen cum ipsis poetae verbis contiam Krehlius, qui locum hunc e Misogyne, ubi e mentio, sumptum putat. Atqui Glyceram non tantum Menandri fabula partes habuisse ex Alcimonui p. 138.
40. in. Fortasse scripserat Menander: ἔπειτα δ' αὐτ' ὁ κακοδαίμων ἔφη. — Ibid. l. 2. a fine corrige: ιθοι — ἀντὶ κτλ.
43. l. 30. μικρολόγος habet Clemens. — Ibid. l. 4. ' ἄρα voluit etiam Pauwius p. 25. sed minus certe ' ἆρα.
44. l. 29. De forma σάκος vide Phrynichi Ecl. ibique Lobeckium.
45. l. 3. Non ταπεινοῦσθαι sed τεταπεινῶσθαι scribi

voluit Heringa, idemque conjecit Zedelius Neues Magazin f. Schul. I. p. 178. Et recte quidem, opinor. Certe neutralis verbi ταπεινῶσαι significatio multum vereor, ut demonstrari possit. Quos ibidem e Plutarcho attuli versus, eos etiamnum Menandri esse non dubito; ad Δεισιδαίμονα tamen referre non debui. Verba scriptoris haec sunt: ἀλλ' ὅ γε κωμικὸς οὐκ ἀηδῶς εἴρηκέ που πρὸς τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταργυροῦντας, ὅτι μόνον ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ προῖκα τὸν ὕπνον· τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς; ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸν δεισιδαίμονα εἰπεῖν κτλ. Quae postrema verba ex alia potius fabula quam e Superstitioso versus istos ductos esse demonstrant. In altero fragmento ibidem allato Buttmannus corrigit: ὅταν δὲ νυστάζοντά μ' ἡ λύπη λάβῃ, in quo tamen articuli vim non satis capio. [Nimirum referebatur ad antecedentia aliqua. *Buttm.*]

P. 46. l. 2. a fine. Est sane Menandri versus, sed κεῖνος a Comicorum usu alienum.

P. 49. l. 7. corrige ἄκαρτος pro ἀκάθαρτος.

P. 50. l. 29. Stobaei lectio est ἑαυτόν. Grotius demum e MS. dedit ἑαυτοῦ. Neque Gesn. in margine notavit εἰ δ' οὐδ' ἑαυτοῦ, sed εἰ δ' οὐδ' ἑαυτόν. Vera lectio sine controversia est ea, quam Schowii praebent Godd., εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ. Negatio non ad totam sententiam spectat, sed ad σεαυτοῦ, ut in exemplis apud Jacobsium ad Anthol. Palat. p. 832. ubi quod vulgo editur εἰ δ' οὖν *sin minus*, recte tuetur vir egregius Addendis p. XC. sed fallitur hunc usum serioribus demum scriptoribus tribuens. V. Sophoclis Antig. 718.

P. 52. fine. Menandrea Lobeckius ad Phryn. p. 144. memoriae errore ita exhibuit: τῶν ἐνθένδε πᾶς ἐλευθέρων ἄπεισιν εὐθύς, verbis ὡς τάχος (voluit ταχὺ) Ammonio tributis. In verbis γε πᾶς fortasse *Getae* nomen latet.

P. 53. l. 9. Fort. legendum εὕρηκα κἀγὼ τουτουὶ τέχνην, ut sit senarius ultimo pede truncatus. — Ibid. l. 15. dele verba „τούτῳ omittit et". Versuum reliquias recte jam digesserat Jacobsius Not. MSS. Eadem Porsoni ratio Append. ad Toupii Emend. p. 464.

P. 54. l. 22. unico verum est δαιμονᾷς.

P. 55. in. Quam de συνυφαίνειν moverat dubitationem Huschkius ad Tibulli Eleg. tres Rostock. 1814., eam in ipsa romani poetae editione recte quidem vir doctissimus composuit allata Moeridis Atticistae glossa: συνέριθοι, Ἀττικῶς, συνυφαίνουσαι, Ἑλληνικῶς. Sed quae praeterea addit vir clar. ad fidem illorum versuum elevandam: *miror ad-*

*hue Bentlejum non oblocutum esse* (scil. Clerico, qui istud fragmentum sine νοθείας suspicione receperat), *quamquam alia de causa, nec tam propter verbum συνυφαίνειν, quam propter metrum, nam ῥυπαρῶς priorem syllabam habet brevem* — haec igitur cautius omisisset. Versus est longe integerrimus, nisi quod apud Politianum male legitur συνύφαινεν, quod in συνύφαινε mutavi. Itaque ut nunc res est, nihil causae video, cur de fide illorum versuum dubitemus.

P. 58. l. 6. a fine pro „combureretur" corrige „conflagraret".

P. 59. Ἑορτὰς Menandri fabulis adnumeravit etiam Toupius Emend. in Suid. II. p. 446. Oxon.

P. 60. l. 3. pro „Gesnerus ἂν σεμνύνῃ" corrige „Gesnerus ἂν οὐ σεμνύνῃ et in marg. e conjectura ἄν γε σεμνύνῃ". Primo fragmenti versu τὸ ταπεινὸν Grotius vertit: *modesti mores*. Rectius Zedelius Neues Magazin f. Schul. I. p. 174. *humilis tua conditio*. Idem postremum versum recte interpretatur: *te ipse deridere videberis*. Quam secundo versu recepi incerti auctoris conjecturam, ea Heringae ingenio debetur, qui Observat. p. 244. scripsit: ἂν δ' αὑτὸν ποιῇς ταπεινὸν αὐτός, non ut ego feci: ἂν δ' αὐτὸς ποιῇς τ. αὑτόν. Pro καταγέλως corrige καταγέλως. Ceterum eandem emendationem jam Grotii interpretatio exhibet: *at si te ipse tu dejectum facias atque nullius preti*.

P. 60. l. 10. a fine corrige χορῶν et l. 7. τοῦτ' pro τοῦδ'.

P. 64. l. 15. post „Bekk." adde „ubi in exemplis memorat verba: ἀναγιγνώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῳδῶ σοι τοὺς Ἐπιτρέποντας, non facturus, nisi magnam haec fabula celebritatem adepta esset". Quae ibidem de *Smicrine* diximus, iis adde Themistii locum ex Orat. a Majo edita p. 52. τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Κίμωνα οὐκ ἀποφαίνει σμικρίνην; ubi recte Schneiderus Append. ad Lex. Gr. castigat Majum σμικρύνειν edentem; at fallitur vocem σμικρίνης adjectivum esse existimans. Nam hic etiam corrigendum est Σμικρίνην, quo ipso sententiae mirum quantum alacritatis accedere nemo non sentit.

P. 65. l. 4. a fine. Harpocrationis MSS. praebent καταφθαρεῖσθε vel καταφθαρῆσθε.

P. 70. l. 12. a fine. Tittmannus non ἓν δύο sed ἐν δύο conjecerat. Cfr. Lobeck. ad Phryn. p. 414.

P. 71. l. 9. pro παρειόπεσῶν corrige παρεισιών, ut recte Clemens et Justinus, apud quem olim παρειπὼν legebatur.

P. 72. in. Retinendum videtur μή αἴτιος. Similes cra-

ses sunt μὴ εὐλαβοῦ, μὴ αὐτόν, μὴ οἴχεται apud Diphilum, Aristophanem, Lysippum aliosque. Aliquanto diversa sunt, nec tamen indigna memoratu, ἢ ὠθισμὸς apud Anaxandridem Athenaei p. 227. c., ἢ ὀρνίθων apud Mnesimachum ibid. p. 387. b. et ἢ ὅτε apud Dionysium ibid. p. p. 405. c., ubi tamen de lectionis sinceritate dubites.

Ibid. l. 9. a fine. Quem Bentlejus addidit articulum ante κρατῶν, eum Grotius quoque inseri voluit, sed operae non paruerunt. Vid. Grotii Adnot. ad Stob. p. 539.

P. 73. l. 6. Apud Zonaram versus Menandri sic scriptus legitur: ἐπιφαρμάκευσο, γλυκύτατε, κτλ. unde scribendum, quod vel grammatica ratio postulat:

ἐπιφαρμάκευσ', ὦ γλυκύτατ', ἀναλυθεὶς μόλις.

Imperativi diphthongum recte elidi docent ea quae dixi p. 197.

P. 79. l. 9. Turnebus Martialis verba sic interpretatur: *Thais a Menandro sic in Comoediis introducta, frequenter et celebris reddita est, ut ipsa videatur, non Glycere, Menandri amica fuisse.* Aliam denique interpretationis viam ingressus est J. F. Gronovius Observ. in Script. eccles. Cap. 2. p. 28. „Thais, inquit, Menandri fa„bula celeberrima, *primum lascivos amores juvenum lusit*, „hoc est, primum in scena exhibuit et materiem comoe„diae fecit amantem adolescentem, partes amantis ephebi „tractavit. Significat Menandrum auctorem esse novae „comoediae, et Thaide auspicatum: quod posterius, sive „verum est sive finxit, parum interest: certo Martialis „id dicit et se credere praefert, atque impune licet di„cere. — Jam in minore versu, Nec *Glycere*, sed *vere* „*Thais fuit amica Menandri*: si roges iterum, quae Thais? „respondebo, non profecto alia, quam illa ipsa fabula seu „Comoedia, cujus tanta virtus, tanta ars, tanta suavitas, „ut dicere possis hoc excellentissimum opus vere fuisse „amicam poetae, hoc est, noctes diesque ab eo cultam, „curatam, exornatam, velut hoc unum egisset, denique ani„mam et delicias fuisse unicas; non illam Glyceren, quae „tam potens fuisse fertur".

Ibid. in fine. Varronis verba apud Nonium Marcell. IV. s. v. *demittere* haec sunt: *cum etiam Thais Menandri tunicam demissam habeat ad talos.* Eadem leguntur Cap. XIV. s. v. *tunica*, ubi pro *Thais* vitiose editur *aliis*.

P. 75. l. 19. corrige: „de Naevio — ne dubites".

P. 76. ad Thessalae fragmenta adscripsi Plinii locum, in quo vellem omisissem verba *Trojanis* — *fulmi-*

*nante*: sunt enim perobscura sive potius corrupta. Monuit Buttmannus. Post *ejus* in parenthesi adde *artis magicae*. De hac enim loquitur Plinius.

P. 77. de augmentatione verbi ἀνοίγω cfr. Lobeck. ad Phryn. p. 157. sqq.

P. 78. l. 14. Non totus deest senarius, sed tantum verba τ' ἄριστος — ἅμα. — Ibid. l. 17. post *exhibuimus* adde: p. 220. — Ibid. l. 8. a fine corrige: εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ.

P. 79. l. 10. Non esse operarum errorem, ex eo intelligitur, quod Grotius etiam priori Θεοφορουμένης fragmento *Inciti* titulum adscripsit, non *Incitae*. Sed unice verum est Θεοφορουμένη, genere feminino, idque etiam in Stobaei Cod. Caes. ad hunc locum adscriptum reperit Schowius de Charta papyr. p. 142. — Ibid. l. 17. verba ὦ Λάχης Λάχης Vespasianus non de suo addidisse sed ex alio Menandri dramate usurpasse videtur. Certe Menandro diserte tribuuntur ab Apollonio de Synt. Lib. I. 17. p. 46. διστάζεται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ· ὦ Λάχης Λάχης, πότερον ἐν σχήματί ἐστι τῷ προκειμένῳ (vide quae praecedunt) ἢ δεόντως μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ τὴν πτῶσιν ἔχει τῆς κλητικῆς. — Ibid. l. 25. Euripidei Scholiastae locum e Barnesiana editione adscripsi. Reliquae Menandrea ita exhibent: δεύτερος συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτατος. Itaque immunis est culpae Lindenbrogius. Grotianam lectionem τὰ τρίτ' ἔχει e Codd. Caes. et Vind. enotavit Schowius l. l. p. 142.

P. 81. l. 17. corr. ἀποδοίκην. Sic enim habet Plutarchus. — Ibid. l. 9. a fine corr. „unus fere servavit".

P. 82. l. 11. Recte quidem Bentlejus: nec absurda tamen Grotii ratio, qui locum ita videtur intellexisse, ut amor audacia destitutus nullus esse (οἴχεται) dicatur. Quae sententia nihil habet, in quo offendas, quamquam contra librorum fidem nil novandum. Ἔρωτα, ut hoc addam, pro ἐρῶντα reddendum Plutarcho Symp. II. p. 634. B. ποιεῖ τὰ σκώμματα ἀλυπότερα καὶ τὸ κοινωνεῖν ἀμωσγέπως (hoc reddo Plutarcho ibid. p. 745. C. pro ἄλλως γέ πως, cll. Schaefero ad Porsoni Advers. p. 311.) τοὺς λέγοντας, ὅταν εἰς πενίαν λέγῃ πένης, ἢ δυσγενὴς εἰς δυσγένειαν, ἢ ἐρῶν εἰς ἔρωτα. Vulgo ἐρῶντα.

P. 85. l. 10. In Harpocrationis loco legendum videtur φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, ἀσκεῖν. V. Bastius ad Gregor. Cor. p. 537. — Ibidem l. 6. a fine addo „nec dubitavit Lobeck. ad Phryn. p. 158."

P. 86. l. 9. Pudet me reliquisse verba incogitanter

adscripta „eodem jure possis ἔσθ' ὁρᾶν". Quae furcillis ejicias velim.

P. 87. Prioris fragmenti partem servavit etiam Clemens Alex. Protr. 29. p. 22. Sylb. πάλιν δὲ ὁ αὐτὸς κωμῳδοποιὸς ἐν Ἱερείᾳ τῷ δράματι, χαλεπαίνων πρὸς τὴν συνήθειαν, διελέγχειν πειρᾶται τὸν ἄθεον τῆς πλάνης τῦφον, ἐπιφθεγγόμενος ἐμφρόνως· Εἰ γὰρ ἕλκει — εὑρημέν' ἀνθρώποισιν. Confirmat igitur Clemens, quod Justinus exhibet vs. 1. ἕλκει. Etiam vs. 5. eandem quam Justinus lectionem praebet καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα. Victus quaerendi caussa cymbala ista inventa esse dicit. Vs. 7. τῷ βίῳ recte interpretatur Grotius: nostrique ficta in saeculi ludibrium.

P. 88. In postremo fragmenti versu:

σύμβουλος· ὁ διαφέρων λογισμῷ πάντ' ἔχει,

non probare debebam Porsoni conjecturam. Vid. Hermannus D. M. p. 137. et Reisigius Conj. I. p. 11. sqq. Omnem emendandi conatum excludit Menandri versus, quem p. 165. exhibui:

εὕρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

Cfr. p. 134. ubi fortasse servare debebam Stobaei lectionem:

οὐδεμίαν, ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον.

Consulto omitto Pseudo-Philemonem p. 433. οὗ τοὔνομα φοβερὸν οὔτ' ἂν ὀνομάσαιμ' ἐγώ.

P. 92. l. 10. Heringae correctio haec est: Ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ Βορέᾳ 'γώ, νὴ Δία, Ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἐψήσω φακῆν.

P. 95. med. Voculam ὡς, quam e Jacobsii conjectura addidi, adjecerat etiam Heringa Observ. p. 247.

P. 96. l. 19. Diogenis verba haec sunt: ἔστι δὲ καὶ ἐπαπορητικόν τι, ὃ εἰ λέγοι τις ἀποροίη ἄν. Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος;

P. 97. l. 22. Locum ne sic quidem perpurgatum esse, docet τε importuno loco positum.

P. 100. Wyttenbachius etiam haec verba: γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος Menandro tribuit. — Ibid. l. 24. pro „risisse" corrige „videre", et mox „moriturum" pro „mortuum". Sic etiam p. 101. l. 1.

P. 101. Quae quarto et quinto versu leguntur verba λάμβανε τὴν γλῶτταν, ea alteri interlocutori sive ministro tribuit Heringa Observ. p. 248. Idem versu 2. correxerat φέρε πλείω, Σωσία. Postremo versu eandem quam Schweigh. rationem iniit, πᾶσι ad praecedentia trahens.

P. 102. Anticyram et Chrysidem meretrices commemorat etiam Plutarchus Demetr. T. VI. p. 21. Cor.

P. 103. l. 9. Codd. Schowii habent Κοταβιζοῦσαις. — d. l. 5. a fine. Nunc praefero μείζονος δ' ἄλλου, propter μόνον versu secundo.

P. 104. l. 9. corrige „mortuus fueris" pro „moriere".

P. 105. Elegantissimi versus e Leucadia an non recte enandro tribuerit Strabo, dubitat Blomfieldius ad Aeschyli S. c. Th. 387., credo propter vocem ὑπέρκομπος, am ille miro acumine ex tota Graecitate proscripsit. em exhibuit οἰστροῦντι, fortasse casu.

P. 106. l. 4. a fine. Photii locus ita editur: ζάκορος, ακόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι. — καὶ ὁ ὑπηρέτης, ευκαδίᾳ· ἐπίθες τὸ πῦρ, ἡ ζάκορος οὑτοσὶ καλός. ἢ ὁ ἱεὺς τὸν ναὸν σαρῶν.

P. 111. l. 16. Schweighaeuseri rationem ideo soloem dixi, quod θηρίκλειος hoc loco substantivi vim accit. τὴν θηρίκλειον τρικότυλον. Fortasse mutilus est locus, generis indicium sequens demum versus continuerit. uamquam mirum est, etiam in praecedenti fragmento εσφραγισμένη desiderari vulgo articulum, quem recte inruisse Schweighaeuserum haud affirmaverim. Porsonus ἴσως δὲ μεθύων.

P. 112. Versu fragmenti quarto nunc cum Buttmanno raefero Stobaei lectionem οὐκέτι βλέπεις. Versu 10. et 11. ialim ἀποθανόντα δὲ Ἔθαψε περιέστειλέ τ' οἰκείως. Ibid. l. ltima corrigendum „incertam".

P. 114. l. 2. Illud ἐστὶ Brunckius e Stobaeo Serm. XXIII. p. 311. Grot. assumpsit, ubi idem senarius legiur, sed sine fabulae indicio.

P. 115. l. 10. a fine. Scribe ἐκεῖσε pro ἐκεῖ, ut constanter habent Photius, Harpocration et Suidas. Clericus acite ἐκεῖ σε. Si quid mutandum, malim primo versu ἔλει σε.

P. 117. In loco incerti poetae, fortasse Menandri, on monito lectore scripsi μετ' Ἀγαλλία pro vulgato μετ' κμαῖα, sive ut Codex habet μεταγμαῖα. Fort. recte; certe Agalliae nomen non sine exemplis est, et mutatio ipsa enitate probabilis. Quantillum enim interest inter ΜΕΓΑΓΜΑΙΑ et ΜΕΤΑΓΑΛΛΙΑ? Secundo versu addidi ετα. Tertio versu placet Reisigii ratio καὶ νὴ μὰ Δία τρίον γε μετὰ Κινησία. V. Ephemer. Jenens. 1818. nro. 183. Nisi malis καὶ νὴ μὰ Δία γε τρίτον ἔτος μετὰ Κινέα vel similiter modo. Formulae καὶ νὴ Δία γε exempla attuli Quaest. Menandr. p. 51. Cfr. Dindorfius ad Aristoph. Eccl. 779.

Longe rarissimum est, quod apud Lucian. Encom. Demosth. Vol. III. p. 503. Amst. legitur νὴ Δία γε, pro quo καὶ νὴ Δία γε scribendum videtur.

P. 120. init. Praefero nunc Toupii rationem. De forma ἀπέκταγκα cfr. Valcken. de Aristobulo p. 87. — Ibid. l. 10. a fine. Suidae locus hic est: Μένανδρος Μισουμένῳ·

*Λακωνικὴ κλείς ἐστιν, ὡς ἔοικέ μοι.*

περιοιστέα φησίν, ὅτι ἔξωθεν περικλείεται, μοχλοῦ εἶναι ἀνοῖξαι. Illud περιοιστέα ad Menandri versum pertinuisse intelligitur ex Olympiod. in Platonis Alcib. I. p. 152. Cr. αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων (γυναῖκες) ἐφυλάττοντο, ὡς ἐδήλωσεν ἡ πάντολμος κωμῳδίᾳ λέγουσα· Λακωνικὴ κλείς ἐστι καὶ οὐ περιοιστέα, sive ut margo praebet κοὐ περιοιστέα Fortasse rem alii expedient.

P. 121. L. 25. Irenaei verba ne quis desideret haec sunt: *Mihi videntur ejus passionem, qui est apud Comicum Menandrum valde amans et odibilis Aesoni suo circumdedisse.*

P. 122. l. 2. Heringa Observ. p. 249. corrigit οὐδέ μ' οἶσθά γ' ἄθλιε; hac nota adscripta: „Verba sunt, ni fal„lor, alicujus e numero nautarum, qui Stratoni filii Theo„phili adventum nuntiat, simulque navis, quam τὸν χρυ„σοῦν κάνθαρον appellat: unde Strato, hominem non agno„scens, rogat, qualem cantharum intelligat; respondet ille: „Navem; nonne nosti me, miser? Hinc, puto, sequeban„tur bini pluresve versiculi, quibus Stratonem docebat, „quis esset". Idem postremo versu pro ὁ Καλλίμιος etiam aliam conjecturam proponit ὁ Κλέωνος. Pro Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα scripsit Εὐφρ. δὲ κυβερνᾷ.

P. 128. l. 13. a fine. καθὼς Porsonum mutasse in κᾆθ' ὡς monetur etiam a Dobreo ad Aristoph. p. 460.

P. 130. l. 13. a fine. Corrige: δύ' ὀβολούς, et l. 35. δέκ' ὀβολούς.

P. 134. in. Zedelius Neues Magazin II. p. 182. lacunam sic fere explendam autumat: πεποίηκατ' ἔργον οὐχ ἑταιρῶν, φίλταται, μὰ Δί', ἀλλ' ἑταίρων ταῦτα etc. Quod etsi verum esse vix crediderim, meo tamen conatui longe longeque praeferendum est. Verissime enim me monuit Buttmannus, librarium a priori ἑταίρων ad alterum aberrasse, ideoque in medio posita omisisse.

P. 138. l. 14. Male conjeci γλυκερᾶς, pro quo poeta haud dubie scripsisset γλυκερῆς. Itaque nunc unice probo

antiquam lectionem γλυκεροὺς. — Ibid. l. 26. Ovidii locus est A. A. III. 565. Amor. I. 7. Tibulli I, 10, 49. Propertii III. 8. — Ibid. l. 7. a fine corrige „non caesam fuisse".

P. 140. l. 18. corrige κοῦφον.

P. 152. l. 2. Jacobsius Epist. ad Heerenium hujus Stobaeo adjecta p. 238. corrigit: ὁ μὴ δεχόμενος, τῶν θεῶν τὸ συμφέρον αὐτῶν (ita Pauwius pro αὐτῷ) διδόντων εἰς τὸ ζῆν, οὐ βούλεται ʽΟδ' εὐτυχεῖν. Quod nec propter ζῆν nec propter δὲ ferri potest.

P. 154. l. 4. Scripsi τὸν λιβ. pro τὴν λιβανωτόν. Idem praebent, notante Lobeckio, Phrynichi ed. princ. et Lascaris, qui pro τρυφῇ habent τρυφᾶν, ex quo Junius non male fecit Τρύφων. Ceterum injuria Blomfieldius ad Aeschyli Agam. 1381. miratur Bentlejum, qui p. 57. verba σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ latine vertit: *tu vero pone ignem*. Formula ἐπιθεῖναι πῦρ *ignem in ara sive in foco imponere vel suscitare*, iterum usus est Menander Leucad. p. 106. Itaque carere licet viri clar. conjectura: ἐπιθεὶς τὸ πῦρ τρέφε.

Ibid. l. 22. De duplice interrogatione in τίς τίνος ἐγένετο, οἷος οἷα πάσχει et similibus quae dixi minime recondita, iis fortasse addendum illud Horatii 3. Od. 27, 37. *unde quo veni?* quod vulgo separatim scribunt: *unde? quo veni?* In Sophoclis tamen loco apud Aelianum H. A. XI. 18. Brunckius demum edidit: οἵαισιν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται. Verissime Cod. Vind. apud Heynium ad Iliad. Vol. VI. p. 529. ita exhibet: φεῦ κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν Πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται. Ejusdem fragmenti versu quinto ne Schaeferi quidem quantumvis lenem et elegantem conjecturam admittendam judico, siquidem λειμῶν ποταμίων ποτῶν recte dici posse videtur de prato fluvialibus aquis irriguo. Similiter Euripides Med. 820. πόλιν ἱερῶν ποταμῶν dicit urbem ad fluminis ripas conditam. Quae alio loco de his verbis dixi, ea nauci non sunt. Sexto versu fortasse αὐγασθεῖσά που legendum pro edito αὐγασθεῖσ' ὑπό, de quo cfr. Reisigium Ephem. Jen. 1818. nro. 183. et ad Sophoclis Oedip. Col. p. 260. Memorabilis tamen hanc in rem locus est Sophoclis Philoct. 626. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ Ναῦν. Ad rem ipsam, cujus causa Aelianus attulit Sophoclea, conf. Plutarch. Amat. p. 754. A.

P. 160. l. 3. a fine post ὀνθυλεύσεις adde „interpretatur". — Ibid. l. 21. a fine. Etiam Archestrati locum, et recte fortassis, eripit nobis Porsonus Advers. p. 86.

P. 161. in. De veritate lectionis Corayanae non dubito, quamquam durissimi sunt nominativi illi Ἰωνικὸς πλούταξ pro εἰ δέ τις πλούταξ ἐστὶν Ἰωνικός. — Ibid. med. Ad Socratis locum compara Lobeckium ad Phryn. p. 73.

P. 169. l. 8. 9. a f. In eo quem attuli Athenaei loco, monente Buttmanno, aut Πυθία εἴρηκεν crasi coalescant, aut verba ἡ δὲ Πυθία εἴρηκε — καλεῖν a poetae oratione sejungenda et Athenaeo tribuenda sunt.

P. 171. fin. Porsonus Append. ad Toupii Emendatt. p. 468. ita Menandri versum constituit: ὡς μηδὲν ἀποκριναίμεθ', ἂν οὕτω λαλῇς.

P. 172. fine. In Prisciani loco Caecilii Hypobolimaeum significari monuit etiam Krehlius T. I. p. 222.

P. 175. E Phasmate Menandri Plautinam Mostellariam expressam esse suspicatur Gesnerus ad Plinii Epist. VII. 27., in quo falli virum egregium docent ea, quae de argumento Menandreae fabulae e Donato adscripsimus. Contra optime Plautinae fabulae argumento convenit titulus dramatis Theognetо adscripti Φάσμα ἢ Φιλάργυρος apud Athen. III. p. 104. B.

P. 179. Assentior nunc Buttmanno, Schweighaeuseri rationem ita probanti, ut interrogatio: οὐκ ἔστιν — σοί; comice accipiatur hoc sensu: *Quid tua refert mensarum numerus? quin tu candylos facis et quae praeterea condire soles bellaria. Sic enim nunc est: coquus parat bellaria, libifica contra carnes assat.* Dele igitur l. 8. a fine verba: „pro οὐκ ἔστι — οὐδ' ἔστι." De vs. 4. et 5. ne nunc quidem quid statuam habeo. Buttmannus probat, quod Schweigh. proposuit, ποιήσω, in ceteris nil mutandum ratus.

P. 180. l. 17. Male haec. Κρεάδιον nunquam potest secundam corripere; nam quod κρέα passim ultimam brevem habet, id nil ad rem.

P. 181. l. 17. Ψηττάδιον in Ψηττάριον mutandum videri ammonuit Lobeck. ad Phryn. Ecl. p. 74. Mox minus recte quidem Heringa τὰ τραγήματα: at sensum loci optime perspexit p. 258. Postremo versu conjicit διαπνίζετ', ἀντὶ τῶν μελιπήκτων, ταῖς κίχλαις.

P. 182. med. Recte quidem non de nihilo esse adnotavimus, quod sextum decimum Boedromionis diem commemorat, cuicunque haec verba tribuit Menander. Quid autem est, quod affatim *vini* illo die nutrici suppeditatum iri affirmat? Nimirum Chabrias in Naxiacae victoriae, decimo sexto Boedromionis die reportatae, me-

riam instituerat, ut singulis annis eo ipso die redeunte um inter cives distribueretur. Plutarchus V. Phoc. 6. V. p. 6. Cor. ἐνίκων δὲ μεγάλοις μυστηρίοις, καὶ παρεῖχεν οχόημα Χαβρίας Ἀθηναίοις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τῇ ἕκτῃ δέκα Βοηδρομιῶνος.

P. 183. l. 4. corrige „verte" pro „recte".

P. 185. ad fragm. inc. 1, 3. Buttmannus conjicit ἐκθάνεσθαι τἀρσένων χἠμᾶς ἐάν. Quem ibidem tractavi ıphidis locum, eum ne sic quidem persanatum judico. rsu primo fort. scribendum: οὓς ἂν ἐπερωτήσῃς τι, συλβῶν etc. Versu sexto revocanda est, qua unice Attici sunt, forma πουλύποδος.

P. 189. in. corrige τι pro τέ. — Ibid. l. 8. post ὑτε- addo: Sic verbo φέρεσθαι utitur Poeta inc. apud Stoeum Serm. 105. p. 441. Grot. μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς γης μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.

P. 190. l. 16. Desiderari particulam ἂν perspexit V. in Actis Lips. 1717. p. 36. citra necessitatem tamen rrigens: ὡς ὀναίμεθ' ἄν.

P. 192. ad fragm. 5. Primo versu servari potest surlativus, qui necessario, ut equidem opinor, in comparativum mutandus esset, si inverso verborum ordine poeta ripsisset: ἅπαντά ἐστι νοῦν ἔχοντα μᾶλλον καὶ μακαριώτατα θρώπου.

P. 197. ad fragm. 11. Versu 2. quod dubitanter conci τρόπον τινά, id nunc unice verum videtur et mihi Buttmanno. Vs. 4. casu dedi ὑγιαίνεις pro ὑγιαίνει.

P. 198. l. 4. a fine. In Suidae loco fort. κατεσθίον gendum pro καὶ ἐσθίον.

P. 200. ad fragm. 14. Particulam δὲ post ἕτερος inruit etiam Dobreus ad Aristoph. p. 182.

P. 202. l. 6. corrige παραινέσας. Mox Buttmannus etur editum τήθη corrigitque παραλαλεῖ τιν'. Avia et se hoc loco aegre careo, at illud τινά nescio quomodo nguet.

P. 203. l. 23. corrige „postremam".

P. 204. ad fragm. 20. Prius illud quod conjeci ὅταν μέριμνον ἔχῃ etc. repugnat iis quae disputavit Reisigius phem. Jen. 1817. nro. 223. Praefero igitur alterum ἀμέριμνον ὅταν ἔχῃ etc. Nec tamen ideo corruptum puto Meandri versum, quem p. 268. exhibui: πικρόν ἐστι θρέμμα ρων ἐν οἰκίᾳ μένων.

P. 205. l. 5. particulam δὲ addidit etiam Rutgersius.

Heinsius *ἐὰν δικαίου* conjecerat. — Ibid. l. 11. *θελκτήρια* in Menandri loco praebet etiam Schol. Aeschyli Prom. 378. ubi primus fragmenti versus ita scriptus legitur:

*λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους.*

Indicavit hunc locum Porsonus Tracts and Miscell. crit. p. 281. cfr. ejusdem Advers. p. 151.

P. 206. l. 8. a fine corrige *γήρας* pro *γῆμαι.*

P. 208. l. 2. corrige „Heindorf" pro „Schaefer". — Ibid. ad fragm. 30. Versu 2. *συνοικίαν* citat Fiorillo ad Herod. Att. p. 161. Itaque *οἰκίαν* fortasse operarum vitium est apud Heynium. Vs 3. fort. *παραλείπειν.*

P. 209. In Menandri loco aliquid excidisse suspicatur Dobreus ad Aristoph. p. 66. Ex Plauti tamen imitatione vix hoc collegerim. Nec articulus, quem ante *μητέρα* delevit Bentlejus, plane est necessarius. Certe ante *μήτηρ* eodem jure omitti potuit, quo omittitur ante *πατήρ*, de quo supra p. 202. et ante *βασιλεύς*, de quo diserte admonuit Antiattic. p. 85. Cfr. Schaeferi Melet. p. 4.

P. 211. l. 13. Salmasius, notante Wyttenbachio, conjecit *σκώμμαθ᾽, οἷά τ᾽ ἄσοφά τε καὶ στρ.*

P. 212. in. Non male Rutgersius: *πένητος ἀνδρὸς οὐκ δυστυχέστερον.* Vs. 3. Buttmannus unice probat *κτήσεται*, de quo in tanta Comparationis depravatione non statuo. — Ibid. fragm. 43. recte opinor editam lectionem retinui. Syntaxin verborum *ἀδύνατον ὡς ἐστιν fieri non potest ut* — in qua offendebat Bentlejus, tuetur forma *οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως* sequente indicativo. Jacobsius Epist. ad Heerenium hujus Stobaeo adjecta p. 238. tentabat: *ἀδύνατον ὄντως εἴ τι σῶμα τῆς Τύχης.* Atqui negat poeta ullam esse, quam vulgo vocant, Fortunam.

P. 216. l. 4. Probo nunc Porsoni rationem *δὲ* post *γυναικὸς* inserentis. Idem placuit Dobreo ad Aristoph. p. 182.

P. 218. l. 19. Participium *ὢν* addidit jam Zedelius Neues Magazin. II. p. 189.

P. 218. ad fragm. 64. Merito offendit Grotius. Correxit, ut jam monui, *φαίνεται* vertitque: *errationes aestus irae non videt.* Dele verba „si quid — *γίνεται*". Omnis sublata esset difficultas, si legeretur: *ὀργῇ, πάτερ, λογισμὸς οὐδεὶς φαίνεται, irae aestus rationis est expers.*

P. 219. Primo versu fragm. 66. fortasse praestat *ἐνδεὴς δὲ τοῦ βίου.*

P. 220. ad fragm. 70. Fort. leg. ἀρ' ἐστιν: ἀγαθῶν, ἐμφιλε, πλείστων αἰτία.

P. 222. ad fragm. 78. Adde Plutarch. Phoc. 3. καὶ γ ῥῦτος οὐ πιθανὸν ἔσχεν οὐδὲ προσφιλὲς ὄχλῳ τὸ ἦθος. ιonymus Exposit. rhetor. in Miscell. Havn. II. 1. p. 170. μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινόμενον καὶ μὴ πανταχοῦ ἀληθεῦον, έχον μέντοι μᾶλλον ἀληθείας ἢ ψεύδους, πιθανόν ἐστι.

P. 223. ad fragm. 82. Etiam Stobaeus habet πιόντος, od Grotius demum in πίνοντος mutavit.

P. 224. ad fragm. 83. Malim χαλεπόν γ' ὅταν.

P. 234. l. 5. corrige „Leocrat." pro „Timocr."

P. 238. l. 16. a fine. Pro „Grammat. ined. apud —" ribe „Schol. ad Il. α, 135. apud —". In versu sec. ıttmannus conjicit Ἔχεις πόρον σύγ', εἰ δὲ μὴ —.

P. 241. ad fragm. 150. Fort. δυοῖν scribendum pro σίν, quamquam in Menandro ne haec quidem forma ofnsionem habet. Cfr. Lobeck. ad Phryn. p. 211. — Priım versum fragmenti 153. a reliquis separare debebam, recte monuit Buttmannus.

P. 242. ad fragm. 157. Heinsius correxerat: τὰ δάιν' ἀναίσθητον γεγονότα καὶ νεκρὸν, non ἀναισθήτῳ γεγοτι καὶ νεκρῷ, ut ad Codicis fidem exhibui; nisi quod is erba ita transposita habet, ut in notula mea indicavi. ccusativi autem certe non necessarii, siquidem ὠφελεῖν iam tertio casui jungitur.

P. 243. ad fragm. 162. Fort. legendum τοῦ πέλας. — ι seq. fragmento vitium unice latere videtur in verbis ἢν ἐνεγκεῖν. Cetera ὅπου φύσις βιάζεται sanissima viıntur.

P. 246. Fragm. 177. quod Stobaei auctoritate Menanro tribuo, nunc vix dubito, quin recte Ioni tragico adripserit Toupius. Certe falsum est, quod dixi, nusquam tobaeum Ionis auctoritate in excerpendis poetarum senıntiis usum fuisse. Vid. Photius Biblioth. CLXVII. . 374. Eidem Ioni, ut hoc addam, vindicandi sunt verıs, quos suppresso auctoris nomine affert Olympiodorus d Platonis Alcib. I. p. 201. Cr.

Τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα
ἔργον, μόνος δὲ Ζεὺς ἐπίσταται θεῶν.

ɔnis versus esse docet Plutarchus Consol. Apoll. p. 116. d. bi multo elegantius legitur: Τὸ γν. σ. τοῦτ' ἔπος μὲν οὐ έγα, Ἔργον δ' ὅσον Ζεὺς μόνος ἐπ. θ. Eundem locum se-

pultum jacere in Scholiis Platon. p. 81. Ruhnk. monu Curis crit. p. 34.

P. 248. fragm. 183. Heinsius correxit: ἐὰν ἐκ μ βολῆς τινὸς ἐπὶ τὸ κρεῖττον γένῃ. Versu secundo fort praestat ὅταν εὐτυχῇς. — Ibid. fragm. 185. praeclare sonus apud Dobreum ad Aristoph. p. 553. corrigit: πα ἐπ' ἀρότῳ γνησίων.

P. 249. l. 8. corrige: οὐκ εὖ ποιήσαν.

P. 251. ad fragm. 204. Falsum est, quod dixi, ( tium demum edidisse οὐδ' ἂν εἰ πλάττοι. Eadem est baei lectio.

P. 254. ad fragm. 204. Fortasse legendum γὰρ τεθ'. Eo certe Photius Suidas et Harpocration duci qui habent ἤδη γὰρ τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. Iidem recte τοῦ κτειν casu secundo. Probat etiam Buttmannus, laud Sophoclis Phil. 1218.

P. 255. ad fragm. 206. Porsono accedit Dobreus, rigens, ni fallit memoria, φυλαττόμενός τε καὶ φ. ἐμβλέπ

P. 258. Fragm 223. eodem modo digessit Dobreus Aristoph. p. 71. Idem p. 269. rectissime monet, Fragm tum 226. non revocandum esse ad metrum Eupolideu

P. 259. Fragmentum 224. una serie continuandu

Κρωβύλῃ τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ.

Monuit me Buttmannus.

P. 261. ad fragm. 232. Porsonus apud Dobreum Arist. p. 581. corrigit ἐκ γειτόνων οἰκῶ γάρ.

P. 262. l. 5. post τοῦτο adde „et ante ὑπάρχειν ins tur καί."

P. 263. l. 6. Quod Eustathius habet ἑταῖρα etiam accentu peccat. Ubique scribendum ἑταίρα, quippe lo ultima, ut docent Alexis apud Athen. III. p. 125. f. Palladas apud Brunck. Anal. II. p. 430. In Macho loco ap. Athen. XIII. p. 579. c. male Schweigh. dedit δ λιποῦσ' ἡ ἑταῖρα δὲ μηδὲν etc. Nec melius Jacobsi Omnes libri διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταίρα, quod vide an ita r rigendum sit: διαλιποῦσα δ' ἡμέραν. Scilicet postridie diit meretricula, callida dicterii in militem conjecti in pretatione veniam impetratura: quamquam fatendum melius eam dicacitati suae consulturam fuisse, si in centi facto illud responsum dedisset.

P. 265. ad fragm. 254. corrige „articulum post πικρ

P. 267. ad fragm. 268. Nemesii verba haec sunt: (

σικ

ιῶς γὰρ ὁρῶντές τινας πάσχοντας συστελλόμεθα, ὡς εἴρηται λεῦς καὶ Μενάνδρῳ τὸ, φοβούμενοι etc.

P. 267. Fragmentum 269. recte opinor Epicharmo lbuit Stobaeus.

P. 269. ad fragm. 281. Post ἐνθάδ' ἥξομεν sequebatur rtasse apud Menandrum χ.. ..ς, ut sensus hic sit: eo h. ad sepulcrum vel mortem, de qua in iis quae perieunt, sermo fuerit, *eo venere ad unum omnes, eo nos quoue veniemus.*

P. 271. ad fragm. 289. pro Ἥρως corrige Ἥρωι. Fort. cripserat Menander: Πάτερ, ποιήσεις etc.

P. 271. l. 16. a f. Scr. εἰς τὰ κάθαρτα λοιμός.

P. 272. ad fragm. 292. Porsonus apud Dobreum ad rist. p. 375. corrigit: οὐχ· ὅθεν ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθεῖεν ἄν. Ipse autem Dobreus ad Porsoni Tracts and Misc. rit. p. 382. οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεσθα καὶ σωθεῖμεν ἄν. Eaque onjectura menti meae obversabatur, cum Porsonum quoue alicubi καὶ inseruisse dicerem. Ceterum nunc non ubito, quin in Menandro, qui centies Atticismi leges seeriores migraret, etiam σωθείημεν servari debeat. Nihil itur mutandum videtur.

P. 273. ad fragm. 300. Choeroboscus MS. apud Buttannum ad Platonis Menon. Exc. I. p. 70. τὸ γὰρ παρ' μῖν βαρυνόμενον ἐν τῷ Μενάνδρῳ, Εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλετε, ἀντὶ τοῦ εἰπέ, πρώτου ἀορίστου, ἀπὸ τοῦ εἶπα, προστακτικόν ἐστιν, ὥσπερ ἔτυψα τύψον. Vide subtiliter de hac oristi forma disputantem Buttmannum l. l.

P. 274. ad fragm. 305. Recte, opinor, Buttmannus άγμα corrigit pro πρᾶγμα. — Ibid. ad fragm. 306. Pro ..ῳ, quae Codicis est lectio, memini nescio quem corrie πόλῳ.

P. 282. Dele fragmentum 343. Recte enim monet ttmannus in Tertulliani verbis revocandam esse veten lectionem *Maeandrico fluxu*, quod Salmasius in *Meandrico fluxu* mutaverat. — Ibid. l. 13. corrige *Telinum*. e unguento τηλίνῳ adde Athenaeum Lib. V. p. 195. e. XV. p. 689. a.

P. 286. l. 5. a fine. In Photii loco casu edidi οὐ τὸν ἄρτυρα pro καὶ τὸν μ. In eo, qui continuo sequitur, loco hotii corrigendum μονολήστας, ut bene monuit Coray ad lutarchi Vit. T. V. p. 401.

P. 288. med. In Photii loco ante ῥυτίσματα adde articulum τά, ut recte editur.

P. 292. in. Post κορυζῶντα (sic enim scripsi ex emendatione Kusteri pro κορύζοντα) excidit: Μένανδρος. Pro κορυζᾶν fort. legendum βουκορυζᾶν.

P. 299. l. 4. corr. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΝ.

P. 317. l. 6. Respicit ad hoc proverbium etiam Nicephorus Greg. Hist. Byzant. p. 665. B. δρυὸς πεσούσης πᾶσιν ἐξείη ξυλεύεσθαι.

P. 322. l. 14. Vocem ὑπέρθεος, de qua dubitabat Schaeferus l. c., habes in Exposit. rhet. in Miscell. Havn. II. 1. p. 170.

P. 329. l. 4. Buttmannus conjicit: ὅπου βία πάρ', οὐδὲν ἰσχύει νόμος.

P. 330. in fine scribe „editus". Nostrum est e Vindob. 4.

P. 332. Versum 497. τὸν εὐτυχοῦντα etc. habet etiam sine auctoris nomine Simplicius ad Aristot. Phys. p 73. b.

P. 333. l. 6. a fine. Iis quae de ἀνοία et ἄνοια dixi adde V. D. in Bibl. crit. Hildesh. 1822. nro. 6. p. 528. Nescio quo errore factum sit, ut in Eurip. Androm. 511. ἀναιδεία legi dixerim, quum ibi ἀνοία legatur.

P. 334. Trisyllaba forma ἀΐδης legitur etiam in Anonymi poetae loco apud Plutarchum Consol. ad Apoll. p. 110. d. τούτοις γὰρ οἰκείως ἄν τις ταῦτα συνάψειε·

> Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίας
> μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης βαρὺν
> ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας;
> ἅπαντες Ἀΐδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους.

τῶν χρημάτων ἅμα τοῖς σώμασι διαφθαρέντων. Postremum versum variis modis tentavere. Frustra. Poetae χρῆσις desinit in Ἑλλησποντίας. Deinceps Plutarchus pergit: ἅπαντες Ἀΐδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους τῶν χρημάτων ἅμα etc., verbis Ἀΐδαν καὶ Λάθας δόμους ex alio poeta, fortasse lyrico, assumptis. Reliqui versus diu est quod Euripidis esse suspicatus sum: nunc res paene certa est ex loco Olympiodori in Platonis Alcib. I. 2. p. 46. καὶ ὥς φησιν Εὐριπίδης, ὅτι θάλασσαν μὲν ἐπέζευξεν.

P. 336. l. 3. Pro σώζεται ταῖς ἐλπίσιν, quod apud Stobaeum e Cod. dedit Grotius, vulgo legitur σώζεθ' ὑπὸ τῆς ἐλπίδος.

P. 337. l. 10. a fine. In eam, quam Dorvillius proposuit conjecturam, incidit Dobreus ad Aristoph. p. 517. Quem ibidem adscripsi incerti poetae versum apud Dora

... in ... transponenda esse verba γαμεῖ Πάμφιλος, dum monuit Porsonus Miscell. p. 309. et ante Porsonum n Auratus, monente Dobreo in Auctario p. 391.

P. 339. l. 4. a fine. Erudita Porsoniani censoris ta de quantitate comparativorum in ιων desinentium per repetita est in novissima editione Marklandi Sup-cum 1101.

P. 346. De σειραῖς θεαῖς quae dixi augeri poterunt iis iae disputavit Osannus ad Philem. Gramm. p. 162.

P. 362. in. In Aeschyli loco λαιροῖς γύαις reposuit n Blomfieldius.

P. 371. Priorem fragmenti partem Jacobsius Addit. Athen. p. 371. ita constituit: ἔδει παρεῖναι Παρμένων. ληγρίδ' ἢ νάβλαν τιν'. B. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστ'; omisso ἐστίν.

P. 373. Buttmannus malit λοιδορημάτιον.

P. 374. ad fragm. 1. e Panegyri. Versuum reliquias idem modo digessit Dobreus Auct. ad Porsoni Miscell. 383. assumpta Bentleji conjectura μόνῳ.

P. 375. in fine. Dobreus ad Aristoph. p. 582. haec ripsit: „Philemonis locus, ita fere legendus; A. ὀβολοῦ ὁ πρῶτον ἠνέχθη ἀλεῖν, | καὶ τεττάρων χαλκῶν μετὰ ταῦτα. B. καὶ μάλα | τοί· ἡμιωβόλι' ἐστί. A. χαλκοῦ θερμὸν ἦν. In priora recte constituerim nescio; sed loci sensum non vidisse Bentlejum ad Menand. CCLXXI. mirum est, praesertim post Jungermanni notam." Jungermanni no-, quam cum de Philemonis loco commentabar consulere on poteram, haec est: „Scilicet obolo et quatuor chalcis, vel pro obolo et quatuor chalcis aqua calida ad pe-andum allata, id est pro XII. chalcis: hoc θερμὸν ὕδωρ constare dicitur tribus ἡμιωβολίοις χαλκοῦ· ἡμιωβόλιον itaque hic erit IV chalci: et ἡμιωβόλια tria, XII chalci."

P. 378. In fragm. e Πυῤῥῷ Versu 3. Brunck. ad Ari-oph. Plut. 985. corrigit τί τἀγαθόν ἐστι, κοὐδὲ εἷς etc. Dele erba: „Fort. scrib. — Ep. crit. p. 29." — Quintum versum plicui ut potui. Nunc non dubium quin legendum sit:

λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τἀγαθόν,

uae elegantissima est ejusdem Brunckii emendatio, in ua πάντα pro ταῦτα praebet etiam margo Gesnerianus.

P. 382. l. 15. corr. „μαγειρικὸν pro Μεγαρικόν". De Euclidis loco adde Dobreum ad Porsoni Miscell. p. 384.

P. 383. l. 11. a fine. Corrige „conatur" pro „conatus est."

P. 384. l. 8. corrige τοῦ καταπιεῖν pro τοῦ καταπιεῖν.

P. 385. l. 10. corrige ἐν ἅπασιν pro ἐν ἅπασιν.

P. 386. l. 9. Recte monet Buttmannus, antiquiorem potius verbi ὀλολύζειν significationem Menandro tribuendam esse. Germ.: *Das war ein Jubel!*

P. 387. in. De brevi α in accusativo tertiae declin. adde Dobreum Auct. ad Porsoni Miscell. p. 384.

P. 394. ad fragm. 5. Versu quinto Bentleji λαλῇ displicet etiam Buttmanno; dicendum enim fuisse λέγῃ. Quod verissime monitum est. Verbum autem λάβῃ ita explicat quasi esset εἰς νοῦν λάβῃ.

Ibid. ad fragm. 6. Versu primo plene Trincavellus ἔγωγε ὁρῶ τὸν ἀγρόν, unde praeclare Dobreus ad Aristoph. p. 388. ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρόν. Sic supra in Georgi fragm. p. 36. ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργὸν οὐδένα οἶμαι.

P. 397. l. 6. a fine post „tribuendum" excidit „esse."

P. 400. in. De Fragm. 15. Dobreus ad Aristoph. p. 139. haec scripsit: „Primum versum facile conjicias esse, „quarti paraphrasin: quin ex ultimo natus sit tertius, ne„mo semel monitus dubitabit. Vidit D. Heinsius, alterius „fragmenti initium esse in verbis τῶν γὰρ πενήτων. De„lendi videntur tres versus, et in fine σαφὲς pro ἀσφαλὲς, „nisi ex κακῶς efficere malis καλῶς vel καλόν." De ἀσφαλὲς in καλῶς mutando ipse etiam admonui. De ceteris ingeniosi viri conjecturis nunc non disputo. In Antiphanis loco, quem nos quoque in nostra annotatione attigimus, Dobreus verissime, opinor, scripsit: ἐπὶ χρήμασιν δ', ὢν ἔμπορος.

P. 402. ad Fragm. 20. Versu secundo Codex non habet δύνασαι sed δυνήσῃ.

P. 403. l. 12. corr. φεῦ, ὡς παμπόνηρον.

P. 404. Fragm. 23. V. 3. Non recte improbavi Bentleji correctionem ἐλαχίστου, cum recte dicatur ὀλίγου ποιεῖν.

P. 406. ad Fragm. 28. Postremus versus, notante Porsono Advers. p. 280., servavit etiam Clemens Alex. Paed. II. p. 235. πρὸς δὲ καὶ ἡ πορφύρα καὶ τὰ ἀργυρώματα, φησὶν ὁ Κωμικός, εἰς τοὺς τραγῳδοὺς χρήσιμα, καὶ οὐκ εἰς τὸν βίον.

P. 408. ad fragm. 32. In Cratini versu corrige φέρε νῦν σοι.

P. 409. ad fragm. 34. Particulam γε addidit etiam Dobreus ad Aristoph. p. 182.

P. 410. ad fragm. 37. Recte habet ἐπερώτα *nihil amplius sciscitare.*

P. 411. l. 2. a fine corr. „a Comicorum" pro „e Comicorum."

P. 412. Primus versus fragm. 42. ita scribendus videtur: Τί δῆ | Ζῆν ὀφείλοι, ᾧ μή 'στιν τί τὸ ζῆν εἰδέναι.

P. 413. l. 8. a fine. Corr. ποεῖς pro ποιεῖν.

P. 415. ad fragm. LII. a. Fort. corrigendum: μαθητέον φρόντιζε, μὰ Δί' οὐ χρημάτων. Buttmannus nil nisi ante χρημάτων deleri jubet.

P. 422. Fragm. LXXXIV. in duo fragmenta dispescendum putat Buttmannus.

P. 425. ad fragm. 97. Doederl. Specim. Sophocl. p. 57. corrigit πάντ' ἂν εἰς τὸ φάος ἄγει, particulam ἂν cum πάντα conjungens.

P. 494. l. 18. Illud ἄτερος, quod in sextum fragmenti versum Bentlejus intulit, Atticorum usui repugnat. Nec eo nomine displicent, quae idem Bentlejus scripsit Responsione ad Boyl. p. 271. Lips. ubi „ἄτερος, inquit, non est doricum, sed ionicum et atticum. Utuntur eo Herod. IV. 11. ἔστι δὲ καὶ ἄτερος λόγος, et in Ajace [1098] Sophocles εἶθ' ἄτερος στρατηγός aliique." Ἄτερος Atticis est ὁ ἕτερος, et priorem syllabam necessario producere nemo hodie nescit. Contra ἄτερος prima brevi Ionum est et Dorum, Schol. Euripid. Hipp. 894. cll. Archyta apud Stobaeum Serm. I. p. 31. Schow., qui aliis etiam in verbis ε mutant in α. Sic illi ἱαρός, Ἄρταμις, τράχω et alia apud Etymol. M. p. 443. 27. et Koenius ad Gregor. Cor. 304. Quibus adde Ἰάρων in Hieronis galea nuper Olympiae reperta. Nec apud Atticos desunt exempla, v. T. H. ad Thomam Mag. 862., sed hoc nunquam fit in ἕτερος. Ad mensuram primae syllabae in ἄτερος pro ἕτερος quod attinet, analogia quidem postulat ut corripiatur, at producitur in Solonis versu apud Brunckium Poet. Gnom. p. 83. ὅτις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι κακά, et apud Phrynich. Eclog. Att. p. 396. κόκκωνας ἄλλος, ἄτερος δὲ σήσαμα. Sic etiam Callimachus apud Schol. Pind. Pyth. III. 64. οὐ ... ντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, quod cave pro ὁ ἕτερος dictum statuas. [De his ultimis accedere non possum. Nam primum in Callimachi fragmento non video cur tantopere caveat vir optimus ne ἄτερος pro ὁ ἕτερος dictum statuamus. Immo ego ubicunque ἕτερος in hac sententia invenitur, illud poetica licentia pro ὁ ἕτερος usurpatum esse statuo: nam duae sibi opponuntur Fortunae, quarum altera est infausta: conf. Demosth. Androt. p. 7, 3. ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θἄτερα. Soph.

Phil. 503. *παθεῖν μὲν εὖ παθεῖν δὲ θάτερα.* In versu autem illo apud Phrynichum *ἄτερος* est e correctione Lobeckii, probata mihi quoque illa, sed sensu formae ὁ. ἕτερος, quam in tali distributione familiaris sermo, quasi certum quendam hominem intuens, immiscere solet. Illud autem Solonis *τοῖσιν ἁτέροις* minime huc spectat, sed est notus ille barbarismus, sive soloecismum dicere mavis, quem attigi in Gramm. ampl. §. 29. p. 121. not. non diversum illum, quamquam in alia vocis forma, a Menandreo ὁ *θάτερος* supra fr. CC. *Buttm.*]

P. 544. not. ***. Exciderunt hic aliquot verba culpa typographi. Corrige: „quod e Canteri conjectura mutatum est in *εἰ δ' ἔλαβον ἄρτι.* Fort. scrib. *εἰ δ' ἦν λαβών.* Ita servari potest *ἄρτι.*"

## Praeterea in Praefatione et quae hanc sequuntur corrigantur haec:

P. II. l. 4. post „scriptorum" adde „librorum"
P. VII. l. 11. Corr. „Eam" pro „Eum"
P. XVI. l. 14. fin. Corr. „videat" pro „videas"
P. XIX. l. 6. fin. Corr. „Stratonem" pro „Strabonem"
P. XXVII. l. 27. dele „ut"

# INDICES.

# INDEX GRAECUS.

## A.

## Β.

Γ.



Δ.

**Π.**

Π

T.

Supra in voce χρωνόν del. verba: vid. Addenda
In v. Λάχης adde: Λάχης Λάχης 567.

# II.

# INDEX RERUM.

## A.



*) Ubi lin. 13. corrige *Bekk.* pro *Brunck.*

*) Ubi lin. 4. corr. *magnopere* pro *magno*

*) Ubi lin. 1. ante *alii* excidit *tum*.

*) Ubi lin. 7. a fine corrige *dicerer* pro *diceres*.

R.



S.



T.

# III.

# INDEX SCRIPTORUM.

## A.



## B.



## C.



## D.

Gedruckt bei Johann Friedrich Starcke.

# SUPPLEMENTUM FRAGMENTORUM MENANDRI.

CDLIV.

Schol. ad Dionysii Grammat. apud Bekker. Anecd. Gr. Voll. I. p. 854. *ὥσπερ ἔστι καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ αὐτότατος καὶ παρὰ Μενάνδρῳ τὸ αἰτιώτατος.*

CDLV.

Ibidem p. 871. *τὸ δὲ πευστικὸν μακρηγορίας δεῖται καὶ πολλῶν ἀπολογίας, ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ εὑρίσκομεν·*

*Πυθοῦ παρ' αὐτῆς διὰ τίν' αἰτίαν —,*

*τὶ τοῦ ἐρωτήσας ἄκουσον.*

CDLVI.

Grammaticus ibid. Vol. III. p. 1190. *ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων παρ' αὐτοῖς* (Atticos dicit) *ὁμόφωνός ἐστιν ἡ κλητικὴ τῇ εὐθείᾳ, οἷον ὁ δυστυχής, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ,*

*ὦ δυστυχής, τί οὐ καθεύδεις.*

Nisi fallor aut petita sunt haec e *Μισουμένῳ* et eo quidem versu, quem exhibui p. 120. *τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.* Cui jam praefigi poterunt verba *ὦ δυστυχής,* quae in fine praecedentis versus posita fuerunt.

CDLVII.

Ibidem p. 1290. *βούλει Ἀττικῶς διὰ τῆς ει διφθόγγου παρὰ Μενάνδρῳ· βούλει Κνήμων εἰπέ μοι.* Ubi corrigendum videtur: *βούλει τι, Κνήμων, εἰπέ μοι. Visne aliquid, Cnemo? dic mihi.*

CDLVIII.

Ibidem p. 1294. *ἐξ οὗ (ᾔα) ὁ ὑπερσυντέλικος ᾔει δια*

τοῦ η καὶ ι κατὰ τὴν ἄρχουσαν, καὶ ἐν συνθέσει παρῄειν καὶ ἐξῄειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ·

— — ἀπῄειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

## CDLIX.

Choeroboscus ibid. p. 1316. φασί τινες ὅτι οὐχ εὕρηται τὸ ἅλς τὸ ἀρσενικὸν αὐτὸ καθ' αὑτό, ἀλλὰ πάντως μετὰ τοῦ χόνδρος, χόνδρος ἅλς, χόνδρου ἁλός, χόνδροι ἅλες· τινὲς (Bekk. ψευδὲς) δὲ τοῦτο, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀριστοφάνης εἰπών. ἁλσὶν (δὲ) διαμιχθεὶς ὄνοιτ' ἂν οὑτοσί. — καὶ πάλιν ὁ Μένανδρος· Οὐκ ἔχω οὔτε ἅλας οὔτε ὄξος οὔτ' ὀρίγανον.

## CDLX.

Idem ibid. p. 1368 sq. ἐλεῶ ἐλεεῖς. καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπών·

Ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος.

Editur ἐλεεῖται.

## CDLXI.

Idem ibid. p. 1431. χοᾶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ· τὸν χοᾶ ἐκκέχυκας. Apud Menandrum haud dubie verba τὸν χοᾶ in fine, ἐκκέχυκας autem initio versus posita fuerunt.

## CDLXII.

Proculus ad Hesiodi Opp. et Dies 491. ἀλέα δὲ ἡ θέρμη ἡ περὶ τὸν ἥλιον, κυρίως ὕπαιθρος τόπος ὑπὸ ἡλίου θερμαινόμενος. Μένανδρος· ἀλέας Ἀθήνας. Rectius fuerit Ἀλέας Ἀθηνᾶς. De Minerva Alea conf. O. Muelleri Sacra Minervae Poliad. p. 7.